

Mạch Ngôn Xuyên

Review By Lạc Hân

Anh đến cùng rạng đông

www.facebook.com/ReviewNgonTinh0105

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)
[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 1

Ra khỏi sân bay, Tần Đường lập tức đi lấy xe, lái thẳng đến phòng làm việc.

Trên đường đèn đuốc sáng trưng.

Tần Đường đỗ xe ở ngay dưới phòng làm việc, ánh đèn trong phòng làm việc đúng lúc này vụt tắt, cô cũng mở cửa xe bước xuống. Chu Đồng đang chuẩn bị khóa cửa, nhìn thấy cô, kinh hỉ kêu lên: “Chị Tần Đường, chị đã về rồi sao?”

Tần Đường đang khom người lấy máy ảnh từ ghế sau lên, quay người, đóng cửa xe lại, bước ra từ bóng cây bên đường: “Ừ, sao em lại tan tầm muộn thế này?”

Chu Đồng lại mở cửa phòng làm việc, bật đèn lên. Cô biết Tần Đường muộn như thế này còn tới chắc chắn là có việc. Cô mới tới đây làm việc từ năm ngoái, còn chưa được ba tháng nhưng số lần Tần Đường xuất hiện không nhiều. Cô mới gặp Tần Đường có vài lần, lời nói cũng chỉ được có vài câu.

Tần Đường đi tới, dưới ánh đèn huỳnh quang, bóng dáng cao gầy, dáng người no đủ, vô cùng xinh đẹp. Chu Đồng thấy liền có chút kích động: “Em còn có việc chưa làm xong nên ở lại tăng ca một chút ạ.”

Tần Đường tự rót cho mình một cốc nước, nhìn cặp sách trên vai Chu Đồng, uống ngụm nước cho nhuận họng rồi mới nói: “Em có thể về trước đi, không cần để ý đến chị.”

Chu Đồng bỏ cặp sách xuống, hỏi thử: “Em có thể ở lại giúp đỡ chị mà.”

Tần Đường nhìn đồng hồ, đã 10h rồi, nếu có người hỗ trợ thì cô có thể về nhà nghỉ ngơi sớm một chút. Nghĩ vậy, Tần Đường đưa cho Chu Đồng một cái thẻ nhớ, nói: “Em copy hết ảnh chụp trong bốn tháng gần đây phân loại thành từng mục giúp chị nhé.”

Chu Đồng cầm lấy thẻ nhớ, híp mắt cười: “Được ạ.”

Tần Đường nhìn cô nhiều hơn vài lần, sắc mặt nhu hòa đi không ít: “Em năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“22 ạ. Em mới tốt nghiệp năm ngoái.”

“Đã mấy lần đổi việc rồi?”

“Sáu.... sáu lần ạ.” Cô gái nhỏ xấu hổ trả lời, lại cố gắng giải thích cho chính mình, “Em rất thích công việc hiện tại, mà đây cũng là công việc em làm được dài nhất. Em cảm thấy em có thể làm việc lâu dài ở đây!”

Tần Đường nhướn mày: “Em không phải vội, chị chỉ thuận miệng hỏi thôi.”

Sinh viên mới ra trường vừa đặt chân vào xã hội, nhảy việc liên tục cũng là bình thường, không có gì kì lạ cả.

Thực ra Tần Đường cũng rất trẻ, chỉ hơn cô 2 tuổi, nhưng lại luôn khiến người ta có cảm giác xa cách, hơn nữa phòng làm việc này lại là của chị ấy. Chu Đồng rất sợ chẳng may mình nói sai điều gì đó sẽ phải nghỉ việc. Chu Đồng nhìn Tần Đường đi lên tầng, trong lòng vô cùng rối rắm, biết trước thì đã cố gắng bịa ra một câu chuyện tốt hơn một chút rồi.

Tần Đường không để ý đến tâm tư của cô gái nhỏ, bước vào phòng tối, bắt đầu công việc rửa ảnh.

Đợi cô làm xong, nhìn đồng hồ mới để ý giờ đã hơn 2h sáng rồi.

Ngẩng đầu nhìn một loạt các tấm ảnh đang được kẹp trên dây, không có nhiều màu sắc gì bởi chỗ kia vô cùng căn cổ, người dân làn da đều ngăm đen thô ráp, nhìn vô cùng khô nứt, thậm chí trẻ nhỏ cũng như vậy.

Cô mím môi, nhú mày đi ra ngoài.

Tắt đèn, đi xuống tầng mới phát hiện cô gái nhỏ kia hóa ra vẫn còn ở lại.

“Sao em còn chưa về?”

Chu Đồng lắc đầu, vội vàng đưa thẻ nhớ đến: “Em đã phân loại xong xuôi cả rồi.”

Tần Đường cầm lấy, nhìn thấy máy tính vẫn còn mở, liền kéo ghế ngồi xuống: “Cũng đã rạng sáng rồi, em mau về nhà nghỉ ngơi đi, không ngày mai lại không đi làm được.”

Cô mở hòm thư, gửi hết ảnh và tài liệu cho Hạ Tòng An, vừa quay đầu lại, thấy cô gái nhỏ vẫn đứng ở chỗ cũ.

Chu Đồng nhin không được hỏi: “Ảnh chụp ở đâu vậy ạ?”

“Vân Nam.” Tần Đường tắt máy tính.

Chu Đồng thốn thức: “Trước đây nghe nói Vân Quý Xuyên có rất nhiều địa phương nghèo, thật không ngờ lại nghèo đến như vậy....”

Càng không nghĩ tới một bạch phú mỹ như Tần Đường sẽ chạy tới cái nơi nghèo nàn như vậy để chụp ảnh. Hồi năm hai cô có đi xem triển lãm

ảnh của Tần Đường, năm đó triển lãm ảnh của Tần Đường hoàn toàn không có những bức ảnh như thế này. Cô nhìn Tần Đường, cảm thấy chị ấy không giống như người khác, vô cùng đặc biệt.

Tần Đường cầm lấy máy ảnh và túi xách, “Còn có địa phương còn nghèo hơn.”

Chu Đồng hỏi: “Chị đã từng tới đó sao?”

Tần Đường hơi nắm chặt tay, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Đã từng, được nửa đường.”

Chu Đồng mờ mịt: “Hả?”

Được nửa đường là có ý gì?

Tần Đường không trả lời, nói: “Tắt đèn khóa cửa đi, muộn rồi, để chị đưa em về.”

Chu Đồng nhìn sắc mặt lạnh nhạt của Tần Đường, không dám hỏi thêm nữa, ngoan ngoãn đi tắt đèn khóa cửa.

.....

Sáng sớm hôm sau, Tần Đường còn chưa tỉnh ngủ, đã bị điện thoại của Hạ Tòng An làm phiền liên tục: “Trở về rồi sao không nói tiếng nào thế hả? Mỗi lần em đi đâu thì phải nhìn thấy thư của em mới biết cậu trở về hay chưa.”

Tần Đường chưa được nghỉ ngơi tốt, bị đánh thức liền có chút cáu kỉnh: “Anh không thể đợi đến tối rồi gọi được sao?”

Hạ Tòng An nghe ngữ khí của Tần Đường, giọng điệu liền hòa hoãn xuống: “Được được được, anh xin lỗi.”

Tần Đường vò đầu, cúp máy, tiện thể tắt luôn điện thoại.

Lần thứ hai tỉnh lại đã là đầu buổi chiều, gọi điện thoại lại cho Hạ Tòng An, lại gọi một cuộc nữa cho người đại diện.

Bận rộn hơn nửa tháng, sắp xếp lịch chụp xong xuôi, Tần Đường nhận được điện thoại của Hạ Tòng An: “Đi ăn trưa không? Anh có việc muốn nói với em.”

Tần Đường đáp: “Được.”

Hai người hẹn gặp ở một quán ăn gần phòng làm việc của Tần Đường, cũng cách công ty của Hạ Tòng An không xa. Hạ Tòng An lớn hơn cô 5 tuổi, hai người quen biết từ nhỏ. Hạ Tòng An làm quản lý của một trang web tin tức. Mỗi khi Tần Đường đi đâu về, muốn kêu gọi quyền góp đều nhờ chỗ Hạ Tòng An.

Người phụ trách hiện tại của Quỹ An Nhất là Tần Đường, nhưng bên ngoài cũng không ai biết, bởi cô rất ít khi xuất hiện, mọi chuyện đều do cha mẹ cô ra mặt.

Trong mắt mọi người cô chỉ đơn giản là một nhiếp ảnh gia có chút tiếng tăm.

Mấy năm nay hai người phối hợp rất ăn ý, ít nhất là Hạ Tòng An cho rằng như vậy, bởi mọi yêu cầu mà Tần Đường đưa ra, anh đều có thể làm được.

Một tháng không gặp, cô không thay đổi nhiều. Hạ Tòng An khuấy cafe, “Lần tới định đi đâu?”

Tần Đường trả lời: “Không biết.”

Mỗi năm cô đều có vài lần đi tới các vùng núi nghèo khó, thời gian không cố định, mà địa điểm cũng là ngẫu nhiên lựa chọn.

Hạ Tòng An cười: “Lần tới anh đi với em.”

Tần Đường nâng mắt nhìn anh, nhàn nhạt nói: “Không cần. Anh cũng biết đấy, em không thích có bạn đồng hành.”

Hạ Tòng An nhíu mày, nhìn chăm chăm tay phải của cô, trên mu bàn tay trắng như tuyết có một cái hình xăm, một cành hoa cách tang bắt đầu từ mu bàn tay, kéo dài lên cuốn quanh cổ tay mảnh khảnh. Năm đó, sau khi hình xăm này xuất hiện trên tay cô, cô bắt đầu thích đọc lai độc vãng.

Khóe môi Hạ Tòng An hạ xuống, nói: “Cái quỹ kia của em đăng tin ở trang web của bọn anh quá nhiều lần, đã có người nói trang web của chúng ta là lừa đảo, nếu lần này để anh và em cũng lộ diện, hiệu quả nhất định sẽ tốt hơn rất nhiều. Hay là, để em lộ mặt?”

Nếu mọi người biết tất cả những phóng sự và ảnh về những vùng thâm sơn nghèo đói đó là do Tần Đường thực hiện, là con gái của ảnh hậu và ông trùm điện ảnh, tất nhiên sẽ gây nên một làn dư luận lớn, đối với Quỹ Nhất An vô cùng tốt.

Tần Đường im lặng. Điều Hạ Tòng An nói cô tất nhiên hiểu rõ, cô nói: “Để em suy nghĩ đã.”

Hạ Tòng An sửng sốt: “Suy nghĩ vấn đề nào?”

Tần Đường: “Chuyện em lộ diện....”

Hạ Tòng An: “.....”

Lúc chia tay, Hạ Tòng An gọi cô lại: “Chuyện đó không phải lỗi của em, cũng không có ai nghĩ như vậy cả. Cho nên, em đừng ôm trách nhiệm

vào người.”

Tần Đường bình tĩnh nhìn anh, nói: “Em biết, em sẽ không ôm trách nhiệm vào người.”

Hạ Tòng An tức giận đến không nói được câu nào. Người phụ nữ này, một khi cố chấp lên thì đáng sợ không ai bằng.

Đầu tháng năm, Tần Đường thực hiện hết các công việc dồn tích, đi tới Quý một chuyến. Lão Viên - người phụ trách nói: “Nha đầu, đồ lần trước gửi đến Thiểm Tây có hai vấn đề.”

Tần Đường hỏi lại: “Vấn đề gì vậy ạ?”

Lão Viên thở dài nói: “Mưa to nên xe bị lật, rơi xuống mương. Quần áo đều bị ngấm nước bẩn, sách vở cũng không thoát khỏi số phận tương tự.”

Tần Đường hơi cứng người lại: “Còn người thì sao ạ?”

Lão Viên nói: “Tài xế bị thương, nằm viện một thời gian đã hồi phục rồi, không bị làm sao cả.”

Tần Đường im lặng vài giây: “Vậy là tốt rồi.”

“Hiện tại đường đã thông, mấy thứ kia hỏng rồi cũng không sao, nhưng công ty bên kia thấy tài xế bị thương, xe cũng bị hỏng, liền làm loạn muốn chúng ta bồi thường.”

“Chuyện này bác xem thế nào rồi cứ theo ý bác mà xử lý. Sau đó đi tìm một công ty khác, đáng tin cậy một chút.”

“Ta cũng đã chọn được mấy công ty rồi, cháu đợi một lát, ta đi lấy cho cháu xem.”

“Đây.” Lão Viên chìa tờ giấy ra.

Tần Đường nhìn, lão Viên chỉ vào một công ty ở cuối danh sách: “Công ty này cũng làm từ thiện, không lấy phí vận chuyển.”

Tần Đường kinh ngạc: “Miễn phí?”

Lão Viên: “Đúng. Ta đã tìm hiểu qua rồi, rất đáng tin cậy.”

Tần Đường liếc mắt nhìn phần ghi chú: Hai lần một tuần.

“Vậy chọn công ty này đi, cháu sẽ tự liên lạc với họ.”

.....

Tần Đường đặt vé đi Tây An, trước khi có tạt qua phòng làm việc, nói chuyện với người đại diện việc ở Thiểm Tây: “Hẹn lịch chụp xuống giữa tháng đi, muộn nhất là mười ngày sau tôi sẽ trở về.”

Người đại diện đối việc một tháng cô dành tầm mười ngày đi làm cái loại công việc vừa mệt vừa không kiếm ra tiền này có chút phê bình kín đáo: “Thân ái, em không thể về sớm hơn vài ngày sao? Loại chuyện thế này đâu cần em phải đích thân đi chứ?”

Tần Đường cười: “Nhưng em thích.”

Người đại diện: “.....”

Tần Đường cầm lấy máy ảnh bỏ chạy đi trước, ở cửa liền đụng phải Chu Đồng. Ánh mắt cô gái nhỏ sáng bừng: “Chị Tần Đường, chị có thể cho em đi theo không ạ? Hồi học đại học em cũng đã từng tham gia hoạt động công ích.”

Là mấy việc như kiểu nói chuyện với người già trong viện dưỡng lão hay đi quét đường các thứ ư..... Tần Đường nhìn cô: “Không được.”

“A..” Vẻ mặt Chu Đồng tràn ngập mất mát: “Tại sao ạ? Em.... Em tự trả tiền cũng được ạ...”

“Cũng không được.” Tần Đường dứt khoát cự tuyệt.

Chu Đồng vẫn đi theo đằng sau cô, vô cùng muốn đi, liền năn nỉ: “Chị Tần Đường, để em làm chân chạy việc giúp chị xách hành lý cũng được, sau khi trở về em cũng sẽ tích cực tăng ca.... Chị đi một mình sẽ rất cô đơn nha...”

Tần Đường đột nhiên quay đầu lại, giọng nói vô cùng lạnh nhạt: “Em ngoan ngoãn ở lại đi.”

Chu Đồng sững sờ tại chỗ.

Tần Đường đi xa rồi, đồng nghiệp Tiểu Trần ở phòng làm việc liền tiến tới vỗ vai an ủi: “Tôi làm việc ở đây ba năm rồi, Tần Đường mỗi khi đi lên mấy vùng núi đó vẫn luôn đi một mình, chưa bao giờ dẫn ai theo cả. Kể cả ra nước ngoài cũng vậy.”

“Cô cho rằng bọn tôi chưa từng hỏi thử qua sao? Nhưng cô ấy không dẫn người theo.”

“Chính là, bọn tôi cũng muốn đi theo để trông thấy việc đời, nhưng cô ấy à, chính là ngại dẫn người theo sẽ tăng thêm phiền toái đó.”

Chu Đồng nghe đồng nghiệp nói xong liền cảm thấy tâm lý được cân bằng lại.

.....

Hai giờ chiều Tần Đường đặt chân đến Tây An. Trước khi đi bên này đã nói sẽ phái người tới đón cho nên cô liền đảo mắt nhìn một vòng xung quanh, nhưng lại không thấy ai cả. Lôi di động ra gọi đến số điện thoại kia,

giải thích tình huống, đầu dây bên kia là giọng nói sang sảng của một người đàn ông: “Cô Tần, thực xin lỗi, tôi chớ chút việc nên không thể đích thân đi đón cô được, cho nên đã nhờ anh Xuyên tiện đường qua đón cô rồi. Cô đợi một chút, tôi gọi điện cho anh ấy để xem thế nào...”

Tần Đường cúp máy, đi ra khỏi sân bay.

Mặt trời rất lớn, bầu trời xanh thẳm, cô nhắm mắt lại.

Hai phút sau điện thoại vang lên, Tần Đường cúi đầu nhìn, là số lạ, nhắc máy liền trực tiếp nói: “Anh ở đâu? Nếu không tiện thì nói địa chỉ, tôi sẽ tự bắt xe tới.”

Bên kia im lặng hai giây, sau đó một giọng nói trầm thấp thuần hậu, hơi khàn vang lên: “Bãi đỗ xe, xe Jeep đen.”

Sau đó thì nói với cô biển số xe.

Tần Đường ghi nhớ biển số xe, kéo hành lý đi tới bãi đỗ xe. Xe Jeep đen vô cùng dễ thấy, bởi vì toàn bộ thân xe đều bị bùn bắn lên, bị ánh mặt trời phơi khô, nên trông càng thêm bẩn.

Cô đi tới, gõ gõ vào cửa xe, người đàn ông hạ kính xe xuống: “Xe không khóa, lên đi.”

Tiếp theo, ánh mắt liền dừng lại một chút.

Người phụ nữ rất trắng, trắng như tuyết, ở dưới ánh mặt trời trắng đến mức làm cho người ta lóa mắt.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 2

Ánh mặt trời vô cùng chói chang, trong bãi đỗ xe có không ít xe. Ánh mặt trời phản xạ lên cửa kính ô tô, quả thực có chút lóa mắt.

Người đàn ông trong xe đang gọi điện thoại, nhìn cô chăm chăm, đôi mắt đen nhánh híp lại, hốc mắt sâu, càng tôn lên vẻ sáng ngời, sắc bén của đôi mắt. Mái tóc cắt ngắn, hơi khô, làn da màu đồng, ngũ quan sắc nét, là một khuôn mặt rắn rỏi.

Tần Đường nhớ người liên hệ lúc trước gọi anh ta là anh Tường, vì vậy liền lên tiếng: “Ngài Tường?”

Anh ta gật đầu, nói với người trong điện thoại: “Thấy người rồi.”

Tần Đường nhìn anh ta cúp máy xong mới nói: “Tôi là Tần Đường.”

“Tường Xuyên, lên xe đi.”

Một tiếng trước, Lữ An gọi điện thoại cho anh, nói có người muốn quyên góp đồ dùng nên bảo anh đến sân bay đón người, cũng không nói là ai hay dáng vẻ như thế nào, chỉ nói tên là Tần Đường.

Không ngờ lại là một mỹ nữ xinh đẹp dịu dàng.

Tần Đường không nói chuyện, kéo hành lý để vào ghế sau, nhét vào, sau đó cũng ngồi luôn đằng sau.

Tường Xuyên nhìn động tác lưu loát của cô, hạ mắt, xoay chìa khóa, khởi động xe. Chiếc xe nhanh chóng lăn bánh rời đi.

Trên đường, hai người nói với nhau không đến vài câu. Tần Đường có chút đói bụng, lấy chai nước khoáng ra uống vài ngụm, sau khi nhét lại vào túi, thò tay mò mẫm thì rút ra được một túi bánh mì. Cô nghĩ nghĩ một lát, nhớ ra đây là của một đứa bé tặng cho cô lúc cô đi Vân Nam.

Tưởng Xuyên nghe được tiếng động nhỏ, nhìn vào gương chiếu hậu:

“Cô chưa ăn trưa à?”

Tần Đường vừa cắn bánh mì vừa trả lời, giọng nói có chút không rõ ràng: “Ừ.”

Một lát sau, Tưởng Xuyên nói: “Đúng lúc tôi cũng chưa ăn. Ăn mì nhé?”

Ở Thiểm Tây cửa hàng mì đâu đâu cũng có, ven đường thôi cũng có tới tận mấy cái. Lúc này đã qua giờ ăn cơm, tìm một quán cơm còn không bằng ăn một bát mì cho nhanh.

Tần Đường đáp: “Được.”

Tưởng Xuyên tìm chỗ đỗ xe, hai người bước xuống xe, Tưởng Xuyên đứng trước mặt Tần Đường, thân hình cao lớn, cảm giác tồn tại vô cùng mãnh liệt, khiến người ta không thể làm ngơ. Tần Đường ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, mới nhận ra người đàn ông này còn cao hơn mình nghĩ rất nhiều.

Ánh mắt Tưởng Xuyên đảo qua trên người người phụ nữ trước mặt, là một người rất xinh đẹp, dáng người vô cùng tốt, cặp đùi thon dài, thẳng tắp.

Làn da trắng nõn nà, trắng đến mức dường như chỉ cần đụng nhẹ là chảy cả nước.

Loại phụ nữ yếu đuối như thế này, chạy lên vùng núi khi ho cò gáy làm cái gì?

Tưởng Xuyên cong cong khoe môi, chỉ vào một cửa hàng bên cạnh: “Đi thôi, ăn xong trở về còn rất nhiều việc phải làm.”

Nụ cười kia có chút tùy ý, Tần Đường nhú mày, cảm thấy người đàn ông kia có chút khinh thường cô?

Khinh thường cái gì chứ? Cảm thấy cô không thể chịu khổ sao?

Thời điểm đi theo anh ta vào trong quán ăn, trong quán chỉ có một vị khách, lúc này đang húp mì sùm sụp. Tưởng Xuyên đứng ở cửa phòng bếp nói: “Một bát mì thịt bò lớn, một bát...”

Anh ta quay đầu lại nhìn cô.

Tần Đường: “Bát nhỏ.”

Ông chủ bên trong đã nghe rõ, lớn tiếng đáp lại: “Được!”

Tưởng Xuyên lại gọi thêm hai cái bánh mì kẹp thịt, hai người ngồi đối diện nhau. Chỉ trong chốc lát, mì được mang lên. Bát lớn bát nhỏ có sự chênh lệch vô cùng rõ ràng, nhưng anh ta ăn rất nhanh. Lúc Tần Đường mới ăn được một nửa thì bát của anh ta đã nhìn thấy đáy.

Buổi trưa cô không ăn cơm, do cũng qua cơn đói nên ngược lại ăn không vào, chỉ chậm gầy gầy vài đũa.

Tần Xuyên ăn mì xong, lại tiếp tục ăn bánh mì kẹp thịt, nhìn cô nói: “Cô ăn không hết?”

Tần Đường quả thực không muốn ăn nữa, buông đũa nói: “Ừ, nhiều mì quá.”

Khóe miệng Tần Xuyên vênh lên, lại là cái điệu cười mang chút khinh bỉ. Tuy anh ta không nói gì, nhưng Tần Đường biết, anh ta đang cảm thấy cô đang lãng phí lương thực.

Ánh mắt cô không nóng không lạnh nhìn anh ta, lại cầm đũa lên.

Tưởng Xuyên cười ra tiếng, cầm lấy một cái bánh mì khác lên ăn.

Tần Đường cuối cùng cũng miễn cưỡng ăn xong được bát mì, lúc hai người đi ra đến cửa, Tần Xuyên đưa mắt nhìn cô: “Cô ở khách sạn nào?”

Tần Đường hỏi lại: “Ở chỗ mấy anh có chỗ ở sao?”

Tần Xuyên nhìn cô, nói: “Có.”

Tần Đường lại hỏi tiếp: “Có phụ nữ không?”

Tưởng Xuyên đáp: “Có.”

Tần Đường đưa tay sờ sờ máy ảnh, “VẬY TÔI Ở CHỖ CỦA MẤY ANH, TIỆN LÀM VIỆC.”

Lần này cô đã tính toán kĩ rồi, cô sẽ ở lại đây không lâu, sớm hoàn thành xong công việc để trở lại sớm một chút. Tầm tháng sáu cô muốn đi Quảng Tây.

Tần Xuyên đứng nhìn cô nửa ngày, xoa xoa mái tóc ngắn, cười nhẹ: “Đi thôi.”

Xe chạy gần một tiếng, Tần Đường nhìn bốn phía xung quanh, nơi này hiển nhiên đã là vùng ngoại thành Tây An, có chút hẻo lánh. Tưởng Xuyên lái xe vào trong một cái viện, thoát nhìn có vẻ rộng. Bên trong có một cây đại thụ lớn, một tòa nhà hai tầng cũ kĩ, giống như là một cái xưởng sửa xe, ngoại trừ hai cái xe tải lớn, còn có một chiếc Jeep màu đỏ và một chiếc Santana kiểu cũ.

Tường Xuyên đỗ xe xong nói: “Tới nơi rồi.”

Ghế sau không có phản ứng gì, quay đầu lại nhìn, thấy cô đang nhìn chăm chăm bên ngoài cửa sổ, khóe miệng cong lên thành một nụ cười vui vẻ: “Bây giờ thấy sợ rồi?”

Còn chưa có hỏi rõ ràng đã dám cùng anh trở về rồi.

Tần Đường nhìn anh ta, lạnh nhạt hỏi: “Sợ cái gì? Tôi chỉ đang nhìn ngắm xung quanh một chút thôi.”

Lão Viên làm việc rất đáng tin cậy, nếu không điều tra rõ đối phương sẽ không nói với cô. Lão Viên nói nơi này khu tổ chức tình nguyện, có trang web có địa chỉ và phương thức liên lạc cụ thể. Đồ quyên góp gửi đến đây đều được người ở đây phân chia đến các hộ người nghèo trong khu.

Đúng lúc này, một chiếc xe ba bánh từ bên ngoài tiến vào, đỗ lại ngay bên cạnh.

Trên xe chất đầy các bao lớn nhỏ, ngồi trên ghế lái là một người đàn ông trẻ tuổi, to lớn không kém gì Tường Xuyên.

Người đàn ông trẻ tuổi nhìn thấy cái xe Jeep màu đen ánh mắt liền sáng lên, lưu loát nhảy xuống xe, hưng phấn nói: “Anh Tường trở lại rồi!”

Tường Xuyên xuống xe, tay rút túi quần, thân hình cao lớn đứng ở đó, chắn hết ánh mặt trời.

Tần Đường cũng xuống xe, người đàn ông lái xe ba bánh thoáng sửng sốt, sau đó cười nói: “Cô Tần, tôi còn tưởng cô sẽ về khách sạn nghỉ ngơi trước chứ. Đâu cần gấp như vậy?”

Tường Xuyên nói: “Cô ấy ở đây.”

Tần Đường im lặng hai giây, nhìn về phía người đàn ông thấp hơn Tưởng Xuyên nửa cái đầu, “Anh là ngài Lữ?”

“Cô gọi tôi là Lữ An là được rồi.” Lữ An cười cười, chỉ về phía người đàn ông trẻ tuổi phía sau, “Anh ta là Tiểu Thành. Chỗ này của chúng tôi điều kiện không thể so với khách sạn, phòng trống còn một căn, nếu cô không ngại thì đợi một chút, tôi sẽ kêu người đi dọn dẹp lại qua, còn nếu không thì để tôi đưa cô đến khách sạn trên trấn.”

Cô gái này là người có tiền, vừa nhìn qua là biết không chịu được khổ, lần này lại là mang tiền mang đồ đến đây, Lữ An muốn chiêu đãi cô tốt tốt một chút, tránh cho cô không vui lại bỏ đi.

Tần Đường đã từng đi qua không ít địa phương nghèo, đã từng ngủ trên phản cứng, cho nên nơi này so với nhiều nơi khác, điều kiện cũng tốt hơn nhiều.

Cô không hề kén chọn nói: “Tôi ở đây cũng được, sáng mai cùng các anh đi làm việc luôn. Chờ các anh vận chuyển xong hết đồ thì tôi cũng rời đi.”

Lữ An nhướn mày: “Vậy được, cô ở đây nghỉ ngơi một lát, đợi phòng dọn xong tôi sẽ bảo cô.”

Tiểu Thành tiến lại gần, cúi đầu nhìn Tần Đường cười: “Cô Tần, để tôi dẫn cô đi nghỉ ngơi.”

Tần Đường chỉ vào cái ghế dưới bóng cây nói: “Không cần, tôi ngồi ở đây là được rồi.”

Tưởng Xuyên hai ngày hôm nay đều chạy đường dài, đang ngồi xồm trên mui xe xem xét, vắn vắn cổ, giọng nói toát ra sự nhàn tản lười biếng: “Lát nữa đem xe đi rửa rồi kiểm tra lại một chút, động cơ có chút vấn đề.”

Tần Đường theo bản năng nhìn về phía anh ta, nhúu mày một cách rõ ràng.

Lữ An thấy sắc mặt cô thay đổi, vội giải thích: “Không có việc gì, nếu xe có vấn đề gì lớn, anh Tường đã không đi đón cô rồi.”

Lữ An liếc mắt nhìn Tường Xuyên ra hiệu, xe có vấn đề còn đi đón người, bây giờ lại còn làm trò nói thẳng trước mắt người ta...

Tường Xuyên hạ mắt, nhìn về phía Tần Đường: “Sợ?”

Tần Đường mím môi: “Không có, chỉ là không tán đồng hành vi của anh thôi.”

Anh ta cười ra tiếng.

Lữ An đạp một cước vào thân xe: “Sao lại bắn như thế này chứ?”

Tường Xuyên vừa đi vừa nói: “Bị rơi vào vũng bùn.”

Lời nói nói xong, người đã bước lên chỗ ngoặt ở cầu thang.

Lữ An cố giải thích: “Do anh Tường mấy hôm nay bận rộn quá thôi, cô đừng để ý nhé.”

Tần Đường giơ máy ảnh chụp mấy bức, nhưng do Tần Xuyên bước đi quá nhanh nên bóng dáng cao lớn vô ý lọt vào khung hình.

Tần Đường không tự giác nhúu mi, sau khi xác nhận không thấy ai nữa, mới một lần nữa giơ máy lên chụp.

Lữ An gọi một cuộc điện thoại, vài phút sau liền có một cô gái trẻ và một người phụ nữ trung niên bước vào. Cô gái trẻ gọi là A Khởi, người phụ nữ trung niên là dì Quế. Hai người giúp Tần Đường đi dọn dẹp lại phòng ngủ.

Tần Đường thấy Lữ An vẫn đứng đó liền nói: “Các anh có việc thì cứ làm đi, không cần để ý đến tôi.”

Lữ An cười cười, nhận lấy xô nước từ tay Tiểu Thành đi rửa xe.

Tần Đường đi dạo một vòng xung quanh, đứng bên cạnh nhìn bọn họ rửa xe, hỏi: “Xe này chạy qua những chỗ nào vậy?”

Lữ An tranh thủ lúc rảnh rồi quay lại, cười đáp: “Anh Tưởng tuần trước đi qua huyện Ba Trấn ở Hán Trung. Chỗ đó đường núi nhấp nhô gập ghềnh, vô cùng khó đi, bên cạnh còn là vách núi nữa...”

Huyện Ba Trấn.

Lông mi Tần Đường run lên, Tiểu Thành vẫn cười ngây ngô: “Cũng may kỹ thuật lái xe của anh Tưởng rất tốt. Nếu là em thì em cũng không dám lái.”

Lữ An cười: “Phải đó.”

.....

A Khởi và dì Quế đã dọn dẹp phòng ốc xong xuôi. A Khởi là một cô gái nhỏ rất then thùng, lớn lên trông cũng rất đáng yêu, chỉ là làn da có hơi đen. Cô ấy cười tủm tỉm giúp Tần Đường mang hành lý lên lầu.

Tần Đường khoác ba lô trên vai, đi theo sau A Khởi, đi đến tầng hai, là căn phòng thứ hai đếm ngược từ dưới lên ở hướng đông.

A Khởi mở cửa, cười tủm tỉm nói: “Vỏ chăn và ga giường đều đã được thay mới rồi, chị cứ yên tâm dùng.”

Tần Đường nhìn lướt qua, căn phòng không lớn, nhưng rất ngăn nắp gọn gàng, trong phòng còn có một cái bàn nhỏ, một tủ quần áo vải, một cái giường đơn.

“Ừ, không tệ.”

Tần Đường lớn lên vô cùng xinh đẹp, A Khởi nhìn không được nhìn cô nhiều hơn vài lần.

Tần Đường phát hiện ra, quay đầu lại nhìn, A Khởi hạ mắt không nhìn nữa, thân thiện nói: “Vậy chị nghỉ ngơi đi, nếu có thêm yêu cầu gì thì cứ nói với bọn em.”

Tần Đường gật đầu: “Được.”

A Khởi đóng cửa đi ra ngoài.

Tần Đường dọn dẹp lại hành lý của mình, phòng vệ sinh là dùng chung ở bên ngoài, cô lấy chậu và khăn mặt của mình, bước ra ngoài đứng dựa vào hành lang.

Huyện Ba Trấn nằm trên đoạn đường giao giữa đường quốc lộ và đường đèo, một bên là núi, một bên là vực sâu hun hút.

Nơi đó ngoại trừ các đoạn đường nhựa đã bị sụt lún chính là những đoạn đường đất xóc nảy, nhấp nhô, gập ghềnh.

.....

Không biết đứng được bao lâu, Tần Đường cắn môi dưới, xoay người trở về phòng, từ trong ba lô lấy ra một bao thuốc, châm lửa, hung hăng hít một hơi thật sâu.

Ánh mắt cô xuyên qua làn khói thuốc, có chút mê mang.

Cảm thấy ở trong phòng có chút buồn chán, cô lại mở cửa bước ra hành lang, bàn tay tinh tế trắng nõn kẹp điều thuốc lá, nắm lấy lan can, nhìn mấy người bên dưới đang tháo dỡ mấy bao tải đựng đồ, sách vở, quần áo, và mấy món đồ chơi nhỏ bày đầy trên đất.

“Cạch!” một tiếng.

Tần Đường theo bản năng quay đầu lại nhìn, đập vào mắt là một người đàn ông chỉ mặc một cái quần tứ giác, hai người bốn mắt nhìn chăm chăm vào đối phương.

Cô không hề kiêng dè hay thẹn thùng gì cả, thậm chí ánh mắt còn lướt qua một lần.

Người đàn ông đáng người so với mấy người mẫu nam trên tạp chí chỉ có hơn không có kém, vai rộng eo thon, cơ bắp căng chặt, hai chân hữu lực, ở vị trí nào đó trên quần lót màu đen gồ lên một đống lớn.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 3

Căn phòng thứ nhất đếm ngược từ dưới lên ở phía đông, căn phòng đối diện hành lang. Tường Xuyên vừa mở cửa liền nhìn thấy người phụ nữ kia dựa người vào lan can, ngón tay trắng nõn tinh tế kẹp điều thuốc lá nhỏ dành cho nữ cùng hình xăm hoa cách tang duyên dáng.

Anh nhìn cô chăm chăm một lúc lâu, đôi mắt thật là đen.

Dưới ánh mắt như vậy, Tần Đường kiên trì được không đến vài giây, cúi đầu, dập tắt điều thuốc, tầm mắt lại nhìn xuống dưới lầu, nhưng tai lại nóng lên.

“Cạch!” một tiếng, cửa phòng bên kia đóng lại.

Nhưng rất nhanh, cửa phòng lại được mở ra. Tường Xuyên áo cộc quần dài chỉnh tề đi ra, nhìn lướt qua khe cửa vào bên trong phòng, thấy va ly không lớn không nhỏ vẫn dựa bên giường, đồ dùng trong phòng và ga giường đều đã được đổi lại, anh nhìn về phía Tần Đường, hỏi: “Nếu ở không quen, tôi có thể mang cô đến ở khách sạn.”

Giọng nói đàn ông mang theo từ tính, Tần Đường quay đầu lại: “Không cần, cũng khá tốt.”

Đúng lúc này A Khởi từ dưới lầu đi lên, đầu tiên nhìn Tường Xuyên nở một nụ cười ngọt ngào, sau đó mới nhìn về phía Tần Đường, cười tủm tỉm hỏi: “Chị Tần, dì Quế phải nấu cơm. Chị có ăn kiêng hoặc đặc biệt muốn ăn cái gì không?”

Tần Đường nghĩ nghĩ một lát: “Tôi không ăn kiêng, xào cho tôi một đĩa khoai tây là được rồi.”

A Khởi gật đầu: ‘Được, để em nói với dì Quế.’”

A Khởi lại nhìn Tường Xuyên, Tường Xuyên tay rút túi quần, đi xuống dưới lầu.

A Khởi đi theo phía sau, ngữ khí hưng phấn, nhỏ giọng nói chuyện: “Anh Tường, anh có muốn ăn gì không? Đợi lát nữa em và dì Quế sẽ làm cho anh ăn.”

Giọng nói Tường Xuyên bông đùa: “Em biết làm sao?”

A Khởi: “Em sẽ học nha!”

Tường Xuyên cười: “Tùy em.”

.....

Giọng nói của hai người nhỏ dần, bóng dáng của hai người đã ở dưới lầu.

Tường Xuyên đi về phía Lữ An, Lữ An ném cho anh một bao thuốc lá, Tường Xuyên nhanh nhẹn bắt được, rút bật lửa ra châm, sau đó quay đầu lại, miệng ngậm thuốc lá, nâng cằm nhìn về phía Tần Đường vẫn đang đứng chỗ cũ, đôi mắt đen như mực nhìn thẳng vào Tần Đường, chậm rãi nhả ra một ngụm khói, khóe miệng hơi cong lên nhìn về phía Lữ An hỏi: “Sao lại để cô ấy ở phòng của Tiểu Thành?”

Hướng Đông của tòa nhà xây đua ra khoảng hai mét nên hai căn phòng ở đây diện tích cũng khá lớn. Căn phòng lớn nhất ở tầng 1 là để đồ, vật phẩm quýen góp, còn trên tầng, là chỗ ở của Tường Xuyên.

Lúc trước khi cho thuê phòng, Tiểu Thành liền chọn căn phòng sát vách với Tường Xuyên, nói là ở đây ánh sáng tốt. Sau khi A Khởi tới, đã từng muốn đổi phòng với cậu ta nhưng cậu ta lại kiên quyết không đồng ý. Ở phía Tây còn có hai căn phòng, nhưng do đằng sau có một tòa nhà 6 tầng nên ánh sáng đều bị chắn hết, nếu có người tới thì vẫn để ở phòng khách là hai gian bên kia, A Khởi và Lữ An ở tại các căn phòng khác ở tầng 1.

Lữ An liếc mắt về phía tầng hai, hạ giọng nói: “Còn không phải vì vị kia là khách quý sao? Vốn dĩ người ta là ở khách sạn lớn, anh mang người ta tới đây, lại không chịu nhường phòng nên đành làm như vậy chứ sao. Thực ra phòng của A Khởi cũng khá tốt, nhưng con gái thì nhiều đồ vật này nọ hơn, thu dọn cũng lâu hơn. Tiểu Thành mấy hôm nay liền ở tạm ở căn phòng phía Tây đi.”

Tiểu Thành ở bên cạnh nhỏ giọng nói: “Anh Lữ nói, cô ấy có tiền nên cô ấy là thượng đế, chúng ta phải hết sức cung phụng.”

Tường Xuyên cười hai tiếng, mí mắt khẽ nâng, Tần Đường đã không còn ở chỗ đó nữa.

“Nhưng phần lớn mấy người có tiền đều rất chú ý tiểu tiết, mà cô ấy lại không có tật xấu gì, là một người phụ nữ kì lạ, độc lai độc vãng.” Lữ An vuốt cằm nói.

“Là như vậy sao?”

“Còn không phải sao?”

“Có tật xấu hay không đợi mấy hôm nữa là rõ.”

.....

Sau khi trời tối thì có thêm hai người nữa, một nam một nữ. Tám người ngồi vây quanh một cái bàn ăn dài ăn cơm, đồ ăn rất nhiều, mà đĩa

khoai tây xào thì được cố ý đặt trước mặt Tần Đường. Lữ An tính cách thoải mái, nói cũng nhiều, không ngừng bắt chuyện với Tần Đường, những người khác cũng phụ họa vài câu. Bầu không khí khá thoải mái. A Khởi nhìn không được hỏi: “Chị Tần, làn da của chị thật là trắng, chị chăm sóc như thế nào vậy?”

Tần Đường liếc nhìn cô ấy một cái, đáp: “Trời sinh.”

A Khởi: “.....”

Phụ nữ thường thích làm đẹp mà.

Mọi người đều vô cùng vui vẻ, ngay cả Tưởng Xuyên khóe môi cũng luôn cong cong nụ cười.

Lữ An nói ở đây thỉnh thoảng sẽ có người tới làm công ích, phần lớn là sinh viên ở vùng phụ cận, đôi khi cũng có người ở bên ngoài.

Tần Đường hỏi: “Vậy bọn họ cũng ở đây sao?”

Lữ An đáp: “Đúng vậy! Còn có người mượn danh nghĩa công ích đến chỗ này ăn châu uống chực cơ!”

Tần Đường nghe nhìn không được nở nụ cười tươi rói, đôi mắt đã to nay càng trở nên trong suốt, cùng biểu cảm lạnh nhạt lúc trước khác nhau một trời một vực khiến mọi người không khỏi ngẩn người ra. Cô tới đây đã nửa ngày, nhưng vẫn chưa thấy cô cười tươi đến như vậy, thậm chí ban đầu mọi người nghĩ cô là một mỹ nhân lạnh lùng.

Thì ra cô còn có thể tươi cười đến như vậy sao? Cười rộ lên một cái thật là đẹp.

Cô hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

Lữ An cười: “Sau đó thì bị anh Tường dạy cho một bài học, rồi tổng ra ngoài chứ sao.”

Tần Đường nhin không được nhìn về phía Tường Xuyên, anh không chút để ý nhìn cô cười: “Cô yên tâm, tôi không đánh phụ nữ.”

Nụ cười nơi khóe miệng Tần Đường chậm rãi thu lại, phản bác: “Tôi cũng không tới để ăn châu uổng chực.”

Cơm nước xong xuôi, Tần Đường tắm vừa bước ra khỏi phòng tắm ở tầng hai thì gặp Tường Xuyên. Anh ta cởi trần, cơ bắp rắn chắc, trên cổ vắt một cái khăn mặt. Tường Xuyên nhìn mái tóc dài đen nhánh vẫn đang nhỏ nước của cô, tiện mồm nhắc một câu: “Ở chỗ A Khởi có máy sấy, cô đến chỗ cô ấy mà mượn.”

Tần Đường gật đầu: “Ừ.”

Tần Đường nghiêng người đi qua người anh ta, Tường Xuyên dường như ngửi được một mùi hương nhàn nhạt tỏa ra từ người cô, hoàn toàn không giống mùi dầu gội sữa tắm ở phòng tắm.

Khóe mắt nhìn thoáng qua, thấy trong chậu rửa mặt của cô có một chai sữa tắm, một chai dầu gội và một lọ sữa rửa mặt, ngoài ra còn có một góc vải ren màu xanh ngọc lộ ra dưới cái khăn lông.

Tần Đường không để ý, vừa dùng khăn lông lau tóc vừa xuống lầu tìm A Khởi mượn máy sấy.

A Khởi cảm điện cho cô, nói: “Chị sấy luôn ở chỗ em nhé, đỡ mất công chị phải chạy đi chạy lại.”

Tần Đường nhận lấy máy sấy, ngón tay lùa vào từng sợi tóc.

A Khởi ngồi khoanh chân trên giường nghịch điện thoại, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn cô.

Vài phút sau, Tần Đường bỏ máy sấy xuống, nói với A Khởi: “Cảm ơn cô.”

A Khởi cười tủm tỉm lắc đầu: “Chị đừng khách khí, chị là tới để giúp đỡ bọn em. Chút việc vặt này là điều bọn em nên làm mà.”

Tần Đường cười cười, A Khởi lại hỏi: “Chị là nhiếp ảnh gia đúng không?”

Cô gật đầu: “Ừ.”

A Khởi hỏi tiếp: “Vậy chị định ở đây bao lâu?”

Tần Đường nhìn cô ấy: “Chắc khoảng một tuần.”

A Khởi cười cười nói: “Thực ra phiền toái không phải là mấy người ăn chực, mà là có một số phụ nữ lấy danh nghĩa làm công ích để đến ở chỗ này.”

Đôi mắt Tần Đường khẽ động, cười nói: “Là đến vì Tưởng Xuyên đúng không?”

A Khởi gật đầu: “Đúng vậy, anh Tưởng lớn lên đáng vẻ không tồi, quan trọng nhất là đáng người rất đẹp. Mấy người phụ nữ đó đều muốn ngủ với anh ấy. Chị biết không, trước đây có một người phụ nữ cũng đến ở đây, nửa đêm thì không thấy cô ta đâu, em vô cùng hoảng sợ, chạy đi tìm khắp nơi, hóa ra là cô ta chạy lên gõ cửa phòng anh Tưởng ở tầng hai.”

Tần Đường: “.....”

Cô nhìn chăm chăm A Khởi vài giây, bỗng nhiên nở nụ cười: “Cô thích anh ta sao?”

A Khởi đỏ mặt.

Tần Đường đứng dậy, “Yên tâm đi, tôi không có hứng thú lên giường với anh ta, lại càng không nửa đêm đi gõ cửa phòng của anh ta.”

Tâm tư A Khởi bị nhìn thấy, có chút xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Em biết, chị không giống bọn em.”

Tần Đường cúi đầu nhìn cô ấy, không mặn không nhạt nói: “Cô nói sai rồi, là tôi và mấy người phụ nữ đó không giống nhau.”

Nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

A Khởi cứng người, sần nảo vò tóc, có vẻ như cô đã nói sai rồi, nếu làm hỏng chuyện, Tưởng Xuyên và Lữ An nhất định sẽ tức giận.

Cô vội vàng đi tới phòng Lữ An ở bên cạnh, dùng sức gõ cửa: “Anh Lữ anh Lữ!”

Lữ An cười trần mở cửa, nhú mày hỏi: “Có chuyện gì?”

A Khởi cúi đầu: “Em... hình như lúc này có nói một số thứ không nên nói, không biết chị Tần có giận hay không.....”

Lữ An hỏi: “Em nói cái gì?”

A Khởi đem đầu đuôi mọi chuyện nói lại một lần, Lữ An nghe xong sắc mặt trầm xuống: “Ai bảo em làm như vậy?”

A Khởi thấp giọng nói: “Em.....Em.....” Lấp bắp cả nửa buổi không nói được một câu.

Lữ An gõ đầu cô, tức giận nói: “Nếu cô ấy thật sự muốn lên giường với anh Tưởng thì tốt quá rồi, chúng ta trực tiếp đi ôm chân người phụ nữ bạch phú mỹ đó, chuyện đó liền được giải quyết nhanh chóng rồi.”

A Khởi bị đánh đau, bĩu môi hỏi: “Chuyện đó là chuyện gì?”

Lữ An thẳng thừng đáp: “Chuyện tiền.”

Là một thứ vô cùng hữu dụng.

Có tiền có thể làm rất nhiều chuyện.

8h sáng hôm sau, Tần Đường thức dậy, vừa đi xuống tầng liền thấy mọi người đang đợi mình.

A Khởi chuẩn bị cho cô bánh bao và một ly sữa, dì Quế mỗi sáng đều mang bánh bao đi bán nên bánh bao của dì vô cùng ngon.

Lữ An đưa cho Tần Đường một tờ giấy: “Mấy đồ vật cần thiết tôi đã liệt kê ra đây rồi, cô xem qua đi.”

Tần Đường liếc nhìn qua một lượt, hỏi: “Từ điển Tân Hoa cũng cần? Không phải hôm qua Tiểu Thành nói đã có người quyên góp rồi sao?”

Tường Xuyên đứng lúc này từ bên ngoài đi vào: “Lúc trước tôi có xem qua rồi, phát hiện bọn họ đều dùng sách lậu, chất lượng giấy kém không nói nhưng nhiều chỗ còn sai sót vô cùng nghiêm trọng, cho nên tôi đã đem thu hồi rồi tiêu hủy toàn bộ rồi.”

Càng là nơi nghèo khó thì tri thức càng thiếu thốn, nếu không có ai phát hiện, bọn họ chắc chắn sẽ học theo những sai sót đó cả đời.

Lữ An tức giận nói thêm: “Có một số người căn bản chỉ để lấy cái danh đi quyên góp ủng hộ, nhưng đồ dùng mang đến thì toàn là rác rưởi.”

Tần Đường liếc mắt dưới, lấy bút ghi bổ sung thêm vài thứ rồi đưa lại cho Lữ An.

A Khởi và dì Quế ở lại trông nhà, còn lại mọi người đều đi theo.

Tần Đường nhìn Tưởng Xuyên ngồi trong chiếc xe Jeep đen bóng loáng, hỏi: “Xe sửa xong rồi sao?”

Tưởng Xuyên vặn chìa khóa thử khởi động xe, nhìn cô vào gương, “Lên xe đi, tôi sẽ không làm cô bị thương đâu.”

Khóe môi Tưởng Xuyên giật giật: “Tốt nhất là nên như vậy.”

Tưởng Xuyên nhìn cô cả nửa ngày, cuối cùng bật cười. Xe lăn bánh ra khỏi viện.

Lữ An và Tiểu Thành ngồi đằng sau an ủi vài câu. Lữ An nói: “Cô yên tâm, kỹ thuật lái xe của anh Tưởng rất tốt, mạng cứng, mấy năm trước đã từng rơi xuống vực mà không có chết đó.”

Tiểu Thành cũng vuốt mông ngựa theo: “Cho nên chúng tôi đi theo anh Tưởng lâu, mạng cũng cứng không kém nhé.”

Tưởng Xuyên nhỏ giọng mắng hai người: “Đừng nói linh tinh.”

Tiểu Thành và Lữ An liền im lặng.

Tần Đường nghiêng đầu nhìn Tưởng Xuyên, nhìn từ bên sườn mặt vô cùng lạnh lùng, hầu kết lộ rõ, khóe môi hơi mím lại, có vẻ đang căng thẳng.

Không ai nói chuyện nữa.

Cách Tần Đường mua đồ cùng những người phụ nữ vô cùng khác biệt, thậm chí còn nhanh gọn quyết đoán hơn nhiều người đàn ông bình thường. Nói số lượng, xem giá, đặt cọc, nói số tài khoản chuyển tiền, thời gian nhận hàng... tất cả chỉ trong chớp mắt.

Đến khi Tần Đường rút thẻ ra quẹt lần thứ ba, rốt cục bị Tưởng Xuyên ngăn lại.

Tần Đường nhíu mày khó hiểu: “Sao vậy?”

Tưởng Xuyên nhìn cô một cái, nói lại giá cả với ông chủ, tính toán lại một lần, phát hiện ra cô bị tính nhiều hơn một ít.

Cuối cùng mấy lần mua bán tiếp theo đều là Tưởng Xuyên tính tiền, Tần Đường chỉ cần quẹt thẻ.

Đi ra khỏi xưởng quần áo, Lữ An và Tiểu Thành đi đằng sau nhỏ giọng nói chuyện.

Tiểu Thành nói thầm: “Hóa ra cô Tần chính là một bạch phú mỹ nha! Chúng ta đi theo sau cảm giác như đang được ăn cơm mềm* vậy...”

*ăn cơm mềm: ý chỉ được bao nuôi

Lữ An cười ra tiếng, Tưởng Xuyên nghe được liền quay đầu lại nhìn.

Tiếng cười lập tức im bật.

Sắc trời tối dần, đi qua phố của dân tộc Hồi, Tưởng Xuyên để mọi người xuống xe còn mình thì đi tìm chỗ đỗ.

Lữ An hỏi Tần Đường: “Trước đây cô Tần từng tới Tây An rồi sao?”

Tần Đường nhìn về con phố náo nhiệt, chậm rãi lên tiếng: “Từng tới vài lần.”

Lữ An gật đầu: “Bên trong có rất nhiều đồ ăn vặt của Tây An, mấy ngày nữa chắc không thể làm trọn đạo làm chủ của người chủ nhà rồi, cho nên tối nay chúng ta ăn tối ở đây nhé, thuận tiện dẫn cô đi dạo một vòng luôn.”

Tần Đường không tỏ thái độ gì, nhìn về đằng trước.

Đi một lúc, Lữ An quay đầu lại hỏi: “Cô có chọn được nhà hàng nào chưa, nếu chưa để tôi giới thiệu.....”

Lữ An còn chưa kịp nói xong, ánh mắt bỗng nhiên thay đổi.

.....

Lúc Tưởng Xuyên nhập hội với bọn họ, Lữ An ở bên cạnh anh nhỏ giọng nói: “Lúc này em vừa nhìn thấy Triệu Kiến Hòa, không biết hẳn ta ra tù từ bao giờ.”

Lời tác giả: Câu chuyện này tôi vốn dĩ đã muốn viết từ lâu nhưng năng lực không đủ, cứ viết được một chút là lại bế tắc, tuy rằng bây giờ tình hình cũng không khá hơn là mấy nhưng tôi sẽ cố hăng hết sức. Câu chuyện này có ngọt ngào hay không ư? Tất nhiên là có rồi, nhưng chính là ngọt với một phong cách khác với bình thường. Người đàn ông như anh Tưởng đây, một khi sủng ai đó nhất định sẽ ngọt đến sâu răng))

Bối cảnh truyện chủ yếu là ở Thiểm Tây. Tôi vốn nghĩ viết ở Vân Nam vì tôi đã từng sống ở đây hai năm nên sẽ có hiểu biết nhiều hơn một chút, nhưng lúc tôi suy nghĩ bản thảo, đắn đo hồi lâu rồi mới quyết định lựa chọn Thiểm Tây. Tuy tôi không phải người Thiểm Tây nhưng tôi có một bạn học người Thiểm Tây, lúc cô ấy nói âm địa phương, tôi có thể nghe hiểu, cô ấy cũng mang tới cho tôi không ít đặc sản Thiểm Tây, có vấn đề thì tôi và cô ấy cùng thảo luận, hoặc là sốt Baidu nha)) Nên nếu có sai sót mong mọi người sửa giúp nhé~~~

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 4

Tưởng Xuyên nhíu mày, trầm giọng hỏi: “Ở đâu?”

Lữ An đáp: “Lúc này tình cờ gặp trên đường. Bên cạnh hắn ta còn có một người phụ nữ nữa. Hắn ta cũng thấy chúng ta, nhưng không theo kịp. Em đoán có lẽ bây giờ hắn ta cũng đã thăm dò được chỗ chúng ta rồi.”

Tần Đường đang đi đằng trước bỗng nhiên dừng lại, chỉ vào một nhà hàng:

“Chúng ta ăn ở đây đi.”

Là một quán thang bao*.

*thang bao: một loại bánh bao lớn, có súp bên trong nhân, khi ăn phải uống nước nhân trước sau đó ăn vỏ.

Tưởng Xuyên dừng lại, nhìn cô: “Sáng nay đã ăn bánh bao rồi, cô chắc chắn lại muốn ăn bánh bao tiếp?”

Tần Đường nói: “Tôi thích ăn bánh bao.”

Tưởng Xuyên không còn gì để nói, tay rút túi quần đi lên đằng trước: “Được, vậy thì ăn bánh bao.”

Vào trong tiệm, cô gọi một bát mì lạnh, một bát cháo bát bảo, nhưng lại không gọi bánh bao. Gọi xong liền đưa thực đơn cho Lữ An: “Hai người gọi đi.”

Lúc này đứng ở bên ngoài nhìn người phục vụ bê những bát mì lạnh lên cho khách, cô liền muốn ăn thử mì lạnh Thiểm Tây.

Tưởng Xuyên nhìn cô, khoe miệng cong lên, nhưng không nói gì.

Sức ăn của mấy người đàn ông đều rất lớn, đặc biệt là Tưởng Xuyên. Đây một bàn đồ ăn bị mấy người họ ăn hết vô cùng nhanh, thỉnh thoảng mới nói chuyện vài câu. Khẩu âm của Tiểu Thành tương đối nặng nên nhiều lúc toàn nói tiếng địa phương, nhưng tiếng phổ thông của Tưởng Xuyên và Lữ An lại khá tốt.

Nhưng dù sao thì tiếng Thiểm Tây nghe cũng không quá khó hiểu. Về cơ bản, tần Đường đều có thể nghe hiểu hết. Tiểu Thành nói: “Anh, buổi tối em có thể không về được không?”

Tưởng Xuyên hỏi: “Đi đâu?”

Tiểu Thành cười cười: “Em đi chơi thôi... Sáng mai sẽ về mà!”

Lữ An không lên tiếng, chỉ cười.

Tưởng Xuyên cũng không nói gì nữa, Tiểu Thành liền cho rằng anh đã đồng ý, vui vẻ cầm mặt xuống ăn.

Tưởng Xuyên ăn xong rất nhanh, sau đó gọi phục vụ đến thanh toán.

Lúc ra khỏi cửa hàng, Tiểu Thành vẫy vẫy tay định chào tạm biệt bọn họ liền bị Tưởng Xuyên xách cổ áo tóm trở lại.

Tiểu Thành muốn phản kháng, nhưng vừa chạm tới ánh mắt lạnh lẽo của Tưởng Xuyên liền rũ xuống như cây cà héo.

Lữ An vỗ vai an ủi Tiểu Thanh, nhìn Tần Đường nói: “Cô Tần còn muốn mua thêm hay ăn thêm cái gì không? Vẫn còn sớm, chúng ta có thể đi dạo thêm một lát.”

Tần Đường nhìn ngó quán xá xung quanh, nói: “Các anh ở đây chờ tôi một chút, tôi đi mua ít đồ ăn vặt.”

Cô đi vào một cửa hàng nhỏ, mua một ít hoa quả khô và mứt.

Cô mua đồ rất nhanh, lúc bước ra khỏi cửa hàng không để ý liền đụng vào một người đàn ông, ngực bị máy ảnh treo trước ngực đè vào, đau nhói. Tần Đường nhú mày, cúi đầu kiểm tra máy ảnh, đồng thời người đàn ông kia cũng lên tiếng: “Xin lỗi, chẳng may đụng vào cô.”

Giọng nói người đàn ông tỏ ra tàn bạo, thậm chí mang ý đùa cợt, không có chút nào chân thành.

Tần Đường ngẩng đầu lên nhìn, người đàn ông kia có một vết sẹo ngay mi tâm, tướng mạo hung dữ, bên cạnh còn có một người phụ nữ xịt nước hoa nồng nặc.

Tần Đường lạnh lùng nhìn hắn ta vài giây, nghiêng người rời đi.

Bỗng nhiên Tường Xuyên không biết từ đâu xông tới, túm lấy tay cô kéo ra đằng sau lưng, dùng thân hình to lớn che chắn phía trước.

Tần Đường sửng sốt, muốn giãy ra: “Này, anh làm cái gì thế?!”

Anh không nhìn cô, chỉ nhìn chăm chăm vào bên trong cửa hàng: “Được rồi, đừng đi lung tung nữa.”

Sau đó vài giây thì buông lỏng tay.

Anh nói: “Nếu cô còn muốn đi dạo thì để hôm khác tôi sẽ dẫn cô đi, hôm nay chúng ta về trước.”

Tần Đường cúi đầu nhìn cổ tay bị nắm chặt đến đỏ ửng, lạnh mặt lườm Tần Xuyên, sau đó bước nhanh lên phía trước.

Lữ An cũng nhìn vào bên trong tiệm, Tưởng Xuyên không để ý nữa, cũng đi về phía trước.

Lữ An đuổi theo đằng sau, thấp giọng nói: “Anh cũng quá thô bạo rồi, đối với phụ nữ là chỉ được dùng hai phần sức mạnh thôi.”

Tưởng Xuyên cũng không vui nói: “Tôi cũng chỉ dùng có hai phần sức lực thôi mà.”

Ai biết cô ấy lại yếu ớt như vậy chứ.

Xe dừng lại trong viện, Tần Đường mở cửa bước xuống, A Khởi vừa nghe tiếng xe liền vui mừng chạy ra: “Anh Tưởng, các anh về rồi! Các anh đã ăn cơm chưa ạ?”

Lữ An đáp: “Bọn anh ăn hết rồi.”

A Khởi vẻ mặt có chút hụt hẫng, nhưng ngay lập tức lấy lại nụ cười.

Tần Đường thấy dì Quế đang ở phòng khách xem ti vi liền đi vào, đưa mút quả và hoa quả khô cho bà ấy: “Dì Quế, cái này cho dì. Dì uống thuốc xong có thể ăn một chút cho đỡ đắng.”

Dì Quế sửng sốt, đại khái là do không ngờ được, lời cảm ơn nói ra cũng lắp bắp: “Cảm... cảm ơn cô.....”

Tần Đường nhoẻn miệng cười: “Không có gì ạ. Đồ ăn và bánh bao dì làm rất ngon, con rất thích.”

Một đám người đứng ở bên ngoài, trừ Tưởng Xuyên, tất cả đều không hẹn mà nhìn nhau: “.....”

Là do ai cũng không ngờ Tần Đường lại chu đáo đến thế.

Lữ An và Tiểu Thành lại càng không ngờ mứt quả kia là mua cho dì Quế.

Tưởng Xuyên nhìn chăm chăm vào bóng dáng mảnh khảnh, xoay người đi lên tầng 2.

Tần Đường ở dưới nhà một lát rồi mới đi lên.

Lúc lên đến nơi, thấy Tần Xuyên đang đứng dựa vào hành lang, tay cầm điếu thuốc lá. Anh hơi nghiêng đầu, đôi mắt đen như mực trầm tĩnh nhìn về phía cô.

Tần Đường cũng nhìn thẳng lại, sau đó nghiêng người mở cửa về phòng.

“Làm cô bị thương rồi?”

“.....”

Mày kiếm của Tưởng Xuyên nhướng lên, xoay người lại đứng dựa lưng vào lan can, nói: “Cũng thù dai nhỉ?”

Tần Đường không hề cảm thấy mình là người thù dai, chỉ là bỗng nhiên bị anh ta tóm lấy, cảm thấy rất khó hiểu.

Cô cũng không hề thấy Tưởng Xuyên là con người dễ sống chung.

Ở đây là vùng ngoài thành, kiến trúc cao tầng không nhiều, ánh trăng trên cao không hề bị cái gì che khuất, tỏa ra một tầng ánh sáng nhu hòa.

Bầu không khí vô cùng yên bình.

Từ dưới nhà vọng lên âm thanh tranh cãi của Tiểu Thành và A Khởi.

Tần Đường quay lại nhìn Tưởng Xuyên, trực tiếp hỏi: “Mấy anh định khi nào sẽ chuyển đồ đi?”

Tưởng Xuyên bỏ điều thuốc đang ngậm trong miệng xuống, nói: “Phải đợi hai ngày nữa.”

Tần Đường nói: “Tốt, vậy chúng ta cùng đi.”

Tưởng Xuyên nhìn cô: “Tùy cô.”

Cô đang định đi vào lại nghe anh ta nói tiếp: “Hai hôm tới đừng đi lung tung.”

.....

Sáng hôm sau, lúc Tần Đường xuống nhà chỉ thấy mỗi mình A Khởi liền hỏi: “Có mỗi một mình cô thôi sao?”

A Khởi cười đáp: “Vâng, mấy người anh Tưởng đi làm việc rồi, tầm giữa trưa sẽ về.”

Tần Đường đột nhiên nhớ ra điều gì đó, lại hỏi: “Bình thường bọn họ không làm việc sao?”

A Khởi tròn mắt, lắc đầu nhanh chóng, vội vàng giải thích: “Sao lại không làm việc chứ? Bọn em rất thiếu tiền nha. Anh Tưởng và anh Lữ có một công ty vận tải, chẳng qua mấy hôm nay có việc nên bọn họ mới không đi làm, nhưng bên kia cũng có người túc trực nên công ty cũng không có vấn đề gì.”

Tần Đường nghĩ một lát, nhận ra chính mình là nguyên nhân khiến họ bị trễ nải.

A Khởi lại nói: “Bọn em cũng có công việc riêng của mình, dì Quế đi bán bữa sáng, em thì quản lý trạm nghỉ chân này, cũng phụ trách ghi sổ

nữa.”

Bởi tối hôm qua Tần Đường mua cho dì Quế mút quả nên hảo cảm của A Khởi đối với cô tăng lên rất nhiều.

Tần Đường nhìn cô, khóe miệng cong lên: “Ừ, cô rất có năng lực đấy.”

A Khởi cúi đầu: “Nhưng em còn chưa học đại học. Nếu học xong đại học rồi, năng lực của em chắc chắn sẽ còn tốt hơn bây giờ.”

Tần Đường hỏi: “Vậy vì sao không đi học?”

A Khởi càng cúi đầu thấp hơn, giọng nói có chút khố sở: “Bởi trong nhà không có nhiều tiền như vậy. Mẹ em nói, là con gái thì không cần học nhiều làm gì nên toàn bộ tiền đều dồn hết cho hai em trai em ăn học rồi.”

Tần Đường hơi mím môi, hỏi: “Năm nay cô bao nhiêu tuổi rồi?”

A Khởi: “22 ạ.”

Tần Đường lại hỏi: “Vậy có còn muốn đi học đại học nữa không?”

A Khởi đầu tiên là sửng sốt, sau đó thì chậm rãi lắc đầu: “Hai năm trước còn nghĩ đến chuyện đó, nhưng giờ thì không còn nghĩ đến nó nữa. Chỉ là bình thường khi thấy mấy sinh viên lên đây làm tình nguyện thì có chút ngưỡng mộ họ thôi.”

Tần Đường hỏi tiếp: “Vậy cô ở đây có được phát tiền lương không?”

Vẻ mặt A Khởi liền trở nên xán lạn: “Có ạ, mỗi tháng anh Tưởng đều phát tiền cho em.”

Tần Đường cười cười.

Một lát sau, cô nhìn thoáng qua chùm chìa khóa để trên bàn, lại nhìn về phía cái xe Jeep đỏ đang đỗ dưới gốc cây đại thụ, hỏi: “Tôi có thể mượn cái xe này một lúc không? Tôi muốn đi ra đây một chút.”

A Khởi nghĩ nghĩ một lát rồi đáp: “Được, chị cứ lấy đi đi. Khi nào anh Tưởng về em sẽ nói lại với anh ấy sau.”

.....

Chạng vạng, Tưởng Xuyên và Lữ An trở về, ở dưới nhà không thấy Tần Đường, lên trên gác thì cửa phòng vẫn đóng chặt.

Mà cái xe Jeep đỏ ngoài sân cũng không thấy đâu..

Tưởng Xuyên hỏi: “Cô ấy đi đâu rồi?”

A Khởi nói: “Chị Tần Đường nói muốn lái xe ra ngoài đi dạo một lát, buổi chiều sẽ trở về ăn cơm.”

Tưởng Xuyên nhìn đồng hồ trên tay, đã 7h.

Lữ An thấy tình huống có vẻ không ổn, vội rút điện thoại ra nói: “Để tôi gọi điện cho cô ấy.”

Cầm điện thoại một lúc, sắc mặt anh ta khẽ biến: “Tắt máy rồi.”

Tưởng Xuyên nhú mày, ngồi vào trong ghế lái: “Để tôi đi tìm.”

Nói xong xe cũng khởi động xong, đạp chân ga một cái, phóng vụt ra khỏi viện.

A Khởi đuổi theo phía sau: “Này, nhưng sắp đến giờ ăn cơm rồi mà.”

Lữ An đá thẳng một cước lên gốc cây cổ thụ: “CMN, cơm nước gì giờ này nữa! Nếu cô ấy bị làm sao, chúng ta chắc chắn cũng đi tong luôn đấy.”

A Khởi cũng có chút luống cuống: “Vì sao?”

Tiểu Thành nói: “Cô ấy là thiên kim đại tiểu thư nhà giàu. Nếu cô ấy xảy ra chuyện, người nhà cô ấy còn không phải sẽ tìm chúng ta mà tính sổ sao?”

A Khởi nghe xong vô cùng ảo não: “Biết thế em đã không đưa chìa khóa xe cho chị ấy...”

Trên đường đi, Tưởng Xuyên nhiều lần thử gọi cho Tần Đường nhưng đều là tắt máy. Anh đâm mạnh lên vô lăng, sắc mặt âm trầm.

Triệu Kiến Hòa mới ra tù, nhất định sẽ tìm anh để gây phiền phức. Nhưng nếu hắn ta tìm Tần Đường.....

Đang tập trung nhìn thẳng về phía trước bỗng dư quang thấy một cái xe Jeep đỏ đang đỗ lại ven đường, mà người phụ nữ kia đang đứng ở trước đầu xe cúi đầu nhìn cái gì đó.

Tưởng Xuyên nhanh chóng bẻ ngoặt tay lái, đỗ xe ngay đằng sau xe Jeep đỏ. Sau đó xuống xe, đóng cửa xe “Rầm” một tiếng.

Sắc trời tối dần, bóng dáng người đàn ông cao lớn đi nhanh về phía cô.

Tần Đường cũng nhìn chăm chăm anh ta, khi Tưởng Xuyên đi tới nơi, cô lên tiếng trước, giọng nói mang theo vài phần oán trách: “Xe của anh lại chết máy rồi.”

Cái xe này hôm nay đi trên đường đã chết máy vài lần, đến lần này thì cô làm cách nào cũng không khởi động lại được.”

Tưởng Xuyên tức giận cười: “Không ngờ đến xe của tôi cũng bắt nạt cô à?”

Tần Đường: “....”

Tưởng Xuyên mở cửa xe ngồi vào, thấy chìa khóa còn chưa rút, liền thử khởi động, quả thực là không được, liền đi xuống, vòng ra phía trước xe, mở nắp capo lên, dùng đèn pin soi vào bên trong rồi làm cái gì đó, sau đó quay trở lại thử khởi động một lần nữa. Lần này xe đã khởi động được.

Tần Đường: “.....”

Tưởng Xuyên nhìn cô, khóe miệng chậm rãi cong lên, trong bóng tối lộ ra vài phần tà khí: “Được rồi, chuyện nhỏ như quả rắm thôi.”

Tần Đường nhìn anh ta lên xe, nhỏ giọng nói: “Biết sửa xe thì có gì ghê gớm chứ.....”

Lời tác giả:

Anh Tưởng: Sao tôi biết được cô ấy lại mềm yếu như thế chứ!”

Tần Đường: Hahaha

Đại Xuyên: Anh không ngờ đúng không))

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 5

Trong viện vô cùng im lặng, gió nhẹ khẽ thổi, có vài người đang đứng chờ bên trong.

Hai chiếc xe Jeep một đen một đỏ đi vào, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, Lữ An đi tới cười nói: “Cuối cùng cũng về rồi, mau đi ăn cơm thôi.”

Tần Đường nhìn dáng vẻ bọn họ dường như đang đợi mình, nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi, tôi về muộn.”

Tần Xuyên đóng mạnh cửa xe, nói: “Ngày mai Tiểu Thành ở lại lái xe cho cô ấy.”

Tần Đường nhíu mày: “Tôi không cần lái xe.”

Tường Xuyên hất cằm chỉ về cái xe Jeep đỏ, cười: “Cô lái không quen nó đâu, để Tiểu Thành lái đi.”

Xe này tuy anh đã từng cải tạo qua, nhưng ba tháng trước đi đường núi trở về nó liền có dấu hiệu hư hỏng, càng ngày càng khó khởi động.

Tiểu Thành hiểu ý cũng vội nói: “Đúng vậy, chiếc xe này khởi động khó, lại hay chết máy, cô cứ để tôi lái. Cô muốn đi đâu chỉ cần nói với tôi một tiếng, Tây An và vùng phụ cận tôi đều rất quen thuộc.”

Tần Đường lẳng lặng liếc nhìn Tần Xuyên một cái, không nói gì nữa.

Đúng lúc này nghe tiếng A Khởi gọi mọi người vào ăn cơm, tất cả đều lần lượt nối đuôi nhau đi vào.

Hai ngày tiếp theo, Tường Xuyên và Tần An luôn đi sớm về muộn, chỉ có lúc ăn cơm Tần Đường mới có thể gặp bọn họ.

Đến ngày thứ ba, bọn họ vẫn không hề có ý định xuất phát. Tần Đường mặc một cái váy đỏ rực như lửa, đứng dưới gốc cây đại thụ trong sân, ngón tay kẹp điều thuốc. 19 tuổi, lần đầu tiên cô chạm vào khói thuốc. Thứ này quả vô cùng dễ gây nghiện, cũng có thể khiến con người ta được thả lỏng, được cảm thấy giải thoát. Mấy năm nay cô nghiện thuốc là không nặng, thỉnh thoảng mới hút vài hơi, nhìn làn khói chậm rãi tản ra lại dụi tắt.

A Khởi đứng ở cửa nhìn Tần Đường không chớp mắt. Bình thường cô cũng thấy phụ nữ hút thuốc, nhưng hút thuốc mà có khí chất được như vậy, thì chỉ có Tần Đường.

Cô nghĩ, có lẽ người làm nghệ thuật đều như vậy.

Thuốc cháy được một nửa, xe Jeep đen của Tường Xuyên liền “Xịch” một tiếng đỗ ngay bên cạnh cô, cuốn theo một đợt bụi đất.

Tần Đường đi tới trước mặt bọn họ, nhìn Tường Xuyên: “Anh nói hai ngày sau sẽ xuất phát, hôm nay đã là ngày thứ ba rồi.”

Tần Xuyên cúi đầu nhìn cô: “Bên kia mấy hôm nay đang mưa to, đường xá không dễ đi. Chờ trời tạnh thì tính tiếp.”

Lữ An cũng bổ sung: “Đúng đúng, trời mưa mà đi đường đất thì cô cũng biết rồi đó, rất dễ bị lún xuống bùn làm xe bị lật.”

Giải thích này rất hợp tình hợp lý, Tần Đường không còn cách nào khác: “Vậy thì chờ thêm mấy hôm nữa vậy.”

Chẳng qua cô tới đây cũng sắp được một tuần rồi, cứ kéo dài như vậy thì khả năng cuối tháng năm có thể trở về là rất nhỏ.

Lại đợi thêm hai ngày, trong trạm có thêm bốn sinh viên đến, ba nữ một nam.

Là khách ba lô, lúc đi khảo sát xong thì tới đây, nói là muốn thuận tiện theo chân họ vào trong núi để giúp đỡ.

Thực chất là muốn đi nhờ xe đi.

A Khởi lưỡng lự, nói là phải đợi anh Tường về hỏi ý kiến mới được, nên bốn người họ liền ngồi đợi ở đây.

7h tối, Tường Xuyên và Lữ An trở về. Mặt mũi Lữ An lem luốc, khóe mắt khóe miệng đều bầm tím. A Khởi vô cùng lo lắng: “Anh Lữ, mặt anh làm sao vậy?”

Lữ An đen mặt nói: “Bị ngã.”

Dì Quế vội vàng nói: “Để dì đi lấy thuốc cho cháu.”

Bốn sinh viên đồng loạt nhìn về phía hai người đàn ông to cao kia, đặc biệt là người đàn ông cao hơn. Người nọ trời sinh một loại cảm giác bức bách.

A Khởi vội giải thích: “Bọn họ nói muốn cùng các anh vào núi hỗ trợ”.

Tường Xuyên nhìn bọn họ vài giây, người nam sinh nói: “Chúng tôi là thật lòng muốn đi làm tình nguyện, tiện thể muốn xem trẻ con trong núi một chút, cũng ngắm luôn phong cảnh ven đường. Các anh cho chúng tôi đi nhờ, sai chúng tôi làm gì cũng được, coi như là tiền xe.”

Tường Xuyên hỏi: “Làm cái gì cũng được?”

Mấy cô gái liếc nhìn nhau, đỏ mặt nói: “Đúng vậy.”

Tưởng Xuyên nói: “Vậy được, mấy người có thể ở lại đây. Nhưng nếu muốn làm việc thì mọi việc đều phải nghe theo....”

Anh nhìn một vòng, ngón tay chỉ về phía Tần Đường một thân váy đỏ rực rỡ đang đứng ở góc phòng: “Nghe cô ấy sắp xếp.”

Tần Đường vội vàng quay đầu lại nhìn: “Vì sao chứ?”

Tần Xuyên giải thích vô cùng hợp tình hợp lý: “Đến lúc đó một mình cô làm hết việc được không? Được rồi, cứ như vậy đi. Tối mai chúng ta xuất phát.”

Tần Đường nhìn anh nói: “Tôi tưởng tôi bỏ tiền, các anh bỏ sức chứ.”

Như vậy rất công bằng.

Cô không thích làm công việc chỉ huy, nếu không phải đây là Thiểm Tây, cô đã sớm độc lai độc vãng, không cần phải nghe theo bất cứ ai cả.

Tiểu Thành từ bên ngoài chạy vào, nói nhỏ bên tai Tưởng Xuyên một câu. Tưởng Xuyên nhìn cô, “Được rồi, nghỉ ngơi đi, chạng vạng ngày mai xuất phát.”

Lúc đi tới cửa lại quay đầu lại nhìn cô: “Còn nữa, ngày mai đừng mặc váy, ban đêm trời khá lạnh.”

Sau đó bóng dáng cao lớn liền khuất sau cánh cửa.

Tần Đường vô cùng buồn bực.

Lữ An bôi thuốc xong liền trở lại, lớn tiếng nói: “Được rồi, chúng ta ăn cơm trước thôi, không phải đợi anh Tưởng đâu.”

A Khởi sắp xếp chỗ ở cho bốn sinh viên kia, ba nữ ở một phòng, trong phòng là hai cái giường tầng, có thể ở bốn người.

Vị nam sinh thì ở tại một phòng khác.

Ba cô gái rửa mặt xong, ngồi ở trên giường tán gẫu, trong đó một cô gái có gương mặt trắng nhất nói: “Tớ cảm thấy hơi sợ sợ. Có chắc bọn họ là người tốt không? Hay là chúng ta quay về đi?”

“Trở về sớm làm gì chứ? Kì nghỉ hè dài như vậy. Tớ thấy ở đây cũng khá tốt, cậu đừng sợ. Chị họ tớ đã tới chỗ này một lần rồi, tớ nghe chị ấy giới thiệu nên mới dẫn các cậu tới đây đây. Ở đây làm tình nguyện vừa bao ăn bao ở lại còn có thể ra ngoài thăm thú thêm, tuy hơi vất vả một chút nhưng cũng khá vui.... Nhưng, điều khiến tớ vui nhất chính là... cái người gọi là anh Tường kia, thật là men, đáng người thật là đẹp.”

“Tớ chưa từng thấy ai nam tính như anh ta cả, vì anh ấy, tớ nhất định không đi.”

“Tiểu Bạch, cậu thì sao?”

“Tớ..... Với lại, các cậu đừng gọi tớ là Tiểu Bạch nữa. Cô gái hồi tối so với tớ còn trắng hơn nhiều, lại còn rất xinh nữa. Tớ nghe nói cô ấy là nhiếp ảnh gia đấy.”

Sáng sớm hôm sau, cô gái tối hôm qua nói sẽ ở lại vì Tường Xuyên cũng rời đi.

Tần Đường hỏi: “Vì sao vậy?”

Tiểu Bạch nói: “Nhà cậu ấy có việc gấp nên phải về trước ạ.”

Ngoài Tiểu Bạch thì còn lại một nam một nữ nữa, nam sinh tên là Từ Bằng, nữ sinh còn lại là A Tây, là người Hồi.

5h chiều, Tường Xuyên trở về cùng với hai người tài xế xe tải nữa, đằng sau họ là hai chiếc xe tải lớn.

Mấy người ăn cơm xong chuẩn bị xuất phát. Thấy Tần Đường mang theo cả một vali to, Từ Xuyên nhíu mày: “Cần mang nhiều đồ đến vậy sao?”

Tần Đường nhìn Từ Xuyên: “Tôi cần dùng.”

Xong lại hỏi lại: “Chẳng lẽ không thể mang sao?”

Mắt Tần Đường vừa to lại vừa sáng, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, Từ Xuyên đã có cảm giác dường như đã từng nhìn thấy ở đâu đó, nhưng ý nghĩ này rất nhanh bị vùi dập, bởi trí nhớ của anh rất tốt, nếu gặp qua cô gái xinh đẹp như thế này thì nhất định sẽ nhớ mãi không quên.

Anh không nói gì nữa, đỡ lấy va li trong tay cô đi trước, nhét vào ghế sau.

Tần Đường đi theo nhịn không được nói: “Anh cẩn thận một chút!”

Bên trong có máy ảnh và các lens kính của cô, bị anh ta nhồi nhét như vậy, nhờ may hồng mất thì sao.

Từ Xuyên cất hành lí xong xuôi, đảm bảo dù đường có xóc nảy cũng sẽ không vấn đề gì, quay lại nhìn cô, lau mồ hôi tay, cong khóe miệng: “Được rồi, sẽ không làm hỏng đồ của cô đâu mà.”

Sau đó quay lại nhìn mấy người đằng sau: “Được rồi, lên xe đi.”

Tần Đường ngồi ghế phó lái đằng trước, hai cô gái ngồi ở giữa, Tiểu Thành và Từ Bằng ngồi sau cùng, Lữ An thì ở lại trạm.

Lần này chỉ tới Du Lâm trong hai ngày, tối nay đi, tối ngày kia là về.

Lúc tới Du Lâm đã là chuyện của ba tiếng sau, còn chưa tới 10h, ở thành phố lúc này vẫn còn rất náo nhiệt. Sau khi tìm chỗ đỗ xe, Tiểu Bạch nói: “Mọi người có muốn đi ăn khuya một chút không?”

Tần Đường nói: “Tôi không đói, mọi người cứ đi đi.”

A Tây nhìn về phía Tưởng Xuyên, dịu dàng nói: “Anh Tưởng, chúng ta cùng đi nhé.”

Tưởng Xuyên nhìn về phía người đang gần khách sạn chếch đối diện, sau đó quay đầu lại: “Để Tiểu Thành dẫn các cô đi.”

Với loại chuyện được chơi bởi như thế này, Tiểu Thành luôn luôn vui vẻ mà đáp ứng: “Được, vậy để tôi dẫn mọi người đi.”

Hai cô gái không nhận được cảm thấy có chút mất mát, thu xếp mọi thứ xong xuôi liền đi theo Từ Bằng và Tiểu Thành ra ngoài.

Nơi bọn họ ở chỉ là một khách sạn bình dân, phòng đôi ở qua đêm chỉ mất 128 tệ, phòng đơn thì chỉ 108. Tần Đường và Tưởng Xuyên mỗi người một phòng đơn, cũng gần nhau, đều ở tầng 5.

Tưởng Xuyên về phòng, đứng dựa vào cửa sổ châm một điếu thuốc, gọi điện cho Lữ An: “Không phải đã cho người đánh lừa hản đi chỗ khác rồi sao, sao vẫn thấy hản ta bám theo vậy?”

Lữ An kinh ngạc: “Cái gì? Triệu Kiến Hòa đi theo rồi?”

Tưởng Xuyên hít một hơi thuốc: “Đến rồi.”

Đột nhiên Lữ An nhớ ra cái gì đó, không nhận được vắng tục: “CMN, lại dám chơi ông!!”

Tưởng Xuyên kéo rèm cửa ra, tùy ý liếc nhìn xuống dưới, một bóng hình quen thuộc rơi vào đáy mắt: nửa gương mặt nhìn từ góc độ bên này trắng nõn, máy ảnh đeo trước ngực... sau đó nhanh chóng biến mất.

Tưởng Xuyên vội đi ra khỏi phòng, mắng: “Cậu thật cmn vô dụng quá!!”

Dập máy xong liền gọi cho Tần Đường.

Không nghe máy.

Anh không kiên nhẫn đợi thang máy, vội vàng chạy cầu thang bộ xuống.

Chạy xuống đến nơi, đảo mắt nhìn xung quanh, người đàn ông đứng đối diện lúc này đã không còn thấy nữa.

Tần Đường chưa từng tới Du Lâm, sáng mai lại phải lập tức đi tới Hoàn Sơn, hoàn toàn không có thời gian dừng chân nên chỉ ở trong phòng được vài phút, cô liền quyết định ra bên ngoài đi dạo một lát.

Cô đi lang thang không có mục tiêu một lát, đợi đến khi di động reo lần thứ bao nhiêu để ý, ánh mắt vẫn đang nhìn lung tung, “Alo.....”

Còn chưa kịp nói xong đã bị giọng nói trầm thấp của Tưởng Xuyên cắt ngang: “Cô đang ở đâu?”

Tần Đường không trả lời câu hỏi của Tưởng Xuyên mà hỏi ngược lại: “Có chuyện gì sao?”

“Không phải tôi đã dặn cô không được đi lung tung rồi sao!”

Lúc này ở trên phòng Tưởng Xuyên nhìn thấy cô ở làn đường bên phải, đoán chắc cô cũng chưa đi được xa lắm, anh liền nhanh chóng đi tìm.

Tần Đường cảm thấy buồn cười: “Tôi không phải trẻ con.”

Tưởng Xuyên trầm giọng: “Cô đứng yên tại chỗ cho tôi, tôi lập tức đến chỗ cô.”

Tần Đường nhìn điện thoại bị ngắt trầm mặc vài giây, nhét trở lại vào túi. Nhưng mới đi được vài bước liền cảm thấy có chút không thích hợp.

Cái cảm giác này lúc này khi cô đi trên đường cái đã có, nhưng không để ý. Dừng đuôi mắt liếc nhìn về phía sau, nhưng không thấy ai khả nghi cả.

Đằng trước có một cửa hàng tiện lợi 24h, Tần Đường muốn mua một ít đồ linh tinh nên định đi tới, nhưng vừa đi được vài bước vai liền bị một bàn tay lớn giữ lại.

Cô chỉ kịp cảm nhận một hơi thở nguy hiểm, sau đó, nháy mắt, miệng liền bị người ta bịt lại, eo bị người ta túm lấy áp sát vào người bên cạnh. Cô mở lớn mắt, liền nghe được một giọng nói đàn ông cùng hơi thở thô bạo bên tai: “Bảo bối, sao em lại bỏ đi trước một mình thế này? Vẫn còn giận anh sao?”

Có mấy người đi ngang qua nhìn thấy, người đàn ông liền kéo cô sát hơn vào lòng hắn, khiến mọi người tưởng hai người là vợ chồng.

Trái tim Tần Đường nhảy vọt lên tận cổ họng, bình thường dù là ở thành phố hay lên mấy vùng núi cũng chưa bao giờ gặp phải tình huống như thế này. Dù bình thường có bình tĩnh thế nào đi chăng nữa nhưng lúc này vẫn không tránh khỏi luống cuống, ra sức giãy giụa. Nhưng sức lực của người đàn ông vô cùng lớn, tay giữ chặt lấy tay cô, kéo cô đi vào con ngõ nhỏ bên cạnh.

Xung quanh hoàn toàn tối đen như mực, Tần Đường càng sợ hãi, bộ ngực phập phồng lên xuống, chân không ngừng cố gắng giẫm đá lên người đàn ông phía sau. Người nọ cười lạnh, dễ dàng né tránh toàn bộ.

Cả người Tần Đường lạnh toát, đầu óc trống rỗng mất vài giây. Trong nháy mắt, bàn tay vốn đang tóm bên hông đột nhiên buông lỏng, trong lòng cô căng như dây đàn, nhanh chóng xoay người lại đá mạnh về phía bụng của người đàn ông.

Cùng lúc đó, trước mắt chợt nhoáng lên, người đàn ông kia đột nhiên loạng choạng lùi về bên phải mấy bước.

Cô không thấy rõ mọi chuyện, chỉ thấy có cơ hội nên lập tức cất bước chạy trốn.

Giây tiếp theo, tay lại bị tóm lại, cả người bị kéo lại va vào một vòm ngực rắn chắc, trước mắt hoa lên, theo bản năng khuỷu tay thúc mạnh vào người nọ.

“Cô hoảng cái gì? Là tôi.”

Giọng nói khàn khàn, ần ần, tràn ngập từ tính.

“Lúc trước đã dặn cô đừng có đi lung tung rồi, ai bảo cô không nghe cơ.”

Thân thể cứng ngắc của Tần Đường giãn ra.

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìn Tần Đường, trong bóng tối, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nhưng đôi mắt lại sáng lấp lánh.

Lòng ngực người đàn ông rắn chắc như một bức tường kiên cố, khiến Tần Đường bỗng nhiên nhớ tới một câu nói: Đàn ông Tây Bắc là được Tần* Lĩnh nuôi lớn, cao lớn tựa núi, rắn chắc tựa đất đỏ bazan.

*Tần: tên gọi khác của tỉnh Thiểm Tây, Cam Túc.

Triệu Kiến Hòa lau khóe miệng, nhìn về phía Tưởng Xuyên, cười ra tiếng: “Tưởng Xuyên, đây là người phụ nữ của mày sao?”

Lời tác giả:

Tưởng Xuyên: 520*? Nói xong có thể kéo Đường Đường lên giường không?

Đường Đường: Biến! Tôi muốn đổi nam chính là tổng giám đốc.

Đại Xuyên: Cô xác định mình có thể bỏ được “một đồng lớn”** đó sao? Tin tôi đi, chắc chắn cô sẽ thích nó mà [cười đen tối]))

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 6

“Tôi không có quan hệ gì với anh ta hết.”

Tần Đường nhìn chăm chú vào vết sẹo chỗ mi tâm của người đàn ông. Người này, cô đã từng gặp rồi, ở khu phố của người Hồi.

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìn cô, việc phủi sạch quan hệ vội vàng như vậy tuy hơi bất lịch sự nhưng trong trường hợp này đây là cách làm đúng đắn nhất.

Triệu Kiến Hòa hiển nhiên là không tin, đôi mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xinh đẹp của Tần Đường, tà tà cười: “Tao phải ăn cơm tù đến mấy năm, còn mày lại ở ngoài này tự do tự tại đến như vậy, bên cạnh có người đẹp, lại có cả một đám người đi theo. Tao đây thì cái gì cũng không có.”

Khuôn mặt Tưởng Xuyên không có biểu cảm gì, duy chỉ có đôi mắt đen láy sâu không thấy đáy là xoáy chặt vào người đàn ông trước mặt, lạnh giọng hỏi: “Mày muốn gì?”

Triệu Kiến Hòa lạnh mặt: “Tưởng Xuyên, mọi việc sẽ không đơn giản mà qua như vậy đâu. Mày cứ chờ đấy.”

Hắn ta đi rất nhanh, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Lúc này Tần Đường mới nhận ra tay Tưởng Xuyên vẫn đang ở trên eo mình, thân thể vịn vịn đẩy anh ta ra, lùi lại một bước, sau lại nhớ đến trái

nghiệm kinh hoàng lúc này, ngửa đầu nhìn anh: “Vốn cho rằng anh là một người làm công ích tốt bụng, không ngờ còn đi gây thù với người ta.”

Tưởng Xuyên nhìn cô: “Tôi cũng chưa từng nói mình là người tốt.”

Tần Đường ghen lời, xoay người rời đi.

Lần này lão Viên điều tra có sai sót nên trong lòng cô âm thầm quyết định hai ngày nữa sẽ quay lại Bắc Kinh, sau đó sẽ tìm một trạm cứu tế khác đáng tin hơn.

Tưởng Xuyên đi đằng sau cô, thân hình cao lớn, giống như một vị vệ sĩ vậy.

Ở cửa khách sạn hai người bắt gặp mấy người kia đi ăn khuya về, A Tây nhìn bọn họ, chép miệng hỏi: “Chị Tần Đường, không phải chị nói không muốn đi ăn khuya sao? Sao lại ra ngoài với anh Tưởng thế này?”

Tần Đường không giải thích nhiều: “Vô tình gặp trên đường thôi.”

Tiểu Bạch kéo kéo tay áo A Tây, khuôn mặt tươi cười nói: “Bọn em có mua cả đồ ăn khuya mang về, mọi người cùng về phòng ăn đi!”

Tiểu Thành nghe vậy phối hợp giơ hai cái túi trong tay lên, là mấy xiên thịt dê nướng, một bát đao khấu*, và mấy món mì lạnh linh tinh, “Đúng đấy ạ, bữa tối ăn sớm quá, mọi người nhất định đã đói rồi.”

*đây là tên món ăn, nguyên văn là 刀刀碗饅, tớ cũng không biết dịch thế nào. Món này được làm từ bột kiều mạch, và thay vì bột được cắt ra thành sợi như mì bình thường thì nó được để nguyên cả khối vào bát, sau đó được rưới sốt lên. Khi ăn thì không dùng đũa mà người bán sẽ dùng dao cắt trực tiếp mì từ trong bát thành những miếng nhỏ hoặc chúng ta sẽ được cho kèm một con dao để chúng ta tự cắt và ăn. Đại khái nó là như thế. Bạn nào biết rõ hơn thì đóng góp giúp mình nhé))

Tần Đường nhìn bát mì lạnh, nói: “Được.”

Mọi người tụ tập ở phòng Tường Xuyên ăn khuya, Tần Đường một tay cầm xúc xích nướng, một tay bưng bát mì lạnh, ăn đến là vui vẻ.

Tiểu Thành thấy vậy liền cười: “Chị Tần Đường, em biết chị thích ăn mì lạnh mà.”

Tần Đường nói: “Cảm ơn nhé.”

Tường Xuyên ngồi ở mép giường, đôi chân dài mở rộng hình chữ V, cúi người ăn, không nói chuyện.

Sau khi ăn uống xong xuôi mới nói: “Mọi người về nghỉ sớm một chút. 6r sáng mai chúng ta xuất phát.”

Tiểu Thành hai tay xách hai túi rác đi đằng trước, khi mở cửa thì rơi xuống hai tấm card nhỏ, cậu ta liền vui vẻ nhặt lên, quay đầu lại nhìn Tường Xuyên nhướn mày: “Anh Tường, anh làm rơi đồ này!”

Tần Đường liếc nhìn tấm card, bên trên mấy cô gái mặc đồ nội y tình thú, mặt không chút biểu cảm rời đi.

Tường Xuyên: “Cút!”

Tiểu Thành lập tức đóng cửa lại, nhún vai: “Là cậu gọi sao?”

Phía sau Từ Bằng còn có hai bạn học nữ nên lập tức đỏ mặt, lắc đầu nguầy nguậy: “Không phải tôi! Mấy người đó không chắc sạch sẽ, sẽ lây bệnh mất.”

Tiểu Bạch và A Tây đằng sau cũng đỏ mặt, Tiểu Bạch không nhịn được lườm Từ Bằng: “Đàn ông mấy cậu đúng là trong đầu toàn là rác mà!”

Từ Bằng thấy Tiểu Bạch tức giận kéo tay A Tây, mặt mũi mờ mịt: “Tôi nói sai cái gì sao?”

Tiểu Thành cười đến xoắn ruột: “Cậu đúng là đồ ngốc mà!”

.....

Sáng sớm hôm sau, mấy người tài xế mặt chau mày ủ đứng cạnh xe tải.

Tường Xuyên đi qua, đang định hỏi thăm thì phát hiện thân xe có chút không bình thường, hơi nghiêng về phía bên phải. Đi vòng qua mới thấy, toàn bộ bánh xe bên phải đều bị người ta chọc thủng, xẹp lép.

Khuôn mặt anh trầm xuống, đá mạnh vào thân xe “Rầm” một tiếng lớn.

“Chết tiệt!”

Tiểu Thành cũng chạy vòng qua xem, mắt trợn lên: “CMN, là tên mất dạy nào làm vậy?!”

Tần Đường đứng cách vài mét, lạnh mặt nhìn Tường Xuyên.

Cô hỏi: “Vậy bao lâu nữa mới có thể đi được?”

Tường Xuyên cởi áo khoác, ném cho Tần Đường, trên người chỉ còn chiếc áo ba lỗ, “Chờ hai tiếng nữa. Cô đứng xa ra một chút.”

Tần Đường cầm áo khoác của anh ta, môi run run định nói gì đó, cuối cùng nghiêng đầu nhìn ba sinh viên kia: “Vậy thì chúng ta đi ăn sáng trước thôi.”

Từ Bằng vừa mới quay người liền nghe giọng Tường Xuyên vang lên từ đằng sau: “Đàn ông ở lại giúp.”

Từ Bể vò đầu, lại quay lại, “Được.”

Tần Đường mua hai túi bánh bao. A Tây thấy nhãn mặt hỏi: “Bên trong không phải là nhân thịt lợn chứ?”

Người Hồi không ăn thịt lợn.

Tiểu Bạch nói: “Còn có cả màn thầu nữa. Nếu không thì cậu mua cái gì đó khác để ăn vậy?”

A Tây trả lời: “Tớ ăn màn thầu cũng được.”

Lốp xe tải bị hỏng tổng cộng bốn cái, lốp xe dự phòng đương nhiên không nhiều như vậy, Tưởng Xuyên đành gọi điện thoại để người ta mang thêm tới.

Tần Đường trở lại đem bánh bao chia cho mọi người, Tiểu Thành lau mồ hôi, cười nói: “Cảm ơn chị.”

Tưởng Xuyên ngồi xổm dưới đất, dùng tay kéo bánh xe ra, cơ bắp trên lưng chuyển động theo từng động tác của anh, vô cùng gợi cảm, mang theo thứ sức mạnh cuồng dã.

Anh ngẩng đầu nhìn Tần Đường, Tần Đường hỏi: “Anh không ăn à?”

Tưởng Xuyên dừng lại một lát, sau đó ngược mắt nhìn Tần Đường, đôi mắt đen láy, cong cong khóe môi: “Cô đút cho tôi ăn?”

Tần Đường còn chưa kịp tỏ thái độ, anh ta lại nói: “Tay tôi bẩn mà.”

Lúc này Tần Đường mới nhận ra quả thật hai tay anh ta đều bị dính dầu bẩn lem luốc cả.

Cô nhìn anh ta cả cả nửa ngày, cuối cùng đặt bánh bao bên cạnh anh ta: “Anh thích ăn hay không thì tùy.”

Tường Xuyên cười cười, lấy khăn lau tay, sau đó sạch hay không cũng mặc kệ, cầm túi ni lông bọc quanh bánh bao bắt đầu ăn.

Chỉ một lúc sau, một người đàn ông chân trần, mang theo hai cái bánh xe khác đổ lại ở bãi đất trống. Tường Xuyên nhìn thoáng qua, sau đó vận nắp chai nước suối giữa cổ uống từng ngụm lớn. Nước trong chai hơi tràn ra một chút, chảy dọc theo cằm anh, chảy qua hầu kết đang nhấp nhô rồi biến mất ở chỗ xương quai xanh gợi cảm.

Tần Đường tay cầm máy ảnh, không chút do dự ấn nút chụp.

Tiểu Thành thấy người đàn ông liền lớn giọng gọi: “Anh Thịnh!”

Tường Xuyên đi lướt qua chỗ xe máy đang đỗ: “Qua đây giúp một chút đi.”

Tào Thịnh đỡ bánh xe từ trên xe xuống, hai người mỗi người khiêng một cái đi về phía xe tải, bắt đầu sửa xe.

A Tây nhìn chăm chăm vào Tường Xuyên, cảm thán: “Dáng người anh Tường đẹp thật đấy!”

Tiểu Bạch hơi xấu hổ, nói: “Cậu đừng có nhìn chăm chăm anh Tường nữa....”

A Tây không nhịn được bật cười: “Chỉ là nhìn thôi mà, cũng đâu có mất miếng thịt nào đâu.”

Cô ta bỗng nhiên nhìn về phía Tần Đường đang dựa người vào thành xe xem máy ảnh, hỏi: “Chị nói có phải không, chị Tần Đường?”

Tần Đường đến cả đầu cũng không nâng, chỉ cười, không trả lời.

Tiểu Bạch tò mò lại gần: “Chị Tần Đường, chị có thể chụp cho bọn em một tấm ảnh không ạ?”

Tần Đường cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhìn cô ấy: “Được.”

Tiểu Bạch vội vàng kéo A Tây qua, hai người chuẩn bị xong, nhìn về phía ống kính cười tươi, tay giơ hình chữ V.

Không biết qua bao lâu, Tưởng Xuyên nói: “Được rồi, mọi người lên xe đi.”

Trong khi mấy người đàn ông dọn dẹp mọi thứ còn lại, Tưởng Xuyên và Tào Thịnh đứng ở sau xe hút thuốc. Tào Thịnh nói: “Là Triệu Kiến Hòa giờ trò?”

Tưởng Xuyên rít một hơi thuốc: “Đúng.”

Tào Thịnh nhíu mày: “Lúc trước cậu tố cáo hản, hại hản mất hết tiền bạc, đến cả người phụ nữ cũng bỏ đi, phải ngồi tù mấy năm, tôi nghĩ còn chưa đến thời hạn ra tù chứ? Không biết là ai bảo lãnh cho hản ra nữa!”

Tưởng Xuyên cười khẩy một tiếng: “Quan tâm ai thả hản ra làm gì chứ! Hản đến một lần, ông đây cũng làm thịt hản một lần.”

Tào Thịnh nghiêng đầu nhìn anh: “Chỉ sợ mọi chuyện không đơn giản như vậy.”

“Là sao?”

“Tối hôm qua tôi thấy hản ta ở cũng một chỗ với anh Khôn trong quán bar.”

“Vậy thì sao?”

“Nghĩa là cậu phải cẩn thận hơn. Nếu bọn họ muốn tìm cậu gây chuyện, chỉ e là cậu sẽ khó đối phó đấy.”

Tưởng Xuyên gầy gầy điều thuốc trong tay, mặt không chút biểu cảm, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Gió thổi hết khói đi, anh ném tàn thuốc xuống đất, dùng chân di đi.

“Được rồi, có việc tôi sẽ gọi.”

Sau đó Tưởng Xuyên đi vòng qua xe tải, thấy Tần Đường vẫn còn đứng ở bên ngoài, liền chỉ vào xe Jeep đen nói: “Lên xe.”

“Ừ.” Tần Đường rất nghe lời, cất máy ảnh đi, mở cửa xe ngồi vào ghế phó lái.

Xe hỏng một lúc tận bốn bánh, người ngồi cũng nhận ra chuyện không hề đơn giản như vẻ bề ngoài. Từ Bằng và A Tây có hỏi thử Tiểu Thành nhưng cậu ta lại im như thóc, không hề hé miệng nửa câu, chỉ nói đây là chuyện ngoài ý muốn, bảo bọn họ không cần lo lắng.

Du Lâm là một thành phố cấp quận, nằm ở vùng Đông Bắc bộ của tỉnh Thiểm Tây, giáp với Nội Mông Cổ ở phía Bắc, Sơn Tây ở phía Đông và Ninh Hạ ở phía Nam.

Tiểu Bạch hỏi: “Có thể qua núi Bạch Vân ngắm cảnh không ạ?”

Tưởng Xuyên vẫn nhìn thẳng: “Không được.”

Tần Đường không nói chuyện, hạ cửa xe xuống, ánh mắt trời chói chang chiếu rọi lên từng dải đất vàng mênh mông, thỉnh thoảng mới thấy vài ngọn cỏ khô vàng úa, trông vô cùng hoang vu vắng vẻ.

Cô đặt máy ảnh lên cửa xe.

Tưởng Xuyên liếc sang nhìn cô, im lặng đi chậm lại.

Tần Đường tất nhiên là cảm nhận được. Cô vốn định giả vờ coi như mình không biết gì, không ngờ anh ta lại hỏi: “Có muốn dừng xe không?”

Tần Đường đáp: “Không cần.”

A Tây nghe vậy hỏi: “Có thể dừng xe thật sao ạ? Em cũng muốn chụp vài tấm ảnh.”

Tường Xuyên mím môi, cuối cùng vẫn đỗ xe lại ven đường: “10 phút thôi.”

A Tây lấy máy ảnh kỹ thuật số từ trong ba lô ra, tràn đầy hứng thú bước ra ngoài, lúc xuống xe còn hỏi: “Anh Tường, anh có thể chụp chung với bọn em một tấm được không ạ?”

Tiểu Bạch cũng nhìn anh, Tường Xuyên lấy thuốc lá ra: “Các cô tự chụp với nhau đi.”

A Tây vô cùng mất mát, cùng Tiểu Bạch đi ra một góc, nhỏ giọng nói: “Nếu là Tần Đường rủ chụp cùng chắc chắn anh ta sẽ đồng ý. Không phải chỉ là xinh đẹp hơn bình thường một chút thôi sao?”

Tiểu Bạch đáp: “Chị Tần Đường là nhiếp ảnh gia, hai xe tải đồ cứu trợ kia đều là do chị ấy bỏ tiền. Cậu cũng có thể tìm kiếm tên chị ấy trên mạng, năm 19 tuổi chị ấy đã mở được triển lãm ảnh riêng rồi đấy.”

A Tây nhìn về phía Tần Đường, trên vai cô khoác hờ một cái khăn choàng tơ tằm đỏ rực, khăn choàng theo gió bay bay, thoạt nhìn thực sự rất đẹp.

“Tiểu thư nhà cô tiền.”

“Chị Tần Đường rất giỏi nữa.”

A Tây cúi đầu xem ảnh trong máy ảnh, không nói nữa.

Tiểu Bạch kéo tay áo cô, cười lấy lòng: “Không phải cậu nói muốn đăng ảnh lên weibo sao, để tớ chụp cho cậu vài tấm nhé!”

Tưởng Xuyên dựa người vào cửa xe hút xong một điếu thuốc thì Tần Đường cũng trở lại.

Anh nhìn đồng hồ, đúng 10 phút.

Đoạn đường tiếp theo là đường núi, uốn lượn gập ghềnh, vô cùng xóc nảy.

Bản Mộc Đầu nằm ở hướng Đông Nam của huyện Giai, bên bờ Hoàng Hà.

Chạng vạng, xe vừa dừng lại liền có mấy đứa nhỏ tò mò chạy tới xung quanh nhìn.

Tưởng Xuyên vừa mở cửa xe bước xuống, mấy đứa nhỏ liền ùa tới, ôm lấy chân anh vui mừng gọi: “Chú Tưởng!”

Tưởng Xuyên cười cười, cúi người xoa đầu bọn chúng: “Ngoan.”

Tần Đường xuống xe, nhìn về phía lũ trẻ, đứa nào đứa nấy đều vô cùng giản dị, gương mặt mang theo làn da ngăm đen đặc trưng của vùng cao nguyên, vô thức nở nụ cười.

Tưởng Xuyên ngồi dậy, nhìn về phía cô: “Hôm nay ở tạm lại đây một đêm, đường trong bản có chỗ rất nhỏ, xe tải đi không vừa. Tôi sẽ đi thông báo cho người dân, bọn họ sẽ qua đây để chuyển đồ.”

Tần Đường gật đầu: “Được.”

Cả ngày hôm nay ở trên xe, cả người Tần Đường đều dính mồ hôi vô cùng khó chịu, cô hỏi: “Ở đây tắm ở đâu?”

Tưởng Xuyên im lặng nửa giây: “Không tắm được. Ở đây nguồn nước khan hiếm, không có nước tắm đâu, đêm mai về thì tắm sau.”

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 7

Chỗ này là vùng Tây Bắc, Du Lâm dù là một thành phố cấp quận nhưng cũng chỉ được coi như một trấn nhỏ, vì chỗ này xung quanh đều là hoang mạc, lúc ở nội thành thì còn tốt, nhưng vừa ra đến ngoại thành liền khác hẳn, không ít sơn thôn còn chưa được cung cấp hệ thống nước sạch nên đi đường thấy không ít người dân lên núi gánh nước.

Ở chỗ này, nước đúng là khan hiếm thật.

Cô lại càng không thể đến bờ sông bờ suối để tắm như thôn dân bọn họ được.

Tần Đường mím môi: “Nhưng tôi thấy mình rất bẩn.”

Tiểu Bạch cười nói: “Không sao đâu chị, một hai ngày không tắm cũng không hôi được đâu.”

A Tây phụ họa: “Đúng đó” nhưng đôi mắt lại lén lút trợn lên, khinh thường liếc nhìn làn da trắng nõn của cô.

Tần Đường không nói nữa, xoay người rời đi.

Tưởng Xuyên gọi cô lại: “Đừng đi xa quá, đợi chút nữa là đến giờ ăn cơm rồi. Quá giờ sẽ không có cơm ăn đâu.”

Ở đây không phải thành phố, qua giờ cơm sẽ không còn đồ ăn nữa.

Tần Đường quay lại nhìn anh ta: “Tôi không đi xa đâu.”

Cô lấy hoa quả sấy trong túi ra đưa cho một cô bé đang chăm chú nhìn cô, cô bé xấu hổ nhìn lại, không dám nhận, cô liền cong khóe miệng: “Cho em đó, cầm đi.”

Cô bé kia rụt rè nhận lấy, đỏ mặt nói: “Cảm ơn chị!”

Tần Đường xoa đầu cô bé, cô bé lại nói tiếp: “Chị ơi chị thật là xinh đẹp!”

Nói xong liền lập tức chạy đi.

Cô bé kia đem chia hoa quả sấy cho mấy người bạn của mình, mấy người bạn nhỏ cầm lấy liền cười toe toét nhìn Tần Đường, lúc cô vừa nghiêng đầu qua nhìn lại thì chúng lại xấu hổ cúi đầu xuống, càng không dám lại gần như lúc ở gần Tưởng Xuyên.

Trái tim Tần Đường chột mềm xuống, nhanh chóng nhấn máy chụp lại khoảnh khắc này.

Lũ trẻ tròn mắt nhìn máy ảnh đen nháy trong tay cô.

Không biết Tưởng Xuyên và Tiểu Thành đi đâu nhưng một lát sau, cô thấy bọn họ đi ra từ một căn nhà trệt nhỏ. Tiểu Thành vẫy tay với cô: “Chị Tần Đường, qua đây ăn cơm!”

Ở đây không ít người biết Tưởng Xuyên, mỗi lần anh tới đây đều được thôn dân hết lòng chiêu đãi.

Đồ ăn trên bàn không tính là phong phú nhưng có thể nhận ra được, gia chủ hết sức dụng tâm vào nó.

Tần Đường lại thấy cô bé kia, cô bé nhào vào lòng Tưởng Xuyên: “Chú Tưởng, lâu lắm rồi mới thấy chú tới đây nha.....”

Tưởng Xuyên véo má cô bé: “Dạo này chú hơi bận một chút.”

Cô bé ngẩng đầu lên hỏi: “Chú bạn kiếm tiền sao?”

Tưởng Xuyên cười: “Đúng vậy.”

Một lúc sau, cô bé lại kiễng chân nói nhỏ vào tai anh: “Chú Tưởng, chị gái cầm máy ảnh đằng kia, lớn lên thật sự rất xinh đẹp a!”

Tưởng Xuyên nghe xong đưa mắt nhìn về phía Tần Đường, quả thực lớn lên rất đẹp. Chỉ là... có chút được chiều chuộng, sau này sẽ thêm rất nhiều chuyện.

Ăn xong cơm chiều, Tưởng Xuyên đã mất tăm tít tích.

Sau khi Tần Đường nhận chìa khóa và trở về phòng, một lát sau cô nghe thấy tiếng xe vọng đến từ bên ngoài cửa sổ, quay lại nhìn thì thấy Tưởng Xuyên đang đội mũ bảo hiểm. Dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh quay đầu nhìn lại. Tần Đường đi đến bên cửa sổ hỏi: “Anh định ra ngoài sao?”

Tưởng Xuyên chống chân, “Ừ, đi một vòng quanh núi.”

Tần Đường liền cầm theo máy ảnh và túi, nói: “Tôi đi với anh.”

Sau đó không đợi anh đồng ý, bóng dáng trong phòng liền biến mất nhanh chóng rồi xuất hiện ở bên ngoài.

Tưởng Xuyên nhìn cô nói: “Mặc thêm áo khoác đi, trên đường sẽ lạnh đó.”

Tần Đường ra đến nơi cũng phát hiện quả thật ban đêm có hơi lạnh, liền quay về phòng lấy áo khoác.

Ngồi lên xe, Tưởng Xuyên liền đưa mũ bảo hiểm của mình cho cô: “Đội vào!” Tần Đường cũng không từ chối, nhanh nhẹn đội vào.

“Bám chắc!”

“.....”

Giây tiếp theo, chiếc xe lao đi như một mũi tên.

Tần Đường không kịp chuẩn bị, máy ảnh đeo trước ngực đập vào lưng Tường Xuyên, cả thân thể như bị va đập, dường như cả ngực bị tấm lưng như tường thành của anh ta đè xuống, vô cùng đau đớn, khiến cô không nhìn được mà rên lên.

Tiếng kêu nhẹ như mèo kêu lập tức bị gió thổi tan nên Tường Xuyên không nghe được:

“Giữ chắc máy ảnh, ôm chặt.”

“.....Ôm chặt cái gì?”

“Tôi.”

“.....”

Xe phóng như bay trên đường núi gập ghềnh, dường như chỉ cần lơ là một chút là lập tức có thể bị văng ra. Tần Đường nắm chặt vạt áo của Tường Xuyên, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần.

Tần Đường mở miệng định nói thì liền hứng một miệng gió: “Anh đi chậm lại một chút!”

Thanh âm vẫn bị gió tạt đi như cũ.

“Yên tâm, không để cô ngã đâu!”

Tần Đường không nói nữa, chỉ có thể im lặng bám chặt anh ta hơn.

Phía dưới ngực đau âm ỉ.

Bầu trời đêm rất sạch sẽ, trăng sao lấp lánh chiếu xuống con đường, xe máy chạy quanh co trên cao nguyên rộng lớn, nhỏ bé như một con kiến.

Ánh trăng trên đỉnh núi chiếu rọi xuống tỏa ra ánh sáng bàng bạc mềm mại.

Hai bên đường là rừng táo, tỏa ra hương thơm nhàn nhạt.

Cô thả một tay đang giữ áo Tường Xuyên ra cầm lấy máy ảnh, tốc độ xe của Tường Xuyên đột nhiên giảm dần.

Tần Đường nói: “Anh đi chậm một chút, tôi muốn chụp ảnh.”

Tường Xuyên chống chân xuống: “Xuống xe.”

Tần Đường nghe lời xuống xe, lần lượt thay đổi các góc độ khác nhau để chụp ánh trăng.

Tường Xuyên lấy thuốc lá ra, đứng đằng sau chậm rãi hút thuốc, chờ cô chụp xong, liền chỉ về góc đằng kia, nơi đó có một con đường mòn nhỏ: “Đi hết con đường kia có một cái giếng, nếu cô muốn thì qua đó mà tắm.”

Tần Đường mở lớn mắt, cho rằng mình nghe nhầm. Ở núi rừng núi hoang vu này tắm ư? Cô chưa phóng khoáng đến thế.

Chưa kể đến ở đây còn có một người đàn ông mười phần nam tính đang đứng.

Ngữ khí Tường Xuyên còn vô cùng tự nhiên hỏi lại: “Cô không đi sao?”

Tần Đường nói: “Không, tối nay không tắm nữa.”

Tường Xuyên biết cô ngại nên ném tàn thuốc xuống, di di cho tắt, rồi quay lại nhìn cô: “Vậy cô ở đây chờ đi.”

Tần Đường vội hỏi: “Anh đi đâu?”

Anh ta cũng không thèm quay đầu lại: “Tắm.”

Tần Đường: “.....”

Giây phút này, cô có chút hối hận vì đã theo anh ta đến đây.

Trên núi yên tĩnh đến mức quỷ dị, chỉ có thể nghe được tiếng nước chảy róc rách từ phía cái giếng kia truyền đến. Ánh trăng cũng trốn vào mây, xung quanh liền trở tối đen, chỉ còn lại ánh sáng chiếu từ đèn xe.

Tần Đường liếc môi dưới, bàn tay thò vào trong túi lục lọi nửa ngày cũng không tìm được bao thuốc lá.

Đúng lúc này, từ phía con đường núi gập ghềnh bỗng truyền đến tiếng xe máy, giữa bầu không khí yên tĩnh, trở nên vô cùng vang dội.

Tần Đường nhìn về phía âm thanh truyền đến, từ chỗ rẽ bắt đầu lộ ra vài tia sáng mỏng manh.

Trong lòng cô vô cùng căng thẳng, vội quay về phía giếng gọi Tưởng Xuyên: “Tưởng Xuyên!”

Cô nhanh chóng vặn chìa khóa tắt máy, đèn xe liền vụt tắt.

Ngay lập tức một tràng bước chân trầm ổn truyền đến.

Tưởng Xuyên nhanh chóng xuất hiện, nhìn về phía ánh sáng càng ngày càng rõ ở chỗ rẽ, trầm giọng nói: “Lại đây.”

Tần Đường nường theo ánh trăng đi đến trước mắt anh ta. Tưởng Xuyên còn chưa kịp mặc áo, thân hình màu đồng thon dài rắn chắc, nước giếng mát lạnh chảy róc theo cơ bắp cường tráng, biến mất ở chỗ lồi

xuống nơi thắt lưng, dưới ánh trăng cơ thể săn chắc như được phủ một lớp mật.

Tường Xuyên kéo cô ra phía sau áp sát vào bức tường đá, Tần Đường mím môi, cả hai ăn ý im lặng không nói câu nào.

Cô chợt nhớ tới câu nói “Hãy đợi đây” của Triệu Kiến Hòa cùng với việc xe tải bị xịt lốp hồi sáng, liền trở nên vô cùng nghiêm túc.

Cô giật mình đỡ lấy máy ảnh, liền bị tay Tường Xuyên đè xuống, bàn tay to lớn đè lên mu bàn tay cô, lòng bàn tay vừa ấm áp, vừa thô ráp ma sát với làn da mềm mại của cô.

Tường Xuyên cũng giật mình, ngón cái đè lên mu bàn tay cô, theo bản năng xoa nhẹ một cái.

Lần này Tần Đường đã nhận ra điểm bất thường, vội vàng rút tay về.

Tường Xuyên nhìn chăm chăm về phía nguồn sáng chỗ rẽ, giữ chặt bàn tay mềm mại của cô ở cạnh thắt lưng, anh dùng hai phần sức lực, cô liền ngoan ngoãn không giãy dụa nữa.

Bóng dáng một chiếc xe máy xuất hiện, đi kèm theo nó là ánh sáng càng ngày càng rõ trước mắt.

Sau đó chiếc xe dừng lại.

Một giọng nam mang khẩu âm địa phương mang lên: “Ở đây có một cái xe này.”

“Đừng động vào, chúng ta cũng không biết nó là của ai.”

“Có muốn đi xem một chút không, ngộ nhỡ có chuyện gì xảy ra thì sao?”

Tường Xuyên cẩn thận nghe trong chốc lát, rồi kéo Tần Đường ra ngoài, nhìn hai người kia nói: “Là tôi, Tường Xuyên.”

“A, thì ra là Tường Xuyên!” Giọng nói người kia đượm vẻ kinh hi.

“.....A?”

Hai người lúc này mới phát hiện ra phía sau Tường Xuyên còn có một cô gái nữa, mặt vô cùng trắng, đôi mắt đen nhánh, trong vắt như suối. Là một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Quan trọng nhất là, Tường Xuyên không mặc áo, cặp quần trong lộ ra ngoài còn có chút ẩm ướt.

Con đường kia dẫn tới miệng giếng, tất cả thôn dân đều biết.

Tường Xuyên dẫn một cô gái xinh đẹp đến đây làm cái gì đây~~~

Tần Đường nhìn về phía hai người đàn ông đi xe máy, trông vô cùng thuần phác.

Tay dùng sức một chút rút ra khỏi tay Tần Xuyên, sắc mặt vẫn thản nhiên như cũ.

Tường Xuyên chợt nhớ tới lúc nãy khi cô gọi tên anh, ngón tay liền cọ cọ, cố gắng xua đi cảm giác mềm mại khi tiếp xúc hồi nãy.

Anh nhìn về phía hai thôn dân trước mặt: “Nếu gặp hai người ở đây rồi thì tôi sẽ không vào nữa.”

Hai thôn dân liền nhếch miệng cười, vô cùng vui vẻ: “Anh lại mang đồ tới cho tụi nhỏ sao?”

Tường Xuyên chỉ vào Tần Đường: “Cô ấy là Tần Đường, đồ là do cô ấy quyên.”

“Ồ ồ, cảm ơn cô Tần.....” Hai thôn dân liên tục nói lời khách sáo.

Tưởng Xuyên cầm áo phong vắt trên xe: “Được rồi, vậy bọn tôi về trước đây.”

Thôn dân kia lại hỏi: “Vậy mai anh sẽ tới nữa chứ? Thằng nhóc nhà tôi hai hôm trước còn nhắc đến anh suốt đó!”

Tần Đường đi tới, Tưởng Xuyên đã ngồi trên xe máy, đang mặc áo. Có tận hai chiếc đèn pha xe chiếu vào nên rất sáng, cô nhìn rõ được trên người anh ta có mấy vết sẹo rất rõ, còn có một vết kéo dài đến tận thắt lưng, thoạt nhìn có chút sợ hãi.

Anh đáp: “Để xem đã.”

Tiếp theo quay lại nhìn cô: “Lên xe.”

Tần Đường thu hồi ánh mắt, trèo lên xe.

Trên đường về gió còn lớn hơn lúc đi.

Tốc độ của Tưởng Xuyên vẫn như cũ, trên người có hương vị sạch sẽ, mát lạnh của nước giếng, rất dễ chịu.

Tần Đường có chút hối tiếc vì đã không đi tắm.

Cô dán sát sau lưng Tưởng Xuyên, không nặng không nhẹ hỏi: “Trước kia anh là người như thế nào?”

Người thường chắc chắn sẽ không có nhiều vết sẹo như vậy trên người.

Điều duy nhất cô có thể nghĩ đến chính là loại công việc phải liếm máu trên đao.

Cũng không biết anh ta có nghe được không, cô cũng không nghe được câu trả lời.

Mà cô cũng không hỏi lại nữa.

Một lát sau, giọng nói trầm thấp của Tường Xuyên truyền đến: “Cũng không phải là loại người tốt lành gì.”

Tần Đường nhìn chăm chăm cái gáy của anh ta, tóc anh ta nhìn qua vừa cứng lại vừa khô, dù có đang ướt vẫn dựng đứng lên, mà trên thực tế, cả người anh ta cũng đều toát ra sự cứng rắn, tính tình cũng ngang ngạnh.

Thật khó mà tưởng tượng được một người đàn ông như thế này lại đi làm công việc tình nguyện.

Nhưng anh ta lại thực sự làm loại công việc như thế này.

Cô đã từng hỏi qua Tiểu Thành, Tiểu Thành nói Tường Xuyên đã làm công việc này được tầm 5, 6 năm rồi.

Tần Đường không thể khẳng định anh ta là người tốt hay người xấu được. Đại khái là nói tốt thì cũng không hẳn mà nói xấu thì cũng không đúng.

.....

Sáng hôm sau, bọn họ vừa dùng xong bữa sáng, đại biểu của các thôn dân đều đã tập hợp lại đây, phần lớn là người trung niên, còn có mấy người già tầm 5, 60 tuổi. Nhưng phần lớn người lớn tuổi ở đây đều làm công việc tay chân quanh năm, làn da tay thô sạm khô nứt, móng tay đều bị nhuộm đen, vừa nhìn là biết quá nửa đời phải sống vất vả.

Đàn ông trẻ tuổi cường tráng trong thôn không nhiều lắm, phần lớn mọi người đều ra ngoài làm việc, một năm cũng chỉ về được vài lần.

Nhóm người mặt mũi ai nấy đều tràn ngập vui vẻ, như là Tết vậy.

Tưởng Xuyên thuận thực trèo lên nóc xe tải, kéo tấm bạt phủ xuống, Tiểu Thành cũng trèo lên cùng, mọi người cùng nhau dỡ hàng phân phát cho mọi người.

Hôm nay Tần Đường mặc một cái váy màu điều, theo phong cách dân tộc, phối cùng một chiếc áo choàng mua ở Vân Nam.

Mắt cá chân tinh tế trắng nõn lộ ra ngoài trong nắng sớm, trắng như sữa vậy.

Có người lén lút nhìn cô, không để ý liền vấp một cái, đau đến nhăn nhó mặt mày.

Tưởng Xuyên ở trên nóc xe, ngồi xuống liền có cảm giác đỉnh thiên lập địa, anh nhìn Tần Đường từ trên cao xuống: “Tần Đường, lấy giúp tôi chai nước.”

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 8

Tần Đường đang cầm máy chụp ảnh. Bọn trẻ ở đây rất thích máy ảnh của cô, thường xuyên nhìn vào ống kính, vô cùng thuận lợi cho việc cô chụp ảnh.

Cô hạ máy ảnh xuống, nhìn Tưởng Xuyên, không mẫn không nhạt hỏi: “Anh gọi tôi?”

Tiểu Bạch đứng bên cạnh nhắc: “Anh Tưởng bảo chị lấy hộ anh ấy chai nước.”

Tần Đường không nhúc nhích.

A Tây ngửa đầu cười: “Để em lấy cho anh.”

A Tây chạy vào nhà cầm một chai nước khoáng ra, nhưng lại không biết đưa cho Tưởng Xuyên như thế nào. Nóc xe tải rất cao, mà cô ta lại không trèo lên nổi.

Thấy vậy, hai tay Tưởng Xuyên chống vào thành xe, thả người nhảy xuống, nhận lấy chai nước, vặn ra, ngửa đầu uống mấy ngụm lớn nhưng đôi mắt lại nhìn về phía Tần Đường.

Từ hôm qua trở về, cô liền lơ đẹp anh.

Mặc dù ngày thường thì cũng không có thái độ mấy.

Người phụ nữ Tần Đường này, bên ngoài mặc dù rất lạnh nhạt, nhưng bên trong xương tủy lại là một người rất mềm mại và ấm áp.

Tưởng Xuyên sẽ không nhìn nhầm.

A Tây nhìn Tần Đường, lại nhìn Tưởng Xuyên, đáy mắt hiện lên một tia cô đơn cùng không cam lòng.

Tiểu Bạch đi tới kéo tay cô ta: “A Tây, chúng ta qua bên kia hỗ trợ sửa sang lại sách vở đi.”

A Tây bị cô kéo đi, có chút không vui nói: “Cậu làm cái gì vậy?!”

Tiểu Bạch biết A Tây có ý với Tưởng Xuyên, quay lại nhìn cô ta, hạ giọng nói: “A Tây, người đàn ông như anh Tưởng rất có mị lực, nhưng cậu chỉ là một sinh viên, kém anh ấy chắc cũng phải tầm 10 tuổi... Đương nhiên tuổi tác không phải là vấn đề, chủ yếu là anh ấy..... Đại khái là cậu không giữ được.”

A Tây nhú mày nói: “Tớ cũng đâu có muốn biến anh ấy thành của riêng, tớ chỉ là thích anh ấy thôi mà.”

Tiểu Bạch nói: “Tớ không biết phải giải thích với cậu thế nào nhưng tóm lại cậu cứ nghe tớ đi, đừng lún quá sâu.”

Loại chuyện tình cảm này, quan trọng nhất chính là anh tình tôi nguyện, người đàn ông như Tưởng Xuyên, không phải ai cũng có thể khống chế.

Vô cùng hiển nhiên, anh ấy sẽ không thích A Tây.

Tần Đường nâng máy ảnh lên định chụp, khuôn mặt anh tuấn góc cạnh của Tưởng Xuyên bỗng xuất hiện phóng đại trong khung hình: “Đợi một lát nữa tôi với Tiểu Thành sẽ đi hai đường. Cô đi với bên nào?”

Tần Đường buông máy ảnh xuống, hỏi: “Các anh định đi đâu?”

Tưởng Xuyên trả lời: “Tôi đi núi Dương Quyển.”

Núi Dương Quyển là địa phương nghèo nhất của huyện Giai, đặc biệt thiếu nước sạch.

Vốn dĩ Tần Đường cũng tính toán sẽ đi núi Dương Quyển, nếu bọn họ không nói thì cô cũng sẽ nhờ thôn dân dẫn đi vào cùng, chụp ảnh xong thì về.

“Tôi cũng đi núi Dương Quyển.”

Tưởng Xuyên uống hết một chai nước, vô cùng tiêu sái ném thẳng vào thùng rác ở góc tường: “VẬY cô chuẩn bị một chút đi, nửa tiếng nữa xuất phát.”

Tần Đường “Ừ” một tiếng.

.....

Chuẩn bị đi, Tưởng Xuyên vẫn lái chiếc mô tô ngày hôm qua, hai chân chống xuống, hai tay cầm tay lái, hất đầu ra hiệu Tần Đường ngồi phía sau.

Tần Đường chuẩn bị hai chai nước khoáng để trong túi, mang máy ảnh đeo lệch sang một bên, bước tới trèo lên ngồi đằng sau.

Tưởng Xuyên đưa cho cô mũ bảo hiểm, cô nhận lấy đội vào.

Đúng lúc này A Tây chạy tới: “Anh Tưởng Xuyên, em cũng muốn đi núi Dương Quyển”

Tưởng Xuyên hất cằm chỉ về phía xe tải nhỏ chở đầy đồ vật tư đằng sau, đó cũng là xe chở đồ đến núi Dương Quyển, nói: “Cô xem xe tải còn chỗ không, nếu còn thì vào, không thì thôi.”

A Tây nhìn Tần Đường đang ngồi trên xe máy, căn môi chạy tới chỗ mấy người thôn dân để hỏi.

Xe máy chạy nhanh trên đường núi, bắt đầu vòng vào núi Dương Quynh, địa hình bắt đầu càng ngày càng gập ghềnh, tốc độ xe cũng vì vậy mà ngày một chậm hơn.

Tần Đường thấp bé nhẹ cân, xe chạy xóc nảy khiến cô không ngừng bị xóc nảy theo trên chỗ ngồi, đi được một đoạn đường, cả người đã bị xóc đến không còn lành lặn, đặc biệt là mông, đã đau lại không ngừng bị ma sát, như là bị người ta đánh mấy chục gậy vậy.

Tường Xuyên vóc người cao to, lại là đàn ông, đương nhiên sẽ không hiểu được nỗi khổ của cô, chỉ là bộ ngực mềm mại của phụ nữ theo thân thể cô xóc lên nảy xuống không ngừng cọ lên lưng anh, khiến cả thân hình anh cứng đờ.

Một lát sau, anh cuối cùng không chịu được, nói: “Tần Đường, cô đừng lộn xộn nữa.”

Tần Đường bị xóc đến mức sắp ói ra: “Tôi không có lộn xộn, anh chậm lại một chút đi.”

Tường Xuyên mím môi, nghiêng đầu nhìn cô: “Vậy cô ngồi thẳng dậy đi.”

Tần Đường im lặng mất vài giây, tình hình hiện tại có thể cô cho phép muốn ngồi thẳng là ngồi thẳng được sao?? Lại đi qua một đoạn đường xóc nảy, thân thể theo quán tính lao về phía trước, hai khối mềm mại trước ngực một lần nữa đập thẳng vào tấm lưng kiên cố của Tường Xuyên.

Trong nháy mắt, cô đột nhiên hiểu được Tường Xuyên đang ám chỉ điều gì, mặt soạt cái đỏ bừng.

Qua vài giây, cô nói: “Anh dừng xe.”

Tường Xuyên nghiêng đầu nhìn cô: “Làm gì?”

“Dừng xe.”

Tưởng Xuyên dường như suy nghĩ trong chốc lát, sau đó liền giảm tốc độ dừng xe lại.

Tần Đường túm lấy góc áo anh trèo xuống xe, “Anh cũng xuống đi.”

Tưởng Xuyên không biết cô định làm gì nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời trèo xuống xe, vô cùng hứng thú nhìn cô.

Tần Đường sai bước ngồi lên vị trí của Tưởng Xuyên, sau đó quay lại nhìn anh: “Lên đi!”

Tưởng Xuyên nhướng mày, vẻ mặt khó tin nhìn cô: “Cô đèo?”

Cô nói: “Lên thì biết!”

Nếu là người bình thường nghe được lời nói như thế này thì một sẽ lập tức khai triển công phu mắng người, hai là từ chối ngồi lên.

Nhưng Tưởng Xuyên lại vô cùng vui vẻ mà đồng ý, đôi chân dài khoát một cái liền ngồi lên yên sau, vóc người cao lớn ngồi đằng sau hơi nghiêng người về phía trước liền như ôm trọn Tần Đường vào lòng.

Tần Đường dáng vẻ vô cùng nghiêm túc, hơi vít tay ga, chiếc xe liền vững vàng tiến về phía trước.

Tưởng Xuyên cười thành tiếng: “Học từ bao giờ vậy?”

Tần Đường: “Liên quan gì đến anh.”

Chọc giận cô một chút, cô liền như con nhím vậy, xù hết cả gai nhọn ra.

Tường Xuyên không hề để ý, tầm mắt dừng lại ở gương mặt và vành tai đỏ rực kia, ghé sát vào tai cô nói: “Cô đỏ mặt gì chứ?”

Tần Đường mặt lại càng nóng hơn, mím môi: “Nặng quá.”

Tường Xuyên cười nhẹ ra tiếng, không trêu cô nữa, chỉ nói: “Chú ý, phía trước đường không dễ đi.”

Tần Đường biết đi xe máy, là do Trần Kính Sinh dạy. Khi đó anh đưa xe, cô cũng đi theo chơi cùng, chơi nhiều thì quen nên tay lái của cô so với dân chuyên thì hơi kém một chút nhưng kỹ thuật thì đúng là thật không tệ.

Mấy năm không cầm tay ga, không ngờ vừa cầm lại lại là ở cái vùng núi gập ghềnh ổ trâu ổ gà thế này.

Phía trước xuất hiện một tảng đá to chắn ngang đường, Tần Đường liền hơi ngậy người một chút, mắt thấy sắp đụng trúng, thân thể cao lớn của Tường Xuyên liền sát lại, bàn tay to lớn nắm lấy tay cô nghiêng tay lái đi, tránh tảng đá trước mặt.

Tần Đường ngẩng đầu nhìn thẳng: “Cảm ơn!”

Tường Xuyên lại ngồi thẳng lại nhưng thân hình vẫn dính sát vào người, giọng nói vang vọng bên tai: “Tập trung một chút.”

Tiểu Bạch ngồi trên xe tải đằng sau có chút hâm mộ nhìn về phía trước: “Không ngờ chị Tần Đường còn biết lái moto, thật là soái!”

Vừa rồi A Tây cũng thấy được mọi chuyện, không biết vì sao bỗng nhiên Tường Xuyên và Tần Đường lại đổi chỗ cho nhau, tất cả mọi người đều cảm thấy kì lạ, một nữ nhiếp ảnh gia xinh đẹp như vậy lại biết lái moto? Tất cả đều chăm chú nhìn về phía hai người họ, A Tây thì âm thầm hy vọng Tần Đường sẽ bị mất mặt, thật không ngờ cô lại thực sự đi được.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng thật sự trông rất soái.

Thân hình cao lớn của Tưởng Xuyên ngồi phía sau như một tòa núi lớn, gần như che kín hoàn toàn thân thể của Tần Đường, chỉ thấy được một mái tóc dài đen nhánh bị gió thổi bay tán loạn.

Xe máy dừng lại ở trường tiểu học bên ngoài núi Dương Quyển, có hai cô giáo trẻ đang đứng đợi bên ngoài với lũ trẻ.

Cả người Tần Đường đều mỏi, xuống xe máy vận người một lúc mới thấy thoải mái hơn.

Hiển nhiên, đây không phải là lần đầu tiên Tưởng Xuyên đến đây.

Có hai bé trai chạy tới đứng trước mặt bọn họ, hưng phấn gọi: “Chú Tưởng!”

Tưởng Xuyên xuống xe, khom lưng xoa đầu hai đứa bé: “Vẫn còn nhớ chú sao?”

Mấy năm nay anh hơi bận, không đi được nhiều chỗ như vậy, thỉnh thoảng là tài xế xe tải trực tiếp lái xe chở đồ từ nghĩa trạm mang tới đây, anh cũng không đi cùng. Lần cuối cùng đến núi Dương Quyển là một năm trước.

“Nhớ ạ, Đông Đông cũng nhớ chú ạ!”

Đứa bé tên Đông Đông ngược nhìn Tần Đường rồi mới nhìn Tưởng Xuyên:

“Chú Tưởng, lần này chú ở lại đây bao lâu ạ?”

Tưởng Xuyên nói: “Một lát nữa phải đi luôn rồi.”

Đông Đông thất vọng hạ bả vai xuống: “Nhanh như vậy sao ạ....

Lần trước Tường Xuyên tới đây, có ở lại khoảng chừng nửa tháng mới đi. Nửa tháng này anh đóng bàn ghế mới cho bọn chúng, sửa lại bảng viết, lại dẫn mấy đứa nhóc bọn chúng đi chơi, cho nên mấy đứa bé trai bọn chúng đều rất thích Tường Xuyên, vẫn luôn đợi anh tới.

Tường Xuyên vỗ vai Đông Đông, hai cô giáo kia cũng dẫn bọn trẻ còn lại đi tới. Tường Xuyên chỉ vào Tần Đường đứng bên cạnh mình: “Đây là Tần Đường, nhiếp ảnh gia, tới đây muốn chụp vài bức hình của tụi nhỏ, có mang theo chút quà tới.”

Hai cô giáo kia vô cùng cảm kích, Tần Đường cười: “Không có gì, mọi người không cần cảm ơn, đây là công việc của tôi.”

Mấy năm nay cô đi không ít những địa phương nghèo khó, quả thực là vì công việc. Cô muốn mở một triển lãm ảnh về những vùng núi nghèo khó.

Nhưng cũng không hoàn toàn là vì công việc.

Quỹ An Nhất là do cha mẹ cô thành lập năm cô 3 tuổi, là lập vì cô. Lúc bé cô cùng cha mẹ từng đi qua rất nhiều vùng nghèo khó, gặp không ít những đứa trẻ không giống mình. Bọn họ nghèo khó từ nhỏ, cảm thấy hạnh phúc chính là ngày nào cũng có thể ăn no, sắc mặt bọn họ vàng vọt khô như sếp, nhưng ánh mắt lại vô cùng thuần phác sạch sẽ, nụ cười sáng lạn đơn thuần, trông vô cùng đẹp dễ.

Bọn họ vẫn cứ bần cùng như vậy, nếu không có người giúp đỡ, rất có thể cả đời này bọn họ sẽ bị vây ở vùng núi này.

Chuyện này, cha mẹ cô đã làm hơn hai mươi năm, suýt chút nữa thì bị hủy trong tay cô.

“Chị ơi...”

Một cô bé khuôn mặt đỏ hồng, mang đậm đặc trưng của vùng cao nguyên, chạy tới kéo tay cô, ngửa đầu tặng cho cô một nụ cười sáng lạn.

Tần Đường cúi đầu xoa đầu cô, dịu dàng hỏi: “Em tên là gì?”

Cô bé đáp: “Em tên là Nguyệt Nguyệt ạ.”

Tần Đường cười: “Tên thật thì sao?”

Cô bé xấu hổ, vài giây sau mới nói tiếp: “Triệu Nguyệt Lượng ạ.”

Tần Đường nghĩ, chắc là cô bé đã bị lũ trẻ lôi cái tên này ra trêu chọc nhiều lần đây.

“Tên của em nghe rất êm tai.”

Ánh mắt cô bé lập tức sáng lên: “Thật ạ?”

Tần Đường gật đầu: “Thật.”

Nguyệt Nguyệt vô cùng vui vẻ chạy đi, một lát sau lại quay lại, chỉ vào váy cô nói: “Chị ơi, váy của chị rất đẹp. Là bộ váy đẹp nhất mà em từng thấy luôn đấy ạ!”

Tần Đường cúi đầu nhìn làn váy đỏ rực của mình, ngẩng đầu lên liền thấy Tưởng Xuyên đang ngoắc ngoắc ngón tay với cô.

Xe tải cũng vừa vận đến nơi, A Tây và Tiểu Bạch từ trên xe nhảy xuống. Tiểu Bạch lắc lắc móng: “Ôi mẹ ơi, xóc chết tớ mất thôi.”

A Tây cũng vẻ mặt đau khổ nói: “Khớp xương của tớ cũng sắp long ra từng khúc rồi.”

Tần Đường đi đến trước mặt Tưởng Xuyên, hỏi: “Có chuyện gì?”

Tường Xuyên nói: “Hôm nay là đại thọ 80 tuổi của bà nội Nguyệt Nguyệt. Lúc này ba Nguyệt Nguyệt có tới đây hỏi tôi, một lát nữa có thể nhờ cô chụp cho gia đình anh ấy một tấm ảnh được không.”

Tần Đường sáng khoái đáp ứng.

Tường Xuyên gật đầu, “Cô không cần vội, lát nữa tôi qua đó với cô.”

Tần Đường cúi đầu kiểm tra máy ảnh, “Ừ” một tiếng.

Mọi người bắt đầu bận rộn, Tần Xuyên và người dân dỡ đồ vật xuống xe, bọn trẻ vây quanh hộ hồ trợ vận chuyển, chỉ có Nguyệt Nguyệt vẫn luôn đưa mắt nhìn về phía cô.

Tần Đường đi đến trước mặt cô bé: “Chị có thể chụp một tấm ảnh của em không?”

Nguyệt Nguyệt gật đầu: “Được ạ!”

Tần Đường bảo cô bé đứng bên cạnh chiếc xe tải đã loang lổ gỉ sắt, sau đó đi ra xa một chút, giơ máy ảnh lên hướng về phía cô bé:

“Nguyệt Nguyệt, em cười lên một chút, như bình thường em cười ấy.”

Tiểu cô nương nghe lời cong cong khóe miệng, để lộ ra một hàm răng không chỉnh tề.

Trên xe tải, A Tây đứng ở tên, dọn ván gỗ đưa cho Tiểu Bạch: “Nhanh lên một chút, nặng quá đi!”

Tiểu Bạch vội vàng đi qua dỡ lấy, “Đã bảo cậu đừng có thể hiện rồi mà, mau xuống đi, cẩn thận gây chuyện.”

Tần Đường đi qua, đưa hình cho Nguyệt Nguyệt xem.

Từ trên xe tải bỗng truyền đến hai tiếng kêu sợ hãi....

A Tây: “A.....”

Tiểu Bạch cũng hoảng sợ nhìn tấm ván gỗ tuột khỏi tay hai người rơi xuống, hướng thẳng trên đầu Nguyệt Nguyệt và Tần Đường đứng bên dưới: “A..... chị Tần Đường!!!”

Tần Đường ngẩng đầu lên nhìn, còn không kịp kinh hãi, liền theo phản xạ ôm lấy Nguyệt Nguyệt bên cạnh muốn tránh sang một bên.

Nhưng vẫn không kịp.....

Tấm ván gỗ nặng nề rơi xuống, tiếng hét thê thảm của cô bé vang vọng khắp sơn thôn yên ả.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 9

Tiếng kêu thảm thiết của Nguyệt Nguyệt dần biến thành tiếng khóc nức nở, khiến người ta nghe mà cảm thấy đau lòng.

Tần Đường ôm Nguyệt Nguyệt ngã ngồi dưới đất, hoảng hốt nhìn dòng máu đỏ ghê người chảy ra từ gáy Nguyệt Nguyệt, nhiệt độ của máu truyền đến tay cô khiến tay cô mềm nhũn, sắc mặt trắng bệch.

Tưởng Xuyên từ trong phòng học lao ra, thấy vậy liền ôm lấy Nguyệt Nguyệt trong lòng Tần Đường, đồng thời kéo cô đứng dậy, trầm giọng hỏi: “Cô có sao không?”

Mặc dù ngón tay đang đau đến tê dại, nhưng Tần Đường vẫn lắc đầu, giọng nức nở: “Tôi không sao.”

Tưởng Xuyên không nhiều lời, ôm Nguyệt Nguyệt đi về phía xe máy của mình: “Tôi đưa cô bé đi bệnh viện.”

Tần Đường hít sâu một hơi, sau đó lập tức đi theo: “Tôi đi với anh.”

Tưởng Xuyên liếc nhìn cô một cái, đưa Nguyệt Nguyệt cho Tần Đường: “Lên xe.”

Tần Đường cởi áo khoác của mình xuống, bịt lên miệng vết thương của Nguyệt Nguyệt. Nguyệt Nguyệt vẫn khóc nức nở, cô liền nhỏ giọng an ủi: “Nguyệt Nguyệt không sợ, bây giờ chúng ta đi gặp bác sĩ nhé. Em sẽ không sao đâu.”

Sắc mặt A Tây trắng bệch, chân mềm nhũn, ngồi ở trên nóc xe tải, cúi đầu nhìn về phía tấm ván gỗ, chỗ đinh nhọn nhô ra vẫn còn dính vết máu, vô cùng chói mắt.

Không biết cô bé kia có làm sao không....

Còn có thể khóc to đến như vậy, chắc sẽ không sao đâu nhỉ?

Tiểu Bạch cũng bị dọa không nhẹ, kéo cô xuống: “Chúng ta cũng đi xem một chút đi.”

A Tây nghe vậy mới vội vàng hỏi: “Cô bé kia không sao chứ?”

Tiểu Bạch vừa kéo cô ta đi vừa nói: “Tớ không biết.”

Tấm gỗ kia qua nặng nên Tiểu Bạch còn chưa có cầm chắc A Tây đã buông tay nên mới rơi xuống như vậy.

A Tây cầm lấy tay Tiểu Bạch, nhìn cô nói: “Tiểu Bạch, lúc này lỗi không phải của một mình tớ...”

Tiểu Bạch ngẩn ra, giống như tới tận giây phút này mới nhìn rõ con người của A Tây.

Lúc này điều nên được ưu tiên hàng đầu không phải nên là tình hình của Nguyệt Nguyệt sao? Chứ không phải là lúc tranh cãi đây là lỗi của ai, trách nhiệm của ai.

Tiểu Bạch nhìn cô ta một cái, nhàn nhạt nói: “Ừ, tớ cũng có một phần trách nhiệm.”

Tưởng Xuyên nhìn miệng vết thương của Nguyệt Nguyệt, cũng không quá sâu.

Tần Đường che lại miệng vết thương, “Đi nhanh lên.”

Tiểu Bạch chạy đến: “Anh Tường, em cũng muốn đi với hai người.”

Tường Xuyên lạnh mặt nhìn cô ta: “Không cần.”

Xe máy chạy nhanh trên đường núi, rời khỏi núi Dương Quyển, đi nhanh về phía trước.

Lúc Nguyệt Nguyệt ở bệnh viện huyện Giai khâu miệng vết thương, Tường Xuyên gọi điện thoại cho Tiểu Thành, bảo cậu ta đến núi Dương Quyển giải quyết mọi chuyện: “Nhân tiện bảo với cha mẹ Nguyệt Nguyệt là bọn họ không cần lo lắng, cô bé không sao cả, mấy ngày nữa anh sẽ đưa cô bé về.”

Tiểu Thành hỏi: “Vậy còn A Tây với Tiểu Bạch thì sao?”

Tường Xuyên lạnh giọng nói: “Bảo bọn họ từ đâu đến thì tự quay về chỗ đó đi.....”

.....

Lúc Tần Đường từ trong phòng bệnh ra thì thấy Tường Xuyên đang đứng ở cuối hành lang gọi điện thoại. Nguyệt Nguyệt bị tiêm thuốc mê nên đã sớm ngủ mê man, hiện giờ bác sĩ vẫn còn đang ở trong khâu vết thương cho cô bé.

Cô đi tới.

Tường Xuyên cúp máy, quay người lại liền đụng phải ánh nhìn của cô, anh cúi đầu, nhìn xuống vết máu trong tay cô: “Cô còn chưa đi rửa tay sao?”

Tần Đường lúc này mới nhớ ra hơi hơi động động ngón tay đã sớm đau đến tê cứng: “Bây giờ đi rửa đây.”

Nhưng cô vừa mới quay người đi thì liền bị người đằng sau nắm lấy cổ tay xoay lại, Tưởng Xuyên cúi đầu nhìn ngón tay cô. Cả ngón trỏ và ngón áp út đều bị thương, nhất là ngón trỏ, bị định chọc phải thủng một lỗ to, vết máu đã sớm khô, cả ngón tay sưng phồng lên. Anh ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt đen như mực: “Bị thương sao không nói?”

Tần Đường rút tay lại giấu ra đằng sau: “Chỉ là vết thương nhỏ, vết thương ở trên đầu của Nguyệt Nguyệt mới nghiêm trọng.”

Tưởng Xuyên liếc nhìn cô, dắt tay cô đi về phía trước: “Đi tìm y tá xử lí vết thương đi.”

Y tá giúp Tần Đường xử lí vết thương, Tưởng Xuyên đứng dựa ở cửa nhìn vào, ánh mắt rơi trên bàn tay cô, trừ hai ngón tay bị thương nên vừa sưng vừa đỏ, các ngón tay còn lại đều thon dài, trắng nõn.

Lúc Tần Đường xử lý xong vết thương quay đầu lại nhìn thì Tưởng Xuyên đã sớm rời đi.

Quay về phòng bệnh của Nguyệt Nguyệt thì thấy Tưởng Xuyên đã sớm ở đó, đang ngồi trên ghế dựa cạnh giường. Tần Đường đi tới: “Tôi muốn mang Nguyệt Nguyệt lên Du Lâm để kiểm tra lại, xem nào có bị tổn thương không.”

Thiết bị y tế trong huyện đương nhiên không thể so với thành phố. Nguyệt Nguyệt mới 8, 9 tuổi, bị đụng mạnh như vậy, chỉ xử lí vết thương bên ngoài thôi là không được, chẳng may bị chấn động não, hoặc bên trong có máu tụ máu bầm gì đó thì sao? Sẽ để lại di chứng mất.

Nghe cô giải thích cặn kẽ, Tưởng Xuyên nhìn cô: “Nghiêm trọng đến vậy sao?”

Tần Đường nói: “Cũng không đến mức í. Nhưng kiểm tra là cần thiết.”

Vốn dĩ Tưởng Xuyên muốn nói, trẻ con trên núi không có yếu ớt như vậy, trước đây anh cũng ngã chỗ nọ, đập chỗ kia không biết bao nhiêu lần, miệng vết thương so với vết thương này thì chỉ có hơn chứ không có kém... nhưng lời nói ra đến cửa miệng, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô liền hiểu, lời nói của cô chỉ mang tính chất thông báo, không mang tính chất thương lượng nên chỉ nghiêng đầu qua một bên, đáp: “Tùy cô.”

Cô gái này đôi khi thật là cố chấp.

Vốn kế hoạch là tối nay sẽ trở lạ Tây An, nhưng bây giờ thì khẳng định không thể quay về rồi.

Tiểu Thành và Từ Bằng ở lại núi Dương Quyển giải quyết mọi chuyện, cha mẹ Nguyệt Nguyệt thì cứ khẳng khẳng muốn lên thị trấn thăm con, Tiểu Thành khuyên cả nửa ngày bọn họ mới chịu ở lại, đợi đến hôm sau theo chân bọn Tiểu Thành lên huyện Giai tụ họp với Tưởng Xuyên.

Tiểu Bạch đi theo đằng sau Tiểu Thành, vẻ mặt bất an nhìn về phía Tưởng Xuyên.

Ngày hôm qua Tiểu Thành đã chuyển lời của Tưởng Xuyên cho bọn họ, là đến từ đâu thì trở lại chỗ đó.

Lúc mới đến đây quả thực cô muốn trở về, nhưng hiện tại đã đến tận đây, nhìn thấy bọn trẻ kia, cô liền thật lòng muốn ở lại, hy vọng kì nghỉ hè này có thể theo chân bọn họ. Tiểu Bạch nhìn Tưởng Xuyên, thấp giọng khẩn cầu:

“Anh Tưởng, có thể để bọn em tiếp tục ở lại không, chuyện này là bọn em sai, bọn em thật sự không cố ý.... Tiền thuốc của Nguyệt Nguyệt, em sẽ chịu tất....”

Tưởng Xuyên: “Cô có tiền sao?”

Tiểu Bạch xấu hổ: “Bây giờ thì không có nhưng hai tháng nữa khi bắt đầu khai giảng thì có.”

Tưởng Xuyên: “Tiền sinh hoạt phí?”

“Bỏ đi, mấy người không thích hợp ở đây.”

Tưởng Xuyên nói xong liền sai bước rời đi, A Tây vốn đứng cách xa vài mét không dám lại gần, thấy vậy liền chạy đến trước mặt anh.

“Anh Tưởng, đợi một chút!”

Ánh mắt Tưởng Xuyên vừa thâm trầm lại lạnh lẽo khiến cô ta bất giác lùi về sau vài bước, thấp giọng nói: “Em thật sự không cố ý... Tắm gội kia quá nặng, em giữ không nổi nên liền buông lỏng tay. Em thật sự không cố ý. Anh Tưởng, anh cho em ở lại đi.”

Tưởng Xuyên nói: “Sau khi đưa cô về Tây An thì cô hãy đi đi.”

Sau đó quay lại nhìn Tiểu Bạch và Từ Bằng: “Còn hai người, nếu muốn ở lại, thì có thể.”

Tiểu Bạch vô cùng vui mừng nói: “Cảm ơn anh Tưởng!”

Từ Bằng cũng không muốn rời đi, không bị tội liên đới, đương nhiên cũng vô cùng vui vẻ.

Chỉ có A Tây đứng cúi đầu cắn môi, khó chịu không lên tiếng, nước mắt nhanh chóng rơi xuống mũi chân.

Tần Đường ở trong phòng bệnh chăm sóc Nguyệt Nguyệt. Nguyệt Nguyệt mặc quần áo bệnh nhân, khuôn mặt vốn đỏ hồng nay có trắng bệch, nhưng cô bé rất ngoan, tỉnh dậy liền không khóc nữa, thấy Tần Đường đã thay chiếc váy khác, lại cong mắt khen đẹp.

Đường như cô bé rất thích váy.

Tần Đường vuốt tóc cô bé: “Ngày mai chị sẽ mua cho em một chiếc váy mới được không?”

Ánh mắt Nguyệt Nguyệt lập tức sáng lên, nhưng rất nhanh liền lắc đầu: “Không cần đâu ạ, em vẫn có đủ quần áo mặc mà.”

Tần Đường cười: “Quần áo là quần áo, mà váy là váy nha.”

Nguyệt Nguyệt nghe vậy liền như rơi vào sương mù: “Đều là mặc trên người cả mà cũng không giống nhau sao?”

“Đương nhiên là không giống rồi, váy chính là xinh đẹp hơn rất là nhiều nha.” Tần Đường trêu bé.

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Tiểu Bạch và A Tây đứng ở cửa, Tiểu Bạch nhìn Tần Đường: “Chị Tần Đường, bọn em đến thăm Nguyệt Nguyệt.”

Tần Đường nhìn hai người, không mặn không nhạt nói: “Thăm đi.”

Tiểu Bạch đi đến trước giường bệnh, dịu dàng nói: “Nguyệt Nguyệt còn đau không?”

Nguyệt Nguyệt vô cùng thành thực gật đầu: “Đau ạ.”

Kì thật cô bé cũng không biết tại sao mình lại bị như vậy nữa.

Tiểu Bạch rất áy náy, xoa mặt cô bé: “Thật xin lỗi, là chị không cẩn thận....”

A Tây đứng đằng sau, cũng nói theo: “Cả chị nữa, xin lỗi nha em gái...”

Tần Đường cúi đầu kiểm tra máy ảnh, ngày hôm qua ống kính bị đụng, có một vết xước rất rõ ràng. Cô nhìn mà mày nháu chặt, vết xước trên ống kia giống như là cào một cái vào lòng cô vậy, đau lòng chết đi được.

Tiểu Bạch thấy tay Tần Đường có hai ngón bị quấn băng trắng xóa béo ú lên, liền hỏi:

“Chị Tần Đường, chị cũng bị thương sao?”

Tiểu Bạch lại kéo tay A Tây: “Bọn em xin lỗi.”

Tần Đường ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng về phía A Tây.

A Tây cắn môi: “Rất xin lỗi, hôm qua do em không cẩn thận.”

Tần Đường nhìn cô ta vài giây, nói: “Được, tôi tha thứ cho cô.”

A Tây sửng sốt, lập tức nói: “Vậy chị có thể giúp em cầu xin anh Tường không? Tiểu Bạch và Từ Bằng đều có thể ở lại, em cũng không muốn rời đi...”

Tần Đường nói: “Việc này cô tự đi nói với Tường Xuyên đi, chuyện của nghĩa trạm, tôi không quản được.”

.....

Ăn cơm tối xong, Tường Xuyên xách theo hộp đồ ăn: “Mọi người trở về nghỉ ngơi sớm đi, tôi trở lại bệnh viện.”

Tần Đường không hề có ý định trở về mà đi về phía trước.

Tường Xuyên gọi cô lại: “Cô đi đâu đó?”

Tần Đường quay đầu lại: “Tôi đi dạo một lát, lát nữa quay lại bệnh viện với Nguyệt Nguyệt.”

Lúc này đi ngang qua cửa hàng bán quần áo cho trẻ em cô có thấy một chiếc váy rất đẹp, cô muốn quay lại để mua nó.

Tường Xuyên nhìn cô, nói: “Được rồi. Đừng đi quá xa.”

Tần Đường không trả lời, xoay người rời đi. Nhưng khi cô đến nơi thì cửa hàng lại đóng cửa, bên ngoài treo tấm bảng:

“Chủ quán có việc gấp phải về nhà, có việc liên lạc tới số 13XXXXXXXXXX”

Cô có chút thất vọng, đứng ở trước cửa tiệm nhìn xung quanh một chút, không biết nên đứng đây đợi chủ tiệm quay lại hay là gọi điện thoại.

Suy nghĩ vài giây, cô quyết định sẽ gọi điện cho chủ tiệm.

Chủ tiệm bắt máy, vô cùng áy náy nói: “Thật xin lỗi, con tôi sốt cao, tôi phải trở về chăm sóc nó. Ngày mai cô quay lại được không? Tôi mở cửa lúc 10h sáng.”

Tần Đường nói: “Được.”

Ngày mai cô sẽ không tới.

Tường Xuyên nói 8h sáng mai sẽ đi Du Lâm.

Tần Đường ở trên đường đi dạo một lúc, lúc đi qua một cái ngân hàng mới nhớ ra tiền mặt trong người không còn bao nhiêu nên liền xoay người đi vào.

Cô vừa mới đem tiền cất vào trong túi thì điện thoại liền vang lên.

Tường Xuyên hỏi: “Cô đang ở đâu?”

Tần Đường quay đầu nhìn một vòng: “Làm sao?”

Tường Xuyên nói: “Nguyệt Nguyệt ăn cơm xong nói buổi tối cô sẽ tới thăm nó à?”

Nguyệt Nguyệt nằm trên giường bệnh nhất quyết không chịu ngủ, nói chị gái xinh đẹp sẽ tới thăm mình.

Tần Đường nói: “Ừ, đợi một lát nữa tôi sẽ qua.”

Cô vốn muốn mua váy rồi mang qua, nhưng đến giờ thì vẫn không mua được váy.

Cô đi lên vài bước nữa liền thấy ở chỗ ngoặt đầu ngõ có một cửa hàng bán quần áo trẻ em, đi đến nơi liền ngẩng đầu nhìn địa chỉ rồi nói vào điện thoại: “Tôi đang ở cửa hàng quần áo trẻ em ở đầu ngõ, đi dạo xong sẽ qua.”

Tường Xuyên không mấy quen thuộc với huyện Giai, nhưng tên con ngõ kia thì nghe rất quen tai.

Anh đứng lên, nói với Nguyệt Nguyệt: “Cháu đi ngủ trước đi. Chú ra ngoài một lát rồi sẽ trở lại với cháu ngay.”

Nguyệt Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng ạ.”

Ra khỏi bệnh viện, Tường Xuyên đi về phía bên phải tầm 10’ liền nhìn thấy con ngõ mà Tần Đường nói.

Anh nhìn xung quanh một lát, sau đó ánh mắt liền tập trung vào bên trong cửa hàng quần áo kia.

Tần Đường cầm hai chiếc váy đi về phía chiếc gương phía đối diện, vô cùng nghiêm túc lựa chọn, sau đó quay người nói với chủ tiệm điều gì đó, hai người liền xoay người đi vào.

Tường Xuyên cong môi cười, đi tới cửa hàng đối diện mua bao thuốc.

Anh dựa vào tủ quầy bằng kính ở bên ngoài, thuần thục bóc bao nilong ra, rút một liều thuốc, nhưng mò mẫm hồi lâu lại không thấy bật lửa.

“Ông chủ, cho một cái bật lửa luôn nhé.” Anh vừa nói vừa đặt thêm mấy tờ tiền lên mặt quầy.

Ban đêm gió lớn, trên trần cũng không quá náo nhiệt, không ít cửa hàng đã bắt đầu dọn hàng đóng cửa.

Tưởng Xuyên nhanh nhẹn châm thuốc, khuỷu tay chống lên mặt quầy, nhả ra vài vòng khói thuốc, cùng ông chủ tán gẫu vài câu, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về cửa hàng quần áo trẻ em đối diện.

Tần Đường mua cho Nguyệt Nguyệt hai chiếc váy, trả tiền xong liền đẩy cửa kính bước ra ngoài. Nhưng vừa mới bước ra, một bóng đen liền lao tới, lấy tốc độ cực nhanh giật lấy chiếc túi trên vai cô.

Người kia sức lực rất lớn, Tần Đường không phòng bị, túi bị kéo trượt xuống bả vai, mắc ở trên tay. Thấy thế cô liền nhanh chóng kéo lại túi xách. Người kia thấy vậy đầu tiên là sững sờ, sau đó lại dùng sức kéo tiếp.

Đầu ngón tay Tần Đường đau đến tê dại, vừa buông lỏng một chút, túi liền rời khỏi tay, Tần Đường theo quán tính bị kéo về phía trước vài bước.

Sự việc xảy ra chỉ trong một phút.

Bà chủ tiệm quần áo đứng ở bên trong thấy một màn này liền kinh hãi hô lên: “Cướp!!!!”

Nhưng người kia đã sớm cầm túi chạy trốn vào con ngõ nhỏ gần đó.

Tần Đường không chút do dự, nhấc chân đuổi theo.

Tưởng Xuyên vừa mới hút xong điếu thuốc, vừa định dập tàn thuốc thì nghe ông chủ nói: “Khốn nạn, bên kia có người ăn cướp kia.”

Tưởng Xuyên ngẩng đầu nhìn liền thấy Tần Đường thân hình mảnh mai đang liều mình chạy vào một con ngõ nhỏ, đằng trước là một người đàn ông ôm túi xách cũng đang chạy thục mạng.

Tưởng Xuyên liền mạnh mẽ ném tàn thuốc trong tay đi, nhanh chóng đuổi theo, trong nháy mắt đã xông qua đường cái tiến về con ngõ kia, tốc độ nhanh đến mức khiến ông chủ tiệm phải há hốc mồm.

Tần Đường nhanh chóng đuổi kịp, vươn tay ra, vừa chạm tới vạt áo người đàn ông thì liền cảm thấy từ phía sau một trận gió vụt qua, sau đó một bóng đen nhanh chóng vượt lên cô, dùng một tay liền khống chế được cổ tay tên cướp, lên gối, hất mạnh tên cướp xuống đất “Ruỳnh” một tiếng mà chỉ nghe thôi cũng thấy đau.

Tưởng Xuyên đổi tay giữ lấy tên cướp, tay kia giật lấy túi xách ném cho Tần Đường, sau đó mới chậm rãi đứng dậy, chân dẫm lên lưng tên cướp.

Tần Đường bắt lấy túi xách, nhìn tên cướp nằm dưới đất đang rên rĩ một cách thống khổ, hỏi: “Phải làm gì với hắn bây giờ?”

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 10

“Đại ca, tha cho em đi mà! Cái gì em cũng chưa lấy được mà... Em hứa sẽ không bao giờ tái phạm nữa mà....”

Tên cướp giãy dụa dưới chân Tưởng Xuyên, mặt bị áp xuống đất nhưng vẫn đang không ngừng cố gắng ngẩng đầu để nhìn rõ đối phương.

Chân Tưởng Xuyên dùng thêm chút sức, tên cướp liền thực sự không ngóc đầu lên được, sau đó liền khom lưng cúi người soát túi của tên cướp, lấy ra được hai cái điện thoại và hai cái ví tiền. Anh cúi người, phân nửa trọng lượng dồn cả lên người tên cướp, cầm lấy ví tiền gõ gõ đầu hẳn: “Cái gì cũng chưa lấy được ư?”

Tang chứng vật chứng đủ cả, tên cướp nhất thời không phản bác được câu nào nữa.

Tần Đường đã rút điện thoại của mình ra: “Tôi đang ở giao lộ XXX, ở đây có một tên cướp.... À vâng, người đã bắt được rồi.”

Tưởng Xuyên ngẩng đầu nhìn cô, không tiếng động cười.

Tên cướp thấy Tần Đường báo cảnh sát, không ngừng giãy dụa, cầu xin tha thứ.

Tưởng Xuyên dẫm chân mạnh hơn một chút: “Ngoan ngoãn đi!”

Cảnh sát tới rất nhanh, Tưởng Xuyên xách tên cướp lên giao cho cảnh sát, giải thích tình huống một cách đơn giản, sau đó cảnh sát liền dẫn người

đi.

Tên cướp kia lúc bị dẫn đi còn quay đầu lại trừng bọn họ một cái, ánh mắt tràn ngập phẫn nộ....

Tần Đường đột nhiên nhìn lại thẳng vào mắt hắn ta, đó là một gương mặt khá trẻ, hắn ta thấy vậy bỗng nhiên thu lại ánh mắt phẫn hận...

Tần Đường thấy vậy thì cảm thấy có chút quái dị, nhưng lại không nói rõ được quái dị ở chỗ nào.

Tần Đường đi về phía Tưởng Xuyên, nói: “Cảm ơn. Nhưng lúc này nếu không có anh thì tôi cũng sẽ tóm được hắn ta.”

Hai người mặt đối mặt vài giây, Tưởng Xuyên chợt nhớ tới dáng vẻ chạy thực mạng như điên của cô, cảm thấy có chút buồn cười, nói: “Sao cô không gọi người tới giúp?”

Tần Đường nói: “Hắn ta chạy nhanh như vậy, gọi người tới không kịp.”

Tưởng Xuyên hỏi: “Vậy người quan trọng hay là túi quan trọng hơn? Nhỡ may gặp phải người có thủ đoạn độc ác, cô có nghĩ tới hậu quả không?”

“Không.”

Tưởng Xuyên nhìn cô, đôi mắt đen láy, đại khái là hoàn toàn bó tay với cô rồi.

Tần Đường: “Trong túi có thẻ căn cước, còn có thẻ nhớ ví tiền và mấy đồ linh tinh khác...” Mấy thứ này đối với cô rất quan trọng, không thể mất được.

Rất nhiều quyết định chỉ là trong tích tắc, thậm chí đầu óc còn chưa kịp suy nghĩ kĩ càng thì thân thể đã hành động rồi.

Tưởng Xuyên vẫn nhìn cô chăm chăm, bỗng nhiên bật cười: “Đôi khi tôi thật không thể nào hiểu nổi cô gái như cô.”

Thời điểm cần nhu mì mềm mại thì không nhu mì mềm mại, thời điểm không cần thì lại như một con thiêu thân liều mạng xông về phía trước.

“....” Tần Đường lờm anh ta: “Ai cần anh hiểu.”

Tưởng Xuyên: “.....”

Đúng là không cần thật, mấy hôm nữa là cô trở về rồi.

Cô không thuộc về nơi này.

Tưởng Xuyên im lặng nhìn cô trong chốc lát, rồi nói: “Cô ở đây, tôi phải phụ trách an toàn của cô.”

Tần Đường: “Nên?”

Tưởng Xuyên đi đằng trước: “Nên cô phải nghe lời tôi.”

Tần Đường đi theo sau, đây là lần thứ hai anh ta nói những lời này. Lần đầu tiên là khi cô gặp Triệu Kiến Hòa. Người đàn ông tên Tưởng Xuyên này hoàn toàn không giống với những người phụ trách tình nguyện mà cô đã từng gặp. Bình thường, người có tiền chính là ông chủ, nên bọn họ vẫn luôn đối xử với cô vô cùng khách khí, chỉ có người đàn ông này là vẫn luôn tỏ ra cường thế, trước sau như một.

Cô đột nhiên hỏi: “Vì sao Triệu Kiến Hòa lại muốn tìm anh gây rắc rối?”

Tưởng Xuyên nhướn mày: “Cô muốn biết?”

Tần Đường: “Nếu anh không nói cũng không sao.”

Lần trước nghe Triệu Kiến Hòa nói cái gì mà bỏ tù, hơn nữa trên lưng anh ta còn có vết chém, thật dễ khiến người ta tưởng tượng linh tinh.

“Hắc bạch? Vì tiền? Vì lợi? Hay vì phụ nữ?”

Cũng chỉ có mấy lí do này là có khả năng nhất mà thôi.

Tưởng Xuyên nói: “Có lẽ là vì tiền, vì lợi đi.”

Tần Đường nhìn anh, nhưng Tưởng Xuyên không nói tiếp, mà cô cũng không hỏi nữa.

Lúc hai người đến bệnh viện thì Nguyệt Nguyệt đã ngủ rồi.

Tần Đường để váy bên cạnh gối của cô bé.

Tưởng Xuyên thấy ngón tay cô lại rỉ máu, máu thấm qua cả lớp gạc liền nói: “Cô đi tìm y tá xử lí lại vết thương một chút đi.”

Lúc này giành giật với tên cướp, cái túi bị kéo đi kéo lại, băng gạc đã sớm lỏng ra, vết máu thấm ra loang lổ, đau đến chết lặng nên Tần Đường rất nghe lời, ra ngoài tìm y tá đi băng bó lại.”

Máu khô dính vào bông băng, dính liền cả vào da thịt, lúc tách ra vô cùng đau đớn, nhưng Tần Đường chỉ cau mày, không hề hé răng.

Y tá nói: “Bông băng dính cả vào vết thương rồi, lúc lấy ra sẽ rất đau, cô cố chịu một chút nhé....”

Tưởng Xuyên dựa người vào khung cửa, nhìn khuôn mặt nhăn nhó của cô, nói: “Đau thì cứ kêu ra tiếng, không ai cười cô đâu.”

Y tá cong miệng cười, trên tay dùng sức giật mạnh.

Tần Đường: “A.....”

Cô theo bản năng ngược đầu nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau, quả thực anh không hề cười cô.

Trở lại khách sạn, Tiểu Bạch và A Tây đang đứng ở cửa phòng của Tưởng Xuyên, thấy bọn họ cùng nhau trở về đầu tiên là ngăn người, sau đó Tiểu Bạch phản ứng nhanh, kéo A Tây tiến lên phía trước: “Anh Tưởng, chị Tần Đường, hai người về rồi.”

Tưởng Xuyên: “Có chuyện gì?”

Tiểu Bạch kéo kéo tay áo A Tây, A Tây căn môi dưới, tỏ vẻ đáng thương nói: “Anh Tưởng, anh cho em một cơ hội đi.”

Tần Đường nhìn thoáng qua, sau đó quay người về phòng trước.

Phòng cô ngay đối diện phòng của Tưởng Xuyên, mà hiệu quả cách âm của khách sạn ở đây hiển nhiên không tốt, cô đóng cửa rồi vẫn nghe được tiếng trò chuyện ở bên ngoài.

A Tây nói: “Em thực sự là không cố ý, chỉ là do sơ suất thôi. Lần sau em nhất định sẽ cẩn thận hơn mà.”

Tiểu Bạch cũng nói giúp cô ta: “Anh Tưởng, anh để A Tây ở lại đi. Bọn em là bạn học, cô ấy đi rồi, chỉ còn lại một mình em là con gái.....”

“Tần Đường không phải là con gái sao?”

Tần Đường nghe Tưởng Xuyên hỏi như vậy, có chút không nói nên lời.

Phòng của bọn họ ở gần nhau, Tiểu Thành và Từ Bằng ở trong phòng nghe thấy thanh âm cũng mở cửa phòng ngó ra nhìn.

Từ Bằng cũng nói tốt cho A Tây vài câu.

Tần Đường rửa mặt ở phòng vệ sinh, nghe giọng nói cầu xin mềm như bông của A Tây, cảm thấy có chút phiền phức.

Kết quả cuối cùng là gì, cô cũng không để ý kỹ, chỉ là, cô có nghe thấy tiếng A Tây khóc.

Tưởng Xuyên về phòng, Tiểu Thành đi theo. Sau khi đóng cửa lại, mới nhỏ giọng hỏi: “Anh, thật sự để A Tây đi sao? Anh xem cô ấy đã khóc thành như vậy rồi, cũng cầu xin em rất lâu. Trông đáng vẻ cô ấy như vậy chắc đúng là không cố ý đâu.”

“Hay là, để cô ấy ở lại đi.”

Tưởng Xuyên hỏi: “Đây là lần đầu tiên cậu đi theo tôi à?”

Tiểu Thành vội vàng nói: “Đương nhiên không phải rồi ạ. 18 tuổi em đã đi theo anh lẫn lộn, coi anh như anh ruột của mình. Em chỉ là cảm thấy cô ấy cũng không phải phạm phải sai lầm nghiêm trọng gì, có thể tha thứ. Dù sao cũng khóc đáng thương đến như vậy rồi mà.”

“Khóc đến phiền.”

Tiểu Thành “A” một tiếng. Cậu ta biết Tưởng Xuyên không thích kiểu phụ nữ suốt ngày làm bộ làm tịch, nói chuyện thì nũng nịu này nọ, hờn tí là khóc chính là kiểu mà anh ấy ghét nhất. Mà vừa vặn, A Tây chính là tổng hợp của cả hai loại này, hơn nữa, người nào mà không thấy A Tây thích anh Tưởng chứ.

Thực ra, cậu ta cảm thấy, là con gái, nhõng nhẽo một chút cũng là bình thường.

Tường Xuyên liếc nhìn Tiểu Thành một cái: “Cô ta quá tự cho mình là đúng. Tuy lần này chỉ là chuyện nhỏ nhưng ai biết lần tới sẽ là chuyện gì. Chỗ này của chúng ta lúc nào cũng có người lui tới, tốt nhất là không nên lưu lại.”

.....

Ngày hôm sau mọi người xuất phát rời khỏi huyện Giai. Nguyệt Nguyệt mặc váy mới, vô cùng vui vẻ, cả quãng đường luôn dính lấy Tần Đường: “Chị Tần Đường, lần tới chị còn tới đây với bọn em không ạ? Cây táo nhà em nở hoa rồi, rất nhanh sẽ có quả. Tháng 10 chị trở lại nhất định sẽ có táo để ăn.... Rất ngọt nha....”

Tần Đường xoa mặt cô bé: “Chị rảnh nhất định sẽ tới thăm em.”

Nguyệt Nguyệt vui vẻ gật đầu: “Được, chị nhất định phải tới nhé....”

Tần Đường không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của cô bé, vì cô không chắc có thể tới.

Trên đường Tường Xuyên nhận được một cuộc điện thoại, trong điện thoại Lữ An mắng cha chửi má: “Tài xế xe của chúng ta đâm trúng xe của người ta, lại còn là đâm trúng một chiếc Roll-Royce bảy trăm vạn. Giờ người ta đang đòi bồi thường...”

Tường Xuyên vội phanh gấp xe, người trong xe liền đổ nhào về phía trước.

Tần Đường ôm chặt Nguyệt Nguyệt trong lòng, nắm chặt tay nắm mới ổn định được thân thể.

Tường Xuyên trầm giọng hỏi: “Người thì sao? Có đâm trúng không?”

Lữ An: “Người không sao.”

Tưởng Xuyên hít sâu một hơi: “Tôi biết rồi.”

Anh cúp máy, quay đầu lại nhìn Tần Đường: “Chúng ta về Tây An trước, để Nguyệt Nguyệt kiểm tra ở Tây An, rồi tôi đưa em về.”

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 11

Tưởng Xuyên không giải thích gì thêm cả, chỉ nói có việc gấp phải trở về.

Ở trong ấn tượng của Tần Đường, người đàn ông này làm việc luôn dứt khoát, hiếm khi thấy anh có dáng vẻ căng thẳng như vậy nên cô cũng chỉ đơn giản đáp lại: “Được.”

Tần Đường không có ý kiến gì nên đương nhiên những người khác cũng vậy. Tưởng Xuyên liền thay đổi lộ trình lái thẳng tới Tây An.

Dọc đường đi, Tưởng Xuyên có nhận thêm vài cuộc gọi của Lữ An, Tiểu Thành cũng hỏi han vài câu, mọi người liên hiều rồi mọi chuyện.

Tài xế công ty vận chuyển của Tưởng Xuyên đựng phải một chiếc Roll-Royce hơn bảy trăm vạn. Hơn bảy trăm vạn đó..... Dù có chỉ là va quệt nhẹ, làm xước một chút xíu thì tiền sửa chữa cũng làm một con số không nhỏ rồi, huống chi bây giờ cũng chưa biết là đâm nặng nhẹ ra sao. Nói tóm lại, đây là một rắc rối lớn.

Sắc mặt Tiểu Thành thay đổi: “Chúng ta lấy đâu ra tiền bồi thường đây.....”

Tưởng Xuyên im lặng không nói, trầm mặc lái xe, gương mặt căng cứng khẩn trương.

Tần Đường ngồi đằng sau nhìn anh. Cô không biết công ty vận chuyển kia của bọn họ như thế nào, nhưng chắc chắn là hoạt động cũng không phải

là quá tốt, điều này chỉ cần nhìn nghĩa trạm của bọn họ là biết: Chỉ làm một căn nhà cũ, có hai cái xe Jeep thì một cái thường xuyên chết máy, nhìn là biết cũng sắp đời nổi.

Cô đoán có lẽ công ty kia cũng vừa mới bắt đầu đi vào hoạt động, còn chưa thu được lợi nhuận, nếu không thì Tiểu Thành và Lữ An đã chẳng cung phụng cô như thế.

Bây giờ tài xế lại đâm phải một chiếc siêu xe bảy trăm vạn, chủ xe chắc chắn địa vị cũng không nhỏ. Nếu đối phương muốn truy cứu lên, thì mặc kệ lỗi có phải của tài xế hay không, công ty chắc chắn sẽ phá sản.

Đây không phải là chuyện nhỏ.

Sau khi trời tối bọn họ mới tới Tây An. Tưởng Xuyên mang Tần Đường và Nguyệt Nguyệt tới bệnh viện trước. Nguyệt Nguyệt bị thương, lại phải ngồi xe cẩu một ngày dài, rõ ràng là vô cùng mệt mỏi, nhưng đôi mắt lại mở to tò mò nhìn nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ, đối với thành phố lớn tràn ngập tò mò, rất muốn xuống xe để xem rõ hơn.

Tưởng Xuyên vội vàng đi tìm Lữ An, anh nhìn về phía A Tây: “Tới Tây An rồi, sáng mai cô rời khỏi nghĩa trạm đi.”

Sắc mặt A Tây trắng bệch, căn môi không nói chuyện. Từ Bằng và Tiểu Bạch cũng không dám mở lời giúp đỡ, mọi người đều trầm mặc.

Tiểu Thành nói: “Anh, em đi với anh.”

Tưởng Xuyên nhìn cậu ta: “Không cần, cậu ở đây với Tần Đường.”

Tiểu Thành vò tóc: “Cũng được ạ.”

Tưởng Xuyên ném chìa khóa xe cho Tiểu Thành: “Cậu cầm chìa khóa đi, lát nữa mấy người còn có cái mà đi về.”

Tiểu Thành: “Thế còn anh thì sao?”

Nhưng lời còn chưa kịp nói xong thì người đã đi mất.

Tần Đường xử lý thủ tục nhập viện cho Nguyệt Nguyệt. Bây giờ đã tối, việc kiểm tra của Nguyệt Nguyệt phải đợi đến sáng mai.

Tiểu Thành đứng bên cạnh giường, nói: “Chúng ta đi ăn cơm trước đi.”

Mọi người đều chưa ăn gì từ trưa, đã sớm đói đến ngực dính vào lưng. Tần Đường xoa mặt Nguyệt Nguyệt: “Chờ lát nữa bọn chị trở lại sẽ mang đồ ăn về cho em nhé.”

Nguyệt Nguyệt chớp mắt gật đầu: “Vâng ạ.”

Tần Đường thấy cô bé ngoan ngoãn như vậy, không nhịn được nói: “Đợi mấy ngày nữa em khỏe lại chị sẽ dẫn em ra ngoài chơi, được không?”

Ánh mắt Nguyệt Nguyệt sáng lên: “thật ạ?”

Từ bé đến giờ cô bé chỉ quanh quẩn ở quanh núi Dương Quyển, đến huyện Giai cũng chưa được tới bao giờ, càng đừng nói là thành phố lớn như thế này.

Tần Đường cười: “Tất nhiên rồi.”

Nguyệt Nguyệt vô cùng vui vẻ, cảm thấy việc mình bị thương như vậy cũng thật đáng, lúc trước còn cảm thấy đầu có chút đau, giờ thì hoàn toàn hết rồi, một chút cũng không thấy gì.

.....

Công ty vận chuyển của Tưởng Xuyên và Lữ An cách nghĩa trạm không xa, xe tải tổng cộng chỉ có 5 cái, có 3 cái đang chạy ở chỗ

khác,hiệngiờ trong trạm chỉ cònmộtcái. Lữ An dựa lưng vào xe tải hút thuốc, người tài xế gây tai nạn ngã ngồitrên mặt đất, vẻ mặt suy sụp.

Lữ An thấy Tưởng Xuyên liền vội vàngđitới: “anhTưởng,anhtrở lại rồi.”

Tài xế xe tải đứng lên, đẩy mắt khôì phục lại mộttia sáng, vội vàngnói: “Ông chủ, làm sao bây giờ đây..... Ông chủ kianói, xe này là siêu xe, thay cái thanh chắn thôi cũngđã30 vạn. Tôi đào đâu ra 30 vạn bây giờ.... Dù có giết chết tôithìcũng chẳng có nổi 3 vạn í chứ....”

Người tài xế vừanóivừa khóc, đôi mắt đỏ lên. Tưởng Xuyên vỗ vai ông,nói: “Lão Trần, ông đừng gấp, đợi tôi tìm hiểu lại mọi chuyệnđã.”

nóixonganhđivào nhà trệt bên phải.

Lữ An ném tàn thuốc xuống, cũng vỗ vai tài xế rồiđivào theo.

Đóng cửa lại, Tưởng Xuyên mới hỏi: “Đâm có nặngkhông?”

Lữ Annói: “khôngchỉ là thanh chắn, mà đèn xe cũng bị hỏng. Chi phí sửa chữa tính sơ qua cũng phải cả trăm vạn.”

Tưởng Xuyên cau chặt mày, nhiều tiền như vậy, bọn họ cần bảkhôngcó khả năng chi trả, “Có camerakkhông? Lỗi là của ai?”

Lữ An nghe đến đây liền tức giận: “khôngcó camera, lão Trầnnóilà đối phươngđangđibình thường rồi bỗng nhiên dừng lại. Lão còn cảm thấy hình như xe còn giảm tốc độ, nhưng làm sao mà phanh kịp được chứ, thế là liền đụng trúng đuôi xe của đối phương! CMN,thậtdúng làkhôngcòn gì đếnóimà.”

“Đột nhiên dừng lại, lại còn giảm tốc độ sao?”

“Đúng vậy.”

Tưởng Xuyên châm thuốc, cúi đầu nhả ra vài làn khói, không biết nghĩ cái gì, một lát sau mới mở miệng: “Chủ xe là ai?”

Lữ An nói: “không biết nữa, lái xe chỉ là tài xế, chủ xe không ở bên trong. Nhưng nghe giọng nói thì không phải là người địa phương. Nhưng vì không có camera nên cũng không thể xem là lỗi của ai nhưng tài xế cứ một mực khẳng định là lỗi của lão Trần. Lão Trần là người trung thực, lái xe vẫn luôn cẩn thận, ông ấy nhất định không nói dối.”

Tưởng Xuyên: “Chủ xe không lộ mặt ư?”

Lữ An: “không, nhưng luật sư của ông tãhđến đây.”

Tưởng Xuyên lại rút một hơi thuốc: “Vậy kết quả như thế nào?”

Lữ An càng nói càng giận: “Đối phương khẳng khẳng là lỗi hoàn toàn thuộc về lão Trần, cảnh sát giao thông cũng nói lỗi toàn bộ thuộc về lão Trần. Tên cảnh sát kia nhất định đã bị mua chuộc rồi. Đồ chó cậ chủ!!!”

Tưởng Xuyên im lặng không nói, Lữ An cũng dần bình tĩnh lại.

một lúc sau, Lữ An nói: “Tôi cảm thấy việc này không đơn giản. Nhưng nếu là Triệu Kiến Hòa thì hẳn cũng chỉ vừa mới ra tù.. Hơn nữa hẳn ta cũng không có bản lĩnh như vậy. một chiếc Roll-Royce hơn 700 vạn. hẳn không có khả năng.....”

Tưởng Xuyên ném tàn thuốc xuống: “hẳn ta khôn có, nhưng Khương Khôn có.”

Lữ An thất thần: “Khương Khôn? Triệu Kiến Hòa có quen với Khương Khôn?”

Tưởng Xuyên cong miệng nở nụ cười trào phúng: “Tào Thịch nói nhìn thấy bọn họ ở cùng một chỗ.”

Lữ An đứng hình 2s: “Đ****”

“Ngày mai anh với tôi đi tìm chủ xe nói chuyện. Tiền có thể bồi thường nhưng sẽ không chịu toàn bộ.” Tưởng Xuyên vừa nói vừa đi ra ngoài: “Trở về đi, ngày mai nói chuyện tiếp.”

Hai người vừa đi ra đến cửa thì phát hiện lão Trần vẫn đang chờ ở bên ngoài.

Tưởng Xuyên đi tới: “Chú cũng đứng nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì mai lại nói.”

Về mặt lão Trần tràn ngập tang thương, cho dù có trở về thì cũng làm sao mà ngủ được đây. Nợ đến mấy chục vạn, cho dù có Tưởng Xuyên hỗ trợ thì cũng không được bao nhiêu. Cho dù ông đi làm cả đời cũng không kiếm nổi mấy chục vạn, huống chi ông còn phải nuôi sống gia đình nữa.

Nhưng cũng đâu còn cách nào khác, ông đành phải nghe lời Tưởng Xuyên, xoa xoa đôi bàn tay thô ráp của mình: “VẬY... ĐƯỢC...”

.....

Xe Jeep đỗ vào trong sân, mọi người đều chạy ra.

Tiểu Thành sốt ruột hỏi: “anh, mọi chuyện thế nào rồi ạ? Nghenói phải bồi thường đến mấy chục vạn sao?”

Tưởng Xuyên đóng sầm cửa xe, nhìn lướt qua mọi người. Tất cả đều tụ tập đông đủ, chỉ trừ Tần Đường.

anh hỏi: “Tần Đường đâu?”

Tiểu Thành nói: “cô Tần nghỉ ở trên tầng.”

Tưởng Xuyên ừm một tiếng, “Mọi người cũng đứng nghỉ sớm đi.”

Tiểu Thành nhìn theo bóng Tường Xuyên đi lên tầng, quay ra hỏi Lữ An: “anh Lữ, là thật sao ạ?”

Lữ An lạnh mặt: “Cậu nói xem?”

Tiểu Thành và A Khởi nghe xong đều bị dọa đến trắng bệch cả mặt, A Khởi hỏi: “Vậy phải làm sao đây.....”

Lữ An bức bối xua tay: “Ngày mai nó tiếp được không? Có cơm không? Ông đây đến cơm còn chưa kịp ăn đâu. Chết đói đến nơi rồi đây này!”

Dì Quế vội vàng nói: “Có có có, để dì nấu cho cháu bát mì.”

Tiểu Thành cũng nói: “anh Tường chắc cũng chưa ăn đâu. Dì nấu luôn cho anh một bát nhé.”

Dì Quế: “Được được.”

Sau đó liền nhanh chóng đi về phía phòng bếp.

Tường Xuyên bước lên tầng, bước chân bỗng dừng lại một chút, không biết Tần Đường đã đứng trước mặt từ bao giờ. Hiện nhiên cô vừa mới tắm xong, mái tóc ướt rượt rũ xuống bên hông, lại mặc chiếc váy đỏ kia, đầu ngón tay thon dài trắng nõn kẹp diều thuốc lá, nhưng không hút, quay đầu nhìn anh.

Tần Đường hỏi: “Có anh gặp rắc rối à?”

Tường Xuyên không phủ nhận, nhàn nhạt gật đầu: “Ừ.”

Tần Đường lại hỏi: “Có thể giải quyết được không?”

Tường Xuyên cười: “Nếu không thì sao?”

Tần Đường khẽ động ngón tay, vẩy tàn thuốc xuống, cười một chút:
“anh có thể cầu xin tôi.”

Tưởng Xuyên: “.....”

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 12

Sắc mặt Tưởng Xuyên lập tức đen sì, nhìn cô chăm chăm, mím môi không nói chuyện.

Tần Đường biết anh giận, là đàn ông, bất cứ ai nghe được lời như thế này cũng sẽ giận, huống chi là Tưởng Xuyên. Cô khiêu khích nhìn anh, không một chút sợ hãi.

Tưởng Xuyên vẫn biết từ trước đến nay cô luôn không sợ mình, lúc trước ở Du Lâm ít nhiều có chút không phục, cũng có thể là vẫn nhớ chuyện lần trước suýt bị Triệu Kiến Hòa làm bị thương. Thực ra đây không phải là người phụ nữ nhát gan, thậm chí ngược lại, lá gan còn rất lớn, làm việc rất dứt khoát. Người phụ nữ này chỉ đơn giản là sợ phiền phức mà thôi.

Cô chính là không thích có khúc mắc hay nợ nần người khác, mặc kệ là nhân tình hay cảm tình gì đi chăng nữa. “không sợ tôi quýt nợ sao?” Sắc mặt Tưởng Xuyên nhanh chóng khôi phục như cũ, giọng nói cực thấp, ngữ khí vô cùng không tốt.

“không sợ.” Tần Đường thản nhiên nói.

Tưởng Xuyên biết cô có tiền. Mấy chục vạn đối với cô chỉ là con số nhỏ, có thể tùy tiện lấy ra bất cứ lúc nào. Anh liếc liếc răng cửa, lạnh lùng nhìn cô nửa giây, nói: “không cần, tôi tự giải quyết được.”

Tần Đường nghe tiếng Tưởng Xuyên bực bội đóng sầm cửa phòng, tâm trạng rất tốt, dập thuốc, quay người về phòng.

8h sáng hôm sau, lúc cô xuống lầu ăn sáng, trong viện chỉ còn lại một mình A Khởi.

A Khởi nói: “Bố anh Tường đã đưa ngoài rồi.”

Tần Đường gật đầu. Tiểu Bạch và A Tây đưa từ chỗ ngoặt. A Tây cúi đầu, trên người đeo một cái balo to. Tường Xuyên vô cùng cứng rắn, không một chút dao động, hôm nay A Tây nhất định phải rời khỏi.

A Khởi đi quan nói: “Hai người đến ăn sáng trước đi, đồ ăn sáng ở trên bàn í.”

Tần Đường ăn hai cái bánh bao, uống một ly sữa. cô nhìn chiếc xe Jeep đen ở trong sân, hỏi A Khởi: “Xe kia tôi có thể lái chứ?”

A Khởi gật đầu: “Có thể. anh Tường nói để lại cho chị đi mà. anh ấy bảo cái xe đỏ kia chị đi không được.”

Tần Đường nhớ tới cái xe Jeep đỏ không ngừng chết máy kia, sắc mặt có chút ảo não, việc này là Tường Xuyên cố ý?

A Khởi đưa chìa khóa xe cho cô. Tiểu Bạch đi tới hỏi: “Chị Tần Đường, chị có thể chở A Tây ra ga tàu được không? một lát nữa em cũng muốn đến bệnh viện thăm Nguyệt Nguyệt với chị.”

Tần Đường nhìn bọn họ, nói: “Lên xe đi.”

Tiểu Bạch và A Tây ngồi ở ghế sau, A Tây nói rất ít, có thể thấy tâm trạng đang rất tệ. Tiểu Bạch an ủi: “không sao đâu, khai giảng là chúng ta lại gặp nhau rồi mà. Đến lúc đó tôi sẽ mang ảnh và video đến cho cậu xem, cũng như nhau thôi.”

A Tây ủy khuất nói: “Sao có thể giống nhau chứ?”

Gần như cả đêm hôm qua A Tây không ngủ, Tiểu Bạch ở cùng phòng với cô ta cũng bị nháo đến không ngủ được. Nói cho cùng, đây chỉ đơn giản là A Tây không cam lòng rồi mà thôi. Tiểu Bạch trầm mặc trong chốc lát, sau đó nghiêng người về phía trước, nhẹ giọng hỏi: “Chị Tần Đường, chị thật sự không thể nói vài câu với anh Tường Xuyên sao?”

Ở trong mắt Tiểu Bạch, Tần Đường là người có tiếng nói nhất trong nhóm. Cô nhìn ra được Tường Xuyên đối xử rất tốt với cô ấy, mọi người cũng đều đối xử tốt với cô ấy. Nếu cô ấy chịu mở lời với Tường Xuyên, nói không chừng A Tây có thể ở lại.

Tần Đường liếc nhìn Tiểu Bạch qua kính chiếu hậu, nhàn nhạt nói: “Tôi đã nói rồi, chỗ này không phải của tôi.”

Tiểu Bạch ngại ngùng lui xuống: “Vâng...”

Tần Đường dừng xe ở nhà gần gần đó, Tiểu Bạch hỏi: “Em đi tiễn A Tây một chút. Chị Tần Đường, có thể đợi em 10’ được không ạ?”

Tần Đường nói: “Được, nhưng nhanh lên. Chỗ này không được đỗ xe.”

Được hai phút thì điện thoại của Tần Đường đổ chuông.

Là Hạ Tòng An.

Hạ Tòng An hỏi: “Sao còn chưa về?”

Tần Đường cười nhẹ: “Em bao giờ về cần phải báo cáo với anh sao?”

Hạ Tòng An cứng họng.

Vài giây sau mới nói tiếp: “Lần nay có đi Trấn Bạ không?”

Tần Đường trầm mặc trong chốc lát: “không.”

“Nếu em muốn thì anh đi với em.”

“không cần!”

“Được, vậy anh cũng không ép buộc em. Em nhớ chú ý an toàn, trở về sớm một chút.”

Hạ Tòng An còn muốn nói thêm cái gì đó, nhưng Tần Đường vừa nghe thấy cái tên kia thì đã sớm nhủu mày, không đợi anh kịp nói xong liền cúp máy.

Tiểu Bạch tiễn A Tây lên tàu: “Cậu ở trên đường nhớ cẩn thận một chút, về đến nơi thì nhắn tin cho tớ.”

A Tây gật đầu: “Được.”

Tiểu Bạch thấy sắc mặt cô ta không tốt, an ủi vài câu. Nhưng những gì có thể nói hai ngày nay cũng đã nói cả rồi, nên nói xong cô cũng vẫy tay tạm biệt rồi xoay người rời đi.

Tiểu Bạch đứng từ xa nhìn lại, thấy từ cửa sổ xe có một bàn tay thò ra ngoài, tinh tế, trắng nõn, đang kẹp nửa điếu thuốc.

Lần này công gôi vào ghế phụ lái, quay đầu nhìn Tần Đường, cười một chút: “Được rồi ạ. Chúng ta đến bệnh viện thăm Nguyệt Nguyệt thôi.”

Tần Đường dập thuốc, nhàn nhạt ừm một tiếng, khởi động xe.

Tiểu Bạch lén nhìn cô, thấy sắc mặt cô khác so với lúc này, mím môi, không nói nữa.

.....

Tưởng Xuyên và Lữ An đi tìm chủ xe, nhưng cũng như hôm qua, đối phương chỉ phảimột luật sư tới, một mực khẳng định lão Trần phải bồi

thường toàn bộ, một phân cũng không thiếu. Lữ An tức giận đến mức thiếu chút nữa thì xông lên đánh nhau với người ta.

Tưởng Xuyên giữ anh ta lại, nhìn về phía luật sư: “Nếu chúng tôi không đồng ý thì sao?”

Luật sư nói: “Như vậy thì chúng ta đành phải ra tòa thôi. Cái công ty vận chuyển bé tí kia của mấy người chắc cũng chẳng có gì đáng giá, chỉ có mấy chiếc xe tải còn có chút giá trị.”

Lữ An mắng” Vô sỉ.”

Luật sư kia không những không giận còn cười: “Lữ An, mắng người là không tốt, nợ thì phải trả, đây là điều đương nhiên.”

Tưởng Xuyên trầm mặc vài giây, nói: “nói với Khương Khôn, tôi muốn gặp anh ta.”

Luật sư không đổi sắc mặt, nụ cười lại càng sâu: “anh Khôn nói, chờ anh mang tiền đến thì mới có thể gặp mặt được.”

Tưởng Xuyên cười lạnh: “Nếu tôi nói không thì sao?”

Luật sư kia nói: “Vậy thì tôi cũng chịu thôi. anh nên biết chúng tôi có rất nhiều cách buộc anh phải xuất tiền ra đó.”

nói xong liền rời đi.

Lữ An tức giận đá chân vào tường: “CMN!!!”

Tiểu Thành đi qua, hỏi: “anh, việc này phải làm sao bây giờ? Chúng ta đào đâu ra nhiều tiền như vậy chứ?”

Tưởng Xuyên cười lạnh: “Tôi có nói chúng ta sẽ trả tiền sao?”

Tiểu Thành: “A, hình như là không.....”

Tiểu Thành còn nhỏ, mới đi theo Tưởng Xuyên được tầm 4,5 năm nay, cậu ta không hiểu rõ cuộc sống trước kia của Tưởng Xuyên và Lữ An, nhưng cũng biết Tưởng Xuyên không đơn giản, ngày thường bất kể chuyện lớn chuyện nhỏ gì, anh ấy cũng đều có thể giải quyết.

Nhưng bây giờ số tiền đó không hề nhỏ, cậu biết bọn họ không thể lấy ra được, hơn nữa chủ xerò ràng không phải là người dễ chọc.

Tưởng Xuyên gõ vào đầu cậu ta một cái: “đi thôi.”

Lão Trần vẫn chờ ở bên ngoài, thấy bọn họ đi ra vội vàng tiến lên hỏi: “Ông chủ, mọi chuyện thế nào rồi ạ? Bọn họ nói như thế nào?”

Tưởng Xuyên nói: “không sao rồi, ông cứ về trước đi, cố gắng làm việc.”

Lão Trần nghe vậy liền cho rằng sự việc thực sự đã giải quyết xong xuôi, cười thở phào nhẹ nhõm: “Tốt quá rồi.”

Ông biết ông chủ của mình rất có bản lĩnh mà.

trên đường về, Tiểu Thành nói: “anh, chuyện này không thể để công ty chịu toàn bộ trách nhiệm được phải không? Trách nhiệm của lão Trần là lớn nhất, công ty cùng lắm chỉ có thể hỗ trợ một phần thôi đúng không.....”

Lữ An nghe vậy liền đá vào chân cậu ta: “Tiểu tử nhà cậu đầu óc bị chập rồi à? Lão Trần lấy đâu ra tiền chứ...?”

Tiểu Thành phui dấu chân trên quần, nhỏ giọng nói: “Em chín nói như vậy thôi. Dù sao có nhiều hay có ít cũng là có mà....”

Lữ An trừng mắt liếc cậu ta một cái, Tiểu Thành liền cúi đầu, không dám nói tiếp nữa.

Tưởng Xuyên ngậm một miếng thuốc trong miệng, trong xe khói thuốc lơ lửng, trầm giọng nói: “Việc này không được nói trước mặt lão Trần.”

Tiểu Thành trợn lớn mắt: “anh, anh thật sự muốn chịu toàn bộ trách nhiệm sao?”

Lữ An lại đá cậu ta: “Đừng nói nữa.”

Tưởng Xuyên gầy gầy tàn thuốc, chuyện này là để nhắm vào anh, lão Trần hoàn toàn vô tội.

.....

Bệnh viện tiến hành mấy hạng mục kiểm tra cho Nguyệt Nguyệt. Sau khi xác định chắc chắn không còn vấn đề gì nữa, Tần Đường mới yên tâm.

Mấy hôm nay Tưởng Xuyên và Lữ An luôn đi sớm về muộn, cô gần như không hề gặp mặt bọn họ chút nào. Nguyệt Nguyệt nằm viện mấy hôm, đôi mắt vẫn luôn nhìn ra bên ngoài, Tần Đường biết tâm tư của bé, trưa hôm đó, sau khi hỏi qua bác sĩ liền dẫn cô bé ra ngoài dạo một vòng.

Nguyệt Nguyệt được ăn rất nhiều đồ ăn vặt mà trước đây cô bé chưa từng được ăn, còn được công viên giải trí, chơi rất nhiều trò chơi trước đây mình chưa từng được chơi. Nơi này tràn ngập tất cả sự phồn hoa và mới mẻ đối với cô bé.

Tần Đường mua cho cô bé một chiếc váy mới và vài món đồ chơi nhưng Nguyệt Nguyệt không dám nhận, luôn kéo tay cô, thấp thỏm nói: “Chị đừng mua, em không thích chúng đâu.....”

cô bé chỉ vào chiếc váy mình đang mặc: “Em có váy mới rồi, không cần mua nữa đâu ạ.”

Tần Đường cúi đầu nhìn bé trong chốc lát, nhoen miệng cười: “VẬY được rồi, chị dẫn em đi ăn nhiều món ngon nhé!”

Chơi đến tận 7h tối, Tần Đường mới dẫn Nguyệt Nguyệt về bệnh viện.

.....

Trở lại nghĩa trạm, bên trong vọng ramộttràngâmthanh hỗn loạn/

“Gọi Tường Xuyên ra đây! Trả tiền xong bọn ta sẽ đi!”

A Khởi khóc lóc: “Đừng đập đồ nữa! Cầu xin mấy người đừng đập đồ nữa mà!”

Dì Quế cũng kêu lên: “Mấy thứ này đều không đáng giá, mấy người đừng phá nữa mà.....”

“Rầm! Rầm!” Tiếng đồ vật bị đập đổ nghe ngày càng rõ ràng.

Tần Đường nhíu mày, nhanh chóng lái xe tiến vào.

Qua cửa sổ xe, cô thấy trong viện là một đống hỗn loạn, năm sáu người đàn ông mặc đồ đen đứng thành hai hàng song song như một bức tường ở trong viện. Tiểu Thành bị một người trong số đó đạp dưới chân, không ngừng giãy giụa: “Buông tao ra! Bọn mày đừng có khinh người quá đáng! Kể cả có đòi tiền cũng không thể làm như vậy, chúng mày đây là phạm pháp....”

Còn chưa nói xong Tiểu Thành liền bị bọn họ đạp thêm mấy phát, ho sù sụ.

Ánh mắt A Khởi chợt liếc thấy bóng dáng cô, sáng lên: “Chị Tần Đường!”

Mấy người đàn ông áo đen xoay người lại nhìn, Tần Đường mở cửa xe đi xuống, nhìn đống hỗn loạn dưới đất, lạnh nhạt hỏi: “Mấy người muốn

gì?”

Tên cầm đầu thấy cô liền huýt sáo, cười xấu xa nói: “không ngờ ở đây còn giấu cả người đẹp nha.”

Tần Đường nhíu mày, trực tiếp hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Tên cầm đầu nhướn mày: “không nhiều không ít, 87 vạn. Sao? Người đẹp muốn trả tiền thay Tưởng Xuyên à?”

Tần Đường nhìn qua đồ đạc ngổn ngang trong sân: “Mấy người phá hỏng nhiều đồ như vậy, cũng phải bồi thường.”

Tên cầm đầu nói: “Mấy thứ này không đáng giá.”

Tần Đường nói: “Đáng giá.”

Người nọ im lặng trong chốc lát, rồi cười phá lên: “Được, tổng cộng chỗ này là 2 vạn đi, như vậy đã là nhiều lắm rồi.”

Tần Đường nhìn về phía Tiểu Thành bị đập mặt mũi bầm dập ở dưới đất, tên cầm đầu hiểu ý vẫy tay, Tiểu Thành liền được tự do. A Khởi vội vàng đi qua dìu cậu ta dậy, sốt ruột hỏi: “anh không sao chứ?”

Tiểu Thành nhíu mày, đau đến thở không ra: “cô nó xem?”

A Khởi cắn môi, lặng lẽ trừng những người đó.

Tần Đường nói: “Đưa số tài khoản đây, ngày mai tôi chuyển tiền cho mấy người.”

Tên cầm đầu nói: “Làm sao tôi có thể tin cô đây? cô và Tưởng Xuyên có quan hệ gì?”

Tần Đường không muốn nói nhiều với bọn họ, thản nhiên đáp: “Nếu ngày mai còn chưa có tiền thì mấy người lại đến tiếp cũng được. Dù sao hôm nay mấy người có đánh chết bọn họ thì cũng chẳng lấy được đồng nào đâu.”

Người nọ suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng nhìn về phía Tần Đường cười: “Nể tình người đẹp lớn lên ghẹo người như vậy, anh đây liền tin người đẹp một lần.”

“đi.”

Đám người kéo nhau rời đi, để lại trong sân một đống lộn xộn.

Tiểu Thanh đau đến nhe răng trợn mắt nhưng vẫn hỏi: “Chị Tần Đường, chị thật sự trả tiền cho bọn em sao?”

Tần Đường hỏi lại: “không thì thế nào? Nhìn cậu bị đánh chết à?”

Mặt Tiểu Thành nóng lên, lại nói: “Nhưng, anh Tưởng nói anh ấy có thể giải quyết việc này. Nếu anh ấy biết chị trả tiền thay.....”

“anh ta sẽ trả lại cho tôi sau.” Tần Đường vừa nói vừa dùng chân đá mấy đồ vật loạn thất bát tao dưới đất: “Mấy thứ này còn dùng được nữa sao?”

A Khởi vội nói: “Để em và dì Quế dọn dẹp lại, cái nào còn dùng được thì giữ lại, không được thì đánh vứt đi thôi.”

Tần Đường gật đầu: “Ừ.”

A Khởi và dì Quế ngồi xổm trên mặt đất dọn dẹp lại đồ đạc, Tiểu Thành chạy vào nhà tắm rửa, xử lý qua vết thương rồi cũng ra giúp đỡ. Tần Đường dựa lưng vào xe Jeep nhắm tin.

một lát sau, từ bên ngoài truyền đến tiếng động cơ.

Vài giây sau, một chiếc xe Jeep đỗ rẽ vào trong viện, dừng ngay trước mặt cô.

Tường Xuyên và Lữ An mở cửa xe bước xuống, dùng sức đóng cửa “Rầm” một tiếng.

Tiểu Thành vội đứng lên: “anh, cuối cùng hai người cũng về rồi.”

Tường Xuyên nhíu mày, nhìn chăm chăm má cậu ta, nhìn từ trái sang phải, liếm răng cửa, rồi quay đầu nhìn về phía Tần Đường.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 13

Nửa tiếng trước, Tiểu Thành đã gọi điện thoại cho Tưởng Xuyên, nói hết mọi việc.

Tiểu Thành nói: “Chị Tần Đường nói sẽ trả tiền cho chúng ta, sau đó những người đó liền rời đi.”

Tưởng Xuyên nhìn chăm chăm Tần Đường một lúc, mãi cho đến khi công vắng đầu lên nhìn anh mới thôi.

Tần Đường tắt điện thoại đi, hạ mi mắt, như một con mèo nhỏ lười biếng, thản nhiên hỏi: “Sao?”

Tưởng Xuyên nói: “Tôi nhớ rõ tôi đã từng nói chuyện này không cần em quan tâm.”

Tần Đường cười: “Nếu không thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ trơ mắt nhìn bọn họ bị bắt nạt sao?”

Thấy Tưởng Xuyên trầm mặc, Tần Đường lại nói tiếp: “Còn cảm một đêm cơ mà, nếu anh có thể giải quyết tốt, vậy mai tôi không cần đưa tiền cho bọn họ nữa rồi.”

Người phụ nữ này.....

Tưởng Xuyên thật muốn túm cô lại bắt nạt một phen, nhưng cái gì cũng không nói được, làm được, xoay người bỏ đi.

Lữ An đi đến trước mặt cô: “Tần Đường, cảm ơn cô.”

Tần Đường nói: “không có gì. Các anh tìm ra cách giải quyết rồi sao?”

Lữ An thở dài một tiếng, lắc đầu nói: “không, chúng tôi lấy đâu ra số tiền lớn như vậy. Nếu là mấy năm trước thì còn có thể, nhưng hiện tại thật sự không có. Nhưng cách thì cũng không hẳn là không có, chỉ là không ngờ đối phương lại hành động nhanh như vậy. Nếu cô đã nói ra rồi, nếu ngày mai mà không trả được, thì người gặp rắc rối chính là cô đó.”

Tần Đường mím môi, bảo sao Tưởng Xuyên lại dùng ánh mắt như vậy để nhìn mình, hóa ra là cảm thấy cô thực ngu xuẩn, xen vào việc của người khác ư?

Chắc là như vậy đi.

Tần Đường nhìn về Tưởng Xuyên đang ngồi xổm sửa chân bàn cách đó không xa, hỏi Lữ An: “sẽ có rắc rối gì?”

Lữ An không biết phải giải thích với cô như thế nào, đành phải nói: “cô yên tâm, chúng tôi sẽ không gây phiền phức cho cô đâu. Nếu đối phương vẫn tiếp tục tìm cô gây phiền phức, anh Tưởng sẽ nghĩ cách. Hai ngày tới cô chịu khó ở yên tại đây nhé, đừng đi lung tung.”

Tần Đường ngẫm nghĩ một lát, hỏi: “Có phải có liên quan tới Triệu Kiến Hòa không?”

Lữ An đàn mặt ra: “cô biết Triệu Kiên Hòa à?”

Tần Đường: “Biết.”

Lữ An đang muốn nói thêm gì đó thì Tưởng Xuyên liền liếc mắt qua đây nói: “Rảnh quá không có việc gì làm thì qua đây giúp một tay đi!”

Lữ An cười hắc hắc, xua xua tay chạy qua giúp đỡ.

Tần Đường đứng tại chỗ cúi đầu xem ảnh chụp trong máy một lát, từ bên kia tiếng Tiểu Thành truyền tới: “anh, cái ghế này đã hỏng thành như thế này rồi, còn có cái bàn kia nữa... sửa làm sao đây?”

Tưởng Xuyên đứng dậy, phúi bụi trong lòng bàn tay, nói: “A Khởi, mai em đi cùng dì Quế lên nội thành, thiếu cái gì thì mua cái đó. Bảo Tiểu Thành lái xe chở hai người đi.”

A Khởi gật đầu: “Vâng ạ.”

Tần Đường cất máy ảnh đi, đi lên tầng.

Lúc cô tắm xong, mở cửa ra liền thấy Tưởng Xuyên đang đứng trước cửa phòng mình, trong tay cầm một điều thuốc là chưa châm, môi mím thành một đường thẳng, nhìn cô.

Tần Đường đi qua: “Có chuyện gì?”

Tưởng Xuyên đứng thẳng người lên thì cao hơn cô rất nhiều, cúi đầu nhìn cô:

“Ngày mai em trở về đi.”

Tần Đường nhíu mày: “Vì sao?”

Tưởng Xuyên châm thuốc, vẻ mặt vô cảm hít một hơi, nhìn cô: “Việc của em ở chỗ này xong rồi, về phần Nguyệt Nguyệt thì mấy hôm nữa tôi sẽ đưa cô bé về, em không cần ở đây nữa.”

“Tôi ở đây là anh thấy vương tay vương chân?”

“không.”

“Tôi ăn quá nhiều, anh nói tôi không nổi?”

“.....khôngphải.”

“anhcảm thấy tôi trả cho cácanhsố tiền kia, khiếnanhcảm thấy mất mặt?”

“.....”

Tưởng Xuyên bất đắc dĩ nhìn cô: “mộtsố tiền lớn như vậy mà em cũng có thể bỏ ra để giúp chúng tôi, bọn chúngsẽnghĩ em là người của tôi.”

Tần Đường: “.....”

Tưởng Xuyên cười nhạt, đôi mắt đen thẫm, ánh mắt trầm trầm: “Là người phụ nữ của tôi, điều này có nghĩa là gì, em hiểukhông?”

côhiếu.

Mặt Tần Đường hơi nóng lên, may mắn là trời tối, ánh sáng ở hành lang cũng khá tù mù nênanhkhôngnhìn thấy.

Nhưng trong tình huống lúc đó, nếucôkhônglàm như vậy, cái nghĩa trạm nàysẽbị phá hủy hết. Tưởng Xuyên và Lữ An cũng những người làm công ích khác màcôtiếp xúckhônghề giống nhau. Bọn họkhôngcó nhiều tiền, mặt khác, bọn họ cũngkhônghề tham lam, nên cũngkhôngcần lo lắng sau khi giao đồ cho họ liệu có bị họ ăn bớt hay cắt xén đồ đạckhông. Cái nghĩa trạm này cũng với mấy điểm từ thiện kia hoàn toàn khác biệt.côchỉ là muốn giữ lại nơi này.

Tưởng Xuyên nhắc nhở cô: “Nếu emkhôngmuốn gặp rắc rối, sáng mai liền rờiđiđi.”

Tần Đườngkhônglên tiếng, ngược mắt nhìnanh.côcòn việc chưa làm xong,côkhôngmuốnđi.

Tưởng Xuyên cùng nhìn cô, vài giây sauthìxoay người trở về phòng.

“Từ từ...” Tần Đường gọi với lại.

“Còn chuyện gì sao?” Tưởng Xuyên quay đầu lại, trong miệng vẫn ngâm điếu thuốc.

Tần Đường nói: “Tôi không đi. Lữ Ann nói, sau khi đưa tiền rồi sẽ không còn chuyện gì nữa. Tiền này là của tôi, tôi muốn làm gì là quyền của tôi. Hơn nữa tôi làm như vậy là vì cái nghĩa trạm này, không phải vì anh, nên mong anh hiểu rõ.”

cô nói hết liền quay người lại kéo chốt mở cửa về phòng.

Tưởng Xuyên ở đằng sau túm lấy cổ tay cô kéo lại. cô không để phòng, chậu rửa mặt trong tay bị nghiêng, sữa rửa mặt sữa tắm trong chậu rơi hết ra ngoài, cô liền sợ hãi kêu một tiếng, Tưởng Xuyên phản xạ nhanh khom lưng đỡ lấy, hai cái chai nhỏ nhắn tinh xảo liền nằm gọn trong lòng bàn tay to lớn của anh.

anh đứng thẳng dậy, nhìn đồ vật trong tay, đặt lại vào chậu rửa mặt, tay kia vẫn nắm chặt cổ tay cô, làn da dưới tay trắng nõn mềm mại, có chút lạnh lạnh, nằm trong tay như đang vuốt ve một tấm lụa thượng hạng vậy.

Tần Đường quay đầu lại, không vui nhìn anh.

Tưởng Xuyên nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt lạnh lại: “Tôi nói, CMN, em trở về ngay cho tôi!”

Tần Đường hất cằm: “không về.”

cô xoay xoay cổ tay muốn giãy ra, lòng bàn tay Tưởng Xuyên thô ráp, dùng sức nắm chặt khiến cô có cảm thấy có chút ngứa, lại càng đau đớn nhiều hơn, tức giận lờ mờ: “anh buông tay! Là tôi cho anh tiền, anh dựa vào cái gì mà đuổi tôi?”

Tường Xuyên mím môi, nhẫn nhịn đưa lưỡi liếm răng, vài giây sau, biểu tình liền trở lại lạnh lùng, nói: “Em đừng có hối hận.”

Sau đó quay người trở về phòng.

Tần Đường trừng mắt nhìn bóng dáng cao lớn biến mất sau cánh cửa, cắn môi, cảm thấy tức nghẹn một cục.

một lát sau, Tường Xuyên xuống nhà ăn tối.

Lữ An, cúi đầu, thấp giọng hỏi: “Vừa rồi làm gì Tần Đường đấy? Bọn tôi ở dưới nhà nghe cô ấy kêu một tiếng.”

Tường Xuyên bê bát, nhìn Tiểu Thành và A Khởi, hai người lập tức quay đầu nhìn TV, bên trong đang chiếu một chương trình phỏng vấn. Vị khách quý ngồi trên sofa là một người phụ nữ vô cùng mỹ lệ ưu nhã. Tiểu Thành nói: “Sao cô ấy có thể trẻ mãi không thấy già được như vậy nhỉ? Từ khi em còn nhỏ đã thấy cô ấy như vậy rồi, giờ em đã lớn mà cũng không thấy thay đổi gì...”

A Khởi nói: “Bảo dưỡng thật là tốt mà! Cuộc sống tốt thì làn da cũng sẽ tốt, anh nhìn chị Tần Đường mà xem, làn da thật là đẹp mà....”

Tiểu Thành nhìn chăm chăm TV trong chốc lát, im lặng cả nửa ngày, A Khởi thấy vậy liền đá chân cậu ta: “Sao tự nhiên lại im lặng vậy?”

Tiểu Thành chống cằm, chỉ vào người phụ nữ trong TV, gãi gãi đầu: “Chỉ là tôi bỗng nhiên cảm thấy, Tần Đường lớn lên có chút giống với ảnh hậu.....không, không phải là có chút giống thôi đâu, mà chính là càng nhìn càng thấy giống đó....”

“thật?”

“thật mà, còn nhìn mà xem... đôi mắt này, cái mũi này.....”

“Hình như là thật nha...”

Tường Xuyên dừng đĩa, ngẩng đầu liếc nhìn TV một cái, máy quay đã chuyển sang người dẫn chương trình.

Lữ An dùng đầu gối đụng anh một cái: “anh Tường, Tần Đường đã nói như vậy rồi, mà bây giờ quả thực chúng ta cũng không còn tiền nữa... Tôi biết anh không muốn dùng tiền của phụ nữ, nhưng bây giờ chúng ta không còn cách nào khác. Nếu không trả tiền thì sẽ lại xảy ra tranh chấp cái cọ với Khương Khôn, vậy càng không phải trúng ý hẳn rồi sao. anh biết mục đích của hẳn là muốn anh quay lại mà. Tường Xuyên, anh nghĩ kĩ đi, lần này mà quay lại thì sẽ không dễ dàng rồi đâu. Tiền thì chúng ta cũng có thể từ từ trả cô ấy mà, tôi biết Tần Đường sẽ không để ý đến chuyện này.....”

Tường Xuyên đặt đĩa xuống, rút bao thuốc ra.

“Tôi biết.”

“Vâng anh.....”

Lữ An ngồi ở vị trí đối diện với cửa, đang nói bỗng dừng dừng lại.

Tường Xuyên nghiêng người nhìn qua, là Tần Đường một thân váy đỏ đang đứng ở cửa.

Lữ An cười cười: “cô có muốn ăn cùng không? Để dì Quế nấu cho cô một bát nhé?”

Bình thường sau khi cô tắm xong rất hiếm khi xuống nhà, dì Quế cũng cho rằng cô đôi nên mới làm như vậy, vội đứng lên: “Cháu đợi một chút nhé, dì sẽ đi làm ngay, một chút là được.”

Tần Đường vội vàng nói: “Dì Quế, dì không cần vội. Cháu ăn rồi.”

Dì Quế nghe vậy liền xoa tay vào tạp dề, ngồi lại: “Vây là được rồi, nếu đóithìcứnói với dì một câu, dì đi nấu cho cháu.”

Tần Đường cười: “Cháu thực sự không đói mà. Hôm nay cháu dẫn Nguyệt Nguyệt đi ra ngoài chơi, ăn không ít đồ ăn vặt nên đến giờ vẫn còn no này dì.”

Lữ An hỏi: “Nguyệt Nguyệt là cô bé bị thương ở núi Dương Quyển đó sao?”

Tần Đường gật đầu: “Ừ.”

Lữ An lại cười: “Lũ trẻ ở đó hiếm khi có cơ hội được ra khỏi núi, một số người thậm chí cả đời cũng chưa chắc ra được một lần nào. không có nước, đồ dùng lại thiếu thốn, một năm, cả tháng, có khi cả năm cũng chỉ tắm được có vài lần. cô bé này lần này có thể được ra khỏi núi một lần đúng là không dễ dàng gì, cũng coi như trong họa có phúc đi. Hai ngày nữa tôi sẽ đến viện thăm cô bé một chuyến.”

Tưởng Xuyên cầm thuốc lá, lúc đứng ngang qua cô từ phía sau liền nói: “Hai ngày này em đừng tới bệnh viện, để Tiểu Bạch và A Khởi đi đi.”

Đôi mắt Tần Đường vẫn nhìn chăm chú về phía TV, không để ý đến anh.

Lữ An nhìn hai người, không nhin được bật cười.

Tưởng Xuyên cũng coi như không có gì, tự cười chế giễu một tiếng, sau đó rời đi.

A Khởi nhìn cô chăm chú một lúc lâu, Tần Đường phát hiện hỏi: “Tiểu Thành nói chị và ảnh hậu Cảnh Tâm rất giống nhau nên em muốn nhìn thử xem... Hình như quả thật là giống nha!”

Tần Đường nhoẻn miệng cười, nhìn người phụ nữ xinh đẹp trong TV:
“Thế ư?”

Tiểu Thành vội nói: “Đúng vậy, thật sự rất giống.”

Tần Đường ngồi xuống bên cạnh bọn họ, không tiếp lời, cũng ngồi xem TV.

Rất nhiều người nói cô lớn lên rất giống Cảnh Tâm, cô không phản bác, cũng chưa bao giờ giải thích..

Giống là đương nhiên rồi. Vì.....đó là mẹ cô mà.

.....

Sáng hôm sau, dì Quế không đẩy xe đi bán đồ ăn sáng nữa, ở nhà làm cho mọi người thang bao và sữa đậu nành.

A Khởi cầm quyển sổ nhỏ nhìn kỹ lại một lần, sau đó mới cất vào trong túi.

Tiểu Thành đi lấy chìa khóa xe, Tiểu Bạch và Từ Bằng nhàn rỗi không có việc gì làm, Tiểu Bạch liền nói: “Hay là để bọn em đi cùng mọi người? Ở đây dù sao cũng không có việc gì làm, đi cùng mọi người lên đến nơi thềm và Từ Bằng sẽ vào bệnh viện với Nguyệt Nguyệt, đợi mọi người mua đồ xong thì quay lại đón bọn em rồi chúng ta cùng về.”

trên xe còn một ít đồ đạc linh tinh, nhiều thêm hai người chỗ liền chật hơn một chút.

Tiểu Thành có chút do dự.

A Khởi nói: “Cho bọn họ đi cùng đi, dù sao mua nhiều đồ như vậy, một mình anh cũng đâu có chở hết được, đằng nào chả phải nhờ anh Tưởng đi một chiếc xe qua chở giúp chứ.”

Tiểu Thành nghĩ lại cũng thấy đúng, liền gật đầu nói: “Được, vậy hai người mau lên xe đi, chúng ta phải đi rồi.”

Tần Đường đứng ở trên ban công tầng hai, Tiểu Thành vẫy vẫy tay với cô: “Chị Tần Đường, chị ở nhà trông nhà nhé, bọn em phải tầm chiều mới về được cơ.”

Tần Đường ra dấu “OK” với người phía dưới, Tiểu Thành lại cười đến sáng lạn: “Vậy chị có muốn ăn gì không ạ? Khi về bọn em sẽ mua cho chị.”

“không cần đâu.” cô nói.

“Vậy được rồi” Tiểu Thành chui lại vào buồng lái.

Xe Jeep đỏ rất nhanh biến mất khỏi sân viện.

Tần Đường ở trong phòng xử lý lại những bức ảnh mới chụp được. Thời gian trôi qua rất nhanh, cô cảm thấy có chút đói bụng, nhìn đồng hồ, thì ra đã quá trưa rồi.

cô mở cửa đi xuống, định đi tìm chút đồ ăn.

Đúng lúc này, từ bên ngoài có hai chiếc xe tiến vào, cô khép hờ cửa, nhìn xuống dưới.

Từ trên xe có mấy người đàn ông mặc đồ đen cao lớn bước xuống.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 14

Trái tim Tần Đường nhảy dựng, cô vẫn chưa chuyển tiền qua.

Vài tiếng “Rầm” vang lên, âm thanh đóng cửa xe vang dội trong sân viện.

Vẫn là tên cầm đầu của ngày hôm qua, hắn nói: “CMN, sao lại không có ai thế này? thật là không lịch sự gì cả.”

Bước chân ra đến cửa của Tần Đường lại vội vàng rút trở về, lặng lẽ đóng cửa lại, dựa lưng vào cửa gọi điện thoại cho Tưởng Xuyên. Phải mất một lúc anh mới bắt máy, giọng nói từ tính vang lên: “Sao vậy?”

Tần Đường nghe âm thanh cửa bị đá từ dưới nhà vọng lên, hít một hơi thật sâu, hạ giọng nói: “Bọn họ lại tới nữa.”

Bên kia trầm mặc nửa giây, sau đó nhanh chóng nói: “Em đang ở đâu?”

“Tôi ở trong phòng.”

“Tốt, cứ ở yên tại đó nhé, đừng ra ngoài. Cho dù nghe thấy tiếng động gì cũng không được ra.”

“.....”

“Có nghe thấy không?”

“Ừ.”

công oan ngoãn đáp ứng.

Tưởng Xuyên có vẻ như rất hài lòng, giọng nói càng thấp hơn: “Tôi sẽ về ngay bây giờ.”

Tần Đường tắt điện thoại, nghe thấy âm thanh rầm rầm, có vẻ cửa gỗ ở phòng khách đã bị phá rồi. Nhà cũ nên hiệu quả cách âm cũng không tốt lắm, động tĩnh của bọn họ lại lớn như vậy, giọng nói cũng to, công họ không xót một câu.

“Mợ nhà nó, cái bàn đã bị phá thành như vậy rồi mà còn cố sửa lại. Tưởng Xuyên thật cảm ơn quá nghèo rồi.”

“Nghèo thật hay là giả nghèo đây? Cô gái nhỏ hôm qua vừa nhìn là biết người có tiền, một số tiền lớn như vậy liền tùy tiện ném đi mà không chớp mắt lấy một cái. Quan hệ của Tưởng Xuyên và cô ta nhất định không bình thường.”

“Mợ nó, người phụ nữ kia thật đúng là vô cùng xinh đẹp. Chân vừa dài lại vừa trắng, gác lên vai mà làm chắc chắn sướng đến chết luôn mất thôi.”

.....

Tần Đường nhú mày, nghiêng răng tức giận, trong đầu nhớ kỹ giọng nói này.

Dưới lầu lại vang lên âm thanh bùm bùm, không cần nhìn cũng biết lại có thêm mấy món đồ bị quăng hỏng rồi.

Động tĩnh lớn như vậy, mọi người xung quanh cũng bị ảnh hưởng. Lập tức cô liền nghe được một giọng nói già nua: “Các người đang làm cái gì.....”

“Bà già chết tiệt, biến đi chỗ khác! Ở đây không có chuyện của bà.”

Dưới lầu an tĩnh lại vài giây.

Rất nhanh, âm thanh đổ vỡ lại vang lên, ở ngay dưới chân cô.

“Lên trên lầu tìm xem.”

Tần Đường nắm chặt di động, mím môi dựa lưng vào cửa.

Trong viện truyền đến một tiếng hét “Dừng tay” chói tai.

cô thềm thở phào một hơi, trái tim đang treo ngược được thả về vị trí cũ.

Tưởng Xuyên nhanh chóng mở cửa xe bước xuống, trong viện là một mảnh hỗn độn. Bước vào phòng khách thì hầu như mọi thứ đều không còn nguyên vẹn, chiếc tivi vốn ở trên giá đã bị đập xuống vỡ làm đôi, gần nửa cái lán đến cạnh cửa, hai cánh cửa phòng cũng chịu chung số phận, bị đập rơi cả xuống đất.

Lữ An chửi: “CMN...”

Sắc mặt Tưởng Xuyên trầm xuống, đi tới, bước vào, lạnh giọng hỏi: “Máy người đập đủ chưa?”

Tên cầm đầu khoanh tay, cười cười nhìn anh: “Aay do, cuối cùng Tưởng Xuyên của chúng ta cũng trở lại rồi.”

Đáy mặt Tưởng Xuyên lạnh băng: “Triệu Phong, tiền tôi sẽ trả, mấy người không cần dùng cách này tới khiêu khích tôi.”

Triệu Phong cười to, chỉ vào đồng hồ vật bị đập đổ trong sân, nói: “Cái viện rách nát này của anh có đồ gì đáng giá sao? anh không nói, cứ đập phá một lần sẽ là 2 vạn, nếu anh không trả tiền, thì ngày nào chúng tôi cũng sẽ đến đập phá, bao giờ đủ 87 vạn thì thôi. A, không đúng, phải là 85 vạn chứ nhỉ, vì hôm qua đã tới đập một lần rồi. Ha ha ha!!!”

“Đương nhiên, anh cũng có thể chọn cách khác.”

Tường Xuyên cười lạnh một tiếng, ánh mắt thoáng liếc về hai người đàn ông cao to đang đi về phía cầu thang lên tầng. Anh ngẩng đầu, thấy Tần Đường đứng trên hành lang tầng 2, máy ảnh đã bỏ ra khỏi túi đựng, ánh mắt thanh lãnh nhìn xuống phía dưới.

Anh lớn giọng nói với hai người đàn ông kia: “Hai người các anh, đi xuống dưới này cho tôi!”

Hai người kia chỉ dừng lại một chút, sau đó vẫn tiếp tục đi lên.

Tường Xuyên lạnh mặt, bước nhanh đến, tóm lấy vai hai người kia, hai người kia đột nhiên xoay người lại vung nắm đấm về phía này. Tường Xuyên khom lưng né được, buông một tay ra, tay kia trượt xuống, bắt lấy tay người đàn ông, quăng hẳn ra sau.

Thân thể to lớn của người đàn ông nện mạnh xuống bậc thang ầm một tiếng kèm theo đó là tiếng rên rỉ đau đớn.

Một người khác thấy vậy lập tức xông lên, vung thẳng một quyền về phía mặt Tường Xuyên.

Tường Xuyên nghiêng mình tránh được, tóm được cổ tay hắn ta, mạnh mẽ bóp một cái, cổ tay vang lên tiếng răng rắc, đồng thời vung chân đá thẳng vào bụng hắn ta.

Lại một tiếng oa oa đau đớn vang lên.

Hai người đàn ông to con cứ như vậy bị ngã xuống chân cầu thang, cuộn tròn người rên rỉ, tạm thời không thể động đậy.

Tần Đường đứng ở đầu cầu thang, từ trên cao cúi đầu nhìn Tường Xuyên, đôi môi mím lại căng thẳng, ngón tay siết chặt máy ảnh đến trắng bệch.

Trong viện, Lữ An cùng ba người khác cũng bắt đầu khai chiến.

Tưởng Xuyên ngẩng đầu nhìn Tần Đường, giọng nói cứng rắn không chút thương lượng: “Lên trên đi.”

Tần Đường đứng im không nhúc nhích, phía sau Tưởng Xuyên bỗng có một tên tay cầm gậy sắt, đang giơ cao định đập xuống.

Hai mắt Tần Đường mở lớn, miệng há to, còn chưa kịp thốt lên sợ hãi thì Tưởng Xuyên đã như có mắt đằng sau, đầu cũng không thèm quay lại mà nhanh nhẹn tránh được, cái gậy sắt kia đập hụt một cái vào không khí. Tưởng Xuyên thừa dịp tóm lấy cây gậy kéo lại, đồng thời chân cũng đá vào người kia, gậy sắt cũng đập mạnh ngược trở lại vào vai người đó.

“Rắc rắc.....”

Người nọ kêu lên thảm thiết, ôm chặt vai ngã xuống đất.

Giọng nói này, nghe rất quen.

Tần Đường căn môi, nhìn chăm chăm người đàn ông đang ôm vai ngã trên mặt đất.

Trong viện, Lữ An cũng đã xử lý gần hết, chỉ còn lại hai người.

Đột nhiên Tần Đường từ trên tầng lao thẳng xuống lầu, một cước đạp thẳng vào bên vai bị thương của người đàn ông kia. Tưởng Xuyên chỉ cảm thấy một cơn gió ào lướt qua người mình, sau đó liền nghe tiếng hét như chóc tiết lợn của người đó: “Mẹ kiếp, con đàn bà khốn nạn!!!”

Tưởng Xuyên lập tức tóm lấy cô kéo lại: “Em lại phát điên cái gì thế?”

Tần Đường căn môi: “Hả ta mắng tôi.”

Tưởng Xuyên nhướn mày: “Mắng em cái gì?”

Tần Đường: “Con đàn bà khốn nạn.”

Tưởng Xuyên: “.....”

Tưởng Xuyên có chút buồn cười: “không phải em đập hẳn xong hẳn mới mắng em sao?”

anh không hiểu cô giận cái gì, chỉ cảm thấy rất buồn cười, khóe miệng nhếch lên, đem người trước mặt xoay lại: “Được rồi.”

Bị đàn ông đánh thì cũng thôi đi nhưng bị một con đàn bà đánh là thế nào chứ? Người đàn ông nằm trên mặt đất nghĩ vậy liền giãy giụa muốn đứng dậy.

Khóe mắt Tưởng Xuyên thoáng nhìn qua, thân nhiên đạp thêm một cái nữa vào bụng hắn.

Lực đạo rất lớn, người nọ liền không thể cử động nữa, chỉ còn có thể nằm đó rên rỉ.

Vẻ mặt tức tối của Tần Đường liền đỡ hơn một chút, ngoan ngoãn đứng sau Tưởng Xuyên.

Triệu Phong đột ngột: “Khá khen cho anh đó, Tưởng Xuyên. anh đánh người của anh Khôn thành như vậy, thì tôi trở về biết ăn nó thế nào bây giờ?”

Tưởng Xuyên rút bao thuốc trong túi ra, ném cho Triệu Phong một điếu, Triệu Phong giơ tay bắt được.

Tưởng Xuyên híp mắt, bật lửa châm thuốc, hít vài hơi, sau đó chậm rãi nói: “Tôi trở về cùng anh để cho anh có cái mà ăn nói.”

Triệu Phong lúc này mới hiểu được căn nguyên của Khương Khôn. Cái hanta quan tâm không phải là 87 vạn kia mà hắn ta chỉ đơn giản muốn kiếm có để công kích Tưởng Xuyên, muốn anh trở về làm việc cho hắn ta. Mà Tưởng

Xuyên cũng không có ý định trở về, mà số tiền kia anh lại không trả được, nên Khương Khôn cũng không chịu gặp mặt.

Hai bên đều đang âm thầm đấu với nhau.

hiện tại đã làm mấy tên đàn em bị thương rồi, mà quả thực anh ta về cũng đã có chuyện để nói.

Triệu Phong cười cười: “không cần.”

Tướng Xuyên còn đang muốn nói gì đó, Tần Đường ở phía sau liền động tay một chút, sau đó linh hoạt rút được tay về. anh dừng lại một chút, liền nghe anh nói: “Tiền đã chuyển rồi đó, tối hôm qua anh nói chỉ cần 85 vạn, nhưng tôi đã chuyển 87 vạn rồi, không thừa không thiếu một xu.”

còn nhìn thoáng qua mấy người đàn ông đang nằm rên rỉ dưới đất, thân nhiên nói thêm: “2 vạn thừa ra, coi như tiền thuốc men cho đám đàn em của anh đi.”

Triệu Phong: “.....”

anh ta ngậm điều thuốc trong miệng, cẩn thận đánh giá lại Tần Đường, sau đó cười khế. Người phụ nữ này, có ý tứ.

Tướng Xuyên nhíu mày, nghiêng đầu nhìn Tần Đường, dấy mắt bùng lên ngọn lửa nguy hiểm, người phụ nữ này tại sao lại không nghe lời như vậy chứ?

Triệu Phong cười vài tiếng, nhìn về phía Tướng Xuyên: “Nếu tiền đã trả hết rồi thì mọi chuyện coi như đã xong.”

Tướng Xuyên cầm thuốc, cũng cười như cái gì cũng không nói.

Triệu Phong nhìn thoáng qua đám đàn em đang lồm cồm bò dậy, lạnh lùng nói: “Còn không mau đứng dậy lên xe cưỡi. Định đứng ở đây cho mất

mặt à...”

Mấy người đàn ông người nọ dìu người kia nhanh chóng lên xe.

Hai cơn gió thoảng qua, trong viện liền khôi phục lại sự yên tĩnh như cũ.

Tần Đường vẫn đứng ở phía sau Tưởng Xuyên, nhìn điều thuốc trên tay anh cháy hết, tàn thuốc theo gió cuốn trôi, không còn lại chút gì.

Tưởng Xuyên ném điều thuốc xuống, xoay người lại nhìn cô, khóe miệng cong lên vô cùng rõ ràng:

“nói đi, tên đó mang em cái gì vậy?”

Trong ấn tượng của anh, Tần Đường không phải là người thích mang thù, đối với người ta cũng vô cùng khách khí, đi trên đường gặp cái gì ngon, cái gì hay cũng đều mua về cho mọi người ở nghĩa trạm. A Khởi được một lọ nước hoa, dì Quế được không ít mứt quả các loại, Tiểu Thành cũng có một món quà nhỏ, là một cái bật lửa. Ngay cả Lữ An cũng có.

Tưởng Xuyên thì không được gì cả. Nhưng đối với anh đây chỉ là việc nhỏ, hoặc là docô ấy chưa tìm được món đồ thích hợp để tặng, hoặc đơn giản hơn là anh không có phần mà thôi.

Lúc này khi cô đạp lên vai người đàn ông kia, sức lực không hề nhỏ, cứ như là có thù với tên đó vậy.

Tần Đường cúi đầu, nói: “không có gì.”

Tưởng Xuyên cười: “không có gì mà một người phụ nữ như em lại tự nhiên đánh người sao?”

Tần Đường đang định phản bác thì một tiếng “ùng ục” mềm mại vang lên, tuy nhỏ nhưng cũng đủ để người bên cạnh nghe thấy.

Tường Xuyên sắc mặt không đổi, vẫn cười như cũ: “Đói sao? không ăn trưa à?”

Sắc mặt Tần Đường soát một chút, hơi ửng đỏ lên.

Lữ An ở bên ngoài dọn dẹp lại mọi thứ, không đến đây làm phiền.

Tần Đường mím môi, nhanh chóng thu lại thần sắc xấu hổ lúc nãy, nói: “Tôi đến phòng bếp tìm đồ ăn.”

nói xong cô nhanh chóng rào bước đi, hy vọng phòng bếp không làm sao.

Bánh bao dì Quế làm lúc sáng chắc là vẫn còn.

Cũng may, phòng bếp vẫn còn nguyên. Khi cô mở nắp giá hấp bằng sắt ra, bên trong vẫn còn một chiếc bánh bao trắng trắng.

cô cầm lấy bóp thử một chút, hơi cứng, lại thử cắn một miếng, nhưng vẫn còn ăn được.

không biết Tường Xuyên đi theo từ lúc nào, thân hình cao lớn đứng ở cửa liền chặn mất phân nửa ánh sáng. anh bước tới, đoạt lấy cái bánh bao trong tay cô, nói: “Được rồi, đừng ăn thứ này.”

Tần Đường nhú mày: “Vậy ăn cái gì?”

Nơi này là vùng ngoại thành, cơm hộp thì không có, muốn đi tới tiệm ăn thì phải vào tận nội thành, mà cô cũng không có ý định đi.

Tường Xuyên cầm lấy cái bánh bao cứng ngắt thả lại vào trong xồng hấp, sau đó vắn vỏi rửa tay.

Tần Đường lại với tay muốn lấy lại, anh đầu cũng không thèm quay lại, chỉ hỏi: “Ăn mỳ nhé?”

Cánh tay đang đưa ra của cô cứng đờ giữ không trung, dùng ánh mắt không thể tin nổi quay lại nhìn anh: “anh nấu mỳ cho tôi à?”

Tưởng Xuyên: “Ừ, nhưng em sẽ phải đợi một chút. Muốn ăn sủi cảo cũng có thể, nhưng phải tốn chút công sức.”

Tần Đường cảm thấy vô cùng kì diệu, lại hỏi: “anh thật sự biết nấu à?”

Tưởng Xuyên cười nhẹ, mở tủ lạnh ra, lấy thịt bò trong ra, liếc nhìn cô một cái: “Hồi nhỏ nhà nghèo, cái gì cũng phải làm, nấu cơm đã là gì.”

Tần Đường không biết trở về gia đình nhanh, cô chỉ biết A Khởi lớn lên trong núi, không có tiền đi học đại học, dì Quê cũng là người ở một thôn nhỏ, hỗ trợ ở nghĩa trạm, nấu cơm cho bọn họ, buổi sáng thì đẩy xe đi bán bữa sáng ở cổng mấy trường học lân cận, Tiểu Thành thì từ nhỏ đã đi làm thuê, sau đó thì theo Tưởng Xuyên giúp đỡ ở nghĩa trạm và công ty vận chuyển.

Chuyện của Lữ An và Tưởng Xuyên, cô chưa từng nghe qua.

cô đứng ở phía sau, nhìn anh thuần thục đun nước thái thịt rửa rau, hỏi:

“Nhà anh ở đâu vậy?”

Tưởng Xuyên: “Ở một cái thôn nhỏ thôi, có nói em cũng không biết.”

Tần Đường thấy anh không chú ý, lại cầm cái bánh bao kia lên cắn hai miếng, không hỏi nữa.

Tưởng Xuyên thả mỳ vào nồi, xoay người nhìn cô, lại nhìn cái bánh bao ngội lạnh cứng đờ bị gặm một nửa trong tay cô, cuối cùng coi như không thấy gì, hỏi:

“Ba mẹ em có biết cô công gái bảo bối của bọn họ lại chạy xa như thế này không?”

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 15

Yếu điệu.....?

Tần Đường theo bản năng cúi đầu nhìn lại bản thân. Lâu lắm rồi không có người nói hai chữ này với cô. Cô nhìn chăm chăm làn da trắng bệch của mình, ngẩng đầu nhìn bóng dáng cao lớn trước mặt: “Ý anh là vẻ bề ngoài hay là nội tâm bên trong?”

Tưởng Xuyên quay người, ánh mắt xoáy chặt vào cô, nói: “Cả bên ngoài, cả bên trong.”

Tần Đường không phục: “Tôi không có như vậy. Là anh quá xem thường người khác.”

Tưởng Xuyên khoanh tay, chậm rãi cười: “không phải xem thường em, nhưng đàn ông thì mạnh mẽ, phụ nữ thì yếu điệu, là chuyện rất bình thường.”

Tần Đường bỗng nhiên nhớ tới dáng vẻ khi đánh nhau lúc nãy của anh, dáng người thật sự rất cao lớn, liền thấp giọng nói: “Đúng là rất mạnh mẽ.”

Ăn hết phần nhân bánh bao, còn lại phần vỏ, Tần Đường liền ném vào thùng rác, phát ra một tiếng động nhỏ. Tưởng Xuyên dùng khóe mắt nhìn thấy nhưng cũng không nói gì.

một lát sau, mì nấu xong.

Tần Đường những miếng thịt bò hồng hồng tỏa ra hương thơm ngào ngạt khi càng cảm thấy đói liền lập tức đi qua nhưng bỗng nhiên nhớ ra

bàn ghế bên ngoài đã bị phá hỏng cả rồi, lại nhìn quanh quất trong bếp, cũng không thấy được chỗ nào để ngồi. Tường Xuyên cũng nhận ra điều này, liền nói: “Em chờ một chút.”

Tần Đường thấy anh ra khỏi phòng bếp, chắc là tìm ghế cho cô, nhưng thật ra Tần Đường cảm thấy cũng không cần phải phiền phức như vậy, cô vẫn cùng lưu loát vén tóc qua một bên, cúi người, trực tiếp coi mặt bếp là bàn, ăn đến là vui vẻ, cảm thấy hương vị thật là không tồi.

một phút sau, lúc Tường Xuyên tìm thấy ghế mang vào thì liền thấy cô đang đứng ăn mỳ.

anh nhìn cô một lát, đột nhiên mỉm cười, sau đó mang ghế để sau lưng cô, “Em ngồi xuống mà ăn.”

Tần Đường vô cùng không khách khí mà ngồi xuống, cảm thấy chiều cao khá là vừa.

Bát mỳ rất to, cô ăn được nửa bát đã no đến căng bụng, cảm thấy có chút hối hận vì nửa cái bánh bao ăn lúc này. cô cố gắng ngồi thẳng eo lên, vì như vậy có thể ăn được nhiều hơn một chút.

Tường Xuyên ở bên ngoài gọi điện thoại: “TV cũng hỏng rồi, mọi người mua thêm cả TV nhé.”

Lữ An nhìn phòng ốc bừa bộn liền cảm thấy chán nản, thấy không thể dọn dẹp trong chốc lát được liền trực tiếp ngồi trên thềm nhà hút thuốc, lại nhìn vào phòng bếp, cười hỏi: “anh vừa nấu mỳ cho Tần Đường sao? thật đúng là hiếm thấy mà.”

Tường Xuyên nâng ván cửa bị đập đổ dưới đất lên, lấy búa và đinh trong thùng dụng cụ ra, không để ý nói: “87 vạn đó, chỉ nấu một bát mỳ thôi, không mệt.”

Lữ An cười ra tiếng: “Thực ra tiền này vẫn có thể kéo dài được, Tần Đường quá xúc động rồi.”

Tưởng Xuyên dùng đầu gối chống giữ lấy ván cửa, tay giữ đỉnh gối mạnh từng nhát: “cô ấy không phải là xúc động, mà cô ấy muốn bảo vệ mình.”

Nếu bọn họ không về kịp thì số tiền kia có thể đuổi Triệu Phong đi.

Tần Đường không thiếu tiền, nhà cô lại càng không thiếu tiền, cho nên nếu cô xảy ra chuyện ở đây, anh thật không có cách nào ăn nói được. Tối hôm qua lúc cô ấy nói cô ấy sẽ không đi, anh cũng đã lường trước được chuyện này rồi.

Rốt cuộc nguyên nhân nào khiến cô nhất định phải ở lại đây, anh cũng không rõ nữa.

Tần Đường đứng ở cửa phòng bếp, căn môi dưới.

thừa bát mì lúc này thiếu chút nữa khiến cô chết vì no, lại trị giá đến 87 vạn sao?

cô ác ý nghĩ, liệu có phải là Tưởng Xuyên cố tình muốn cô chết vì no, sau đó thì liên có thể quyt nợ số tiền kia không? cô vốn cũng không nghĩ bọn họ có thể trả lại số tiền này, mà cô thì sau này còn rất nhiều chuyện cần sự giúp đỡ của bọn họ, cho nên số tiền này cũng coi như là tiền lương đi.

Mãi đến chạng vạng, Tiểu Thành mới trở về, theo sau là một cái xe tải nhô chở đầy đồ vật gia dụng các thứ.

Mấy người từ trên xe bước xuống, khiếp sợ nhìn cảnh tượng trong viện.

Tiểu Thành chỉ chỉ vào đồng hồ nát, hỏi: “anh, buổi chiều đám người kia lại tới đòi nợ sao?”

Tưởng Xuyên nghiêng người dựa vào thân cây đại thụ trong sân hút thuốc, nhàn nhạt ừ một tiếng.

A Khởi cầm sổ sách trong tay, nhú mồm nói: “VẬY.... mua đồ mới về còn bày ra nữa không? Nhờ may bọn họ lại đến đập phá nữa thì sao? Hôm nay đã phải bỏ ra biết bao nhiêu tiền rồi.....”

Tiểu Bạch và Từ Bằng liếc nhìn nhau, hai hôm nay ấn tượng của bọn họ về nơi này đã không còn được tốt như lúc trước nữa, cảnh tượng bị người ta tới đòi nợ thật đúng là hãi hùng.

Có vẻ như Tưởng Xuyên đang gặp rắc rối lớn, thậm chí bọn họ còn thăm thương lượng với nhau có nên rồi đi trước hay không.

Lữ An trèo lên xe tải, tháo dây thừng, giọng nói ám chỉ: “không phải lo, tiền đã trả xong rồi, sau này sẽ không còn người đến đòi nợ nữa.”

Tiểu Thành và A Khởi lập tức cười: “Tốt quá.”

Mà Tiểu Bạch và Từ Bằng cũng thăm thử phàm một hơi, như vậy thì bọn họ cũng không cần đi nữa rồi, sau đó liền chạy tới giúp đỡ.

Lữ An để Tiểu Thành lên giúp mình, Tiểu Thành trèo lên trên, nhỏ giọng hỏi: “Là chị Tần Đường trả giúp chúng ta phải không?”

Lữ An cũng không có ý định giấu diếm: “Ừ.”

Tiểu Thành có vẻ băn khoăn: “A, vậy số tiền đó chúng ta trả thế nào bây giờ?”

Tưởng Xuyên lúc này đã ném tàn thuốc xuống đi qua giúp đỡ. Nhanh chóng đỡ được cả chiếc bàn dài Lữ An truyền xuống, cơ bắp cánh tay theo từng động tác của anh mà chuyển động, nhìn vô cùng mạnh mẽ và quyến rũ.

Lữ An kề sát vào tai Tiểu Thành, hạ giọng: “Nếu không được nữa thì để anh Tưởng lấy thân báo đáp đi.”

Tiểu Thành: “.....”

Mặt cậu ta đỏ bừng lên trong chốc lát, rồi lại nói: “Vậy thì anh hãy lời quá rồi, chị Tần Đường đẹp thế kia cơ mà.”

Lữ An: “.....”

thật đúng là lời cmn quá rồi chứ còn gì nữa.

Tưởng Xuyên đặt bàn vào trong phòng khách xong quay lại, lúc đứng dưới xe tải đợi bọn họ truyền đồ xuống thì vừa vặn nghe được câu nói kia, anh ngẩng đầu, nhàn nhạt liếc nhìn một cái, Tiểu Thành lập tức cúi đầu im lặng đưa ghế xuống.

Tưởng Xuyên ôm mấy cái ghế quay lại thì thấy Tần Đường đang đứng trên hành lang tầng hai cầm máy ảnh lấy cảnh, ống kính máy ảnh đen như mực di chuyển chậm rãi rồi từ từ dừng lại.

không biết do nguyên nhân gì nhưng Tưởng Xuyên lại cảm thấy cái ống kính kia là đang hướng về mình.

Tần Đường đứng là đang nhìn Tưởng Xuyên, thông qua máy ảnh.

Tưởng Xuyên đứng ở đó, khoe miệng cong lên một độ cong rất nhỏ, mang theo một sự bí hiểm.

Giây tiếp theo, Tần Đường lập tức dời máy ảnh đi.

Tần Đường cắn môi, khẽ nhú mày, ngón tay trắng nõn nắm chặt, sau đó xoay người trở về phòng.

Ấn tượng mà người đàn ông Tưởng Xuyên này giành cho cô không được tốt lắm, ở một số thời điểm thật quá mức cường thế, nhưng khi hai người ở chung thì cũng không phải quá tệ. Lại nói lúc này ở phòng bếp anh nấu mì chocolate, anh vốn nghĩ là anh thật lòng muốn nấu chocolate, nhưng kết quả lại không phải như thế.

cô có chút nhàm chán đặt máy ảnh xuống, lại xoay người xuống nhà.

Tiểu Thành nhảy xuống từ xe tải, nhìn thấy cô liền đưa tay vẫy vẫy.

Tần Đường mỉm cười một cái, coi như đáp lại.

Tiểu Thành chạy nhanh tới, vẻ mặt tươi cười sáng lạn: “Chị Tần Đường, cảm ơn chị.”

Tần Đường nghe hiểu ý, cô nói: “không có gì, dù sao tiền này cũng không phải cho không mọi người, sau này còn cần mọi người giúp đỡ nhiều.”

Tiểu Thành cũng không hỏi xem là chuyện gì mà trực tiếp gật đầu: “Được ạ, chuyện gì cũng được hết.”

Mọi người bận rộn hơn nửa tiếng, cuối cùng cũng đem nghĩa trạng trở lại trạng thái ban đầu.

Dì Quế nấu cơm, những người khác thì ở phòng khách nghỉ ngơi.

Cái TV mới lớn hơn rất nhiều so với cái cũ, A Khởi hưng phấn bật lên, nói với Tưởng Xuyên: “anh Tưởng, anh xem này, TV mới chất lượng hình ảnh thật là tốt.”

Tưởng Xuyên ngả người ngồi dựa vào ghế, nhìn vẻ mặt hưng phấn của A Khởi, nói: “Em về phòng mình nhìn lại một chút xem.”

A Khởi không rõ chuyện gì, mặt hơi đỏ lên, ngượng ngùng nói: “Vâng, tối nay em sẽ về lại.”

Lữ Ann nói: “Em về luôn bây giờ đi.”

A Khởi ngốc: “Hả?”

Tiểu Bạch lúc này đã hiểu, nhỏ giọng nhắc nhở: “Có khả năng....phòng của cô cũng gặp họa rồi.”

A Khởi lập tức đen mặt đứng bật dậy, chạy nhanh về phòng.

Vài giây sau.....

“Oa...oa...oa..... Nước hoa của tôi.....”

Tần Đường chớp chớp mắt đứng dậy đi theo A Khởi, lúc đứng ở trước cửa phòng A Khởi liền thấy cô ấy vẻ mặt khóc tang nhìn đống lộn xộn trong phòng, mùi hương nồng đậm trong căn phòng còn chưa tan hết, vừa nghĩ liền biết lọ nước hoa chắc chắn đã hỏng rồi.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 16

Khoảng thời gian trước, có một lần cô mượn máy sấy của A Khởi quên không trả, A Khởi lên phòng tìm cô thì thấy trên bàn có một lọ nước hoa Chanel màu xanh nhạt, thân bình nhỏ gọn tao nhã, vô cùng đẹp.

A Khởi kinh hỉ nói: “Lọ nước hoa này thật là đẹp. Lần trước em đã thấy nó ở trên TV.”, sau đó hỏi: “Em có thể mượn xem một chút được không ạ?”

Tần Đường cười: “Nếu em thích thì tặng nó cho em đây.”

Mặt A Khởi đỏ lên, thấp giọng nói: “Việc này sao được ạ..... Lọ nước hoa này nhất định rất đắt.” cô ấy vừa nói vừa vuốt thân lọ nước hoa, dường như có thể ngửi được mùi thơm nhẹ nhàng trong không khí, nhưng trước khi đi vẫn lưu luyến đặt lọ nước hoa xuống.

Tần Đường cầm lấy lọ nước hoa nhét vào tay A Khởi: “Cầm đi, ở nhà chị vẫn còn nhiều.”

Đây là lọ nước hoa duy nhất của A Khởi, là bảo bối của cô ấy.

Nhìn những mảnh vỡ của lọ nước hoa rơi đầy trên mặt đất, A Khởi vô cùng đau lòng, Tần Đường gọi cô lại: “A Khởi.”

A Khởi đỏ mặt quay lại, Tần Đường nhìn cô ấy cười cười nói: “Lần sau chị sẽ cho em một lọ khác mà.”

A Khởi vội lắc đầu: “không cần ạ, em chỉ đang xót tiền thôi. Lọ nước hoa kia thực sự rất quý giá.”

Tiểu Thành và Tiểu Bạch cũng đi đến, Tiểu Bạch bước vào phòng nói: “Để tôi giúp cô dọn dẹp lại một chút, dù sao tối cũng cần phải có chỗ ngủ mà.”

Chờ A Khởi dọn xong phòng thì cũng đúng lúc dì Quế gọi mọi người đến ăn cơm.

Tần Đường tắm rửa xong, như thường ngày đứng ở trên hành lang nhắn tin. Ít nhất hai ngày một lần cô đều nhắn tin bình an về cho mọi người trong nhà, nếu không ba mẹ cô chắc chắn không đồng ý để cô chạy ra ngoài nhiều như thế này. Nhắn tin xong, cô tắt điện thoại đi. Một lát sau lại cầm điện thoại lên:

“Mẹ ơi, Chu Kỳ tỉnh chưa?”

Đợi một lát liền có tin nhắn trả lời:

“Vẫn thế, không biết bao giờ mới tỉnh lại được. Bác sĩ nói có thể là ngay mai, có thể là ngày kia.... nói chung là nhất định sẽ tỉnh lại. An An, nghe mẹ nói, con đừng cảm thấy tội lỗi, chuyện này không phải lỗi của con, con biết chưa?”

An An là nhũ danh của cô.

Tần Đường cắn môi, cô không biết.

Đã 5 năm rồi, sao anh ấy vẫn chưa tỉnh chứ?

Đêm này bầu trời rất trong, có thể nhìn rõ những ngôi sao lấp lánh. Tần Đường ngửa mặt nhìn chằm chằm những ngôi sao đó.

Có người đã từng nói, mỗi ngôi sao trên bầu trời đại diện cho một linh hồn bị mất đi.

cô nhìn bầu trời đêm chăm chú, ánh mắt tìm kiếm ba ngôi sao kia.

Gần như mọi người đều nói với cô, việc kia không phải lỗi của cô, nhưng thật ra bọn họ chỉ là đang an ủi cô, hoặc là e ngại mặt mũi ba mẹ cô nên mới phải bắt buộc đi nói như vậy mà thôi.

Còn sau lưng thì sao? cô đã từng nghe thấy bọn họ mắng mình như thế nào. thật ra bọn họ vẫn luôn trách cứ cô, chưa từng tha thứ cho cô.

Tưởng Xuyên đi lên cầu thang, vừa vặn nhìn thấy cô đang ngẩng đầu, cằm cổ trắng nõn rất đẹp, đôi mắt ngơ ngác nhìn chăm chăm vào không trung đến nỗi hàng mi dày cũng không rung động dù chỉ một chút, cả người thoát nhìn chìm trong bi thương.

“Tần Đường.”

anh gọi cô.

cô chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt liền trở nên lạnh nhạt: “Có chuyện gì?”

Tưởng Xuyên nhìn cô chăm chú một lúc, đi đến bên cạnh cô, nói: “Lần tới em muốn đi tới chỗ nào thì hãy nói trước với tôi một tiếng.”

Tần Đường nghi hoặc hỏi: “không phải anh nói một tuần chỉ đi tối đa hai chuyến, hoặc là ít nhất hai ngày một chuyến nếu anh có xe sao?”

Tưởng Xuyên ừ một tiếng, “Nhưng thời gian em ở đây chắc cũng không lâu, nếu em muốn đi thì tôi đương nhiên phải sắp xếp.”

Tần Đường đột nhiên hiểu được lý do vì sao Tưởng Xuyên bỗng nhiên trở nên tốt bụng như vậy, chắc là vì 87 vạn kia, “Tôi muốn đi rất nhiều chỗ.”

“Trong nửa tháng có thể đi hết không?”

“Chắc cũng chỉ tầm đó thời gian thôi.”

“Được.”

Nhưng về số tiền thì Tưởng Xuyên lại không hề nhắc tới, hai người giống như đã đạt được một thỏa thuận nào đó.

.....

Rất lâu rồi Tần Đường không gặp ác mộng, trong mơ, từng hình ảnh vụn vặt hiện lên trong đầu cô, chỉ xuất hiện chớp nhoáng. Mà hình ảnh cuối cùng chính là cảnh chiếc xe lăn xuống vực, loại cảm giác không trọng lực này khiến cô hoảng sợ, không nhìn được hết lên một tiếng.

Giây tiếp theo, cô nghe được tiếng “rầm rầm rầm”, là tiếng vật nặng va chạm, sau đó thì có người gọi tên cô. Cô không biết đây là mơ hay là thực nữa. Cô không tỉnh nổi.

.....

Ngoài cửa, bầu trời đã không còn trong trẻo như lúc trước nữa, mà thay vào đó là mây đen dày đặc, cuồng phong gào thét.

một trận mưa to sắp đến.

Hai hôm nay Triệu Phong liên tục mang người đến đập phá đồ đạc, cửa sổ đều bị phá hỏng cả, cửa kính bị vỡ cũng chưa kịp thay, cửa sổ gỗ bị gió thổi đến đập vào vách tường, vang lên những tiếng vang lớn.

Ở dưới lầu, Lữ An và A Khởi ra khỏi phòng, A Khởi rút cổ hỏi: “anh Lữ, nếu trời mưa thì phòng em liệu có bị nước tràn vào không?”

Lữ An đi tìm dụng cụ để gia cố lại cửa sổ cho cô ấy, ánh chừng độ rộng của hành lang, nói: “Chắc là không.”

Tưởng Xuyên ngủ không sâu giấc, đã sớm tỉnh lại.

anhở trần, không mặc áo, chỉ mặc một chiếc quần dài, đưa cửa xem xét tình huống.

Lúc đi qua phòng Tần Đường thì liền phảng phất nghe được vài tiếng kêu nhỏ, vô cùng thống khổ. Bước chân anh dừng lại, thanh âm kia xuyên qua mưa gió truyền thẳng vào tai, đột nhiên một tiếng kêu sợ hãi vang lên, anh lập tức không chút do dự đi đến gõ cửa: “Tần Đường.”

Gõ liên tục vài tiếng mà bên trong vẫn không có phản ứng.

Tưởng Xuyên mím môi, đột nhiên dừng lại, sau đó đưa chân đá thẳng vào cửa phòng, loảng xoảng một tiếng, cửa phòng lập tức mở ra.

Trong phòng rất tối, Tưởng Xuyên dựa vào chút ánh sáng ít ỏi từ bên ngoài chiếu vào để đến bên mép giường, chính xác nắm được cổ tay cô. Nhưng ngoài dự đoán, cô lại túm ngược lại tay anh, gắt gao nắm chặt lấy, như là đang bắt lấy cọng rơm cứu mạng duy nhất của mình vậy.

Tưởng Xuyên sửng sốt, nhưng lập tức liền bình thường trở lại, thấp giọng nói: “Tần Đường, tỉnh lại đi!”

anh vội đỡ Tần Đường ngồi dậy dựa vào lòng mình, một tay để ở eo kia, tay kia bóp bóp khuôn mặt cô: “Này!!”

Tần Đường đột nhiên bừng tỉnh, hai mắt mở lớn, thở dốc.

Xung quanh tối đen như mực, cô cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ thấy người mình đang dán lên một làn da vô cùng nóng khác, khuôn ngực dày rộng, người đàn ông toàn thân toát ra hơi thở phách mạnh, đang ôm lấy cô. Người đàn ông không tính là quen thuộc nhưng cũng không hẳn là xa lạ, vậy mà lại mang đến cho cô cảm giác an toàn lạ thường.

Người con gái trong lòng vô cùng mềm mại và ấm áp, chóp mũi quanh quần mùi hương thuộc về cô, vô cùng dễ chịu. Tưởng Xuyên đột nhiên nhớ

tới lần trước khi A Khởi lần đầu dùng thử nước hoa, hình như xịt hơi nhiều nên bị Tiểu Thành cười nhạo, khi đó, A Khởi đã hỏi anh: “anh Tường, thật sự mùi nồng lắm sao?”

Đến mức gay mũi thì không, nhưng thực sự không được dễ chịu như thế này.

Tần Đường không vội vàng tránh ra, đầu lẳng lặng dựa vào lòng bàn tay anh, cảm thấy nhiệt độ lòng bàn tay càng ngày càng cao mới khó chịu di chuyển.

Tường Xuyên thấy vậy khàn giọng hỏi:

“Tỉnh rồi?”

Tần Đường chậm rãi khép miệng lại, yết hầu một lúc sa một chút ra được một chữ: “Ừ.”

“Ác mộng?”

“Ừ.”

Lúc này vừa từ trong mơ tỉnh lại, cả người vẫn còn trong trạng thái ngây ngốc.

Mưa to tầm tã trút xuống, bầu không khí tràn ngập hương vị ẩm ướt mà sạch sẽ, gió lớn lùa vào từ cánh cửa sổ đang mở toang, cơn gió mát lạnh thổi tới khiến Tần Đường tỉnh táo lại.

cô đẩy Tường Xuyên ra, im lặng vài giây mới nói: “anh đạp cửa?”

Trong bóng tối, dường như có thể cảm nhận được Tường Xuyên đang cười khê: “Ừ.”

Tần Đường: “.....”

Tường Xuyên đứng dậy, dựa vào chút ánh sáng mờ mờ bên ngoài tới bật đèn.

Tần Đường ngồi ở trên giường, cái đầu rồi bụ quay lại nhìn Tường Xuyên, ánh mắt đỏ lên, rồi lại nhìn đến cánh cửa bị đập hỏng đằng sau: “anh phải sửa lại cửa cho tôi.”

Tường Xuyên nhướng mày: “Trời sáng thì sửa.”

Tần Đường hỏi: “Vậy đêm nay phải làm sao bây giờ?”

Tường Xuyên nói: “Bây giờ là 5h sáng rồi.”

cô nhìn anh: “Nhưng gió rất lớn.”

Tường Xuyên có chút bất đắc dĩ, cười khẽ: “Được rồi, là tôi đá hỏng, tôi sửa.”

anh đi xuống nhà lấy dụng cụ.

Lữ An vừa cố định cửa sổ xong, thò mặt ra hỏi: “Sao vậy? Lúc này hình như tôi nghe anh gọi Tần Đường, còn có tiếng đá cửa, anh sẽ không vội vàng đưa mình đến tận nơi như thế chứ?”

Tường Xuyên chợt nhớ tới lúc chiều Tiểu Thành và Lữ An nói muốn lấy thân báo đáp, liền lạnh giọng nói: “Vớ vẩn!”

Tường Xuyên mang theo hòm dụng cụ lên lầu, Tần Đường vẫn ngồi trên giường, chặn cuộn trên người, ngồi co thành một đống, đầu gác lên đầu gối, đôi mắt to tròn nhìn chăm chú hòm dụng cụ trong tay anh: “anh phải sửa trong bao lâu?”

“Nhanh thôi.”

Tưởng Xuyên vẫn không mặc áo, trên người chỉ có một cái quần ngủ dài màu đen, eo rất thon, cặp quần hơi trễ, có thể nhìn rõ đường cong của hai khối cơ bụng dưới cùng kéo dài xuống rồi biến mất sau cặp quần, cơ bắp nổi rõ từng múi, vô cùng hữu lực.

Mặt Tần Đường chậm rãi nóng lên, vội cúi đầu không nhìn nữa.

cô tìm đề tài nói chuyện: “Nguyệt Nguyệt nói cô bé còn có một người anh trai, học xong cấp hai liền dừng bởi vì không có tiền để đi học nữa, phải ra đồng làm việc được một năm rồi.”

Tưởng Xuyên vẫn tập trung vào công việc trong tay, đến đầu cũng không quay lại: “Ừ, rất nhiều hộ nghèo trong núi đều gặp phải tình trạng này. Sau khi 9 năm giáo dục phổ cập miễn phí kết thúc thì rất nhiều học sinh không có đủ tiền học phí đều phải nghỉ học, hoặc là cả đời làm việc trong núi, hoặc là ra ngoài làm việc chân tay kiếm tiền. Số người có thể học tiếp không nhiều lắm.”

Cho nên, ở các khu xa xôi một chút, một năm có tới hai sinh viên đại học, làm một điều rất đáng kiêu ngạo.

Tần Đường ngẫm một lát, nói: “Nguyệt Nguyệt khôi phục không tệ, mấy ngày nữa là có thể trở về rồi. Đến lúc đó tôi muốn đến núi Dương Quyển một chuyến nữa.”

Tưởng Xuyên tay đỡ cánh cửa, thử kéo ra kéo vào một chút, lại lấy một cái đinh, quay lại nhìn cô, ánh mắt đen láy mà trầm lặng: “Em muốn giúp anh Nguyệt Nguyệt tiếp tục đi học?”

Tần Đường gật đầu: “Cũng không phải chỉ làm một mình đứa bé ấy.”

Còn những đứa trẻ gặp phải tình cảnh giống như thế, không có tiền học phí nên không thể đi học.

Tường Xuyên: “Em chắc chắn?”

Tần Đường: “Chắc chắn. Chuyện này còn cần phải do dự sao?”

Tường Xuyên cười: “không có gì, tôi chỉ muốn nhắc nhở em một chút, có một số việc không phải cứ em muốn là liền có thể làm.”

Việc an hám chỉ chính là việc một người con gái như cô lại đi chạy vào mấy vùng núi căn cỗi đó để làm việc.

Chuyện này Tần Đường đã suy nghĩ rất lâu, không phải là do nhất thời xúc động, cũng không hề nghĩ chỉ dựa vào một mình mình. cô không vĩ đại như vậy, cũng không làm được nhiều chuyện như vậy, nhưng cô cũng không hề nghĩ muốn giải thích với Tường Xuyên.

Cửa không hỏng nặng lắm nên sửa cũng rất nhanh. Tường Xuyên thu dọn hòm dụng cụ, bên ngoài cửa sổ trời vẫn khá tối, phải mất một lúc nữa mới thấy hừng đông.

anh đi ra ngoài, lúc ra đến nơi, chuẩn bị đóng cửa bỗng quay đầu lại hỏi: “trên người em có xịt nước hoa à?”

Tần Đường mờ mịt: “Hả?”

Tường Xuyên nhớ tới hương thơm nhàn nhạt trên người cô, không biết đó là mùi gì, chỉ cảm thấy rất dễ chịu, ánh mắt nhìn lướt qua một đồng chai lọ mỹ phẩm cô để trên bàn, không có nước hoa, liền nhàn nhạt cười: “không có gì.”

anh xoay người đi ra ngoài, cũng đóng luôn cửa lại.

Tần Đường ngồi trên giường, vài giây sau mới hiểu được ý của Tường Xuyên, mặt chậm rãi đỏ lên, nhò giọng mắng với không khí: “Lưu manh!”

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 17

Ngày hôm sau tỉnh lại, trời đã trở nên trong xanh, tới buổi chiều thì đã hoàn toàn không nhìn ra dấu vết của cơn mưa lớn đêm qua nữa.

Tiểu Thành và Lữ An cũng đã sửa xong kính cửa sổ ở tầng 1.

Tần Đường tới bệnh viện thăm Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt lôi kéo tay cô hỏi: “Chị ơi, khi nào thì em có thể về nhà ạ?”

Cô bé còn nhỏ, sau khi ở bệnh viện vài hôm, y tá mang cô bé đi làm các loại kiểm tra, cô bé nghe không hiểu những lời bác sĩ nói nhưng cô bé lại nghe nói được, ở chỗ này một đêm tốn rất nhiều tiền.

Tần Đường hỏi bé: “Em nhớ nhà sao?”

Nguyệt Nguyệt có chút thấp thỏm, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Vâng, với lại một buổi tối ở đây tốn rất nhiều tiền, tiền này có thể đủ để anh trai em đóng học phí rồi...”

Tần Đường cầm tay cô bé, tiểu cô nương làn da ngăm đen, ngón tay thô ráp vì ở trong núi rất nhiều trẻ con từ nhỏ đã phải làm việc giúp đỡ gia đình, mà Tần Đường thì lại được nuông chiều từ bé, cô chưa bao giờ trải qua cảm giác sinh hoạt khổ sở, lại càng không biết cảm giác không có tiền là thế nào.

Mấy năm nay đi qua nhiều nơi nghèo khó mới thấy được dễ tồn tại bọn họ phải cố gắng đến mức nào. Tần Đường nắm chặt bả vai Nguyệt Nguyệt nói: “Nguyệt Nguyệt, tin chị, anh trai em nhất định có thể đến trường một lần nữa.”

Nguyệt Nguyệt gật đầu: “Vâng, một năm nay anh trai em đã làm việc vô cùng chăm chỉ, trong nhà nhất định sẽ sớm có đủ tiền cho anh ấy đi học tiếp.”

Tần Đường cười: “Ừ, anh trai em học rất giỏi phải không?”

Nguyệt Nguyệt nheo miệng cười: “Tất nhiên rồi ạ, anh trai em thông minh hơn em nhiều.”

Tần Đường tìm bác sĩ chủ trị của Nguyệt Nguyệt, bác sĩ nói: “Cô bé không sao cả, cô có thể làm thủ tục xuất viện bất cứ lúc nào. Đến lúc cắt chỉ thì nhớ đến tái khám lại một lượt luôn là được.”

Tần Đường cầm hóa đơn đi thanh toán viện phí, ở trên hành lang tình cờ gặp được tên cầm đầu hôm đó, cô nhớ rõ hắn ta tên là Triệu Phong, bên cạnh hắn ta có một người đàn ông nữa, vết sẹo chỗ mi tâm thoát nhìn vô cùng hung dữ.

Đúng lúc đi đến chỗ ngoặt, Tần Đường dừng lại trong giây lát, cuối cùng quyết định xoay người đi hướng khác thì...

“Tần tiểu thư.”

Triệu Phong đã thấy cô.

Tần Đường quay đầu lại, bình tĩnh mà lạnh nhạt nhìn bọn họ: “Có việc gì?”

Triệu Kiến Hòa cũng cười nhạt nhìn người phụ nữ trước mặt.

Triệu Phong cười cười: “không có gì, chỉ không ngờ lại có thể gặp lại thôi. Tưởng Xuyên xuống tay quá độc, mấy người anh em của tôi đều phải nằm viện cả rồi.”

Tần Đường bình tĩnh hỏi: “anh muốn làm gì?”

Triệu Phong xua xua tay: “không cần khẩn trương, tôi chỉ thuận miệng nói thế thôi, tiền cũng đã trả hết rồi, bọn tôi tạm thời không có gì mâu thuẫn cả, sẽ không vô duyên vô cớ tìm nhau gây chuyện đâu.”

Tạm thời?

Tần Đường không tiếp tục để ý nữa, nhanh chân rảo bước rồi đi.

Bệnh viện người đến người đi tấp nập, bọn họ cũng không thể làm gì được.

Lúc chàng vạng lái xe trở về nghĩa trạm vừa vặn gặp Tiểu Thành lái xe ba bánh trở về, trên xe chất đầy bao tải lớn nhỏ. cô thấy thế hỏi: “Lại có ai nào gửi đồ đến sao?”

Tiểu Thành nhảy xuống xe: “Đúng vậy, bình thường cũng hay có, nhưng thật ra có rất nhiều đồ hoàn toàn không dùng được, bọn em chỉ có thể chọn một ít đồ hữu dụng mang đi. đi được một chuyến đúng là không dễ dàng, vừa tốn tiền vừa tốn sức.”

Tần Đường đi tới giúp đỡ tháo dây buộc, Tiểu Thành thấy trên tay cô vẫn còn cuốn băng, vội đoạt lấy dây trong tay cô nói: “Tay chị vẫn còn đang bị thương, chị không cần tới, chỗ này cứ để em.”

Tần Đường vỗ tay phủ bụi, không tiếp tục nữa..

cô lại gặm một bước, khép chân cuốn váy lại, ngồi xổm xuống cùng Tiểu Thành, Tiểu Thành vội vàng đi tìm cho cô một cái ghế nhỏ.

Tần Đường ngồi trên ghế, hỏi vu vơ: “Sao Triệu Kiến Hòa lại phải vào tù?”

Tiểu Thành do dự một chút, phân vân không biết có nên nói hay không, nhưng hình như anh Tưởng cũng không bảo là không được nói nhỉ, cho nên liền

trả lời: “Lừa đảo.”

Tần Đường chớp chớp mắt: “Lừa đảo tiền quyên góp?”

Tiểu Thành nói: “Đúng thế, hơn nữa còn là rất nhiều. hãnta vốn cũng không phải người tốt gì cho cam, nhưng lại đứng ra làm nhà từ thiện nhận tiền quyên góp của mọi người. Bao nhiêu tiền thì em không biết nhưng nhất định không phải con số nhỏ. Số tiền đó bị Triệu Kiến Hòa cùng một đám người nữa ăn sạch, chỉ để lại chút ít làm từ thiện khiến mọi thứ đã thiếu thốn nay càng thêm thiếu thốn.”

Quả nhiên là đồ bại hoại, lợi dụng lòng tốt của nhiều người như vậy, bảo sao xã hội này càng lúc càng lạnh lùng.

Đáng giận nhất là, tiền đó vốn là để giành cho những người cần tiền chữa bệnh gấp, cho mấy đứa trẻ vùng núi đi mua chút đồ dùng học tập, cho những người không thể đi học tiếp vì không đủ tiền học phí...

Tần Đường hỏi tiếp: “Chuyện này liên quan gì đến Tưởng Xuyên?”

Tiểu Thành hạ giọng nói: “anh Tưởng vốn làm việc cho Triệu Kiến Hòa, Triệu Kiến Hòa cũng rất tin tưởng anh ấy, thật không ngờ việc mình bỏ rút quỹ lại chính là do anh Tưởng khai ra, đây chính là phạm pháp, chắc chắn sẽ phải đi tù... Vốn dĩ Triệu Kiến Hòa cũng có bạn gái, bạn gái còn là quan hệ đại, nhưng cũng vì việc này nên đã liên lụy đến cả nhà cô ta, chắc cô ta cũng vì vậy mà ngã ngựa... Thực ra cũng không tính là liên lụy, vì nhà cô ta kia cũng là tham quan... nói chung là đây chính là một ân oán lớn.”

Tần Đường nhíu mày, hóa ra là như vậy.

Còn đang tập trung, lại nghe Tiểu Thành ghé sát vào nói thầm: “Thực ra Triệu Kiến Hòa bị phán tới mười mấy năm tù cơ, nhưng không biết vì sao lại được thả ra sớm như vậy... Em nghĩ, vụ đâm xe lần trước nhất định là do Triệu Kiến Hòa dờ dờ.”

Tần Đường không phản bác, bởi vì, việc đó chỉ sợ mới là bắt đầu mà thôi.

“Vậy Triệu Phong thì sao?”

Tiểu Thành ngồi xổm trên mặt đất, vừa dờ dờ vừa nói: “Triệu Phong í à.....”

Nhưng lời còn chưa nói xong, thân hình liền bổ nhào về phía trước, Tiểu Thành lập tức quay đầu lại mắng: “Đệt! Thăng khốn nào.....”

Thăng khốn nào dám đá vào lưng ông!

Cậu ta mạnh mẽ nuốt nửa câu nói sau vào bụng, hắc hắc bỏ dậy, quay đầu nhìn về phía Tưởng Xuyên miệng còn ngậm nửa điều thuốc đang đứng đằng sau: “anh, hóa ra là anh à.”

Tưởng Xuyên cười nhạt một tiếng: “Đệt cái đầu cậu!”

Tiểu Thành: “.....”

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìn Tần Đường hỏi: “Tò mò chuyện của tôi sao không tới gặp trực tiếp tôi mà hỏi?”

Tần Đường không biết anh đã đứng đằng sau nghe được bao lâu, nhưng dù sao cũng là mình ở sau lưng người ta dò hỏi chuyện của người ta, lại còn bị đương sự bắt quả tang tại trận, nên mặt hơi đỏ lên, ngửa đầu nhìn Tưởng Xuyên: “Lúc ở Du Lâm có hỏi nhưng anh không nói.”

Tưởng Xuyên cười: “Vậy về sau em có thể hỏi lại mà.”

Tần Đường: “Tôi hỏi thì anh sẽ nói sao?”

Tưởng Xuyên hút thuốc: “Tùy tâm trạng.”

“.....”

“Lại đây một chút.”

Tần Đường vẫn ngồi im trên cái ghế nhỏ, không nhúc nhích.

Tưởng Xuyên đi được vài bước không nghe thấy tiếng bước chân nên quay đầu lại nhìn, thấy cô nương kia vẫn đang đoan đoan chính chính ngồi trên ghế, đến cái móng cũng không thèm dịch chuyển, ánh mắt liền trầm xuống: “Tần Đường, tôi có chuyện muốn nói với em. Lại đây.”

Tần Đường cuối cùng cũng động dậy, nhưng chỉ là xoay người lại nhìn về phía Tưởng Xuyên: “Có chuyện gì thì nói đi.”

Tưởng Xuyên nhìn cô chăm chú một lát, nói: “Ngày mai tôi sẽ đi Trấn Ba một chuyến, em có muốn đi cùng không?”

Ngón tay Tần Đường khẽ nhúc nhích, cúi đầu, không trả lời.

Tưởng Xuyên cho rằng cô không muốn đi, “không đi thì thôi.”

Sau đó thì xoay người rồi đi.

Cơm nước xong xuôi, Tưởng Xuyên lại nhận ra Tần Đường đã vài lần cắn dũa nhìn mình trong suốt bữa cơm thể là anh cho rằng cô cũng muốn đi.

Nhưng chờ cả đêm cô cũng không tới tìm.

Ba ngày sau.

Tưởng Xuyên từ Trấn Ba trở lại, cùng về còn có Tào Thịch đã gặp một lần ở Du Lâm. Trong lòng Tào Thịch là một cô bé tầm 3-4 tuổi, tóc tết hai bên, đôi mắt rất to và sáng, khuôn mặt nhô trắng nõn, trông vô cùng đáng yêu.

cô bé từ trong lòng Tào Thịnh nhảy xuống, đang muốn chạy thì bị Tào Thịnh ngăn lại: “Từ Từ ngoan, không được chạy.”

Từ Từ chu môi, có chút không vui nói: “Vì sao không được chạy ạ?”

Tào Thịnh xoa đầu cô bé, dịu dàng nói: “Chạy nhanh sẽ bị ngã rất đau, Từ Từ có sợ đau không?”

Từ Từ nói: “Sợ, nên Từ Từ sẽ không chạy nữa.”

“Ng ngoan.”

Hiển nhiên đây không phải là lần đầu tiên cô bé tới đây, vô cùng ngoan ngoãn lần lượt chào hỏi từng người.

Tần Đường sờ sờ bím tóc của cô bé, khom lưng nhìn cô bé cười: “Em tên là Từ Từ phải không?”

Từ Từ gật đầu: “Vâng ạ.”

Tào Thịnh ở lại đây một đêm, đây là Tần Đường từ chỗ A Khởi mà biết được. Từ Từ bị bệnh tim bẩm sinh, Tào Thịnh là mang con gái tới Tây An để khám bệnh.

Sáng sớm hôm sau, Tưởng Xuyên lái xe tới bệnh viện, Tần Đường và Từ Từ ngồi ở ghế sau, còn Tào Thịnh ngồi ở ghế phụ.

Từ Từ từ lúc lên xe vẫn luôn nói: “Chú ơi, có thể không đi bệnh viện không ạ?”

Tưởng Xuyên cười: “Cháu thử hỏi cha cháu xem có được hay không?”

Từ Từ: “Nhưng chú mới là người lái xe nha.”

Tần Đường lấy từ trong túi ra một cái kẹo mút, cô ghé sát vào lưng ghế phụ, nhỏ giọng hỏi Tào Thịnh: “Có thể cho cô bé ăn kẹo không?”

Tào Thịnh: “Có thể.”

Tần Đường ôm Từ Từ ngồi lên đùi mình, Từ Từ thấy kẹo trong tay cô lập tức cười vui vẻ: “Cho em ạ?”

Tần Đường bóc vỏ kẹo ra, đưa tới đút cho Từ Từ: “Em có muốn ăn không?”

Từ Từ đương nhiên là muốn ăn, cả đường đi ngoa ngoãn ăn kẹo, không náo loạn nữa.

Tới bệnh viện, Tần Đường bế Từ Từ xuống xe, tiểu nha đầu vẫn vô tư liếm kẹo que, đôi mắt to hơi híp lại, đáng vẻ vô cùng hưởng thụ.

Tưởng Xuyên đi tới nhìn, đột nhiên trong đầu xuất hiện một mảng kí ức mơ hồ, hình như đã từng có một cô bé như vậy.....

A, một cô bé hay khóc nhè...

Tưởng Xuyên vừa nghĩ vừa cười thành tiếng.

Tần Đường bị nhìn đến mức kì lạ, nhin không được hỏi: “anh cười cái gì?”

Tưởng Xuyên: “không có gì.”

Tần Đường: “rõ ràng anh có cười.”

Tưởng Xuyên nhìn cô, môi hơi cong lên: “Nhớ tới một cô bé hay khóc nhè.”

Tần Đường: “.....”

Tào Thịnh đuổi tay muốn bế Từ Từ, nhưng tiểu nha đầu thân hình lại uốn éo né tránh, đuổi tay hướng về phía Tường Xuyên: “Con muốn chú bế cơ.”

Tường Xuyên cong môi, đưa tay đón lấy cô bé, Từ Từ hôn chụt một cái trên má anh, mang theo hương vị ngọt ngào của kẹo, Tường Xuyên dùng mu bàn tay lau đi.

Tần Đường chuẩn bị đi làm thủ tục xuất viện cho Nguyệt Nguyệt, bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì đó, nhắc nhở Tường Xuyên: “Mấy hôm trước tới đây tôi gặp Triệu Phong và Triệu Kiến Hòa, mấy người bọn họ đánh cũng đang nằm ở đây.”

Tường Xuyên hỏi: “Có bị bắt nạt không?”

Tần Đường: “.....không có.”

Tường Xuyên giật lấy hóa đơn trong tay cô: “Để tôi đi.”

Tần Đường đi theo phía sau: “Tôi đi cùng anh, còn có tiền thuốc vẫn chưa thanh toán xong nữa.”

Tường Xuyên bỗng nhiên dừng bước, Tần Đường không chú ý, mũi liền va mạnh vào lưng anh, đau đến tê rần, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Tường Xuyên.

“Em cảm thấy chút tiền thuốc men này tôi không trả nổi?”

“.....”

Tần Đường không hề có ý này, Tường Xuyên cười khẽ một tiếng: “Chút tiền đó tôi vẫn có.”

.....

Từ Từ bị yêu cầu nằm viện, Tào Thịnh đương nhiên ở lại để trông nom, Tần Đường cùng Tưởng Xuyên mang Nguyệt Nguyệt trở lại nghĩa trạm.

trên đường, Tần Đường nói với Nguyệt Nguyệt: “Hai ngày nữa sẽ mang em về nhà.”

Nguyệt Nguyệt rất vui, ôm lấy mấy quyển sách mới được Tần Đường mua cho, cười thỏa mãn.

Lần này đến núi Dương Quyền chỉ có Tần Đường và Tưởng Xuyên.

Tiểu Bạch và Từ Bằng cũng muốn đi theo, nhưng Tưởng Xuyên ngại phiền phức nên không đồng ý.

Nguyệt Nguyệt ngồi ở ghế sau, vịn cửa sổ, lưu luyến không rời nhìn thành phố lớn này.

Trở lại núi Dương Quyền, thôn dân và mấy đứa trẻ vẫn như lần trước đứng ở cửa thôn để nghênh đón, Nguyệt Nguyệt nhìn thấy cha mẹ và anh trai của mình thì liền vội vàng chạy tới.

Tần Đường nhìn về phía anh trai của Nguyệt Nguyệt, là một cậu bé tên là Triệu Tiểu Dương, vóc dáng không cao, làn da đen bóng, thoạt nhìn rất có tinh thần.

Thôn dân đối với hai người vô cùng nhiệt tình.

Tần Đường mang theo máy ảnh đi khắp nơi chụp ảnh, chỗ này thực sự rất nghèo, nghèo đến mức làm cho người ta chua xót.

Cao nguyên đất vàng, đường núi gập ghềnh nhỏ hẹp, toàn gỗ mục và tạp vật.

Khu nhà tiểu học duy nhất trong thôn chỉ là một căn hầm trú ẩn cũ bằng đá được phân thành 3 phòng, bảng đen và bàn ghế mới được đưa vào

từ lần trước khiến chỗ này trông khá hơn rất nhiều, nhưng vẫn thiếu thốn như cũ.

Mà mấy đứa trẻ bên trong đứa nào đứa nấy quần áo đều cũ nát, nhưng đôi mắt lại sáng lấp lánh, như những ngôi sao trong căn hầm tối tăm.

.....

Buổi tối, Tưởng Xuyên và Tần Đường ở lại nhà Nguyệt Nguyệt ăn cơm.

Ngoài sân vô cùng tiêu điều, ba căn phòng chính là dùng bùn đắp sửa chữa lại thành nhà ở. Gia đình họ lấy ra những món ăn tốt nhất để chiêu đãi hai người. Tần Đường hỏi Triệu Tiểu Dương: “Em muốn học trung học không?”

Triệu Tiểu Dương nói: “Muốn ạ.”

Cha Nguyệt Nguyệt mang bình rượu lâu năm của mình ra chiêu đãi bọn họ, Tưởng Xuyên uống với ông ấy vài chén, khá nặng.

Trước mặt Tần Đường cũng có một chén, cô cầm lên uống mấy ngụm nhỏ, hương vị không tệ. Tưởng Xuyên vốn định nhắc nhở cô rượu khá nặng, chỉ nên uống nhâm nhi, nhưng nhìn thấy vành tai mềm mềm trắng trắng của cô bắt đầu ửng hồng, liền quay đầu tiếp tục uống rượu với cha Nguyệt Nguyệt, giả bộ không nhìn thấy gì, cũng nuốt luôn mấy câu nhắc nhở xuống.

Tần Đường biểu đạt ý tứ là mình sẽ giúp Triệu Tiểu Dương học cao trung, học đại học, cả nhà Nguyệt Nguyệt lại hết khóc rồi cười nói lời cảm tạ.

Từ nhà Nguyệt Nguyệt đi ra, Tần Đường nhìn về phía núi rừng tối đen như mực, gần như không có một tia ánh sáng nào cả, thật không biết làm sao

mà đi.

Tường Xuyên nắm chặt cô tay cô: “đi theo tôi.”

anh lấy điện thoại ra, dựa vào ánh sáng từ màn hình di động nhìn xuống đất.

Tần Đường không có giãy ra, cẩn thận dẫm theo dấu chân Tường Xuyên mà đi.

Trong thôn không có chỗ ở, bọn họ hôm nay ở lại gian phòng duy nhất của một cô giáo trong thôn.

Nhà Nguyệt Nguyệt ở khá xa, muốn trở về phải mất đến 40 phút, hơn nữa đường rất khó đi, ban đêm đường như hoàn toàn không có người đi lại.

đi qua một gia đình nông hộ, lúc đi qua đường núi, đường bắt đầu gập ghềnh khó đi, dẫm dưới chân là cỏ dại, có cảm giác rung động nhẹ, Tần Đường có chút khẩn trương: “sẽ không có rắn chứ?”

Tường Xuyên bật cười: “Có...”

Tần Đường liền hoảng hốt, lại nghe anh nói tiếp:

“Có tôi liền bắt vài con hầm canh cho em uống.”

“..... Tôi không cần.”

Tường Xuyên lại cười to.

Tần Đường cảm thấy không nói, cảm thấy mình đang bị trêu chọc.

Thế núi hơi nghiêng, Tường Xuyên nắm chặt cổ tay Tần Đường để phòng công dã.

Tần Đường cảm thán: “Mỗi ngày Nguyệt Nguyệtđi học đều phảiđi quailại chỗ này sao?”

Tưởng Xuyên thấp giọng ừmộttiếng.

Hồi còn bé Tưởng Xuyên cũng ở trong núi, khi đó nhà cũng nghèo,đi học cũng phảiđi quामộtđoạn đường núi rất dài. Đứanhỏ trong núi đũa nào đũa nấy cũng đều nhanh nhẹn linh hoạt như khi, có vấp ngã thế nào vẫn có thể bò dậy màđitiếp, khônggiốngcô gái mềm phía sau.

anhbước lênmộttảng đá lớn, khom lưng, tay đặttrên eo cô, dùngmộthút sức liền dễ dàng ôm cô đứng lên.

Trong bóng đêm,cô đùng phải thân thể Tưởng Xuyên, hô hấp của hai người hòa quyện,mộtnặng nằmmộtnhẹnhàng, cả hai đều phảng phất hương rượu.

Tay Tần Đường bám lên vai Tưởng Xuyên, cúi đầu đứng vững lại.

Cánh tay Tưởng Xuyên vẫn vòng qua eo cô, bàn tay to lớn hữu lực nhéo eo cômộtcái, hô hấp Tần Đường liền cứng lại: “anhbỏ tay ra!”

Tay Tưởng Xuyên càng ôm chặt hơn, khàn giọng hỏi: “Nếukhôngbuôngthìsao? Emsẽkhóc à?”

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 18

anh cúi đầu, hô hấp ấm áp phun ở bên tai cô: “Sao?”

Trả lời Tưởng Xuyên chính là một cái đập mạnh mẽ lên chân.

Nhưng Tưởng Xuyên như không hề cảm nhận được đau đớn, một lần nữa bật màn hình di động lên, chiếu lên khuôn mặt đỏ bừng vì giận dữ của cô, đôi mắt to tròn hắc bạch phân minh, hai cái răng nhỏ xinh xinh đang cắn lấy đôi môi đỏ mọng.

Tưởng Xuyên vốn chỉ nhất thời nổi hứng muốn trêu chọc cô, nhưng giờ lại cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Tần Đường là một cô gái rất xinh đẹp, cho dù là khuôn mặt hay dáng người đều có thể khiến đàn ông phải điên đảo.

Ánh mắt Tưởng Xuyên trở nên nặng nề hơn, cúi đầu nhìn cô.

Hồi chuông cảnh báo trong lòng Tần Đường vang lên liên tục, vội vàng giẫy người ta, lòng bàn chân đột nhiên trượt một cái, cả người ngã ra đằng sau.

Tưởng Xuyên vội đưa tay ôm người trở lại, ôm chặt lại, sau đó lùi lại một bước, nói: “nói em hậu đậu em còn không tin.”

Tần Đường đứng vững lại, dáng vẻ vẫn là nghiêng rằng nghiêng lợi như cũ, cố gắng thoát ra, nhưng sức lực của Tưởng Xuyên quá lớn, cô căn bản không thể thoát ra được, chỉ có thể trừng mắt lên nhìn: “anh buông tay!”

Tưởng Xuyên sặc công gã xuống, giữ lấy người muốn lùi lại hai bước nữa: “Đừng nháo nữa, ngã xuống rồi chính là một đĩ không trở lại đây.”

cô không nói lời nào, chỉ quật cường đứng đó.

Bóng tối nuốt trọn mọi cảm giác về sự an toàn. Lúc này Tần Đường thực sự đã cảm thấy sợ hãi, núi cao đất vắng, trai đờng ách, nếu Tưởng Xuyên thực sự định làm gì.....

Tần Đường cắn môi, run giọng nói: “Tưởng Xuyên, anh không được chiếm tiện nghi của tôi nữa.”

Tưởng Xuyên cũng nhận ra lúc này đã dọa cô sợ rồi, giơ hai tay lên giả bộ đầu hàng: “Được rồi, không chiếm tiện nghi của em nữa.”

Lúc này Tần Đường mới cảm thấy yên tâm, để Tưởng Xuyên kéo mình đi về phía trước.

“Nhưng nếu chiếm tiện nghi của em thì em sẽ làm gì? Dẫm lên hai chân tôi luôn à?”

Tưởng Xuyên đang nói đến lần cô đập lên vai người đàn ông kia lúc ở nghĩa trạm.

Tần Đường đi theo sau anh nói: “Vậy thì còn phải xem anh làm gì tôi đã.”

Thực ra Tưởng Xuyên nói rất đúng, từ trong xương cốt cô chính là một con người kiêu khí, đó là tính khí được dưỡng ra từ nhũn nhũn được bao bọc trong nhung lụa. Từ khi xảy ra chuyện đó, mấy năm tính khí đó của cô đã được mài giũa rất nhiều, điều duy nhất không thể chấp nhận được chính là thân thể bị người khác chiếm tiện nghi, cho dù là lời nói trên miệng cũng không được.

Tưởng Xuyên nhìn về phía trước, không tiếng động cười: “Nếu muốn hôn em một cái thì sao?”

Tần Đường gần như không chút do dự mà trả lời: “Tất chết tanh!”

Tưởng Xuyên: “.....”

Im lặng trong nửa giây, Tưởng Xuyên liền bật cười.

Quả nhiên lớn rồi có khác, lúc nhỏ bị hôn một cái thì chỉ biết khóc, giờ thì đã biết đánh người rồi.

Tần Đường nghe thấy anh cười, nghiêm túc nói: “Tôi nói nghiêm túc đấy.”

Giọng nói khàn khàn của Tưởng Xuyên vang lên xen lẫn tiếng cười: “Ừ, em lại còn tin là thật à. Tôi dù sao cũng không phải lần đầu tiên trông thấy phụ nữ, cũng không lòng lang dạ sói đến mức cường bạo em ở nơi rừng núi hoang vu này.”

Tần Đường: “....”

cô tức đến á khẩu luôn rồi.

Trở lại ký túc xá, Tưởng Xuyên tìm được công tắc, tạch một tiếng, một cái bóng đèn cũ kỹ ố vàng sáng lên, lộ ra bên trong căn phòng: tường là tường đất, hai tấm gỗ được kê sát vào nhau ở góc tường thành một chiếc giường nhỏ, cạnh cửa sổ có một cái bồn rửa và một cái thùng nhựa, trước cửa sổ là một cái bàn làm việc cũ kỹ đôn sơ.

Cả gian nhà toát ra sự ẩm đảm, không một tia sinh khí, vừa tiêu điều lại rách nát.

Đây là phòng của giáo viên trong thôn nên chắc chắn là căn phòng tốt nhất, bởi thôn dân và bọn nhỏ đều sợ cô giáo không chịu được hoàn cảnh

khắc nghiệt ở đây, chỉ ở vài ngày lại lập tức rồi đi.

Căn phòng này chính là phòng ở của hai giáo viên mới rồi vài hôm trước.

Tần Đường hỏi: “Chúng ta ở chung một phòng sao?”

Tưởng Xuyên nhìn cô: “Có lẽ thôn dân cho rằng chúng ta là vợ chồng.”

Tần Đường nhìn về phía hai tấm ván gỗ kia, im lặng không lên tiếng.

Tưởng Xuyên xách nước đổ vào trong thùng, gọi cô: “Mau rửa mặt rồi đi ngủ đi.”

cô nương kia lại không nhúc nhích lấy một phân.

Tưởng Xuyên nói: “Ở chung một chỗ với tôi khiến em thấy ỷ khuất thế sao?”

Tần Đường xoay người bê chậu ra ngoài rửa mặt, cô có mang theo bàn chải và khăn mặt, sau khi tự vệ sinh xong, dùng nước thừa rửa lại chân sạch sẽ, sau đó đi dép lê vào phòng lại, trèo lên tấm ván gỗ là giường kê trong góc kia, một ánh mắt cũng không thèm cho Tưởng Xuyên.

Xong xuôi tất cả mới ngẩng đầu lên nhìn Tưởng Xuyên: “Tôi không có kiêu khí như vậy.”

Tưởng Xuyên nhìn đôi chân trắng nõn của cô để trên tấm drap trải giường cũ kỹ, đầu ngón chân tròn tròn cuộn vào trong, cố gắng dờ dẫm mắt nhìn lên khuôn mặt cô, cười tà tà: “Tôi thấy em chỗ nào cũng tràn đầy kiêu khí.”

Tần Đường nghe xong trực tiếp nằm xuống xoay lưng về phía Tưởng Xuyên, kéo chăn che kín mít: “Tôi đi ngủ.”

Tường Xuyên nhìn bóng dáng cô, đầu lưỡi đảo một vòng quanh hàm răng, nhẹ giọng cười.

Nằm bên cạnh một người phụ nữ, là đàn ông ai cũng sẽ đều có những suy nghĩ đen tối, huống chi lúc này Tường Xuyên thật sự đã nổi lên ý định đó nên anh xoay người ra ngoài hút hết hai điếu thuốc rồi mới xoay người, nhẹ nhàng mở cửa bước vào, tắt đèn rồi lăn mò lên giường.

Mọi thứ lại trở nên yên tĩnh, bên cạnh truyền đến tiếng hít thở nhẹ nhàng và đều đặn, Tần Đường đã sớm ngủ say. Tường Xuyên còn tưởng cô sẽ rất phòng bị, không ngờ vừa mới nằm xuống đã ngủ mất rồi.

.....

Hai người ở lại núi Dương Quyển ba ngày hai đêm.

Trong lúc ở đây, Tần Đường đã hỏi thăm qua thôn trưởng, được anh trong thôn không có đủ tiền học trung học có tầm 5-6 em, cô ghi lại tên mọi người vào mục ghi chú trong điện thoại, bởi nơi này hệ thống thông tin không tốt, không có Internet, sóng di động thì cũng lúc có lúc không, cô không thể gọi điện cho lão Viên được.

Mẹ của Nguyệt Nguyệt mang tới một túi táo khô, ngại ngần nói:

“Ở nơi này của chúng tôi không có thứ gì tốt cả, chỉ có nhiều táo, chỉ là hai người tới không đúng lúc, táo mới đang nở hoa, phải tới tháng 10 mới có táo ăn được.”

Tần Đường nhận lấy cái túi trong tay bà, cười: “Cháu cảm ơn.”

Tường Xuyên đứng ở phía trước hút thuốc chờ cô.

“đi thôi.” Tần Đường đi đến bên cạnh anh.

Hai người phải đi một đoạn đường núi gập ghềnh mới tới chỗ đỗ xe máy, Tường Xuyên sải bước ngồi lên xe, hai chân thon dài chống lên đất, Tần Đường bám vào vai anh, thuận thế trèo lên xe, Tường Xuyên nói: “Bám chặt.”

Tần Đường vừa mới túm lấy áo Tường Xuyên, chiếc xe liền lao đi như một mũi tên.

Đường đất vô cùng nhấp nhô, gập ghềnh lại xóc nảy.

Vẫn xóc đến phát điên như cũ, Tần Đường nhìn không được nói: “Đến lượt tôi dè.”

Tường Xuyên nghiêng đầu: “Tĩnh lại đi.”

Tần Đường cắn môi: “Vậy anh dịch lại.”

“Em bám chặt hơn đi.”

“Tôi bảo anh dịch lại mà.” Tần Đường nói: “Mông tôi đau.”

“.....”

Tường Xuyên cười ra tiếng, giảm tốc độ: “nói em mỏng manh em còn không nhận.”

Tần Đường không nhìn nữa, hung hăng véo eo Tường Xuyên một cái, nhưng bắp thịt dưới tay cứng như đá, cũng không biết có làm Tường Xuyên đau được hay không.

Tường Xuyên vốn ngồi nghiêng người về phía trước, bị Tần Đường véo xong liền thẳng lưng lên, lạnh giọng cảnh báo: “Còn lộn xộn tôi ném em xuống đó.”

.....

Trở lại huyện Giaidĩ là chàng vạng, Tưởng Xuyên tìm một nhà nghỉ nhỏ thuê hai phòng.

Ở núi Dương Quyên đã ba ngày không tắm, vừa bước vào phòng, Tần Đường liền không nhịn được lập tức lao vào phòng tắm đầu tiên.

một lát sau có người gõ cửa.

cô vừa lau đầu vừa cách một cánh cửa hỏi: “Ai vậy?”

Tưởng Xuyên: “Tôi, xuống ăn cơm.”

Tần Đường: “anh chờ một chút.”

Tần Đường thay váy vào, cầm lấy túi xách, ôm lấy máy ảnh, rồi cứ thế mặt mộc mở cửa.

Tưởng Xuyên dựa vào cửa hút thuốc, nghe tiếng mở cửa nghiêng đầu nhìn cô: “Tắm thôi mà cũng lâu như vậy. Tốn nước!”

Tần Đường không nhịn được cãi lại: “Ba ngày không tắm, đương nhiên là lâu rồi.”

Tưởng Xuyên cũng không nói nữa: “đi thôi.”

Hai người đứng ở đầu phố huyện, nơi này không có nhiều quán ăn ngon lắm, Tưởng Xuyên hỏi: “Em muốn ăn gì?”

Tần Đường nhìn quanh một lượt, chỉ về một quán ăn có vẻ sạch sẽ: “Chúng ta qua đó ăn đi, gọi vài món xào.”

Tưởng Xuyên không có ý kiến, bước vào.

Nhìn qua thực đơn, anh hỏi: “Em muốn ăn thịt dê sao?”

Tần Đường gật đầu: “Ừ.”

anh đưa lại thực đơn chocô, “Vây em cứ gọi đi, tôi chạy đi mua bao thuốc.”

.....

Tưởng Xuyên đi đến quầy hàng chỗ ngoặt mua bao thuốc, lại thấy bên cạnh là cửa hàng trà sữa, liền đi tới hỏi: “Mấy cô gái trẻ thích uống gì vậy?”

Nhân viên bán hàng ngốc lảng một chút, sau đó liền nhanh nhẩu giới thiệu: “Món thường được gọi nhất là trà sữa, trà chanh, nước trái cây các loại.”

Tưởng Xuyên liếc mắt nhìn một lượt: “Vây chomột ly trà chanh đi.”

Đợi một lát, nhân viên mang trà chanh ra đưa cho anh: “Của quý khách đây ạ, hoan nghênh quý khách tiếp tục ghé thăm.”

Tưởng Xuyên miệng ngậm thuốc, xách theo cốc trà chanh trở về quán.

Di động trong túi vang lên, anh lấy ra nhìn, là số lạ.

Tưởng Xuyên vẩy tàn thuốc xuống đất, bắt máy, nhưng không nói chuyện.

Đối phương cười lên một tiếng, Tưởng Xuyên liền nhận ra giọng của đối phương: “Triệu Kiến Hòa.”

Triệu Kiến Hòa cười: “Tưởng Xuyên, trước kia chú còn gọi tôi một tiếng anh, bây giờ mở miệng ngậm miệng liền Triệu Kiến Hòa, thật đúng là khách khí mà.”

Tưởng Xuyên cười nhạt: “không cùng lý tưởng, không hợp tác được.”

“Biết đâu đây....”

Ăn đường Tường Xuyên đột nhiên nhả lại, nhanh chóng trở lại quán ăn ban này. Chỗ ngồi của Tần Đường không một bóng người, trên bàn vẫn còn hai đĩa đồ ăn còn chưa động đũa.

Ông chủ bê một bát canh thịt dê tới, Tường Xuyên liền xách cổ áo ông ta lên, ông chủ cả kinh rơi cả bát canh xuống đất, canh dê nóng hổi bắn lên đù khiến ông chủ bật kêu thành tiếng.

Sắc mặt Tường Xuyên tối tăm đến dọa người, hỏi: “cô gái lúc này ngồi ở đây đâu?”

Ông chủ vội vàng nói: “Tôi không biết... Tôi vẫn luôn bận rộn xào rau ở bên trong nên cũng không chú ý....”

Tường Xuyên đẩy ông ta ra, rút điện thoại gọi tới số vừa này.

“Triệu Kiến Hòa, mày muốn làm gì thì cứ tìm đến tao đây này, đừng động tới cô ấy.”

Triệu Kiến Hòa cười lạnh: “Mày có tư cách gì mà đòi ra điều kiện với tao?”

Tường Xuyên nói: “Quỹ An Nhất.”

Quỹ An Nhất là một quỹ từ thiện do anh hậu Cảnh Tâm và chồng mình là Tần Sâm thành lập dưới danh nghĩa công ái mình nhằm giúp đỡ trẻ em nghèo hiếu học. Trước đây Triệu Kiến Hòa cũng từng đứng ra thành lập quỹ từ thiện nên đương nhiên biết đến quỹ An Nhất này.

“Ý mày là gì?”

“Tần Đường là con gái của Tần Sâm và Cảnh Tâm.”

Tần gia bảo vệ công ai rất tốt, ảnh chụp Tần Đường trên mạng cũng chỉ có vài tấm lúc còn nhỏ của cô, sau khi lớn lên thì hoàn toàn không có, nhưng

tên cô trong giới nhiếp ảnh và giải trí thì lại không hề xa lạ.

Nhiếp ảnh gia Tần Đường.

Hai chữ này đi đâu cũng có thể thấy được.

Triệu Kiến Hòa im lặng vài giây, sau đó bật cười: “Tưởng Xuyên, nếu mấy năm trước mà nói lời này có lẽ lão tử đây sẽ thấy sợ....”

Trong lòng Tưởng Xuyên trầm xuống: “Mày định làm gì?”

Triệu Kiến Hòa càng cười to: “Yên tâm, tao sẽ không động đến cô ta.”

“Địa điểm.”

Triệu Kiến Hòa dừng một chút: “Ta đang trên đường trở lại Du Lâm, mà đến Du Lâm thì liên lạc lại.”

Điện thoại bị ngắt, Tưởng Xuyên hung hăng nắm chặt di động đến mức muốn bóp nát nó ra.

anh nhanh chóng xoay người, ông chủ ở phía sau liền hô lên: “Này, còn chưa có trả tiền mà.....”

Tưởng Xuyên rút ra 200 tệ vứt lên bàn, sau đó nhanh chóng rời đi.

Trong bóng đêm, một chiếc xe Jeep đang lao nhanh trên đường quốc lộ.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 19

trên đường cao tốc, một chiếc SUV đen hàng nội địa đang chạy với vận tốc đều đặn.

Tần Đường chậm rãi mở mắt. Tay chân cô không bị trói, miệng cũng không bị dính băng dính, điện thoại, máy ảnh, túi xách vẫn còn nguyên, có vẻ như vẫn bình yên vô sự.

Hơn một tiếng trước, có người bỗng từ phía sau tiến tới bịt miệng cô, vài giây sau đó cô liền mất đi tri giác, ý thức thanh tỉnh ở vài giây là nỗi sợ hãi không nói nên lời.

cô nhìn về phía người đàn ông ngồi cạnh mình, mi tâm có một vết sẹo, thoát nhìn tràn ngập lệ khí.

Tần Đường siết chặt ngón tay, hai chân lùi dần về phía cửa xe, cố gắng tạo ra một khoảng cách an toàn. Hít sâu một hơi, cố gắng ép mình bình tĩnh trở lại, mở miệng: “anh muốn gì?”

Nếu chỉ là bắt cóc tổng tiền thì cô sẽ không có nguy hiểm gì, nhưng nếu là lợi dụng cô để uy hiếp Tưởng Xuyên thì đối phương chắc hẳn là có chuẩn bị mà tới. Hơn nữa, quan hệ giữa cô và Tưởng Xuyên còn chưa đến mức có thể khiến anh mạo hiểm tất cả vì cô, nói không chừng, cả hai người đều có thể an toàn thoát thân.

Triệu Kiến Hòa dựa lưng vào ghế dựa, bắt chéo chân, nhếch miệng nở nụ cười ý vị không rõ: “Tần tiểu thư không cần lo lắng, trong vòng hai tiếng, nếu Tưởng Xuyên tới thì cô sẽ không có việc gì đâu.”

“Vậy nếu anh không tới thì sao?” Tần Đường nhẹ giọng hỏi, ngón tay run rẩy siết chặt lại, cố gắng che dấu sự sợ hãi: “anh ta có ân oán với anh, biết đây là cái bẫy của anh, anh ta cũng không phải kẻ ngu, sao tự mình dẫn xác tới chứ?”

Triệu Kiến Hòa đùa nghịch cái di động trong tay, nhàn nhạt cười: “Nhưng anh ta lại đang đuổi theo chúng ta mất rồi.”

Đôi mắt Tần Đường mở lớn, Triệu Kiến Hòa lại nói: “Có khi đang chờ sẵn chúng ta ở phía trước cũng nên í.”

Tần Đường cười cười: “Đây cùng lắm cũng chỉ là thuận đường mà thôi. Dù sao muộn đến Du Lâm thì nhất định phải đi qua con đường này mà.”

“không phải cô đã thanh toán giúp anh ta 87 vạn sao?” Triệu Kiến Hòa cười lạnh: “Chỉ dựa vào một điểm này thôi, chắc chắn anh ta sẽ tới. cô cứ chờ mà xem.”

Quả nhiên là do 87 vạn kia gây họa mà.

Tần Đường nhìn ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ một lúc lâu, nhưng lại hoàn toàn không nghĩ ra được trên đường cao tốc thế này mình có thể làm gì.

Vừa ra khỏi đường cao tốc, di động của Triệu Kiến Hòa liên đồ chuông.

anh ta giờ giờ di động về phía Tần Đường: “cô xem, anh ta tới rồi này.”

Tần Đường nhìn chăm chăm di động của Triệu Kiến Hòa. cô không biết Tưởng Xuyên sẽ làm thế nào, Triệu Kiến Hòa chắc chắn là có chuẩn bị mà đến, nếu không đã không bắt có cô như thế này... không biết Tưởng Xuyên có gặp nguy hiểm gì không.....

.....

“Tưởng Xuyên, mà không phải gấp như vậy, tao còn chưa ra khỏi đường cao tốc mà.”

Xe Tưởng Xuyên chạy nhanh cảm một đoạn đường dài, vừa mới ra khỏi đường cao tốc, giờ đang ở một trạm xăng phụ cần để đổ xăng. Ngón tay siết chặt vô lăng, hỏi: “Chúng ta gặp nhau ở đâu?”

Triệu Kiến Hòa nói: “Cứ ở chỗ cũ chờ đi, tao sẽ cho người qua đó. Nhưng nhớ đừng có chơi quá nhé, nếu bên đó báo nguy về thì mày biết hậu quả rồi đấy.”

“cô ấy đâu?”

“Đợi lát nữa mà sẽ được gặp thôi.”

nói xong liền lập tức cúp máy, ném cho Tần Đường một miếng vải bịt mắt: “Tự bịt vào, đừng bắt tôi phải ra tay.”

Tần Đường cắn môi, bịt mắt lên, rất nhanh tay liền bị trói lại, miệng cũng bị dính băng dính.

một nỗi sợ hãi không tên lan từ lòng bàn chân lên tận từng sợi tóc.

.....

Tưởng Xuyên đổ xăng xong liền nhanh chóng rời khỏi trạm xăng.

Tới chỗ của Triệu Kiến Hòa, đã sớm có vài chiếc xe đứng đó chờ anh.

Tưởng Xuyên đóng sầm cửa xe tới.

Vừa lên xe đã có người ném cho anh một cái bịt mắt: “Đeo vào”

Có người sờ túi quần anh: “Di động đâu?”

Tưởng Xuyên liếc nhìn hẳn: “Túi quần sau.”

Người nọ rất nhanh lấy được di động từ túi quần sau ra, sau đó liền đập mạnh một cái vào bụng Tưởng Xuyên: “Cho mày chơi này!”

Tưởng Xuyên cắn chặt răng, không hé miệng nửa câu, đôi mắt đen dưới bóng tối nhìn không gram một chút cảm xúc nào.

Nửa tiếng sau.....

một bóng dáng cao lớn đi về phía xe Jeep đen, mở cửa xe ra, lấy di động để trên ghế lái.

.....

Tần Đường bị người ta đẩy mạnh vào một căn phòng. Sau khi tay được tự do, điều đầu tiên cô làm là tháo bịt mắt và băng dính trên miệng xuống.

Gian phòng không lớn lắm, cũng không có cửa sổ.

Triệu Kiến Hòa ngồi vắt chân trên sofa, trong miệng ngậm một điều thuốc, nhẹ nhàng nhả ra một làn khói. Khói thuốc nhanh chóng lan đến chóp mũi, lần đầu tiên Tần Đường cảm thấy mùi thuốc lá lại sạch sủa như vậy.

Tần Đường nhìn về phía hắc tá, bình tĩnh nói: “Nếu anh muốn tiền, tôi có thể cho anh.”

Triệu Kiến Hòa nhìn gương mặt bình tĩnh của cô, ngón tay gầy gầy tàn thuốc, cười ra tiếng:

“cô gái nhỏ trông thế mà cũng thật dũng cảm nha. Nhưng, tiền ấy à, lão tử có thể tự mình kiếm được, lão tử còn chưa túng đến độ phải bắt có một cô gái để đòi tiền chuộc.”

Trái tim Tần Đường trầm xuống.

Cửa bị đẩy ra.

một người phụ nữ dáng người no đủ, thành thực, gọi cảm bước vào, ánh mắt tùy ý liếc nhìn Tần Đường một cái, đi đến bên cạnh Triệu Kiến Hòa, tay đặt trên vai hắn ta cười khê: “Kiến Hòa, anh kiểm đầu ra cô gái xinh đẹp này vậy?”

Triệu Kiến Hòa sờ sờ tay cô ta, kéo một cái, mỹ nhân lập tức ngã vào lòng hắn ta: “Xem kịch đi.”

Mỹ nhân cười quyến rũ, ngoan ngoãn ngồi trong lòng hắn ta.

Tần Đường cảm môi, đứng nguyên tại chỗ.

Triệu Kiến Hòa nói: “Cô là người phụ trách quỹ An Nhất?”

“Sao anh biết?” Tần Đường ngoài ý muốn kinh ngạc, chuyện này cô chưa từng nói ra với người trong nghĩa trạm. Người liên hệ với Lữ An là lão Viên, cô vẫn luôn hoạt động dưới danh nghĩa làm một người tình nguyện của quỹ, cũng chưa từng công khai thân phận, mà mấy năm nay cô đi tới đi lui khắp nơi vẫn luôn gặp những con người thuần hậu chất phác nên thân phận này tới giờ vẫn chưa bị phát hiện.

Triệu Kiến Hòa cũng nhìn ra điều cô đang thắc mắc: “Là Tưởng Xuyên nói.”

Sao Tưởng Xuyên lại biết được? Tần Đường suy nghĩ trong chốc lát, không nghĩ ra mình bị lộ từ khi nào. Nhưng nếu như Tưởng Xuyên đã biết lại chưa hề nhắc tới chứ?”

Suy nghĩ vài giây, cô dứt khoát thừa nhận: “Đúng, quỹ An Nhất là do cha mẹ tôi thành lập.”

Năm đó Triệu Kiến Hòa cũng từng thành lập quỹ từ thiện, quỹ An Nhất đã thành lập được hai mươi năm, hắn ta đương nhiên không thể nào không biết.

Tần Đường nghĩ tới việc Triệu Kiến Hòa lợi dụng quỹ từ thiện để làm những công việc dơ bẩn đó thì liền không nhin được nghiêng rằng nghiêng lợi: quân khốn nạn, bại hoại.

Đúng lúc này tiếng đập cửa vang lên.

Triệu Kiến Hòa nói: “Tướng Xuyên tới rồi.”

Cửa bị đẩy ra, thân hình cao lớn của Tướng Xuyên bị người ta đẩy mạnh vào, trên mặt vẫn bị che kín, khuôn mặt bình tĩnh không một gợn cảm xúc.

Bị mắt bị kéo xuống....

Trong nháy mắt, ánh mắt hai người chạm nhau, khóe miệng Tần Đường hơi trễ xuống mà khóe miệng Tướng Xuyên lại hơi cong lên, cho cô sự an ủi lớn nhất.

Tướng Xuyên đi về phía cô, thấp giọng hỏi: “Sợ không?”

Đôi mắt Tần Đường ửng đỏ, cúi đầu lắc đầu: “không.”

Thực ra, lúc này cô sợ đến chết đi được.

Vô duyên vô cớ bị bắt cóc, mà đối phương lại còn là một tên mới ra tù.

Bây giờ cũng sợ, bởi vì không biết sắp tới sẽ gặp phải chuyện gì.

Tướng Xuyên xoa đầu cô, không nói nhiều, nhìn về phía Triệu Kiến Hòa: “Tôi tới rồi, để cô ấy đi.”

Triệu Kiến Hòa vỗ vỗ lên đùi mỹ nhân, mỹ nhân kia liền đứng dậy.

Triệu Kiến Hòa đi về phía Tướng Xuyên, vòng ra phía sau anh, sau đó đột nhiên đá mạnh vào chân Tướng Xuyên. Chân Tướng Xuyên đột nhiên

nhồi lên, đầu gối xong xuống, thiếu chút nữa thì quỳ trên mặt đất may mà kịp đưa tay chống xuống, hàm răng nghiến chặt.

Tần Đường trợn tròn mắt, vội vàng đi về phía anh.

Lúc đi đến trước mặt Tưởng Xuyên liền dừng lại, đứng thẳng lưng lên, hai tay siết chặt.

Tưởng Xuyên vừa đứng lên, lại bị Triệu Kiến Hòa túm lấy cổ áo, dấm mạnh vào mặt.

Lồng ngực Tần Đường phập phồng mạnh mẽ, vô cùng tức giận, nhưng chỉ có thể im lặng không lên tiếng.

Tưởng Xuyên không hề phản kháng, Triệu Kiến Hòa tàn nhẫn đập lên bụng anh, cười lạnh lẽo, sau đó liền đập liên tục 4 phát liên. Tưởng Xuyên cắn chặt răng, cổ họng khàn kêu rên lấy một tiếng, Triệu Kiến Hòa lại túm lấy cổ áo Tưởng Xuyên ném người ra: “Sáu năm cơm tù, sáu quyền này để mày đổi một người phụ nữ.”

Tần Đường rốt cuộc không nhịn được nữa, vội vàng đỡ lấy Tưởng Xuyên.

Có lẽ do quá đau, trán Tưởng Xuyên nổi lên mấy sợi gân xanh, nắm chặt lấy tay cô, nhả vài giọt mồ hôi lớn.

Vừa cúi đầu liền bắt gặp đôi mắt đỏ hoe của cô đang nhìn mình.

anh nhìn cô.

Triệu Kiến Hòa ngồi lại lên ghế, vắt chân, châm một điếu thuốc: “Tần tiểu thư.”

Tần Đường nhìn về phía hãnta: “Có thể để bọn tôi đi chưa?”

Triệu Kiến Hòa cười to: “Tôi nói sáu quyền đó là để cho bạn ta đổi một người phụ nữ, chứ đâu có nói để cho bạn đi?”

Tần Đường cắn môi, cố nín lại tức giận. Triệu Kiến Hòa lấy thuốc lá chỉ về phía cô: “Đồ đạc của cô, túi xách, điện thoại, máy ảnh, chỉ có thể chọn một thứ mang đi.”

Tường Xuyên cầm tay cô, giọng nói khàn khàn: “Chọn máy ảnh.”

Máy ảnh là sinh mạng của một nhiếp ảnh gia.

Toàn bộ ảnh chụp mấy ngày hôm nay của cô đều ở trong máy ảnh.

Tần Đường ném túi xách trong tay xuống, cúi đầu nhìn về phía máy ảnh đang treo trước ngực, đáy mắt tràn ngập sự đau khổ, vô cùng khó chịu.

Cuối cùng, cô rời máy ảnh xuống, chậm rãi khom lưng đặt nó lên túi xách.

cô chọn đi động.

Triệu Kiến Hòa ngậm thuốc lá tới, cầm lấy cái máy ảnh trông vô cùng quý giá kia, cười thầm một tiếng, sau đó ném mạnh xuống đất.

“Rầm.....”

Cái máy ảnh vỡ thành mấy miếng nhỏ.

Ngực Tần Đường như bị người ta hung hăng bóp lấy, đôi mắt ửng đỏ, cuối cùng không nén được cảm xúc, ngược mặt trừng mắt.

Ánh mắt Tường Xuyên run lên, giữ chặt cô lại.

Triệu Kiến Hòa lại thấy vô cùng thích thú, đoạt lấy đi động trong tay cô, giây tiếp theo, đi động cũng biến thành nhiều miếng nhỏ.

Tường Xuyên hơi nheo mắt lại, mím môi.

Tần Đường lại như phát điên trừng mắt: “anh đồ hỗn đản! nói không giữ lời!!”

Triệu Kiến Hòa đương nhiên không thể để cô cầm theo di động rồi. Biết vậy lúc đó cô chọn giữ lại máy ảnh.

Triệu Kiến Hòa cười khẽ, khom lưng, dùng hai ngón tay cầm lấy túi của cô lên, ném qua.

Tường Xuyên đón được, khoác túi lên vai cô, nhìn về phía Triệu Kiến Hòa: “Có thể để cô ấy đi chưa?”

Triệu Kiến Hòa cười: “Đương nhiên rồi.”

“Để cô ấy tự lái xe.”

“Tại sao?”

“cô ấy không có di động, không thể báo cảnh sát ngay được, cũng không biết đây là đâu, không thể tạo uy hiếp với anh được. anh để người đi theo cô ấy là được, cho dù là tôi thì cũng không chạy được đâu.”

Triệu Kiến Hòa cười lên, xòe tay ra hiệu.

Tường Xuyên lấy chìa khóa xe trong túi quần ra, đưa cho cô.

Tần Đường cắn môi, ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt hồng hồng, giống như ngau giây tiếp theo lập tức có thể chảy nước mắt vậy.

Nhưng cô vẫn cố gắng nén lại, không để nước mắt rơi xuống, dù chỉ một giọt.

anhnhét chìa khóa vào bàn taycô, nắm chặt lấy nó: “Biết dùng chỉ đườngkhông?”

“Biết.....”côcầm chìa khóa xe,nhỏgiọngnói.

“Ừ.”anhcúi đầu, ánh mắt thâm trầm: “Có thể tự mình lái xe về Tây Ankhông?”

Tần Đường hít hít mũi, gật đầu: “Có thể.”

Tưởng Xuyên nói: “Tốt, vậy tự mình lái xe về.”

côngăng đầu: “Thế cònanh?”

Tưởng Xuyên cười, bàn tay khế siết lấy taycô, khàn giọngnói: “Tôikhôngsao!”

Triệu Kiến Hòa lạnh mặt nhìn bọn họ: “Người đâu, đưa Tần tiểu thư ra ngoài.”

Tưởng Xuyên xoa đầucô, thấp giọngnói: “điđi.”

côđứng bất động, đôi mắt đỏ rực, nhưng lạikhôngmuốn khóc.

“Tưởng Xuyên,anhsẽtrở lại chứ?”

“Ừ.”

Tần Đườngkhôngbiết vì sao mình lại sợ như vậy, khóe miệng cố gắng nhếch lên, giọngnóilí nhí: “anhnhất định phải giữ lời đấy.”

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 20

Tần Đường tới như thế nào thì đi vẫn y như thế, hai mắt đều bị bịt kín lại. Dọc đường đi cô đều cố gắng ghi nhớ và cảm nhận mọi thứ: lúc bước lên bậc, lúc mở cửa, lúc đứng ở cửa ra, có mùi sơn khá gay mũi, lúc mở cổng thì có một làn gió thổi tới.

Tần Đường bị nhét lên xe, xe nhanh chóng lăn bánh.

Nửa tiếng sau, xe dừng lại, bịt mắt được gỡ xuống, “Tần tiểu thư, cô có thể đi rồi.”

Tần Đường hơi nheo mắt lại để dần thích ứng với ánh sáng bên ngoài.

Nơi này là đầu đường cái vô cùng tiêu điều và an tĩnh, quay đầu nhìn lại có thấy thấp thoáng mấy căn nhà mới, có vẻ như là khu mới được khai phá.

Bởi vì đêm đã khuya nên không có một bóng người.

Một chiếc xe Jeep đen đỗ trước mặt Tần Đường, Tần Đường mang theo túi xách xuống xe, hai người đàn ông cao lớn đi theo phía sau cô. Tần Đường liếc nhìn hai người họ một cái. Lúc đi đến bên cạnh cái xe thì phát hiện cửa kính ở chỗ ghế lái đã bị vỡ, người đàn ông liền hỏi: “Sao lại thế này?”

Tần Đường cố kìm nén sự nghi hoặc lại, lạnh giọng nói: “Có thể là trộm, hoặc bị ăn mày phá hỏng đi.”

Người đàn ông cao lớn kia đi qua lại hai vòng, phát hiện đến cửa kính của ba cánh cửa còn lại cũng đều bị vỡ, lúc này mới không nghi ngờ nữa.

Tần Đường thầm thở phào nhẹ nhõm, mở cửa lên xe. Hai người đàn ông đi theo ngồi vào phía sau.

Vừa lên xe cô liền thấy trên ghế phụ có một ly trà chanh, cô duỗi tay sờ lấy, vẫn còn hơi lạnh.

Tần Đường rũ mắt xuống. Cái này chắc là Tưởng Xuyên mua cho cô lúc đi mua thuốc là rồi.

“Biết dùng chỉ đường không?”

“Biết.....”

Tần Đường liếc mắt nhìn về phía chỉ đường, khởi động xe, từ kính chiếu hậu lạng lẽ nhìn về hai ghế sau, hai người đàn ông kia có vẻ không chú ý đến cô. Tay Tần Đường hơi run lên, chậm rãi vươn qua, ấn một thành chữ, hai người đàn ông lập tức nghiêng người về phía trước: “cô định làm gì?”

Tần Đường nói: “Tôi không biết đường, đang nhập chỉ đường.”

Người đàn ông liếc nhìn Tần Đường một cái, rồi ngồi trở lại, hùng hùng hổ hổ nói: “Mợ nhà nó, đã hai buổi tối ta không được ngủ rồi, tất cả đều vì Tưởng Xuyên. Hiện tại còn phải đi theo mà một chuyến nữa. Mà không hề thò vào ngoảnh một chút, đừng có giở trò, bằng không hai người bọn tao xxx chết mà!”

Nghe xong người đàn ông còn lại cũng cất tiếng cười to.

Tần Đường cắn môi dưới, im lặng không nói.

cô lái rất chậm, vừa lái vừa nhìn chăm chăm hướng dẫn. Tưởng Xuyên đã từng nhập lộ trình này, cho nên, hiện giờ cô chính là đang đi theo con

đường trước đây anh đi. Lúc trước Triệu Kiến Hòa nó là chờ ở chỗ cũ, Tường Xuyên nhất định biết chỗ cũ đó là ở đâu nên đã nhập trước chỉ đường.

Xe lái ra khỏi con đường tối tăm, hòa vào với dòng xe cộ.

không biết Tường Xuyên hiện giờ như thế nào, bọn họ nhiều người như vậy, anh ấy dù có lợi hại đến đâu cũng không bằng. Hơn nữa nếu Triệu Kiến Hòa gỡ thủ đoạn, không biết sẽ ra sao nữa.....

Tần Đường nóng lòng như lửa đốt, vừa lái xe vừa thất thần... nhưng.... Chỉ đường, chỉ đường ư? Rốt cuộc chỉ đường là có ý gì đây?

đang xuất thân, phía sau xe đột nhiên bị một lực lớn va chạm vào.

“Phanh.....”

Xe đi đảo đảo hướng về phía trước.

Tần Đường kinh hãi, vội vàng dẫm chân phanh.

Nhưng quá muộn rồi, đầu xe đụng phải thanh bảo vệ của một chiếc BMW X3.

Ba xe đụng nhau tạo thành một tai nạn liên hoàn.

Hai người đàn ông vốn đang dựa lưng vào ghế để chớp mắt, sau khi bị đụng phải, đầu liền theo quán tính đập mạnh vào ghế trước, đàn mặt tại chỗ.

Giây tiếp theo là tiếng chửi rủa vang lên: “Mày làm cái quái gì vậy?”

Tần Đường luống cuống vài giây, sau đó lấy lại bình tĩnh, đáy lòng vẫn chút hưng phấn. cô quay đầu lại, vô tội nói: “Có người đụng phải tôi từ phía sau mà.....”

Chủ xe BMW bước xuống, làm một người phụ nữ trẻ dưới 40 tuổi, nổi giận đùng đùng bước xuống, vừa mở miệng liền gào thét: “cô có biết lái xe không thế?!”

Tần Đường muốn mở cửa xe bước xuống, người đàn ông phía sau đã để lại vài câu: “Ngồi im.”

Tần Đường cúi đầu, một người đàn ông khác bước xuống xe, ý vào một thân cơ bắp cuồn cuộn đi dọa người: “Cậu cái gì mà cậu! Em gái tôi không cần thận đảm phải xecô, bởi thường chút tiền là được chứ gì!”

Người phụ nữ kia nhìn thoáng qua cái xe Jeep không đáng tiền, vênh mặt, không chút sợ hãi nói: “Vậy anh bởi thường đi! nói cho anh biết, xe của tôi là xe mới đó!”

trên đường xe cộ qua lại không ít, lần va chạm này đã gây nên một trận ùn tắc.

Lúc này, một người đàn ông mặc áo phông xanh khom lưng, mặt đối mặt với khung cửa kính bị vỡ chỗ Tần Đường, liên tục nói: “Mọi người không sao chứ? thật xin lỗi, em trai tôi mới tập lái xe, đụng phải sau xecô! thật xin lỗi.....”

Tần Đường chớp chớp mắt nói: “Hình như chân tôi bị thương.”

Người đàn ông kia nghe vậy lập tức mở cửa xe ra, Tần Đường tránh được bàn tay của người đàn ông ngồi ghế sau, linh hoạt đi ra ngoài. Người đàn ông kia giữ không kịp nên cũng lập tức mở cửa đi ra ngoài.

Tần Đường nhanh chóng quan sát tình huống xung quanh, xe cộ bị ùn tắc lại không ít, trong thời gian ngắn khó mà có thể lưu thông lại được. cô lại nhìn về phía chiếc xe đằng sau, trên xe còn khoảng 3-4 người đàn ông

nữa, đang nhanh chóng ngẩng đầu liếc nhìn người đàn ông đứng trước mặt cô.

Giây tiếp theo, cô lập tức tìm một thương, cất bước chạy đi.

Người đàn ông lập tức cất tiếng mắng chửi: “Mẹ nhà nó! Quay trở lại cho tao!!!”

Sau đó liền đuổi theo.

Nhưng ngay sau đó, người đàn ông áo xanh lập tức túm lại cánh tay hanta rồi nhấc chân đá vào cẳng chân hanta. Người đàn ông không kịp phòng bị, đầu gối lập tức khuỵu xuống, khuỷu tay vị áo xanh liền đè xuống sau gáy hanta, hanta bị đau la kêu oai oái.

Bên kia, người đàn ông đang dây dưa với chủ xe BMW cũng bị chế phục.

Tần Đường chạy được một đoạn, phát hiện có hai người đàn ông khác đuổi theo.

cô dừng lại, thở phò phò hỏi: “Các anh là cảnh sát sao?”

“Việc này không cần cô quan tâm, chỉ cần biết chúng tôi không phải người xấu thôi. cô muốn tự lái xe về hay để chúng tôi đưa về?”

Tần Đường vội hỏi: “Vậy còn Tưởng Xuyên thì sao? Máy người đã cứu được anh ấy chưa?”

“Lão đại vẫn đang tìm. Định vị của cậu ấy không xác định được nữa, chúng tôi vẫn chưa tìm được chỗ.”

“Cậu đưa Tần tiểu thư về trước, tôi quay lại tập hợp với lão đại.”

Tần Đường căn môi nhìn bọn họ: “Tôi cùng đi với mấy anh. Tôi mới từ chỗ đó ra, có thể tôi sẽ tìm được chỗ đó.”

Người đàn ông nghi hoặc: “cô? không được!”

Tần Đường nóng nảy, vành mắt ửng đỏ: “Bọn họ có rất nhiều người. Triệu Kiến Hòa làm một tên cận bọ, nhất định hắn sẽ không bỏ qua cho Tưởng Xuyên. Đã hơn 40’ rồi, nếu không nhanh Tưởng Xuyên sẽ mất mạng mất!”

Hai người đàn ông liếc nhìn nhau.

“Được.”

Sau khi lên xe, Tần Đường đem toàn bộ mọi thứ mình biết nói cho bọn họ: “Chỗ đó không có cửa sổ, có mùi bùn đất, cửa có mùi sơn rất nồng, tôi cảm thấy là một căn hầm ngầm mới đào.”

Người đàn ông lập tức gọi điện thoại.

Tần Đường sốt ruột nhìn đồng hồ. Đã một tiếng trôi qua rồi.

Đầu óc chợt lóe, cô đột nhiên túm lấy tay người đàn ông bên cạnh: “Quay lại! Lập tức quay lại! Ngay bây giờ!”

Người đàn ông sửng sốt: “Chỗ nào?”

“Nơi Tưởng Xuyên dừng xe. anh hãy vẫn ở chỗ đó!”

.....

Tưởng Xuyên nâng mu bàn tay, quệt ngang một đường lau máu nơi khóe miệng, thể lực đã hao mất hơn nửa, đôi mắt đen nhìn chăm chăm bốn phía, không dám nơi lỏng chút nào.

Sáu, bảy tên đang nhìn anh chăm chăm, tùy thời tấn công.

Ở góc tường đã có mấy tên ngã xuống.

Triệu Kiến Hòa ngồi vắt chân trên ghế, chậm rãi nhả ra mấy vòng khói thuốc, tay gác lên tay vịn vịn gỗ gõ vài cái gạt tàn thuốc, trên gạt tàn đã có 4, 5 đầu lọc, vẻ mặt lãnh khốc nhìn Tưởng Xuyên đang bị vây bên trong.

“Mày có biết khoảng thời gian ở trong tù tao đã trải qua như thế nào không? Lúc mới đi vào, lúc nào cũng có người muốn mạng của tao. không ngày nào là tao không phải đánh nhau với người ta. Nếu không phải mạng tao cứng thì đã sớm chết trong tù từ lâu rồi.

Tưởng Xuyên làm như không nghe thấy, hàm dưới banh ra, quần áo trên người ướt đầm mồ hôi, nứatrênở trần, ánh mắt sắc bén, cả người trong trạng thái phòng bị.

“Sao? Tư vị này như thế nào?”

Tưởng Xuyên không nói chuyện.

Đáy mắt Triệu Kiến Hòa xoẹt qua một mảnh điên cuồng, cười lạnh: “Tiếp tục! Thất thần cái gì!”

Mấy tay đâm trong nháy mắt lại đánh về phía Tưởng Xuyên. Trước sau Tưởng Xuyên đều dính đòn, thể lực đã sớm đến cực hạn, liên tục ăn vài cú đâm liên tiếp, chống đỡ được đến tận lúc này hoàn toàn là dựa vào ý chí.

.....

Tần Đường hoang mang rối loạn tìm kiếm tứ phía, sốt ruột lắm lắm:

“không đúng..... Rốt cuộc là ở chỗ nào.....”

“Tần tiểu thư, cô đừng chạy loạn nữa!”

Tần Đường dường như không nghe thấy, vẫn tiếp tục tìm kiếm ở phía trước.

“Tần tiểu thư!”

Tần Đường quay đầu lại, giận dữ kêu: “Mấy người còn không mau chia nhau ra tìm, tôi đi theo cô ấy.” sau đó liền chạy nhanh đến bên cạnh cô.

Hai người đàn ông thất thần, một người trong số đó nói: “Chúng ta chia nhau ra tìm, tôi đi theo cô ấy.” sau đó liền chạy nhanh đến bên cạnh cô.

Tần Đường không nói lời nào, tiếp tục chạy về phía trước.

Thẳng đến khi chạy đến một dãy các căn biệt thự, một mùi sơn quen thuộc truyền đến, cô ngừng lại bước chân, người đàn ông phía sau bỗng nhiên kêu lên một tiếng. Tần Đường quay đầu lại, không biết từ khi nào phía sau bọn họ có nhiều hơn hai tên tráng hán, chính bọn chúng đã đánh lên người đàn ông đi trước.

Tần Đường nhìn thoáng qua, cảm thấy một mình người kia có thể đối phó.

Cẩn rằng một cái, cô liền nhắc chân chạy về phía căn biệt thự kia.

Lúc đến gần cửa của tầng hầm ngầm, mùi sơn kia lại truyền tới.

Tần Đường thấy ở gần cửa hầm có mấy thùng sơn.

Cô run tay, chậm rãi theo bậc thang bước xuống, sau đó cô nghe được tiếng đàn ông đang kêu rên, rồi tiếng nắm tay nện vào thịt.....

“Tưởng Xuyên, hôm nay ông đây không đánh chết mày được thì cũng phải làm cho mày tàn phế mới thôi!”

Trái tim Tần Đường đột nhiên trở nên cứng rắn, cô lập tức bước lên, ở chỗ đầu cầu thang gần cửa tìm được dụng cụ, mở nắp mấy thùng sơn xanh, đỏ, tím, vàng kia ra.

Xách lên một cái thùng không, cô ném mạnh nó xuống dưới.

“Ai?”

một tiếng gầm vang lên.

Trái tim Tần Đường nhảy vọt lên tận cổ.

Hai người đàn ông cao lớn lập tức đi ra thăm dò. Tần Đường ngồi xổm ở góc tường, xé hết toàn bộ giấy note trong túi xách ra, châm lửa, sau đó ném vào thùng sơn, ngọn lửa lập tức bùng lên.

Hai người đàn ông cao lớn kia còn chưa kịp xông lên phía trước, Tần Đường đã đá cái thùng sơn trước mặt xuống, chất dịch nóng bỏng mang theo lửa cháy hừng hực lập tức đổ xuống hai người, hai người tức thì gào lên đau đớn.

Cùng lúc, ngọn lửa cũng lan đến chỗ mà Tần Đường muốn.

“Mẹ nó!!! Cháy!!!!!!”

Rất nhanh, cả tầng hầm liền biến thành một mớ hỗn loạn.

Mùi gay mũi đến mức tất cả mọi người đều ngửi được.

Tưởng Xuyên liếc nhìn hai tay đấm trước mặt, thấy đối phương có chút phân tâm, lập tức quét chân, hai người nháy mắt gục ngã.

anh nhanh chóng chớp thời cơ xông ra ngoài.

Triệu Kiến Hòa tức giận gào lên: “CMN, ngăn nó lại cho tao!!!”

Tường Xuyên lao ra cửa, đóng sầm cửa lại, trong nháy mắt cửa lại bị mở rathìđột nhiên nâng chân đá mạnh vào ván cửa,mộtđồng người đằng sau lập tức lão đảo ngã xuống.

Tần Đường nhìn ngọn lửa ngày càng lớnthìcó chút hoảng.

Bắt đầu có khói.

côkhôngnhìnrở cuối cầu thang là ai, lại nhấc chân đámộtthùng sơn nữa xuống.

Tường Xuyên nhìn quả cầu lửađanglăn lông lốc từtrên cầu thang xuống, nhảy lên tay vịn tránhđi, ngẩng đầu nhìn: “Là tôi đây.”

Tần Đường ngốc lảng.mộtloạt cảm xúc hoảng loạn, sốt ruột, sợ hãi, khẩn trương....đột nhiên gộp hết lại thànhmột, kinh hỉ bước lênmột bước:

“Tường Xuyên.”

Tường Xuyên liếc nhìncômột cái, khuôn mặt trắng nõn bị lửa hun đến đỏ bừng, cảm dínhmộtvết xanh, mái tóc dài lộn xộn,trênváy loang lổ màu sơn xanh đỏ các loại..... Bộ dáng lấm lem nhưmộtcon mèo hoanhỏ.

Phía saudãcó người đuổi đến.

Tường Xuyên nhanh chóng chạy lên phíasên.

Tần Đường căn đúng lúc Tường Xuyên chạy qua liền nhanh chân đá nốt mấy thùng sơn còn lại xuống, nhưng cả người côđãmềm nhũn,mộtcước cũngkhôngđá nổi nữa.

Tường Xuyên ôm eo cô, đuổi chân đạp hai phát, mấy thùng sơn còn thừa liền lăn lông lốc xuống.

“đi!”

anh nắm chặt tay cô chạy ra bên ngoài, Tần Đường nặng nề thở dốc, đầu nặng chân nhếch nhếch khiêng chạy theo sau Tưởng Xuyên.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 21

Hơi thở Tần Đường trở nên gấp gáp, sắc mặt trắng bệch, thân thể càng ngày càng vô lực, hoàn toàn là chạy bằng ý chí, sau đó dần dần bước dài bước ngắn không theo kịp nữa.

Người đàn ông bên ngoài đã giải quyết xong hai tráng han kia, vừa thấy Tưởng Xuyên đang kéo Tần Đường chạy ra, đằng sau còn có vài tên tráng hán khác từ hầm ngầm đi lên đuổi theo, trong tay cầm theo gậy sắt mã tấu các loại, vội vàng kêu lên: “anh Tưởng, nhanh lên!”

Giây tiếp theo, hai đầu gối Tần Đường mềm nhũn, cả người ngã chúi về phía trước.

Tưởng Xuyên phản ứng rất nhanh, xoay người đỡ lấy cô gái phía sau vào lòng, không kịp nghĩ nhiều, tay lồng qua khuỷu chân cô, bế cô lên.

Tần Đường nằm lấy ngực áo Tưởng Xuyên, khó chịu ưm một tiếng.

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìn cô, phát hiện sắc mặt cô tái nhợt, mà nhũn nhủn chặt, bộ dáng thở không ra hơi, vô cùng chật vật thì đáy lòng liền trầm xuống, cánh tay càng ôm cô chặt hơn, mở miệng gọi: “Tần Đường!”

Người trong lòng nhỏng nong “ưm” một tiếng, lại bị Tưởng Xuyên vừa ôm vừa chạy nhanh, cả người xóc nảy muốn nôn.

Tưởng Xuyên cúi đầu, cảm thấy trên trán cô, rồi nhanh chóng dời đi, bước chân càng nhanh hơn.

“cô ấy làm sao vậy?”

“Hít quá nhiều khí độc.”

“Hả? Sao lại hít phải khí độc được?”

Đốt nhiều sơn như vậy, khói bay mù mịt, cô ấy lại đứng gần, sao có thể không hít phải khí độc chứ. Hơn nữa, khẳng định là hít không khí.

Tưởng Xuyên mím môi, bước chân càng nhanh hơn: “Xe ở đâu?”

“Ở ngay chỗ rẽ phía trước.”

Lao nhanh ra khỏi chỗ rẽ, phía trước liền có mấy người đàn ông chạy tới. Đều là người một nhà cả.

Tưởng Xuyên ôm Tần Đường lướt qua bọn họ: “Chỗ này giao cho mấy người.”

Triệu Kiến Hòa cùng với mười mấy người của hãnta đều bị thương hơn nửa rồi, lại nhìn thấy Tưởng Xuyên bên kia có người giúp đỡ, lạnh giọng nói: “Được rồi, không cần đuổi theo nữa.”

Người cũng đã chạy xa rồi, bên này lại có người giữ chân, có đuổi theo cũng vô ích.

.....

Tưởng Xuyên ôm Tần Đường trở lại trên xe, lập tức đặt cô nằm ở ghế sau. Hơi thở Tần Đường dồn dập, khuôn mặt tái nhợt, không hề hào như bình thường, tay chân lạnh toát, cả người mềm nhũn như một vũng nước. Tưởng Xuyên vỗ nhẹ lên mặt cô, khàn giọng gọi: “Tần Đường.....”

Trả lời là hô hấp càng thêm dồn dập của Tần Đường.

Tưởng Xuyên nhanh chóng ngồi lên xe, đóng cửa lại, trầm giọng nói với lái xe: “đi bệnh viện, mở hết toàn bộ cửa sổ xe ra.”

Tưởng Xuyên để Tần Đường gồi lên đùi mình, cố gắng vừa để cô dễ thở hơn, cũng để mình kiểm chế lại cơn giận.

“đi nhanh lên!”

“Vâng!”

Sắc mặt Tưởng Xuyên khuất lấp sau màn đêm, mím môi, cúi đầu nhìn Tần Đường, đầu ngón tay gạt đi mấy sợi tóc dính trên má cô, thấp giọng gọi: “Tần Đường.....”

Ngoại trừ tiếng gió thổi từ bên ngoài vào, trong tai Tưởng Xuyên tất cả chỉ có hơi thở dồn dập của Tần Đường.

Tưởng Xuyên nhú chặt mày, hạ mí mắt, nâng cằm cô lên, ngón cái và ngón trỏ nhẹ nhàng má cô, hít một hơi sâu, cúi đầu, bờ môi mỏng áp lên kín kẽ không một khe hở trên đôi môi mềm mại của cô, sau đó nắm chặt môi cô, thổi một hơi vào.

Tưởng Xuyên làm liên tục một lúc, hô hấp của Tần Đường hơi chững lại một chút.

Sau đó, đột nhiên ho khù khụ.

Tưởng Xuyên dừng động tác lại, thả tay đang nắm môi cô ra, đôi mắt đen như mực nhìn cô chăm chú.

Tần Đường nhú mày, ho thêm vài tiếng nữa, hàng mi dài khẽ rung động, chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt đơn thuần trong suốt như một đứa trẻ, có chút mờ mịt nhìn khuôn mặt được phóng đại lên ngay gần trước mắt. Đây là một khuôn mặt mang đầy thương tích, từ khóe môi đến chân mày, đâu đâu

cũng là vết thương, nhưng vẫn tràn ngập nét quyến rũ như cũ, đặc biệt là phần mi tâm vẫn còn sót lại chút cuồng dã từ nãy.

“anh.....làm cái gì thế?” cô nhỏ giọng suy yếu hỏi.

Khóe miệng Tưởng Xuyên cong lên, hơi ngẩng đầu lên, nói: “Nếu em vẫn tiếp tục không có phản ứng, anh liền phải tiếp tục hô hấp nhân tạo cho em rồi.”

Tần Đường nghe vậy vội thở gấp, đôi mắt mở lớn trừng anh: “anh... anh dám.... Tôi sẽ đánh anh!”

Người Tần Đường vẫn mềm nhũn, tiếng nói nhỏ không chút uy hiếp, như tiếng mèo kêu, ở trong lòng Tưởng Xuyên nhenhàng mà cào. Đầu lưỡi anh liếm qua khóe môi, nếm được một mùi vị tanh nồng đặc trưng, chột như lang nếm được mùi máu, cả người anh không được nhiệt huyết sôi trào.

Tưởng Xuyên nâng đầu cô cao lên một chút, cười nhẹ: “Tốt hơn chưa?”

Tần Đường hít sâu một hơi, khuôn mặt trắng bệch hơi phớt hồng, đầu cảm thấy choáng váng, sau đó chậm rãi gật đầu.

Đôi mắt anh nhìn thẳng về phía anh, nhỏ giọng nói: “Khóe miệng anh... chảy máu kìa.....”

Phía trước là đèn đỏ, xe dừng lại ở trước vạch kẻ đường.

Đèn neon màu sắc hai bên đường chiếu vào khuôn mặt trắng nõn của cô, sắc môi nhàn nhạt màu hồng phấn, khóe miệng dính mấy vết hồng hồng, là máu của anh.

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìn cô, ánh mắt tối đen nặng nề, một lúc sau, đột nhiên nở nụ cười kì quái, nắm lấy cằm cô, ngón tay cái dùng sức quẹt mạnh lên môi cô.

anh nói: “trên mặt em có dính sơn.”

Tần Đường nhú mày: “.....”

cô hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Tưởng Xuyên giơ ngón tay quẹt qua khóe miệng mình, nhìn lòng bàn tay dính vết máu, đột nhiên cười lớn.

Tần Đường chớp chớp mắt, hoàn toàn không hiểu Tưởng Xuyên cười cái gì, cũng không nghĩ nhiều, đầu lại bắt đầu choáng váng, tim đập nhanh, cảm giác buồn nôn lại ập đến, sau khi xe tiếp tục chạy cô lại lịm đi.

Tới bệnh viện, Tưởng Xuyên ôm người đi vào.

Bác sĩ kiểm tra qua, chỉ là trúng khí độc dạng nhẹ, ngất đi cũng chỉ một thời gian ngắn, chờ một lát sẽ tỉnh lại.

Tần Đường nằm trên giường bệnh an ổn ngủ, đầu giường có treo bình truyền.

Tưởng Xuyên nhìn cô một lát, rồi ra khỏi phòng bệnh.

Y tá đi theo anh ra ngoài, nhìn một thân toàn vết thương của anh, nhỏ giọng nói: “Tiên sinh, anh vẫn nên đi xử lý một chút vết thương của mình đi.”

Tưởng Xuyên nhìn cô ấy gật đầu: “Ừ, lát nữa tôi sẽ đi.”

anh nhìn về phía người đàn ông mặc áo phông xanh đứng ở cạnh cửa phòng bệnh nói: “Cảm ơn!”

Tào Nham cười cười: “Đều là anh em với nhau cả, có gì mà cảm ơn chứ. Hơn nữa cứu người là trách nhiệm của tôi mà.”

anh ta liếc nhìn vào trong phòng bệnh một cái: “VẬY CÔ GÁI NÀY KIA SAO RỒI?”

Tưởng Xuyên dứt tay vào túi quần rút bao thuốc lá ra. Bao thuốc đã bị đạp dí, thuốc lá bên trong cũng đã bị biến dạng, rút ra một điếu trông còn khá ổn, đột nhiên nhớ ra trong bệnh viện không thể hút thuốc, liền ném luôn bao thuốc vào thùng rác bên cạnh: “KHÔNG SAO CẢ.”

Tào Nham lại cười: “KHÔNG NGỜ LÁ GAN CÔ GÁI NÀY CŨNG RẤT LỚN. CHÚNG TÔI NÓI MUỐN ĐƯỢC CÔ ẤY QUAY VỀ NHƯNG CÔ ẤY CỨ MỘT MỰC NÓI PHẢI ĐI THEO TÌM ANH.”

Tưởng Xuyên dừng lại một chút, hỏi: “CÔ ẤY MỘT MỰC MUỐN ĐI THEO?”

Tào Nham: “ĐÚNG THẾ! NHƯNG CŨNG MAY LÀ CÔ ẤY CÓ ĐI THEO, NẾU KHÔNG CHÚNG TÔI CŨNG KHÔNG TÌM ĐƯỢC ANH NHANH NHƯ THẾ ĐÂU.”

Tưởng Xuyên thực sự không ngờ cô ấy lại có gan quay trở lại tìm anh. Lại nhớ tới dáng vẻ lôi thôi luộm thuộm lúc cô đứng ở bên cạnh ánh lửa, đáy lòng chợt dâng lên một cảm giác khác thường, ánh mắt tối đi, khóe miệng cũng cong cong một nụ cười nhỏ.

anh thật sự xem thường cô gái này rồi, thật sự nhản nại mà.

Tào Nham cười to: “THẬT KHÔNG NGỜ LẦN NÀY ANH LẠI ĐỂ MỘT CÔ GÁI NHỎ CỨU MÌNH.”

“Ừ, THIẾU CÔ ẤY MỘT MẠNG RỒI.”

Tào Nham: “THỰC RA CŨNG KHÔNG ĐẾN MỨC ĐÓ. CHỈ LÀ CÔ ẤY TỚI SỚM HƠN CHÚNG TÔI 20’ MÀ THÔI, ANH NHẤT ĐỊNH VẪN CÓ THỂ CHỐNG CỰ ĐƯỢC. THẬM CHÍ CỨ COI NHƯ CHÚNG TÔI KHÔNG TÌM THẤY THIÊN HẠ CŨNG CÓ THỂ TỰ MÌNH THOÁT RA ĐÚNG KHÔNG?”

Tưởng Xuyên cười lớn, không trả lời.

Quả thực có cách, chính là đàm phán với Triệu Kiến Hòa, nhưng đương nhiên không phải là đồng ý cái chủ kiến kia của hãnta.

Tào Nham hỏi: “Vậy khi nào hai người trở về?”

Tưởng Xuyên ngắm nhìn điều thuốc trong tay: “Chờ thân thể này tốt hơn thì tính tiếp.”

Tào Nham nói: “Tầng hầm kia của Triệu Kiến Hòa đã bị niêm phong, trong thời gian ngắn bên trong chắc chắn sẽ không có hành động gì. Nhưng để phòng ngừa vạn nhất, tôi sẽ để lại hai anh em ở chỗ này trông chừng. anh đang bị thương, mau đi xử lý đi.”

“Tôi về đây.”

Tào Nham rời đi nhưng vẫn lưu người ở lại canh giữ bên ngoài phòng bệnh.

Phòng bệnh là gian dành cho hai người, Tưởng Xuyên nằm ở giường bên cạnh, để y tá xử lý những vết thương lớn nhỏ trên người mình.

một lát sau, anh hỏi: “Bệnh viện của các cô có dầu chuối không?”

Y tá hỏi: “Là để lau vết sơn sao?”

Tay Tần Đường toàn là sơn, lúc này Tưởng Xuyên ôm cô chạy vào, cho nên y tá liền cho rằng bọn họ làm một đôi.

Tưởng Xuyên “ừ” một tiếng, y tá nói: “Nên dùng dầu trám. Đổ một ít lên chỗ bị dính sơn, xoa xoa vài cái rồi để yên một lúc, sau đó dùng xà phòng rửa là sạch. Như vậy sẽ không hại da tay lắm.”

“Vậy bệnh viện có dầu trám sao?”

“không có.....”

“Được, tôi biết rồi.”

“A, đúng rồi, hình như là có đó. Để tôi tìm cho anh.”

.....

Áo phông trên người Tưởng Xuyên vừa bắn lại vừa hôi, nên anh dứt khoát lột ra vứt đi, không mặc nữa, cởi trần ngồi ở mép giường Tần Đường, sờ sờ nắn nắn tay cô.

Tay phụ nữ vừa nhô lại vừa mềm, nhéo nhéo ngón tay, mềm như là không xương vậy.

Tưởng Xuyên sờ nắn một lúc, trên tay cô lem luốc toán sơn, ngay cả móng tay cũng thế. Anh đổ một ít dầu tràm lên tay cô, để trên đó một lúc, sau đó dùng xà phòng rửa sạch lại.

Rửa xong một tay lại chuyển sang tay còn lại,

Động tác của anh rất nhẹ nhàng, cẩn thận, cố gắng không đánh thức cô.

Tưởng Xuyên vừa mới bê chậu nước lên, lại nhìn thấy mái tóc đen tán trên gối đầu màu trắng cũng toàn là sơn xanh đỏ các loại.

Anh có chút bất đắc dĩ bật cười, lại đặt chậu nước xuống, nhẹ nhàng gột sạch chỗ sơn dính trên tóc cô.

Ai bảo anh nỡ cô chứ.

.....

Tầm 10h sáng hôm sau, Tần Đường tỉnh lại, cảm thấy thân thể tốt hơn rất nhiều.

cô nhìn lên trần nhà, trong mũi tràn ngập hương vị của thuốc sát trùng, lập tức nhận ra đây là bệnh viện.

Tần Đường chống giường ngồi dậy, đảo mắt nhìn xung quanh.

Tưởng Xuyên không ở đây, cũng không biết đã đi đâu rồi. cô lại không có điện thoại nên cũng không thể gọi điện được.

anh sẽ không ném cô một mình ở lại đây chứ?”

Tưởng Xuyên đẩy cửa bước vào, liền thấy Tần Đường đang ngồi phát ngốc trên giường. Nghe thấy âm thanh, cô liền vội vàng ngẩng đầu lên.

Tưởng Xuyên mang đồ dùng vệ sinh cá nhân, cháo, bánh bao và sữa tươi để trên bàn, nhìn cô: “Vẫn còn buồn nôn sao?”

Tần Đường nói: “Tốt hơn nhiều rồi.”

Tưởng Xuyên “ừ” một tiếng: “Tốt, vậy ăn chút gì đó đi.”

Tần Đường gật đầu đồng ý, xốc chăn xuống giường đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Lúc mở vòi nước mới nhận ra móng tay của mình đã bị cắt ngắn, trơn bóng mượt mà, đầu ngón tay hồng hồng bóng bóng.

Tần Đường chỉ cho là y tá giúp mình rửa sơn, nên sau khi rửa mặt xong liền đi ra ngoài ăn sáng. nói thực, cô đã đói đến phát điên rồi.

Ăn xong, Tần Đường nhìn về phía Tưởng Xuyên đang dựa vào giường bên cạnh nghỉ ngơi, hỏi: “Khi nào chúng ta trở về?”

Đôi chân dài của Tưởng Xuyên tùy ý gác trên giường, liếc mắt nhìn cô một cái: “Mai.”

Tần Đường nhớ tới sự việc tối hôm qua, có chút nghi hoặc: “Chỉ đường trên xe của anh có định vị à?”

Tường Xuyên: “Ừ.”

trên xe Jeep đen có định vị, Tào Nham dựa vào định vị trên xe của Tường Xuyên đi đến được khu khai phá kia, nhặt được di động Tường Xuyên để lại trên xe. Sau khi Tần Đường được thả ra, bọn họ liền lập kế hoạch gây ra vụ tai nạn liên hoàn đó để cứu Tần Đường.

“Còn một cái nữa là gì?”

Tường Xuyên nói: “Di động của anh có thể định vị được vị trí của em.”

Tần Đường nghĩ tới lần trước ở Du Lâm, sau đêm cô bị Triệu Kiến Hòa kéo vào ngõ nhỏ, Tường Xuyên liền thiết lập định vị của di động của tất cả mọi người lên máy của mình. Điều này cũng là bình thường, để phòng một khi đi ra ngoài vùng núi xa xôi thì vẫn có cách tìm người nếu có người đi lạc.

Tường Xuyên vốn định lợi dụng điều này để xác định vị trí cụ thể của Tần Đường, nhưng điện thoại của Tần Đường bị tắt máy, cho nên anh mới không tìm được.

Tần Đường nghiêng đầu nghĩ ngợi, nhớ tới lúc đó anh cúi đầu nhìn thoáng qua di động bị vứt trên mặt đất của cô, nói: “Anh là muốn nhắc nhở tôi, khởi điểm chính là điểm chung đúng không?”

Tường Xuyên nhướn mày: “Cũng thông minh đấy.”

Tần Đường trừng mắt liếc nhìn anh một cái.

một lát sau.

“Anh biết tôi là người phụ trách của quỹ An Nhất từ khi nào?”

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 22

Mấy năm nay, mỗi lần Tần Đường đến các địa phương có tổ chức tình nguyện đều được người phụ trách chỗ đó tiếp đãi, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên có người phụ trách của nghĩa trạm nhận ra được thân phận của cô. Cô thực sự không nghĩ ra mình đã để lộ sơ hở lúc nào.

Hay là Tưởng Xuyên đã cho người điều tra cô?

Tưởng Xuyên nhìn về phía cô: “Là em thật?”

Tuy đã chắc đến tám chín phần mười, nhưng vẫn muốn xác nhận lại một chút.

Chuyện tới bây giờ thì chả còn gì phải giấu diếm nữa cả.

Tần Đường gật đầu: “Ừ, quý An Nhất là ba mẹ thành lập lúc tôi 3 tuổi.”

Nụ cười vẫn treo trên miệng Tưởng Xuyên nhưng anh lại không nói gì nữa.

“Anh còn chưa nói, tại sao anh lại biết? Không phải anh cho người điều tra tôi đấy chứ?”

Tưởng Xuyên liếc mắt nhìn cô: “Em tặng cho Nguyệt Nguyệt một con thỏ bông, trên lỗ tai nó có in logo của An Nhất quý. Lúc anh đi thăm Nguyệt Nguyệt thì có nhìn thấy.”

Con thỏ kia to bằng bàn tay, màu hồng nhạt, hôm đó lúc đi ra ngoài làm việc với Lữ An, lúc trở về có tạt qua bệnh viện vì Lữ An nói muốn đi thăm tiểu nha đầu Nguyệt Nguyệt. Lúc bọn họ tới thì Nguyệt Nguyệt đang ngủ, trong lòng vẫn ôm con thỏ kia.

Sau khi Nguyệt Nguyệt tỉnh lại thì nói rằng, con thỏ kia là chị Tần Đường chocô bé.

Logo của An Nhất Quỹ là một tiểu thiên sứ có đôi cánh dài.

Tần Đường dần mặt: “Chỉ vì thế thôi sao?”

Tường Xuyên “ừ” một tiếng, nói: “Em họ Tần, cha mẹ em đã quyên tặng cả một khu nhà cho trường tiểu học, hồi nhỏ anh học ở trường tiểu học đó.”

Ảnh hậu Cảnh Tâm và chồng mình vẫn luôn yêu thích công việc từ thiện, Tiểu Thành và A Khởi nói Tần Đường lớn lên rất Cảnh Tâm. Quả thực là rất giống.

Lớn lên xinh đẹp, gia thế tốt, yêu thích từ thiện, họ Tần. Tất cả đều có thể chứng minh suy đoán của anh, cô chính là cô bé năm đó bị anh hôn một cái liền khóc lóc không thôi.

Đôi mắt đen của anh trở nên nặng nề, nhìn cô, nói: “Lúc em còn nhỏ anh đã gặp em rồi.”

Lần này đến lượt Tần Đường kinh ngạc: “Nhỏ như thế nào?” Nhưng nghĩ lại thì thấy cũng không có gì lạ, lúc nhỏ cô quả thực thường xuyên đi theo ba mẹ đi khắp nơi. Tường Xuyên có vẻ lớn hơn cô đến 6, 7 tuổi, kí ức chắc hẳn rõ ràng hơn, nhớ rõ cha mẹ cô, nhớ rõ cả cô, cũng rất bình thường.

Tường Xuyên nhấc tay lên, nằm ngửa trên giường, khoa tay mua chân biểu diễn một cái độ cao: “Nhỏ như thế này này.”

Tần Đường: “.....”

mộtchuyểndì này, hai người ở núi Dương Quyển hai đêm, lại cùng nhau trải quămộtđêm hoạn nạn, thái độ của Tần Đường đối với Tưởng Xuyên tốt hơn rất nhiều.

Tưởng Xuyên nhìn về phía cô, giọng nói thản nhiên: “Lúc đó em nhỏ như vậy, đối với mấy đứa nhỏ trong núi chắc là không có ấn tượng gì rồi.”

Lúc nhỏ đi theo cha mẹ làm từ thiện, đứa nhỏ trong núi nào dám chơi với cô chứ, chỉ dám đứng từ xa nhìn, hoặc là vây quanh mà thôi, lại càng không dám nói chuyện với cô, cứ như sợ làm như vậy sẽ làm bẩn cô vậy.

Tần Đường nghĩ nghĩ, có chút nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “A, cũng không hẳn là không có. Có một tên tiểu lưu manh đã chiếm tiện nghi của tôi.”

Tưởng Xuyên: “.....”

“So với tôi thực sự lớn hơn vài tuổi, cũng đã hiểu chuyện rồi, vậy mà còn dám chiếm tiện nghi của tôi.”

“Chiếm tiện nghi của em như thế nào?” anh lười biếng hỏi.

“Tiểu lưu manh kia đã hôn tôi một cái.” Tần Đường nhú mào nói. Từ nhỏ bác cô đã giáo dục cô rất nghiêm khắc. Bác cô dạy rằng không được cho con trai ôm loạn hôn loạn. Cho nên khi đó, vì còn nhỏ nên cô rất sợ hãi, bị dọa, cảm thấy bị con trai hôn là một việc rất rất nghiêm trọng, lập tức òa khóc lên.

Kỉ ức từ năm 3, 4 tuổi đến bây giờ đã sớm trở nên mơ hồ, nhưng cô đối với mấy sự kiện không tốt kia thì lại nhớ rất rõ ràng, thậm chí bây giờ đã trưởng thành rồi, vẫn không chịu được khi người khác chiếm tiện nghi của mình.

“Hôn em như thế nào?” anh lại hỏi, giọng nói trầm thấp mang theo ý cười.

Tần Đường mặt đỏ bừng, không nói chuyện.

Bác sĩ và y tá đẩy cửa phòng bước vào, kiểm tra lại thân thể cho Tần Đường. Y tá nói: “Buổi chiều còn phải truyền một bình nữa.”

Tần Đường gật đầu. Điện thoại của Tưởng Xuyên vang lên, anh đưa mắt nhìn sang, rồi đứng dậy ra bên ngoài nghe máy.

Một lát sau, bác sĩ và y tá đi ra.

Tần Đường ngồi yên trên giường được một lúc, đột nhiên nhớ tới cái máy ảnh bị đập vỡ, trái tim đau nhói, cô ôm lấy ngực khó chịu không thôi, tâm trạng cũng theo đó mà trùng xuống, cả người không có tí tinh thần nào cả.

Tưởng Xuyên sau khi đi ra ngoài nghe điện thoại vẫn chưa trở lại.

Giữa trưa, có người mang cơm hộp đến cho cô. Cơm nước xong, Tần Đường nằm xuống nghỉ ngơi một lát.

Buổi chiều bác sĩ đến truyền dịch cho cô, y tá thấy giường bên cạnh không có người liền nhin không được nhò giọng nói thẳm: “đã bảo anh ta nghỉ ngơi cho tốt rồi, sao cứ ðilung tung vậy? Tần tiểu thư cũng thật là, bạn trai mình bị thương nghiêm trọng như vậy mà cô cũng không quản giáo anh ta lại cho tốt gì cả.”

Tần Đường há hốc mồm, vừa định mở miệng phản bác thì bác sĩ ðã tìm được vị trí, đâm kim vào. Đột nhiên nhòimột cái làm cô không lên tiếng được.

Y tá kia thấy cô không nói gì lại tiếp tục: “Nhưng bạn trai cô ðối xử với cô thật là tốt. Hôm qua trên tay cô ðính đầy sơn, anh ta liền hỏi xin tôi dầu

quả trám để giúp cô lau sạch mà không làm tổn hại tay. cô nhìn xem, tay cô giờ một chút cũng không bị thương đúng không?”

Tần Đường ngăn người: “Tay của tôi là anh hãy rửa cho sao?”

Y tá cười: “Đúng vậy, chính là anh ta làm đó.”

Tôi hôm qua, Tưởng Xuyên một thân trọng thương, Tần Đường lại trúng độc khí CO, trên tay dính đầy sơn, lại vào cấp cứu gấp. Thậm chí mấy y tá còn thăm hỏi với nhau xem hai người rốt cuộc đã lăn lộn thế nào mà biến thành cái dạng như vậy. Nhưng dù sao cũng là riêng tư của người bệnh, cho nên các cô cũng chỉ là lén nói mà thôi.

Sau khi y tá rời đi, Tần Đường duỗi năm ngón tay, ngăn người nhìn bàn tay của mình.

nó như vậy..... Móng tay cũng là anh hãy cắt sao?

Tần Đường cắn môi, đầu ngón tay hơi giật giật, sắc mặt ửng đỏ.

Thằng đến tận chạng vạng, Tưởng Xuyên mới trở lại.

Phòng bệnh vẫn chưa bật đèn, ánh sáng bên trong mờ nhạt. Tần Đường dựa lưng vào giường, cuộn tròn hai chân, cảm xúc có chút hạ xuống.

Tưởng Xuyên đứng ở cửa, bật công tắc.

anh nhìn cô.

cô cũng ngẩng đầu nhìn anh.

Tưởng Xuyên nhìn cô một lúc, rồi đặt đồ ăn lên bàn, nói: “Lại đây ăn cơm.”

Tần Đường lóc cóc bò qua, buồn không hé răng nhận chiếc đĩa, cúi đầu im lặng ăn cơm.

cô không nói câu nào, mà Tưởng Xuyên cũng không hỏi.

Đêm xuống, trời mưa.

Tần Đường mượn điện thoại của Tưởng Xuyên, Tưởng Xuyên đưa điện thoại cho cô. cô quay lưng về phía anh gọi điện thoại, giọng nói nhỏ nhẹ.

“Mẹ ạ..... điện thoại con bị trộm....”

“không sao..... Do con không cẩn thận thôi, ngày mai con sẽ đi mua cái điện thoại khác..... Vâng, con biết..... Con sẽ cẩn thận.....”

“Được rồi ạ..... Hẹn gặp lại, mẹ.....”

Tần Đường cúp máy, trả điện thoại lại cho Tưởng Xuyên.

Tưởng Xuyên để điện thoại lên bàn, hỏi: “Ba mẹ em không yên tâm sao?”

Tần Đường chần chừ một lát, cuối cùng gật đầu: “Có một chút.”

“Bọn họ đúng là phải lo lắng. một cô gái như em một mình chạy đến nơi rừng núi này đúng là rất không an toàn, đặc biệt nếu em gặp phải một người phụ trách như anh.” Tưởng Xuyên nghĩ đến việc tối qua, vốn không nghĩ sẽ để cô bị cuốn vào, may mà cuối cùng không xảy ra chuyện gì, nếu không anh thực sự không biết ăn nói thế nào với ba mẹ của cô, cũng không cách nào tự đối mặt với bản thân được.

“anh cũng rất tốt mà, chuyện này anh đâu có sai.” Tần Đường nhìn anh nói: “Triệu Kiến Hòa cũng là một tên hỗn đản, lợi dụng việc từ thiện để thỏa mãn nhu cầu của bản thân, lúc trước anh thu thập chứng cứ để cho anh vào tù là đúng.”

Tưởng Xuyên nhìn cô, cuối cùng bật cười: “Tối hôm qua sao lại quay lại tìm anh vậy?”

Tần Đường cúi đầu: “anh với tôi là cùng nhà đi, tôi dù sao cũng không thể bỏ mặc anh ở lại được.”

Vài giây sau, cô nói tiếp: “Tôi sợ anh bị đánh chết.....”

Tuy rằng không phải trách nhiệm của cô, nhưng cô thực sự rất sợ những người ở bên cạnh cô chết đi.

Huống chi, tối hôm qua Tưởng Xuyên vốn có thể không đi để đối cô, nhưng anh vẫn đi, nên cho dù thế nào, bảo cô đi một mình, cô không làm được.

Đôi mắt Tưởng Xuyên nhìn thẳng về phía cô, người sắp lại gần, cười nói: “Yên tâm, anh không dễ chết như thế đâu. Lần sau đừng làm như vậy nữa.”

Tần Đường hừ một tiếng, kéo chăn trùm kín người nằm xuống.

Ban đêm mưa lớn gió to, có chút lạnh.

Tần Đường ban ngày ngủ nhiều nên bây giờ không ngủ được nữa, lăn qua lăn lại, lại nghĩ đến cái máy ảnh bị chia năm xẻ bảy..

cô nằm yên lại, trợn mắt nhìn trần nhà tối đen như mực.

“Tưởng Xuyên, máy ảnh của tôi không còn nữa rồi.”

Trong phòng bệnh đột nhiên vang lên giọng nói nhỏ, mang đậm sự yếu ớt, khổ sở của cô.

Đầu gối Tưởng Xuyên lại đi một vòng quanh hàm răng, im lặng vài giây, dựa vào gối đầu ngồi dậy, cô một chân lên.

Tần Đường bất động, chỉ quay đầu lại nhìn anh. Trong phòng bệnh không bật đèn nên cô căn bản chẳng nhìn thấy gì cả nên hỏi: “anh làm gì.....”

Giọng nói trầm thấp của Tưởng Xuyên vang lên: “Cho em một thứ. Qua đây.”

Tần Đường do dự một lúc, cuối cùng vẫn xốc chăn xuống giường, đi hai bước, khi còn cách một khoảng khoảng nửa thước thì dừng lại, chìa tay ra: “Cái gì?”

Tưởng Xuyên nắm tay cô kéo một cái.

Tần Đường kinh hô: “anh làm cái gì?!”

công gã ngồi lên mép giường của Tưởng Xuyên, đầy đụng phải chân anh, rất cứng.

Cơ thể không ổn định nên tay còn cách một lớp chăn chống lên bụng Tưởng Xuyên nữa.

Cả người Tưởng Xuyên cứng đờ, nhanh chóng nắm tay cô giúp công gã dậy, khàn giọng nói: “Tay để đi đâu đấy?”

Tần Đường: “.....”

cô đỏ bừng mặt, rõ ràng là anh ta bảo cô qua đây lấy đồ mà.

Thân thể cô cứng đờ, ngửa đầu hỏi: “anh định cho tôi cái gì? Nếu không có gì thì buông tôi ra.”

Trong bóng đêm, ánh mắt anh thâm trầm, tựa như một hồ nước tĩnh mịch sâu không thấy đáy.

Tần Đường có chút hoảng loạn, giãy dụa: “anh.....”

Giây tiếp theo, Tưởng Xuyên cầm lấy tay cô, đem một thứ tròn tròn màu đen nhonhỏ nhét vào tay cô.

Tần Đường dùng ngón tay cảm nhận một chút, kinh hãi nhìn anh: “Là cuộn phim!”

Tưởng Xuyên: “Ừ.”

Là cuộn phim của máy ảnh.

“Sao anh lấy được?”

“Lúc đánh nhau thuận tay lấy được.”

anh nói: “Có một số chỗ bị hỏng rồi, phim bị dính vào nhau. anh thử xem qua rồi, có vẻ như vẫn còn dùng được.”

Tần Đường vuốt ve cuộn phim kia yêu thích không thôi, tâm trạng rất tốt. Tuy rằng máy ảnh bị hỏng, nhưng ảnh chụp thì vẫn còn, đây là sự vận may tốt nhất rồi.

Nương vào ánh sáng nhàn nhạt từ bên ngoài cửa sổ hắt vào, Tưởng Xuyên nhìn rõ gương mặt của cô.

Tần Đường muốn xoay người đi bật đèn, Tưởng Xuyên đưa tay đè cô lại, dựa lại gần, kề sát tai cô nói: “Vui sao?”

Tần Đường mím môi, trái tim đập nhanh hơn, hơi lùi lại một chút, nhỏ giọng nói: “Ừ, vui hơn rất nhiều rồi. Cảm ơn anh.”

Ở dưới tình huống như vậy mà còn có thể lấy được cuộn phim, nhất định không hề dễ dàng.

“Vậy em trốn cái gì?”

“..... Vậy anh dựa gần vào như vậy làm gì?”

“Lại đây.” Tưởng Xuyên nói, giọng nói khàn khàn, mang theo một tia dụ hoặc: “Lại đây anh nói cho em một bí mật.”

Tần Đường chớp chớp mắt, vẻ mặt nửa tin nửa ngờ.

Đến cả nửa ngày, cuối cùng vẫn nhích qua.

Tưởng Xuyên lại nói: “Gần hơn một chút nữa.”

Tần Đường: “.....”

Giây tiếp theo liền đen mặt đứng bật dậy. rõ ràng anh đang trêu cô.

Tưởng Xuyên đương nhiên không thể để cô đi dễ dàng như vậy, tay dùng một chút sức, dễ dàng kéo công dã trở về.

Tần Đường then quá hóa giận, đánh mạnh một cái lên ngực Tưởng Xuyên: “Tưởng Xuyên, anh bắt nạt tôi!”

Tưởng Xuyên cười lớn tiếng, tới gần bên tai cô: “Cái tên tiểu lưu manh đã hôn em một cái mà em nói, là anh.”

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 23

Đầu óc Tần Đường ong lên, mắt hạnh mở lớn, cố gắng nhìn rõ gương mặt Tường Xuyên trong bóng đêm, ngơ ngác nhìn anh: “anh nói cái gì?”

“anh nói.” Tường Xuyên cúi đầu, đầu nghiêng về phía bên phải. Lại nghiêng thêm một chút nữa, tới gần khoe miệng cô, hôn nhẹ một cái: “Tiểu lưu manh kia hôn em ở chỗ này, đúng không?”

một nụ hôn rất nhanh, gần như chỉ là lướt qua rồi lập tức rời đi.

Tần Đường hoàn toàn phát ngốc rồi, đôi mắt chậm rãi mở to ra, nín thở nhìn anh, một câu cũng không thốt thành lời.

“Vẫn không nhớ ra à?” Tường Xuyên đã buông tay cô ra, khoe môi gợi lên một nụ cười, “không phải nói ấn tượng sâu sắc lắm sao? Thù lâu như vậy mà đến giờ vẫn chưa nhớ ra ư?”

cô cúi đầu, sờ sờ khuôn mặt mình, sau đó liền bất tri bất giác thẹn quá hóa giận, lập tức giơ tay muốn đánh người.

Tường Xuyên giữ được cổ tay của cô, Tần Đường mặt đỏ tai hồng, cảm thấy bị người chiếm tiện nghi, còn bị người ta chơi một ván, cả giận nói: “anh buông tay! Đồ lưu manh!”

Tường Xuyên: “.....”

anh vẫn là lưu manh, chỉ là bỏ đi được chữ “tiểu” đằng trước mà thôi.

Đôi mắt dần quen với bóng tối, hai người đã dần nhìn rõ được ánh mắt của nhau, mà đáy mắt của cô, tràn ngập giận dữ. Tưởng Xuyên nhận ra, mình đã chọc giận cô rồi. Nhưng anh không hối hận, có một số việc không thể là bí mật mãi mãi được, nếu cô cũng nhớ rõ, anh cũng nhớ rõ, thì không việc gì phải giấu diếm nữa cả.

.....

Đây là chuyện của hai mươi năm trước. Năm đó Tưởng Xuyên 10 tuổi, kí ức vẫn rất rõ ràng. Đứa trẻ vùng núi sinh hoạt nghèo khó, một năm không được đến vài lần mặc quần áo mới, ăn không đến mấy viên kẹo, càng chưa hiểu rõ việc đời. Năm đó Tần Đường và ba mẹ cô tham gia hoạt động từ thiện, đại khái là ngoài anh thì rất nhiều đứa nhóc choai choai hồi đó đều có ấn tượng rất sâu sắc với Tần Đường.

Cô mặc một chiếc váy công chúa, lớn lên trắng trắng, nhỏ nhỏ, đôi mắt rất to. Nói tóm lại là rất xinh đẹp, cũng rất đáng yêu.

Ở trường tiểu học Hy Vọng nghèo khó kia, anh cũng giống như rất nhiều đứa trẻ khác, mỗi ngày đều phải đi một đoạn đường rất xa từ trong núi ra mới đến được trường học, người thành phố đối với bọn họ thực sự rất mới lạ, đặc biệt là đứa trẻ xinh đẹp đến không tưởng được như Tần Đường, bọn họ từ trước đến giờ chưa bao giờ thấy.

Cô ôm gói bánh kẹo trong tay phân phát cho rất nhiều đứa trẻ còn lớn hơn cả cô, thân hình nhỏ nhắn, nhưng lại rất nghiêm túc.

Tưởng Xuyên đứng ở bên ngoài cửa sổ ngắm cô, sau đó mẹ cô thấy anh, đem một đồng bánh kẹo nhét vào trong lòng tiểu Tần Đường, chỉ ra ngoài cửa sổ, rồi ghé vào tai tiểu nha đầu nói gì đó. Sau đó tiểu nha đầu kia liền ôm một đồng đồ ăn vặt đi về phía anh, đi được một đoạn, đồ trong tay rơi xuống đất, cô ngồi xổm xuống đất nhặt, nhặt, nhặt mãi không xong, khuôn mặt nhỏ ủ rũ đến muốn khóc.

cônggăng đầu, mếu máo chu miệng lên: “Ba ơi, An An nhật mãi màkhôngxong.....”

Cuối cùng, vẫn là bacôấyđi tới giúpcônghặt hết những đồ ăn vặt đó lên.

côôm đồng đồ ăn vặtđi đến trước mặtanh, vẻ mặt tranh công, giọngnói mang đậm chất của trẻ con, mềm mại, ngọt ngào: “anh, choanhkẹo này.”

Lúc cònnhỏ, tính cách Tường Xuyên khá cứng đầu, lại có chút hư hỏng, cùng với những đứa trẻ khác hoàn toàn khác biệt.anhđối với mấy thứ đồ như bánh kẹo gì đókhônghứng thú lắm, mặc dùmộtnăm có khikhôngđược ăn đếnmộtlần, nhưng vẫnkhôngthích như cũ.

Tường Xuyên cũngkhôngnhận lấy đồng đồ kia như những đứa trẻ khác mà chỉ nhìncôchăm chú, cảm thấy đôi mắtcôkhi chớp chớp, trông đặc biệt xinh đẹp.

Tiểu nha đầu cảm thấy rất mờ mịt, bé muốn đem đồ ăn choanhấy, cánh taynhỏ hơi buông lỏngmộthút, đồ ăn lại mộtlần nữa rơi đầytrên mặt đất.

côchu cái miệngnhỏ lên nhìnanh, lại nhìn đồng đồ nằm ngổn ngang dưới đất, thân mìnhnhỏ bé nhận mệnh lại ngồi xõm xuống tiếp tục công cuộc nhật đồ, nhưng lần này cũng như lần trước,cônghặt mãi vẫnkhôngxong.

Tiểu nha đầu lại ngược lên nhìnanh, vẻ mặt cầu xinsựgiúp đỡ.

Tường Xuyên bỗng nhiên chìa tay nhéo nhéo khuôn mặt trắng nõn mềm mềm củacô, tiểu nha đầu bị hành động bất chợt củaanhdọa sợ, lùi lại mộtbước, lại bị đồ ăntrên mặt đất ngáng chân, ngã phịchmộtcái đặt mông xuống đất, miệng mếu máo, đáng vẻ rưng rưng sắp khóc.

Tường Xuyên kéocôđứng dậy,nói: “anhkhôngcần kẹo, choanhômộtcái nhé.”

anh nhìn An An chăm chăm, thấy cô vẫn giữ nguyên dáng vẻ sắp khóc kia, tính khí liền nổi lên, bỗng nhiên cúi đầu hôn chụt một cái lên mặt cô.

Tiểu nha đầu lại bị anh dọa một lần nữa.

Giây tiếp theo liền “Òa” lên một tiếng, khóc đến long trời lở đất, vừa khóc vừa quay người chạy, “Oa oa oa,.....mẹ ơi.....”

Lúc ấy, tất cả mọi người đều quay lại nhìn anh. Tưởng Xuyên lúc đó rốt cục cũng chỉ làm một đứa trẻ 10 tuổi, bị mọi người nhìn như vậy cũng luống cuống.

Cũng may, ba mẹ cô không trách anh.

một lát sau, tiểu nha đầu khóc đến đỏ hồng cả mắt lại ôm một gói kẹo đến, Tưởng Xuyên thấy dáng vẻ cô rất đáng thương, vốn định sẽ nhận lấy, không ngờ, tiểu nha đầu kia lại hùng dũng nhét kẹo vào lòng anh, sau đó liền xoay người chạy đi.

.....

Khoảng 2, 3 năm sau, cha mẹ Tần Đường lại đi qua trường tiểu học Hy Vọng, Tưởng Xuyên vẫn nhớ rõ bọn họ.

Lại lần nữa, sau khi đã ra khỏi núi, anh lại nhìn thấy ba mẹ Tần Đường trên TV, xem được những bộ phim truyền hình mà mẹ Tần Đường đóng, nhưng lại không thấy được Tần Đường. Lúc đó, nữ danh của cô là An An, cho nên, anh cho rằng cô tên là An An.

không ngờ, sau nhiều năm như vậy, Tần Đường lại đến bên cạnh anh.

Tưởng Xuyên hiểu rõ, bọn họ là người của hai thế giới.

Tưởng Xuyên nắm cổ tay cô, giọng nói rõ ràng: “thật sự muốn đánh sao?”

Tần Đường căn môi, không nói câu nào.

Lúc trước chính miệng cô đã nói, nếu muốn hôn cô nhất định cô sẽ đáp trả bằng hai cái tát, nên Tường Xuyên đây chính là cố ý.

Im lặng vài giây, Tường Xuyên thả tay cô ra, mặt nhích về phía trước, lại giở tính xấu ra nói: “Đến, đánh đi.”

Tay Tần Đường dừng ở trên không trung, thấy khóe miệng đang bị thương của Tường Xuyên, đánh không được, mà không đánh cũng không xong.

Cuối cùng đánh bộ một cái lên ngực anh. Cả người Tường Xuyên toàn là cơ bắp rắn chắc như đá, cô đánh đến nổi tê rần cả bàn tay.

Tức giận xoay người trở lại nằm trên giường của mình, cô liền kéo chăn trùm đến tận đầu bày tỏ kháng nghị.

Tần Đường nằm cuộn tròn trên giường nhưng lại không hề cảm thấy buồn ngủ, nghĩ tới chỗ vừa bị Tường Xuyên hôn, cũng chưa hẳn là khóe môi, nhưng môi anh lại rất nóng, nhiệt độ cứ chầm chậm lan từ chỗ đó ra, tràn tới nơi khóe miệng, rồi dần dần khiến nó nóng lên. Nghĩ đến đây, cô hận không được liền đập chân bình bịch lên ván giường.

.....

Tường Xuyên dựa lại người trên tường, trong bóng đêm, khóe miệng cong lên, nói: “Đã cho em cơ hội rồi nhé.”

.....

Buổi sáng hôm sau, Tường Xuyên đi xử lý thủ tục xuất viện.

Tào Nham lái xe của Tường Xuyên đến trước cổng bệnh viện, ném chìa khóa xe cho anh: “Xe sửa rồi đấy!”

Tưởng Xuyên đuổi tay bắt lấy, Tào Nham nhìn về phía gương mặt không chút cảm xúc của Tần Đường, Tần Đường nhận ra đây là người hôm qua đã cứu mình, lúc này mới lộ ra nụ cười.

Tưởng Xuyên liếc nhìn một cái: “Tào Nham.”

Tần Đường nói: “Chuyện lúc trước, cảm ơn anh, Tào tiên sinh.”

Tào Nham? Nhìn về phía anh ta, lại nói: “Tào Thịnh là anh trai anh sao?”

Tào Nham cười: “Đúng vậy, anh ruột.”

Tần Đường nhìn một thân thường phục của anh ta, lại hỏi: “Anh là cảnh sát à?”

Tào Nham không chút dấu giếm: “Ừ.”

Tần Đường lại nở nụ cười với anh ta, dư quang liếc nhìn về phía Tưởng Xuyên. Nếu Tưởng Xuyên và Tào Nham là bạn, thì trước đây Tưởng Xuyên làm cái gì? Trực giác nói cho cô biết anh không chỉ đơn giản là người phụ trách của một nghĩa trạm, ông chủ của một công ty vận tải nhỏ như vậy.

Tưởng Xuyên nhìn về phía cô nói: “Em lên xe trước đi.”

Tần Đường vẫn không cho anh sắc mặt tốt như cũ, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi lên ghế phó lái.

Tưởng Xuyên và Tào Nham đi sang một bên, Tào Nham đưa cho anh một bao thuốc lá, hai người chân giẫm lên luống hoa gần đó, Tào Nham nói: “Triệu Kiến Hòa tối hôm qua đã rời khỏi Du Lâm rồi.”

Tưởng Xuyên hút thuốc, chân đi đi đám bùn dưới chân, nói: “Các anh đã phải người đi theo rồi?”

“không.” Tào Nham nói, “anh tui nói trước không nên, tránh rút dây động rừng.”

“Làm sao hanta ra tù được?”

“Triệu Kiến Hòa ở trong tù lập được vài cái công lao, sau đó xin giảm án. Nhưng việc trong tù cũng có chút điểm kì lạ, trùng hợp là mấy lần có chuyện đều là Triệu Kiến Hòa lập công.”

“Chắc.”

“Chắc chắn có người giúp đỡ hanta, nhưng là ai, chúng ta không có bằng chứng.”

Tưởng Xuyên căn cứ điều thuốc, hơi nhíu mày: “thật ra trong lòng chúng ta đều biết, chỉ là thiếu chứng cứ mà thôi.”

Tào Nham vỗ vai anh, “anh cứ về trước đi, trên người bị thương còn chưa có khỏi đâu. một mình tôi và anh tui ở lại chiếu ứng, chắc cũng có thể tóm gọn được mấy tên cho đó.”

Tưởng Xuyên dập thuốc, ném vào thùng rác, sau đó tiêu sái xoay người, “đi đây.”

.....

Tần Đường vừa nhìn thấy anh lên xe lập tức nhắm mắt lại ngủ.

Tưởng Xuyên dựa lưng vào ghế, nhìn chăm chăm cô trong chốc lát, nói: “Thắt dây an toàn vào.”

Tần Đường: “.....”

không thắt đấy!

anh liền nghiêng người qua, nửa người đè lên người cô, duỗi tay kéo dây an toàn.

Tần Đường lập tức mở mắt ra liền phát hiện anh đang nhìn cô, khóe miệng hàm chứa ý cười nhàn nhạt, dường như đang đợi cô mở mắt.

Tần Đường trợn mắt lườm Tưởng Xuyên một cái, đoạt lấy dây an toàn trong tay anh, “anh rút ra, tôi tự thắt.”

Tưởng Xuyên hít một hơi, dựa trở lại, khởi động xe.

Tình tình đại tiểu thư cũng lớn ghê.

Tần Đường lại dựa người như cũ, đầu hơi nghiêng, tiếp tục ngủ.

Dù sao cũng chính là không muốn nói chuyện với tên lưu manh này.

Tưởng Xuyên cũng không vội.....

Hơn sáu tiếng lái xe, trên đường hai người có dừng lại một lần ở trạm xăng để ăn bát mì, đi vệ sinh.

Đoạn đường kế tiếp là đi một mạch, thẳng đến tận Tây An.

Đi qua nội thành, Tưởng Xuyên tìm một chỗ đỗ xe, Tần Đường nhìn anh, vẫn kiên quyết không nói câu nào.

Tưởng Xuyên kéo cô xuống xe, cô nhíu mày hỏi: “Làm gì?”

Tưởng Xuyên kéo cô đi một đoạn, dừng lại ở bên ngoài một cửa hàng bách hóa, bước vào, nói: “đi mua điện thoại” sau đó liền đi vào trước.

Tần Đường ngốc lẳng, cô vốn nghĩ ngày mai sẽ đi mua sau.

Điện thoại không cần chọn, mua giống cái cũ của cô là được.

Tường Xuyên thấy cô chọn xong thì liền chuẩn bị đi thanh toán, bị Tần Đường giữ lại: “anh định làm gì?”

Tường Xuyên nói: “Điện thoại bị hỏng, trách nhiệm là ở anh.”

Tần Đường hừ một tiếng: “Máy ảnh của tôi cũng bị hỏng, sao không thấy anh nó mua cho tôi một cái máy ảnh khác chứ?”

Tường Xuyên: “.....”

anh mím môi, nhìn cô: “Máy ảnh thì cho anh nợ.”

Tần Đường: “anh còn nợ tôi 87 vạn nữa.”

Tường Xuyên nghiêng răng, nhin lại: “Tần Đường!”

“Sao?” cô không chút sợ hãi, nhưng khi thoáng nhìn vào đôi mắt đen kịt kia thì lại thấy chút hối hận, cô không nên chọn cách đó để tổn thương người đàn ông này như vậy. Trên thế giới này, giá trị của một con người không nằm ở số tiền mà anh ta có.

Tần Đường cầm lấy điện thoại mới, cúi đầu, duỗi chân đá nhẹ vào chân Tường Xuyên: “Này, đi trả tiền đi.....”

một cái điện thoại lấy lòng, Tường Xuyên đi trước ra khỏi cửa hàng bách hóa.

Tần Đường nhìn bóng dáng cao lớn của anh, yên lặng đi theo sau.

Sau khi lên xe, Tần Đường liền ngồi nghịch điện thoại mới của mình.

Tường Xuyên lái xe quay trở lại ngã tư.

A Khởi và Tiểu Thành đang ở trong sân sửa sang lại bao tải, hai người không biết đang đùa giỡn cái gì đó, A Khởi liền ném đồng bao tải lên

người Tiểu Thành. Nghe thấy tiếng ô tô, mới vội vàng đứng dậy.

Rất nhanh, một chiếc xe Jeep đen tiến vào trong sân.

A Khởi hưng phấn nói: “anh Tường, anh về rồi!”

Tiểu Thành cũng đứng dậy nhếch môi cười.

Tường Xuyên mở cửa xe bước xuống, sắc mặt của A Khởi và Tiểu Thành đều thay đổi, “anh, anh bị thương sao?”

“không có gì, gặp phải mấy tên.....vô lại.” Đối với việc ở Du Lâm, anh không muốn nhiều lời.

“Đợi một chút, đem xe đi rửa đã..”

Tần Đường đứng ở sườn xe bên kia, vừa rồi, anh ta vốn là muốn nói “gặp phải mấy tên lưu manh” đúng không?

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 24

Bình thường, Tần Đường lúc nào cũng máy ảnh không rời tay, lần này trở về lại thấy hai tay cô trống trơn nên A Khởi liền nhin không được hỏi: “Chị Tần Đường, máy ảnh của chị đâu?”

Nhắc tới máy ảnh, trái tim Tần Đường lại không hề báo trước nói lên một cái, Tưởng Xuyên nhìn về phía cô, Tần Đường liền nói: “Ném rồi.”

A Khởi kinh hô: “Sao lại ném chứ?”

Máy ảnh kia có vẻ như rất quý giá mà.

Tần Đường không muốn nhiều lời, ánh mắt liếc nhìn về phía Tưởng Xuyên đang đứng hút thuốc, không vui nói: “Gặp lưu manh!”

Tưởng Xuyên đang hút thuốc nghe vậy liền sặc một ngụm khói, nhàn nhạt nhìn về phía cô.

“Sao kia.....” A Khởi kinh ngạc: “Thế anh Tưởng Xuyên không giúp chị sao?”

Tiểu Thành trừng cô ấy, còn không phải hiện anh Tưởng đã bị đánh thành như vậy sao? Nhất định là có giúp, nhưng kể cả có không giúp, thì loại chuyện làm tổn hại mặt mũi của đàn ông như thế này cũng sao có thể nói trắng ra như vậy chứ?

Đến lúc này thì A Khởi mới phản ứng lại, vội vàng ngậm miệng lại.

Lữ An từ trong phòngđi ra, nhìn về phía họ, Tưởng Xuyên liền hỏi: “Tào Thịnh đâu?”

Lữ An: “Đến bệnh viện rồi.”

Tần Đường cầm điện thoại mới trở về phòng, gọi một cuộc điện thoại báo bình an cho ba mẹ.

Trước bữa tối, Tào Thịnh đã trở lại.

Tần Đường không thấy Từ Từ, liền hỏi: “Từ Từ vẫn phải nằm viện sao?”

Tào Thịnh gật đầu: “Ừ, nếu ở đây không chữa khỏi được, mấy hôm nữa tôi định mang con bé lên Bắc Kinh.”

Tần Đường nghĩ nghĩ một lát rồi nói: “Nếu cần giúp đỡ thì cứ nói với tôi một tiếng, ba mẹ tôi có quen biết với mấy vị chuyên gia về tim.”

Tào Thịnh cười: “Vậy được, cảm ơn cô trước nhé.”

Ăn cơm xong, Tần Đường và A Khởi ở lại phòng khách xem TV. trên TV đang phát sóng một tin tức địa phương, người dẫn chương trình đang đưa tin tức “Tập đoàn Khôn Luân quyên góp cho một địa phương nghèo khó vùng núi 500 vạn.....”

Tần Đường có ấn tượng khá sâu sắc với tập đoàn Khôn Luân. Mấy năm nay tập đoàn này đã quyên góp không ít vật tư, đồ dùng, nhưng mỗi lần đều là giám đốc của công ty ra mặt, tổng giám đốc đến bây giờ vẫn chưa lộ mặt lần nào, nhưng ở trong giới từ thiện đây vẫn là một nhà từ thiện có tiếng.

Nghen nói tuổi tác ông ta cũng không lớn, khoảng trên dưới 40 tuổi.

A Khởi muốn xem phim truyền hình, vừa muốn chuyển kênh đã bị tay Tưởng Xuyên đè lại, đôi mắt đen tuyền nhìn chăm chú vào màn hình TV.

A Khởi bịnắm tay, khuôn mặt đỏ bừng.

Tần Đường đưa ánh mắt nhàn nhạt nhìn thoáng qua, rồi đứng dậy.

Rất nhanh, tin tức liền phát xong, Tưởng Xuyên rời mắt đi, đứng dậy đi ra ngoài, đứng dưới tán cây cổ thụ trong sân hút thuốc.

Tào Thịnh đi đến trước mặt anh, hỏi: “Cho tôi một điếu.”

Tưởng Xuyên ném bao thuốc cho anh ta, vẻ mặt vô cảm búng búng tàn thuốc, ngón tay Tào Thịnh khum lại, châm thuốc, cười lạnh: “500 vạn, liệu còn được mấy cái số lẻ thực sự đưa xuống mấy vùng núi đó chứ? Vừa có thể rửa tiền một cách chân chính, lại có thể lấy được thanh danh tốt, phương pháp che mắt người khác này thật đúng là cao minh!”

Khóe môi Tưởng Xuyên hơi cong lên, nói: “Tập đoàn Khôn Luật thì có thể có được mấy đồng tiền sạch sẽ chứ? Mấy năm nay quyền ra ngoài cũng phải đến cả trăm triệu rồi, năm trăm vạn còn con này còn không phải sẽ lại rơi vào túi bọn Khương Khôn thôi sao?”

Mấy năm nay Khương Khôn kiếm được một lượng tiền đen khổng lồ từ đó, lại lợi dụng việc công ích để rửa tiền, biến chúng thành những đồng tiền sạch sẽ, rồi lại quay về túi của mình. Tào Thịnh đã theo dõi hắn mấy năm nhưng vẫn không tìm được bằng chứng có ích, nghiệp quan cấu kết nên mỗi lần có chút hành động gì cũng đều bị ngăn lại.

Lúc trước, Triệu Kiến Hòa hợp tác với Khương Khôn, cũng đã giúp Khương Khôn rửa sạch tiền đâu? Bọn họ vất vả lắm mới tóm được một tên Triệu Kiến Hòa, không ngờ Triệu Kiến Hòa lại kiên quyết phủ nhận mọi chuyện, cho nên Khương Khôn vẫn là nhà tù thiện cao cao tại thượng như cũ.

Ở trong tù Triệu Kiến Hòa cũng không được sống yên ổn, Khương Khôn lo sợ hắn sẽ khai ra mọi chuyện nên muốn mạng của hắn ta, nhưng Triệu

Kiến Hòa cũng không phải đèn cạn dầu, mạng lại cứng nên sau năm lần bảy lượt không thành, Khương Khôn liền từ bỏ, giết không chết thì cho ra thôi.

Khương Khôn chính là có bản lĩnh này.

Tưởng Xuyên nhìn Tào Thịnh: “Bệnh của Từ Từ sao rồi?”

Tào Thịnh: “không sao, bình thường cố gắng để ý chút là được.”

Tưởng Xuyên nói tiếp: “Con bé không thể lúc nào cũng đi theo anh được. anh bận như thế sao có thể chăm sóc tốt cho con bé chứ.”

Tào Thịnh nghe vậy cười: “Mấy ngày nữa tôi đưa con bé lên Bắc Kinh, để vợ tôi chăm sóc con bé.”

Vốn dĩ đưa con gái đến bệnh viện chỉ là để che tai mắt, mục đích chính của Tào Thịnh chính là muốn điều tra Khương Khôn. Dựa vào việc Triệu Kiến Hòa tới tìm Tưởng Xuyên, lần theo manh mối đó, nhất định có thể bắt được Khương Khôn.

Tưởng Xuyên lười biếng hỏi: “không phải hai người ly hôn rồi sao?”

Tào Thịnh: “Có ly hôn rồi thì vẫn là vợ tôi!”

“anh nói với Tần Đường đi, nhờ cô ấy giúp đỡ.” Tưởng Xuyên hạ mắt, “Đến lúc đó để cô ấy về Bắc Kinh với anh.”

“Vì sao?”

“cô ấy ở đây không an toàn.”

“Để tôi thử xem.”

.....

Tối hôm sau, Tào Thịnh từ bệnh viện về, liền nói với Tần Đường.

Tần Đường lập tức gọi điện thoại, cúp máy xong, cô nói: “Tôi đã hỏi giúp anh rồi. Mai ba tôi sẽ liên hệ với bác sĩ, đến khi nào anh đến Bắc Kinh, tôi sẽ bảo bạn tôi đi đón anh, anh hãy giúp anh sắp xếp mọi chuyện.”

Tào Thịnh lộ vẻ mặt khó xử: “Tần tiểu thư không thể đi cùng tôi sao?”

Tần Đường đáp: “Bây giờ thì chưa được. Anh cứ yên tâm, bạn tôi nhất định sẽ thu xếp cho anh chu toàn mà.”

Tào Thịnh còn muốn nói gì đó, điện thoại Tần Đường liền đổ chuông.

Là Hạ Tòng An.

Đúng lúc cô đang có việc tìm anh.

Điện thoại vừa được kết nối, Hạ Tòng An liền hỏi: “Em đang ở đâu?”

Tần Đường mím môi: “Anh đang ở đâu?”

“Anh ở Tây An, Đường Đường, qua đón anh.”

.....

Tần Đường không敢 ở nghỉ ngơi, cô đi đến trước mặt Lữ An: “Có thể cho tôi mượn chìa khóa xe không?”

Lữ An hỏi: “Cô muốn đi ra ngoài sao?”

Tần Đường gật đầu: “Có người bạn đi công tác ở đây, tôi qua gặp anh ấy một lát.”

Lữ An nói: “Chìa khóa xe ở chỗ anh Tưởng đó.”

“.....Được.”

Tần Đường đứng ở trước cửa phòng của Tưởng Xuyên, do dự một lúc, vừa muốn giơ tay gõ cửa, cánh cửa liền được mở ra từ bên trong. Tưởng Xuyên nhìn tay cô vẫn đang giơ giữa chừng, cười.

Từ sau khi trở về, cô vẫn chưa hề cho anh sắc mặt tốt lần nào, lần này cô lại chủ động đến tìm, làm anh cảm thấy rất ngạc nhiên.

“Em tìm anh?”

Thân thể cao lớn chắc nịch của Tưởng Xuyên chắn ngay trước mặt cô, khiến Tần Đường trong nháy mắt đột nhiên không nói được câu nào, mãi nửa ngày mới rặn được một câu: “Tôi muốn đi ra ngoài một chuyến, nên qua mượn anh chìa khóa xe.”

Tưởng Xuyên nhìn cô hai giây, hỏi: “Đi đâu?”

Tần Đường ngẩng đầu nhìn anh: “Tôi đi đâu còn phải báo cáo với anh sao?”

“Tốt nhất là nên như vậy.” anh nói, “Dù sao em vẫn còn ở đây, em sẽ không quên chuyện lần trước nhanh thế chứ?”

Tần Đường nhìn anh một lát, cuối cùng nói: “Tôi vào nội thành, ăn cơm với bạn.”

Tưởng Xuyên lấy chìa khóa xe trong túi quần ra, tung lên, Tần Đường duỗi tay ra định đỡ lấy lại bị anh giành trước một bước, tay hai người sượt qua nhau, chìa khóa lại rơi vào lòng bàn tay Tưởng Xuyên. Anh ra khỏi phòng, đóng cửa lại, bỏ qua biểu tình tức giận trên khuôn mặt cô đi lên phía trước: “Anh đưa em đi.”

Tần Đường cắn môi, trừng mắt nhìn bóng dáng Tưởng Xuyên.

Vài giây sau, nhân lúc Tưởng Xuyên không để ý liền duỗi tay đoạt lấy chùm chìa khóa đang mắc trên ngón tay anh, khuôn mặt vô cùng đặc ý lắc lắc chùm chìa khóa: “không cần, tôi tự đi.”

Ánh mắt Tưởng Xuyên nhìn thẳng về phía cô, chìa bàn tay ra: “Đưa đây.”

Tần Đường móc chìa khóa vào ngón tay mình quay quay vài vòng, không thèm để ý đến Tưởng Xuyên, xoay người rời đi.

Tưởng Xuyên nheo mắt nhìn theo bóng dáng nhenhàng của cô, bước dài hai bước đuổi theo, tóm lấy tay của cô ấn vào trên tường, thấp giọng nói: “Có đưa hay không?”

Vừa nói thân hình vừa ép tới, khóa chặt cô giữa vách tường và người mình.

Tần Đường cố gắng tránh, tránh, tránh, nhưng tránh không được.

Ở dưới lầu, A Khởi và Tiểu Thành đang sửa sang lại mấy bao tải đựng đồ, Tiểu Bạch và Từ Bằng ở bên cạnh hỗ trợ.

Nhưng động tĩnh ở trên tầng hai đúng là không nhỏ, đầu tiên là Tiểu Bạch hét lên một tiếng, sau đó ngơ ngác nhìn chăm chăm về phía tầng hai.

Những người khác cũng nhờ đó mà phát hiện, ai nấy vui vẻ thò mặt ra hóng.

Tiểu Thành kinh ngạc nhất: “CMN chứ! anh đây là định cường hôn người ta sao?”

A Khởi căn môi, mở lớn mắt nhìn chăm chăm hai người bên trên.

Mà Tiểu Bạch da mặt mỏng, hoàn toàn không có cách nào nhìn được nữa, cúi gằm đầu xuống, khuôn mặt đỏ bừng.

Thân hình Tường Xuyên cao lớn, hoàn toàn che khuất thân hình của Tần Đường, chỉ có thể nhìn thấy hai cánh tay bị giữ cao quá đầu, đang không ngừng giãy dụa của cô nên trong cảm nhận của người khác, đặc biệt là dưới góc độ này, quả thật rất giống bị cường hôn....

Còn là loại hình hôn kịch liệt này nữa.....

Tầng trên tầng dưới khoảng cách không xa, những lời Tiểu Thành nói từng chữ đều lọt vào tai hai người.

Tường Xuyên dựa sát vào người cô, trên người anh có một loại khí thể bức người, vì khoảng cách chỉ ngay trước mắt, nên khí thể đó càng trở nên cường đại.

Tần Đường đỏ mặt, trái tim đập loạn trong lồng ngực, cố gắng tránh ra nhưng hoàn toàn không thể.

Tường Xuyên cúi đầu nhìn cô, ngón tay chậm rãi tách tay cô ra, lấy được chìa khóa, sau đó thả cô ra, khóe môi cong lên: “Đi thôi, anh đưa em đi.”

Tần Đường đứng im bất động tại chỗ, trừng mắt nhìn anh.

Tường Xuyên đi được hai bước, lại quay lại nhìn: “Còn muốn anh dắt em đi sao?”

“.....” Vài giây sau, Tần Đường mới mang vẻ mặt miễn cưỡng đi theo.

Hai người một trước một sau đi xuống, Tiểu Thành nháy mắt với Tường Xuyên: anh, được đó!

Tường Xuyên lạnh lùng nhìn lướt qua, Tiểu Thành lập tức cúi đầu xuống.

Hai người lên xe, chiếc xe nhanh chóng rời khỏi nghĩa trạm.

.....

Tiểu Thành ngồi cười một mình, lúc này, Tào Thịnh và Lữ An sau khi bàn chuyện ở trong phòng xong đi ra ngoài hút thuốc, thấy vẻ mặt ngốc nghếch kia của cậu ta liền hỏi: “Cười cái gì thế?”

Tiểu Thành vội vàng lắc đầu: “không, không có gì ạ.....”

Loại chuyện thế này, một mình mình hóng thôi là được rồi, nếu anh Tưởng biết mình khươ môi múa mép nó lung tung thì nhất định sẽ bị chính chết.

Tào Thịnh hỏi: “Tưởng Xuyên đi ra ngoài rồi sao?”

Tiểu Thành gật đầu: “Vâng. Ra ngoài với chị Tần Đường rồi ạ.”

Lữ An: “Hai người đi cùng nhau?”

Tiểu Thành: “Đúng thế.”

Lữ An nhướn mày, cũng cười.

.....

Buổi chiều, Hạ Tòng An tới Tây An. Sau khi gọi điện thoại cho Tần Đường liền đứng chờ ở sảnh khách sạn.

Tưởng Xuyên chở Tần Đường đến cửa khách sạn, Tần Đường lạnh nhạt nói: “anh để tôi xuống ở đây đi.”

Tưởng Xuyên đỗ xe lại, rút một điếu thuốc ra, nhìn cô dứt khoát xuống xe, hắng giọng gọi cô lại: “Xong việc thì gọi điện thoại cho anh.”

Tần Đường quay đầu lại nhìn: “không cần, anh cứ về trước đi.”

Đôi mắt Tưởng Xuyên nhìn lướt ra phía sau cô.

Hạ Tòng An đi về phía Tần Đường, đứng ở đằng sau gọi: “Đường Đường.”

Tần Đường quay đầu lại, thấy đối phương liền nở một nụ cười, rào bước đi đến.

Hạ Tòng An một thân sơ mi trắng quần âu đen, thân hình cao lớn thon dài, ngũ quan tuấn lãng nho nhã, làn da cũng trắng, chính là điển hình của một vị tinh anh.

Khí chất quanh người khác một trời một vực so với Tưởng Xuyên.

Ngón tay Tưởng Xuyên kẹp điều thuốc, cánh tay gác ở trên cửa sổ, híp mắt nhìn hai người, miệng nhả ra một vòng khói.

Hạ Tòng An nhìn Tần Đường: “Sao lại gầy thế này.”

Tần Đường nói: “Đâu có đâu, anh nhìn nhầm rồi.”

Nhưng dường như ánh mắt phía trước quá mức mãnh liệt, khiến cho Hạ Tòng An không thể không nhìn về phía đó. Đối phương là một người đàn ông, ngồi trên xe Jeep đen, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, ngũ quan kiên cường, làn da màu lúa mạch khỏe mạnh, cánh tay gác trên cửa sổ xe lộ ra cơ bắp cuồn cuộn hữu lực.

Hạ Tòng An hơi nâng cằm, hỏi Tần Đường: “Em quen à?”

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 25

Tần Đường xoay người lại nhìn, thấy Tưởng Xuyên đang dựa người bên cửa sổ xe, nhả ra một vòng khói thuốc.

Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, cộng thêm sương khói lượn lờ khiến cô không nhìn rõ thần sắc của anh, chỉ thấy một đôi mắt đen vô cùng sắc bén.

Tần Đường có chút thất thần, nhìn mất vài giây, rồi mới nói: “Ừ, đây là người phụ trách của tổ chức tình nguyện bên này. Anh hãy đưa em đến đây.”

Hạ Tòng An chậm rãi nở nụ cười: “Thế sao? Vậy thì anh phải qua chào hỏi rồi.”

nói xong thì người cũng đã đi về phía Tưởng Xuyên.

Tần Đường mím môi, cũng đi qua cùng.

Tưởng Xuyên lười biếng ngả người dựa vào ghế, thấy bọn họ đi đến, liền ngồi thẳng dậy.

Hạ Tòng An nhìn anh đánh giá vài lượt, rồi mỉm cười nói: “Xin chào, lần này Đường Đường ở lại một khoảng thời gian dài như vậy, cảm ơn mọi người đã chăm sóc cô ấy.”

“không có gì.” Tưởng Xuyên nói.

Giữa hai người hình thành một bầu không khí đối chọi, vì đều là đàn ông nên đương nhiên hiểu rõ suy nghĩ của đối phương.

Hạ Tòng An nhìn anh, biểu tình đậm mặc nhưng vẫn rất lịch sự, mở lời: “không bằng chúng ta cùng nhau đi ăn bữa tối luôn được không?”

Tưởng Xuyên cười, ngón tay gõ gõ theo nhịp lên đùi, Tần Đường vốn cho rằng anh sẽ từ chối, không ngờ anh lại nói: “Được.”

Tần Đường có chút kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì.

Tưởng Xuyên mở cửa xuống xe, nhìn về phía bọn họ: “Để tôi mời khách.”

Hạ Tòng An từ chối: “Như vậy sao được, hai người chúng tôi là....”

“Tôi là người ở đây.”

“Được rồi.”

Hạ Tòng An không từ chối nữa, Tưởng Xuyên nhìn xung quanh, nhanh chóng chọn được một nhà hàng.

Tưởng Xuyên người này, một khi được làm chủ, thì liền có thói quen muốn khống chế mọi chuyện, ví dụ như việc gọi món ăn, trước tiên anh gọi vài món đặc sản nổi tiếng của Tây An trước như gà hồ lô, gỏi cật heo thái sợi, canh cá bột nấu sữa... rồi mới đưa thực đơn cho hai người, nói: “Hai người còn muốn ăn thêm gì cứ tùy ý gọi.”

Hạ Tòng An thân sĩ đẩy thực đơn đến trước mặt Tần Đường, thấp giọng nói: “Em gọi đi.”

Bầu không khí không tốt cũng không xấu, chỉ là có chút kì lạ.

Tần Đường không có tâm trạng gọi thêm đồ ăn, đẩy thực đơn trở về.

Hạ Tòng An hỏi Tần Đường: “Em định khi nào trở về?”

không biết là ảo giác hay là thật, nhưng Tần Đường cảm thấy hình như Tưởng Xuyên có liếc nhìn mình một cái. Cô liền ngẩng đầu lên, thấy anh vẫn đang nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Tần Đường rũ mắt, khuấy khuấy ly sữa lắc trước mặt: “Mấy hôm nữa ạ. Em còn có chút việc chưa làm xong.”

Hạ Tòng An nhú mày: “Lần này thời gian em đi lâu quá rồi, ba mẹ em rất lo lắng cho em, lần này anh tới đây công tác liền nói thuận tiện sẽ qua xem em thế nào, họ mới yên tâm.”

Trước kia thời gian cô ra ngoài lâu nhất còn tận hai tháng trời, nhưng lúc đó có Bành Nhiễm, có Trần Kính Sinh, còn có cả Chu Kỳ.

Hạ Tòng An nhìn cô trong chốc lát, nói: “Em còn muốn làm gì nữa? Vừa vắng anh đang ở đây, để anh giúp em cho nhanh, rồi chúng ta cùng nhau về.”

Tần Đường nghiêng đầu nhìn Hạ Tòng An: “Không phải anh đến đây để công tác sao? Sao lại rảnh như vậy?”

“Mọi chuyện chỉ cần hai ngày là ổn rồi. Anh có thể kéo dài thêm mấy ngày coi như ngày nghỉ.”

Tưởng Xuyên trầm mặc liếc nhìn Hạ Tòng An một cái, tay phải đặt ở trên đùi, quay quay điện thoại giữa hai ngón cái và ngón trỏ.

Tần Đường vẫn từ chối: “Không cần. Anh yên tâm, anh đang chạy tới tận chỗ này nghỉ phép làm gì.”

Đúng là không cho anh chút mặt mũi nào mà, Hạ Tòng An đành cười, xoa nhẹ đầu cô: “Còn không phải vì em sao.”

Tần Đường cúi thấp đầu, vừa nâng mắt lên liền thấy Tưởng Xuyên đang nhìn cô, đôi mắt đen trở nên vô cùng nặng nề.

Trong lòng đột nhiên lập bộp hai tiếng, có chút hoảng hốt.

Điện thoại xoay nhanh trong tay Tưởng Xuyên, ngón cái ấn nhẹ một cái, điện thoại đang quay liền dừng lại.

Tưởng Xuyên đặt điện thoại lên bàn, nhìn về phía Hạ Tòng An, lạnh nhạt nói:

“Tần Đường tới đây thì là trách nhiệm của nghĩa trạm chúng tôi. cô ấy muốn đi đâu, chúng tôi nhất định sẽ phối hợp, anh không cần lo lắng.”

Tần Đường ngẩng đầu nhìn anh, im lặng không nói.

Hạ Tòng An nhìn anh, cười: “Vậy thì cảm ơn mấy anh. Đúng lúc tôi cũng muốn đi du lịch cảm thụ nơi này một chút.”

Tưởng Xuyên nói: “không vấn đề. Nhưng nghĩa trạm không nuôi người ăn không ngồi rồi, hoặc là quyên góp hiện vật, hoặc là làm việc.”

Hạ Tòng An: “.....”

Cuối cùng nở nụ cười: “Đều được cả.”

Buồn cười, quyên tiền thì có gì khó chứ? Còn về làm việc à....anh liếc nhìn cánh tay cường tráng của Tưởng Xuyên,

Hạ Tòng An anh cũng không thiếu sức lực.

.....

Kết thúc bữa cơm đã là 8h40.

Hạ Tòng An biết Tần Đường ở tại nghĩa trạm, nhưng bây giờ anh không muốn cô quay lại đó nữa, “Đường Đường, đêm nay ở lại khách sạn đi, anh thuê cho em một phòng, chúng ta có thể cùng nói chuyện.”

Tưởng Xuyên đi đằng sau, nhìn thân hình hai người gần như sát vào nhau, trên mặt không có biểu tình gì.

Hạ Tòng An ăn mặc cầu kì tinh xảo, trên tay đeo một cái đồng hồ đắt tiền, khí chất tự phụ, Tần Đường thì tùy tiện một món đồ trên người cô cũng không hề tầm thường, biểu tình lạnh nhạt, nhìn qua như một mỹ nhân lạnh lùng, từ trong xương cốt toát ra vẻ kiêu ngạo.

Hai người thoát nhìn rất xứng đôi, đều là người của một thế giới.

anh đứng phía sau, miệng ngậm thuốc, nhìn chăm chăm theo bóng dáng của Tần Đường.

Tần Đường hơi dừng lại, mũi chân di di dưới đất, nói: “không cần, có chuyện thì chờ em trở về rồi nói. Đồ đạc của em đều để ở nghĩa trạm, ở lại khách sạn ngược lại có chút bất tiện.”

Hạ Tòng An cũng không miễn cưỡng cô, gật đầu đồng ý.

.....

trên đường về, tâm trạng của Tưởng Xuyên có vẻ rất tốt.

Tần Đường không quan tâm tâm trạng anh như thế nào, trong lòng đang nghĩ về chuyện lễ kỉ niệm 20 năm thành lập quỹ An Nhất. Đến lúc đó sẽ tổ chức một bữa tiệc từ thiện, còn có buổi đấu giá, cô dự định sẽ làm tất cả mọi chuyện luôn một thể, bao gồm cả việc công khai bản thân với giới truyền thông.

Lúc này Hạ Tòng An đã nói với cô, tình trạng của Chu Kỳ khá tốt, bác sĩ nói anh ấy có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào.

Tần Đường rất kích động, cũng rất khẩn trương, chỉ sợ hy vọng lắm thì thất vọng nhiều.

Đã năm năm rồi, cô chờ Chu Kỳ tỉnh lại đã năm năm rồi, rất nhiều lần bác sĩ đều nói có khả năng anh sắp tỉnh lại, nhưng kết quả thì.....luôn khiến người ta phải thất vọng.

Nếu cả đời này Chu Kỳ đều không tỉnh lại thì cô phải làm sao bây giờ?

Tưởng Xuyên thấy cô siết chặt tay đến nỗi nhìn rõ cả từng khớp xương, liền nhàn nhạt nói: “Mấy ngón tay này có thù oán với em sao?”

cô gần ra, có chút mờ mịt: “Hả? anh nói gì cơ?”

Tâm mắt Tưởng Xuyên vẫn nhìn thẳng về phía trước, ngữ khí trầm xuống: “Em luyện tiết tên Hạ Tòng An kia sao?”

Tần Đường nheo mắt nhìn tròng trành một cái, nói: “Liên quan gì đến anh chứ!”

Tưởng Xuyên cảm thấy nghẹn một hơi trong ngực, im lặng cả nửa ngày, cuối cùng cười: “Em quên anh đã nói gì rồi đúng không?”

Tần Đường nheo mắt lại: “anh đã nói gì?”

“anh nói, anh đã cho em cơ hội.”

“Cái gì cơ?”

Tưởng Xuyên không nói chuyện nữa.

Tần Đường ra sức suy nghĩ, suy nghĩ, cố gắng suy nghĩ một cách cẩn thận.

Trở lại nghĩa trạm, mọi người vẫn chưa ngủ, người xem TV thì vẫn xem TV, người nghịch điện thoại thì vẫn cứ nghịch điện thoại.

Tiểu Thành thấy hai người liền giơ tay chào: “anh, chị Tần Đường, hai người về rồi!”

Tường Xuyên nhàn nhạt “ừ” một tiếng rồi đi vào phòng khách.

Tần Đường đứng ở cửa chào hỏi mọi người một lượt rồi lên lầu tắm rửa. Trở về phòng, cô mở máy tính lên, lấy cái thẻ nhớ kia ra. Thẻ nhớ bị vỡ thành hai mảnh, nhưng cũng may là vị trí con chip cũng không bị làm sao, phần bị gãy đã được Tường Xuyên dính lại.

Ngón tay cẩn thận sờ qua thẻ nhớ, bề mặt bằng phẳng, bóng loáng, nếu không cẩn thận cảm nhận, sẽ không nhận ra vết nứt kia.

cô thử lại, thực sự vẫn có thể dùng được.

Mở toàn bộ file gốc ra xem, lúc này cô mới nhận ra mình thế nhưng lại chụp Tường Xuyên không git, đại đa số là lúc anh ở cùng lũ trẻ và thôn dân trong núi. Thân hình cao lớn, khí thế cường đại, xuất hiện trong mỗi khung hình, thật sự khó mà làm ngơ cho được.

Tần Đường có chút hoảng hốt, đột nhiên nhớ tới nụ hôn nhẹ tựa lông hồng lúc ở bệnh viện, gương mặt liền nóng lên.

đang xuất thần, cửa sổ trước mặt bỗng nhiên tối sầm lại.

cô gắng đầu lên, liền thấy Tường Xuyên đang đứng ở bên ngoài, ánh mắt sắc bén.

Trong lòng cô liền giật thót một cái, nhảy dựng lên, “xoạch” một tiếng kéo rèm lại, che kín mít,

Tường Xuyên đứng ở bên ngoài cửa sổ: “Chậc...”

.....

Hạ Tòng An không có hẹn lại Tần Đường nữa, anh còn phải xử lý cho xong công việc, để có thể kéo dài kì nghỉ.

Tần Đường và Tào Thịnh đến bệnh viện một chuyến. Tinh thần của Từ Từ rất tốt, thoát nhìn không giống đứa anh bị bệnh chút nào cả, nhưng quả thực cô bé có thể phát bệnh bất cứ lúc nào.

Tào Thịnh nói: “Hai hôm nữa tôi sẽ mang con bé đi Bắc Kinh.”

Tần Đường vốn định nhờ Hạ Tòng An thu xếp chuyện này, nhưng nhìn tình hình hiện tại, có vẻ Hạ Tòng An không hề có ý định rời đi, nên cô nói: “Được, không có vấn đề gì. Bác sĩ đã liên hệ tốt rồi, anh có thể để Từ Từ kiểm tra bất cứ lúc nào.”

Đến lúc đó bảo thư ký của bác giúp đỡ cũng được.

Tào Thịnh cười: “Làm phiền cô rồi.”

Tần Đường nghĩ một lát: “Còn về chuyện tiền bạc....”

Chữa trị bệnh tim cho trẻ con tốn rất nhiều tiền, nếu phải phẫu thuật, chi phí nhất định là một con số không nhỏ. Tào Thịnh làm gì cô không rõ lắm, nhưng nếu cũng giống Tưởng Xuyên, thì chuyện tiền bạc chắc cũng khó khăn, nếu thực sự không còn cách nào khác, cô có thể liên hệ với bên quỹ từ thiện.

Tần Đường còn chưa kịp nói xong thì bị Tào Thịnh ngắt lời: “không sao, chuyện này cô không cần lo lắng.”

Nếu anh ta đã nói như vậy thì được rồi, vì thế Tần Đường liền nói: “Vậy thì tốt rồi.”

Trở lại nghĩa trạm, trong viện có một chiếc xe tải nhỏ đang đỗ, bên cạnh chất đầy hàng hóa, bọn Tiểu Thành đang ở phía trước sắp xếp lại đồ đạc.

Tưởng Xuyên cởi trần, bên dưới mặc một chiếc quần dài màu đen, mồ hôi trên người túa ra như tắm khiến làn da màu lúa mạch như được phủ thêm một lớp sáp, gợi cảm một cách nguyên thủy nhất, đang chất đồ lên xe.

anh nhẩy từ trên xe xuống, nhìn về phía Tần Đường.

Bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt Tần Đường không di chuyển, Tào Thịnh đi qua hỏi: “đang định đi đâu vậy?”

Tưởng Xuyên thu hồi ánh mắt, nói: “Gần đây mới gửi thêm ít đồ, sắp xếp lại một chút đồ có ích, chiều mai đưa vào trong núi.”

Tần Đường hỏi: “đi đâu thế?”

Tưởng Xuyên cúi người, khom lưng lấy chai nước để dưới đất, cơ bụng tám múi liền gồ lên rõ ràng, lúc đứng thẳng dậy liền dần dần chìm xuống. Làn da vùng bụng thô ráp, dọc theo rốn có một thành lông, càng đi sâu xuống dưới càng đậm màu.

anh ngẩng đầu uống nước, nhanh chóng uống hết nửa chai nước còn lại, sau đó ném cái chai không xuống: “Lần này em không cần đi theo.”

Tần Đường nhú mày: “Vì sao?”

Tưởng Xuyên nhìn cô trong chốc lát: “đi Trấn Ba.”

Tần Đường liền im lặng.

anh lấy áo phong tre trên kính xe xuống nhanh chóng xỏ vào người, vừa mặc vào mồ hôi liền thấm ra, chiếc áo nhanh chóng đổi màu.

đang muốn xoay người liền bị Tần Đường gọi với lại: “Tô đi. Ngày mai hãy cho tô đi cùng.”

Tưởng Xuyên quay đầu lại nhìn cô, có chút kinh ngạc: “Em chắc chắn?”

Tần Đường cắn răng một cái: “Chắc chắn.”

.....

Giữa trưa hôm sau, Tưởng Xuyên từ công ty vận chuyển của mình trở lại, dì Quế đã nấu xong bữa trưa, mọi người đang ăn.

Tưởng Xuyên ngồi cạnh cửa hút thuốc, mọi người thì lục tục ngồi vào bàn.

anh nhìn quanh một lúc: “Tần Đường đâu?”

A Khởi nói: “A, chị Tần Đường đi rồi. Hồi sáng có một người đàn ông đến đón chị ấy, chị ấy nói chị ấy phải về Bắc Kinh có chút việc.”

Tưởng Xuyên im lặng vài giây.

Hít sâu một hơi thuốc, làn khói cứ quanh quẩn trong phổi, không cách nào thở ra được...

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 26

Tào Thịnh mang Từ Từ trở lại nghĩa trạm, vừa kịp giờ ăn trưa.

Dì Quế vừa nhìn thấy Từ Từ liền vào bếp làm một bát canh trứng gà cho cô bạn nhỏ.

Tào Thịnh không biết Tần Đường đã đi nên vừa cho con gái ăn cơm vừa hỏi: “Tần tiểu thư đâu rồi?”

A Khởi nói: “Chị Tần Đường có việc nên về Bắc Kinh rồi ạ.”

Tiểu Thành vốn đang vui đầu ăn cơm, nghe thấy mấy lời này liền có chút buồn bã buồn đũa: “không biết chị Tần Đường có trở lại đây không nữa. Mới hôm qua chị ấy còn nói sẽ đi Trấn Ba với anh Tường mà, vậy mà sáng sớm nay đã đi rồi.”

Lữ Ann nói: “Chắc là có đấy.”

Nhất thời mọi người đều không nói chuyện, bởi ấn tượng mà Tần Đường để lại cho người ta chính là một người thanh lãnh. Lúc đầu, tất cả mọi người đều không ai dám lại gần, thời gian dài thì liền cảm thấy yêu quý cô ấy, ngay cả A Khởi lúc đầu còn ôm chút địch ý với Tần Đường cũng cảm thấy cô ấy rất tốt.

Tường Xuyên vẫn luôn trầm mặc từ đầu nghe vậy liền buồn đũa, trầm giọng nói: “Ăn cơm đi, bàn cái gì mà bàn.”

Áp suất không khí liền thấp xuống.

Mọi người tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, đặc biệt là mấy người hôm trước vừa chứng kiến màn “cường hôn” kia, rồi lại nhớ tới người đàn ông sáng nay tới đón Tần Đường, tuấn lãng, nho nhã, đứng cùng Tần Đường thoát nhìn rất xứng đôi.

Sau khi ăn xong, có mấy người liền ngồi lại trong viện mà tám.....

A Khởi: “Có vẻ tâm trạng của anh Tưởng không tốt lắm thì phải, khá là âm u.....”

Tiểu Thành: “Đương nhiên rồi, chị Tần Đường đã chạy theo người đàn ông khác rồi, anh ấy có thể vui vẻ sao? Tôi cảm thấy.....”

A Khởi: “.....”

cô vỗ vỗ vai Tiểu Thành, liếc mắ nháy mắt, muốn bảo cậu ta đừng nói nữa, nhìn đằng sau lưng kia!!!

“Mí mắt cô bị rút gân à?” Tiểu Thành bĩu môi nói, vô cùng hồn nhiên: “anh ấy lại vẫn còn nợ chi Tần Đường tới 87 vạn nữa, cho nên đoạn duyên phận này không đứt nhanh thế được đâu.”

“Tiểu Thành.”

Cả người Tiểu Thành run lên, cứng ngắc quay đầu lại, cười ha ha hai tiếng: “anh.”

Tưởng Xuyên không biết đã đứng ở chỗ cầu thang bao lâu rồi, ánh mắt nhàn nhạt nhìn cậu ta:

“Cậu thay anh đi Trấn Bامột chuyến đi.”

“Hả?” Tiểu Thành gãi đầu, lại nhìn thoáng qua nét mặt đen sì của Tưởng Xuyên, không dám cự tuyệt nữa: “Được ạ.”

Tưởng Xuyên bàn giao công việc xong, đi đến trước mặt Tào Thịnh, nói: “đi, tôi đưa anh đến sân bay.”

Tào Thịnh một tay xách túi hành lý bên chân lên, bên trong cơ bản đều là đồ dùng của Từ Từ, một tay bế Từ Từ, nói: “không phải bảo Lữ An đưa tôi đi sao?”

anh ta vẫn nhớ hôm qua Tưởng Xuyên nói hôm nay phải đi Trấn Ba mà.

Bây giờ Tần Đường đi rồi nên Tưởng Xuyên cũng không đi nữa?

Tưởng Xuyên xách túi hành lý trong tay Tào Thịnh giúp anh ta: “Hôm nay Lữ An có chuyện khác phải làm.”

Tào Thịnh cười, hôn Từ Từ một cái, nói: “Chờ chúng ta tới Bắc Kinh thì đi tìm chị Tần Đường tới chơi với con nhé?”

Giọng nói giòn tan của Từ Từ vang lên: “Được nha được nha!”

Tưởng Xuyên: “.....”

anh càng thẳng mím môi, không nói chuyện, trong lòng ghen đến phát bực.

Đến sân bay, Tào Thịnh nhận một cuộc điện thoại, ngữ khí vô cùng nghiêm túc: “Xác định?”

Sau đó vài giây, Tào Thịnh nói: “Được, tôi biết rồi.”

Cúp điện thoại, Tưởng Xuyên nhìn về phía anh ta: “Có chuyện sao?”

Tào Thịnh gật đầu: “Vừa rồi Tào Nham gọi điện thoại cho tôi, nói Khương Khôn đến Bắc Kinh, cụ thể để làm gì thì chưa biết. Vừa vặn lần này đi cùng tôi để điều tra luôn.”

“Ừ.” Tưởng Xuyên mặt không cảm xúc nói.

“Triệu Kiến Hòa vẫn còn ở Tây An, anh phải cẩn thận.”

“Tôi biết rồi.”

Tào Thịnh bế Từ Từ xuống xe, một tay xách hành lý, nói: “Nếu anh muốn đổi vị trí với tôi cũng không sao đâu.”

Tưởng Xuyên cười: “không cần, anh ở Bắc Kinh có thể dễ dàng chăm sóc Từ Từ hơn, cũng nên nhân cơ hội này mà hàn gắn lại tình cảm với vợ cũ đi.”

Tào Thịnh cười lớn: “Được rồi, tôi đi đây.”

Tưởng Xuyên đứng ở bên ngoài sân bay một lát, sau đó mới xoay người rời đi.”

.....

Thành phố Bắc Kinh.

Tần Đường và Hạ Tòng An vội vàng đến bệnh viện. Đến dưới lầu bệnh viện, Tần Đường đột nhiên dừng bước, ngón tay gắt gao túm chặt tay áo của Hạ Tòng An, giữ anh lại, cổ họng khô khốc hỏi: “Chu Kỳ thật sự tỉnh lại rồi sao?”

Hạ Tòng An biết cô đang sợ hãi, cầm tay cô khẽ bóp nhẹ trấn an: “Đừng hoảng hốt, lần này là thật.”

Tần Đường có chút không thể tin được, cũng không dám tiến lên. Bây giờ phòng bệnh nhất định có rất nhiều người, nếu bây giờ cô qua.....không biết là tốt hay là xấu nữa đây.

“đithôi, đây là chuyện tốt mà.” Hạ Tòng An nói: “Chẳng lẽ em không muốn tới thăm Chu Kỳ sao?”

Năm đó khi Chu Kỳ biến thành người thực vật, phải nằm ở trên giường, cậu ấy mới có mười bảy tuổi, đang chuẩn bị học cấp ba.*

*t cũng không tại sao mười bảy tuổi mới chuẩn bị vào cấp 3 nữa, nhưng tác giả ghi như thế nên t cũng cứ vậy mà làm thôi à

Năm năm trôi qua, cuộc đời của cậu ấy bị chậm trễ những 5 năm. Năm nay cậu ấy đã 22 tuổi, nếu thân thể khôi phục tốt, sáu tháng sau cậu ấy có thể tiếp tục đi học. Nhưng 22 tuổi mới học cấp ba, liệu Chu Kỳ có chấp nhận được không? Cậu ấy liệu có tha thứ cho cô được không.....

Hạ Tòng An như nhìn ra suy nghĩ trong lòng cô, xoa đầu cô, nhẹ giọng nói: “Chu Kỳ sẽ không trách em đâu. Hơn nữa anh cảm thấy chuyện này không phải lỗi của em, mỗi người đều phải có trách nhiệm, họ phải có trách nhiệm với quyết định của chính bản thân mình.”

Tần Đường im lặng không nói.

Một lát sau, cô hít sâu mấy lần, ngẩng đầu nhìn Hạ Tòng An, cũng từ từ rút tay ra:

“đithôi.”

Tần Đường ngẩng đầu, đi phía trước Hạ Tòng An.

Trong phòng bệnh vô cùng đông đúc.....

“Tiểu tử, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi! Cậu có biết cậu ngủ bao lâu rồi không? Cậu còn ngủ nữa thì còn tở cũng dễ rồi mất.”

“Cái rắm! Cậu đọc thân tiêu chuẩn đến bạng á còn không có như cậu lại còn không biết xấu hổ nói sinh con sao?”

“CMN! Cậu quan tâm cái rắm, kệ tôi!”

“Nè nè nè.....các cậu đừng cãi nhau nữa, đợi lát nữa bác sĩ với y tá đến lại ăn chửi cả lũ bây giờ!”

“Đúng đúng đúng, bây giờ Chu Kỳ cần được nghỉ ngơi.”

Tần Đường đứng ngoài cửa, nhìn những gương mặt trẻ tuổi bên trong, phần lớn là những người bạn lớn lên trong đại viện và bạn học của cậu ấy, có 7, 8 người, đang đứng tranh cãi.

“Ừ.....các cậu ồn đến mức khiến đầu tớ cũng đau rồi.”

Trong nháy mắt Tần Đường liền cảm thấy hoảng hốt, hốc mắt cay cay, đây là giọng nói của Chu Kỳ. Giọng nói hơi khàn, còn có chút âm thanh như vệt đục khi vỡ giọng từ 5 năm trước.

Hạ Tòng An đặt tay lên vai cô, thấp giọng hỏi: “Em không vào sao?”

Tần Đường nén không cho nước mắt chảy ra, cúi đầu: “Tối nay chúng ta lại đến đi, em sợ bây giờ lại vào sẽ phá hỏng bầu không khí.”

Hạ Tòng An cũng không miễn cưỡng cô, nói: “Vậy chúng ta đi ăn chút gì đó trước nhé.”

Tần Đường đứng im trong chốc lát rồi mới nói: “Được.”

Vừa mới quay người lại, liền thấy ba mẹ của Chu Kỳ đang đi tới.

Tần Đường có chút câu nệ, lên tiếng: “Chú Chu, dì Thư.”

Ba Chu nhìn cô, cười: “An An đã về rồi à?”

Ông là nhìn Tần Đường lớn lên từ nhỏ nên vẫn gọi nữ danh của cô.

Tần Đường gật đầu: “Vâng ạ.”

Ba Chu hỏi tiếp: “Con đã vào xem nó chưa?”

Tần Đường do dự một chút, rồi lắc đầu: “Chưa ạ. Tối nay con sẽ tới.”

Hạ Tòng An cười cười: “Chú Chu, hai người cứ đi trước đi ạ. Cháu với Đường Đường mới xuống máy bay, bọn cháu định đi ăn trước một chút, chờ bên trong vắng hơn bọn cháu sẽ vào sau ạ.”

Ba Chu nghe vậy cũng không nói gì nữa, gật đầu: “Cũng được.”

.....

8h tối, phòng bệnh đã an tĩnh lại.

Tần Đường đứng ở cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào. Hộ lý chăm sóc vội vàng đứng lên: “Tần tiểu thư.”

Tần Đường nhẹ giọng nói: “Cô đi ra ngoài trước đi.”

“Vâng.”

Tần Đường ngồi trước giường bệnh, nhìn Chu Kỳ chăm chú. Khuôn mặt cậu ấy ngoài có chút gầy gò và tái nhợt do thiếu ánh mặt trời rathì không khác gì hồi 17 tuổi.

cô vẫn như mọi lần tới thăm Chu Kỳ, nói: “Em nhìn em này, ngủ lâu như vậy, chị còn tưởng em định ngủ mãi luôn chứ.....”

cô tiếp tục lẩm bẩm, nói liên miên, nó rất nhiều.

“Chị An An..”

Chu Kỳ thành công bị cô đánh thức, trợn tròn mắt nhìn cô, dường như đã qua mấy đời rồi.

Cha mẹ hai người đều có mối quan hệ rất tốt, Tần Đường lớn hơn Chu Kỳ một tuổi, đã chơi với nhau từ nhỏ. Tần Đường đi đâu cậu cũng thích đi theo, cho dù bị người ta chê cười thì cậu cũng không để ý, nói cười thì cười đi, có gì hơn người đâu chứ.

Tần Đường sững sốt, sau đó nở nụ cười: “Cuối cùng cũng gọi được em dậy rồi.”

Chu Kỳ mím môi, sau đó nhếch nhếch cười: “Ừ, tại chị ồn quá mà.”

“Cảm giác thế nào rồi?” Tần Đường hỏi.

“Cũng tốt, chính là nằm lâu quá nên cả người đều khó chịu.....”

Tần Đường thay cậu chỉnh lại chăn, “không sao, em rất nhanh liền có thể chạy nhảy trở lại rồi.”

Chu Kỳ nhìn cô trong chốc lát, nói: “Chị An An, sao có mỗi mình chị tới thăm em thế? Trần Kính Sinh đâu?”

Trái tim Tần Đường bỗng quặn lại, sắc mặt trắng bệch.

“Có phải cậu ấy đang bận thi đấu rồi không?” Ký ức của Chu Kỳ vẫn đang dừng lại ở 5 năm trước. Hôm nay cậu đã hỏi qua, sự cố năm đó, ngoại trừ cậu bị biến thành người thực vật thì ba người còn lại đều ổn.

“không có.” Tần Đường nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, “Em có mệt không?”

“Vẫn ổn ạ.”

“Vậy em nghỉ ngơi đi nhé, ngày mai chị sẽ đến thăm em.”

cô đứng dậy.

Chu Kỳ gọi cô lại, nhưng Tần Đường vẫn cúi đầu.

Cậu nhìn cô cười: “Chị An An.”

Tần Đường: “Sao?”

“không có gì. Mai chị nhớ tới thăm em nhé.”

Tần Đường cười: “Được.”

.....

Hạ Tông An chờ cô ở dưới lầu, Tần Đường ngồi trên băng ghế ở bệnh viện, không kiên nhẫn lấy thuốc lá ra châm một điếu, ngón tay thon dài trắng nõn kẹp điếu thuốc để lên miệng, yên lặng nhả ra một ngụm khói.

Dáng vẻ này của Tần Đường, vô cùng thành thực và quyến rũ.

Hạ Tông An cũng là nhìn cô lớn lên.

Khi còn nhỏ cô rất đáng yêu, thời thiếu nữ thì vừa xinh đẹp lại phóng khoáng, sau đó sự việc kia xảy ra, cô trầm mặc rất lâu, sau đó liền thay đổi.

Thực ra anh không cảm thấy cô như này là không tốt, có một số thứ chỉ là lớp vỏ bên ngoài, cô chỉ đang tự phong bế bản thân, tuy tính cách khác biệt, nhưng sâu bên trong cô vẫn là Tần Đường đó.

Tần Đường hỏi anh: “anh nói xem, em phải nói với Chu Kỳ chuyện Trần Kính Sinh đã chết như thế nào đây?”

Giọng nói của cô vô cùng đậm đặc, không nghe ra chút cảm xúc nào trong đó cả.

Hạ Tông An nhìn cô trong chốc lát, thấp giọng nói: “Trước đừng nói gì cả, đợi cậu ấy xuất viện thì tính tiếp.”

Tần Đường dập thuốc, đứng lên: “Được.”

Hạ Tòng An cũng đứng lên theo, nói: “anh đưa em về. Em muốn về chỗ ba mẹ em bên kia hay trở lại căn hộ của em?”

“Muộn rồi, cho em về phòng của em đi.”

“Được.”

.....

Tần Đường vốn cho rằng mình sẽ mất ngủ, không ngờ vừa nằm xuống liền ngủ được. Có lẽ vì Chu Kỳ đã tỉnh, nên giấc ngủ này của cô trôi qua rất an ổn.

Mãi cho đến khi di động đổ chuông, cô mới tỉnh.

Là Tào Thịnh.

cô vội vàng ngồi dậy, “Tào tiên sinh, anh đến Bắc Kinh rồi ư?”

Tào Thịnh cười: “Ừ, tôi đến từ tối qua.”

Tần Đường nhìn đồng hồ, đã 10h hơn rồi. cô xốc chăn lên, “Hai người đang ở đâu? Tôi sẽ đến ngay bây giờ.”

Tào Thịnh không khách sáo với cô, nói địa chỉ.

Tần Đường rửa mặt xong, thay quần áo, lấy chìa khóa lái xe đi.

Từ Từ vừa nhìn thấy cô liền kêu lên: “Chị Đường Đường!”

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 27

Tần Đường và Tào Thịnh hẹn nhau ở một nhà hàng gần bệnh viện. Từ Từ cời giầy, đứng trên sofa, giang tay về phía cô muốn bế, Tần Đường cười một tiếng đi qua bế bé lên. Từ Từ nhanh chóng hôn chụt một cái lên má cô, cất giọng ngọt ngào nói: “Chị Đường Đường!”

Tần Đường xoa đầu bé: “Ngoan!”

Hôm qua trở về gấp, còn chưa kịp chào tạm biệt Tào Thịnh và Tưởng Xuyên một cách tử tế nên cô có chút băn khoăn, ôm Từ Từ ngồi xuống nói: “Bữa nay phải để tôi mời mới được.”

Tào Thịnh cười, không tranh với cô: “Được, vậy lần sau đến lượt tôi và mẹ Từ Từ mời cô.”

Một lát sau, Tào Thịnh hỏi cô có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không nên mới phải về gấp như thế.

Tần Đường không muốn nhiều lời, chỉ nói: “Đúng là có việc gấp.”

Tào Thịnh nhìn cô, nói: “không có gì. Hôm qua cô nói muốn đi Trấn Ba với Tưởng Xuyên, kết quả là cô về gấp, cậu ta lại là người cuối cùng được biết.”

Tần Đường sửng sốt, không cách nào phản bác. Cô quả thực nên nói trước với anh một tiếng.

Người phục vụ mang thực đơn lên.

Tần Đường phất phất tay, ngẩng đầu nói: “Đợi một lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho anh ấy.”

Tào Thịnh cười: “Được.”

Ăn cơm xong, Tần Đường mang Tào Thịnh và Từ Từ đến bệnh viện, giới thiệu chuyên gia từ Mỹ về cho anh ta. Tào Thịnh dẫn Từ Từ làm kiểm tra, trong lúc đó, vợ anh ta cũng đến, Tần Đường không tiện ở lại, nên liền kiểm soát rồi đi trước.

Chu Kỳ cũng ở bệnh viện này. Lúc cô đến, cậu ấy vẫn còn đang ngủ nên cô chỉ ngồi trong chốc lát rồi đi.

Tháng sáu thời tiết vô cùng nóng bức, mặt trời chói chang trên cao, chói đến mức khiến người ta hoa mắt.

Tần Đường ngồi lại lên xe, bật điều hòa lên, nghĩ một lát, rồi lấy điện thoại ra.

Số điện thoại của Tưởng Xuyên có ở trong danh bạ của cô, nhưng hình như cô chưa bao giờ chủ động gọi điện thoại cho anh cả. Nhìn chăm chăm dãy số kia một lúc, cuối cùng bấm gọi, điện thoại bên kia mất vài giây mới kết nối được.

.....

Tây An.

Tưởng Xuyên cũng đang ngồi trong xe, đôi mắt đen sắc bén nhìn chăm chú về phía trước, Triệu Kiến Hòa đang ôm một người phụ nữ trang sức đầy mình dựa từ điểm giao dịch.

Di động đổ chuông, anh cúi đầu liếc nhìn một cái rồi lại nhanh chóng ngẩng đầu lên.

Bỗng nhiên, lại cúi lại xuống.

trên màn hình lấp lóe hai chữ “Tần Đường.”

anh một bên dùng vẻ mặt không chút biểu tình bắt điện thoại, một bên khởi động động cơ đi theo Triệu Kiến Hòa.

Hai người đều không lên tiếng.

Trầm mặc vài giây.

Cuối cùng Tưởng Xuyên thấp giọng nói: “nói chuyện.”

Tần Đường vẫn im lặng trong chốc lát, nói: “Hôm qua tôi có việc phải về gấp, không kịp nói với anh một tiếng.....”

Tâm tình hậm hực suốt đêm hơi giãn ra, Tưởng Xuyên đảo tay lái, khẽ cười nói: “Tiếng ‘xin lỗi’ nói to một chút.”

Tần Đường: “.....”

Quý cũng nghe ra được là anh đang cố ý.

“Khi nào quay lại?” Tưởng Xuyên hỏi.

Câu hỏi này vừa thốt ra, anh liền mím môi lại theo bản năng.

Đây là điều không chắc chắn. Nếu cô ấy không có ý định quay lại cũng là bình thường.

Tưởng Xuyên không cách nào miễn cưỡng cô ấy được, đây chính là sự thật.

Rút điều thuốc ra, ngậm trong miệng, bật lửa, chờ cô trả lời.

Tần Đường nhìn ra bên ngoài cửa sổ, giọng nói anhrất nhạt, nhưngcôlại nghe ra đượcmộtvị khác trong đó, giống câunói“anhđãcho em cơ hội”kia.

“khôngxác định.”cô nói.

Tưởng Xuyên nhả ramộtnụm khói, thấy Triệu Kiến Hòa ôm người phụ nữ xuống xe, nghênh ngangđivề phía Triệu Phong.

anhneoh mắt lại,nói: “Được,anhbiết rồi. Cứ như vậy trướcđãnhé.”

Tưởng Xuyên ném điện thoại lên ghế phó lái, dựa lưng ra sau, nhìn chăm chăm phía trước, thấy Triệu Kiến Hòa đưa đồ cho Triệu Phong, Triệu Phong vỗ vaihãnta, hai người lại cười cười rồinóinhògì đó vài tiếng với nhau, sau đóthìđường ai nấyđi.

Suy nghĩmộtlát, Tưởng Xuyênđitheo Triệu Phong.

.....

Tần Đường bận hơn nửa tháng, chụp hình cho người đặt lịch trước đó xong, lại sắp sắp ngửa ngửa chuẩn bị hội đấu giá từ thiện của Quỹ An Nhất. Đây là lần đầu tiên cô tự mình ra mặt, nên bận đến tối tăm mặt mũi.

Lão Viên đưa danh sách vật phẩm đấu giá chocô,nói: “Mặt mũi ba mệ cô quá lớn, người tới rất nhiều.”

Tần Đường vừa bận bịu xử lý chuyện trong tay vừa hỏi: “Còn gì nữa không? Những thiệp mời đã gửi đi có vấn đề gì không?”

Lão Viên nói: “Có. Lúc trước tổng giám đốc tập đoàn Khôn Luân ở Tây An nói không tới, sáng nay lại gọi điện lại,nóisẽcó người đại diện tới.”

“Ai?”

“Khương Khôn.”

Tần Đường dừng lại, có chút không chắc ngẩng đầu nhìn lão Viên: “Khương Khôn không phải là ông chủ ư? không phải từ trước đến giờ đều không lộ mặt sao?”

Lão Viên cười cười: “Tôi đoán chắc là do ba mẹ cô. Còn nữa, quý An Nhất đã thành lập nhiều năm, lần nào rất nhiều báo chí và truyền thông đều tới, Khương Khôn không phải là một nhà từ thiện nổi tiếng sao? Ông ta ra mặt, điều này sẽ góp phần nâng cao hình tượng công ty, vốn dĩ là chỉ có lợi mà không có hại. Lúc đầu tôi còn thắc mắc không hiểu tại sao ông ta lại từ chối nữa kia.”

“Được....tôi biết rồi.”

Tần Đường cúi đầu tiếp tục làm việc, cũng không thắc mắc gì thêm.

Lão Viên thấy gần đây cô bạn đến đòi mạng, nhin không được nói: “Có chuyện thì cứ phân phó cho người khác làm nữa, đừng ôm hết việc vào người như vậy, rồi lại làm hại bản thân.”

Tần Đường cười: “không sao, lần này cháu muốn tự mình làm mọi việc.”

Quý An Nhất vốn được thành lập dưới danh nghĩa của cô, ai cũng không nghĩ đến, một thành động vô tình của ba mẹ cô năm đó, sẽ ảnh hưởng đến cả cuộc đời cô sau này.

10h tối, Tần Đường rời khỏi quý An Nhất.

trên đường về đi qua bệnh viện, cô lên lầu thăm Chu Kỳ.

Mấy lần trước, lúc cô tới Chu Kỳ đều đang ngủ, sau khi hộ lý nói với Chu Kỳ liền khiến cậu ảo não không thôi nên tối nay, cậu liền cố gắng thức chờ cô tới.

Tần Đường ngồi xuống bên mép giường, cười: “Có tinh thần ghê nhỉ.”

Chu Kỳ nhón miệng cười: “Chờ chị đó ạ.”

Tần Đường hỏi: “Ba mẹ em mà biết em không nghĩ ngơi cho tốt nhất định sẽ mắng em một trận nên thân đó.”

“không sao. Bác sĩ bảo em khôi phục khá tốt, trí lực cũng không chịu ảnh hưởng mấy. Chị có tin không, bây giờ em lập tức có thể học thuộc lòng cho chị nghe lịch sử địa lý của cao trung đó.”

“Vậy em học thuộc lòng cho chị nghe đi.”

“.....”

Chu Kỳ nghĩ một lúc, căng đầu đọc ra một đoạn lịch sử.

Tần Đường cười ra tiếng: “Được rồi, đừng tốn công suy nghĩ nữa. Chờ em xuất viện thì cho em tha hồ mà học.”

Chu Kỳ cười, một lát sau mới hỏi: “Chị An An, có phải chị và Trần Kính Sinh không qua lại với nhau rồi nữa đúng không?”

Tần Đường sững sốt.

“Đúng không?”

“Ừ, chia tay rồi.”

Bọn họ quả thực đã chia tay, là Trần Kính Sinh đề nghị trước.

một đoạn tình cảm kia chỉ kéo dài có nửa năm.

Chu Kỳ nhìn cô trong chốc lát, “Chia tay bao giờ ạ?”

Tần Đường nói: “Bốn năm trước.”

Chu Kỳ: “Ồ.....”

Chu Kỳ vốn đang nghĩ nên nói gì tiếp, nhưng tinh thần cậu vẫn chưa quá tốt, chống đỡ được đến bây giờ đầu óc bắt đầu có điểm mờ hồ. Tần Đường đứng dậy, nói: “Ngủ đi, đừng cố. Lần sau chị sẽ cố rút thời gian đến thăm em vào ban ngày.”

“Được, một lát đã định nhé.”

“Ừ.”

.....

Tần Đường trở lại trên xe, cầm một liều thuốc, nhưng không hút, tay rũ ra bên ngoài cửa sổ, để gió thổi tàn thuốc đi.

Bỗng nhiên, liều thuốc trên tay bị người khác lấy đi.

Trái tim Tần Đường run lên, đang định lên tiếng.....

Người kia có một lòng bàn tay thô ráp, cọ qua đầu ngón tay non mịn của cô.

một cảm giác quen thuộc kì lạ.

cô mím môi, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Giây tiếp theo liền vô cùng kinh ngạc, tròn tròn hai mắt.

một bóng đen cao lớn đứng ở bên ngoài, phần sườn ngang tầm mắt cô, đưa nửa liều thuốc kia lên miệng, nặng nề hít một hơi, hai má hóp lại, sau đó, một làn sương khói lượn lờ xuất hiện.

anh quay đầu lại, nhàn nhạt nhìn cô.

Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, khuôn mặt anh nửa chìm trong bóng tối, nếu không phải làn khói kia đang chậm chậm lan tỏa, cô còn cho rằng đây là một hình ảnh tĩnh.

Hai người không ai mở miệng nói chuyện.

anh khoanh tay, gầy gầy tàn thuốc.

Tần Đường nhìn anh hút hết điếu thuốc kia, dập tắt tàn thuốc xong, lại nghe giọng nói trầm trầm thấp thấp của anh: “Thuốc lá của phụ nữ nhạt quá.”

“không có mùi vị.”

Tường Xuyên hạ mi mắt, ánh mắt tương phản, nhìn cô chăm chăm: “Choáng váng sao?”

Tần Đường chớp chớp mắt, phục hồi tinh thần, hắng giọng hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

“anh tới thăm Từ Từ à?”

Từ Từ cũng ở bệnh viện này.

Tường Xuyên: “Ừ.”

anh vừa đến Bắc Kinh không bao lâu, Tào Thịnh ở bệnh viện chăm sóc công nhân anh liền tới đây, chủ yếu là để thương lượng chút chuyện.

Triệu Phong đã tới Bắc Kinh tập hợp với Khương Khôn, mang theo món đồ kia tới.

Việc Khương Khôn thắng sa sẽ tới tham gia buổi đấu giá Từ Thiện của quỹ An Nhất anh cũng đã biết.

Tào Thịnh muốn anh tới giúp đỡ một tay.

Nên anh tới.

Nhưng những việc này lại không thể nói với Tần Đường.

Đi từ trên bệnh viện xuống, anh liền nhìn thấy cô.

Đi theo cô cả đoạn đường, thấy cô lên xe, đang định tiến lên ngăn cản, kết quả lại thấy cô ngồi trên xe phát ngốc, châm hai điếu thuốc, nhưng lại không hút lấy một hơi.

Đến điếu thứ ba, cháy được một nửa, anh mới ra tay.

Tưởng Xuyên hỏi: “Sao em lại ở bệnh viện?”

Tần Đường thấy anh xuất hiện ở đây, vẫn còn hoảng hốt, nhỏ giọng nói: “Tôi tới thăm bạn.”

“Có rảnh không?”

“Bây giờ?”

“Đúng.”

“Có.....”

Tưởng Xuyên liếc nhìn xem một cái, làm một con Maserati màu trắng.

Vòng qua đầu xe, mở cửa, thân hình cao lớn khom lưng ngồi vào ghế phó lái.

Tần Đường ngẩn ra: “anh muốn làm gì?”

Dáng người Tưởng Xuyên vừa to vừa cao, vừa ngồi vào trong xem một cái, không gian liền trở nên chật chội.

Tường Xuyên ngả người lên ghế, tay thò sang bên cạnh chỉnh chỉnh, cả cái ghế ngả ra đằng sau anh mới có chỗ để chân, sau đó thoải mái gác tay ra sau đầu nói:

“Dẫn anh đi ăn.”

Tần Đường: “.....”

Kiêu ngạo như thế đấy.

Tần Đường lái xe, vòng vòng trên phố một hồi tìm chỗ để mời vị đại gia này ăn cơm.

Đi một vòng, chỗ khác thì không có chỗ đỗ xe, cuối cùng, cô chỉ vào một nhà hàng KFC hỏi: “Ăn không?”

Tường Xuyên nhíu mày: “Cái này ư?”

Tần Đường phản bác: “Cái này thì làm sao? Hồi còn nhỏ tôi thích ăn nhất là cái này.”

“Đồ ăn rác rưởi.”

Anh lẩm bẩm nói, duỗi tay, lại vặn cổ vài cái, cuối cùng mở cửa xe đi ra ngoài.

Tần Đường trừng mắt nhìn theo bóng dáng kia, xuống xe đi theo.

Tường Xuyên đứng cạnh xe, lướt qua nóc xe nhìn về phía cô, cười lớn, xoay người đi trước.

Vì giờ cũng đã muộn nên trong cửa hàng không nhiều khách lắm. Tường Xuyên chọn vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, vắt chéo chân nhìn cô: “Em gọi đồ đi. Anh rất ít khi ăn mấy thứ này.”

Tần Đường nhàn nhạt liếc nhìn anh một cái, cuối cùng nhận lệnh đi gọi đồ.

Cô cũng đã lâu không đi ăn KFC, tính toán sức ăn của Tưởng Xuyên một chút, liền gọi 3 cái hamburger, một thùng gà suýt gia đình, lại gọi thêm khoai tây chiên, gà lắc, bánh tart trứng và vài thứ linh tinh nữa, xong xuôi thì cũng đầy ắp cả một khay.

Tưởng Xuyên nhìn cô bê một khay thức ăn cao như núi đến, nhìn không được nhíu mày: “Sao em gọi nhiều thế?”

Tần Đường nhướng mày nhìn anh: “không phải anh chưa ăn cơm sao, vậy thì ăn nhiều nhiều một chút đi.”

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 28

Tưởng Xuyên ăn cái gì cũng rất nhanh, anh cũng quả thực rất ít khi ăn loại đồ ăn này, đại khái là đã rất nhiều năm rồi không ăn.

hiện tại ăn lại, thế nhưng lại cảm thấy cũng không tệ lắm.

Tần Đường ôm gói khoai tây chiên, chấm sốt cà chua, từ từ ăn. cô đúng là đã không xem nhệ sức ăn của Tưởng Xuyên, ngoại trừ bánh tart trứng cùng khoai tây chiên, anh cơ bản đều ăn sạch, cuối cùng dựa lưng lên ghế, lười biếng vắt chéo chân, cầm hất về phía một cái tart trứng duy nhất còn sót lại trên bàn: “Đừng lãng phí.”

Tần Đường nói: “anh đi.....”

Tưởng Xuyên cười: “Em mua hai cái không phải là mỗi người một cái à?”

Tần Đường bị nói trúng, ăn nốt miếng khoai tây chiên còn lại, cầm miếng bánh kia lên, cắn được hai miếng bỗng nhiên nhớ ra hình như Tưởng Xuyên không mang theo hành lý gì, liền hỏi: “anh đang ở đâu?”

“Muốn đi cùng anh à?” Tưởng Xuyên thấy sắc mặt cô cứng đờ, thấp giọng cười: “không muốn thì đừng hỏi.”

Tần Đường: “.....”

cô chỉ là thuận miệng hỏi một chút thôi, anh ta có nhất thiết phải chiếm bằng được tiện nghi của cô như thế không?

Tần Đường lau tay, liếc nhìn đồng hồ: “Sắp 12h rồi, tôi phải về nhà.”

“Ừ.” Tưởng Xuyên đứng lên, “Về thôi.”

Hai người đi ra đến cửa, Tưởng Xuyên híp mắt lại, nhìn về người đàn ông đeo khẩu trang đứng đó không xa vừa lách mình đi vào chỗ ngoặt, vài giây sau liền biến mất không tung tích, đầu lưỡi anh liếm nhẹ khóe miệng, đột nhiên túm lấy tay Tần Đường.

Tần Đường có chút kì lạ: “anh định làm gì?”

Tưởng Xuyên nhìn cô: “anh đưa em về.”

Tần Đường á khẩu nhìn anh: “anh cũng không có xè thì đưa tôi về kiểu gì? Muốn đưa cũng là tôi đưa anh thì có.”

“Em có không phải là được rồi sao.” anh bật cười, lấy chìa khóa xe trong tay cô rồi thả cô đi lên tầng trước.

Tần Đường: “.....”

Vài giây sau cô mới đuổi theo, thở phào nói: “Tưởng Xuyên, anh dám công khai cướp xe của tôi thế ư, coi chừng tôi báo cảnh sát đấy!”

“Báo đi, để chú cảnh sát lại đây bắt em.” anh đầu cũng không quay lại đáp.

“Bắt anh đi!!!!” Hồn胆.

Tưởng Xuyên cầm chìa khóa xe, điều chỉnh lại ghế dựa.

Tần Đường không nói gì, gập phải lưng như tự nhiên như vậy đúng là xui xẻo mà, cô đứng cạnh xem một hồi, mãi đến khi nghe thấy tiếng động cơ khởi động mới mở cửa xe ngồi vào ghế phó lái.

“Địa chỉ.”

“Tôi nói anh đi.”

Dọc theo đường đi, Tần Đường căn bản không kịp chỉ đường, Tưởng Xuyên không chỉ lái xe vào đường nhỏ mà còn lái cực nhanh khiến cô không thể không tóm lấy cửa xe, quay đầu nhìn anh kêu lên: “anh làm cái quái gì vậy? đang đưa xe đấy à?”

Tưởng Xuyên không trả lời, ánh mắt đen láy nhìn chăm chăm kính chiếu hậu, đột nhiên ngoặt tay lái, rẽ vào một con ngõ nhỏ, rồi từ một con đường khác lái xe vòng ra ngoài.

Chiếc xe SUV đi đến phía sau lập tức bị bỏ lại.

Tốc độ xe giảm dần xuống, Tần Đường lạnh mặt nhìn anh: “anh điên à?”

Khóe miệng Tưởng Xuyên cong lên: “Em nói xem?”

“anh nhất định điên rồi!” cô cũng điên rồi nên mới nửa đêm nửa hôm đi đưa xe với anh thế này.

“Đồ ngốc.” anh xoa nhét cổ cô, “Có người theo dõi chúng ta, em biết không?”

“Hả?” Tần Đường nghiêng đầu kinh ngạc nhìn anh, xong liền vội quay đầu lại nhìn.

Tưởng Xuyên thu tay lại, nói: “không có gì, bây giờ không có nữa rồi.”

“Ai vậy?” cô hỏi, rất nhanh liền nghĩ đến một cái tên: “Có phải là Triệu Kiến Hòa hay không? Hay là có liên quan đến Triệu Kiến Hòa?”

Tường Xuyên nhìn chăm chăm phía trước, nhàn nhạt nói: “Đừng hoảng, không chắc là hắn.”

Tần Đường căn môi, quả thực không chắc được. Cũng có thể là paparazzi, gần đây mỗi ngày cô đều bận rộn ở quỹ An Nhất, mà quỹ An Nhất lại do ba mẹ cô sáng lập, cũng không biết ai đã để lộ tin tức lần này cô sẽ xuất hiện nữa.

Buổi đầu giá của quỹ An Nhất là một tin tức lớn, báo giới truyền thống đều muốn giật được mấy cái tit nổi bật.

Có người theo dõi cô cũng không có gì lạ cả.

“Nhà em ở đâu?”

Tần Đường mắt nhìn bốn phía, có chút không nhận ra đây là đường nào, oán trách liếc nhìn Tường Xuyên một cái, rồi bật định vị lên.

.....

Con Maserati tiến vào một tiểu khu xa hoa, Tường Xuyên lái xe vào hầm để xe.

Tần Đường hỏi: “anh định về thế nào?”

Tường Xuyên liếc nhìn cô cười: “Sao? Em muốn thu nhận anh à?”

Tần Đường rút chìa khóa xe mở cửa lưu loát xuống xe.

Mặc kệ anh ta thôi.

Tường Xuyên đi vòng qua, bắt lấy tay phải của cô, ngón cái nhẹ nhàng xoa xoa hình xăm trên mu bàn tay cô, trên đó có mấy vết sẹo nhỏ lên, hiển nhiên hình xăm này xăm lên là để che nó đi.

Tần Đường tránh tránh tránh, nhưng vẫn tránh không thoát, đành lấy mắt trừng anh.

Tưởng Xuyên nhớ tới lúc ở trước bệnh viện thấy cô đang vuốt ve hình xăm đến phát ngốc, vẻ mặt vừa hoảng hốt lại cô đơn.

Mười lăm năm trước, anh lần đầu tiên nhìn thấy cô, khi đó cô chính là một tiểu công chúa, nhưng Tần Đường của bây giờ và tiểu công chúa năm đó anh quen không giống nhau, qua một thời gian dài mới nhận ra, bề ngoài lạnh nhạt chỉ là lớp vỏ nguy trang của cô, nếu bị buộc nóng nảy, cô vẫn sẽ lộ ra bản chất thật của mình.

Đó mới là bản tính của cô.

Tưởng Xuyên không biết cô đã trải qua những chuyện gì, đôi mắt đen trầm xuống, chẳng lẽ là tổn thương tình cảm?

“Chỗ này sao lại bị thương?” anh hỏi.

Tần Đường đã từ bỏ việc giãy dụa, mặc kệ Tưởng Xuyên nắm tay mình, lòng bàn tay thô ráp vuốt ve mu bàn tay cô, nhỏ giọng nói: “không có gì, chuyện ngoài ý muốn thôi.”

Ánh mắt cô mờ hồ, hàng mi dài run rẩy, cúi đầu che đi sự yếu ớt của bản thân.

Tưởng Xuyên không ép cô, ngón cái chạm một phát cuối cùng, nắm tay cô kéo vào trong lòng, đè đầu cô tựa lên vai mình.

Gương mặt Tần Đường dán lên vai anh, chóp mũi đều là hơi thở nồng đậm hương vị hormone của anh, có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng nói: “Tưởng Xuyên, rốt cuộc anh muốn gì?”

anh cười thành tiếng: “không phải đã quá rõ ràng rồi sao? Đương nhiên là muốn chiếm tiện nghi của em rồi!”

“.....”

Ngoài ý muốn là cô lại không hề giãy giụa, cũng không cảm thấy phản cảm khi bị anh ôm.

Vài giây sau, anh buông cô ra.

“Về đi, nếu còn ở lại thì sẽ không chỉ là một cái ôm đơn giản như vậy đâu.”

“.....”

Tường Xuyên cúi đầu nhìn cô, nhéo nhéo đôi mắt nhỏ nhắn trắng trắng của cô một cái.

Vành tai kia nhanh chóng biến thành màu hồng nhạt.

Tần Đường lập tức đẩy anh ra, xoay người chạy đi.

Tường Xuyên đứng yên tại chỗ, ngậm thuốc nhìn cô bước vào thang máy.

Thang máy dừng lại ở tầng 12.

anh nở nụ cười, xoay người rời đi.

Bóng đêm nặng nề, gió thổi đều hiu.

Tường Xuyên tìm một nhà nghỉ ở ngõ nhỏ của tiểu khu phụ cận, ông chủ ngẩng đầu lên khỏi quầy: “Ở qua đêm à?”

Tường Xuyên đi tới, liếc nhìn bảng giá.

60 đồng một đêm, thành phố Bắc Kinh đúng là biết cách ra giá mà.

anh không nói gì, để mấy trăm đồng lên bàn.

Ông chủ hai mắt lập tức sáng rực: “Ở lâu?”

Tường Xuyên gật đầu, “Chìa khóa?”

Ông chủ thu tiền lại, cũng không cần thẻ căn cước chứng minh, trực tiếp giao chìa khóa cho anh.

Tường Xuyên đi lên lầu, mới đứng ở cửa đã nghe được giọng nữ ngâm nga, kèm theo tiếng ván giường kéo kẹt đầy ám muội từ phòng bên cạnh, anh mặt không biến sắc, mở cửa bước vào.

.....

Tào Thịnh và Tường Xuyên đứng dựa vào tường sau của bệnh viện hút thuốc.

Tào Thịnh nói: “Đúng rồi, anh gặp Tần Đường chưa?”

Tường Xuyên hút thuốc, gật đầu: “Mấy hôm trước gặp rồi.”

“Triệu Kiến Hòa mua khối ngọc thạch kia ở Vân Nam vận chuyển đến đây, giá trị nhiều nhất là 200 vạn, nhưng thời điểm mua ông chủ lại bán tới giá 1000 vạn, 800 vạn thừa ra lại bị “rửa sạch.” Vật phẩm lần này đưa tới quỹ An Nhất để đấu giá chính là khối ngọc thạch đỏ, giá khởi điểm là 80 vạn.” Tào Thịnh bật cười mỉa mai: “Đến lúc đó bán ra nhất định phải lên đến 500 vạn, Khương Khôn vừa rửa sạch được mấy đồng tiền dơ bẩn của anh, vừa được thêm danh khí.”

Tường Xuyên: “A.”

Tào Thỉnh nhìn về phía anh: “anh nói với Tần Đường muốn mấy thiệp mời, lúc buổi đấu giá diễn ra thì danh chính ngôn thuận mà vào.”

“Ừ.” Việc này cho dù Tào Thỉnh không nói anh cũng sẽ làm.

Tào Thỉnh hỏi: “Thế bây giờ anh đang ở đâu?”

Tưởng Xuyên: “Nhà nghỉ.”

Tào Thỉnh cắn răng nói: “Khi nào về anh đưa hóa đơn cho tôi, tôi giúp anh báo lên.”

Thân phận hiện tại của Tưởng Xuyên có chút khó xử, anh ra ngoài làm nhiệm vụ, chi tiêu sẽ không được chi trả, vì dù sao cảnh tịch của anh cũng đã bị hủy bỏ, nếu không phải Tào Thỉnh kiên trì muốn anh giúp thì anh cũng không cần phải nhảy vào đầm nước đục này.

Tưởng Xuyên ngậm thuốc, trầm mặc vài giây, mặt không cảm xúc nói: “không cần, cũng không đáng bao nhiêu tiền.”

“Về sau còn cần tiền mà.” Tào Thỉnh phản đối, “Đây là mệnh lệnh.”

Tưởng Xuyên bật cười, quay người rồi đi, đưa lưng về phía Tào Thỉnh vẫy tay: “Bây giờ mệnh lệnh của anh không có tác dụng với tôi nữa rồi.”

Tào Thỉnh nhìn theo hình bóng anh thở dài, vô cùng bất đắc dĩ.

.....

Buổi đấu giá tổ chức vào ngày mùng 8 tháng 6.

Tần Đường đang ở quỹ An Nhất đối chiếu số liệu với lão Viên, Chu Đồng chạy vào, cười tủm tỉm nói: “Chị Tần Đường, có người tìm chị kìa, đang ở bên ngoài đó.”

“Ai? Có hẹn trước không?”

“không có, nhưng người đàn ông kia.....” Chu Đồng không biết hình dung thế nào, nói đẹp trai không thì cảm thấy không đủ, nghĩ nghĩ một lúc, cuối cùng đôi mắt sáng rực lên, “như Super Man vậy, so với những mẫu ảnh chị chụp đẹp hơn không biết bao nhiêu lần, dáng người vô cùng chuẩn, khí chất cũng vô cùng đặc biệt.”

Tần Đường thất thần, rất nhanh liền biết người Chu Đồng nói chính là Tưởng Xuyên.

“Chị Tần Đường, anh ấy có phải là mẫu ảnh mới tới không ạ? Em cảm thấy anh ấy nhất định sẽ rất hot đấy!”

“.....” Tần Đường liếc nhìn cô ấy một cái, “anh ta không phải người mẫu.”

Chu Đồng ấp úng, “Ohhh..... Thế thì thật là tiếc.....”

Tần Đường đem tập hồ sơ trong tay dúi vào ngực cô ấy, “Em đi kiểm tra đối chiếu lại số liệu đi, chị đi ra đây một chút.”

Đi được vài bước lại quay lại, lấy hai hóa đơn tiền phạt trong ngăn kéo ra.

Tưởng Xuyên đứng chờ ở ngoài cửa, cả người tràn ngập hương vị nam tính, chính là loại rất dễ thu hút các cô gái trẻ, chỉ mới đứng một lát mà đã hấp dẫn không ít cái quay đầu lại, phụ nữ đứng ngang qua anh đều không nhìn được mà nhìn nhiều hơn vài lần.

Tần Đường đi tới cửa, anh ngẩng đầu nhìn thấy cô liền vội bước đi tới.

Nhưng vừa mới dừng bước, Tần Đường liền đem hóa đơn phạt đập vào ngực anh, “Này, hóa đơn tiền phạt đi quá tốc độ của anh.”

Tưởng Xuyên: “.....”

anh cầm lấy vé phạt, nhìn nhìn, cuối cùng không nhận được cười hề.

“Em muốn anh trả lại cho em?”

“Đúng, trả đi.”

cô không chút do dự nói, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn anh.

Tưởng Xuyên cong khóe miệng, lấy ví trong túi ra, nhìn số tiền trên hóa đơn rồi trả lại cho cô.

Tần Đường không hề khách khí cầm lấy.

Tưởng Xuyên thấp giọng hỏi: “không mời anh vào uống nước sao?”

Bên trong có một vài đôi mắt đang tò mò nhìn bọn họ chăm chăm, Tần Đường quay đầu lại, mọi người lập tức cúi đầu giả bộ bận rộn.

“Vào đi.” Tần Đường nói.

cô xoay người đi vào.

Tưởng Xuyên tay rút túi quần, người cao chân dài, chỉ bằng vài bước đã đuổi kịp song song với cô.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 29

Tường Xuyên ngồi bắt chéo chân trong phòng khách, xuyên qua cửa kính, nhìn về phía Tần Đường đang bận rộn bên ngoài. Hôm nay cô lại mặc một chiếc váy dài không tay màu đỏ rực, cổ áo hình chữ U lộ ra xương quai xanh trắng nõn tinh xảo, cần cổ thon dài tuyệt đẹp, thân hình yếu điệu, mỗi bước đi đều uyển chuyển như đang khiêu vũ.

Chu Đồng mang cafe vào, cũng hỏi xem Tường Xuyên còn cần gì không.

Tường Xuyên: “không cần, gọi Tần Đường giúp tôi là được rồi.”

“Ồ.....được ạ.”

Chu Đồng bước ra ngoài, nói nhỏ bên tai Tần Đường: “Chị Tần Đường, vị tiên sinh kia bảo chị qua ạ.”

Lông mi Tần Đường hơi động một chút, nói: “không cần quan tâm đến anh ta. Em cứ bận việc của em đi.”

Chu Đồng chớp chớp mắt, cảm thấy có điểm không thích hợp. Chị Tần Đường từ khi nào lại đối xử với người khác không chút khách khí như vậy chứ? Tuy bình thường bên ngoài chị ấy thường tỏ ra lãnh đạm, nhưng từ trong xương cốt vẫn luôn toát ra vẻ ôn nhu. Ngoài lạnh trong nóng chính là chị ấy.

Có mấy vị nhân viên lớn tuổi không ngừng đến hỏi ý kiến Tần Đường...

“Đường Đường, bài diễn văn có cần người chuẩn bị bản thảo sẵn không?”

“không cần, cháu sẽ tự chuẩn bị ạ.”

“Đường Đường, có rất nhiều doanh nhân muốn tham gia, bọn họ hỏi có thể tăng thêm danh ngạch không, điện thoại cũng vì vậy mà sắp bị bọn họ gọi đến phát hỏng rồi. Đây là một số doanh nhân có thành ý không tồi, cháu thử xem qua một chút đi, nếu được bác sẽ gọi điện lại cho bọn họ.”

“Được ạ.”

Lão Viên đi tới, đưa cho cô một phần văn kiện: “Đường Đường, đây là danh sách người dẫn chương trình dự tuyển, cháu xem đi.”

Tần Đường nhận lấy, nhìn lướt qua, nói: “Tại sao đều là mấy người dẫn tiết mục thôi thế này? Trực tiếp mời đấu giá viên đi.”

“Nhưng mấy buổi đấu giá trước kia đều là do những người này làm chủ trì.”

Tần Đường nói: “Đó là trước kia. Hoạt động lần này rất lớn, rất nhiều người nổi tiếng xuất hiện, truyền thông phóng viên cũng tới, không cần thiết phải mời loại dẫn chương trình như thế này. Phí dụng mời bọn họ dẫn quá cao, bỏ ra số tiền lớn như vậy còn không bằng mời thẳng đấu giá viên chuyên nghiệp, có thể hoạt động linh hoạt một chút là được, số tiền dư ra cũng đủ để chúng ta làm rất nhiều việc khác rồi.”

“Ừ, cháu nói cũng đúng. Là bác không suy xét chu toàn.”

Tần Đường cúi đầu nhìn số liệu giá đấu thầu mới nhất, số lượng nhiều, con số lớn.

Chống cảm nghĩ nghĩ một lát, liền gọi lại lão Viên: “không được, không đủ người rồi, bác tìm công ty bán đấu giá đi.”

Lão Viên nhìn theo, cũng suy nghĩ một lát rồi nói: “Được, nghe cháu. Bác sẽ liên hệ bây giờ.”

Tần Đường gật đầu ừm một tiếng rồi lại tiếp tục cúi đầu bận rộn.

Trong lúc đó, không ngừng có người gọi tên cô.

“Đường Đường.....”

“Chị Tần Đường.....”

“Đường Đường.....”

“Đường Đường.....”

Tần Đường đầu cũng không nâng, cô đang so sánh mấy công ty chuyên phục vụ lĩnh vực đấu giá này.

“Đường Đường.”

một tiếng nói trầm thấp lười biếng vang lên ngay trên đỉnh đầu.

“Chuyện gì.....” Tần Đường trả lời theo bản năng, một bàn tay đàn ông dài rộng chống phía bên phải bàn làm việc của cô, hơi thở nam tính bủa vây, cô lập tức ngẩng đầu lên, đầu liền đập vào khuôn ngực rắn chắc của Tưởng Xuyên, vang lên một tiếng bịch nhẹ, cổ lập tức rút lại phân nửa, rồi mới xoay người ngẩng đầu lên.

Tưởng Xuyên hất cằm chỉ về phía đồng giấy tờ trên bàn cô, nhắc nhở: “Bây giờ là 7h40’, em đến anh chờ 3 tiếng rưỡi rồi.”

Tần Đường nhìn đồng hồ, lúc này mới nhận ra thời gian đã trôi qua lâu như vậy rồi.

Chợt nhớ tới câu nói “Đường Đường” kia của anh, cô đột nhiên cảm thấy có chút đặng chát, “Tôi không để ý thời gian.”

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìn cô: “điểm cơm trước đi.”

Chu Đồng ở bên cạnh nghe vậy liền chen vào nói: “Cái kia.....cơm hộp đã mang tới rồi ạ.”

Tần Đường mím môi, đang suy nghĩ còn Tưởng Xuyên thì sao, lại nghe Chu Đồng nói tiếp: “Em cũng đã gọi một suất cho vị tiên sinh này.”

Tưởng Xuyên cười: “Cảm ơn.”

Tần Đường liếc nhìn cô ấy một cái, Chu Đồng chớp chớp mắt, chạy đi lấy cơm hộp, “Em mang tới phòng khách cho hai người.”

.....

Cơm hộp chỉ đơn giản có hai món mặn một món chay, thêm một quả trứng rán và một phần canh xương sườn rong biển.

Tần Đường và Tưởng Xuyên mặt đối mặt ăn cơm, cô hỏi: “anh tìm tôi có chuyện gì?”

Tưởng Xuyên ngược mắt nhìn cô: “không có chuyện gì thì không thể tìm em à?”

“.....Cũng không phải.” cô cầm một miếng rong biển, lời nói trong miệng trở nên hàm hồ.

Lúc còn ở nghĩa trang Tưởng Xuyên đã phát hiện ra Tần Đường thích ăn chay, cô ăn thịt không nhiều lắm, không những thế mỗi ngày còn ăn cả trái cây

nữa. Những tiêu dùng mỗi ngày ở nghĩa trạm đều có hạn mức, khi còn ở đó anh đã chi tiêu phóng khoáng, nhưng bọn họ vẫn theo thói quen tiết kiệm, bình thường vẫn mua rất ít hoa quả.

Sau khi Tần Đường đi, nghĩa trạm thường xuyên có trái cây được mang đến, lúc đầu anh không chú ý, sau đó mới phát hiện trái cây này là do Tần Đường mua, bởi vì đi Quế Sơn không bao giờ bỏ ra hơn mười đồng chỉ để mua một cân táo.

Tưởng Xuyên gặp rong biển ở bát mình sang chocô.

Tần Đường ngốc, ngẩng đầu nhìn anh: “anh làm gì thế? Tôi có đủ rồi.”

“Ăn nhiều một chút.” Vóc dáng Tưởng Xuyên cao lớn, cho dù đang ngồi cũng vẫn cao hơn một khoảng, cổ áo tuy không tính là trẻ nhưng từ góc độ này vẫn có thể nhìn thấy xương quai xanh tinh xảo của cô, cũng lộ ra một đường khe lờ mờ. Tưởng Xuyên bất động thanh sắc di chuyển ánh mắt, “Gầy không nổi mấy lạng.”

“.....” Tần Đường cúi đầu nhìn bản thân mình. cô luôn cảm thấy rất hài lòng với vóc dáng của mình, đâu có gầy chứ.

Có qua có lại, cô đem miếng sườn của mình cho Tưởng Xuyên.

một bát canh sườn tổng cộng cũng chỉ có vài miếng thịt, cô chỉ giữ lại một miếng cho bản thân.

Tưởng Xuyên nhìn cô chăm chăm một lúc, rồi đột nhiên bật cười thành tiếng.

Gương mặt Tần Đường hơi nóng lên, vừa cúi đầu ăn cơm vừa lướt xem tin tức trên Wechat.

Ăn cơm xong, Tưởng Xuyên bắt đầu nói chuyện chính: “Cho anh vài tấm thiệp mời đấu giá.”

Tần Đường hỏi: “Muốn nhiều hay ít?”

Tưởng Xuyên: “6 tấm.”

“Được.” cô gật đầu, “Nhưng thiệp mời mấy hôm nữa mới có. Đến lúc đó sẽ đưa cho anh.”

Tưởng Xuyên cầm thuốc lá trên tay, di động chợt vang lên, anh cúi đầu nhìn, đến cả nửa ngày sau mới ngẩng đầu nhìn Tần Đường nói: “Khi nào đến trung tâm triển lãm đồ đấu giá, anh đi với em.”

Tần Đường có chút kì quái nhìn anh. Hội đấu giá từ thiện phần lớn khách mời đều không phải quý, đều là cá nhân hoặc xí nghiệp. Tưởng Xuyên là người phụ trách tổ chức nghĩa công, muốn đến tham dự buổi đấu giá cũng là điều bình thường, nhưng anh muốn xem hình chụp vật phẩm để làm gì? anh cũng đâu phải người mua.

“không có tiền thì không được xem sao?” Tưởng Xuyên ngậm thuốc trong miệng, nhìn cô, tay khom lại châm thuốc.

Tần Đường: “.....”

cô hít sâu một hơi, “Tôi không hề có ý đó. Tôi chỉ là có chút tò mò không biết anh đến Bắc Kinh để làm gì. Đừng nói với tôi anh chán quá nên chạy tới đây để chơi.”

Chu Đồng ở bên ngoài gõ cửa.

Tần Đường quay đầu lại, vẫy tay với cô ấy.

Chu Đồng mang dưa hấu và táo đã cắt sẵn vào đặt trên bàn, sau đó liền đi ra ngoài.

“Có chút việc.” Tưởng Xuyên duỗi tay gạt tàn thuốc vào hộp cơm không, thân thể hơi dựa ra đằng sau, thoải mái nhìn cô, “Mấy năm nay tổ chức nghĩa công thu được không ít tiền quyên góp, nhưng so với những người mua trong buổi đấu giá này, con số thực không đáng nói. Vừa rồi có người liên hệ với anh, nói đồng ý bỏ tiền, muốn anh tham gia đấu giá.”

Tần Đường nhìn anh, ăn ngay nói thật, “Vật phẩm đấu giá thấp nhất có giá là 50 vạn.”

Tưởng Xuyên: “.....”

anh ghen lời, cô dùng thái độ để xử lý chuyện công đến nói chuyện với anh, ý là cảm thấy ngay cả đồ có giá thấp nhất anh cũng không mua nổi?

Tần Đường nghiêm túc nhìn anh, đôi mắt trong suốt sáng ngời, bên trong không một tia khinh miệt hay cười nhạo, cô đang thực sự nghiêm túc nói chuyện với anh. Tưởng Xuyên nhìn cô, cười nhẹ: “Yên tâm, số tiền này anh vẫn bỏ ra được.”

Tần Đường cũng nhìn lại: “Chuyện này tôi còn phải thương lượng lại với người khác một chút, vì danh ngạch hữu hạn, trước đó đã cho thêm hai người rồi.”

Tưởng Xuyên mím môi, mày rậm nhíu lại, rút mạnh điếu thuốc.

cô hàn nhạt nhìn anh.

Tưởng Xuyên liếm môi, đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Hừ, người phụ nữ này đúng là thù dai mà!

.....

Buổi tối trở lại nhà nghỉ, Tào Thịnh gọi điện thoại tới: “Sao rồi?”

Nhà nghỉ là nơi ngư long hỗn tạp, giờ lại càng là giờ hoàng đạo, “gà” và khách đều tới chỗ này, xong xuôi liền đi.

Cách vách, tiếng kêu dâm dăng vang lên không ngừng.

Tưởng Xuyên sắc mặt không tốt, giơ chân đá mạnh vào tường, thanh âm bên kia liền dừng lại, sau đó là giọng nói hùng hổ của một người đàn ông: “CMN chứ, muốn chết à?”

Tưởng Xuyên cười lạnh.

Tào Thịnh ở bên kia hỏi: "Làm sao vậy? Chẳng có chuyện gì à?"

“không có gì.” Tưởng Xuyên mặt không cảm xúc nói, “Danh ngạch vẫn chưa có, cho tôi thêm mấy ngày nữa.”

Tào Thịnh có chút kinh ngạc: “Thế ư? Tôi còn tưởng việc này là chắc chắn luôn rồi chứ. Dù sao Tần Đường cũng là người dễ nói chuyện, hơn nữa trước đó lại còn ở nghĩa trạm một thời gian dài như thế...”

Từ cánh cửa gỗ cũ nát truyền đến tiếng đập cửa rầm rầm, Tưởng Xuyên nhíu mày, “Cứ như vậy đi nhé.”

Xong liền đi ra mở cửa.

một người đàn ông béo ú, chỉ mặc quần đứng bên ngoài, biểu tình hung dữ.

Người đàn ông béo kia vừa nhìn thấy thân hình cao to của Tưởng Xuyên lập tức liền rút người lại, đến rầm cũng không dám thả, cười cười nói: “không có gì, không có gì.”

nói xong liền lập tức xoay người trở về phòng bên cạnh.

“Sao lại về nhanh vậy anh?” một giọng nữ nũng nịu vang lên.

“Quê đi, không quan tâm tới tên mãng phu đó nữa, chúng ta trở về tiếp tục.” Người đàn ông bé nói.

Tưởng Xuyên dựa người vào thành giường, phòng bên không đến 5’ sau liền kết thúc.

anh đứng dậy đi tắm, cả người sạch sẽ thoải mái nằm trên giường.

Đột nhiên trong đầu lại nhớ đến xương quai xanh tinh xảo trắng nõn của Tần Đường, cùng với phần bên dưới được cái váy đỏ ôm trọn lấy đường cong mượt mà, mềm mại mà no đủ.....

Chỉ mới tưởng tượng như vậy mà cả người đã khô nóng lên.

Trong bóng đêm, anh khẽ cắn môi, người phụ nữ không cho anh mặt mũi kia, sớm muộn gì anh cũng sẽ thu thập cô bằng đủ mọi thủ đoạn!

.....

Tưởng Xuyên vào Tào Thịnh chia làm hai ngã, Tào Thịnh theo Khương Khôn, còn anh theo Triệu Phong.

Triệu Phong dường như đã thấy được anh, nhưng hắn ta cũng không có hành động gì.

Đi theo Triệu Phong tới quỹ An Nhất, Tưởng Xuyên ngồi trong xe, liếc mắt ra bên ngoài liền thấy Tần Đường đang đứng trước mặt Hạ Tòng An, hai người đứng sát vào nhau, cùng nhau nhìn tập tài liệu trên tay, tay Hạ Tòng An vòng ra phía sau lưng cô, chỉ chỉ vào chỗ nào đó trên văn kiện.

Ánh mắt Tưởng Xuyên không nóng không lạnh nhìn theo.

Triệu Phong vẫn ngồi ở trên xe, người thì không xuống xe nhưng lại có một người đàn ông quần áo là lượt xuống đi về phía quỹ An Nhất.

Có người chạy tới nói gì đó với Tần Đường, Tần Đường nói thêm với Hạ Tòng An vài câu, rồi hai người mới tách nhau ra.

Cũng đúng, dù sao Tần Đường cũng đã từng gặp Triệu Phong, hẳn hiện tại không tiện lộ mặt trước mặt cô.

Tần Đường nói chuyện với người đàn ông kia một lát, khẽ cười một chút, rồi tiễn người ra tận cửa.

Người đàn ông kia cầm lấy thiệp mời rồi lên xe.

Tưởng Xuyên vẫn nhìn về phía Tần Đường, nhưng anh đang ngồi trên xe nên cô không thấy anh, rất nhanh liền xoay người lại, làn váy dưới ánh mắt trời tung lên thành một vòng cung đẹp đẽ, đẹp đến lóa mắt.

Triệu Phong lái xe rồi đi.

Tưởng Xuyên mím môi, rồi lái xe đi theo.

Nhìn Triệu Phong lái xe vào bãi đỗ của khách sạn, Tưởng Xuyên đỗ xe lại ven đường, hạ mí mắt, thấy Tào Thịnh đang ngồi xổm cạnh sạp báo bên đường hút thuốc liền rào bước đi qua.

Tào Thịnh thấy anh, cười, cho anh một điếu thuốc.

Tưởng Xuyên nhận lấy, gài thuốc lên tai, đi tới sạp báo mua một chai nước khoáng, ngửa đầu uống cạn, sau đó ném chai rồi đi, “thật đúng là cmn nóng!”

nói xong liền lấy thuốc đưa lên miệng.

Tào Thịnh đứng lên, hất cằm chỉ về phía đối diện, “Qua bên kia nói chuyện.”

Hai người đi vòng đến đằng sau vườn hoa, Tào Thịnh nói, “Tào Nham nói Triệu Kiến Hòa đi biên cảnh Vân Nam. Nhưng hắn ta rất cẩn thận, mỗi ngày chỉ nhậu nhẹt chơi bời, đến tối thì mềm nhũn. Nhưng.....người bên đội phòng chống ma túy nói thấy hắn thường xuyên chạm mặt với một tên buôn thuốc phiện, e là không phải trùng hợp.”

Tướng Xuyên trầm mặt không nói chuyện.

Những chuyện này vốn dĩ đã chẳng còn liên quan đến anh nữa.

Nếu không phải Khương Khôn động tới tiền để quyên cho khu vùng núi đó, tìm tới quỹ An Nhất và Tần Đường, nhiệm vụ gì gì đó của Tào Thịnh, anh đều không quan tâm.

anh liếm răng cửa bật cười tự giễu.

Quỹ An Nhất thành lập nhiều năm, ở trong các quỹ từ thiện thanh danh rất tốt, chưa từng bị điều tra.

Khương Khôn nghĩ rất hay, muốn lợi dụng quỹ An Nhất và Tần Đường để đem tiền trong tay tuồn vào bên trong rửa sạch, vì dù sao cũng không điều tra đến quỹ An Nhất.

anh từ nhỏ đã được nhận sự trợ giúp của quỹ An Nhất, mà quỹ An Nhất lại được lập dưới danh nghĩa của Tần Đường. Tướng Xuyên chợt nhớ tới đôi mắt trong vắt và ánh mắt đen láy kia, trong lòng liền trở nên mềm mại.

“Tôi có một người bạn, ở sông bạc ngầm dưới mặt đất đã gặp qua Triệu Kiến Hòa.” Tướng Xuyên nói, “Ở Du Lâm.”

Tào Thịnh lập tức truy vấn: “Ở đâu?”

Tập đoàn Khôn Luân là tập đoàn khai thác địa ốc, ở khu khai phá ngầm động tay động chân cũng không phải điều khó khăn gì, có lẽ không chỉ

có Du Lâm, mà ở các nơi khác cũng có những sông bạc giao dịch ngầm như thế này.

sự tình càng ngày càng không dễ làm.

Tưởng Xuyên không nhìn sắc mặt của Tào Thịnh, anh chỉ cần làm tốt nhiệm vụ của mình là được rồi.

Tần Đường và quỹ An Nhất, anh sẽ bảo vệ bằng được.

Tào Thịnh biết anh rất tận tâm, nhưng bây giờ thân phận không như trước nữa, người đội trưởng là anh ta cũng không thể ra lệnh cho Tưởng Xuyên được nữa rồi.

Tưởng Xuyên không phải người nghe lời, nhiều lời cũng vô ích.

Tưởng Xuyên đứng lên: “Nếu anh ở đây thì các anh em khác chắc cũng đang ở gần đây, tôi đi trước.”

.....

anh trở lại lên xe.

Xe này là Tào Thịnh đưa cho anh.

Vừa mới ngồi xuống, di động liền vang lên.

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìn, khóe miệng cong lên.

Tiếng nói mềm mại của Tần Đường từ trong điện thoại vang lên hỏi anh: “anh đang ở đâu? Thiệp mời đã có rồi này.”

Tưởng Xuyên hút nốt điếu thuốc dở, dập thuốc, mắt nhìn bốn phía. anh không quen thuộc với Bắc Kinh lắm, trên cơ bản đều phải dùng định

vị. anh cúi đầu nhìn máy định vị, thấy mình ở cách nhà cô không xa, liền nói, “anh đang ở gần nhà em.”

Tần Đường lại cho rằng anh đến nhà cô để chờ sẵn, nhất thời không nói gì, sau đó mới nhỏ giọng nói: “anh đến nhà tôi làm gì.....”

Tường Xuyên đương nhiên nghe ra được ý tứ của cô, nháy mắt liền trở nên vui vẻ:

“Em nó xem?”

“.....” cô căn môi dưới, vừa định nói chờ chút cô sẽ về, liền thấy từ bên ngoài một đôi vợ chồng bước vào, người phụ nữ ưu nhã xinh đẹp, người đàn ông cao lớn anh tuấn. cô nhìn bọn họ cười cười, sau đó nói vào điện thoại: “Ngày mai tôi gọi điện lại cho anh, chúng ta đi tới triển lãm.”

“Ngày mai tới trung tâm triển lãm có gì mâu thuẫn với việc bây giờ gặp mặt chứ?”

“Có, cha mẹ tôi tới.”

“Được rồi.” Tường Xuyên nói.

Ngắt điện thoại, Tần Đường liền đi về phía cha mẹ mình: “Cha mẹ.”

Cảnh Tâm xoa đầu cô, “Mỗi ngày đều bận đến mồ hôi đầy đầu như thế này, cũng chẳng thấy con về nhà hôm nào.”

Tần Đường nở nụ cười ngoan ngoãn: “không phải hai người đã tới đây rồi sao?”

Tần Sâm nhìn con gái nói: “Nghe nói mỗi ngày con cũng tới bệnh viện nữa?”

Tần Đường: “Vâng, bớt chút thời gian thăm Chu Kỳ. Em ấy vừa mới tỉnh, có một số việc không nhớ rõ lắm, nhưng lại chết vì sĩ diện, luôn cứng đầu nói rằng mình vẫn nhớ, nên một số lời con nói với em ấy vẫn có chút trọng lượng.”

Cảnh Tâm gật đầu: “Xong việc thì mẹ và cha con cùng qua một chuyến với con luôn.”

.....

Ra khỏi bệnh viện, Tần Đường không quay lại chung cư mà trở về nhà cùng cha mẹ.

Sáng hôm sau, cô tạm qua phòng làm việc một chuyến, lấy ảnh đã được rửa từ lần trước, lại chợt nhớ ra xe mình đã đến lúc phải đi bảo dưỡng, liền bảo thợ lý lái xe đến cửa hàng 4S.

Buổi chiều gọi xe đến quỹ An Nhất, trên đường đi thì gọi điện cho Tưởng Xuyên để hẹn thời gian và địa điểm.

Tưởng Xuyên nói: “anh đến quỹ gặp em.”

Tần Đường: “Được.”

Lúc Tưởng Xuyên đến, Tần Đường vẫn còn đang bận.

anh đứng ở cửa hút thuốc, thấy cô thu dọn văn kiện và máy ảnh xong liền vội vàng đi tới, đằng sau có một cô gái trẻ đi theo.

Chu Đồng đi đằng sau Tần Đường: “Chị Tần Đường, đi xe của em ạ?”

Tần Đường gật đầu, “Ừ, hôm nay chị không lái xe.”

“Được ạ.”

Tưởng Xuyên nghe được cuộc đối thoại của hai người liền quơ quơ chìa khóa trong tay, nói: “Ngồi xe của anh đi.”

Tần Đường kinh ngạc: “anh có xe?”

Tưởng Xuyên hừ lạnh một tiếng, xoay người bước đi.

Tần Đường chớp chớp mắt, cũng đi theo.

Chu Đồng đứng ngốc tại chỗ, vài giây sau mới chạy theo, chị Tần Đường thật là nhanh tay!

.....

Triển lãm được bố trí ở một trung tâm rất rộng lớn, trên cửa là một tấm poster khổ lớn của triển lãm, trên đó là ảnh chụp của rất nhiều vật phẩm trị giá xa xỉ.

Tưởng Xuyên rút trên giá một tờ giới thiệu.

Người phụ trách đi về phía Tần Đường: “Tần tiểu thư.”

Tần Đường: “Tôi mang bạn tới xem một chút thôi, không cần để ý đến tôi.”

“Vâng.”

Tưởng Xuyên đứng ở cửa nhìn lướt qua, các vật phẩm bán đấu giá đều được đặt trong các lồng thủy tinh, ánh mắt anh dừng lại ở một khối ngọc thạch, đi qua cúi đầu nhìn phần giới thiệu, quả nhiên là khối ngọc thạch của Khương Khôn.

Tần Đường nói: “anh cứ tự nhiên, tôi còn có chút việc.”

nó xong cũng không đợi Tưởng Xuyên trả lời, Tần Đường liền đi về phía một người phụ nữ thành thực gọi cảm, hai người chào hỏi nhau.

anh nhìn thoáng qua người phụ nữ kia, đáy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, nhưng chỉ một giây sau liền thu lại cảm xúc, bất động thanh sắc quay người.

.....

“cô gọi tôi là Lộ Toa là được.”

“Được, vậy cô cũng gọi tôi là Tần Đường là được rồi.” Tần Đường nhìn đấu giá viên trước mặt nói.

Bắt đầu từ vật phẩm có giá cao nhất, Tần Đường và đấu giá viên vừa thông qua bản thảo và hiện vật trưng bày vừa nói chuyện. Bước chân Lộ Toa đột nhiên dừng lại, nhìn về phía người đàn ông đang đứng ở một góc chăm chú nhìn bức tranh, Tần Đường nhìn theo: “Sao vậy?”

Lộ Toa cười: “không có gì, chỉ là bức tranh kia không tồi thôi.”

Tần Đường gật đầu, dẫn cô ta đi tiếp.

Tưởng Xuyên tay rút túi quần quay đầu liếc nhìn cô một cái, Tần Đường đáp trả bằng một cái liếc mắt, rồi lại tiếp tục nói chuyện với Lộ Toa.

Lộ Toa mím đôi môi được tô son đỏ chót, sóng mắt nhện nhạo nhìn Tưởng Xuyên.

Nhưng, nếu anh không mở miệng trước, đương nhiên có nghĩa là không quen biết cô ta, mà cô ta là một người phụ nữ nên cũng sẽ không chủ động.

Tưởng Xuyên rút bao thuốc ra, nói với Tần Đường: “anh ra ngoài hút điếu thuốc.”

.....

Sau khi xong hết mọi chuyện, Lộ Toađimộtvòng ở bên trong nhưngkhôngthấy Tưởng Xuyên, có chút mất mát mà rời khỏi.

Tưởng Xuyên ngồitrênxe, gọi điện thoại cho Tần Đường.

.....

Ba người ăn cơm ở gần đó, Chu Đồng rất thức thờinóimìnhsẽtự gọi xe về, sau đó liền nhanh chân chuồn trước.

Tưởng Xuyên lái xe, Tần Đường lấy thiệp mời trong túi xách ra đưa choanh, Tưởng Xuyên nhìncô,nói: “Danh ngạchthậtsựkhôngthể thêmahsao?”

côkhôngnóichuyện.

Xe ngừng lại ở đèn đỏ ngã tư đường,anhngghiêng người quanóinhôbên taicô: “Giao tình giữa chúng ta vẫn chưa đủ sao?”

Tần Đường: “.....”

Duỗi tay đẩy Tưởng Xuyên ra,côgiương mắt nhìnanh: “Chúng tathìcó giao tình gì chứ?”

Đèn xanh, Tưởng Xuyên “vèo”mộttiếng lái xedi.

Tưởng Xuyênkhôngnóichuyện, Tần Đường cũng nhận ra điểmkhôngthích hợp, quay đầu lại nhìn liền thấy cómộtchiếc xe màu đendangđitheo ngay đằng sau.

Tưởng Xuyên lái xe vào hẻmnhỏ, muốn cắt đuôi chiếc xe kia,khôngngờ đằng trước cũng cómộtxe nữa,anhbị kẹp giữa hai xe, buộc phải lái xediđếnmộtcon ngõ vừa tối vừa hẹp, xung quanh dân cư thưa thớt.

anhnhanh chóng quay đầu xe, chiếc xe đen phía trước lại nhưkhôngmuốn sống vẫn cố đâm thẳng vào.

Tần Đường kêu lên sợ hãi, tay theo bản năng che lấy đầu, tay kiathìnhằm chặt lấy cửa xe.

“Phanh.....”

Hai xe đâm vào nhau, hai người liền theo quán tính chúi đầu về phía trước.

Tưởng Xuyên vội vàng nhìn về phía Tần Đường, thấy sắc mặtcôtrắng bệch, nhưngkhôngbị thương.

Bọn họđãbị dồn tới góc chết.

Tưởng Xuyên nhanh chóng mở cửa xe ra, kéo Tần Đường xuống xe cùng: “đi!”

Tần Đường hồn phách còn chưa hồi lại, đầu cũngkhôngdám quay lại, hôm naycôcònđi giày cao gót, lúc chạy thựcsựbất tiện, cổ tay lại bị Tưởng Xuyên nắm có chút đau, chân hơi nghiêngmộtcái, cả người lão đảo suýt ngã.

Tưởng Xuyên quay đầu lại nhìn, thấymột vài bóng đēđangchạy về phía bọn họ.

Tần Đường hoang mang rối loạn đá giày cao gót ra, bàn chân trần trắng nõn dẫm lên mặt đường, bàn taynhỏnhỏ túm chặt lấy ngón tay Tưởng Xuyên,anhnhìncômộtcái, rồi liền kéocôchạymộtdoạn.

Bỗng nhiên,cônhỏgiọng kêu “A”mộttiếng.

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìncôđangco chân phải lên, nhanh chóng khom lưng bê ngangcôlên.

Tần Đường: “.....”

cô vừa thẹn lại vừa vội, đầu gác lên bờ vai đang không ngừng xóc nảy của Tường Xuyên, nghe anh thờ phì phò, đưa điện thoại cho cô: “Gọi điện cho Tào Thịnh.”

Tần Đường nhìn về phía mấy bóng đen đằng sau, run giọng: “Ừ.”

Điện thoại đang kết nối, trong vài giây chờ đợi, cô ghé lên vai anh, quần bá nói: “anh để tôi xuống, tôi chạy được.”

anh không nói chuyện, bécô lắc mình trốn vào một chỗ ngoặt, thả cô xuống, che đằng sau lưng mình.

anh đoạt lấy điện thoại trong tay cô, hạ giọng: “Có người theo dõi.”

Tần Đường nín thở, đầu ngón chân cuộn tròn lại trên mặt đất.

một bóng dáng màu đen chầm chậm xuất hiện, cô khẩn trương túm chặt lấy góc áo Tường Xuyên, nhích lại gần anh hơn. trên người anh ra rất nhiều mồ hôi, vừa lại gần thì hơi nóng từ người liền phả vào mặt.

Nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy an tâm.

Bóng dáng màu đen càng ngày càng lại gần.

Sắc mặt Tường Xuyên nghiêm lại, nhân lúc người kia chưa kịp chuẩn bị, nhấc chân đá về phía đầu hắn, người nọ lập tức kêu lên đau đớn ngã xuống đất. Tường Xuyên lại đạp mạnh một phát nữa lên đầu hắn.

Cách đó không xa, mấy người đang chia nhau tìm người, nghe thấy tiếng kêu lập tức chạy tới.

Tần Đường không đợi Tường Xuyên có cơ hội phản kháng, vội kéo tay anh chạy: “Chạy mau!”

Tường Xuyên thấy bọn họ không mang vũ khí, vốn định buông tay cô ra để đánh một trận, nhưng vừa cúi đầu liền thấy bàn chân trắng nõn của cô lộ ra ngoài, liền không nói gì nữa, nắm chặt tay cô chạy sâu vào ngõ.

Tìm được một góc khuất, Tường Xuyên đẩy cô trốn vào bên trong, thấp giọng ra lệnh: “Ở yên đây.”

Trong bóng tối, đôi mắt ướt át trong vắt của cô nhìn anh, gật đầu.

anh xoay người đi ra ngoài.

Tần Đường nghe thấy tiếng đánh nhau, thân mình run lên. cô đang rất khẩn trương, bàn tay siết chặt thành nắm đấm, nín thở cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, đối phương có không có người.

Nhìn không thấy khiêu cô càng thêm khẩn trương.

cô nhìn không được dựa vào một góc tường, dịch dần người ra, thò đầu ra bên ngoài xem xét tình hình.

một mạt ánh sáng chợt lóe lên, trái tim Tần Đường liền run lên như bị người ta đánh một quyền.

Bọn họ có dao!

Có hai đám người, chỉ có đám người lúc trước không có dao.

Tường Xuyên nghiêng người tránh được một dao chém tới từ phía trực diện, nhanh chóng tóm lấy tay đối phương, dùng hết sức kéo một cái, bả vai đối phương liền trật khớp, người nọ lập tức ôm vai kêu lên oai oái.

Rất nhanh, những người khác lập tức cùng nhau xông lên chém tới.

Tần Đường cắn chặt môi, cố kìm lại tiếng kêu sợ hãi.

Tưởng Xuyên một người đối phó với nhiều người, dần dần có chút đuối sức, phía sau đột nhiên có người cầm dao chém xuống, Tần Đường sợ hãi kêu lên: “Đằng sau!”

Tưởng Xuyên nhanh chóng quét chân đá đám người kia, Tần Đường đã bị lộ rồi!

Rất nhanh liền có người chạy về phía cô.

Trái tim Tưởng Xuyên trầm xuống, nhanh chóng chạy theo, từ phía sau giữ chặt lấy người nọ.

anh bị phân tâm, cánh tay lập tức bị chém một phát, máu chảy ròng ròng.

Tần Đường nhìn người nọ giơ cao con dao trong tay, mũi dao hướng về phía cánh tay anh muốn đâm tằm một nhát nữa, trái tim cô liền trở nên hoảng loạn, lập tức ném túi xách trong tay qua, con dao liền “leng keng” một tiếng rơi xuống đất.

Tưởng Xuyên ngăn người tới, quay đầu lại quát khê: “Trốn đi!”

Tần Đường cắn môi, lùi dần người về.

Cuộc chiến đã có sự xoay chuyển.

Tào Thịnh đã dẫn người tới.

.....

Tào Thịnh để mấy người khác dẫn người đi, nhìn về phía Tưởng Xuyên”

“anh cũng nên xử lý cánh tay mình một chút luôn đi!”

Tường Xuyên thở phì phò, một lát sau mới thuận thế ngồi xuống, đầu đầu mồ hôi, áo phông trên người cũng dính sát vào cơ thể.

“Đợi lát nữa tôi tự đi.”

“Xanh hồng rồi, để tôi đưa anh đi. Lát nữa sẽ bảo người gọi xe tới kéo xe anh về.”

“không cần, anh cứ về trước đi.”

Tào Thịnh nhìn anh trong chốc lát: “Được, tự chăm sóc tốt cho bản thân.”

Người đi rồi, Tường Xuyên đi về phía góc khuất kia.

Tần Đường im lặng ngồi dán vào một góc tường, mái tóc dài hỗn độn, ngửa đầu nhìn anh, đôi mắt long lanh, như một con thú nhỏ.

cô lại nhìn về phía cánh tay anh: “Tay anh.....”

Tường Xuyên cúi đầu nhìn, thực ra miệng vết thương không sâu, không đáng ngại.

anh lại nhìn cô: “Sợ sao?”

Tần Đường cắn môi, thành thực gật đầu, vẫn dùng đôi mắt ướt sũng kia để nhìn anh, khiến người ta chỉ nhìn thôi cũng làm trái tim ngứa ngáy.

anh nắm lấy cẳng cô, thân thể áp tới, cúi đầu hôn cô, đầu lưỡi xâm nhập thẳng vào bên trong, không cho cô cơ hội thở dốc, cường thế, bá đạo mà liếm mút môi cô, trêu chọc đầu lưỡi cô.

Trái tim Tần Đường như dừng đập, quên cả thở, hô hấp lại bị anh mãnh mẽ đoạt lấy khiến cả người như nhũn ra, chân giẫm lên giày của anh, đánh nhẹ, đầu ngón chân cuộn tròn lại, toàn bộ tiếng nước nở đều bị nuốt trôi.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 30

Đôi chân kia không ngừng dẫm lên chân anh, nhưng vì không đi giày nên không hề cảm thấy đau, mềm mại như đang đi trong lòng anh vậy, mang theo một chút trêu trọc anh.

Tường Xuyên một tay ôm eo cô, một tay giữ ót cô, hơi nghiêng đầu sang một bên, thay đổi phương hướng tấn công, ngậm lấy môi cô mà cắn mút, cảm thấy vô cùng say mê, nhất thời không thể buông ra được.

Tần Đường tóm lấy tay anh, liền sờ đến một chất lỏng dính dính, kinh sợ nhận ra đó là máu của anh.

Đầu ngón tay hơi run lên, quên cả phản kháng.

Chỉ trong chớp mắt, hơi thở cuối cùng cũng bị anh nuốt trọn.

Thân thể mềm nhũn bị kẹp giữa vách tường và thân hình rắn chắc của Tường Xuyên.

Ngay vào giây phút cô cho rằng mình sắp ngất vì thiếu không khí, anh rút cuộc buông cô ra.

Tường Xuyên cúi đầu nhìn cô, đôi mắt đen nặng nề, hơi thở gấp gáp, khàn giọng nói: “Sao không thở?”

Mặt Tần Đường đỏ bừng, đôi mắt ướt át như nước, gấp gáp hít đầy phổi bầu không khí tươi mới.

Tường Xuyên nắm cắmcô, nâng mặtcôlên, Tần Đường nhìn về phíaanh.

Bốn mắt nhìn nhau.

khôngphảicôkhôngthở, mà làcôkhôngmuốn phối hợp.

Tường Xuyên cắn môi dưới, nhìncôchăm chắmmộtlúc. Tần Đường bịảnhìn đến buồn phiền, giơ tay phải lên.

Tường Xuyên bắt được cổ taycô: “Muốn đánh sao?”

Tần Đường cắn môi, cả giận nói: “Lần này làanhbắt nạt tôi!”

anhấn taycôlên eo mình, “Muộn rồi, lần trướcđãcho em cơ hội.”

Tần Đường ngẩn ramộrchút, bỗng nhiên nhớ tới đêm đó ở bệnh viện, sau khianhkhẽ hôngcômột cái, côcó giơ tay lên nhưng lạikhôngđánh xuống, sau đóanhcũngkhôngđầukhôngđuôinóicâu đó, nhưng lúc đó côcònđangphiền loạn nênkhôngchú ý đến hàm ý trong câunóidó.

Bây giờ, côđãhiếurõrồi.

côcắn môi, trầm mặtkhôngnói.

Tường Xuyên cúi đầu, giọngnóicực thấp: “Bây giờ đánh, đãkhôngkịp nữa rồi.”

anhbiết hai ngườikhôngphải người của cùngmộthể giờ, anhcũngđã từng có giây phút kiềm chế, do dự, nên nếu lúc đó côthựcsựđánh, anhnhất định sẽbóp nát cái ý nghĩ kia.

Nhưng giờ phút này....

Có đánhanhcũngkhôngtình lại được nữa rồi.

Tường Xuyên ngồi xổm xuống trước mặt cô, tóm lấy mắt cá chân mảnh khảnh của cô, nâng chân phải cô lên.

Chân cô rất trắng, tiêm gầy xinh đẹp, móng chân màu nhàn nhạt, đầu ngón chân mượt mà xinh xắn.

Tần Đường hơi rút chân lại, lại bị anh cậy mạnh giữ lại, bàn tay to rộng nắm lấy toàn bộ bàn chân cô, trong nháy mắt mặt cô liền đỏ bừng, xấu hổ nói: “anh đừng.....bắt.....”

anh như không hề nghe thấy, cúi đầu nhìn bàn chân trắng nõn của cô, ngón tay thô ráp sờ sờ lòng bàn chân cô, vuốt nhem một lượt, nói: “Đừng nhúc nhích, để anh xem có bị thương không?”

Chưa từng có người đàn ông nào nắm bàn chân của mình như vậy, Tần Đường cảm thấy vô cùng thẹn thùng, lại hơi ngứa ngứa, đầu ngón chân theo bản năng cuộn tròn lại.

Tường Xuyên cười thành tiếng, không thấy có miệng vết thương, liền buông chân cô ra.

Tường Xuyên nhặt túi xách trên mặt đất lên đưa cho cô.

“Về thôi.”

Tần Đường thấy anh lại gần, lập tức lấy tay che ngực: “Tôi tự đi.”

Tường Xuyên cúi đầu nhìn chân cô, không nói nhiều lời, trực tiếp bế ngang cô lên, Tần Đường giãy dụa đá chân, thẹn quá hóa giận trừng anh: “Tôi nói tôi tự đi!”

“Đừng ra vẻ.” anh ôm chặt không buông.

“.....” cô háy mắt liền an tĩnh lại.

anhôm côm đi một đoạn đường, Tần Đường đột nhiên hỏi: “Tưởng Xuyên, thật ra anh là ai?”

Triệu Kiến Hòa, Tào Thịnh, Tào Nham.....

Những người này đều có gút mắc với anh, lần trước là ở Du Lâm, lần này là ở Bắc Kinh, giống như anh có thể xảy ra chuyện bất cứ lúc nào vậy.

trên người anh dường như có rất nhiều bí mật, Tần Đường nhìn không thấu.

Bước chân Tưởng Xuyên hơi khựng lại, cúi đầu nhìn cô: “Em thấy anh là người xấu?”

Tần Đường lắc đầu: “anh không phải.”

anh không phải.

anh là người phụ trách của tổ chức nghĩa công, rất nhiều trẻ con vùng núi đều nhận sự giúp đỡ từ anh, anh là người báo án chuyện Triệu Kiến Hòa lợi dụng quỹ công ích để rửa tiền.

Tuy anh đối xử với cô có chút hư hỏng, nhưng từ trong xương cốt thật sự là chính khí.

Tưởng Xuyên cười: “Vậy là được rồi.”

“anh là cảnh sát sao?”

Bước chân anh dừng hẳn lại: “không phải.”

“Năm vùng?”

“không phải.”

“.....”

anh không muốn nói, nên Tần Đường cũng không hỏi nữa.

đi đến con đường lúc này chạy qua, giày cao gót của cô vẫn còn ở chỗ cũ, cô nói: “Để tôi xuống, tôi đi giày rồi tự đi.”

Tưởng Xuyên thả cô xuống, Tần Đường đi giày xong, quay đầu lại nhìn anh, phát hiện máu trên cánh tay đã chảy cả lên người cô, khiến cho cả hai người đều trở nên vô cùng chật vật. cô chỉ vào cánh tay anh: “anh có muốn đi bệnh viện trước không?”

Tưởng Xuyên tỏ vẻ không sao: “anh về thay quần áo rồi đưa em về.”

“Vậy tay anh thế nào?”

“Đưa em về xong thì xử lý.”

“Xử lý trước đi.” cô kiên trì nói: “Thời tiết nóng, rất dễ nhiễm trùng.”

Tưởng Xuyên nhìn cô cười cười, kéo cô lại gần: “Nghe lời.”

.....

Nơi này cách nhà nghỉ không xa, Tưởng Xuyên dẫn cô đi bộ một đoạn liền trở lại nhà nghỉ.

Tần Đường đứng ở cửa phòng của anh, trong phòng chỉ có một cái cửa sổ bé xíu, không có điều hòa, chỉ có một cái quạt cây nhỏ, một tủ quần áo, buồng vệ sinh cũng nhỏ, thoạt nhìn vô cùng đơn sơ. cô hỏi: “anh ở chỗ này?”

Bây giờ Bắc Kinh đang trong thời kỳ nóng nhất, không khí trong phòng không lưu thông được khiến căn phòng trở nên bí bách. Tưởng Xuyên ừm một tiếng, cởi áo ra, từ dây thép chằng ngang ở góc tường lấy một cái quần tử giác màu đen xuống, để cửa phòng mở, nói với cô: “Em vào ngồi một chút đi.”

Tần Đường gật đầu,

Buồng vệ sinh nhanh chóng truyền đến tiếng nước chảy.

Tần Đường ngồi trên giường nhìn về phía góc tường, ở đó treo hai cái áo phong, mấy cái quần tứ giác, đều là màu tối.

Phía trước cái quần, khối vải bọc, thực sự rất lớn.....

Tiếng nam nữ vui đùa từ cách vách truyền tới, không đến một lát sau liền thay đổi phong cách, Tần Đường đương nhiên biết thanh âm đó là cái gì, có chút đứng ngồi không yên, lỗ tai đỏ lên.

đang muốn đứng dậy xuống lầu, Tưởng Xuyên một thân sạch sẽ thoải mái đi ra, tùy tay lau người, vết chém trên cánh tay đã được rửa sạch sẽ, để lại một miệng vết thương sẫm màu, không thấy chảy máu nữa.

Tần Đường cắn môi, “Xong rồi sao?”

không có tiếng nước, Tưởng Xuyên cũng nghe được âm thanh của phòng bên cạnh, anh ném khăn tắm trong tay xuống, nhìn về phía cô, nhướn mày nói: “Em rất sợ ở một mình với anh?”

Tần Đường: “không có.”

Tưởng Xuyên đi đến trước mặt cô, nhéo lỗ tai cô, cười ra tiếng.

Tần Đường cứng đờ, chỗ bẹn nhéo bắt đầu nóng lên, lập tức đứng dậy đi về phía cửa: “Tôi chờ anh dưới lầu.”

nói xong liền mở cửa nhanh chóng đi ra ngoài.

Tưởng Xuyên không ngăn cản, chỉ nhìn theo, khóe môi cong lên nụ cười nhàn nhạt.

.....

Tường Xuyên đưa Tần Đường đến dưới lầu chung cư.

Tần Đường đứng yên trước mặt anh, ngửa đầu nhìn: “Tường Xuyên.”

“Ừ.”

“Tôi không nghĩ nói chuyện yêu đương với anh.”

Mặt anh hơi cứng lại, hạ mắt nhìn: “Vì sao?”

anh cảm giác được, cô không phải không có chút cảm giác nào với anh.

Vì sao ư? Tần Đường cúi đầu nhìn mũi chân mình, nhỏ giọng nói: “không vì sao cả. Chỉ đơn giản là không nghĩ đến thôi.”

Tường Xuyên khẩn trương nhìn cô: “Bởi vì gần đây anh liên tục gặp phải rắc rối?”

cô không nói chuyện.

Tường Xuyên tiến lên một bước: “Hay là em vẫn không tin anh?”

công gắng đầu, bị bức đến vội, mới nói: “Ừ, tôi không muốn chọc tới phiền phức.”

Ánh mắt đen của Tường Xuyên liền trở nên nặng nề, im lặng nửa ngày, mới vuốt tóc cô nói: “Đừng lo, anh sẽ xử lý tốt.”

Tần Đường nhìn ánh mắt kiên định của anh, có chút hoảng hốt.

Tường Xuyên cũng không ép cô, hôn nhẹ trên trán cô một cái.

cô cũng không tránh.

“anhđiđây.” Tường Xuyên buôngthông, “Có việcthìgọi điện choanh.”

Tần Đường nhinanhnhanh chóng rồidì, xoay người trở về.

Vừa về đến nhà, điện thoại liền đổ chuông.

Là Chu Kỳ gọi.

“Chị An An, hôm nay chịkhôngthể thăm em.”

“Chị xin lỗi.....” Tần Đường giải thích, “Hôm nay chị có chút việc, ngày mai rảnhsẽthăm em.”

“Được rồi.” Chu Kỳ có chút mất mátnói, “Em ở bệnh viện rất chán. Bọn họ có tới thăm em vài lần, nhưng hôm nay lại chẳng có mấy người, ngay cả chị mỗi ngày đều tới cũngkhôngthể.”

Tần Đường cười: “Ngày mai chị nhất địnhsẽđến, được chưa?”

thậtvất vả mới đỡ được Chu Kỳ, Tần Đường mới về phòng tắm rửa. Sữa tắm màu nhũ ở trong lòng bàn tay nhanh chóng bông lên,cônhìn chăm chăm hoa văn cách tangtrênmu bàn tay mình.

Hình xăm này là nămcô18 tuổi, Trần Kính Sinh dẫncôđi xăm.

Trần Kính Sinh thích vận động cảm giác mạnh, làmộttay đua xe moto, mỗi năm đều tham gia các cuộc đua xe lớnnhỏ. Xe máy làanhđạycôđi.

Vết thươngtrêntay là do ngã xe mà thành, sau khi lành liền để lạimộtvết sẹo rất xấu, khi đócôcònnhỏtuổi,yêucái đẹp, khóc mãikhôngthôi, cảm thấy vết sẹo kiađãphá hỏng vẻ đẹp của mình.

Trần Kính Sinh dẫncôđến cửa hàng xăm,côchọn hình xăm hoa cách tang.

Xăm hình còn đau hơn trong tưởng tượng của cô rất nhiều.

Nhưng, nhìn vết sẹo trên tay được che lại, cô cảm thấy đau cũng đáng.

Trần Kính Sinh.....

Là chết trên đường đua.

.....

Tần Đường nhìn bản thân mình trong gương, tay vuốt ve xoa bột xà phòng lên vai.

Người phụ nữ trong gương vô cùng xinh đẹp và quyến rũ.

Có chút xa lạ.

Tần Đường nhanh chóng di chuyển ánh mắt, cọ rửa sạch sẽ cơ thể.

cô ném chiếc váy dính máu của Tường Xuyên vào thùng rác.

.....

Tường Xuyên đến bệnh viện tìm Tào Thịnh, thuận tiện xử lý miệng vết thương. Vốn đây chỉ là vết thương nhỏ, nhưng do trời nóng, nếu không xử lý tốt sẽ bị nhiễm trùng.

Sau khi xử lý xong miệng vết thương, anh ở dưới lầu bệnh viện chờ Tào Thịnh.

Tào Thịnh đi tới, ném cho anh một chiếc chìa khóa xe mới: “Đổi chiếc khác này.”

Tường Xuyên nhận lấy: “Thế nào rồi?”

“Việc này thực sự gây náo loạn không nhỏ. Trước khi chúng tôi đi đã có người qua đường báo cảnh sát, cũng may mà chúng tôi đang ở gần đó nên mới tới kịp.” Sắc mặt Tào Thịnh trở nên âm trầm: “Lá gan bọn họ cũng thật lớn.”

Tưởng Xuyên không tỏ thái độ gì: “Tiếp theo thì sao?”

anh chỉ quan tâm liệu Tần Đường có bị liên lụy hay không mà thôi.

Tào Thịnh: “Sau chuyện này, bọn họ hẳn là sẽ an tĩnh một khoảng thời gian, ít nhất trước khi buổi đấu giá kết thúc, bọn họ sẽ không hành động thiếu suy nghĩ nữa.”

“Ừ.” Tưởng Xuyên châm thuốc, “Ở buổi đấu giá giá cao nhất tôi có thể ra là bao nhiêu?”

“100 vạn.”

“không thể hơn?”

Tào Thịnh nhìn về phía anh: “anh muốn làm gì?”

Tưởng Xuyên: “Khối ngọc thạch kia, tôi muốn.”

“Nhỡ có người nâng giá thì sao?” Tào Thịnh nhíu mày, “không được.”

Số tiền quá lớn, bọn họ không thể làm chủ được, mà phí trên cũng chưa chắc đã phê duyệt.

Tưởng Xuyên hút thuốc: “anh nghĩ cách đi, tôi đi trước.”

.....

Mấy ngày nay, Tần Đường vẫn đi quỹ công ích như cũ, chỉ còn nửa tháng nữa là buổi đấu giá bắt đầu rồi.

Rất nhiều công việc vẫn chưa chuẩn bị xong, cô có chút bận.

Hôm nay cô vẫn bận đến tận tối như cũ, Tưởng Xuyên đứng ở bên ngoài nhìn một lát rồi đi vào.

Chu Đồng kêu lên: “Chị Tần Đường, có người tìm chị kìa!”

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 31

Tần Đường ngẩng đầu liền thấy Tưởng Xuyên đang đứng trước mặt mình. cô nhìn anh, nói: “anh chờ tôi một lát.”

Tưởng Xuyên hơi cười, vô cùng tự nhiên đi vào phòng tiếp khách.

Tưởng Xuyên uống xong hai ly cafe mới thấy Tần Đường ôm ipad đi vào, ngồi xuống trước mặt anh, nói: “Danh ngạch tôi đã giành ra một vị trí cho anh, nhưng tôi không biết anh có thể lấy ra bao nhiêu tiền nên tôi muốn nói trước với anh một chút, đây là những vật phẩm có khả năng sẽ được đấu giá với giá cao, anh xem qua rồi đến lúc đó tự mình ứng phó.”

cô mở album ảnh ra.

Lực chú ý của Tưởng Xuyên không nằm trên màn hình, mà đặt lên sườn mặt nhàn nhạt của cô, nâng tay lên, vén một lọn tóc bị rơi ra ra sau tai cô lộ ra lỗ tai trắng nõn cùng chiếc khuyên tai nhỏ nhắn tinh xảo, khẽ ghé một chút.

Cả người Tần Đường liền run lên, lập tức trừng anh: “anh làm gì thế?!”

Khóe miệng Tưởng Xuyên cong lên nụ cười: “Em cho rằng anh đang làm gì?”

anh phát hiện, lỗ tai cô rất nhạy cảm, chỉ cần hơi ghé một chút lập tức liền đỏ.

Tần Đường cắn môi dưới, nhỏ giọng nói: “anh không được chạm vào lỗ tai của tôi.”

Tường Xuyên nhướn mày, nhìn về phía màn hình Ipad, hình ảnh bên trên chính là khối ngọc thạch kia, Tần Đường nói: “Cái này anh đừng động tới, có rất nhiều người tranh giành, giá nhất định sẽ bị đội lên cao, nhờ may không ai theo được, anh leo lên lưng cọp rồi sẽ rất khó để leo xuống đây.”

anh chính là đang muốn leo lên lưng cọp đây.

Tần Đường lại giới thiệu thêm mấy vật phẩm có giá cao, đem giá cả mình ước tính nói cho anh, dặn anh phải thật cẩn thận.

“Được rồi.” Tần Đường thoát khỏi album ảnh, nhìn về phía anh: “anh nên về sớm một chút.”

Tường Xuyên hơi nhướn mày lên: “Đến giờ ăn cơm rồi, chúng ta ra ngoài ăn cơm thôi.”

Tần Đường vừa định cự tuyệt, liền thấy đôi mắt thâm đen của anh, bỗng nhiên không nói nên lời nữa, ôm Ipad trầm mặc một lát, rồi nói: “Được, vậy anh chờ tôi một chút.”

Tường Xuyên đứng dậy: “anh chờ em ở bên ngoài.”

cô gật đầu, lại dặn dò anh: “không cần lái xe đâu.”

Bọn họ không đi xa, chọn một quán ăn ở gần đó. Tần Đường gọi món xong thì đưa thực đơn cho người phục vụ.

cô hỏi anh: “Khi nào anh quay lại nghĩa trạm?”

Tường Xuyên: “Đuổi anh sao?”

“.....không phải.” Tần Đường nhẹ giọng nói: “Tôi chỉ hỏi một chút thôi.”

“Chờ mọi chuyện bên này giải quyết xong sẽ trở về.” Tường Xuyên nhìn về phía cô, “Em thì sao? Có định về cùng anh không?”

Trước đó cô vẫn còn mấy nơi chưa kịp đi.

Tần Đường cúi đầu: “không nữa.”

Tưởng Xuyên dần nhăn mày lại, trong mắt vừa có sự nhẫn nại lại đan xen cả chút buồn bực không vui.

anh không biết cô đang sợ điều gì.

Ăn cơm xong, Tưởng Xuyên đưa cô về.

Tần Đường đang định xuống xe, Tưởng Xuyên liền kéo tay cô lại, ngón tay vô cùng tự nhiên khẽ捏éo tay cô, vừa lòng nhìn tay cô dần chuyển sang màu hồng phấn, “Tần Đường, sau khi buổi đấu giá kết thúc, hãy cho anh đáp án.”

“Bây giờ tôi lập tức có thể cho anh.”

“Bây giờ không được.”

Bốn mắt nhìn nhau, Tần Đường rút cuộc da mặt mỏng, không đấu lại được ánh mắt của anh, chớp chớp đôi mắt, mang theo vài phần thỏa hiệp.

.....

Tin tức quỹ An Nhất kỷ niệm 20 năm thành lập, cùng với sự kiện đấu giá từ thiện được tổ chức vào ngày mùng 8 tháng 6 đều được đăng trên trang nhất các tờ báo giải trí lớn và các bản tin tức xã hội.

Từ đầu tháng 6, Hạ Tòng An đã tuyên truyền việc này trên trang web của mình.

Bất luận là về quỹ An Nhất hay là buổi đấu giá, đây đều là một tin tức lớn.

Sáng sớm hôm đó, các phóng viên đều đã canh giữ từ sớm ở bên ngoài hội trường, Tần Đường mặc một bộ lễ phục hở vai màu vàng dài thướt tha, màu da trắng như tuyết, dáng người yếu điệu, tóc búi nhẹ nhàng, lộ ra khuôn mặt tinh xảo, xinh đẹp.

Người lớn lên đã đẹp sẵn, trang điểm thêm vào càng thêm xinh đẹp.

Cô vừa xuất hiện đều khiến cho mọi người xôn xao một phen.

Bởi vì cô xuất hiện ở cùng một chỗ với Cảnh Tâm và Tần Sâm. Cô đứng bên cạnh Cảnh Tâm, mọi người vừa nhìn liền biết đây là cô công chúa đã nhiều năm chưa được lộ mặt ra bên ngoài của ảnh hậu, An An. Cảnh Tâm tuy đã hơn 40 tuổi nhưng vẫn không hề già, vẫn xinh đẹp kinh diễm động lòng người như cũ.

Tần Đường không có đẹp đến kinh diễm như vậy, vẻ đẹp của cô vừa diễm đạm lại mang theo chút cô độc, mang đến cảm giác mỹ nữ lạnh lùng.

Các phóng viên không ngừng giơ cao máy ảnh tác nghiệp, ánh đèn flash lóe lên liên tục, tiếng nghị luận vang lên tứ phía.

Thật vất vả mới vào được bên trong hội trường, những người không được mời đến toàn bộ đều bị bảo vệ chặn lại ở bên ngoài, chỉ còn biết cách một cách cửa không ngừng kêu khổ.

Nhóm khách quý cũng dần đi vào ngồi vào vị trí đã được đánh dấu.

Tần Đường đứng ở bên cạnh, nhìn thoáng qua bên ngoài. Tường Xuyên người cao, vừa đi vào cô liền nhìn thấy. Sau khi nhìn thấy rõ dáng vẻ của anh liền không nhìn được ngốc lảng.

Vốn dĩ trước đây Tường Xuyên đều mặc áo phong tối màu với quần đen, vô cùng đơn giản và tùy ý, nhưng do dáng người đẹp, cho nên dù mặc như vậy vẫn rất đẹp.

Bây giờ anh lại đang mặc một chiếc áo sơ mi trắng lịch sự, cổ áo cởm một cúc, lộ ra hầu kết gợi cảm, áo sơ mi được sơ vin một cách quy chuẩn, quần tây đen ôm lấy đôi chân thon dài hữu lực... bất luận là dáng người, khuôn mặt, màu da hay khí chất đều vô cùng nổi bật trong đám người.

Tần Đường thừa nhận, anh có một bề ngoài rất xuất chúng.

Nếu người này không thần bí như vậy, chỉ đơn giản là người phụ trách của một tổ chức nghĩa công, cô cũng không có vài lần cùng anh trải qua nguy hiểm đến sinh tử, thì cô sẽ đồng ý với anh.

Như cảm giác được ánh mắt của cô, Tưởng Xuyên quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt hơi tối đen.

Đang muốn đi về phía cô, sau lưng đột nhiên có người gọi anh lại.

“Tưởng Xuyên.”

Tưởng Xuyên hạ mi mắt, quay đầu lại, cười nhạt: “Khương tổng, đã lâu không gặp.”

Khương Khôn cười lớn: “Đúng vậy, muốn gặp cậu đúng là không dễ gì. Thật không ngờ cậu cũng đến Bắc Kinh.”

“Chịu người ủy thác đến tham gia đấu giá mà thôi.”

Khương Khôn năm nay 40 tuổi, vóc dáng không tính là cao, hai mắt sắc bén hữu thần, khi nghiêm túc nhìn người liền trở nên thập phần sắc bén: “Thế sao? Thật là trùng hợp.”

“Đúng là trùng hợp.” Tưởng Xuyên cười cười, bất động thanh sắc nói: “Hôm nay ở đây có nhiều phóng viên như vậy, Khương tổng cũng chịu lộ mặt. Đây là lần đầu tiên đó.”

Ánh mắt sắc bén của Khương Khôn nhìn anh chăm chăm, ngay sau đó liền lớn tiếng cười: “Tôi đây còn không phải đang tìm một thời cơ tốt để lộ mặt sao?”

Tưởng Xuyên tay rút túi quần, khoe miệng chậm rãi cong lên: “Quả thực là như vậy.”

Sau ngày hôm nay, ấn tượng của mọi người đối với Khương Khôn sẽ chỉ còn là.....

một doanh nghiệp từ thiện.

.....

Người mua ngồi trật tự ở bên trong hội trường, nhân viên công tác bắt đầu phát thẻ bài đấu giá, tất cả mọi thứ đều được chuẩn bị xong xuôi.

Tưởng Xuyên liếc nhìn thẻ bài đấu giá trong tay, rồi lại đem ánh mắt nhìn về phía trên đài.

Sau khi Tần Đường tự giới thiệu bản thân xong, bên dưới mọi người đều bàn tán vô cùng sôi nổi.

“Thừa nhiếp ảnh gia Tần Đường chính là cô ấy. Thật không ngờ cô ấy lại là con gái của Cảnh Tâm.”

“Lớn lên đẹp như vậy, không tham gia vào giới giải trí thật đúng là đáng tiếc.”

“Có cái gì đáng tiếc chứ? Không phải ai cũng muốn tiến vào giới giải trí, nhiếp ảnh gia cũng có vị thế rất cao mà. Anh không biết có bao nhiêu người muốn hẹn được cô ấy chụp ảnh cho đâu. Nhưng đáng tiếc cô ấy lại vô cùng kén chọn người chụp, hơn nữa cứ cách một khoảng thời gian là lại đi ra

ngoài một chuyến. trên Weibo của cô ấy up rất nhiều ảnh chụp phong cảnh vùng núi đó.”

“Phòng làm việc của cô ấy đã xác nhận trên trang blog chính thức rằng năm nay cô ấy sẽ tổ chức một buổi triển lãm ảnh từ thiện....”

.....

Tưởng Xuyên mím môi, nhìn cô ở trên đài đang nói về những đứa trẻ ở vùng núi, nói về những trẻ em buộc phải bỏ học.

Bỗng nhiên có cảm giác, thực ra khoảng cách giữa bọn họ cũng không xa lắm.

.....

Buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

Đấu giá viên Lộ Toa bước lên đài, giới thiệu các vật phẩm.

Mỗi một vật phẩm đều có một lời giới thiệu mở đầu, trừ các vật phẩm có giá trị lớn, các vật phẩm khác đều không có giá sàn, người mua tự do đấu giá.

Tưởng Xuyên ngồi vắt chéo chân, dựa lưng vào ghế, thỉnh thoảng có giơ thẻ, đến điểm thì dừng lại.

Mỗi lần giơ thẻ lên, Lộ Toa đều liếc nhìn về phía anh nhiều hơn vài lần, ánh mắt dính trên người Tưởng Xuyên.

Cuối cùng là ba vật phẩm quý giá nhất.

Ngọc thạch của Khương Khôn, bức tranh sơn dầu của một họa sĩ nổi tiếng, một món đồ sứ thời Thanh.

Từ đầu đến giờ, Khương Khôn không hề giờ thẻ bài một lần nào, nếu Tưởng Xuyên đoán không lầm, mục tiêu của ông ta là món đồ sứ kia, mục đích rất đơn giản, chính là muốn trở thành tiêu điểm toàn trường.

Tưởng Xuyên nhắn tin cho Tào Thịnh.

<Khương Khôn sẽ ra giá cao nhất toàn trường, thế không?>

<không được, bên trên không cho phép.>

Tưởng Xuyên cất điện thoại đi, không hề giờ thẻ bài lên nữa.

Quả nhiên, Khương Khôn chơi lớn, bỏ ra 1000 vạn để mua món đồ sứ kia, ngoại trừ phần giá niêm yết, phần còn lại đều đều quyên hết cho quỹ An Nhất, làm học bổng cho trẻ em nghèo vùng núi.

Lộ Toa khéo léo khen ngợi: “Khương tổng ra tay thật là hào phóng. 700 vạn kia cũng đủ để xây dựng cả một khu trường học hy vọng rồi. Tôi thay mặt những đứa trẻ kia gửi lời cảm ơn chân thành đến Khương tổng.”

Khương Khôn đứng lên, cười nói: “không cần, hồi nhỏ tôi cũng từng là đứa trẻ nhà nghèo, biết sự khổ sở này, cho nên bây giờ có năng lực rồi, đương nhiên là muốn hy vọng có thể trợ giúp những đứa trẻ đó nhiều hơn một chút. Đây cũng chính là tâm nguyện cả đời của tôi.”

Mọi người đều vỗ tay vang dội.

Khương Khôn trở thành người quyên tặng khoản tiền lớn nhất trong hội trường.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, lập tức bị phóng viên vây quanh.

Gia đình Tần Đường, cùng với Khương Khôn đứng một chỗ để phóng viên chụp ảnh chung. không chỉ có thế, rất nhiều những người mua khác, những người nổi tiếng ở hiện trường đều tranh nhau muốn đặt quan hệ với

ông ta, đặc biệt là phái nữ độc thân lại càng hào phóng phô ra mị lực của mình.

NghenóiKhương Khôn vẫn chưa kết hôn.

Mà cho dù có kết hôn rồithìcũng làm sao chứ? Người đàn ông ra tay hào phóng như vậy, có rất nhiều phụ nữ tình nguyện tre già măng mọc.

.....

Tường Xuyên đứng ở cuối hành lang hút thuốc.

Tiếng giày cao gót phụ nữ giẫm lên sàn đá hoa cương vô cùng vang dội, ngày càng tiến gần.

anhnhànhàng nhả ramộtvòng khói thuốc, hạ mắt xuống, nhìn về phía người phụ nữ gọi cảm thành thực ở bên cạnh. Lộ Toa nở nụ cười: “Thế nào?khôngquen sao?”

“Quen.” Tường Xuyên tay búng tàn thuốc, vẻ mặt vô cảmnói: “Có việc gì?”

“khôngcó việcthìkhôngthể tìmanh sao?” Lộ Toa nhìnanh, đôi môi đỏ mím cười, sóng mắt đảo qua đảo lạikhôngngừngtrênngườianh, “anhmặc thế này trông thựckhôngtồi. Dáng vẻ này thựcsựrất giốngmộtvi tìnhanhđó.thậtra,anhcó thể suy nghĩ đến việc ở lại Bắc Kinh.”

Tường Xuyên quay đầu lại, bình tĩnh nhìncôta: “Chuyện nàykhôngliên quan đếncô.”

“Sao lạikhôngliên quan chứ.....” côta vừanóivừa tiến lên phía trước, thân thể dán lên cánh tayanh, cảm nhận từng thớ cơ mãnh mẽ hữu lực củaanh, nhìnkhiôngđược thò tay ra, ngón tay sơn đỏ chót ởnhẹvẽ vòng ởtrêneoanh.

Vô cùng mị hoặc.

Tưởng Xuyên không hề có phản ứng, cũng không đẩy cô ta ra.

Hút thuốc xong, trong lồng ngực chứa đầy ngum khói cuối cùng, cúi đầu, nhẹ nhàng nhả khói vào mặt cô ta.

anh hút thuốc lá rất nặng, mùi khói nồng đậm sặc người.

Lộ Toa nhú mày nhưng không hề né tránh, chờ khói tản ra, nhẹ nhàng cười, tay càng làm càn ôm lấy eo Tưởng Xuyên, tiến lên hai bước, vòng ra sau lưng anh.

Tưởng Xuyên đè lại tay cô ta, sắc mặt vẫn nhàn nhạt như cũ: “cô có ý gì?”

Lộ Toa cười khẽ, tay khẽ động trên eo anh, oán trách nói: “Người ta có thể có ý gì được chứ? Chẳng lẽ anh không hiểu sao?”

Tưởng Xuyên đè tay cô ta lại.

.....

Ở một đầu khác của hành lang, Tần Đường dùng ánh mắt thanh lãnh nhìn về phía anh.

Dư quang Tưởng Xuyên thoáng nhìn, hơi nghiêng đầu qua.

Bốn mắt nhìn nhau.

Đáy mắt Tưởng Xuyên đều là ẩn nhẫn, bước chân không tự giác đi lên một bước, Lộ Toa cũng lập tức đi theo một bước.

Ánh mắt Tần Đường càng ngày càng lạnh, vài giây sau liền chậm rãi rời ánh mắt, xoay người bỏ đi.

không biết là ảo giác của anh hay là gì, nhưng anh thấy ánh mắt của cô hình như có chút đỏ.

Lộ Toa theo đà nghiêng người dựa về phía trước, hai luồng no đủ trước ngực như có như không có cọ lên lưng anh, “anh Tưởng, chúng ta bắt đầu một lần nữa đi.”

Nháy mắt tiếp theo, cổ tay bị người ta giữ lại, lực đạo vô cùng tàn nhẫn khiến Lộ Toa lập tức ớn lạnh.

Tưởng Xuyên nhìn cô ta, ánh mắt trở nên lạnh lẽo: “không cần.”

“Vì sao?”

“Tôi thấy cô không ‘lên’ được.”

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 32

Lời nói không chút lưu tình.

Cách một người đàn ông từ chối một người phụ nữ nhanh nhất và hiệu quả nhất.

“.....không... “lên” được.....?”

Lộ Toa bị kích thích, hít sâu một hơi, biểu tình trên mặt rất không tốt, phát hiện ánh mắt Tưởng Xuyên đang lướt qua mình nhìn về phía trước, cô ta quay đầu lại nhìn theo bản năng, nhưng lại không thấy gì, nên liền quay đầu lại cười khê: “Trước kia anh đâu có thế này? Chẳng lẽ thân thể có vấn đề?”

“không liên quan đến cô.”

Bóng dáng Tần Đường đã hoàn toàn biến mất, sắc mặt Tưởng Xuyên cũng hoàn toàn lạnh lẽo.

“Trong lòng anh có người khác rồi?”

“thì sao chứ.”

Lộ Toa đã sớm thu hồi dáng vẻ thất thố lúc nãy, khôi phục lại như bình thường, nhàn nhạt cười:

“anh Tưởng, em biết anh đang làm gì, em có thể giúp anh.”

Về mặt Tưởng Xuyên vẫn bình tĩnh một cách dị thường: “cô có thể giúp tôi cái gì?”

Đôi môi đỏ chót của Lộ Toa khẽ nhếch, thản nhiên nói: “Em nghĩ là anh nhiều mà.”

Tưởng Xuyên cười: “không cần, tôi không tính ở lại Bắc Kinh. Mà kể có ở lại, cũng không liên quan gì đến cô cả.”

anh chính là cố tình bỏ qua chủ đề kia, Lộ Toa rũ mi xuống, cũng biết tính của anh. Lúc trước khi hai người chia tay đúng là đã nháo đến mức khó coi, mà người làm sai trước cũng là cô ta, chính cô ta là người đã chạm đến điểm mấu chốt của anh, cho nên bây giờ muốn sửa lại lỗi lầm cũng không dễ.

Tưởng Xuyên không nhìn cô ta nữa, xoay người rời đi.

Có một số việc, cần phải suy nghĩ kỹ càng.

.....

Bữa tiệc từ thiện được tổ chức ở tầng 3.

Tần Đường không đứng đợi thang máy mà xách váy leo cầu thang bộ.

Tưởng Xuyên đi đến trước cửa thang máy nhưng không thấy ai, cửa thang máy vẫn đang mở, người ở bên trong hỏi anh: “Vị tiên sinh này, anh có muốn vào không?”

Tưởng Xuyên quay đầu lại nhìn, cuối cùng nhắc chân đi vào.

Người phục vụ bê khay rượu đi qua, Tưởng Xuyên nhắc tay cầm một ly vang đỏ, dựa vào cửa. Một lát sau, một bóng dáng màu vàng chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt. Tưởng Xuyên quay đầu lại im lặng nhìn cô. Tần Đường nhàn nhạt liếc nhìn anh một cái, rồi đi vào.

Tưởng Xuyên từ phía sau giữ lấy cánh tay đang xách váy của cô: “Ừ từ từ.”

anh không dùng lực, nhìn ngón tay trắng trẻo của cô đang gõ từng ngón tay của mình ra, sau đó liền buông tay.

công gắng đầu, kiêu ngạo như một con khổng tước bước vào bữa tiệc.

Tưởng Xuyên nhìn cô mỉm cười với đám người đang vây xung quanh cô, ả nhả nhím môi, uống một ngụm rượu trong tay.

Hạ Tòng An nhìn thấy tất cả, từ phía bên cạnh tới trước mặt Tưởng Xuyên:

“Tưởng tiên sinh.”

“Tưởng Xuyên.” ả nhàn nhạt nói.

“Tưởng Xuyên.” Hạ Tòng An nhìn ả, chỉ ra bên ngoài: “Chúng ta nói chuyện một chút được không?”

Tưởng Xuyên liếc nhìn người trước mặt, đặt ly rượu xuống, gật đầu.

Hai người đàn ông đứng ở bên ngoài hành lang, dựa lưng vào tường. Tưởng Xuyên cầm một điếu thuốc, ả nhàn nhạt hút một hơi, vẻ mặt vô cảm hỏi: “ả muốn nói gì với tôi.”

Trong tay Hạ Tòng An vẫn còn cầm ly vang đỏ, ả nhàn nhạt lắc, hỏi: “ả thích Đường Đường đúng không?”

Tưởng Xuyên: “Ừ.”

Hạ Tòng An không ngờ ả lại thừa nhận một cách sáng khoái như vậy, “Tôi cũng thích, trước kia coicô ấy như em gái mà yêu quý, bây giờ thì coicô ấy như một người phụ nữ mà ả thích.”

Tưởng Xuyên cười: “Từ trước tới giờ tôi vẫn luôn coicô ấy là phụ nữ.”

“Thế sao?” Hạ Tòng An nhú mày: “anhhiếucôấy lắm sao?”

“khôngnhiều nhưanh.” Tưởng Xuyên nhàn nhạtnói: “Nhưng chuyện nàythìliên quan gì chứ?”

Hạ Tòng An ngẩn người, cuối cùng cười: “Đúng làkhôngliên quanthật.”

Tưởng Xuyên búng tay gạt tàn thuốc xuống,mộtđiều thuốc sắp hút xong rồi mới thấy Hạ Tòng Annóivào chuyện chính: “Đường Đường trước kia làmộtngười rất thích cảm giác mạnh. Người kia tên là Trần Kính Sinh, là bạn học cấp 3 của tôi, lớn lên rất đẹp trai, sống rất thoải mái, tùy ý, thích các loại hoạt động phiêu lưu kích thích, đặc biệt là đua xe. Làmộttay đua xe máy chuyên nghiệp. Đường Đườngđitheo cậu ấy học lái xe máy, nhảy dù, lướt ván.... Lúc ấycôấy vẫn còn trẻ, mới mười mấy tuổi, đúng vào độ tuổi rục rờ nhất của thanh xuân nên rất ham chơi. Phần lớn khoảng thời giancôấy ở bên Trần Kính Sinh đều khá là vui vẻ,côấy cùng Trần Kính Sinh tham gia rất nhiều những lần thi đua xe máy khác nhau. Lái xe máy từ trước đến nay vẫn luôn nguy hiểm, mỗi khicôấy ở bên cạnh chờ đợithìluôn cảm thấy vừa sợ hãi vừa khẩn trương, mà nhiều hơn cả là cảm giác kích thích.”

Hạ Tòng An đột nhiên dừng lại.

Tưởng Xuyên từ từ thu các ngón tay lại, chậm rãi mở miệng: “Vậy Trần Kính Sinh đâu?”

“Chết rồi.” Hạ Tòng Annói: “Chết ở trong giải TT ở Bangkok.”

Isle of Man TT là giải đua xe lớn nhất, quy mô to nhất, đồng thời là giải đua xe đường phố nguy hiểm nhấttrênthế giới. Tốc độ trung bình làtrên200km/h, tốc độ tối đa ghi được lên đến 330km/h, chính là đường như mang cả sinh mạng ra để đánh cược.

Mà Trần Kính Sinh đã thua trong trận cá cược này.

Tưởng Xuyên đã hoàn toàn nắm chặt tay lại, tàn thuốc chưa dập bị nắm chặt trong lòng bàn tay, giọng nói lạnh lẽo:

“anh điều tra tôi?”

Hạ Tòng An thẳng thắn đáp: “Đúng.”

Nhưng không điều tra ra được điều gì cụ thể cả, chỉ biết anh ta trước kia ở cùng một chỗ với bọn Triệu Kiến Hòa, đầu giá viên Lộ Toa hôm nay là bạn gái cũ của anh ta. Sau đó, việc Triệu Kiến Hòa bị đi tù, nghe nói là do anh ta báo án.

Hạ Tòng An cảm thấy mọi chuyện nhất định không hề đơn giản như vậy. Tưởng Xuyên là người tốt hay xấu?

Bằng trực giác, Hạ Tòng An cảm thấy anh ta không phải là người xấu.

Nhưng điều này cũng không phải là một chuyện tốt.

“Tôi không biết bây giờ anh đang làm gì, tôi chỉ hy vọng anh cách xa cô ấy một chút. Một tình yêu kích thích như vậy, cả đời này có một lần là đủ rồi.”

Về mặt Tưởng Xuyên vô cảm, không nói gì.

“yêu cầu của cô ấy bây giờ, chính là một sự ổn định.”

Rất lâu sau, giọng nói nặng nề của Tưởng Xuyên mới vang lên: “Thế sao?”

Hạ Tòng An sửng sốt, đúng vậy, thế sao? Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, có lẽ cô ấy cũng tưởng là như vậy, nhưng loại chuyện tình cảm này, không phải cứ nghĩ thế nào là có thể làm như thế.

Hạ Tòng An biết Tần Đường không có cảm giác gì với anh, ít nhất trước mắt là như vậy, tuy rất không muốn thừa nhận, nhưng anh có thể nhìn ra, cô đối với Tưởng Xuyên có vài phần để ý, trong suốt mấy năm gần đây, đây là lần đầu tiên cô ấy để ý tới một người khác.

Tưởng Xuyên không chờ anh trả lời, thần sắc lập tức khôi phục lại vẻ bình tĩnh, nói: “Vấn đề này không cần anh tới truyền đạt, tôi sẽ tự hỏi cô ấy.”

Sau đó thân hình cao lớn liền lưu loát xoay người, không bước vào yến hội, mà trực tiếp đi thẳng xuống cầu thang bộ.

.....

Tần Đường đầu óc không gít rượu, khuôn mặt nhợt nhạt ửng đỏ, bước xuống xe, nói với người tài xế: “Chú về điạ.”

cô đứng ở dưới nhà hóng gió một lát, muốn thổi tan đi một hơi men say.

đi vào trong chung cư, ấn thang máy tầng 12.

Tay sờ vào tai bên phải, không biết hoa tai đã bị rơi từ bao giờ.

Cửa thang máy mở ra, vừa muốn đi vào, cánh tay liền bị một lực kéo từ phía sau kéo lại, cả người đập vào một lồng ngực nóng bỏng, cường tráng.

Tần Đường hoảng sợ, vừa muốn kêu lên thì liền ngửi được mùi hương thuốc lá quen thuộc trên người anh, lập tức ngẩng đầu lên, thấy quả thực là Tưởng Xuyên, cả người liền bình tĩnh lại, ngơ ngác nhìn, đôi mắt chậm rãi đỏ.

Tần Đường thấy cơn như vậy liền cứng họng, giọng nói bị đè nén trong lồng ngực, không thốt được câu nào.

Tần Đường nhanh chóng muốn tránh thoát ra, thừa dịp cửa thang máy còn chưa đóng liền nhanh chân bước vào.

Sau đó liền tức tốc đóng cửa thang máy lại.

Tường Xuyên đuổi tay ra, cánh cửa đang đóng lại lại chậm rãi mở ra.

anh bước vào.

Tần Đường trừng anh: “anh đi vào làm gì?!”

Tường Xuyên đứng cạnh cô, cúi đầu nhìn, bỗng nhiên giơ tay lên sờ nắn tai của cô.

Lỗ tai cô nhanh chóng đỏ lên.

Tần Đường hất tay anh ra, tức giận lui lại đằng sau, trốn vào một góc thang máy, chỉ tay vào mặt anh: “anh đứng cách xa tôi một chút đi! Đúng thế, đứng tít góc đằng kia kìa, không cho phép lại gần tôi.”

Tường Xuyên mím môi nhìn cô.

Nhưng vẫn đứng bất động.

Thân hình cao lớn đứng ngay trước cửa thang máy, để lại một cái bóng to lớn.

Tần Đường buồn bực sờ lỗ tai, hoa tai đâu rồi?

“Ting.....”

cô lại chỉ vào anh: “anh đứng yên ở trong đừng có nhúc nhích, không cho phép đi theo tôi.”

Sau đó thân hình mảnh khảnh liền lướt qua anh ra bên ngoài.

Tường Xuyên bước ra, giữ chặt lấy tay cô, kéo đến trước mặt anh, cúi đầu, không tiếng động nhìn cô, nửa giây sau mới nói: “Em ghen à?”

Tần Đường: “.....”

Căn môi, cúi đầu suy nghĩ một lát, mới nhận ra phản ứng của mình hơi thái quá.

Đêm nay cô vốn dĩ có thể uống ít rượu hơn.

Nhưng cô lại không khống chế bản thân.

một loạt hành động này đều chứng minh một điều, cô đang rất không bình thường.

Mà cô đương nhiên hiểu rõ điều này.

Ngay từ giây đầu tiên thấy Tưởng Xuyên và Lộ Toa đứng dính lấy nhau cô liền cảm thấy khó chịu.

cô giữa đầu nhìn anh: “Vậy còn anh thì sao? đang trêu chọc tôi ư?”

Lời này vừa thốt ra, vừa giận lại vừa ủy khuất.

Vừa mới lúc trước còn trêu chọc cô, buột cô phải đưa ra đáp án.

Vậy mà chỉ mấy ngày sau liền dính lấy người phụ nữ khác rồi.

“anh không có.” Tưởng Xuyên nhấn mạnh, đôi mắt đen láy nặng nề nhìn cô, “anh rất nghiêm túc, từ trước đến nay chưa bao giờ nghiêm túc như vậy cả.”

Tần Đường căn môi, nghiêm túc nhìn đôi mắt anh một cách chuyên chú.

“không tin anh sao?” Tưởng Xuyên hỏi.

Tần Đường cúi đầu, đi vòng qua bên cạnh anh, khi đi đến bên cạnh giá giày thì đá giày cao gót trên chân xuống, đi chân trần trên sàn nhà, lấy chìa khóa ra.

Tường Xuyên bị cô bớ, xoay người túm lấy tay cô, dùng sức ép cô vào tường, giam cô trong lồng ngực: “Sao? Trả lời anh đi!”

Tần Đường thở hỗn hển vì giận, ngửa đầu nhìn anh: “Tin hay không cũng vậy mà thôi, đáp án của tôi vẫn không đổi.”

“Vì sao?” Thân thể cao lớn nhích lại gần hơn một bước, hai người dính sát vào nhau không chút khoảng cách, trực tiếp áp bức: “Vì em không thích anh?”

Khí thế của anh quá lớn, từng bước áp sát.

Phòng tuyến tâm lý của Tần Đường dần dần sụp đổ, nhẹn hàng thở gấp, sắc mặt càng ngày càng đỏ.

“không trả lời chính là cam chịu.”

cô ngửa đầu: “Tôi thừa nhận là tôi có điểm động tâm với anh. Nhưng thế thì sao? Như thế thì bắt buộc phải ở bên nhau sao?”

một tay Tường Xuyên chống bên cạnh cô, đôi mắt đen láy nhìn cô chăm chú, nghiêng đầu lại gần: “Uống nhiều rượu lắm rồi đúng không?”

cô nín thở, quay đầu tránh đôi môi đang tới gần của anh: “không liên quan đến anh.”

Tường Xuyên cúi đầu càng thấp, hơi thở đàn ông phả vào mặt, cả người Tần Đường cứng đờ, lui không được mà tiến cũng không xong, thân thể cứng ngắc dính chặt vào tường, đôi tay nắm chặt lấy áo sơ mi của anh muốn đẩy anh ra.

Giây tiếp theo.....

Cầm lại bị nắm lấy, Tường Xuyên nghiêng đầu sang một bên, cúi người hôn xuống. Lúc đầu chỉ là ôn nhu nhẹn hàng mút, sau đó liền dần dần dùng

sức, gặm cắn bờ môi mềm mại củacô, trêu chọc đầu lưỡi mềm mại củacô, hôn đến mức khiến đầu lưỡicô tê dại.

Tần Đường càng giãy giụa càng khiếnanhxâm chiếm mãnh liệt hơn, tayanhnhắm chặt eocô,nhẹnhàng trêu chọc khiến thân thểcôkhôngkiềm chế được mà rung động, dần dần từ bỏ phản kháng, vô ý thức mà đáp trả.

Đầu lưỡi vừa khẽ độngmộtchút, người đàn ông lập tức dừng lại, sau đó liền nhanh chóng tấn công, mút đến da đầu tê dại, trái tim cũng run rẩy.

Loại cảm giác này khiếncôbị cuốn vào,khôngmuốn tỉnh lại.

Gặp được người khiến mình rung động thựcsựkhôngdễ dàng.

Môianhchạm rãi rời khỏi, dịch đến bên tai phải củacô,nhẹnhàng hôn lên lỗ taicô.

côlập tức run rẩy mãnh liệt.

Tưởng Xuyên cườinhẹa tiếng, từ túi áo sơ mi lấy ramộtmón đồ, ngón tay thô rápkhôngngừng trêu đùa lỗ taicô, hơi thở nóng hỏikhôngngừng phả vào.

Tần Đường thở dốc hỏi: “.....anhđanglàm gì?”

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 33

Lần đầu tiên Tưởng Xuyên đeo hoa tai cho phụ nữ nên rất không quen, hơn nữa cô lại xoay cổ không chịu phối hợp nên thử vài lần cũng không đeo vào được.

Tần Đường bị anh giữ khiến cho tai rất ngứa, lỗ tai cũng đỏ rực, nhìn không được lặp lại: “anh đang làm gì thế.....”

Giọng nói nhõn như mèo kêu khiến cho sống lưng Tưởng Xuyên tê dại, cố gắng áp chế xúc động đang muốn rục rịch trong thân thể, anh trầm giọng nói: “Đừng nhúc nhích.”

Tần Đường: “.....”

Thân thể Tần Đường căng thẳng, không nhúc nhích nữa, nhưng hô hấp thì lại càng lúc càng nhanh.

Tưởng Xuyên hết sức nhẫn nại, cuối cùng cũng đeo được bông hoa tai kia lên, khi hoa tai xuyên qua lỗ tai, thân thể Tần Đường đột nhiên dâng lên một loại cảm giác kì dị, vội vàng đưa tay lên sờ, sau đó liền kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tưởng Xuyên.

Tưởng Xuyên nhìn lỗ tai hồng rực của cô, khẽ nhéo vành tai cô, khàn giọng nói: “Được rồi....”

“anh tìm thấy ở đâu vậy?” cô sờ bông hoa tai hỏi, lúc này cô đã thử tìm rồi, còn nhờ cả nhân viên khách sạn giúp đỡ nhưng cũng không tìm thấy, vốn dĩ cũng không ôm hy vọng tìm lại, không ngờ lại được anh nhặt được.

“Ở cửa thang máy tầng 3.”

cô nhò giọng “ồ” một tiếng, tay buông xuống, đẩy người anh ra.

Tường Xuyên giữ tay cô lại, người lại đè lên, cúi đầu tìm được môi cô.

anh hôn môi cô, hôn gương mặt cô, lỗ tai cô, cuối cùng là ngậm lấy chiếc hoa tai đó. Cả người cô như bị điện giật rùng mình, cắn chặt môi cô không lên tiếng.

Tay Tường Xuyên từ trên eo cô đi dần xuống, bàn tay to rộng phủ lên bộ ngực tròn xoe của cô.

cô miễn cưỡng nhón mũi chân muốn trốn.

Thân thể kề sát đến mức có thể cảm nhận được lồng ngực đang đập phồng lên xuống của cô.

anh ngậm lấy lỗ tai cô, đầu lưỡi khẽ chạm.

Đồng thời đôi tay ở trên ngực cô cũng tàn nhẫn nhéo một cái.

“Ah....” cô rên nhẹ ra tiếng, cả người run rẩy.

Bàn tay túm chặt áo sơ mi của anh khiến nó nhăn nhúm: “anh đừng...”

Thân thể Tường Xuyên cứng đờ, máu trong người dồn hết về một điểm, “Đừng cái gì?”

“Đừng có được một tác lại muốn tiến một bước!”

Tường Xuyên hít sâu một hơi, kéo ra một khoảng cách ngắn, rũ mắt đánh giá cô.

Sắc mặt Tần Đường đỏ bừng, quay đầu nhìn về phía cửa nhà.

Ánh mắt anh hạ xuống, liền nhìn thấy đầu ngón chân đang cuộn tròn lại của cô.

Hồ hấp liền cứng lại.

anh liếm môi một chút, sau đó liền lùi lại một bước.

Tần Đường cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt ướt át trong suốt. Tưởng Xuyên nhìn cô, nói: “không mời anh vào nhà ngồi một chút sao?” Giọng nói tắc nghẹn đến kì cục.

Biết rõ phía trước là nguy hiểm, nhưng cô vẫn nói: “Được.”

Căn chung cư của cô diện tích rất lớn, trang trí theo phong cách hiện đại, rất hợp với gu thẩm mỹ của cô.

Tưởng Xuyên ngồi trên sofa, thoáng nhìn qua mất mô hình xe mô tô trong tủ, đôi mắt đen mị mị, đứng dậy đi đến phía trước tủ, nhìn chăm chăm vào mấy mô hình đó. Những mô hình này vẻ ngoài rất đẹp, được chế tác vô cùng tinh xảo, trông như thật, ngay cả những chi tiết nhỏ nhất, khiến người ta chỉ nhìn thoáng qua cũng biết được nó là bộ phận gì.

Tưởng Xuyên nhìn chăm chú mấy mô hình đó cả nửa ngày, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Tần Đường đang đứng ở quầy bar phòng bếp.

Tần Đường bê hai cốc nước đến, đưa cho anh một cốc.

Tưởng Xuyên nhận lấy, giọng nói thản nhiên hỏi: “Em thích xe máy?”

Ngón tay cô hơi siết lại: “Cũng tạm tạm.”

Tưởng Xuyên cúi đầu, không nói câu nào.

Tần Đường uống cạn cốc nước, nhìn anh một ngụm cũng không uống, liền hỏi: “anh không khát à?”

“.....” Khát, khát đến muốn bệnh luôn rồi!

Tưởng Xuyên ngửa đầu một ngụm uống cạn ly nước, đưa cái ly không chốc: “một cốc nữa.”

Tần Đường cầm cốc vào bếp rót thêm nước cho anh.

Tưởng Xuyên nhìn bóng dáng của cô, trong lòng mỗi người đều có bí mật không thể nói được, chúng đều được giấu ở chỗ sâu nhất trong lòng, như một cái kim, rút sẽ đau, mà không rút, lại khiến một cho người khác đau.

Hoặc là khiến cho cả hai người cùng đau.

Tưởng Xuyên không biết Trần Kính Sinh có ý nghĩa như thế nào với Tần Đường, là mối tình đầu ư?

một tình yêu kích thích, sẽ càng khắc sâu hơn.

Nhiều lúc, người chết, so với người sống, càng khiến người ta khó quên hơn.

Mặc kệ là lúc Trần Kính Sinh tham gia cuộc đua đổi mạng kia có tâm trạng như thế nào, có nghĩ tới hậu quả, nghĩ tới cảm xúc của cô hay không...

thì anh ta cũng đã chết.

Nên ở trong lòng Tần Đường, anh ta chính là một sự tồn tại đặc biệt.

“cô ấy nói, trải qua một tình yêu kích thích.”

“thì tình yêu kích thích như vậy, cả đời có một lần là đủ rồi.”

Tần Đường bê nước tới liền thấy Tưởng Xuyên đang yên lặng nhìn cô chăm chú.

Tần Đường: “Sao vậy?”

Đưa cốc nước cho anh, Tường Xuyên nhận lấy uống cạn, sau đó tiện tay để ở trên tủ ấm, rồi đột nhiên vươn tay kéo cô vào lòng, giữ chặt lấy gáy cô, thấp giọng nói: “không đủ.”

cô mờ mịt hỏi: “không đủ cái gì?”

anh không trả lời.

Tần Đường nghĩ nghĩ một lát, rồi tránh khỏi vòng ôm của anh, lấy cái cốc, “Vậy tôi lại lấy cho anh một cốc nữa.”

cô xoay người đi về phía phòng bếp, một tay cầm cốc, một tay túm váy mà đi, dích chân trần, uyển chuyển bước đi.

Từng bước đi nhẹ nhàng như đang dẫm lên lòng anh vậy.

Làn váy giống như bị ướt, càng ngày càng chìm sâu xuống.

.....

Tường Xuyên uống xong nước, nhưng lại không hề có ý muốn rời đi. Tần Đường nhìn đồng hồ, đã qua 12h đêm.

cô nói: “anh nên về rồi.”

“Ừ?” anh để tay lên vai cô, “Nhà em có rất nhiều phòng, cho anh mượn ở nhờ một đêm đi.”

Tần Đường nghĩ nghĩ, rồi nói: “Được, vậy thu lưu anh một đêm.”

Nhà cô có người đến quét dọn định kì nên phòng cho khách mặc dù rất ít được dùng đến nhưng đồ dùng này nọ trong phòng vẫn đủ hết, có thể ở lại. cô sờ lại drap trải giường một lần, ừ, vẫn tốt, còn rất sạch.

cô đem khăn tắm và đồ dùng rửa mặt để vào phòng tắm, nhìn về phía Tường Xuyên đang đứng dựa vào cửa, nói: “Tôi về phòng đây, anh tự lo liệu nhé.”

Tự lo liệu?

Tường Xuyên cười khẽ.

Tần Đường không hề để ý đến anh, xoay người chuẩn bị rời đi.

Trong nháy mắt lại bị người phía sau đè vai lại, dùng sức vặn người, thân thể lại theo quán tính xoay một cái, bị người ta kéo trở về.

Tường Xuyên hai chân bắt chéo, thậm chí tư thế cũng chưa hề thay đổi, dùng một tay ôm cô.

Trái tim Tần Đường loạn nhịp, vài giây sau mới ngửa đầu nhìn anh: “Đừng....”

“Đừng có được một tắc lại muốn tiến một bước.” anh nói một câu nói đang dang dở của cô, “anh biết.”

Tần Đường cúi đầu.

Tường Xuyên đưa tay nhẹ nhàng lướt qua mái tóc cô, ngón tay nhẹ nhàng cọ qua khóe môi cô, xẹt qua gương mặt, tiến về phía lỗ tai trắng trắng, khẽ ghé một chút.

Lỗ tai cô nhanh chóng đỏ lên.

Tường Xuyên hít sâu một hơi, cúi đầu, hôn lên trán cô.

cô ngoan ngoãn không nhúc nhích.

Tường Xuyên cúi đầu, dán sát vào lỗ taicô, thấp giọng cảnh cáo: “Buổi tốiđừng nhớ đóng kĩ cửa, có sói đấy.”

Tần Đường: “....”

côquả thực làđãdẫn sói vào nhà mà.

.....

Sau khi Tần Đường về phòng mình liềnkhôngbước ra nữa, thựcsựkhóa cửa rất chặt.

Tường Xuyên tắm xong, vì cũng chẳng có ai nên chỉ quấnmộtcái khăn tắm ngang hông.anhđiđến ban công hút thuốc.

Khu chung cư này nằm ở vị trí tốt nên tầm nhìn cũng rất tốt. Hai tayanhchống lên lan can, quan sát thành phố phồn hoa.

đãrất lâu rồianhkhôngngốc ởmộtthành phố phồn hoa náo nhiệt như vậy rồi. Mấy năm nay, ngoại trừ công việc ở Tây An,điđilại lại vận chuyển đồ, phần lớn thời gian đều ngồi ở nghĩa trạm,mộttháng chỉ có hai chuyếnđivào trong núi,đimộtchuyến tầm hai ba ngày rồi lại trở về.

khôngcó nhiệm vụ,khôngcó cuộc sống về đêm, cũngkhôngcó phụ nữ.

mộtcuộc sống mà ở trong mắt người khác chỉ làmột sựbuồn chán tẻ nhạt.

Tường Xuyên nghịch di động trong tay, pháthiệncó hai cuộc gọi nhỡ, vì lúc này trong buổi đấu giá để chế độ im lặng nênanhđãkhôngđể ý.

Nhìn thời gian, là lúcanhvà Tần Đườngđanghôn nhau.

Tường Xuyên gọi lại cho Tào Thịnh.

Tào Thịnh rất nhanh liền bắt máy: “Sao lâu như vậy mới gọi điện lại thế?”

“Có việc.” Tưởng Xuyên nhả khỏi thuốc, “Mấy hôm nay chắc là Khương Khôn phải về

rồi.”

“Vậy còn anh thì sao? Ở lại đây hay là trở về?”

“Tôi về.”

“Được. Vậy tôi sẽ tiếp tục theo dõi tình huống bên này, anh về thì hãy liên hệ với Tào Nham, tôi đã nói qua với nó rồi, nó sẽ đến tìm anh.”

Tưởng Xuyên bỗng nhiên cười ra tiếng: “Đội trưởng Tào, tôi đã sớm không phải cấp dưới của anh nữa rồi. Anh hô to gọi nhõ với những người khác, muốn họ phối hợp với tôi mà không sợ họ không phục sao?”

Tào Thịnh nén lại tức giận, thở dài một tiếng: “Tào Nham là em trai tôi, còn có vài người đều là cộng sự với anh, cũng rất nỗ lực của anh. Phối hợp với anh là do họ tự nguyện.” anh ta dừng lại một chút: “Tưởng Xuyên, sau khi vụ án này kết thúc, anh có công, tôi sẽ xin với cấp trên, cho anh được khôi phục cảnh tịch.”

Tưởng Xuyên im lặng vài giây, sau đó tự giễu nói: “anh cũng chưa hỏi xem tôi có đồng ý khôi phục nữa không kia.”

“anh không muốn?” Tào Thịnh kinh ngạc, anh ta cho rằng Tưởng Xuyên tích cực như vậy là vì muốn khôi phục cảnh tịch.

Tưởng Xuyên cười cười, không trả lời.

Tào Thịnh cũng không đoán được anh đang nghĩ gì, lại nói: “Triệu Kiến Hòa bên kia anh không cần lo, đã có người theo dõi anh rồi.”

“Tôi biết rồi.”

“Tưởng Xuyên.” Tào Thính nói: “Lo cho mạng mình tốt vào.”

hiện giờ anh đã không phải là thành viên của cảnh đội nữa rồi nên có chết cũng không được tính là liệt sĩ.

Tưởng Xuyên mím môi, nhìn chăm chăm cửa chính phòng ngủ: “Tôi biết rồi.”

Cúp điện thoại, anh xoay người chuẩn bị về phòng ngủ.

Lúc đi qua tủ âm mở phòng khách, ánh mắt anh lại nhìn thoáng qua mấy mô hình trên đó, chợt một tâm thanh rất nhỏ vang lên, Tưởng Xuyên quay đầu lại nhìn.

Tần Đường kéo ramột khe cửa, khuôn mặt trắng thuần không son phấn đối diện anh, bốn mắt nhìn nhau, khe cửa nhanh chóng kéo lại nhỏ hơn một chút, nhưng chỉ nửa giây sau, lại mở ra.

cô nhìn anh: “Chúc ngủ ngon.”

Tưởng Xuyên nguy hiểm hạ mắt.

Tần Đường lập tức đóng cửa vào, khóa trái lại.

Nín cửa dựa vào cửa lắng nghe động tĩnh bên ngoài, sau khi nghe được tiếng đóng cửa rất nhỏ, mới nhẹ nhàng thở ra.

Trở lại trên giường, cô lấy tay che mặt.

Hy vọng quyết định hôm nay là đúng.

.....

Tường Xuyên nằm ở trên giường, nhưng lại không hề buồn ngủ.

Trong lòng có chút bức bối, nhớ tới lời nói của Hạ Tòng An, nhớ tới mấy mô hình kia, cuối cùng nhớ tới nụ hôn với cô lúc trước. Tiếng kêu như tiếng mèo kêu, ngọt ngào mềm mại, đôi mắt ướt át trong suốt, cả lỗ tai hồng trắng trắng nửa. Cô lại còn đang ở ngay cách vách, không một chỗ nào không khiến dòng máu lang sói trong người anh sôi trào.

Sự xúc động khắc chế lúc trước đã sớm không còn trôi buột, xông thẳng xuống dưới, khiến thân dưới khó chịu không thôi.

anh cắn chặt răng, siết chặt tay.

Loại việc này không phải chưa làm bao giờ, nhưng chẳng qua bây giờ cô đang ở ngay cách vách mà lại phải làm loại chuyện này nên có chút không cam lòng.

Xoay người vài cái nhằm thay đổi sự chú ý nhưng không những không khiến sự xúc động kia suy giảm mà trái lại lại càng mãnh liệt.

Vài phút sau, anh rút cuộc không nhịn được nữa, nằm thẳng ra, đưa tay xuống...

Nếu không giải quyết được vấn đề này thì đêm nay anh chắc chắn cũng khó cần ngủ luôn rồi.

Đến lúc kết thúc, gân xanh trên trán anh đều hiện cả lên, rên ra tiếng.

Một lát sau, hô hấp mới dần vững vàng lại. Tường Xuyên ngồi dậy, nhú chặt mày, sờ đến bao thuốc trên bàn, lấy một điều nhét vào miệng rồi châm thuốc, hung hăng hít sâu một hơi, sự bức bối trong lồng ngực theo làn sương khói chậm rãi tan đi.

Trần Kính Sinh đúng không?

anh không tin, Tưởng Xuyên anh còn không bằng một người chết.

Sớm muộn gì cả trái tim và thân thể của anh đều sẽ thuộc về anh.

Khi đó mới đủ.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 34

Trời vừa sáng, Tưởng Xuyên liền tỉnh.

Nhìn đồng hồ vẫn còn rất sớm, quơ tay dọn hết đồng giấy vệ sinh thượng vàng hạ cám trên bàn vào thùng rác, Tưởng Xuyên không nhìn được nhú mày.

Tối hôm qua đúng là bị Tần Đường làm cho tâm tình rối loạn, mà tình hình hiện tại cũng không thích hợp để thẳng thắn với cô ấy. Dù sao chuyện của Khương Khôn và Triệu Kiến Hòa vẫn chưa giải quyết xong, hai người ở bên nhau nhất định sẽ có phiền phức, mà điều anh lo sợ nhất, chính là để cô bị cuốn sâu vào mớ phiền phức này.

Nhưng anh cũng hiểu rõ tính cách của Tần Đường, nếu không bức cô, cô sẽ chỉ biết trốn đi ngày càng xa hơn mà thôi.

Sự thật đã chứng minh, quyết định của anh là đúng.

Mặc kệ dù cho mọi chuyện có đi đến đâu đi chăng nữa, cứ đem người trói chặt bên mình cho yên tâm đã rồi tính sau.

Ngón tay Tưởng Xuyên gõ theo nhịp lên mặt bàn, gọi điện thoại cho Tào Thịnh. Tào Thịnh vừa nghe máy vừa cười: “Sáng sớm đã có chuyện gì thế?”

Tưởng Xuyên nói: “Mấy hôm nữa tôi trở về Tây An, anh hãy cho người đi theo bảo vệ Tần Đường.”

Bên kia trâm mặc vài giây: “Có nhất thiết phải làm vậy không?”

“Có.” Tưởng Xuyên nói: “Hai lần, cô ấy xảy ra chuyện khi ở cùng tôi hai lần rồi. Lần này Khương Khôn tham gia buổi đấu giá, là muốn vươn tay đến Quỳ An Nhất rồi.”

“Được, tôi biết rồi.”

Cúp điện thoại, Tưởng Xuyên đi tắm.

Đưa khỏi phòng, lúc đi qua phòng ngủ của Tần Đường thì anh liền dừng lại một chút, nhìn chằm chằm cánh cửa phòng đang đóng chặt. Trước kia khi còn ở nghĩa trạm anh cũng luôn dậy sớm, về cơ bản chưa từng chạm mặt cô vào buổi sáng, còn gái đều thích ngủ nướng, có lẽ cô còn phải ngủ thêm một lúc nữa.

Mở tủ lạnh ra, lại ngoài ý muốn như sương mù.

Trong tủ lạnh đồ ăn hoa quả còn rất nhiều.

Tối hôm qua Tần Đường uống hơi nhiều, ngủ lại muộn nên đến 9h mới dậy.

Cô túm gọn mái tóc lên đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, vừa thoa mỹ phẩm dưỡng da vừa đóng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, ừm, khá là yên tĩnh.

Chắc Tưởng Xuyên đã đi rồi.

Cô mặc váy ngủ đi ra ngoài, nhưng vừa đến ngưỡng cửa liền có chút ngoài ý muốn dừng lại.

Tưởng Xuyên ngồi vắt chéo chân trên sofa, ngoắc ngoắc ngón tay với cô. Tần Đường mím môi, đi đến trước mặt anh, nói: “Tôi tưởng anh đã đi rồi.”

Tưởng Xuyên đứng lên, đưa tay chạm vào má cô, trước khi thu tay về thì khẽ nhéo một cái: “Lại đây ăn sáng.”

Tần Đường đơ người ra, đi theo phía sau anh đến trước bàn ăn. Trên bàn có một bát sứ lớn màu trắng, bên trong là cháo thịt nạc, bên cạnh có hai đĩa dưa ăn kèm. Cô nhìn về phía anh: “Anh làm ư?”

“Nếu không thì làm chắc?”

“.....”

Tần Đường ngồi xuống, nhìn Tưởng Xuyên múc cháo ra bát nhỏ, đặt bát trước mặt cô: “Ăn đi.”

Cô cầm thìa, có chút không quen nhìn anh, “Tưởng Xuyên.”

“Ừ.”

“Anh năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Ba mươi.”

Cô “Ồ” lên một tiếng: “Tháng sau là sinh nhật 24 tuổi của em.”

Tưởng Xuyên ngẩng đầu nhìn cô, cười: “Ngày 13 đúng không?”

Tần Đường chọc chọc bát cháo: “Ừ, sao anh biết?”

“Tìm trên mạng thôi.”

Cô là một nhiếp ảnh gia nổi tiếng, tìm trên mạng một lát là liền có đầy đủ thông tin về cô, đương nhiên là bao gồm cả sinh nhật.

Tần Đường ngẩng đầu nhìn anh: “Về sau nếu anh muốn biết cái gì cứ hỏi em là được rồi, không cần tra trên mạng, có một số thứ không thật.”

anh nhìn cô.

Sau đó, cô lại nói tiếp: “anh cũng thế, nếu có chuyện muốn nói thì hãy nói với em.”

Bốn mắt nhìn nhau.

Tưởng Xuyên nhìn cô chăm chú một lúc lâu.

Tần Đường lại cúi đầu, làm như không có chuyện gì, tiếp tục ăn cháo.

Trước khi rời đi, Tần Đường tiến gần đến cửa thang máy, Tưởng Xuyên ôm người vào lòng, một tay ôm chặt, cầm cọ cọ lên đỉnh đầu cô: “Bây giờ Lộ Toa chỉ là một người qua đường mà thôi, không cần ghen với cô ta.”

Mũi chân Tần Đường di đi trên mặt đất, thề thốt phủ nhận: “Em không ghen.”

Nhưng vẫn không quên bồi thêm một câu: “Nhưng cũng không thoải mái. cô ta ômanh, anh lại theo đuổi em.”

Nhưng cô cũng thấy được, trong mắt anh không hề có chút phập phồng dao động, thậm chí không có cả độ ấm.

cô đang đợi anh giải thích.

Tưởng Xuyên chỉ cười nhẹ, hôn cô một cái. Lỗ tai Tần Đường ửng đỏ. Lúc cô xấu hổ, lỗ tai luôn đỏ trong khi khuôn mặt vẫn trắng như cũ. Cũng bởi vì tai luôn được mái tóc dài che đi làm người ta không thấy rõ, cho nên trước mặt người ngoài vẫn luôn giữ được vẻ đằm đằm bình thản một cách hoàn hảo.

“Hôm nay định làm gì?” anh hỏi.

cô hơi im lặng một chút, “Buổi chiều đến quỹ một chuyến, sau buổi đấu giá còn rất nhiều việc phải làm.”

“Ừ, vậy anh đi trước.”

Tường Xuyên nói xong liền rời đi.

Tần Đường vào nhà, cầm quả táo ngồi trên sofa gặm gặm gặm. Gặm được một nửa liền đứng dậy, đi vào phòng ngủ cho khách, thấy chăn gối đều được gấp gọn gàng cẩn thận, chính là.....có điểm gì đó là lạ. Cô cúi đầu nhìn xuống, thấy trong sọt rác là một đồng giấy vệ sinh và mấy đầu mẫu thuốc lá.

Đột nhiên nhớ ra lời nói của mình tối hôm qua. Hôm qua cô đã bảo anh tự lo lấy.

Cô sờ mặt mình, lần này không chỉ lỗ tai mà cả khuôn mặt đều đỏ rực.

Lưu manh, ở nhà cô mà dám làm loại chuyện như vậy.

.....

Tường Xuyên trở lại khách sạn, ở cửa thì gặp Triệu Phong và mấy người đàn ông cao lớn quần áo giống nhau, đầu lưỡi khê liếm khóe môi, nheo mắt lại nhìn.

Triệu Phong đi tới, “Tường Xuyên, anh Khương muốn gặp anh.”

Điều phải đến thì sớm muộn gì cũng sẽ đến mà thôi.

Lúc trước anh giấu mình mấy năm đi theo Triệu Kiến Hòa chính là nghĩ có thể thông qua Triệu Kiến Hòa để bắt Khương Khôn, có lẽ sau lưng Khương Khôn còn có thế lực lớn hơn, nhưng Khương Khôn này trời sinh đa nghi, dùng người vô cùng cẩn thận, muốn đạt được tín nhiệm của hắn ta chính là vô cùng khó, người bên cạnh luôn thay đổi, đổi qua đổi lại cuối cùng đổi đến Triệu Kiến Hòa.

Mọi thứ hẳn đều có thể thu dọn một cách sạch sẽ, cảnh sát muốn bắt hắn cũng không có cách nào. không có chứng cứ, hắn ta lại là phú hào một vùng, hơn nữa lại còn làm một nhà từ thiện có tiếng, muốn động đến hắn cũng không dễ.

Năm đó gần nửa năm vùng bên cạnh hắn ta mấy năm nhưng vẫn không thể lấy được tin nhiệm của hắn ta, cuối cùng ngoài ý muốn bỏ mình.

Mà chỉ có bọn họ là người hiểu rõ nhất, lần bỏ mình ngoài ý muốn kia là thế nào.

Mối quan hệ giữa Triệu Kiến Hòa và Khương Khôn tương đối sâu, anh đồn ngấm một Triệu Kiến Hòa đã để xảy ra một loạt sự cố, khiến manh mối trong đội bị đứt đoạn, cũng ném bỏ luôn cảnh tịch của mình.

Khương Khôn có lẽ đã biết thân phận thật của anh, chẳng qua hắn cũng khinh thường việc so đo với một người đã bị hủy đi cảnh tịch, không muốn dẫn lửa thiêu thân.

Nhưng cũng có thể hắn ta vẫn chưa biết, nếu không mấy năm qua anh cũng sẽ không an ổn đến vậy.

Tưởng Xuyên tay rút túi quần, nói: “Đợi tôi đi thay quần áo.”

anh vẫn còn đang mặc bộ đồ của ngày hôm qua.

Triệu Phong nghe vậy cười: “Được. Nhưng cũng không cần quá cầu kì, anh Khương chỉ muốn ăn với anh một bữa cơm mà thôi.”

Tưởng Xuyên không đáp, xoay người lên lầu, sau khi nhắn tin cho Tào Thịnh liền thay quần áo rồi đi xuống.

Tưởng Xuyên và Triệu Phong ngồi ở ghế sau. Triệu Phong chỉ cười, không nói chuyện.

anh và Triệu Phong không tính là thân quen, anh chỉ biết đây là người đã đi theo Khương Khôn nhiều năm. Những người thân tín bên cạnh Khương Khôn hết người này đến người khác ngã xuống, mất khoảng 3, 4 năm Triệu Phong mới leo lên được vị trí như hôm nay, được thường xuyên ở bên cạnh Khương Khôn.

Thời gian này không phải giờ ăn nên trong quán cơm rất yên lặng, chỉ có người phục vụ đi lại. Khương Khôn ngồi ở ngay sườn ghế lô đầu tiên. Tưởng Xuyên đi theo Triệu Phong vào.

Đến tới cửa, Tưởng Xuyên nói: “Tôi đi vệ sinh.”

Triệu Phong liếc nhìn anh một cái: “Tôi chờ anh ở cửa.”

Tưởng Xuyên vừa đi vừa thầm nhớ đường, lúc đi qua phòng vệ sinh nữ, dư quang dường như nhìn thoáng qua được một bóng hình quen thuộc. Anh dừng lại, nhìn vào bên trong nhưng người nọ đã lắc mình đi vào, ngay cả một bóng hình cũng không nhìn thấy.

Tưởng Xuyên bất định vị lên, sau đó trở lại phòng bao.

Triệu Phong nhìn anh, đẩy cửa gỗ màu đỏ ra, Khương Khôn đang ngồi ở bên trong, bên cạnh còn có mấy người khá quen mắt, là những người mua ở buổi đấu giá tối qua. Khương Khôn cười, chỉ vào Tưởng Xuyên: “Tưởng Xuyên, tối hôm qua cũng ở buổi đấu giá.”

“Tưởng tiên sinh thật đúng là một người rất đẹp trai, muốn không nhớ rõ cũng khó.” một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi khẽ mỉm cười nói.

“Nhưng, hình như tối qua Tưởng tiên sinh hình như không giống bây giờ phải? Hay là do tôi nhớ lầm?”

Những người đang ngồi đều là những nhà từ thiện có tiếng, tối hôm qua đều mua được những vật phẩm khác nhau.

Tưởng Xuyên kéo ghế thoải mái ngồi xuống: “Nhớ không làm đâu, tối hôm qua tôi không mua gì cả.”

Khương Khôn cười: “Quan trọng là có mặt, những cái khác đều không đáng nói. Chỉ cần có tấm lòng là đủ rồi.”

“Đúng đúng, tối hôm qua có rất nhiều người, vật phẩm lại chỉ có hơn 20 món, những người không mua được thứ gì cũng chiếm đến hơn một nửa rồi.”

Mọi người lập tức phụ họa theo.

Tưởng Xuyên không nói nhiều, ngồi nghe trong chốc lát lập tức hiểu ra được ý tứ trong đó.

Đang ngồi nói chuyện, thì có một người đàn ông tên là Trần Nguyên nói muốn quyên tiền để xây dựng một trường tiểu học Hy Vọng cho vùng núi chỗ huyện Giai bên kia nhưng lại không đủ năng lực nên hy vọng mọi người ở đây có thể giúp đỡ một phần sức lực nhỏ bé.

Vừa nói đến tiền, sắc mặt của những người ở đây liền thay đổi. Tối hôm qua vừa vung ra một khoản, giờ lại ném ra một khoản nữa, quả thực chính là đang giạt lông trên người bọn họ mà.

Thế là một đám người liền bắt đầu đánh Thái Cực, nhưng lại không hề dả động gì đến chuyện quyên tiền.

Cuối cùng Khương Khôn cười: “Được, vậy hãy tính một phần cho tôi đi.”

Hắn nói xong liền nhìn về phía Tưởng Xuyên: “Còn anh thì sao?”

Ngón tay Tưởng Xuyên đặt trên đùi khê gõ, khước miệng cong lên, nói: “Vừa vặn tối hôm qua không mua được gì, tiền vẫn còn ở trong túi.”

Trần Nguyên nghe vậy cười sảng khoái: “Được.”

Bữa tiệc kết thúc, mọi người bắt đầu lục tục rời đi.

Khương Khôn nhìn về phía Tưởng Xuyên, đứng lên, vỗ lên vai anh: “Có còn nhớ Lâm Hạo không?”

Tưởng Xuyên cắn chặt răng, quai hàm căng ra trong yên lặng, lạnh nhạt nói: “Nhớ.”

“thật là đáng tiếc, vốn là người mà tôi tin tưởng nhất. đang yên đang lành thì.... Lúc đó gặp chuyện cùng với cậu, nhưng cậu thì mạng lớn, vẫn còn sống.” Khương Khôn cười nhạt, “Lúc trước đâm vào cácan là mấy người trẻ tuổi, cậu có biết là ai không?”

“Chỉ là không may gặp phải bất trắc mà thôi.” Tưởng Xuyên mặt không đổi sắc nói.

Khương Khôn hừ một tiếng, “Đúng là như vậy.”

Tưởng Xuyên mím môi: “Nếu không có việc gì thì tôi đi trước.”

Khương Khôn vuốt ve chiếc nhẫn ngọc trên ngón cái, cười: “Cũng được, dù sao trở lại Tây An thì chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian để gặp mặt.”

Tưởng Xuyên cười một cái đáp trả, rồi xoay người rời đi.

.....

Đứng dưới ánh mặt trời chói chang, nắm tay đang siết chặt của Tưởng Xuyên dần được buông lỏng.

sức cổ năm đó rốt cuộc là ngoài ý muốn, hay là có người....

Đến bây giờ cũng không rõ.

Cả đời này anh cũng không thể quên ngày hôm đó....

trên con đường gập ghềnh lầy lội hiểm trở ở trên Trăn Ba kia, mưa to gió lớn nhuộm đen cả sắc trời, anh lái xe mang theo Lâm Hạo đang trọng thương đi tới bệnh viện trên huyện.

Mưa to như trút nước, mưa trắng xóa cả trời, đến mức không nhìn rõ cả đường đi.

Mưa như thế, đường đi thì gập ghềnh, tất cả đều không thích hợp để lên đường, nhưng nếu không đi, Lâm Hạo sẽ mất mạng. Tưởng Xuyên cắn răng, cẩn thận trong mưa to bão táp đi trên con đường đó.

Khi đó toàn bộ tâm tư của anh đều đặt cả trên người Lâm Hạo. trên người anh ta có manh mối quan trọng mà anh cần.

Nếu anh ta chết, mọi nỗ lực cố gắng của mọi người trong khoảng thời gian này đều trở nên vô ích.

anh đã không còn nhớ rõ chiếc xe kia lao tới như thế nào, chỉ nhớ hai chiếc xe cùng nhau điên cuồng lăn xuống vực, từ phía đối diện, tiếng hét chói tai của một cô gái cắt ngang qua phía chân trời.

Có hai âm thanh vang lên.

Tưởng Xuyên đầu óc trống rỗng, chỉ kịp hét lên: “Lâm Hạo!!!”

Đến khi anh bò được từ trong xe ra, kéo Lâm Hạo ra, thì trên người anh ta đã hồng chất vết thương, không còn hơi thở.

anh nằm vật trên mặt đất trong chốc lát, sau đó bất chấp vết thương trên người cùng sự đau đớn từ trên đùi truyền đến, bò về phía chiếc xe việt dã màu đen kia, ôm cô gái ngồi ở ghế phụ ra. Máu cô gái dính đầy bùn đất và máu me, bị nước mưa gột rửa thành một mớ hỗn độn. Tóc dài dính vào hai bên mặt, không nhìn rõ đáng vẻ, chỉ lộ ra làn da trắng bệch.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 35

Tường Xuyên cũng ôm hai người một nam một nữ còn lại ở ghế sau ra. Đều là những khuôn mặt trẻ trung, chỉ khoảng hơn 20 tuổi, người con trai ngồi ở ghế lái bị kẹt, anh cũng đã kiệt sức, không thể làm gì được.

Cơn mưa dần nhỏ dần, anh lấy ô, vài lần trại từ trên xe xuống che cho hai cô gái kia, xong xuôi ngồi bệt xuống dựa vào thành xe bị đâm đến biến dạng, thở dốc từng ngụm. Mỗi giây mỗi phút của quá trình chờ đợi cứu viện dài như cả thế kỉ.

Lâm Hạo chết là một sự cố ngoài ý muốn, ngoài ý muốn đến mức anh trở tay không kịp.

Đáy lòng anh trống rỗng, đầu óc cũng bắt đầu trống rỗng.

Nước mưa tinh tế cọ rửa mọi thứ.

Tường Xuyên nhìn qua bàn tay lộ ra bên ngoài của cô gái kia. Bàn tay được nước mưa cọ rửa sạch sẽ, đốt ngón tay tinh tế, trên mu bàn tay trắng bệch là một hình xăm. Nước mưa trong suốt rơi trên những cành lá nhỏ xíu màu xanh, nhị hoa màu vàng, những cánh hoa màu hồng, sắc màu đậm dần từ trong ra ngoài.....

Trong màn mưa ngợp trời kia, khi khắp mọi nơi đều là bùn đất lầy lội, hình xăm kia là màu sắc tươi đẹp duy nhất.

Sau vụ tai nạn kia, người nhà đối phương không tới tìm anh.

anh cũng nằm viện, chờ đợi xử phạt từ cấp trên. Tất cả như dự đoán, anh bị tước cảnh tịch.

.....

Điện thoại đột nhiên đổ chuông.

Tưởng Xuyên thanh tỉnh lại, bàn tay đang siết chặt dần nơi lồng. Đưa tay lên vuốt mặt xong anh lấy điện thoại trong túi ra, nhìn thoáng qua sau đó nhanh chóng bắt máy.

Tào Thịnh hỏi, “Sao rồi?”

Tưởng Xuyên đi về phía bãi đỗ xe, “Ra rồi, không có chuyện gì. Có một người tên Trần Nguyên, các anh điều tra hẳn một chút. Có thể anh bị Khương Khôn mượn sức.” anh dừng một chút, nhẹ giọng hỏi, “Đội trưởng, chuyện năm đó tôi bị tước cảnh tịch và sự việc kia, thật sự không liên quan sao?”

Tào Thịnh không nghĩ anh sẽ hỏi chuyện này, trầm mặc vài giây, “không liên quan. Chuyện đã qua lâu như vậy rồi. Hơn nữa, lúc ấy tôi chỉ là đội phó, mọi chuyện là do đội trưởng Hàn xử lý. Trách nhiệm chính của sự việc không phải do anh, cho nên đối phương cũng không theo đuổi.”

Vẫn giống y như năm đó anh tan ói cho anh nghe.

Tưởng Xuyên không hỏi nhiều nữa, đóng cửa xe, tự giễu cong khóe miệng, “Tôi biết rồi.”

Ngắt điện thoại.

Tưởng Xuyên ngồi trên xe, miệng ngậm điếu thuốc, vẻ mặt lạnh nhạt hút vài hơi, sau đó dập tàn thuốc, lái xe đi.

.....

Giai đoạn tiếp theo của buổi đấu giá từ thiện đã có lão Viên phụ trách nên Tần Đường chỉ cần tới xem qua. Buổi đấu giá thực sự rất thành công, số tiền quyên góp được còn nhiều hơn dự tính 100 vạn, số tiền dư ra này tạm thời giữ lại để làm chuyện khác.

Các tờ báo lớn đều tranh nhau đưa tin buổi đấu giá tối qua, Tần Đường do chịu ảnh hưởng từ mẹ mình nên lập tức lên Weibo hot Search, trong một đêm lượng theo dõi tăng vô số.

trên Weibo mọi người nghị luận sôi nổi, bởi từ thiện vốn dĩ là một hoạt động gây xôn xao dư luận.

Tần Đường nhìn bảng xếp hạng Weibo hot Search, kéo xuống xem phần tin nhắn và bình luận.

“Nếu nhà mấy người giàu như vậy thì mấy người hãy quyên nhiều một chút đi. Mỗi năm kiếm được nhiều tiền như vậy, đủ cho không ít đứa trẻ ở vùng núi dùng rồi, lại còn đi hô hào mọi người nữa à?”

“Đạo đức bị bắt có thật là đáng sợ mà. Người ta kiếm được bao nhiêu tiền là chuyện của người ta, quyên bao nhiêu tiền cũng là chuyện của người ta. Vốn dĩ là một chuyện rất tốt, không hiểu sao lại luôn có một số người tài phú nhưng trí không phú nhảy ra để vũ nhục trí thông minh của người khác.”

“Nước mình đúng là còn rất nhiều nơi nghèo khó và lạc hậu, nếu lâu trên xem Weibo của cô ấy thì biết. Chuyện mình không làm được thì cũng đừng có nghĩ người khác cũng như vậy. Có một số việc không ai ép buộc ai được cả, cũng làm ơn tôn trọng tấm lòng của người khác một chút.”

.....

Tần Đường thoát khỏi Weibo. Mấy bình luận trên mạng kiểu này cô chưa bao giờ để tâm đến.

Làm có tốt hơn nữa, vẫn sẽ có người bất mãn.

Bởi một người thì không thể thỏa mãn tất cả mọi người được.

Hạ Tòng An ngồi đối diện nhìn cô, hỏi: “Sao, bị ảnh hưởng à?”

Tần Đường lắc đầu, “không có. Em chưa bao giờ bị mấy bình luận thế này ảnh hưởng cả. Em biết bản thân mình đang làm gì là được rồi.”

“Đúng là đã trưởng thành rồi.” Hạ Tòng An cười cười, “anh còn lo lắng em sẽ bị ảnh hưởng, cố ý tới đây để an ủi em này.”

Tần Đường trợn trắng mắt, tiếp tục cúi xuống xử lý ảnh.

Hạ Tòng An cảm giác được tâm trạng của cô hôm nay không tệ, nghĩ nghĩ rồi hỏi: “Có chuyện gì vui à?”

Tần Đường đến đâu cũng không nâng, “Buổi đầu giá rất thành công.”

Hạ Tòng An không hỏi tiếp nữa, cười, “Vậy buổi tối cùng nhau ăn cơm nhé.”

“Buổi tối à.....” Tần Đường nghĩ nghĩ một chút, “không được.”

“Vì sao? Em có hẹn ư?”

Tần Đường còn chưa kịp trả lời, Chu Đồng liền hấp tấp chạy tới, nhỏ giọng nói bên tai cô, “Chị Tần Đường, Tưởng...Tưởng tiên sinh tới....”

nói xong, còn nháy mắt với Hạ Tòng An ngồi đối diện.

Ở trong mắt cô ấy, Tưởng Xuyên và Hạ Tòng An chính là tình địch của nhau, nếu cùng xuất hiện ở một chỗ nhất định sẽ khó coi.

Hơn nữa....nhìn về bên ngoài thì Hạ Tòng An chắc chắn đánh không lại Tưởng Xuyên.

Tần Đường vừa ngẩng đầu lên thì Tưởng Xuyên đã bước vào.

Hạ Tòng An nhú mày, xoay người lại nhìn, hơi nhăn mặt lại. anh ta nghĩ tối hôm qua những lời anh ta nói ít nhất Tưởng Xuyên sẽ nghe vào một chút, không ngờ đối phương căn bản không hề quan tâm.

Tần Đường lớn lên xinh đẹp, các phương diện đều vô cùng ưu tú, từ nhỏ đến lớn người theo đuổi cô ấy đã rất nhiều.

Tưởng Xuyên cũng thấy Hạ Tòng An, trên mặt không biểu tình gì nhưng đáy mắt thì lại lạnh lẽo trầm xuống.

Hạ Tòng An quay đầu lại nhìn Tần Đường, phát hiện khoe môi cong cong, vô cùng sững sốt.

Tưởng Xuyên đi đến trước mặt Tần Đường, ngồi xuống đối diện cô, “Khi nào thì xong việc?”

Tần Đường đáp: “Khoảng một tiếng nữa.”

“Vậy anh qua phòng khách chờ em.” anh đứng lên, lúc đi vòng qua người cô còn nâng tay không nặng không nhẹ héo tay cô một cái.

Lỗi tai Tần Đường nhanh chóng đỏ lên. cô không quen ở trước mặt người khác tỏ ra thân mật như vậy nên có chút hoảng loạn ngẩng đầu lên. Chu Đồng thì che miệng chạy đi trước, còn Hạ Tòng An thì nhìn cô chăm chăm, môi mím chặt.

anh ta nhìn về phía bóng dáng Tưởng Xuyên đang khuất dần, hỏi: “Chuyện này là thế nào?”

Tần Đường bình tĩnh nhìn lại, không hề phủ nhận: “Chính là như anh thấy đấy.”

Hạ Tòng An nhú mày, không thể diễn tả cảm giác trong lòng gì. Thậm chí ngày trước khi cô và Trần Kính Sinh ở bên nhau, anh ta cũng chưa từng cảm thấy khó tiếp nhận như bây giờ, bởi anh ta cảm thấy Tần Đường và Trần Kính Sinh sẽ không thể cùng nhau đi đến cùng được. Trần Kính Sinh gặp chuyện ngoài ý muốn, anh ta không lường trước được. Nhưng chính bởi vì hai người họ lấy phương thức như vậy để tách ra nên cho dù Trần Kính Sinh tốt hay không tốt, Tần Đường cũng sẽ không bao giờ quên được người này.

Sau một đoạn tình cảm kích thích như vậy, đáng lẽ ra cô ấy nên tìm cho mình một người đàn ông có thể mang lại sự bình yên cho mình mới phải chứ.

Tưởng Xuyên có lẽ thích cô ấy, nhưng lại không phải là người đàn ông có thể mang lại cho cô sự yên bình.

“Đường Đường....” Giọng nói của Hạ Tòng An chợt khàn đi, đột nhiên túm lấy tay cô kéo ra ngoài.

Tần Đường nhú mày, kêu lên một tiếng: “anh làm gì thế....”

Tưởng Xuyên ở trong phòng khách thấy một màn này lập tức đi tới, Tần Đường ngoái lại nhìn anh, khẽ lắc đầu.

Tưởng Xuyên đứng ở cửa, đôi mắt đen tuyền nhìn cô chăm chăm.

Nhìn cô đi ra ngoài với Hạ Tòng An.

Hạ Tòng An kéo cô ra đến ngoài cửa, mím môi nhìn cô, nửa ngày sau mới nói:

“Em nghiêm túc?”

Tần Đường nhìn anh ta trong chốc lát, nói: “Ừ.”

“Em hiểu anh ta sao?”

“Cũng đủ.”

“anh ta là người giống như Trần Kính Sinh, mặc dù tràn đầy kích thích, nhưng tuyệt đối không phải là một người đàn ông tốt để dựa vào. anh ta....”

“anh ấy không giống. anh ấy không phải Trần Kính Sinh, anh ấy sẽ không lôi tính mạng ra để đánh cược.” cô đột nhiên cắt ngang lời nói của Hạ Tòng An, lại như một ma chú mà không ngừng lặp lại, “anh ấy không giống....”

Hạ Tòng An bị chọc tức đến không nói lên lời, trong chốc lát mới nói tiếp, “Ba mẹ em tuyệt đối sẽ không đồng ý đâu.”

Tần Đường cúi đầu, “Em chưa nghĩ xa đến thế.”

Vậy là đã tính tới khả năng một ngày nào đó bọn họ sẽ chia tay rồi phải không?

Hạ Tòng An cuối cùng cũng hòa hoãn xuống. Tần Đường ngẩng đầu nhìn anh ta: “anh đừng lãng phí thời gian lên người em nữa.”

Những lời này dường như năm nào cô cũng sẽ nói.

Hạ Tòng An đáp: “Chuyện này em không cần quan tâm.”

Tần Đường cắn môi dưới, “anh đi về trước đi.”

Sau đó cô không hề nhìn Hạ Tòng An thêm cái nào nữa, xoay người trở lại.

.....

Tường Xuyên vẫn đứng ở cửa phòng khách, thân hình cao lớn dựa vào khung cửa, vẻ mặt lạnh lùng, có chút thất thần nhìn về phía cửa ra vào. Vừa

thấy cô đi vào, lười lại đảm một vòng quanh hàm răng.

Tần Đường cùng anh đổi mắt vài giây, sau đó chậm rãi cúi đầu.

Ngồi yên trước bàn làm việc vài phút, Tần Đường lấy lại tinh thần, tiếp tục xử lý ảnh chụp. Tưởng Xuyên ngồi uống hai cốc cafe, hút hai điếu thuốc, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Tần Đường đang ngồi. Dáng ngồi của cô nghiêm túc, cánh tay trắng như tuyết, tay phải không ngừng di chuyển con chuột, ngón trỏ khẽ ấn khiến đóa hoa cách tang kia ở trước mắt anh như ẩn như hiện.

Hoàn toàn mê hoặc ánh mắt anh.

Tần Đường tắt máy tính đi, cất vào trong túi rồi đeo lên vai.

Tưởng Xuyên cũng dập điếu thuốc, thong thả đứng dậy chờ cô đi tới.

Tần Đường vô cùng tự nhiên hỏi: “đi đâu ăn cơm đây?”

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìn cô, “Em chọn đi.”

“Ừ.” cô gật đầu, “Cũng được, dù sao anh cũng không quen thuộc Bắc Kinh lắm mà.”

Hai người đi ra khỏi An Nhất Quý.

Tưởng Xuyên đột nhiên nắm lấy tay phải của cô, ngón cái thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve. Tần Đường ngốc lảng, sau đó nhanh chóng nắm lại tay anh. Lòng bàn tay anh khô ráo mang theo mấy sự thô ráp của những vết chai. Ngón tay Tần Đường khẽ cào lên mấy vết chai đó một chút, quay đầu lại nhìn Tưởng Xuyên cười: “Tay anh thật đấy.”

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìn cô, một lúc lâu sau mới cười ra tiếng, nói bên tai cô: “Thế à? Có thứ còn lớn hơn nữa đấy, em có muốn xem không?”

Tần Đường đỏ bừng cả mặt, hơi rút tay lại, bước nhanh về phía trước, “Lưu manh.”

Tưởng Xuyên nhìn theo bóng dáng cô, chậm rãi thu liễm lại thần sắc.

.....

Buổi đầu giá vừa mới kết thúc tối hôm qua nên bây giờ Tần Đường đưa đường sẽ có người nhận rác cho nên vì để tránh phiền toái, cô chọn một nhà hàng khá yên tĩnh, còn chọn phòng bao riêng.

Tưởng Xuyên nhìn cô ăn xong, gọi người mang hóa đơn tới.

Tần Đường nhìn anh, “Có phải anh có chuyện muốn nói với em không?”

Tưởng Xuyên đi tới, đỡ cô dậy: “Lát trên đường đi thì nói.”

Tần Đường nương theo cánh tay anh đứng lên, bịn nhả tay dắt ra khỏi nhà hàng. Đi theo phía sau Tưởng Xuyên, cô nghĩ nghĩ một lát, rồi nói: “Em từ chối Hạ Tòng An rồi.”

Bước chân Tưởng Xuyên dừng lại, xoay người kéo cô vào lòng, “anh biết em không thích anh ta.”

“Vậy lúc chiều anh gặp cái gì chứ?” cô hỏi lại.

Tưởng Xuyên cong cong khóe miệng: “không không chế được thôi.”

“.....”

Tưởng Xuyên cười nhìn cô, “Giờ em muốn đi đâu?”

“Hả?”

Ngón tay anh khẽ nâng cằm cô lên, “Tần Đường, tối mai anh phải trở về rồi.”

Tân Đường đứng hình, ngẩng đầu nhìn anh, nhỏ giọng nói, “Nhanh như thế à.....”

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 36

Lúc chiều, Tào Thịnh nhắn tin tới nói rằng đêm nay Khương Khôn sẽ rời khỏi Bắc Kinh, Tưởng Xuyên lo những người khác ở nghĩa trạm sẽ bị liên lụy nên phải về sớm hơn so với dự tính.

Tần Đường biết lần này Tưởng Xuyên đã gây người ở Bắc Kinh lâu quá rồi. anh không thể bỏ mặc nghĩa trạm, cũng không thể bỏ mặc công ty vận chuyển kia được. Sớm hay muộn anh cũng sẽ phải trở về, mà bây giờ cô cũng không thể đi cùng anh được.

Trầm mặc cả nửa ngày, cuối cùng nhìn đồng hồ, nói: “Chúng ta đến bệnh viện thăm Từ Từ đi.”

Thuận tiện thăm luôn Chu Kỳ.

Mấy ngày nay bận việc đấu giá nên cô cũng không tới thăm em ấy được vài hôm rồi.

Tưởng Xuyên nắm tay cô, “đi.”

anh quay lại nhìn cô, cười, “Đêm nay em muốn ở đâu, làm cái gì, đều chiều theo ý em hết.”

Tần Đường nhếch môi cười, lộ ra mấy chiếc răng trắng xinh đẹp. Mấy năm gần đây cô rất khi cười như vậy, càng chưa bao giờ cười với Tưởng Xuyên như vậy, khiến anh nhìn mà sửng sốt. Tưởng Xuyên cười nhẹ nhàng, đi đến trước mặt cô, đặt tay lên vai cô rồi ôm trọn cô vào lòng.

Lúc tới bệnh viện Từ Từ vẫn chưa ngủ, Tào Thịnh và vợ cũ đang chơi trò chơi với cô bé. Tiểu nha đầu hưng phấn đến đỏ cả mặt bởi đối với cô bé mà nói, lúc có ba mẹ ở bên cạnh chính là lúc hạnh phúc nhất.

Thấy Tưởng Xuyên và Tần Đường đứng ở cửa, đôi mắt đen bóng lập tức sáng rực lên: “Chú Tưởng, chị Tần Đường!”

Tưởng Xuyên nhướn mày: “một người kêu chú, một người gọi là chị, xem ra bối phận chênh lệch quá nhỉ.”

Lời này là nói cho Tần Đường nghe.

Tần Đường khẽ đẩy anh một cái, nhưng cô cũng hoàn toàn không muốn bị Từ Từ gọi là dì Tần.

Tưởng Xuyên nhìn về phía người phụ nữ bên cạnh Tào Thịnh, gọi một tiếng: “Chị dâu.”

Người phụ nữ kia hừ một tiếng: “Tôi đã không còn là chị dâu của cậu nữa rồi.”

trên mặt Tào Thịnh xẹt qua một tia xấu hổ, người phụ nữ nhìn về phía Tần Đường, mỉm cười nói, “Gọi chị là chị Dĩnh là được rồi.”

Tần Đường gọi một tiếng chị Dĩnh, sau đó đem hoa quả đặt lên bàn, sờ khuôn mặt nhỏ bé của Từ Từ: “Hình như mập lên rồi nha.”

Từ Từ chu môi nói: “Mẹ nói em quá gầy nên muốn em ăn nhiều một chút đó.”

Tần Đường cười, “Ừ, như vậy mới đáng yêu.”

Từ Từ lập tức nở nụ cười, ôm lấy cánh tay cô rồi nói chuyện.

Tào Thịnh nhìn bọn họ, “Sao hai người lại đến đây thế?”

Tưởng Xuyên cười một cái, “Hẹn hò.”

Tào Thịnh nhìn chăm chăm hai người kia trong chốc lát, cuối cùng nhìn về phía Tưởng Xuyên, gần như không thể phát hiện nhú mày lại, đáy mắt vẫn lo lắng.

Hai người đi về phía cuối hành lang yên tĩnh, Tưởng Xuyên nói: “Tôi mai tôi trở về, anh hãy phái người âm thầm che chở Tần Đường.”

Vốn dĩ với gia thế của Tần Đường, mời thêm mấy bảo vệ là điều quá đơn giản, nhưng vụ án này phải bí mật điều tra, không thể để lộ bất cứ điều gì, cho nên để tránh rút dây động rừng, Tào Thịnh gật đầu đồng ý, “Tôi biết, chuyện này anh cứ yên tâm.”

Tưởng Xuyên nhìn về phía anh ta: “Có phải anh đã sớm biết Tần Đường chính là một trong số những người bị nạn trong sự kiện năm đó rồi không?”

Tào Thịnh cũng nhìn anh, không phủ nhận: “Ừ, đáng về cô ấy không hề thay đổi chút nào. Lúc đó tôi và Hàn đội trưởng cũng từng đến bệnh viện thăm cô ấy vài lần.”

Tưởng Xuyên kẹp chặt điều thuốc trong tay, điều thuốc bị kẹp đến mức biến dạng, “Lúc đó cô ấy bị thương nặng không?”

“không nặng lắm. Hai cô gái bị thương không nghiêm trọng lắm, hai người con trai thì bị nặng hơn một chút, một người biến thành người thực vật, một người thì đùi phải xảy ra vấn đề.”

Lúc trước Tưởng Xuyên bị thương cũng không nhẹ, phải nằm viện hơn hai táng, đây là bị thương trong lúc làm nhiệm vụ. Còn bốn người bị thương khác đều là cậu ấm cô chiêu của mấy gia đình giàu có ở Bắc Kinh, trong đó có một người còn học cao trung, hai người là sinh viên.

Hàn đội trưởng và Tào Thịnh đều muốn bao che cho cấp dưới của mình nên không để Tưởng Xuyên đáng nằm viện nhúng tay vào chuyện này.

Tào Thịnh vỗ vai anh, “Được rồi, chuyện cũng mấy năm rồi, học sinh cao trung kia gần đây cũng vừa tỉnh lại rồi.”

Tưởng Xuyên trầm mặc nửa khắc, nói: “Tôi biết rồi.”

“Vậy anh và Tần Đường...” Tào Thịnh cuối cùng vẫn nhịn xuống, không chờ Tưởng Xuyên trả lời đã vẫy tay: “Thôi thôi, tự anh biết chừng mực là được rồi.”

Trở lại cửa phòng bệnh, Tần Đường lộ đầu ra, nhìn anh cười: “Em muốn đến thăm một người bạn một chút. Cậu ấy cũng nằm ở bệnh viện này. Anh chờ em một lát rồi em quay lại nhé.”

Tưởng Xuyên nhìn cô: “Anh đi với em.”

Tần Đường vốn định từ chối, nhưng thấy đôi mắt đen nhánh của anh liền thay đổi chủ ý, “Được.”

.....

trên đường đi, Tần Đường nói với Tưởng Xuyên: “Chu Kỳ giống như em trai em vậy. Trước kia.....em ấy đi theo em nên gặp tai nạn, ngủ liền một mạch 5 năm, khoảng thời gian trước vừa mới tỉnh lại.”

Khoảng thời gian trước.....

Tưởng Xuyên nhớ tới điều gì đó, hỏi: “Chính là ngày em không từ mà biệt đó?”

Tần Đường cũng nhớ tới chuyện hôm đó, cười: “anh vẫn còn nhớ việc đó à?”

Vẻ mặt Tưởng Xuyên nhàn nhạt: “Nhớ chứ.”

cô khẽ hừnhẹmộttiếng.

Tới bên ngoài phòng bệnh, Tần Đường đẩy anh ra sau một chút, nhỏ giọng nói: “anh hãy né mặt một chút, để em xem em ấy còn thức hay là ngủ rồi.” Chủ yếu là muốn xem trong phòng bệnh có những người khác không.

Tần Đường đứng ở ngoài cửa nghe ngóng cẩn thận liền biết mẹ của Chu Kỳ cũng đang ở đó.

Tần Đường quay đầu lại nói: “anh xuống dưới nhà chờ em được không?”

Tưởng Xuyên cũng nghe thấy bên trong phòng bệnh có người. Đại khái là cô không muốn để người khác nhìn thấy.

anh hừnhẹmộttiếng, sau đó xoay người rời đi.

Tần Đường đẩy cửa phòng bệnh ra, lên tiếng chào hỏi mẹ Chu.

Chu Kỳ thấy cô thì rất vui vẻ. Cậu nhóc khôi phục không tồi, trong khoảng thời gian này tinh thần rất tốt, cũng có thể nhớ lại càng ngày càng nhiều, sắc mặt so với lúc mới tỉnh cũng có thêm vài phần khỏe mạnh, thậm chí có thể xuống giường đi lại được rồi.

“Chị An An, chị bận xong rồi ư?” Chu Kỳ cười nói.

“Ừ. Tinh thần em không tồi nha.” Tần Đường đi tới, ngồi xuống bên mép giường.

Chu Kỳ cười. “Cũng không hẳn. Em còn nghĩ muốn ra viện cơ, nhưng mẹ em không cho, nói muốn để em ở đây để quan sát một thời gian nữa. Đoạn

phim buổi đầu giá em cũng xem rồi. Chị An An, nếu sau này chị còn đi đâu xa nữa thì nhớ mang em theo với nhé. Em rất muốn đi với chị đó.”

Sắc mặt mẹ Chu khẽ biến, nhẹ nhàng nắm lấy mu bàn tay Chu Kỳ: “Con nó linh tinh cái gì thế, năm 5 năm trên giường còn chưa đủ dạy cho con một bài học à?”

Sắc mặt Tần Đường trắng bệch, Chu Kỳ không vui nói: “Mẹ, mẹ có thể đừng nhắc đi nhắc lại chuyện đó nữa được không? Đó là chuyện ngoài ý muốn mà. Chị An An cũng đâu có ngờ được điều đó chứ. Hơn nữa mặc dù là chị ấy dẫn con đi nhưng cũng là con tự nguyện. Cứ cho là lúc đó con sẽ chết thật thì đó cũng là số của con rồi.”

không đợi mẹ Chu lên tiếng, Tần Đường vội chụp lấy vai Chu Kỳ: “Được rồi được rồi, đừng có nói nữa. Dì ấy cũng không có trách chị mà.”

Chu Kỳ nhìn cô một cái, trong lòng có chút hụt hẫng.

Tĩnh lại mấy hôm nay, cậu đã từ từ biết được mọi chuyện phát sinh sau sự cố đó cũng với tình huống mấy năm nay của Tần Đường. Mấy năm nay chị ấy thực sự phải chịu áp lực không nhỏ, hơn nữa....cậu cũng không thể ngờ được, Trần Kính Sinh đã chết.

Cậu không biết sao Tần Đường có thể chịu đựng được.

Chu Kỳ gật đầu, nhìn thoáng qua mẹ Chu: “Mẹ, mẹ về trước đi.”

Mẹ Chu nhìn Chu Kỳ, có chút bất đắc dĩ: “Được rồi được rồi, ngày mai mẹ sẽ đến thăm con.”

Tần Đường tiễn bà ấy ra cửa, sau đó quay lại giáo huấn Chu Kỳ: “Lúc này em làm cái gì thế?”

Chu Kỳ cười hắc hắc: “không có gì, em chỉ không muốn mẹ em trách chị thôi.”

“Lần sau không cho phép nói như vậy nữa.”

“Vâng, em biết rồi.”

.....

Tường Xuyên ở dưới nhà hút thuốc, đợi nửa tiếng mới thấy Tần Đường đi xuống.

cô đi đến trước mặt anh, nói: “Được rồi, trở về thôi.”

Ánh mắt anh sâu thẳm, cúi xuống nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, khóe miệng Tường Xuyên cong lên thành một nụ cười: “Được, trở về thôi.”

Buổi chiều Tần Đường không lái xe, vẫn ngồi xe của Tường Xuyên.

Sau khi lên xe, anh bật chỉ đường lên.

Lái xe thẳng một đường đến dưới nhà Tần Đường, sau đó lưu loát tìm chỗ đỗ xe.

Tường Xuyên xách túi trong cốp xe ra một túi hành lý màu đen.

Tần Đường có chút trợn mắt há hốc mồm, nói: “Sao anh lại mang cả hành lý theo thế?”

Tường Xuyên đi tới nắm tay cô, “Đêm nay cho anh ở lại một đêm nhé.”

Tần Đường: “.....”

Biết đêm nay Tường Xuyên không có ý định đi, cô trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng không từ chối, nhưng trước khi lên nhà vẫn quyết định lên tiếng.

cô giữ chặt anh lại, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh: “Tự lo đấy.”

Tường Xuyên nhướn mày: “Cái gì?”

Giả vờ!

Tần Đường không đáp lại, hất tay Tường Xuyên ra đi đằng trước.

Về đến nhà, Tần Đường vào phòng ngủ tẩy trang sạch sẽ lộ ra một khuôn mặt thuần tịnh trắng nõn, thoạt nhìn còn trẻ hơn vài tuổi.

Lúc ra khỏi phòng phát hiện Tường Xuyên không ở bên ngoài, phòng cho khách cửa đang mở. Cô đến gần liền nghe thấy từ phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy.

Hôm nay nhiệt độ không khí cao, người rất dễ ra mồ hôi, nếu không phải vì lời nói lúc này của Tường Xuyên thì cô cũng đã đi tắm rồi.

Ban đêm phá lệ yên tĩnh. Yên tĩnh đến mức cô có thể nghe thấy tiếng tim mình đập.

Tần Đường nằm lấy cổ áo của mình, xoay người quay vào phòng tắm.

Đợi cô tắm xong, thay một chiếc váy dài màu đỏ đi ra liền thấy Tường Xuyên đang ngồi trên sofa xem TV, thấy cô liền quay đầu lại, đôi mắt sâu hút: “Lại đây.”

Tần Đường cắn môi dưới, chậm rãi đi tới.

Im hơi lặng tiếng.

Tường Xuyên tóm lấy tay cô, khẽ dùng sức một cái, cô liền dễ dàng bị kéo ngã ngồi lên đùi anh, tay chống lên ngực anh, tim đập như chơi tàu lượn.

anh cúi đầu, nhìn da thịt trắng như tuyết của cô, xương quai xanh tinh xảo, hai đường cong tròn trịa như ẩn như hiện, mím chặt môi lại.

Ánh mắt anh cố gắng dời đi, nhìn vào mắt cô: “Muốn nói với em chút chuyện.”

Tần Đường nhìn chăm chú vào đôi mắt đen nhánh của Tường Xuyên: “Chuyện gì?”

Tường Xuyên cúi đầu, đôi môi cọ xát lên cần cổ trắng nõn, nghe thấy tiếng cơn hen hàng hít sâu một hơi, ngậm lấy vành tai đỏ ửng của cô, mút mạnh một cái. Tần Đường cả người lập tức run lên như bị điện giật, nổi cả da gà.

“Ngứa.....” cô rất sợ ngứa.

“Ừ.” anh cười nhẹ, ngẩng đầu lên.

“Chỗ lần trước nói đến, còn muốn đi không?”

“Muốn.” cô gật đầu, “Chờ em hết bận em sẽ đến tìm anh.”

Tường Xuyên nói: “Tạm thời đừng tới.”

Tần Đường nhún mày, “Vì sao?”

Tường Xuyên: “Chờ anh giải quyết tốt mọi chuyện, anh sẽ tới tìm em.”

Tần Đường nhớ tới Triệu Kiến Hào, còn có sự việc phát sinh đêm hôm ấy ở con ngõ nhỏ, bàn tay níu chặt lấy ngực áo phong đen của Tường Xuyên, muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng lại mím môi, cuối cùng vẫn không hỏi.

cô biết, cho dù là cô hỏi thì anh cũng không nhất định nói.

“Nghe lời.” Tưởng Xuyên hôn khẽ miệng cô, lại ngẩng đầu nhìn.

Tần Đường nhìn đôi mắt đen láy kia của anh, vòng tay qua cổ anh, ôm lấy anh.

Đôi mắt ướt át trong trẻo vừa an tĩnh lại vừa chấp nhất nhìn anh chăm chú.

Tưởng Xuyên im lặng trong chốc lát, hầu kết trượt lên trượt xuống không ngừng, dần nghiêng chặt răng lại. Ngón tay Tần Đường ở sau lưng anh nhện hàng lướt qua, Tưởng Xuyên lập tức cúi đầu hôn lên đôi môi kia.

Hai người nhện hàng ma sát môi của đối phương. Môi anh rất nóng, mà môi cô vẫn mềm mại như vậy. Rất nhanh chóng, Tưởng Xuyên giữ lấy ít cô, cắn môi cô, sau đó thuận theo khe hở kia mà tiến vào.

Thân thể dán sát, Tần Đường đáp lại nụ hôn của anh, đầu lưỡi khẽ chạm vào một cái, trái tim theo đó cũng run lên.

Cả người anh đều là lửa nóng, bao gồm cả môi lưỡi, nóng đến mức khiến trái tim cô phải lui bước.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 37

Trời đất quay cuồng, công gã xuống ghế sofa.

Lần đầu tiên Tần Đường cảm thấy đèn trong phòng khách nhà mình lại chói mắt đến vậy.

Mặt cô ửng đỏ, đôi mắt ướt át mà trong suốt nhìn người đàn ông đang đứng trên người mình, tay nheo hàng vòng ôm lấy tấm lưng dài rộng của anh, tinh tế cảm nhận từng thớ cơ bắp rắn chắc trên đó. Tường Xuyên nhìn cô chăm chăm, nhồm người dậy, cởi áo ra.

trên người anh vẫn còn miệng vết thương từ lần trước, màu đỏ thẫm, đan xen với các vết thương cũ, toát ra một mùi vị nam tính không ngừng mê hoặc cô.

Tường Xuyên một lần nữa cúi người xuống, hôn lên môi cô, rồi xuống cổ, rồi xuống đến phần xương quai xanh.....

Bàn tay cũng lần xuống phía dưới, theo căng chân hướng lên trên, mơn trớn đùi cô, kéo làn váy đỏ rực kia lên đến hông, bàn tay to lớn đưa ra phía sau, nâng mông cô lên, cách một lớp vải nheo hàng vuốt ve.

Tần Đường đột nhiên đè tay anh lại, Tường Xuyên ngẩng đầu lên nhìn, cô nheo mắt lại nhìn anh, đuôi mắt khẽ nhướng lên, hàng mi dày run rẩy: “Có chút chói mắt.”

Tường Xuyên hôn lên mặt cô, khẽ nói: “Em muốn tắt đèn?”

cô gật đầu, ngoan ngoãn nói: “Vâng.”

Trái tim Tưởng Xuyên mềm nhũn, hôn nhẹ cô một cái, nhanh chóng đứng dậy tắt đèn trần, chỉ để lại ngọn đèn bàn bên cạnh sofa, ánh đèn màu cam ấm áp hắt lên da thịt trắng nõn của cô tỏa ra một tầng ánh sáng nhu hòa, làn váy đỏ bị kéo đến hông, một đôi chân dài đang khấp khểnh, yếu đuối đến tận cùng.

anh hít sâu vào một hơi.

Thân thể nhanh chóng ập xuống, hô hấp trở nên nặng nề, tay đưa lên kéo vai áo cô xuống ngang hông.

Dưới ánh đèn nhàn nhạt, lần đầu tiên anh được thấy cô một cách rõ ràng như vậy, lập tức cúi đầu, gặm hôn hai phiến tuyết trắng mềm mại kia.

Bên ngoài cửa sổ, mọi âm thanh đều trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng thở nặng nề của anh.

Tần Đường vuốt ve lưng anh, móng tay dần bấm sâu vào da thịt, từng tiếng thở dốc nhẹ nhàng vang lên.

Tay anh từ vòng lên phía trước, nhẹ nhàng vuốt ve, khẽ thử.

một tiếng thở gấp tràn ra từ khe miệng cô: “Chờ....chờ....”

Tưởng Xuyên ngẩng đầu, đôi mắt đen láy như mực.

Mặt Tần Đường đỏ rực nhìn anh, gọi: “Tưởng Xuyên.”

“Ừ.”

“anh có thể nói cho em biết, thật ra anh là ai không?”

“.....”

Tưởng Xuyên cắn chặt răng, gò má căng lên, trên người toàn là mồ hôi, hiển nhiên là không thể nhịn được nữa.

“Nhất định phải nói bây giờ sao?” Thanh âm ghen ghen đến kì cục.

Tần Đường cắn môi, quay đầu đi, cam chịu.

Mồ hôi Tưởng Xuyên nhỏ thành giọt rơi xuống, nghiến chặt răng, thật muốn giết chết người phụ nữ dưới người mình bây giờ.

Cô muốn dụ dỗ anh thật đúng là dễ như trở bàn tay.

Nếu không nói rõ ràng thì đừng hòng tiếp tục.

Tưởng Xuyên cúi đầu, tinh tế găm cắn vành tai cô, có chút nảy sinh suy nghĩ độc ác, nói: “Nếu anh không nói thì sao?”

Tần Đường ghen ghen kêu lên: “Đau.....”

Tưởng Xuyên hít mạnh vào một hơi, cả người đè lên người cô.

Người đàn ông này cơ thể nặng như một tòa núi, Tần Đường có chút khó chịu xoay người.

“Còn dám xoay ư?” anh gắt gao ôm chặt lấy cô: “Có tin anh xử em ngay bây giờ luôn không?”

“....” cô không hề hé răng, đôi mắt trong suốt nhìn thẳng anh, như một con động vật nhỏ bướng bỉnh.

Mắt Tưởng Xuyên đỏ gay, nhìn cả nửa ngày, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, từ trên người cô trở mình, nằm xuống bên cạnh, ôm cô nằm vào phía trong sofa, ngực dán vào lưng cô, nhắm mắt tiếp theo, kéo cái quần nhỏ đang căng phồng kia xuống.

Tần Đường nóng nảy: “anh định làm gì?!”

Tưởng Xuyên cắn lên vai cô, ép chân cô càng chặt hơn, sau đó lách mình đi vào. Tần Đường bị nhiệt độ nóng bỏng của anh làm cho run rẩy.

Cơ thể anh hơi run rẩy, Tần Đường nhanh chóng biết anh đang làm gì.

.....

“Tưởng Xuyên....”

“Ừ”.

“anh.....có sợ chết không?”

“Sợ.”

“Tưởng Xuyên.”

“Ừ.”

“anh có tiếc mạng không?”

“Có.”

một lúc lâu sau.....

anh ở phía sau cô thở dốc, cắn cắn lỗ tai cô: “Sợ anh chết sao?”

“Ừ....” cô run rẩy.

Có lẽ phụ nữ trời sinh miễn cảm. anh không cho cô đi Tây An, cô liền cảm thấy bất an trong lòng.

Cảm thấy dường như có chuyện gì đó sẽ xảy ra.

Tần Đường thực ra đang cảm thấy sợ hãi, sợ hãi chuyện kia một lần nữa sẽ xảy ra trên người mình.

Tưởng Xuyên sờ đến đôi mắt ướt đầm của cô, tròn mắt tối sầm, trong lòng cảm thấy nước mắt này không phải vì mình mà rơi, trong lòng ghen bực một cục.

một giây đó, dường như anh muốn bỏ qua tất cả mà muốn cô.

Nhưng một tia lý trí sót lại đã khiến anh tỉnh táo lại, cuối cùng vẫn là không đành lòng, dưới thân cũng càng thêm dùng sức, như là muốn trừng phạt cô vậy.

Việc này khác với việc “tự xử”, giằng co hồi lâu.

Tay anh vỗ về bụng nhỏ của cô, sau đó một đường thăm dò xuống.

Cuối cùng, cả Tần Đường và Tưởng Xuyên cùng nhau run rẩy.

Tưởng Xuyên cử động nửa người, nhìn vào mắt cô: “Tần Đường, em nghe này.”

Mặt cô đỏ hồng, đôi mắt đầm hơi nước mờ mịt nhìn anh.

Tưởng Xuyên cúi đầu hôn khẽ lên má cô, lại cọ xát vành tai cô: “anh rất tiếc mạng, cũng sẽ không để mình chết đi một cách dễ dàng được.”

Sau đó, lại làm một câu ngả ngón mà cuồng vọng.

“Có chết, cũng phải chết trên người em mới được.”

.....

Tưởng Xuyên ôm người từ trong phòng tắm ra, đi về phía phòng ngủ chính.

Tần Đường níu lấy tay anh, nhỏ giọng nói: “Ngủ ở phòng cho khách đi.”

Đó là lãnh địa của cô.

cô vẫn chưa hoàn toàn tiếp nhận anh, nên không muốn bị anh xâm chiếm toàn bộ.

Tưởng Xuyên nhượng mảy, nhưng không nói gì, béc cô đi về phía phòng ngủ của khách.

anh nằm xuống bên cạnh cô, sờ đến phần đùi trong của cô, cô hen hàng run lên: “anh đừng có sờ vào, đau...”

Tưởng Xuyên thấy đầu vai cô dày đặc đầu tóc lớn nhỏ khác nhau, có chút không đành lòng, hắng giọng mắng: “Coi như cho em một bài học. Lần sau không nên đùa với anh như vậy, anh sẽ không nhịn nữa đâu.”

Tần Đường cắn môi dưới: “anh có thể lựa chọn mà.”

cô cho anh lựa chọn, nhưng anh thà rằng phải nhịn lại chứ nhất quyết không chịu nói.

“Lần sau.” anh nói, “Lần sau anh nhất định sẽ nói cho em.”

Tưởng Xuyên nhắm mắt lại, có một số việc, anh thực sự không biết nên mở miệng như thế nào, bắt đầu từ đâu nữa.

sức cổ lần đó, một học sinh cao trung, hai sinh viên.

Còn có một người, đó là Trần Kính Sinh.

Người ngồi ở ghế lái, chính là Trần Kính Sinh.

Đùi phải gặp vấn đề, chính là Trần Kính Sinh.

Đến đây rất nhiều chuyện có thể sáng tỏ.

Trần Kính Sinh chếttrênđường đua, là bởi vì đuôi phải củaanhta có vấn đề.

Tần Đườngkhôngnóiichuyện, quay người ôm chặt lấyanh.

Ban đêm,côngủ thực sâu ngoan ngoãn làm tổ trong lònganh.

Tưởng Xuyên nhìncôchăm chú hồi lâu, cúi đầu khẽ hôn lên khóe miệngcô, thân thể khẽ kéo ramộtchút khoảng cách.

.....

Sáng hôm sau khi Tần Đường tỉnh lạithìTưởng Xuyênđãkhôngcòn bên cạnh nữa.

côchân trần chạy ra ngoài, thấyanhđangngồi trong phòng khách, “Em còn tưởng làanhđãđirồi.”

Tưởng Xuyên cười, “đidép vàođirồi lại đây ăn sáng.”

Tần Đường trở vềđidép vào, rất nhanh liền trở lại.

trênbàn ăn,côhỏi: “Đêm nay mấy giờanhbay?”

Tưởng Xuyên nhìncô, “anhđặt vé tàu rồi.”

“Ồ, mấy giờ thế?”

“Khoảng 6h hơn.”

Tần Đường uống sữa xong, nhìnanh, “Em đưaaanhđi.”

Tưởng Xuyên cười, “khôngcần.”

Tần Đường nghĩ nghĩ, cũngkhôngkiên trì nữa.

Giữa trưa hai người gọi cơm hộp, Tường Xuyên muốn đi, Tần Đường tiễn anh đến cửa thang máy, ánh mắt vừa yên tĩnh lại tràn ngập chờ mong nhìn anh.

Tường Xuyên biết cô đang chờ đợi điều gì, cô đang đợi lời nói cuối cùng của anh.

Nhưng cuối cùng, anh cái gì cũng không nói.

.....

Ngay sáng sớm hôm sau Tường Xuyên đã đến nơi, anh lập tức nhắn tin báo lại cho Tần Đường.

Trở lại nghĩa trạm, dì Quế đã đẩy xe bán bữa sáng trở lại, Lữ An và Tiểu Thành đều không ở nhà, A Khởi và Tiểu Bạch đang sửa lại hàng rào trong sân, thấy anh vào liền kinh hãi kêu lên: “anh Tường, anh về rồi!”

Tường Xuyên đặt hành lý xuống, “Lữ An đâu rồi?”

A Khởi lâu rồi không gặp anh, có chút hưng phấn, “anh Lữ và Tiểu Thành đi giao hàng rồi, anh Lữ gần đây có nhận mấy đơn hàng.”

Tường Xuyên cười một chút, bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, cúi người lấy từ trong túi hành lý ra một cái lọ nhỏ vô cùng tinh xảo.

“Tần Đường cho em.”

Là nước hoa!

A Khởi mở lớn mắt, xoa tay ngại ngùng nói, “không phải đã nói với chị ấy là không cần rồi sao.....”

Nhưng thực ra trong lòng lại cao hứng đến phát điên. Có cô gái nào lại không thích mấy thứ này chứ.

“cô ấy cho em thiem cứ nhậ đi.”

A Khởi lúc này mới nhận lấy, ngẩng đầu nói: “anh Tường, chị Tần Đường lần này có về không ạ?”

Tường Xuyên lạnh nhạt nói: “không về.”

Tiểu Bạch ngồi trên băng ghế, hưng phấn nói: “Hôm đó bọn em xem tin tức trên TV có thấy chị ấy, thật không ngờ chị ấy đúng là con gái của Cảnh Tâm..... Còn cả An Nhất Quỹ nữa, thừa chị ấy là người phụ trách nha. Chị ấy siêu ăn ảnh, lên TV thực sự xinh chết đi được.”

Từ Bằng cũng xen mồm vào: “Còn không phải do bản thân chị ấy vốn đã xinh đẹp rồi sao.”

Tiểu Bạch cười gật đầu, dừng lại một chút, có chút nuối tiếc: “không ngờ là chị Tần Đường sẽ không quay lại nữa.”

A Khởi cầm nước hoa, biểu tình có chút khổ sở, đáy lòng lại có chút vui sướng.

Tần Đường không trở lại, vậy có phải cô có thể tiếp tục hy vọng mình có thể ở bên cạnh anh Tường rồi phải không?

Tường Xuyên đương nhiên không quản mấy cái chuyện này, cầm hành lý trở về phòng, tắm rửa thay quần áo, sau đó vừa đi xuống nhà vừa gọi điện cho Tào Nham: “Bây giờ anh đang ở đâu?”

Tào Nham: “anh trở về rồi à?”

“Ừ.”

“Tôi vẫn đang theo dõi tập đoàn Côn Luân. Tôi hôm qua Khương Khôn đã đến Tây An, đại khái đã phá thien ra điều gì đó hay sao í, bảo vệ tăng gấp đôi bình thường rồi.”

“Khai phá khu tầng hầm ngầm, mấy anh điều tra được cái gì rồi?”

“Theo lời anh nói, ở đó xác thực có tầng hầm ngầm, nhưng đã được dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, ngoại trừ tàn thuốc khói thuốc cùng với mùi rượu nồng nặc rathì cái gì cũng không có. Xem ra bọn họ đã nhận được tin tức rồi, toàn bộ đều bị thanh lý hết.”

Tưởng Xuyên nhú mày, “Chắc.”

Tào Nham thở dài, “Tên Khương Khôn này, vừa giao hoạt lại cần thận, muốn bắt hắn không đơn giản như vậy.”

Tưởng Xuyên cười lạnh: “Giao hoạt đến đâu cũng sẽ lòi đuôi cáo ra thôi.”

“Bên anh có tình huống gì sao?”

“đang đợi thôi.” Tưởng Xuyên nói, “Chúng ta gặp nhau đi.”

Tối buổi chiều, Tưởng Xuyên lấy điện thoại ra xem. Tần Đường vẫn chưa nhắn tin trả lời anh, anh nhú mày, trực tiếp gọi điện thoại chocô.

Đợi rất lâu vẫn không có người nghe máy.

Lại gọi tiếp vài lần, tình huống vẫn là như vậy.

Tưởng Xuyên cắn răng, nói với Tào Thịnh, Tào Thịnh lập tức cử người đi dò xét.

“Tần Đường đang ở trong phòng làm việc.”

Sắc mặt Tưởng Xuyên trầm xuống, cô cố tình không nghe điện thoại.

Rút một điều thuốc từ trong bao thuốc ra, Tào Thịnh cũng đưa tay ra: “Cho tôi một điều.”

Hai người dựa vào góc tường hút thuốc. Tưởng Xuyên nhú mày, tối hôm qua, hai người trừ bỏ bước cuối cùng thì điều gì nên làm không nên làm cũng làm cả rồi, vậy mà cô gái này hôm nay còn bày ra dáng vẻ như vậy cho anh xem.

Trước đây sao anh lại không biết cô có thủ đoạn đến vậy nhỉ?

Nhớ tới tối hôm qua, cơ thể liền không tự chủ mơ hồ nổi lửa, anh cắn chặt điều thuốc trong miệng, nghiêng răng nghiêng lợi hút.

Giây tiếp theo, liền bị sặc.

Tào Nham kì quái liếc nhìn anh một cái, cười nhạt: “Cáo già rồi mà hút điều thuốc thôi cũng sặc, cứ như là tay mơ í.”

Tưởng Xuyên ném thẳng điều thuốc xuống, dùng chân di di dậm tàn thuốc, “Tôi đi trước.”

.....

Buổi tối khi trở lại nghĩa trạm, A Khởi đang đi đổ nước, thấy anh liền hô lên: “anh Tưởng.”

Tưởng Xuyên gật đầu, A Khởi chạy tới, nhỏ giọng nói: “Lại có người tới nha.”

Tiểu Thành nghe tiếng cũng chạy ra, vui vẻ hô lên thành tiếng.

Tưởng Xuyên nhú mày: “Ai?”

A Khởi: “Phụ nữ, lớn lên khá xinh đẹp.”

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 38

Nghĩa trạm thỉnh thoảng cũng sẽ có người tới. Vào kì nghỉ, học sinh được nghỉ dài, thỉnh thoảng cũng sẽ có phụ huynh mang con của họ tới đây để trải nghiệm.

Người lui tới hỗn độn, nhưng phần lớn đều là những người lương thiện.

một người phụ nữ đẹp ư? Trong khoảng thời gian này, người phụ nữ xinh đẹp từng tới đây chỉ có Tần Đường.

Như cảm nhận được gì đó, Tưởng Xuyên ngẩng đầu.

Lộ Toa đang đứng ở đầu hành lang tầng hai, dựa vào lan can cầu thang nhìn xuống, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt anh, đôi môi tô son đỏ mỉm cười.

Tưởng Xuyên bình tĩnh đối diện cô vài giây, vẻ mặt bình tĩnh không gợi sóng. Tiểu Thành theo ánh mắt anh nhìn về phía Lộ Toa, gãi đầu nói: “Chị Tần Đường cũng sẽ không quay lại, cho nên em liền để cô ấy ở phòng đó. Phòng đó sạch sẽ, ánh sáng cũng tốt.”

Tưởng Xuyên nhàn nhạt quét mắt nhìn cậu ta một cái, “Tôi có nói cô ấy không trở lại sao?”

Tiểu Thành há hốc miệng, A Khởi cũng nói: “Có mà. Hôm qua anh có nói đó.”

Tưởng Xuyên lạnh giọng: “Tôi nói cô ấy sẽ không bao giờ trở lại à?”

Tiểu Thành và A Khởi cả người run lên, cũng không biết sao bầu không khí lại trở nên đè nén như vậy.

Hai người đứng co rúm lại, Tiểu Thành thử hỏi: “Nếu không, em sắp xếp cho cô ấy một phòng khác?”

“không cần.”

Tướng Xuyên đi nhanh vào phòng khách.

Dì Quế kêu lên: “Đến giờ ăn cơm rồi.”

Lộ Toa xuống nhà, Tiểu Thành nhìn cô ta cười cười: “Chị Lộ Toa ăn cơm.”

Lộ Toa hỏi, “Tôi không thể ở lại gian phòng kia sao?”

Tiểu Thành vội vàng lắc đầu: “không không, có thể ở lại, có thể ở lại mà.”

Lộ Toa cười cười: “Vậy là được rồi.”

Trước khi Tướng Xuyên đi, trên bàn ăn có nhiều hơn một người, đó là Tần Đường, Tướng Xuyên ra ngoài một chuyến, sau khi trở về người lại đổi thành Lộ Toa. Ánh mắt Lữ An lướt qua lướt lại trên người hai người. Anh quen Tướng Xuyên sớm nhất, cũng là người duy nhất trên bàn ăn này biết được mối quan hệ của Tướng Xuyên và Lộ Toa.

Người phụ nữ này tới đây làm gì?

Muốn quay lại à?

A Khởi nhìn về phía Lộ Toa, nhỏ giọng hỏi: “Đồ ăn có hợp khẩu vị của chị không ạ?”

A Khởi cảm thấy Lộ Toa và Tần Đường giống nhau, đều là những người phụ nữ vừa xinh đẹp lại có tiền, chính là đại gia, là bạch phú mỹ trong miệng mọi người, cho nên sinh hoạt sẽ không giống bọn họ. Cơm canh đạm bạc Tần Đường không kén chọn nhưng không biết Lộ Toa có giống như vậy không.

Lộ Toa cười: “Ăn rất ngon. Tay nghề của dì Quế không tồi, sau này cháu còn muốn theo dì để học hỏi thêm đây.”

Dì Quế thụ sủng nhược kinh, có chút xấu hổ cười: “Cô thích là tốt rồi, tôi cũng không có tài năng gì...”

Sau khi ăn xong, dì Quế và A Khởi đi dọn dẹp, vào phòng bếp rửa bát, dì Quế nói: “Dì còn tưởng cô gái này sẽ rất khó hầu hạ, không ngờ cũng là người dễ nói chuyện, giống Tần tiểu thư, tuy nhìn có vẻ khó ở chung nhưng thực ra đều là người tốt.”

A Khởi vừa rửa chén vừa nhìn ra ngoài, nhỏ giọng nói: “Thực ra cháu vẫn cảm thấy chị Tần Đường tốt hơn một chút.”

Dì Quế cười: “Đúng là tốt thật, lớn lên xinh đẹp, lại còn tốt bụng.”

A Khởi nói: “Cháu cảm thấy chị Lộ Toa này coi trọng anh Tường, lúc này ăn cơm, cháu thấy ánh mắt chị ấy lén lút nhìn về phía anh Tường. Trước khi chị Tần Đường không có như vậy....”

Cho nên, trong lòng cô có chút không vui.

Cảm thấy Lộ Toa này chính là dạng phụ nữ có thể nửa đêm đến gõ cửa phòng Tường Xuyên.

Dì Quế thu lại nụ cười: “A Khởi, tâm tư của cháu đừng đặt trên người Tường Xuyên nữa. Trong lòng cậu ấy không có cháu.”

A Khởi hơi dừng lại, cúi đầu, chán nản nói: “Cháu biết....”

Dì Quế vỗ đầu cô: “Tiểu Thành cũng khá tốt mà.”

A Khởi trừng mắt: “Cháu mới không thích cậu ta đâu, lớn lên chả đẹp gì cả.”

“Ôi cái đứa nhỡ này.....có đẹp cũng đâu thể mài ra cơm mà ăn chứ.”

“Có thể mà....”

.....

Tưởng Xuyên đứng trong sân viện hút thuốc, Lữ An hạ giọng hỏi: “Sao cô ta lại tới đây?”

“không biết.”

Lữ An quay đầu lại nhìn người phụ nữ đang ngồi trong phòng khách, “Tôi cảm thấy....chuyện này không đơn giản. anh nên cẩn thận một chút.”

Tưởng Xuyên búng tàn thuốc, nói: “Nếu thực sự có chuyện, anh hãy bảo Tiểu Thành dẫn hai người kia tránh đi nơi khác.”

“Tôi biết rồi.”

Cũng không còn cách nào khác cả.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, Lữ An quay đầu lại nhìn, sau đó xoay người rồi đi.

Tưởng Xuyên thoáng quay đầu lại, nhả ra một vòng khói, “cô tới đây làm gì?”

Lộ Toa nhìn anh: “anh nó xem?”

Tưởng Xuyên không hề hé răng, hút thuốc xong, ném tàn thuốc xuống đất, dùng chân di di.

“anh có người trong lòng thật ư?”

“Ừ.”

“Tần Đường?”

Tưởng Xuyên bất động thanh sắc, liếc nhìn cô ta một cái: “không liên quan đến cô.”

“anh không xứng với cô ấy.”

“Thế sao?”

“Trong lòng anh nhất định cũng nghĩ như vậy.”

Tưởng Xuyên cười khê: “Tôi không nghĩ như vậy.”

Tưởng Xuyên chậm rãi thu lại nụ cười: “Dù sao cũng xứng đôi hơn khi ở với cô.”

anh ba lần bốn lượt nói chuyện không chút lưu tình, đến nửa điểm tình cảm cũng không cho, Lộ Toa cuối cùng cũng không nhịn được nữa: “anh.... Đúng là càng ngày càng không thú vị.”

Tưởng Xuyên quay đầu lại, cười nhạt thành tiếng: “thì sao? Tức quá thì có thể rời khỏi đây.”

Sắc mặt Lộ Toa lập tức khôi phục lại sự bình tĩnh: “Tôi không đi.”

“cô cũng biết rồi đấy, chỗ này của tôi không nuôi người ăn không ngồi rồi, hoặc là làm việc, hoặc là quyền tiền quyền vật.” Tưởng Xuyên nhìn cô ta chăm chăm: “cô chọn loại nào?”

“Tôi chọn....” Lộ Toa tới gần, dính sát vào người anh: “Bồ anh, được không?”

Tường Xuyên vẫn cười như cũ: “cô thấy sao?”

Lộ Toa nhìn anh ý cười không chạm đến đáy mắt, chậm rãi thu hồi lại tươi cười.

Tường Xuyên xoay người rồi đi.

.....

Lộ Toa tới được một khoảng thời gian rồi, cũng thực sự bỏ ra một số tiền thuê một xe tải vật tư, để Lữ An và Tiểu Thành mang vào trong núi.

Lộ Toa ngồi trên hành lang tầng một, laptop để trên đùi, ngón tay gõ như bay trên bàn phím.

A Khởi ngồi ở băng ghế nhỏ trong sân, lặng lẽ đánh giấc cô ta.

Tối hôm qua cô thấy Lộ Toa đến gõ cửa phòng Tường Xuyên, nhưng.... Tường Xuyên không cho cô ta vào.

cô ta đến đây đã được nửa tháng rồi, cũng không biết tối hôm qua là lần thứ bao nhiêu nữa..... A Khởi phần nộ xé vỏ túi, Lộ Toa lại dường như cảm nhận được ánh mắt của A Khởi, đột nhiên nâng mắt lên nhìn, A Khởi vội vàng cúi đầu. Cũng không biết tại sao cô lại có chút sợ Lộ Toa.

Tuy rằng ánh mắt không quá lạnh lùng, nhưng A Khởi vẫn cảm thấy có chút không thoải mái.

Lộ Toa cười một cái, gập máy tính lại.

đi về phía A Khởi, mỉm cười nói: “A Khởi, chúng ta đi dạo phố đi.”

A Khởi kinh ngạc ngẩng đầu: “Nhưng....nhưng em còn phải trông nhà.”

Lữ An dẫn một nửa người đi rồi, ban ngày Tưởng Xuyên về cơ bản là không ở nhà, Lộ Toa rủ cô đi dạo phố, vậy thì trong nhà chỉ còn lại dì Quế.

Lộ Toa nhìn lướt một vòng trong sân viện, cười: “Trong nhà cũng không có đồ gì đáng giá mà. Hơn nữa không phải còn có dì Quế sao?”

“Nhưng.....Nhưng.....” A Khởi có chút do dự. Đã rất lâu rồi cô không đi dạo phố, lần cuối cùng là hơn nửa tháng trước, lúc đi dạo chợ đêm với Tiểu Bạch.

Lộ Toa mỉm cười, kéo tay A Khởi: “Đi thôi, đi một chút thôi mà, chị mời em ăn cơm.”

A Khởi vẫn do dự: “anh Tưởng bảo em trông nhà mà....”

Lộ Toa xoay người lại cười: “Chị đi thay quần áo. Nếu em muốn đi thì cũng đi rửa mặt thay đồ luôn nhé.”

A Khởi nhìn theo bóng dáng thướt tha của Lộ Toa, xoa tay, sau đó chạy vào phòng bếp tìm dì Quế: “Dì Quế, cháu đi chơi một lát nhé.”

Dì Quế đang nhào bột: “A? đi với ai thế?”

“Đi...đi cùng chị Lộ Toa ạ.”

“Ô.....” Dì Quế nói: “Đi cùng cô ấy sao? Vậy thì cháu chỉ có thể xem thôi, cũng không mua được gì mà.”

A Khởi căn môi, “Cháu chỉ là muốn đi xem một chút thôi, không mua.”

Dì Quế cười: “Vậy cháu đi đi.”

A Khởi nhoẻn miệng cười đáp lại: “Vậ cháudđây.”

A Khởi thaymộtbộ váy xinh đẹp, còn xịt nước hoa được Tần Đường cho, có chút then thùng đứng đợi Lộ Toa dưới nhà.

Lộ Toa đến bên cạnhcô, nhướn màynói: “Trang điểmithậtlà xinh nha.”

A Khởi cười, Lộ Toanói: “Còn xịt cả nước hoa à?”

Chanel, đâykhônggiống thứ mà A Khởi có thể mua.

A Khởi gật đầu: “Vâng ạ, chị Tần Đường tặng em đó.”

Lộ Toa nhìncôấy, “Ừ, chúng tadithôi.”

.....

Tường Xuyên nắm chặt tờ giấy chứng nhận trong tay. Trong ảnh làmộtchàng trai khoảng hơn 20 tuổi, mặc cảnh phục, tràn ngập sức sống tuổi trẻ, ánh mắtanhkhí.

Đây là ảnh chụp khoảng 8,9 năm trước, khianh mới vào cảnh đội.

Năm 25 tuổi, bị tước bỏ cảnh tích, tấm giấy chứng nhận này trở thành vật tưởng niệm duy nhất củaaanh, thỉnh thoảngsẽmang ra nhìn lạimộtchút. Cũng chỉ có thứ này có thể chứng minhahnhđãtừng làmộtngười cảnh sát.

Tường Xuyên bỏ giấy chứng nhận vào trong phong bì, viết địa chỉ xong, đưa cho Tào Nham: “Gửidìgiúp tôi.”

Tào Nham nhìn nhìn: “Cái gì thế?”

“mộtđồ vật rất quan trọng, có người nhớ nó.” Tường Xuyên cườimộtcái, có vài phần bất đắc dĩ, “Mấy hôm nay luôn có người theo dõi

tôi, tôi sợ mình gửi đi sẽ bị người khác lấy mất, đành phải nhờ anh giúp một tay.”

Gửi cho cô, cô sẽ vui hơn.

Tào Nham ước lượng phong bì trong tay, rất nhẹ, như là không có trọng lượng.

“Được.”

“Chuyện tôi bảo anh điều tra, tra được chưa?”

Sắc mặt Tào Nham trở nên nghiêm túc: “5 năm trước Lộ Toa bắt đầu trở thành một đấu giá viên, trùng hợp chính là, mỗi một lần cô ta tham gia đấu giá, nhất định người của tập đoàn Côn Luân sẽ có mặt, hơn nữa nhất định sẽ đấu giá được đồ, giá cả đều xa xỉ.”

Đầu lưỡi Tưởng Xuyên liếm một vòng quanh răng, ngả người vào ghế dựa, “Hình thức đấu giá như thế nào?”

Tào Nham: “Có tư nhân, có công khai, cũng có cả hội đấu giá từ thiện. Nhưng tư nhân thì hơi khó điều tra, do mấy người đó đều có thân phận đặc thù, hơi khó động vào.”

Tưởng Xuyên không hỏi lại nữa, những việc này đều có cảnh sát xử lý, anh không lo.

Hy vọng duy nhất chính là mong sao Khương Khôn sớm lọt lưới.

Tào Nham thở dài: “Chuyện này liên lụy quá lớn, có một số người không thể động vào được, cho nên chỉ đành cứng đối cứng với Khương Khôn, tìm được bằng chứng vững chắc.”

Tưởng Xuyên châm thuốc, vẫn không hé răng.

Tào Nham đá vào chân ghế anh đang ngồi: “anh có thể hé răng một câu không??”

Tưởng Xuyên đứng lên, “Những chuyện này tôi nhúng tay quá nhiều sẽ ảnh hưởng không tốt, đây là chuyện của cảnh sát mấy người.”

Sau đó xoay người rời đi.

Tào Nham nhíu mày, ảnh hưởng gì không tốt chứ? Chuyện của cảnh sát mấy người ư.....

Có phải bản thân anh cũng đã quên, anh cũng chính là một người cảnh sát rồi không?

Nhưng nghĩ lại thì có lẽ Tưởng Xuyên sợ ảnh hưởng đến Tào Thịnh đi, bởi để cho Tưởng Xuyên tham dự vào vụ án lần này, là do Tào Thịnh sử dụng tư quyền. Vụ án này kết thúc, Tào Thịnh nhất định có thể thăng chức.

“Đợi chút, chúng ta đi làm chén rượu đi?”

Tưởng Xuyên quay lại, “Được, đi thôi.”

Chuyện phiền lòng nhất của Tưởng Xuyên bây giờ chính là từ sau khi anh trở về, Tần Đường tiểu cô nương kia liên tục không để ý đến anh nữa, cho dù anh gọi điện thoại bao nhiêu lần cũng không chịu nghe máy.

Cho nên sau đó, anh liên tục không gọi nữa.

Tưởng Xuyên biết cô rất cố chấp với chuyện của anh, cho nên anh lo lắng cô sẽ xảy ra chuyện, còn để Tào Thịnh phái người đi theo cô, nếu có tình huống xảy ra anh cũng có thể biết được sớm nhất.

Anh thiếu cô một sự yên tâm.

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìn đồ vật trong tay Tào Nham: “Đầu tiên gửi thứ này đi trước đã.”

Tào Nham: “Gấp cái gì? Trời đã tối đen rồi, sáng sớm mai sẽ đi gửi cho anh.”

Tưởng Xuyên vẫn bất động: “Gửi trước đã.”

“Gấp như vậy sao?”

“Ừ, cho yên tâm.”

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 39

Sắc trời tối đen, trong nghĩa trạm chỉ còn một ngọn đèn ngoài sân là còn sáng.

trên tầng hai là một mảng đen như mực, hai bóng đen cẩn thận lại gần cửa phòng Tường Xuyên, ngồi xổm ở ngoài cửa hí hoáy.

“Thế nào?”

“CMN, khóa rồi.”

“Có thể mở không?”

“Đợi chút, để tôi thử xem....”

“Cạch....”

Cửa mở.

Hai bóng đèn đi vào, đóng cửa lại, ngậm đèn pin trong miệng bắt đầu tìm tòi, “Bên này tôi không thấy, bên đó của anh có không?”

“không có, sao lại thế nhỉ?”

“Chúng ta thử tìm lại xem sao.”

.....

Lộ Toa dẫn A Khởi tới một nhà hàng Trung Quốc xa hoa, A Khởi nhìn ngó khắp nơi, khi ngồi xuống còn đưa tay sờ xuống ghế sofa dưới mông,

nhìn cô ta cười: “Chị Lộ Toa, nơi này có phải quá đắt rồi hay không..... Hay là chúng ta đổi sang nhà hàng khác đi.”

Lộ Toa cười, gọi người phục vụ tới gọi món, hỏi A Khởi muốn ăn gì, A Khởi vừa nhìn đến giá cả bên trong liền không có mặt mũi nào gọi món nữa.

Lộ Toa gọi xong đồ ăn, nói: “Chị đi gọi điện thoại một chút.”

A Khởi gật đầu.

Lộ Toa đi thẳng đến phòng bao ở cuối cùng, đẩy cánh cửa gỗ đỏ khắc hoa ra, ôn nhu nói: “anh Khôn.”

Khương Khôn dang tay khoác lên hai bên thành ghế, hất cằm chỉ sang bên cạnh: “Lại đây ngồi với anh một lát.”

Lộ Toa nghe lời đi qua, ngồi xuống bên phải hắn. Khương Khôn đưa tay quăn một lọn tóc xoắn của cô ta: “Thế nào rồi?”

Lộ Toa nói: “không phát hiện điều gì cả. anh ta mỗi ngày không ghé nghĩa trạm thì sẽ đến cái công ty vận chuyển nhỏ kia, thỉnh thoảng lại đưa đồ cho bọn trẻ trong núi.”

“Thế sao?” Khương Khôn cười lạnh.

Lộ Toa do dự một chút, nói: “anh Khôn, em cảm thấy anh ta hẳn không phải giống như anh nghĩ đâu.”

Khương Khôn hí mắt, tỏ ra nguy hiểm: “Sao? Em vẫn chưa dứt tình với anh ta à?”

“không có không có.” Lộ Toa vội vàng lắc đầu, “Em cùng anh ta làm gì còn tình gì nữa chứ, mở cái công ty vận chuyển bé tí kia, hơn một nửa tiền

kiếm được đều đổ cả vào cái nghĩa trạm, em ở cùng anh ta không phải là tự tìm khổ sao?”

Khương Khôn cúi đầu, lạnh lùng nói bên tai cô ta: “Lộ Toa, đừng phản bội tôi, cũng đừng lừa gạt tôi.”

Lộ Toa bình tĩnh lại, thân hình mềm nhũn dựa vào người hắn ta: “anh Khôn, anh nói gì vậy chứ.....”

Khương Khôn xoa đầu cô ta, cười lớn: “Ngoan!”

một lúc sau, Lộ Toa ngồi dậy, “Em phải đi đây.”

nói xong liền đứng dậy bước ra khỏi phòng bao.

một giờ sau, điện thoại của Triệu Phong vang lên. anh ta nghe xong liền quay sang nhìn Khương Khôn: “anh Khôn, không tìm thấy.”

Khương Khôn hạ mắt xuống, đáy mắt lạnh lẽo như băng.

.....

Dì Quế ở phòng bếp bận rộn, nhào bột, xắt thịt, thái rau chuẩn bánh bao để ngày mai bán.

Trong nghĩa trạm chỉ còn một mình bà, A Khởi đã ra ngoài rồi, cho nên bà gọi điện thoại cho Tưởng Xuyên. Tưởng Xuyên nghe xong dặn bà đừng đi lung tung mà hãy ở yên trong phòng, cũng không trở về.

.....

Quán nướng ăn khuya, Tưởng Xuyên buông chai rượu xuống, nhìn đồng hồ: “Thời gian cũng không sai biệt lắm rồi.”

Tào Nham hỏi: “Sao anh biết bọn họ muốn tìm giấy chứng nhận của anh?”

Lúc trước Triệu Kiến Hòa bị bỏ tù, Khương Khôn cũng đã hoài nghi Tưởng Xuyên là nằm vùng, nhưng Hàn đội và Tào Nham đã sớm có chuẩn bị, hồ sơ cá nhân của Tưởng Xuyên đã sớm bị điều chuyển, Khương Khôn không tra, sự chú ý càng dồn trên người Tưởng Xuyên, hoàn toàn xem nhẹ một người khác bên cạnh mình là Lâm Hạo, thiếu chút nữa thì bị đánh gục.

Sau đó, làm một hồi chiến đấu kịch liệt, Lâm Hạo bị trọng thương, xảy ra va chạm với một chiếc xe việt dã, lăn xuống núi, mà ông trời đúng là đã giúp Khương Khôn một tay, bởi Lâm Hạo đã chết.

Chết thì cũng hết đối chứng.

Tưởng Xuyên cũng bởi vậy mà bị liên lụy vào một mớ rắc rối lớn, bị tước bỏ cảnh tịch, hoàn toàn rời khỏi cảnh đội.

Vì để bảo vệ sự an toàn của anh mà toàn bộ tư liệu liên quan đến anh, bao gồm cả Lâm Hạo đều bị tiêu hủy hoàn toàn, cho nên mấy năm nay Khương Khôn mới không tìm anh gây phiền toái.

Bây giờ, Tưởng Xuyên lại tự mình dây vào, lần này Khương Khôn nhất định sẽ không dễ dàng buông tha anh như thế nữa.

Tưởng Xuyên ăn xong một xiên thịt dê, nhả ra một từ: “Đoán.”

Lộ Toa là một người phụ nữ thông minh, khoảng thời gian 2,3 năm ở bên cạnh anh kia, cũng đủ để cô ta ít nhiều hiểu biết anh. Theo suy nghĩ của Lộ Toa, nếu anh thực sự là cảnh sát, kể cả có bị tước bỏ cảnh tịch, bị tiêu hủy toàn bộ tư liệu, nhưng nhất định sẽ giữ lại gì đó bên mình.

Tỉ như anh chụp cùng đồng nghiệp. Tỉ như giấy chứng nhận.

Làm một cảnh sát năm vụ điều kiện kị nhất chính là ảnh chụp cùng đồng nghiệp, cho nên thứ còn lại chỉ có thể là giấy chứng nhận.

Tào Nham nhú mày: “Vậy thì anh vội vàng gửi đến Bắc Kinh cho nhà đầu kia làm cái gì?”

“Coi thích, nên tôi đưa cho coi thôi.”

Tào Nham: “.....”

thật là khó hiểu, anh ta chính là một chút cũng không thể hiểu nổi mà.

Hai người uống xong chai bia cuối cùng, Tào Nham cho người đưa Tưởng Xuyên về, để nếu trên đường chẳng may gặp chuyện cũng có người giúp một chút.

Xe Jeep màu đen tiến vào trong sân.

Tưởng Xuyên xuống xe, A Khởi và Lộ Toa đã về rồi. A Khởi môi hồng kiêu diễm, có chút xấu hổ nhìn anh.

Tưởng Xuyên liếc nhìn A Khởi một cái: “Mới mua son à?”

Màu sắc đó không thích hợp với A Khởi chút nào cả.

Lộ Toa cười: “Là tôi tặng coi đó.”

Tưởng Xuyên nhú mày.

A Khởi cho rằng ngại, cúi đầu. Nghĩa trạm người đến người đi, Tưởng Xuyên trước kia đã từng dặn dò qua, đồ người khác đưa thì hãy tận lực từ chối. Son môi là Lộ Toa nhất định muốn nhận, cô từ chối không được, hơn nữa cũng thực sự thích, cho nên mới nhận.

Lộ Toa: “Sao? Chỉ cho phép Tần Đường tặng nước hoa nhưng không cho phép tôi đưa son môi sao?”

“Nhàm chán.” Tưởng Xuyên phun ra một câu sau đó xoay người lên tầng.

Lộ Toa vỗ vai A Khởi: “Đừng để ý đến anh ta, lần sau lại đi dạo cùng chị tiếp nhé.”

A Khởi thấp giọng ừm một tiếng, mím mím đôi môi tô son hồng hồng. Thực ra chính bản thân cô cũng thấy mình tô son lên cũng không đẹp lắm...

Lộ Toa quay đầu lại nhìn, trên cầu thang đã không còn bóng người nào nữa.

Sau khi lên tầng, cô ta liền nghe thấy từ phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy.

cô ta đứng ở ngoài cửa trong chốc lát, giơ tay, nhẹ nhàng gõ cửa: “anh Tưởng.”

Tiếng bên trong vẫn không ngừng.

Vài phút sau, Tưởng Xuyên quần áo đầy đủ từ phòng tắm ra: “Cứ tự nhiên.”

nói xong cũng không quay đầu mà đi thẳng về phía cuối hành lang.

Căn phòng thoát nhìn không có gì khác biệt, nhưng kể từ khi Lộ Toa tới, anh vẫn luôn đề phòng, cho nên vẫn phải thận trọng vết bị lục lọi.

Lộ Toa đứng tại chỗ, căn môi.

Tưởng Xuyên người này, đối với anh thì sẽ rất tốt, nhưng một khi tàn nhẫn lên, thì đúng là đủ tàn nhẫn.

.....

Sau khi rời khỏi phòng làm việc, Tần Đường đến thẳng bệnh viện. Bác sĩ nói Chu Kỳ khôi phục rất tốt, mấy năm nay cũng bởi luôn có người cẩn thận chăm sóc, không ngừng mát xa cho nên cơ bắp trên người cũng không bởi vì giấc ngủ kéo dài mà bị teo lại, cộng thêm một khoảng thời gian luyện tập, công năng của cơ thể về cơ bản đã khôi phục bình thường.

Ngày mai là có thể xuất viện để về nhà tĩnh dưỡng rồi.

Chỉ là, Chu Kỳ ngủ say 5 năm, đôi mắt với 5 năm trắng xóa, có chút không biết phải làm sao.

Ý của cha Chu mẹ Chu là muốn cậu ở nhà ôn tập, sau đó sang năm tham gia thi đại học. Chu Kỳ thì cảm thấy một người 22 tuổi như mình, cùng một đám nhóc đi học thì quá buồn cười, cho nên rất mâu thuẫn.

Lúc Tần Đường đến bệnh viện, Chu Kỳ đang ngồi trên giường hờn dỗi.

Thấy cô tới liền gọi: “Chị An An.”

Tần Đường đặt túi đồ ăn lên bàn, “Ăn cơm trước đã.”

Hai người cùng nhau ăn cơm, Tần Đường nhìn cậu: “Vì sao không muốn thi đại học? không thi đại học thì sao mà vào đại học được chứ?”

“Sao lại nhất định phải vào đại học chứ?” Chu Kỳ không cho là đúng.

“Vậy em muốn làm gì? Ăn bám?”

“.....”

Chu Kỳ lập tức trở mặt, “Sao có thể?! Em có thể đến công ty giúp ba em mà, bắt đầu học từ đầu cũng được, không nhất thiết phải vào đại học.

Nếu không chờ em học xong đại học, chẳng may ba mẹ lại bắt em học thêm cái bằng thạc sỹ tiến sỹ gì đó, học xong cũng đã 30 tuổi rồi, đến lúc đó thì còn làm cái gì được chứ.”

Tần Đường cắn đũa trầm mặc trong chốc lát.

“Tại chị, là chị làm em chậm trễ 5 năm.”

Chu Kỳ so với lúc này còn cuống hơn, mặt đỏ tai hồng: “không cho phép chị nói như vậy, đây là chuyện của em, sao có thể trách chị chứ! Em nghe mọi người là được chứ gì! không phải chỉ là thi đại học thôi sao? Lớn tuổi thì sao chứ? Lớn tuổi còn có thể làm đại ca, mạng chết tên nhóc nào không nghe lời!”

“.....” Tần Đường không còn lời nào để nói nữa, “Em chịu khó học tập, nhưng đừng ép buộc bản thân phải căng thẳng quá.”

Chu Kỳ trừng mắt, “Sao có thể!”

Tần Đường không tranh cãi với cậu nữa, chỉ cần cậu chịu thi đại học, cô liền có thể ăn nói với cha mẹ của cậu rồi.

“Ăn cơm đi.”

“Vâng.”

Chu Kỳ ngược mắt đánh giắc cô, cả nửa ngày sau mới mở miệng, “Chị An An, chị có bạn trai rồi sao?”

Tần Đường ngốc lảng, một lát sau mới nói: “Ừ.”

Chu Kỳ nhìn cô chăm chăm, có chút không tin nói, “thật sao?”

Tần Đường liếc nhìn cậu một cái, “thật.”

“Vậyanhấy trông như thế nào? Làm cái gì? Có ở Bắc Kinhkhông?”

Làm gì ư? Đến chínhcôcũngkhôngbiết nữa.

côđối với Tưởng Xuyên gần như làkhôngbiết gì cả, nghĩ đến điều này,côđột nhiên cảm thấy vô lực.côthựcsựkhôngmuốn tiếp nhận đoạn tình cảm nàymộtcách bị động như vậy, nếu Tưởng Xuyênkhôngchocômột câunói.....

Tần Đường trầm mặc trong chốc lát, “Ăn cơm.”

.....

“Chị Tần Đường, chị phòng, liếc mắtmột cái liền nhìn thấy túi văn kiệntrên bàn.côxé băng dán, bàn tay sờ sờmột chút, nhưngkhông sờ thấy gì cả. Lại kéo hẳn ra mới thấy bên trong cómột vật nhótầm bàn tay, nằm an tĩnh ở một góc túi.

côđốc ngược túi văn kiện lại,một tấm giấy chứng nhậnnhỏ rơi xuống mặt bàn.

trên đó có một tấm hình nhỏ,một chàng trai tóc ngắn, ngũ quan rõ ràng, mặt mày đen nhánh, nhưng rất tuấn tú, so với dáng vẻ bây giờ thì trẻ hơn không ít.

Tần Đường chậm rãi nhặt tấm giấy chứng nhận cảnh tịch kia lên, nhìn chăm chăm chàng trai trên ảnh sẽng sờ.

Cuối cùng ánh mắt dừng lại ở hàng số bên cạnh.

Số hiệu: 00613.

Tần Đường vuốt ve tấm ảnh nhỏ, mím môi lại, cuối cùng vẫn không nhìn được mà cong cong khóe miệng.

Loại cảm giác vô lực dưới đáy lòng chậm rãi biến mất, cục đá lớn cuối cùng cũng rơi xuống.

anh đã dùng phương thức này để nói với cô, anh không phải là người cầu, cũng không coi rẻ mạng sống.

Tần Đường ngồi xuống ghế dựa, đông tây gì cũng không có.

anh chỉ gửi cho một tấm giấy chứng nhận, một câu cũng không có.

Chu Đồng ở bên ngoài gõ cửa: “Chị Tần Đường, còn 10’ nữa chúng ta phải đến studio rồi.”

Tần Đường đáp lại, “Chị biết rồi.”

cô cất tấm giấy chứng nhận kia vào trong túi, bưng tách cafe trên bàn lên nhấp một ngụm, nhìn chăm chăm vào di động.

một lát sau, cô mở một trang web lên, đặt một vé máy bay.

Mười phút sau, cô đeo túi lên, cầm lấy máy ảnh ra khỏi văn phòng.

Người đại diện của cô đi tới, trưng ra khuôn mặt tươi cười: “Đường Đường, vừa rồi tôi mới nhận điện thoại.....”

Tần Đường cắt ngang lời của cô ấy, nói: “Sau khi chụp xong buổi chụp gần nhất, tạm thời không nhận thêm lịch chụp cho em nữa.”

Người đại diện: “.....Vì sao?”

Tần Đường: “Vì em có chuyện muốn ra ngoài một chuyến.”

Người đại diện khó có thể tiếp nhận được chuyện này, hoảng hốt nói: “Em vừa mới về hồi tháng 6, bây giờ lại muốn đi sao?”

“Ừ, chuyện rất quan trọng.”

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 40

đã ba hôm kể từ khi Tần Đường nhận được văn kiện, nhưng Tưởng Xuyên vẫn không nhận được cuộc điện thoại nào của cô như cũ. Anh đã bắt đầu đoán không ra suy nghĩ của cô rồi, hay là cô muốn hoàn toàn cắt đứt mọi chuyện?

Tưởng Xuyên không muốn phân tâm vào thời điểm này nên cũng không gọi điện thoại cho cô. Đám người kia không tìm thấy đồ mình muốn trong phòng anh, nghĩa trạm có thể được an bình một khoảng thời gian nữa. Nhưng loại an bình này lại giống như sự an tĩnh trước cơn bão lớn vậy.

Mấy hôm nay Lộ Toa thường không ở nghĩa trạm, đôi khi đêm cũng không về ngủ. Nhưng dù sao cô ta cũng là người trưởng thành rồi, không ai ép buộc được tự do của cô ta cả, cho nên dù có không trở về cũng không có gì lạ. Nhưng cô ta vẫn nói với A Khở một câu, sau đó A Khở sẽ báo lại cho Tưởng Xuyên.

Tưởng Xuyên nói: “không cần nói với anh.”

Tự nhiên có người luôn nhìn cô ta chăm chăm rồi.

Lần này Lộ Toa đến đây là được công ty cử đến. Ngày 9/8 ở Tây An có một buổi đấu giá tư nhân, Lộ Toa tham gia với tư cách là đấu giá viên, mấy hôm nay vẫn luôn vì chuyện này mà bận bịu.

Buổi tối, lúc Tưởng Xuyên trở về từ công ty vận chuyển liền thấy Tào Nham đang ở trong sân bê bát mì đứng ăn.

Tào Nham gõ chiếc đũa vào bát: “Tối đây ăn trực bữa cơm.”

Tưởng Xuyênđitới: “Là tối ăn trựcmộtbữa, hay là ăn trực nhiều bữa thế?”

Tào Nham cườimộtcái: “Khoảng thời gian này tôisẽđến đây ở vài hôm. Nơi này vắng vẻ, lại an tĩnh, nửa đêm có trộm cũngkhôngbiết.”

“Tùyanh.”

Tưởng Xuyên chịnóimộtcâu, sau đó cũngđivào nhà ăn cơm.

.....

Chiều hôm sau, Lộ Toađãtrở lại.

Tưởng Xuyên rất ít khi ở nhà vào ban ngày,côta vừa thấy liền gặp người ramộtlúc, bước nhanh đến trước mặtanh.

Tưởng Xuyên nhìncôta, cười nhạt: “côthựcsựcoi nơi này là nhà mình à? Khách sạn xa hoakhôngở lại chạy tới tận đây,côrảnh quá nhỉ.”

Lộ Toa cườinhẹ: “khôngđược sao?”

côta nhìn về phía người đàn ông mới tới trong nghĩa trạm: “Bạn củaanhà?”

Tưởng Xuyênkhôngnóichuyện.

Tào Nhamđitới, nhìncôta cười: “Tào Nham, đến đây để trải nghiệm cuộc sốngmộtchút.”

Lộ Toa nhìnanhchăm chú khoảng vài giây, hơi mỉm cười: “thìra là như vậy. Tôi là Lộ Toa.”

Tưởng Xuyên dựa vào gốc cây cổ thụ trong sân, rút một điều thuốc ra, Tào Nham nói: “Lộ tiểu thư hiện đang công tác ở đâu vậy? Hay cũng tới đây để trải nghiệm cuộc sống?”

Lộ Toa: “Tôi là đầu gia viên.”

cô ta liếc nhìn Tưởng Xuyên, nói: “Vì một người đàn ông.”

Tào Nham nhướn mày, bày ra dáng vẻ hiểu rõ.

Sau khi Lộ Toa lên lầu, Tưởng Xuyên liếc nhìn anh ta một cái: “anh cmn giả bộ thật là đủ chuyên nghiệp.”

Tào Nham cười: “Vị ki thi không à? Xem diễn xuất của chúng ta thế này, Oscar cũng thiếu chúng ta mấy cái cúp đó.”

một lát sau, Lộ Toa thay quần áo xong bước xuống nhà, làm một chiếc váy dài cổ chữ V màu đỏ rực, nhìn vô cùng phong tình vạn chủng.

Tưởng Xuyên liếc mắt nhìn một cái, lại nhớ tới Tần Đường. cô cũng rất thích mặc đồ màu đỏ, nhưng lại không giống Lộ Toa, khí chất lạnh lùng của cô khiến cô có thêm vài phần cảm giác là người sống chớ lại gần.

Tào Nham giả bộ ra ngoài mua thuốc lá, đi cùng Lộ Toa: “Trang điểm xinh đẹp đến như vậy, cô chuẩn bị đi hẹn hò à?”

Lộ Toa cười: “Do công việc thôi.”

Tào Nham cũng cười, hai người trò chuyện vài câu, sau đó dừng lại ở quầy bán đồ vật ở chỗ rẽ. Nửa phút sau, anh ta liếc mắt lên nhìn người đi đằng trước, liền thấy Lộ Toa lên một chiếc xe hơi rời đi.

.....

5r chiều Tần Đường xuống máy bay.côkhônggọi điện cho Tưởng Xuyên mà trực tiếp bắt xe tới nghĩa trạm.

trênđường bị tắc đường, cho nên lúc tới nghĩa trạmđãlà 8h.

côbảo tài xế dừng xe ở ngoài sân, tự mình kéo hành lýđivào, ngực đeo máy ảnh,điđượcmột nửa liền thấy hai bóng người cao lớnđangđứng hút thuốc ở trong sân.

Bước chân Tần Đường dừng lạimột chút, rồi lại tiếp tụcđivề phía trước. Bánh xe valy ma sát với mặt đường vang lên tiếng “lộc cộc lộc cộc”, khiến người đàn ông kia chú ý.

Tưởng Xuyên tay còndangđưa thuốc lên miệng, lập tức sừng sốt, đôi mắt đen nhìn chăm chắmcôgái vừa xuất hiện, sắc mặt nghiêm nghị.

Bịảnhìn như vậy, bước chân Tần Đường chợt có chút ngừng trệ.

Khoảng thời gian này,mộtcuộc điện thoạicôcũng chưa từng gọi choanh,anhgọi điện thoạicôcũngkhôngnhận, dùng loại thủ đoạn này để ép buộcanhchocômột lời giải thích.

Cuối cùng,côthăng.

Lữ An cũng ngây ramộtlúc, sau đó nhanh chóng phản ứng lại: “Là Tần Đường sao? Tôi còn cho rằngcô sẽkhôngđến đây nữa cơ đấy.”

Tần Đường lạnh nhạtnói: “Ainóitôikhôngtới cơ?”

Lữ An chỉ vào Tưởng Xuyên: “anhấynói.”

Tần Đường nhìn về phía Tưởng Xuyên, thần sắc Tưởng Xuyênđãkhôi phục lại như bình thường, cắn chặt điều thuốc trong miệng, nhúu mày nhìn cô.

Tiểu Thành và A Khởi thấy cô, cũng kinh ngạc không thôi, rất nhanh liền vây quanh cô. Tiểu Thành vô cùng cao hứng, “Chị Tần Đường, chị đã đến rồi! Em còn tưởng lại chị sẽ không đến nữa chứ.”

A Khởi cũng nói: “Đúng đó, anh Tưởng nói chị sẽ không tới nữa.”

Tiểu Bạch cười cười: “Bọn em đều cho rằng như vậy.”

Tần Đường quay đầu lại, không tiếng động liếc nhìn Tưởng Xuyên một cái.

Dì Quế đứng ở cửa phòng khách, cười tủm tỉm: “Đường Đường ăn cơm chưa?”

Tần Đường nói: “Còn chưa kịp ăn đâu ạ.”

Dì Quế nói: “Hết thức ăn rồi, dì Quế làm cho cháu bát mì nhé?”

Tần Đường gật đầu: “Làm phiền dì rồi, dì Quế.”

Dì Quế liên tục nói, không phiền không phiền, sau đó liền đi vào phòng bếp chuẩn bị.

Tiểu Thành gãi đầu, có vẻ ngượng ngùng: “Chị Tần Đường, phòng của chị có người ở...”

Tần Đường cũng không hỏi là ai. Nghĩa trọng người đến người đi, điều này cô cũng biết, cho nên phòng không cố định là chuyện thường. cô nói: “không sao. không phải vẫn còn phòng sao? Tôi ở một phòng khác cũng được.”

Tiểu Thành nhẹn hàng thở ra, A Khởi vội vàng nói: “Để em và Tiểu Bạch đến giúp chị dọn dẹp, chị ăn cơm xong là có thể lên lầu nghỉ ngơi rồi.”

Hai người nóixong liền xách hành lý lên lầu.

Tưởng Xuyên hút mộtđiều thuốc với tốc độ nhanh gấp mấy bình thường, ném tàn thuốc xuống, lấy chân di di, sau đóđiđến bên cạnhcô: “Lại đây vớianh.”

Tần Đường mím môi,đitheo phía sauanh.

Đúng lúc đó Tào Nham bước vào trong sân, chỉ nhìn thấymột côgáiđáng người yếu điệu, làn da trắng nõn, mặc mộtbộ đồ liền thân màu vàng nhạtđitheo Tưởng Xuyên lên tầng hai.anhta nhìn chăm chăm bóng lưng kia, hỏi: “côgáidó là ai vậy?”

Lữ An nhìn theo ánh mắtanhta lên lầu, cười ra tiếng: “Tần Đường.”

Tào Nham nhú mày,khôngphảicôgáikiđangở Bắc Kinh sao? Sao lại chạy tới đây rồi?

trênhành lang tầng hai, Tần Đườngnhỏgiọng gọianhmột tiếng: “Tưởng Xuyên.”

Tưởng Xuyênkhôngquay đầu lại, thân hình cao lên kéotrên mặt đấtmột cái bóngthậtdài. Tới cửa phòng rồi,anh mới dừng lại, quay đầu lại nhìncô, tay khẽ vặnmột cái, mở cửa phòng ra, tiếgnóitrầm thấp tràn đầysựđè nén: “đivào.”

Tần Đườngkhôngbiết đây làanhđanggiận hay là do chịu áp lực gì.

côđứng ở cửa, do dự vài giây.

côchưa từng vào phòng củanh, trước kia trùng hợp gặp nhau ở cửa, cửa phònganhluôn nửa khép nửa mở, chỉ có thể nhìn thoáng quामột nửa chiếc giường lớn, drap trải giường màu tối.

Giây tiếp theo, Tưởng Xuyên đuổi tay, kéocôvào.

Tim Tần Đường trong nháy mắt liền đập nhanh hơn, còn chưa kịp phản ứng, người đã bị anh đè lên cánh cửa. Anh cúi đầu nhìn cô, chậm rãi tới gần, dường như là chạm vào môi cô, khuôn mặt anh tuấn gần ngay trước mắt, mang theo hơi thở tràn ngập mùi thuốc lá phả lên mặt cô.

Trái tim Tần Đường treo lơ lửng, cho rằng anh sẽ hôn cô, giống như trước đây vậy, cường hân bá đạo mà hôn cô.

Thân hình cô cứng lại theo bản năng, hai chân dựa chặt vào ván cửa.

Hô hấp nhanh hơn, mà tai cũng bắt đầu đỏ.

Đợi vài giây, nụ hôn vẫn chưa rơi xuống,

cô cắn môi, ngược mắt nhìn anh.

Anh cũng nhìn cô.

Cô lập tức không chút suy nghĩ, ngẩng đầu, môi đưa lên, nhưng Tưởng Xuyên lại hơi nghiêng mặt, cho nên môi cô chỉ có thể nhẹ nhàng chạm vào khóe miệng anh.

Tần Đường ngẩn ngơ, mặt cũng đỏ lên, nhú mào nhìn anh chăm chăm. Tưởng Xuyên cầm lấy chiếc cằm tinh xảo của cô nâng lên: “không phải bảo em đừng tới rồi sao? Sao lại không nghe lời?”

Tần Đường cắn môi: “Em chỉ tới nhìn anh một chút thôi, mấy ngày nữa sẽ đi.”

“Nhìn cái gì?” anh lại cúi đầu tới gần.

Thời gian lâu như vậy không gặp, nói không muốn là giả, anh muốn đến đòi mạng rồi.

“Nhìn anh.” cô nói.

“Bởi vì tấm giấy chứng nhận kia?”

“Ừ.”

cô không chút do dự gật đầu. Tưởng Xuyên hít sâu vào một hơi, cảm thấy bản thân có chút không hiểu nổi đầu óc của cô. anh cho rằng anh làm như vậy là cho cô một sự đảm bảo, sau đó cô có thể yên tâm mà ngoan ngoãn ngây ngốc ở đó, chờ anh giải quyết xong mọi chuyện thì sẽ tới tìm cô.

Ngày tháng sau này còn dài, anh phải lên kế hoạch trước một chút.

Tần Đường dùng chân nhẹ nhàng cọ vào chân anh: “Em sẽ không ở lại lâu đâu mà. Chỉ nhìn anh một chút thôi rồi em sẽ đi ngay.”

Tưởng Xuyên bật cười, trêu chọc cô: “Vậy em muốn thấy như thế nào?”

Tần Đường đưa tay vòng lên cổ anh, ngẩng đầu lên hôn. Đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh.

Tưởng Xuyên hạ mắt, ánh mắt hai người nhìn nhau chăm chú.

Giây tiếp theo, anh liền đảo khách thành chủ, cắn lấy môi cô, hung hăng hôn. Đầu lưỡi xâm nhập vào, bàn tay to lớn ép sát gáy cô về phía mình, tay ôm lấy eo cô không ngừng dao động.

Hôm nay Tần Đường mặc một bộ đồ liền thân màu vàng nhạt, lưng đeo thắt lưng, cổ chữ V, lộ ra xương quai xanh tinh xảo cùng bộ ngực đầy đặn đang không ngừng phập phồng. Tay Tưởng Xuyên ở sau lưng cô không ngừng vuốt ve tìm khóa kéo, nhưng sờ cả nửa ngày cũng không thấy đâu. anh có chút không kiên nhẫn, hôn lên tai cô, cổ cô, bàn tay thô ráp từ cổ áo xâm nhập vào, nắm lấy bộ ngực đầy đặn, mềm mại của cô, liền có chút không kiềm chế được, cắn lỗ tai cô, bàn tay cũng không nhịn được mà dùng sức xoa bóp.

Tần Đường hít nhe một tiếng: “Đau.....”

Tưởng Xuyên dùng một chút, lực đạo cũng giảm bớt.

Vai áo nhanh chóng bị kéo xuống đến tận eo, Tưởng Xuyên bế ngang cô lên, xoay người ba bước gộp làm hai đến bên giường. Tần Đường bị anh ném xuống trên giường, một giây sau liền bị thân hình nặng nề của anh đè lên.

Tần Đường nằm dưới người Tưởng Xuyên, thân thể đã lộ ra một nửa.

Anh cắn vào cô, khàn giọng nói: “Thứ này cời như thế nào?”

Tần Đường hơi co người lại, cắn môi không nói.

Tưởng Xuyên dùng sức, cô dường như nghe được tiếng vải rách, vội vàng đè tay anh lại, hoang mang rồi loạn nói: “Anh đừng xé.....”

Tưởng Xuyên chống người lên, nhìn cô: “Vậy em tự cời đi.”

Tần Đường mặt mũi đỏ bừng, kéo chăn che cơ thể lại, nhỏ giọng kháng nghị: “Em còn chưa ăn cơm mà.”

Hơn nữa, lúc này mọi người đều nhìn thấy cô lên lầu cùng Tưởng Xuyên.

Lâu như vậy không ra ngoài, nếu lại thêm quần áo hồng nữa, người ta sẽ nghĩ thế nào đây?

.....

Dưới nhà.

Dì Quế lớn tiếng hô: “Mì được rồi này.”

Không có ai đáp lại.

Lữ An liếc mắt nhìn lên lầu một cái, nói với dì Quế: “Dì cứ để ở đó đi.”

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 41

Tưởng Xuyên thò tay vào trong chăn, xoa xoa phần bụng bằng phẳng của cô, hôn lên đầu vai lộ ra bên ngoài: “Đói thật sao?”

Tần Đường: “Rất đói.”

cô không muốn vừa mới đến liền lăn giường luôn với anh.

Tưởng Xuyên đang định lên tiếng thì điện thoại trong túi quần chợt đổ chuông, anh xoa người ngồi dậy, nhìn túp lều lố trên giường quần mình, xoa nhẹ một cái bên ngoài, sau đó mới rút điện thoại ra. Người gọi là Tào Thịnh.

anh hít sâu một hơi, sau đó mới nhận điện thoại.

Tào Thịnh nói: “Người đến chỗ anh chưa?”

Tưởng Xuyên nghe thấy tiếng sột soạt ở phía sau, quay đầu lại liền thấy Tần Đường đang ngồi chỉnh lại quần áo của mình, anh nhìn cô chăm chăm, nói:

“Ừ.”

Tào Thịnh: “Vậy được rồi, ở Bắc Kinh cũng không có chuyện gì. Một hôm nữa tôi sẽ về. Hơn nữa lần này Tần Đường đi Tây An là để tham dự buổi đấu giá tư nhân kia.”

Tưởng Xuyên nheo mắt lại, nhìn về phía Tần Đường đang bò xuống giường: “Tôi biết rồi.” Sau đó cúp điện thoại.

Tưởng Xuyên đuổi tay túm lấy cô. Tần Đường còn chưa kịp đứng vững liền bị kéo ngã ngồi trở lại, có chút bực tức: “anh làm cái gì thế?!”

Tưởng Xuyên hỏi: “Lần này em tới làm gì?”

Tần Đường nhìn thẳng vào mắt anh: “đã bảo là tới để nhìn anh còn gì.” cô dừng lại một chút, “Ừm, nhìn anh là chính, phụ là ba em có nhận lời mời tham gia một buổi đấu giá, em tới đây rồi thì tiện thể thay ba em tham gia luôn.”

Tưởng Xuyên nhìn cô vài giây, biết cô đang nói thật.

Tần Đường lại cho rằng anh không tin, giải thích thêm vài câu: “Sau khi em đặt vé rồi mới biết ba em muốn đi, thư mời đã được đưa đến tay ông từ một tháng trước rồi. anh cũng biết đấy, dù sao bây giờ quỹ An Nhất cũng là do em phụ trách, cho nên em tham gia cũng không có gì không phù hợp cả.”

Tưởng Xuyên nhéo bàn tay mềm mại của cô, nhẹ nhàng thở dài.

anh đứng dậy: “Xuống nhà ăn đi.”

Tần Đường cúi đầu kiểm tra bản thân, một bên kim tuyến bị anh kéo rách, cũng may nhìn không rõ lắm. Nhưng bộ đồ này cô mới mặc lần này là lần đầu tiên vậy mà cứ như vậy mà rách rồi. cô liếc nhìn anh một cái: “Em đi thay quần áo trước.”

Tưởng Xuyên ôm cô từ đằng sau, cúi người đè nửa người lên người cô, dán vào bên tai cô cười nhẹ: “Mặc quần áo như thế này thì em đi vệ sinh kiểu gì?”

Tần Đường bị hơi thở của anh phả vào làm đỏ hồng cả tai, cúi đầu chỉ cho anh xem khóa kéo ở bên hông ra: “Khóa kéo ở đây, là kéo ngang.”

Tưởng Xuyên liếc mắt nhìn, bảo sao anh sờ mãi mà không thấy.

Lại khẽ nhéo taicômột cái, cất tiếng mang theo cảnh cáo: “Lần sau không được mặc loại quần áo này nữa.”

Tần Đường cười, cố tình hỏi: “Vì sao?”

Tưởng Xuyên: “Xấu.”

Tần Đường: “.....”

cô cười không nổi nữa rồi.

cô mở cửa ra ngoài, liếc mắt nhìn ra sân, trong sân đã không còn ai. Sau đó thừa dịp mọi người không chú ý liền nhanh chóng đi về phía cuối hành lang.

A Khởi đang ở bên trong trái drap giường, thấy cô liền lấy làm lạ: “Chị Tần Đường, không phải chị ở dưới nhà ăn cơm sao?”

Tần Đường sờ sờ cánh tay, cúi người kéo valy lại: “Chị lên thay đồ.”

A Khởi “à” một tiếng, sau đó nói với Tiểu Bạch: “Qua đây giúp tôi một chút.”

Tiểu Bạch lập tức đi qua hỗ trợ.

Tần Đường lấy cái váy đỏ mua ở Vân Nam ra, đưa lưng về phía mấy cô, nhanh chóng cởi bộ đồ liền thân ra. A Khởi và Tiểu Bạch lén nhìn cô: làn da trắng như tuyết, phần lưng hiện ra đường cong nhu mì, vòng eo nhỏ gọn, hông vênh tròn, hai chân thon dài thẳng tắp.

Đừng nói là đàn ông, cho dù là phụ nữ nhìn cũng không đời mắt được.

Tiểu Bạch vừa kéo drap trái giường vừa hâm mộ nói: “Chị Tần Đường, dáng người của chị đẹp thật đấy.”

A Khởi căn môi, đột nhiên nhìn thấytrênđầu vaicôcó vết hồng hồng, liền “a”mộttiếng, vội chạy tới: “Chị Tần Đường, chỗ này của chị bị làm sao vậy?”

Tần Đường cúi đầu xuống nhìn.

“.....”

Nhanh chóng mặc váy vào, kéo vai áo lại,cô nói: “khôngsao, muỗi đốt thôi.”

A Khởi còn chưa kịp nhìnrõthìvết hồng kiađãbị che lại rồi.

“Muỗi gì cắn mà lại sưng thành như vậy chứ.....”

Tại Tần Đường ửng đỏ, dưới nhà, giọngnócủa dì Quế vang lên: “Đường Đường, mì sắp trướng rồi.....”

Tần Đường nhanh chóng để valy xuống bên cạnh: “Chị xuống trước, làm phiền các em rồi.”

Sau đó vội vàngđi xuống nhà.

Nghe thấy tiếng động cơ ô tô vang lên, lúcôvừa xuống dưới nhàthìchiếc xe Jeep đen cũng vừa phóng ra ngoài. Lữ An và Tào Nham vẫnđangngồi ở phòng khách xem TV, nhìn thấyôliền nở nụ cười. Tần Đường tỏ ra bình tĩnhđiđến trước bàn ăn, thực ra trong lòngđãsớm muốn phát điên.

Dì Quế sợ mì dính vào nhau, vẫnđangdùng đũa đảo lên chocô, vừa thấyôtới liền dúi đũa vào tayô: “Ăn nhanhđikhôngnguội.”

Tần Đường cười: “Cảm ơn dì, dì Quế.”

“Cảm ơn cái gì chứ.” Dì Quế cười, bà thựcsựrất thíchôgáinày.

Những người khác đều ở đây, nghĩa là người ra ngoài là Tưởng Xuyên.

anhđira ngoài làm gì nhi? Cũngkhôngnóicâu nào cả.

côcũng ngạikhôngdám lên tiếng hỏi Lữ An nên đành cúi đầu ăn mì.

Dì Quếđãđánh giá cao sức ăn củacô, nấu hơi nhiều. Nhưngcôkhôngmuốn lãng phí, nên liền cố ăn hết.

Vừa bê bát đứng dậythìxe Jeepđãđivào trong sân.

Tưởng Xuyênđãtrở lại.

Vừa thấy côđãthay quần áo, mày liền nhướng lênmộtđộ cong rấtnhỏ.

Dì Quế liền đoạt cái bát trong tay cô: “Để dì rửa. Tay cháu đẹp như thế này, khôngnên chạm vào mấy việc nặng đó.”

Tần Đường nhìn hai tay trắng trơn, dù sao cũngđãquen rồi, nên cũngkhôngkhách sao với dì Quế nữa.

Tưởng Xuyênđiđến trước mặt cô, cầm tay cô lên ngắm nghía. Thực racôgáinày chỗ nào cũng đẹp, chỗ nào cũng mềm hết.

Lữ An hỏi: “điđâu đó?”

Tưởng Xuyên sờ đồ vật trong túi, khóe miệng cong lên: “đira ngoài dạo vài vòng thôi.”

Lữ An bật cười, hiển nhiên làkhôngtin.

Mấy người đàn ôngnóinóicười cười với nhau còn Tần Đườngđãđira ngoài sân, đangđiđilại lại cho tiêu cơmthìTiểu Bạch và A Khởiđixuống, nói:

“Chị Tần Đường, phòng chị đã dọn dẹp lại xong rồi. Chị có thể lên nghỉ ngơi được rồi đó.”

Tần Đường: “Được.”

cô đi thêm vài vòng nữa rồi lên lầu tắm.

Đèn trong phòng tắm hơi tối, gương không lớn, hơi bẩn.

Tần Đường nhìn bản thân mình trong gương, thấy dấu hôn trên đầu vai, trái tim herun lên. cô không biết quyết định lần này của mình là đúng hay sai nữa.

Trong lòng cô vẫn có một điểm gút mắc. Trước đây, cô vẫn luôn mơ thấy cảnh Trần Kính Sinh ngã xuống từ trên xe máy đang chạy như bay, cả người bị văng xuống khúc cong kia. Hình ảnh đó như đâm vào mắt cô, đâm thẳng vào trái tim cô, khiến cô đau đến chết lặng.

Nhưng khi tỉnh lại thì cô đã không còn lệ rơi đầy mặt như lúc anh vừa mới chết nữa.

Bởi vì trong đầu cô lúc đó lại hiện lên một khuôn mặt khác, nhớ đến giọng nói của anh thì thầm bên tai cô:

“anh tiếc mạng, cũng sẽ không để mình chết đi một cách dễ dàng.”

“Có chết, anh cũng phải chết trên người em.”

.....

Năm đó Trần Kính Sinh một mực muốn tham gia giải đua IOM TT ở Băng Cốc. cô quen anh từ lúc 14, 15 tuổi, đến năm 17 tuổi đã tiếp xúc với xe máy, cũng bởi vì anh mà biết đến các giải đua xe đó, cũng biết được sự nguy hiểm của nó.

cô sợ, thực sự rất sợ.

cô khóc, cô nháo, cô cầu xin....cách gì cũng đều dùng.

“Trần Kính Sinh, em xin anh đấy, đừng đi.....”

“Trần Kính Sinh, nếu anh đi, đời này em sẽ không bao giờ để ý đến anh nữa!”

“Huhuhu.....Trần Kính Sinh....xin anh đấy.....đừng đi mà.....”

“Trần Kính Sinh.....anh nhất định phải đi sao?”

.....

Tần Đường hít sâu vào một hơi, vội vàng lau đầu, không dám nhìn chăm chăm vào gương nữa, sau đó cầm chậu rửa mặt đưa ngoài.

Tường Xuyên đứng trên hành lang, miệng ngậm thuốc, nghiêng đầu nhìn cô.

Là do hơi nước mịt mù trong phòng tắm sao? Nếu không sao đôi mắt cô lại trở nên long lanh ngập nước một cách kì lạ thế này?

anh hỏi: “Tắm xong rồi à?”

Tần Đường gật đầu, ôm chậu rửa mặt đi về phòng.

Tường Xuyên liếc mắt nhìn về mấy người đang đuổi muỗi dưới nhà, mím chặt môi, cũng về phòng lấy quần áo đi tắm.

Vào ban đêm, ánh trăng sáng tỏ, mọi âm thanh đều trở nên yên tĩnh.

Trong viện cũng khôi phục lại sự an tĩnh của nó.

Tần Đường ngồi ởtrên giường rất lâu, ôm điện thoại và máy ảnh ra khỏi phòng, đi xuyên từ đầu hành lang bên này sang đầu bên kia, đến tận cuối hành lang mới dừng lại.

Tường Xuyên ngồi ởtrên giường, miệng ngậm mộtđiều thuốc không châm lửa, yên lặng nhìn cửa phòng.

anh có chút do dự, có nên mở cửa phòng và đi đến đầu hành lang phía bên kia hay không.

một khi đi, thì nhất định anh sẽ không dừng bước được.

anh từ trước đến giờ đều không hề có cô có nguyện ý không.

Cho tới nay đều do anh xúc động không kiềm được, nửa cưỡng ép cô theo mình. anh đứng dậy, đi lại trong phòng hai vòng, trong lòng cảm thấy có chút áp lực, lại thò tay vào túi quần tìm bật lửa, nhưng lại sờ được một cái hộp. anh nhìn hộp áo mưa kia cả nửa ngày, châm thuốc, bước nhanh về phía cửa.

“Cạ....”

Cửa mở ra.

Tần Đường an tĩnh đứng bên ngoài, ngửa khuôn mặt nhónhắn trắng nõn nhìn anh.

Ánh trăng chiếu lên gương mặt cô khiến nó trở nên mờ ảo như trong mộng, không hề chân thật.

Tường Xuyên im lặng một cách kì lạ, cúi đầu nhìn cô chăm chú, ánh mắt đen nặng nề.

anh vẫn nhớ, lần trước cô tới, lúc A Khởi nói thường xuyên có phụ nữ đến gõ cửa phòng anh, cô đã lạnh lùng nói: “Tôi sẽ không bao giờ gõ cửa

phòng anhta.”

Tần Đường cũng nhìn anh chăm chú, ánh mắt hoảng sợ, rồi đột nhiên vươn tay ôm lấy cổ anh.

Hầu kết Tưởng Xuyên trượt lên trượt xuống, hô hấp nặng nề, nhanh chóng ôm eo bác cô lên, xoay người một cái, đóng rầm cửa lại, đè người lên ván cửa, cúi đầu hôn cô thật sâu, dường như là dùng sức mà cắn mút khiến môi lưỡi cô tê dại, nhưng kèm theo nỗi đau là cảm giác kích thích.

Cô ôm cổ anh, thân thể kề sát vào người anh, lúc đầu còn có thể hôn trả, nhưng chỉ hai phút sau, chỉ có thể bị động tiếp nhận.

Tưởng Xuyên bế ngang cô lên, xoay người.

Ném cô lên cái giường mà mấy tiếng cô vẫn còn nằm trên đó.

Váy cô bị kéo lên đến đùi, anh quỳ gối ngồi hai bên sườn cô, lột áo ra, sau đó cả người liền đè xuống, ngón tay từ đôi chân thon dài vuốt ve lên, lên đến mông cô được vài giây liền nhịn không được mà dùng sức một chút.

Tần Đường ngậm nhẹ ra tiếng, dùng sức ôm lấy thân thể nóng bỏng lướt mát mồ hôi của anh.

Tưởng Xuyên nâng người cô lên, lột xuống cái váy vướng víu kia ra. Bên trong cô không mặc nội y, thân thể trắng nõn, mềm mại, kiều diễm, khiến anh nhìn thôi cũng đỏ mắt. Kéo xuống cái quần nhỏ là vật che chắn cuối cùng của cô ra, cả thân thể cô cuối cùng cũng lộ rõ.

Mặt Tần Đường đỏ ửng, hai chân khép lại, không nhịn được mà hơi co lại, tay cũng không biết để đi đâu.

Tưởng Xuyên kéo hai tay cô quá đỉnh đầu, cúi đầu, chậm rãi hôn từ lỗ tai cô đi xuống. Hôn đến đâu liền để lại một loạt ấn ký đến đó, đến trước

ngực cô liền phân chia miệng và tay mỗi thứ một bên.

Bàn tay còn lại lướt xuống phía dưới khe tìm kiếm.

Bị bàn tay thô ráp xoa nắn, Tần Đường rên nhem một tiếng, ở dưới thân anh run rẩy.

Tần Xuyên cúi đầu nhìn chăm chăm vị trí kia, ngón tay tiến sâu vào rồi lặp lại động tác.

Tần Đường nghe thấy tiếng cời thắt lưng, đồng thời tay anh ở bên dưới cũng càng thêm dùng sức.

“A.....”

Đầu óc cô trở nên trống rỗng, không ngừng ở dưới thân anh run rẩy.

anh cúi người, hung hăng mút vị trí kia, thẳng cho đến khi cả người cô mềm nhũn như một vũng nước, anh mới nhóm dậy, kề trán vào trán cô, gân xanh trên trán giật giật, giọng nói nặng nề: “Lần này là tự em tìm đến cửa nhé.”

Tiếng nói vừa dứt, vật thể to lớn kia liền dứt khoát, không một chút do dự tiến thẳng vào.

“.....” Đầu ngón tay cô bấm chặt vào lưng anh, đau đến không thốt thành lời.

Tường Xuyên hơi dừng lại, cúi người hỏi cô: “Rất đau sao?”

“Đau.”

Mắt cô nhiễm nước, mãi không dám nhúc nhích, chỉ không ngừng hít khí lạnh. anh hôn lên mắt cô, hôn lên mặt cô, cố nhịn không cử động.

“Lại mềm hơn một chút rồi.”

“Hả?”

Tường Xuyên không đáp lại, hơi giật mình, nhìn chăm chú về mặt của cô.

Tần Đường ôm cổ anh, đáy mắt hơi nước mờ mịt, lông mi khẽ run, sắc mặt ửng hồng. cô không cần nói, cũng không cần lên tiếng, mà anh chỉ cần nhìn cô thôi, cũng đã không kiềm chế được rồi. Tường Xuyên cúi người, bên tai cô lúc này tràn ngập tiếng thở dốc nặng nề của anh.

không hỏi quá khứ, cũng không nghĩ đến tương lai.

Cứ như vậy mà sống mơ mơ màng màng, say mê không tỉnh.

Tường Xuyên lặn qua lộn lại thân thể càng ngày càng mềm nhũn của cô, nuốt hết trong miệng những tiếng rên vụn vặt của cô. một lúc lâu sau, anh mới rút ra, đưa tay tìm áo mưa. Tần Đường đè tay anh lại, “không cần.....”

anh hơi dừng lại: “Lần trước là khi nào?”

“Mới hết hai hôm trước.....”

Tường Xuyên nghe xong nhanh chóng ném đồ vật trong tay xuống, một lần nữa đè lên người cô.

Trong nháy mắt được giải phóng, anh cảm thấy, anh thực sự có thể chết trên người cô.

.....

Bóng đêm say nồng, sóng êm gió cũng đã lặng.

Tưởng Xuyên ôm lấy cô từ phía sau, cất giọng trầm thấp khàn khàn kể
sát ta cô gọi tên cô: “Tần Đường.”

Lông mi Tần Đường giật giật, ý thức từ từ trở lại.

anh nói: “Đừng hối hận.”

cô muốn xoay người lại ôm anh, lại phát hiện không được, cho nên chỉ có
thể quay đầu, cố gắng nhìn mặt anh: “không hối hận.”

“Tưởng Xuyên, bây giờ anh là của em.”

“Ừ.....” anh bật cười.

anh xoay người cô lại để cô đối mặt mình, Tần Đường ôm lấy cổ anh:
“Em nói, mạng của anh, là của em.”

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 42

anh xoay người cô lại để cô đối mặt với mình, Tần Đường ôm lấy cổ anh: “Em nói, mạng của anh, là của em.”

Tường Xuyên rũ mắt nhìn cô, ánh mắt thâm trầm.

Ánh mắt Tần Đường mềm mại nhìn thẳng vào mắt anh, mang theo sự kiên định không nói rõ thành lời khiến anh trong nháy mắt lại cảm thấy vô cùng chua xót, hầu kết trượt lên trượt xuống vài cái, cuối cùng chỉ hôn lên trán cô, cười nhẹ: “không phải đã nói rồi sao? Có chết cũng phải chết trên người em mà.”

Sắc hồng trên mặt Tần Đường vẫn chưa rút hết, đầu khẽ cọ lên bả vai anh, vô cùng nghe lời: “Được.”

Như thế nào cũng được, chỉ cần anh để cô ở trong lòng, cho dù làm bất cứ chuyện gì cũng nghĩ đến cô đầu tiên, thế là được rồi.

“Được?” anh cười, giọng nói trầm thấp: “Đây là em nói nhé.”

Giây tiếp theo anh liền lật người đè lên người cô, cúi đầu hôn xuống.

Tần Đường lập tức vận vẹo cơ thể: “không thoải mái....”

Tường Xuyên nhìn cô, tay khẽ nhéo lỗ tai cô: “Chỗ nào không thoải mái? Lúc này không phải còn kêu đền mềm cả người sao?”

Tần Đường đỏ mặt: “Cả người đều không thoải mái.”

Trải qua một thời cao trào sung sướng, cả người đều cảm thấy đau nhức vô lực, lại còn ướt đầm mồ hôi, thế nào cũng không thấy thoải mái hết.

Tưởng Xuyên ôm cô.

Tần Đường có thể cảm nhận được phần lông bụng thô ráp của anh đang cọ vào bụng mình, thân thể khẽ cứng lại nhìn anh. Một lát sau Tưởng Xuyên xuống giường mặc quần vào, sau đó lấy khăn tắm bao cô lại, bế ngang cô lên: “Được rồi, đi tắm nào.”

Cửa vừa mở ra ánh trăng liền ồ ạt tràn vào.

Tần Đường nằm trong ngực anh, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ánh trăng.

Đêm nay ánh trăng rất đẹp. Anh bước ra ngoài, Tần Đường nhìn bản thân đắm chìm trong ánh trăng chợt cảm thấy vô cùng xấu hổ, cẳng chân trơn bóng khẽ đung đưa, đầu ngón chân cuộn lại, nhẹ giọng thúc giục: “anh đi nhanh lên....”

Nếu có người thấy thì xấu hổ chết mất.

Tưởng Xuyên cười nhẹ: “Sợ cái gì chứ? không có ai mà.”

cô giục anh: “Nhờ may có thì sao....”

anh vẫn bất động. Tần Đường lại giục: “Nhanh lên đi...”

Giọng nói rất nhỏ, chỉ sợ người khác nghe được.

Tưởng Xuyên theo ý cô, sai những bước chân rất lớn, nhanh chóng bế cô đi vào phòng tắm.

Bình thường Tần Đường cũng không thấy phòng tắm nhỏ, nhưng lần này là Tưởng Xuyên bế cô vào, thân hình to lớn của anh dán sát

vào cô khiến không gian trong nháy mắt trở nên vô cùng chật chội. anh mở vò sen lên giúp cô tắm rửa. Thân thể anh rất nóng mà sau lưng cô lại dán vào vách tường gạch men sứ lạnh ngắt, một nóng một lạnh khiến cô cảm thấy rất khó chịu.

Mất cả nửa ngày Tường Xuyên mới tắm xong chocô, cất lại vò sen vào chỗ cũ, “Tắm sạch chưa?”

Tần Đường gật đầu: “Ừ...”

anh lặp lại một lần nữa: “Tắm sạch chưa?”

Thân thể đột nhiên bị một vật chạm một chút, Tần Đường giật mình theo bản năng cúi đầu nhìn xuống.

Trong màn hơi nước mờ mịt, đồ vật kia vẫn đang rũ xuống, lúc đó cô cũng không nhìn kỹ, cho nên sau khi do dự vài giây, cô liền chậm rãi đưa tay xuống, cầm lấy nó. Sau đó nó đột nhiên nảy lên một cái, cô bị giật mình lập tức buông tay ra. Tường Xuyên thở nặng nề cúi đầu căn lỗ tai cô, bế xốc cô lên dè cô lên tường, nhắc hai chân cô lên đặt ở eo mình.

Tần Đường cong chân kẹp chặt lấy eo anh, ánh mắt như nước, mềm mại như một con thú nhỏ.

Tường Xuyên cắn chặt răng, như thế này thì sao mà nhìn được chứ?

Tiếng nước chảy ào ào đã che khuất mọi âm thanh khác.

.....

Tường Xuyên bế người trở về. cô rúc trong ngực anh, ôm chặt lấy anh, nhắm mắt lại, sau đó liền ngủ thiếp đi.

Tường Xuyên vén mấy lọn tóc mai lộn xộn của cô ra sau tai, lúc chạm đến tai cô liền khẽ nhéo, sau đó nhìn cô chăm chú.

Thân thể được thoải mái, nhưng lý trí lại làm một mảnh trống rỗng hư vô.

Suốt ba mươi năm nay, đây là lần đầu tiên anh có cảm giác này.

một lúc lâu sau, anh xuống giường, lấy bao thuốc trong ngăn tủ rồi đi ra khỏi phòng, dựa vào lan can hút hai điếu thuốc.

đang muốn hút điếu thứ ba, dường như lại nghĩ đến điều gì đó liên cắt thuốc đi, tự giễu căn môi dưới. anh lại còn ghen tỵ với một người đã chết làm gì cơ chứ? anh nhớ rõ điều Tần Đường muốn là cái gì, anh cũng biết điều mà bản thân muốn là gì.

anh cho cô là được. Người phụ nữ của anh, trước sau gì thì tất cả thân thể và trái tim của cô rồi cũng thuộc về anh mà thôi.

Lúc trở lại giường, Tần Đường như cảm nhận độ ấm áp từ anh, chủ động dựa vào.

Tưởng Xuyên lại khẽ nhéo tai cô, ôm cô vào lòng, sau đó tắt đèn.

.....

Sáng hôm sau, khi Tần Đường tỉnh lại thì Tưởng Xuyên đã không còn ở bên cạnh nữa.

Điện thoại và máy ảnh của cô vẫn đặt ở trên bàn, cô thò tay lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ, đã hơn 10h rồi.

Vội vàng xốc chăn lên, nhưng cơ thể vừa động một cái liền cảm thấy đau mỗi toàn thân.

công ngồi ở trên giường ngây người một lúc lâu. cô đã thực sự “làm”, thực sự “làm” với Tưởng Xuyên rồi.

cô bay từ Bắc Kinh đến Tây An, cô thực sự đã “làm” chuyện này rồi.

Tần Đường cúi đầu, nhìn hình xăm trên tay phải.

“Trần Kính Sinh, xăm hình có phải đau lắm không? Em hơi sợ.....”

“Vậy anh dẫn em đến bệnh viện thẩm mỹ thử xem nhé?”

“Bệnh viện thẩm mỹ cũng không thể chữa khỏi hoàn toàn cho em được. Em....em nghĩ.....”

“Mà thôi đi thôi, em không sợ đau nữa đâu.”

.....

Bốn năm trước, cô muốn dùng bản thân mình để đổi lấy một Trần Kính Sinh.

Nhưng Trần Kính Sinh không cần.

Bốn năm sau, cô lại dùng chính bản thân mình để đổi một Tưởng Xuyên.

cô cúi đầu, ngón tay vuốt ve ga trải giường của anh, gối của anh, chăn của anh. Mọi chuyện tối hôm qua, cô vẫn nhớ vô cùng rõ ràng.

cô không phải nhất thời xúc động.

Căn môi mặc lại quần áo, sửa sang lại đầu tóc, lại cúi đầu nhìn về phía ga trải giường lộn xộn và vết đỏ sẫm rõ ràng kia, bên tai ửng đỏ. cô nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn quyết định để cho Tưởng Xuyên xử lý chúng.

Ôm điện thoại và máy ảnh đi tới cửa, lặng lẽ mở cửa ra. A Khởi và Tiểu Bạch đang ở trong sân sửa lại hàng rào, trong sân còn có một chiếc xe tải đang đỗ.

cô về phòng kiểu gì đây?

Nghĩ nghĩ một lát, cô kéo váy lên rồi khom lưng lén lút đi về phía đầu hành lang bên kia.

Nhưng mới đi được một nửa, trước mặt liền nhiều hơn một đôi giày nam.

Công nhân một chút, sau đó ngẩng đầu lên nhìn.

Tưởng Xuyên buồn cười nhìn cô: “Em đang chơi trò gì thế?”

Tần Đường: “.....”

Cô nhìn thoáng qua cầu thang bên kia, lại nhìn về phía trong sân thấy không có ai để ý bên này liền chậm rãi đứng thẳng dậy, cũng không nhìn Tưởng Xuyên lấy một cái, thản nhiên lướt qua anh đi về phòng mình.

Tưởng Xuyên liếm môi, quay đầu lại nhìn, khẽ cười.

Tần Đường ở trong phòng mình lẩn qua lẩn lại một lúc, bụng liền kêu “ục ục” kháng nghị.

Dì Quế đã đẩy xe bán đồ ăn sáng về, cô liền đi tới hỏi: “Dì Quế, còn bánh bao không ạ?”

Tiểu Thành nói: “Còn ạ. Lúc sáng anh Tưởng đã để lại một phần, vẫn đang để ở trong lồng hấp cho ấm đó. Để em đi lấy cho chị.”

Sau đó cậu ta liền lẳng xăng chạy tới phòng bếp.

Tần Đường cười một cái, gặm hai cái bánh bao, lại uống thêm một ly sữa bò, xong liền đi ra sân giúp đỡ mọi người.

A Khởi mỉm cười nhìn cô: “Chị Tần Đường, từ khi chị lên đây rất ít khi thấy chị dậy muộn, em còn tưởng chị ốm cơ.”

Tần Đường có chút ngượng ngùng, chỉ cười khan hai tiếng.

Tiểu Bạch xoa bụng: “Hôm nay em dậy sớm, sáng mới ăn có hai cái bánh bao nên bây giờ đã lại đói rồi. không biết trưa nay ăn gì đây?”

“Dì Quế đi chợ về rồi, tôi thấy có cá đó.”

“Vậy để tôi đi vào giúp dì ấy một chút, như thế thì có thể ăn cơm sớm hơn rồi.”

Ha cô gái vừa nhắc đến ăn liền lập tức hăng hái, không chút chậm trễ rồi đi. Tần Đường ở bên cạnh nghe, vừa nâng mắt lên liền thấy ở đằng cửa xuất hiện một bóng người, dáng người cao gầy, thành thực, gợi cảm.

Tần Đường sửng sốt, sao Lộ Toa lại tới đây?

Lộ Toa thấy cô cũng hơi ngây ngời một lúc, sau đó nhanh chóng phản ứng lại, mỉm cười với cô: “Tần tiểu thư, không ngờ cô cũng đến. cô đến tối qua à?”

Tần Đường vừa nghe liền biết Lộ Toa đã đến nghĩa trạm trước cô, còn trước bao lâu thì cô không biết.

Tần Đường cười: “Ừ.”

Lộ Toa cũng cười: “Tối hôm qua có chút xã giao hơi muộn nên không về. thật không ngờ hôm nay về lại có thể gặp được người quen.”

A Khởi xoa tay, cười nhìn hai người: “Chị Tần Đường, thừa chị cũng quen chị Lộ Toa sao?”

“Ừ.” Tần Đường nói: “đã từng làm việc chung.”

“À.” A Khởi cười: “Vậy để em đi nói với dì Quế, nấu thêm cơm cho chị ấy.”

Tiểu Bạch: “Tôi đi giúp hai người.”

Trong sân liền chỉ còn lại Tần Đường và Lộ Toa. Lộ Toa cười: “Tôi lên phòng thay quần áo.”

Tần Đường gật đầu, không nói gì.

Một lát sau, cô cảm giác có ánh mắt đang nhìn mình từ phía sau, liền xoay người lại. Là Tưởng Xuyên đứng ở cửa phòng khách, đang nhìn cô.

Tần Đường trừng mắt liếc nhìn anh một cái, sau đó lạnh nhạt quay đầu lại, ngồi trên ghế, tay dùng sức xé vỏ túi. Tiểu Thành lên tới trước mặt cô: “Chị Tần Đường, mấy chuyện này không cần chị làm đâu. Chị nghỉ ngơi đi.”

Tần Đường ngẩng đầu nhìn cậu ta, hỏi thẳng: “Lộ Toa đến đây bao lâu rồi?”

Việc này cũng đã lâu rồi nên Tiểu Thành cũng không nhớ rõ, nhíu mày nghĩ ngợi, rồi đột nhiên vỗ đùi nói: “Ngay sau hôm anh Tưởng về đó.”

Ngay sau hôm trở về ư.....

Tần Đường: “Chắc không?”

Tiểu Thành: “Chắc mà, em không có nhớ nhầm đâu.”

Tần Đường: “Được, chị biết rồi.”

Dặn cô không cần tới, vậy mà quay đầu một cái bạng ai cũ đã tới rồi.

Tối hôm qua lúc cô tới, anh thậm chí còn giận.

Tần Đường cắn môi, im lặng không nói gì.

Cơm trưa nhanh chóng làm xong, dì Quế ra gọi mọi người vào ăn cơm. Tưởng Xuyên để trống vị trí bên cạnh mình, Lữ An cũng rất thức

thời không ngồi xuống, Tần Đường liếc nhìn một cái, liền ngồi xuống cạnh A Khởi, Lộ Toa cười một tiếng, liền đi qua vị trí kia ngồi.

Lộ Toa nhìn Tần Đường: “Tần Đường, lần này cô tới đây là vì buổi đấu giá kia đúng không?”

Tần Đường: “Ừ.”

Tướng Xuyên uống nước, khẽ nhìn về phía cô.

Lộ Toa cười: “Còn mấy ngày nữa mới tới buổi đấu giá. Tôi không nghĩ là cô sẽ tới sớm vậy đâu.”

Vẻ mặt Tần Đường lạnh nhạt: “Trước kia từng ở lại tại nghĩa trạm một khoảng thời gian, còn có một số việc, cũng muốn thăm mấy người dì Quế và A Khởi luôn.”

Dì Quế và A Khởi đều không nhận được mà nở nụ cười vui vẻ.

Lộ Toa dư quang liếc về phía Tướng Xuyên, thấy anh vẫn đang ăn cơm.

Bầu không khí trên bàn ăn chợt trở nên quái dị. Lữ An cảm thấy cả bữa cơm đều bị phá hỏng rồi, nhanh chóng mở miệng: “A Khởi, đợi lát nữa đi mua chút trái cây về nhé.”

A Khởi gật đầu “Vâng ạ.”

Tần Đường nói: “Đợi lát nữa chị đi với em.”

A Khởi cười: “Được ạ.”

Tiểu Bạch: “Tôi cũng đi.”

A Khởi: “Được, vậy chúng ta cùng đi.”

Sau khi ăn xong, Tưởng Xuyên muốn tìm cơ hội nói chuyện với Tần Đường, nhưng cô nương kia đến một ánh mắt cũng không thèm cho anh, lên lầu lấy túi rồi đi mua hoa quả với A Khởi.

Lộ Toa thấy Tần Đường ở phòng phía Tây của tầng hai, nhìn về phía Tưởng Xuyên, cười: “Sao? Còn không đuổi theo à?”

Tưởng Xuyên liếc nhìn cô ta một cái: “Có ý gì?”

Sắc mặt Lộ Toa không đổi, bật lửa, chậm rãi châm thuốc: “Chính là không phục thôi.”

Về mặt Tưởng Xuyên nhàn nhạt: “cô phục hay không cũng chẳng sao. cô ấy không giống cô.”

Sắc mặt Lộ Toa khẽ biến.

Tưởng Xuyên đã đi xa, lên xe cùng Lữ An, đến công ty vận chuyển.

trên đường đi anh có gọi cho Tần Đường một lần, nhưng cô tắt máy.

Tưởng Xuyên dựa người vào ghế, chậm rãi nở nụ cười. thật không ngờ tiểu cô nương này máu ghen cũng ghê thật nha.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 43

Tần Đường nhận lời mời, buổi chiều liền tới trung tâm triển lãm để xem ảnh chụp vật phẩm.

Tào Nham nhìn cô chuẩn bị ra ngoài, bước đến: “Tần tiểu thư muốn ra ngoài à?”

Tần Đường gật đầu: “Ừ.”

Tào Nham cười: “Vậy tôi có thể đi cùng cô không? cô sẽ không ngại chứ?”

Tần Đường nhìn anh ta. Lần trước bị Triệu Kiến Hòa bắt đi cũng là anh ta cứu cô. Mọi người trong nghĩa trạm trước và Tưởng Xuyên, có vẻ như không ai biết anh ta cũng là cảnh sát cả. Tần Đường không biết anh ta lại đang làm nhiệm vụ gì, nhưng sau khi suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn gật đầu.

Tào Nham lái xe, Tần Đường hỏi: “anh và Tưởng Xuyên là đồng nghiệp à?”

Tưởng Xuyên bị tước cảnh tịch là một chuyện bí mật, Tào Nham không biết quan hệ của Tần Đường và Tưởng Xuyên nên lúc nói chuyện mang theo vài phần cần trọng: “Trước kia thôi.”

“Trước kia thôi?” Tần Đường có chút không rõ.

“Ừ, chúng tôi không ở cùng một đội.” Tào Nham nói.

“À.”

Tần Đường không hỏi lại nữa.

Đây là một buổi đấu giá tư nhân nên không có tuyên truyền hay quảng cáo gì cả, tất cả đều được tiến hành bí mật. Trung tâm triển lãm nằm trong khuôn viên của một khu biệt thự ở vùng ngoại thành. Trong sân có vài chiếc siêu xe giá trị cả trăm vạn đang đỗ, vừa vặn hôm nay chiếc xe Tào Nham lái lại là chiếc xe Jeep đỏ của nghĩa trạm, đứng giữa một dàn siêu xe, trông nó càng thêm tàn tạ.

Nhân viên đón tiếp vẫn không tiến lên, mãi cho đến khi Tần Đường bước xuống mới có người tiến tới, lên tiếng xin lỗi: “Tần tiểu thư, nếu cô đã đến nơi thì có thể gọi cho chúng tôi một tiếng, chúng tôi sẽ cho lái xe tới khách sạn đón cô.”

Tần Đường liếc nhìn anh ta một cái: “không cần.”

Người nọ lại liếc nhìn về chiếc xe thảm hại kia, rồi lại nhìn về phía Tào Nham, cười hỏi: “Vị tiên sinh này là.....?”

Tần Đường: “Bạn tôi.”

Người nọ: “À à.....vậy mời hai vị vào trong.”

Tào Nham tỏ ra không có chuyện gì đáng sau Tần Đường, thậm chí xưng hô cũng đổi lại một cách rất tự nhiên: “Tần Đường, nơi này không tệ nha.”

Con người Tần Đường khế đảo, cười: “Cũng được.”

Trong lòng lại thầm nghĩ, Tào Nham này rốt cuộc muốn làm gì thế?

Thái độ của Tào Nham đối với cô đột nhiên trở nên thân thiết hơn hẳn trong khi hai người mới chỉ gặp mặt nhau có hai lần. Tần Đường cũng phối hợp với anh ta, đi thẳng vào trung tâm triển lãm.

Buổi đấu giá lần này không giống với đấu giá từ thiện.

Đây là buổi đấu giá tư nhân, vật phẩm hiếm có không nói, giá cả thì lại càng chẳng cần bàn.

Đây là lần đầu tiên Tần Đường tham dự một buổi đấu giá tư nhân. Bác thường xuyên được mời tới tham dự mấy buổi đấu giá kiểu này, thỉnh thoảng ông cũng sẽ chọn được một vài món đồ như ý về làm quà cho mẹ cô.

Đi qua đại sảnh rộng lớn, tới cuối hành lang.

Dọc theo hành lang đều có bảo vệ canh gác, vô cùng cẩn thận.

Tần Đường đi vào, các vật phẩm đấu giá được bày ở giữa phòng, vừa vào là nhìn thấy. Tổng cộng chỉ có năm thứ, giá cả vô cùng xa xỉ.

Tần Đường không có hứng thú với mấy buổi đấu giá kiểu này cho lắm, cũng chẳng nghĩ sẽ tiêu tiền cho mấy thứ đồ vật này.

Nhưng Tào Nham hình như lại rất hứng thú, ánh mắt nhìn chăm chăm mấy món đồ kia.

Phía sau truyền đến tiếng giày cao gót, dư quang của Tần Đường nhìn thoáng thấy một làn váy đỏ phấp phới. Lộ Toa đã đi đến trước mặt cô: “Có hứng thú sao?”

Việc Tần Đường tham gia buổi đấu giá hôm nay là một chuyện ngoài ý muốn. Lộ Toa nhìn cô chăm chăm, muốn từ ánh mắt cô nhìn ra được điều gì đó. Cô ta làm đấu giá viên đã nhiều năm, cho nên ngay từ lúc nhìn ánh mắt người mua đã có thể thấy được rốt cuộc đối phương có ý muốn cạnh tranh hay không, sau đó chờ tới lúc đấu giá chính thức thì sẽ dẫn dắt đối phương, sau đó đẩy giá lên cao.

côta làmộtngười phụ nữ, hơn nữa tính cách lại khôn khéo, dáng vẻ cũng rất đẹp, nên rất nhiều người đàn ông đều bịcôta thu hút.

Mấy năm nay, Lộ Toa lăn lộn trong giới đấu giáđãcó chút tiếng tăm, hoàn toàn có thể hô mưa gọi gió.

Ánh mắt Tần Đường quét về phía chiếc vòng Quý phi trong tủ kính, cười: “Cái vòng kia trông rất đẹp.”

Lộ Toa nhìn thẳng vào mặtcôvài giây, mỉm cườinói: “Đúng là rất đẹp, giá cả cũng rất “đẹp” nữa.”

Sau đócôta nhìn về phía Tào Nham, trong ánh mắt làsựtìm tòi nghiên cứu.

Tần Đườngnói: “anhhta đưa tôi tới đây.”

Lộ Toa: “thìra là như vậy à.”

Tần Đường liếc nhìncôtamộtcái: “côkhôngcần tiếp đón tôi.”

Lộ Toa cười cười: “Được. Chúng ta dù sao cũng coi như là người quen, vậythìtôi liềnkhôngkhách sáo vớicônữa. Có chuyện gìcôcứ tới tìm tôi.”

Tần Đường gật đầu.

Lộ Toa vừa xoay người, lập tức cất tiếngnóiôn nhu: “anhKhôn,anhtới rồi sao?”

Tần Đường theo bản năng quay đầu lại, thấy Lộ Toađangnghênh đón người đấu giá được vật phẩm trị giá 1000 vạn ở hội đấu giá của An Nhất quỹ hôm đó, Khương Khôn. Đêm đó lúc An Nhất Quỹ tổ chức tiệc từ thiện, Khương Khônđãtrò chuyện với cha mẹcôkhá là vui vẻ.

Ông ta cũng tham gia buổi tiệc đấu giá lần này?

Khương Khôn cười: “Lộ Toa tiểu thư, chúng ta lại gặp lại rồi.”

Lộ Toa mím môi cười, vũ mị lòng người: “Để em làm hướng dẫn cho anh.”

Khương Khôn: “Vậy làm phiền cô rồi, Lộ Toa tiểu thư.”

Sau khi Khương Khôn tiến lên phía trước thì nhìn thấy Tần Đường, ông ta dường như cũng không cảm thấy kinh ngạc, cười nói: “Tần tiểu thư.”

Tần Đường mỉm cười: “Khương tiên sinh.”

Khương Khôn dường như không hề có ý định trò chuyện thêm với cô, Lộ Toa thấy vậy liền đưa tay làm cái thủ thế, Khương Khôn liền đi về phía một khối ngọc thạch được bày phía trước.

Tần Đường liếc nhìn Tào Nham một cái, thấy ánh mắt anh ta như có như không liếc nhìn về phía Khương Khôn và Lộ Toa.

cô nói: “Chúng ta đi thôi.”

Tào Nham đáp trả cô bằng một ánh mắt, “Được.”

Hai người rời khỏi trung tâm triển lãm, người lúc trước tiếp đón bọn họ đưa bọn họ ra tới tận xe.

Tào Nham vừa lái xe vừa nói chuyện phiếm: “Cô trước đây từng gặp Khương Khôn rồi à?”

Tần Đường: “Gặp một lần ở Bắc Kinh.”

Tào Nham gật đầu tỏ vẻ đã biết, không hỏi thêm gì nữa.

Lúc trở lại nghĩa trạm đã là chạng vạng nhưng Tưởng Xuyên và Lữ An vẫn chưa về.

Tần Đường chợt nhớ trong va ly vẫn còn ít đồ liền đi lên phòng, lúc đi xuống trong tay còn cầm theo mấy cái hộp, sau đó chia cho mọi người. Đây là vật kỉ niệm của buổi đấu giá hôm trước của An Nhất Quỷ, cô mang tới 10 cái tới đây.

Vật kỉ niệm cũng không phải thứ gì quý giá, chỉ đơn giản là một món quà kỉ niệm mà thôi.

Nhưng mọi người nhận được quà vẫn vô cùng vui vẻ, đặc biệt là Tiểu Bạch, cô ấy nhìn Tần Đường cười tủm tỉm: “Chị Tần Đường, chị thật là tốt. Quay trở lại còn mang quà cho bọn em.”

Tần Đường nở nụ cười đáp lại.

Đúng lúc đó, Tưởng Xuyên và Lữ An cũng trở lại.

Lữ An thấy trong tay mọi người đều cầm một hộp quà nhỏ tinh xảo, tò mò hỏi: “cô cho mọi người cái gì thế? Tôi có phần không?”

Trong tay Tần Đường còn dư lại hai hộp, cô đưa cho Lữ An một hộp, “Quà kỉ niệm.”

Tưởng Xuyên rõ ràng là một người to đùng đứng ở đó, nhưng lại bị cô hoàn toàn bỏ đi.

Tiểu Thành nói: “anh Tưởng vẫn chưa có kìa.”

Tần Đường nhìn về phía Tưởng Xuyên, mím môi không nói lời nào.

Trong tay cô vẫn còn một hộp quà nhưng lại không chịu đưa qua.

Tưởng Xuyên đứng tại chỗ, ấn đường hơi nhíu lại.

Bầu không khí có chút quái dị, Tiểu Thành vò đầu: “A, em quên mất. Tháng trước anh vừa trở về từ Bắc Kinh, nhất định chị Tần Đường đã đưa cho anh rồi.”

“Chưa đưa.” Tưởng Xuyên nhìn Tần Đường: “cô ấy vẫn chưa đưa cho anh.”

Tiểu Thành chỉ còn biết “a” một tiếng, sau đó liền im lặng.

Mấy người trẻ tuổi cũng sững sốt, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa hai người bọn họ. Cuối cùng Tần Đường vẫn không đưa hộp quà cuối cùng trong tay mình cho Tưởng Xuyên.

Bầu không khí càng trở nên xấu hổ.

Lữ An nhin cười đến phát ghen, xoay người đi ra sân hút thuốc.

Tần Đường lại làm như không có chuyện gì, đi vào phòng khách nói: “A Khởi, hoa quả sáng nay em mua để đâu vậy?”

A Khởi vội vàng đứng lên: “Ở trong tủ lạnh ạ. Để em đi lấy. Chị muốn ăn gì?”

“Thanh long với nho.”

“Được ạ.”

A Khởi kéo Tiểu Bạch cùng, hai người cùng đi vào bếp rửa hoa quả.

Tần Đường ngồi trên ghế sofa nhỏ trong phòng khách, cúi đầu nhìn máy ảnh, hộp quà để ở trước mặt.

Tưởng Xuyên đứng ở ngoài cửa, sắc mặt có chút thâm trầm. Tào Nham đi vệ sinh xong, thấy bầu không khí rất không thích hợp. Thoáng nhìn

qua hộp quà trong tay Tiểu Thành, lại thấytrênghế vẫn còn hai cái hộp như thế, liền hỏi: “Hộp gì thế?”

Tiểu Thành đáp: “Chị Tần Đường tặng, mỗi ngườimộthộp.”

Tào Nham nhướng mày: “Thế ư?”

Tiểu Thành lấymộttrong hai cái hộptrênghế lên: “Đây, cái này là chị Tần Đường tặnganh.”

Tào Nham cười nhận lấy.

Tưởng Xuyên xoay ngườidira sân hút thuốc với Lữ An.

Tào Nham nhìn về phía Tưởng Xuyên: “Tên kia sao lạikhôngcó vậy?”

Tiểu Thành vội vàng đưa mắt ra hiệu, hạ giọngnói: “Ây da, cũngkhôngbiết nữa....chị Tần Đường hình nhưkhôngthíchanhấy.....”

Tào Nham chợt cảm thấy hứng thú, ngồi xuống cái ghế đầu bên cạnh: “khôngthích như thế nào cơ?”

Tiểu Thành suy nghĩmộtlát,nói: “Chị Tần Đường vẫn luônkhôngthíchanhTưởng.”

Tào Nham nhướng mày: “thậthế sao?”

Tiểu Thành: “Dù sao chị Tần Đường cũng đối xử với bọn em dịu dàng hơn so vớianhTưởng rất nhiều.”

Sau khi ăn xong, Tần Đường lại lên phòng.

Tần Đường nhìn thoáng qua, rồi cũngđilên theo.

Ở chỗ rẽ của cầu thang, góc chết mà mọi ngườikhôngnhìn thấy được, Tưởng Xuyên đưa tay nắm lấy cổ taycô. Tần Đường giãy rakhôngđược,

quay đầu lại lườm anh. Tưởng Xuyên đề cô ở trên tường, cúi đầu nhìn cô: “Giận à?”

Tần Đường ngẩng đầu, ánh mắt lạnh nhạt, đáy mắt còn có một tia khổ sở.

Tưởng Xuyên im lặng vài giây, đang định lên tiếng thì điện thoại của Tần Đường đổ chuông.

Đợi cả nửa buổi, cuối cùng Tưởng Xuyên cũng thỏa hiệp buông cô ra, lùi lại đằng sau một bước.

Tần Đường liếc xéo anh cái nữa, sau đó mới bực bội xoay người đi lên lầu, lấy điện thoại ra xem. Người gọi là Chu Kỳ.

cô đứng ở lan can, cất tiếng nói ôn nhu: “Sao thế?”

Tưởng Xuyên vẫn đứng tại chỗ, đùa nghịch điều thuốc là trong tay, nghe cô nói giọng trò chuyện, nhìn chăm chú vào bóng dáng cô.

Vài phút sau, có tiếng giày cao gót vang lên.

Ở nơi này, trừ Tần Đường, chỉ có Lộ Toa là đi giày cao gót.

Tưởng Xuyên bật lửa châm thuốc, xoay người lại nhìn. Lộ Toa ngẩng đầu nhìn anh, đôi môi đỏ khê mỉm cười: “anh đứng đây làm gì thế?”

Tưởng Xuyên nhả ra một ngụm khói: “không làm gì cả.”

Ở trên hành lang tầng hai, Tần Đường đã sớm quay đầu lại, điện thoại áp bên tai, dùng ánh mắt nhàn nhạt nhìn anh.

Tưởng Xuyên hít một hơi thuốc nữa, cũng nhìn thẳng vào mắt cô vài giây, sau đó xoay người đi xuống.

Đáy mắt Lộ Toa hơi lạnh, thu lại nụ cười, đi lên phía trước hai bước, mặt đối mặt với Tần Đường. cô hơi nhướng mày, khẽ nở một nụ cười, sau đó tao nhã bước lên tiếp.

Khóe môi Tần Đường cong lên một nụ cười nhàn nhạt, xoay người về phòng, hoàn toàn không nghe rõ Chu Kỳ đang nói gì ở đầu bên kia, đầu óc hỗn loạn, bắt đầu suy nghĩ miên man: rốt cuộc trong khoảng thời gian Lộ Toa và Tưởng Xuyên ở cùng nhau ở chỗ này giữa hai người có phát sinh chuyện gì không.

Lộ Toa nhìn theo bóng dáng Tần Đường, lộ ra nụ cười châm chọc.

Lúc Tưởng Xuyên đi ra sân, Tào Nham vẫn đang ngồi xổm dưới tàng cây hút thuốc, đôi mắt nhìn chăm chăm hành lang tầng hai.

Lộ Toa đã về phòng rồi, nhưng Tần Đường vẫn đứng đó nghe điện thoại. Gió đêm thổi tới, khoảng cách cũng hơi xa nên không nghe rõ cô nói gì, chỉ nghe được một chút giọng nhenhàng truyền đến.

Tào Nham hất cằm chỉ về phía Tần Đường: “anh lại trêu chọc gì cô ấy thế?”

Tưởng Xuyên: “Cái gì?”

Tào Nham cười: “Tôi thấy Tần Đường đối xử với ai cũng rất hòa nhã, chỉ có với anh là luôn chùng ra khuôn mặt lạnh lùng. Có phải anh lại bắt nạt công nhân nhà người ta không?”

Tưởng Xuyên hút thuốc, nhớ dáng vẻ của cô tối hôm qua khi đứng ở cửa phòng mình, lại nhớ tới thân thể mềm mại kia của cô, cùng với chỗ ẩm ướt nóng ẩm đến tiêu hồn kia, nói: “Hồi nhỡ hôm nào cô ấy một cái, cô ấy liền khóc đến long trời lở đất.”

Tào Nham sửng sốt: “Cmn chứ! Còn nhỡ như vậy mà đã biết giờ trò lưu manh rồi sao? không đúng, lúc nhỡ không phải anh ở tít tận trong núi sao? Sao lại quen biết với đại tiểu thư như cô ấy được?!”

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 44

Editor: Michellevn

Beta: Hằng Lê

Tường Xuyên nhớ tới tối qua ánh mắt cô hồng lên rên rỉ cầu xin anh tha cho cô, mím môi liếm nherăng cửa, cảm thấy thân cũng dần nóng lên. Nửa ngày, chậm rãi nhả ra một ngụm khói, giọng trầm trầm nói: " Là rất lưu manh đấy."

Tào Nham đá anh một cước, "nói nghe thử, khi anh còn nhỏ như nào mà quen cô ấy?"

"cô ấy theo cha mẹ đi làm công ích, từng đi tới quê của tôi."

Hai câu nói anh đã giải thích rõ ràng.

" Chắc." Tào Nham cảm thấy kỳ lạ, " Duyên phận hai người không ít nha, có điều chỉ vì một cái hôn hờn hờn thôi sao?"

"Ừm, cô ấy ghi thù."

"Chắc."

Tường Xuyên ngẩng đầu, Tần Đường đã thu lại điện thoại di động, chầm chậm điều thuốc, tay phải vất lên thành lan can, đóa hoa cách tang kia lay động giống đốm lửa nhỏ.

(*) Hoa Cách Tang, trong tiếng Tây Tạng thì "Cách Tang" nghĩa là "khoảng thời gian tươi đẹp", hoặc là "hạnh phúc ấm êm", Hoa Cách Tang còn được gọi là "Hoa hạnh phúc".

(nguồn: langdongtamhon.blogspot.com).

anh biết Tần Đường không hề nghiện thuốc, có lúc chằm một điếu vẫn chưa hút được mấy hơi, thì cứ để như vậy mà dập tắt.

Tưởng Xuyên đếm, thời gian nửa điếu thuốc, cô đã hút bốn hơi rồi.

Tưởng Xuyên rít một hơi cuối cùng, bỏ tàn thuốc xuống nghiền nát, nhìn Tào Nham: "Hôm nay cậu cùng Tần Đường đi trung tâm triển lãm, thấy thế nào?"

Tào Nham nhú mày, giọng nói nín thấp xuống: "Giữa Lộ Toa và Khương Khôn chắc chắn có mờ ám, chỉ có điều mỗi lần đấu giá vẫn sẽ theo đúng trình tự thường lệ, rất khó nắm bắt được chỗ sơ hở, Lộ Toa, người phụ nữ này ở đây rất được ưa chuộng, đại đa số đàn ông đều nể mặt cô ta."

"Các người tính kiểm soát cô ta sao?"

"Là phải kiểm soát, nhưng không phải bây giờ."

Tưởng Xuyên: "Mấy ngày này Tần Đường đi đâu, cậu phải đi theo.."

Tào Nham nhướn mày: "Coi tôi là vệ sĩ à?"

"không khác mấy." Tưởng Xuyên nói, "Triệu Kiên Hòa trở lại rồi, có thể sẽ tìm tôi gây phiền phức."

Tào Nham đã hiểu, Tưởng Xuyên cùng Triệu Kiên Hòa độ sức, tình hình hiện nay mà nói, so với Khương Khôn, Triệu Kiên Hòa còn nguy hiểm hơn.

Tường Xuyên hướng mắt nhìntrênlầu, đứng lênđivề phía cửa thang.

Lúcảnhlên lầu, Tần Đườngđãquay về phòng.

Hôm nayanhvẫn chưa quay về phòng, giường lớn bừa bộn, ký ức đêm qua vẫn còn đó, vết máu kiadãkhô lại,anhkéo nhétấm ra trải giường, nhét vào chậu rửa mặt,đitới phòng vệ sinh.

Phòng vệ sinh Nghĩa Trạm được cải tạo từmộtgian phòngnhỏ, gần hai mét làm phòng tắm, còn lại xây thành bệ rửa tay, mọi người đến Nghĩa Trạm làm công ích dùng rửa tay giặt quần áo, Tường Xuyên vắn nước nóng, cho bột giặt, bắt đầu chà giặt tấm ra trải giường.

Mục đích của Lộ Toa tới nơi này là thăm dòanh,anhkhôngthể đuổi người tađi.

Hiển nhiênanhbiết Tần Đường tức giận cái gì, Lộ Toađãở nơi này gầnmộttháng trời,côcó thể nghĩ bậy cũngkhôngcó gì là quá đáng.

Bên ngoài truyền đến vài tiếng bước chân rấtnhỏ,anhngheđầu nhìn lại.

Tần Đường ôm chậu rửa mặt cùng quần áođangđivào, muốnditắm rửa, thấy Tường Xuyên, lập tức dừng lại, xoay người quay về.

Tường Xuyên ném tấm ra trải giường xuống, hai bước lớnđấttúm được taycô,mộttay giữ lấy chậu rửa mặt củacô, kéo người vào trong lòng, cúi đầu hỏi: “Chạy cái gì chứ?”

Tần Đường dừng lại, quay đầu nhìnanh: “Muốn làm gì?”

Tường Xuyên cúi đầu nhìncô, ánh mắt sâu hun hút,mộtbên khóe miệng cong lên:"Máu ghen lớnthật, cũngkhôngchoanhcơ hội giải thích."

Tần Đường trầm mặc vài giây, nhớ tới Lộ Toa từ Bắc Kinh theo anh đến Nghĩa Trạm, hai người ở sát phòng nhau, thời gian gần tháng trời! Ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, anh rõ ràng biết Lộ Toa có ý với mình, vậy mà vẫn để người ở đây.

Nghĩ đến đây, lại cực kỳ khó chịu.

cô lấy bả vai hất anh ra, nhưng không có tác dụng gì với vóc người vạm vỡ của anh, không nhúc nhích tí nào.

Tường Xuyên mím chặt môi, để chậu rửa mặt sang một bên, khiêng người vào trong phòng tắm.

Tần Đường thất thần, lúc này mới phản ứng, bàn tay ra sức đập vào lưng anh, chân không ngừng giầy dụa: “Khốn kiếp! anh để em xuống!”

cô cũng không phải hàng hóa, đã mấy lần bị vác lên vai rồi.

cô không dám la to, giọng nói kiềm nén, như nũng nịu lẫn tức giận.

Tường Xuyên đóng cửa phòng tắm, áp người lên cửa phòng tắm, “Đừng gây nữa mà.”

Tần Đường thở hổn hển: “Em gây hồi nào chứ? rõ ràng là anh không đúng.”

Tường Xuyên: “...”

Cách vài giây, anh đầu hàng: “Uhm, là anh không đúng.”

Tần Đường lấy lại khí thế, ngón trỏ chọc chọc vào lồng ngực rắn chắc của anh: “Anh có dám nói buổi tối Lộ Toa không gõ cửa phòng anh không?”

Tường Xuyên: “...”

Quả thật từng có.

"Anh có để cô đi vào không?" Giọng nói cô trầm hẳn đi.

"không có." Tưởng Xuyên cúi đầu, hàm râu mới nhú cọ xát trên cổ cô, hôn vành tai cô, "Cũng chỉ có em vào phòng của anh thôi."

Tần Đường lập tức sợ nhột mà run rẩy, nhớ tới chuyện tối qua, bên tai hiện lên màu đỏ, đang muốn mở miệng.

Tưởng Xuyên bỗng nhiên che lại miệng cô, bờ môi mỏng khe khẽ chuyển động.

Lời anh nói chính là "suyt"

Bên ngoài cửa, tiếng bước chân mỗi lúc một gần.

Lộ Toa đứng bên ngoài bệ rửa tay, sắc mặt lạnh nhạt, tới trước cửa phòng tắm, nhẹ nhàng mở miệng: "Tần Đường, là cô bên trong sao?"

Toàn thân Tần Đường căng thẳng, cả khuôn mặt bị anh che hai phần ba, chỉ lộ đôi mắt trong trẻo ướt át, đang tức giận nhìn người đàn ông trước mặt, Tưởng Xuyên nhếch mép, cười cực kỳ không đáng hoàng.

cô há miệng cắn bàn tay anh, lòng bàn tay anh đều là vết chai, cắn xuống chẳng hề đau tí nào.

Tưởng Xuyên khẽ buông cô ra, Tần Đường hít một hơi thật sâu, mới đáp: "uh, tôi chuẩn bị tắm."

Lộ Toa nheo mắt lại, nhìn chậu rửa mặt màu hồng phấn đặt trên bệ rửa tay, sữa tắm gội ở bên trong, chai dầu gội tinh xảo, trước kia cô ta cũng đã dùng nhãn hiệu này, sau đó chê mùi quá thiếu nữ, liền thay đổi.

"Chậu rửa mặt của cô hằng còn để bên ngoài."

Tần Đường: “..... Tôi quên mất.”

nó xong, lại trừng mắt Tưởng Xuyên, bàn chân ra sức giẫm lên chân anh.

Tưởng Xuyên dè dặt lên, bị cô giẫm như vậy, thật có chút đau, khẽ cau mày.

"Tôi giúp cô mang đến này, cô mở cửa ra đi?"

Tần Đường cảm tức nhìn Tưởng Xuyên, cắn răng cự tuyệt khéo léo: “không cần đâu, cô cứ để bên ngoài là được rồi.”

Lộ Toa trầm mặc vài giây, híp mắt nhìn chằm chằm cửa phòng tắm, để chậu rửa mặt ở cửa, "Được."

Tiếng bước chân dần dần đi xa.

Tần Đường lập tức đẩy nhanh, "anh đi ra ngoài.."

Tưởng Xuyên thận trọng nghe động tĩnh ngoài cửa, cúi đầu nhìn một cái, đi ra ngoài, còn nhân tiện đưa chậu rửa mặt cho cô.

Tần Đường gần như là giật lấy, "phanh" đóng cửa lại.

.....

Tưởng Xuyên quay trở lại trước bể rửa mặt, tiếp tục giặt tắm ra giường.

Tần Đường tắm thật lâu xong mới đi ra, đầu tóc vẫn lộ vẻ ướt át, cả người mềm mại vài phần, Tưởng Xuyên giữ cô lại, cúi đầu kề sát bên tai cô, giọng ám muội: "Tối nay đến phòng anh nhé?"

Tần Đường: “không đi!”

anh cũng không phát cáu, giọng nói nhỏ hơn: "Vậy để cửa cho anh."

Tần Đường đẩy anh ra, vội vàng rời đi.

Ban đêm, Tần Đường đóng cửa nẻo chắc chắn, tóc khô một nửa, liền cuộn mình tiến vào trong chăn mỏng.

Đầu óc giữ nguyên được nửa phần tỉnh táo.

Đợi lâu thật lâu, không có âm thanh gì.

Tối qua quá mệt nhọc, hiện tại nằm trên giường dần dần có chút mệt mỏi rồi, đầu vùi vào trong gối, kéo chăn lên và ngủ thiếp đi

.....

Lúc Tưởng Xuyên ra cửa, tình cờ gặp Lộ Toa đứng ở hành lang.

Lộ Toa khẽ liếc anh, ngón tay cầm theo điều thuốc, gõ nhẹ nhẹ, "Ra ngoài sao?"

Tưởng Xuyên: "Ừ."

"Tìm Tần Đường à?"

Tưởng Xuyên chậm rãi nhìn cô ta, "không cần thiết phải báo cáo với cô cái này."

Lộ Toa cắn môi dưới, có chút khó chịu đưa điều thuốc lên miệng, cười lạnh một tiếng: "Hồi tối, người trong phòng tắm còn có anh nữa đúng không."

Giờ thì Tưởng Xuyên cũng không chối, "Ừ."

Lộ Toa chờ người một lát, đáy mắt hiện lên sương mù, "anh Tưởng, chúng ta thật sự không có khả năng sao?"

Tưởng Xuyên cảm thấy có chút tức cười, nhìn cô ta: “ Tôi vẫn còn là Tưởng Xuyên ngày trước, không tiền, quyền lực cũng không, lúc trước cô cảm thấy ở chung với tôi là quá đáng thương cho bản thân cô, bây giờ thậm chí còn tệ hơn; Người đàn ông hiện tại của cô hẳn là có thể cho cô cái cô cần, tôi thì không thể, đừng lãng phí thời gian cùng tôi nữa.”

nói xong lời này, anh quay người bước đi.

.....

Tưởng Xuyên biết Tần Đường sẽ không để cửa lại cho anh, lách đến sau bờ tường, nhìn chăm chú ánh đèn hắt ra nơi cửa sổ.

Đêm yên tĩnh, gió nhè nhẹ.

Người sống ở lầu dưới là Tiểu Bạch, đèn trong phòng đã tắt từ lâu.

Tưởng Xuyên liếc mắt nhìn bộ cửa sổ lầu một, đi tới, với tay lên bộ cửa sổ, nhanh nhẹn trèo lên, thân hình to lớn linh hoạt nhảy lên, tới mép cửa sổ lầu hai, nhanh nhẹn leo lên, bàn tay cố gắng kéo ra cửa sổ kính.

Sau vài giây, phát hiện ngay cả cửa sổ Tần Đường cũng khóa kín rồi.

Tưởng Xuyên đứng ngoài cửa sổ, sắc mặt đen tối, nhìn chăm chú Tần Đường cuộn mình thành con tôm nhỏ trên giường, cô nàng kia lộ ra nửa gương mặt trắng nõn, không hề động đậy, có vẻ đang ngủ.

Ngẫm nghĩ, Tưởng Xuyên lấy điện thoại di động ra gọi cho cô.

Tần Đường ngủ không sâu, chuông điện thoại kêu một tiếng liền bừng tỉnh.

Mới vừa chạm đến điện thoại, đã nghe thấy tiếng gõ vang lên cửa sổ, cô sợ hết hồn, cho là có trộm, vừa ngẩng đầu liền thấy một bóng người quen thuộc đứng ngoài cửa sổ, thân hình hơi cúi xuống, để cô nhìn rõ mặt anh.

Tần Đường bị dọa thậtluôn, vội vàng xuống giường, chạy đến trước cửa sổ, Tưởng Xuyên hơi ngồi xồm xuống, thấp giọng nói: “Mở cửa.”

Tần Đường: “...”

Cửa sổ mở ra, Tưởng Xuyên lập tức nhảy vào trong.

Tần Đường đập vào ngựcanh, vừa nóng vừa tức: “anhmuốn chết hả, may mà đây là lầu hai thôi đấy.”

Tưởng Xuyên phớt lờ, phúi bụitrêntrêntay xuống, cườinhẹ: “khôngviệc gì, lầu mười hai cũng từng trèo qua.”

Lúc ấy làm năm vùng,anhhẫnnấp trong nhà Triệu Kiên Hòa, Khương Khôn đột nhiên dẫn người đến nhà Triệu Kiên Hòa, khi đó bọn họ đãđẩy lên nghi ngờanh,anhkhôngcó chỗ nào có thểhẫnnấp, từ cửa sổ lầu mười hai bám ống nước leodìxuống, núp dưới tán trú mưa lâu chín,khôngcó bất cứ biện pháp an toàn nào.

Tần Đường hướng mắt nhìn dưới lầu, may màkhôngcao mấy.

côđóng cửa sổ lại, vẫnkhôngchoanhsắc mặt hòa nhã..

Tưởng Xuyên kéo người vào trong lòng, vò vò tócô, "Chưa sấy tóc sao?"

Tức giận trong lòngôgần nhưđãtiêu tan, lắc đầu: “Chưa.”

" Lộ Toa có liên quan với vụ án,côta chủ động tìm đến, đây là điểm manh mối,anhkhôngthể đuổi ngườiđi."

Tưởng Xuyên ghìmcôtrong ngực, bỗng nhiên thấp giọngnóirõnguyên nhân.

Tần Đường úp mặt vào ngựcanhkhôngnhúc nhích,anhkhẽ vuốt ve đầucô: “Còn giận sao?”

"Giận."

"Giận cái gì nữa?"

"anhđể chocôta ở phòng trước đây em ở, nếu emkhôngtới,anhvĩnh viễnkhôngnóivới em phảikhông?"

Tường Xuyên cười ra tiếng: “khôngđâu, đợi vụ án kết thúc,anhsẽnóirõvới em thôi."

anhnhớ tớihiệntrường tai nạn kia, chậm rãi thu lại nét mặt, giọngnóitrầm lại," Còn cómột số chuyện, giải thích với em cũng nhẩn nhủ emmộtchuyện."

Tần Đường từ trong ngựcanhngẩng đầu lên, ánh mắt như được thắp sáng: “Chuyện gì ạ? "

Tường Xuyên im lặng, nắm lấy cắmcô, ngón cái miếtnhẹnhètrênmặtcô, Tần Đường vòng tay ôm ấy cổanh, ngửa mặt, gần ngay trước mắt.

Tường Xuyên cúi đầu, hôn lên miệngcô, cánh tay hơi dùng sức, ôm lấy người nâng môngcôlên, vừa hôn vừađivề phía giường, rất nhanh, Tần Đường bị áp ởtrêngiường.

" Mệtkhông?"

anhvuốt ve khuôn mặtcô, khàn giọng hỏi.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 45

Editor: Michellevn

" Một mà"

Tâm trạng Tần Đườngđắt tốt lên, giọng nói cũng dịu dàng, như có phần làm nũng.

Tưởng Xuyên cúi đầu hôn vành tai cô, ghé một cái trên hông cô, " Một chỗ nào hả?"

Tần Đường sợ nhất là anh hôn ở tai, rụt cổ lại trốn tránh, hơi thở có chút hỗn hển, "anh đừng đè em mà, nặng muốn chết à."

anh bật cười, lồng ngực dãn cô khẽ rung lên, ôm chặt cô nâng cả người lên,

một trận quay cuồng, hai chân Tần Đường tách ra, nằm sấp trên người anh, anh nói: "Cho em ở trên đây."

Sắc mặt Tần Đường ửng hồng, nằm im không động đậy, ngón tay khẽ chọc chọc lồng ngực anh, " Vừa rồi em nói một mà."

Tưởng Xuyên vòng tay ôm cả người cô, lần mò từ đùi tới bờ mông cô, bàn tay tiến vào bên trong quần chip của cô vuốt ve mông cô, lại đi xuống chút nữa, chạm tới vùng đất giữa hai chân cô.

Tần Đường khẽ hừ một tiếng: "Đau đấy....."

Sức canhdùngnhenhàng, đầu ngón tay từ từ trở lên thấm ướt.

Tần Đường kìm lòngkhôngđược, hôn lên hầu kếtanh, bên tai là tiếng thở gấp nặng nề củaaanh.

Tưởng Xuyên nhắnnại kiềmkhế, bỗng nhiên xoay người đêcôxuống, đầu tóc Tần Đường rối tung, ánh mắt ướt át.

"anhxem nào....." Đôi mắtanhsâu thăm thăm, cỡi hết quần áotrênngườiicôra, nắm chặt bắp đùicôđẩy lên cao, phủ phục người xuống, nhìn chăm chú nơi đó, đêmkhôngkhắc chế nổi, có phần làmcôbị đau rồi,anhcau mày, hơi xót xa ân hận, lại thêm phần kích thích.

Trong phòng ánh sáng đèn êm dịu, Tần Đường cắn chặt môi, mặt hồng rục.

đangmuốn lên tiếng, trong đầu thỉnh linh bùng nổ, cơ thể mãnh liệt cong lên, bật kêu ra tiếng.

Tần Đường bịnhlàm cho sắp khóc,anhmời vùng dậy, bàn tay nắm chặt vòng emcô, mạnh mẽ tiến vào.

côkhe khẽêukieunên lên, toàn thân ửng màu hồng nhạt, trong mắt ngập nước.

Tưởng Xuyên nhìncôđắm đắm, da đầu tê dại, cả người căng cứng, thắt lưng chặt chẽ lại càng phát ra mãnh liệt.

anhêuchết bộ dạng nũng nịu này củacô.

Đây mới là đáng điệucôvốn nên có.

Thân thể Tần Đường kịch liệt xóc nảy, lại càng có vẻ đángêumềm mại, sắp bịnhlàm cho chết đến nơi rồi.

Cao triều tới rất nhanh, cơn như mê mẩn trong khoảnh khắc ấy, mắt hơi nhắm lại, môi hé ra, nước nở cầu xin anh tha cho: “Dừng.... Dừng một chút đi mà....”

trên trán Tưởng Xuyên gân xanh nổi lên dữ dội, dừng lại, nắm lấy cổ cô, cúi đầu hôn xuống.

" Còn đau không hả?"

"..."

Mức độ kích thích thân thể đã vượt qua mọi cảm xúc, cơn nói không nên lời, chỉ vô lực lắc đầu.

Màu mắt Tưởng Xuyên đen thẫm, nắm lấy vòng eo cô, phối hợp với động tác dưới thân, va chạm mãnh liệt.

Tần Đường ý thức tan rã, lặp lại nhiều lần đều nghĩ rằng mình đã chết thật rồi.

.....

Sau khi kết thúc, Tưởng Xuyên ôm cô từ phía sau, hôn nhẹ lên vành tai cô, " Vẫn ổn chứ?"

Tần Đường: "..."

Ánh mắt rã rời, nhìn chăm chú vách tường trắng như tuyết, cổ họng khô khốc khó chịu.

Tưởng Xuyên đứng dậy, lấy ly nước trên bàn mang qua, để công gồi dựa vào vai anh, đưa ly nước kề bên miệng cô.

Tần Đường ngẩng mặt, uống nước có chút vội, khẽ phát ra âm thanh "ừng ực".

Tưởng Xuyên vui vẻ, " Muốn nữ không?"

Tần Đường đẩy cái ly ra, giọng nói khàn khàn: “không uống nữa...”

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ, Tưởng Xuyên chống một chân tựa vào đầu giường, Tần Đường nằm bò trên lòng ngực anh, khe khẽ nói chuyện: “Vụ án anh điều tra, nguy hiểm phải không?”

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìn cô, nói sự thật: "Uhm"

Trái tim Tần Đường căng thẳng, thật lâu, khẽ khàng cọ cọ đầu, mới nói một câu: “Vệ an cần thận đấy.”

Tưởng Xuyên mím chặt môi, kéo người ra, đối diện với tầm mắt cô, " Chỉ lần này thôi."

" Về sau nữa mà?"

Tưởng Xuyên vòng tay ôm cô thật chặt, ánh mắt kiên định, " Về sau không có nữa, đây là doanh thiếu nợ, anh phải trả."

Trong lòng Tần Đường run lên, nhìn anh chăm chú: “Trả?”

Tưởng Xuyên nhìn cô, nhẹ giọng đáp: “Trước đây anh có một đồng sự đã hy sinh, anh có trách nhiệm, chuyện của anh ấy chưa hoàn thành, anh phải làm cho xong."

Cái chết của Lâm Hạo mãi mãi là rễ cây đâm trong lòng anh, vụ án này không chưa kết thúc, anh không biết ăn nói làm sao với Lâm Hạo.

Khương Không đã yên tĩnh hai ba năm, hai năm này lại bắt đầu có hành động, TRIệu Kiên Hòa cũng đã ra tù, mọi thứ đã quay trở lại mấy năm trước, Tưởng Xuyên và vụ án này có mối liên hệ dây mơ rễ má chẳng chịt, nếu quá bị động, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.

Tào Thịnh xin lệnh cấp trên, để cho anh lần này tham gia hành động.

Về phần sau này, có thể hay không khôi phục cảnh tịch.

anh đã không thêm để ý.

Tần Đường ôm chặt anh, "Được, em chờ anh."

Tưởng Xuyên sửng sốt, khẽ nhắm mắt lại, hạ xuống một nụ hôn trên trán cô, tự vị đáy lòng không sao tả nổi.

Điều bất ngờ trong trận này, còn có cô.

Còn có Trần Kính Sinh, còn có người đàn ông to lớn vẫn thường xuyên gọi điện cho cô.

anh khẽ vuốt mái tóc dài của cô, hít một hơi thật sâu, hồi lâu, thấp giọng nói: "Đường Đường."

Tần Đường: "..."

Thiên hạ trong lòng thân thể mềm mại, hô hấp trầm ổn.

Tưởng Xuyên cúi đầu, cô đã ôm anh ngủ say, lông mi dài cong lên, quét qua làn da trên lồng ngực anh.

.....

Tưởng Xuyên khôi phục cuộc sống sớm nhất về.

Liên tiếp mấy ngày, Tần Đường chỉ có ban đêm mới nhìn thấy anh.

Tưởng Xuyên hỏi cô tính lúc nào trở về, Tần Đường nói: "Đợi xong sinh nhật của em."

Phiên đấu giá kết thúc không quá vài ngày là sinh nhật cô rồi, Tưởng Xuyên gật đầu: “Được.”

Ngày mai chính là ngày hội phiên đấu giá, đã mấy ngày Lộ Toa không quay về Nghĩa trạm, nhưng hành lý thì vẫn còn ở đây.

Tào Thịnh cũng đã quay lại Tây An, tất cả mọi người đều đang chờ phòng.

Haianhem Tào Thịnh, Tào Nham cùng Tưởng Xuyên tụ họp, Tào Thịnh nói: “Người phá đi theo dõi Lộ Toa đã bị phá hiện rồi, năng lực chống điều tra của Khương Khôn cực kỳ mạnh, bằng không cũng không thể đấu đấu nhiều năm như vậy.”

Chân Tưởng Xuyên nghiền đất dính trên nền nhà, “Người đâu?”

“ Quay về rồi.”

Tào Nham hỏi: “Triệu Kiên Hòa không tìm anh gây phiền sao?”

Tưởng Xuyên híp mắt lại, “không có, có lẽ có chuyện quan trọng hơn, anh ta đã không còn rảnh rồi mà quan tâm mấy cái ân oán nhỏ này.”

Lần Tần Đường bị trói đó, anh cũng đã bị đánh không nổi, Triệu Kiên Hòa xem như trút giận được một nửa.

Tào Thịnh rút một điều từ bao thuốc để trên bàn, châm thuốc hút mấy hơi, nhìn Tào Nham và Tưởng Xuyên, “ Có tin mới, hiện giờ Triệu Kiên Hòa và Khương Khôn có lẽ đã không phải đồng bọn nữa, đang tranh giành nội bộ.”

Tào Nham có chút kinh ngạc, giọng nói lại khó nén phần khích: “Hai người này không cùng hội cùng thuyền nữa sao?”

Nếu hai người này thực sự tranh giành nội bộ, sớm muộn gì cũng sẽ có sơ hở.

"Triệu Kiên Hòa vào tù, ở trong đó luôn có người vẫn thường làm phiền hấn ta, muốn lấy mạng hấn ta, người này chắc là Khương Khôn, dù sao Triệu Kiên Hòa và Khương Khôn có mối quan hệ không bình thường, Triệu Kiên Hòa cũng không phải là kẻ ngốc, hành sự khẳng định sẽ lưu lại manh mối, Khương Khôn muốn giết chết hấn ta phòng ngừa tai họa về sau. Có điều, Triệu Kiên Hòa có thể tiến đến gần Khương Khôn như vậy, chắc chắn cũng không đơn giản, muốn giết chết hấn ta cũng đâu dễ dàng như vậy, nếu làm không đến nơi đến chốn, sự việc bại lộ, Triệu Kiên Hòa có thể ra tù, Khương Khôn hẳn là mất không ít sức lực."

Tưởng Xuyên nói xong, cũng mò tới bao thuốc rút một điếu.

Tào Thịnh liếc nhìn, nở nụ cười.

Tưởng Xuyên rời đội cảnh sát, rất đáng tiếc.

Tào Thịnh nói: "Triệu Kiên Hòa nhiều lần tìm được đường sống trong chỗ chết, tội lỗi chồng chất, Khương Khôn từng muốn lấy mạng hấn ta, hấn ta không có khả năng lại làm việc vì Khương Khôn giống như trước kia, lần này đi vùng biên giới Vân Nam, có lẽ là đã tìm được đường đi mới, có đồng bọn mới, có được năng lực đối đầu Khương Khôn, lúc này mới dám quay về."

Tưởng Xuyên châm thuốc, làn khói lượn lờ.

Tào Nham vỗ đùi: "Lần này chắc chắn phải đem bọn này một mẻ hốt gọn."

Ngón tay Tưởng Xuyên nhẹ gõ gõ mặt bàn, nghe xong lời này, bàn tay nắm chặt thành quyền, "Ừ."

Trước khi đi về, Tưởng Xuyên nói ra một yêu cầu với Tào Thịnh.

.....

Giữa trưa hôm sau, Tưởng Xuyên trở lại Nghĩa trạm, mở ra cửa sau, trên xe nhả xuống một chú chó chăn cừu giống Đức to lớn.

Tiểu Thành kinh hãi hô lên: “A, chú chó này từ đâu vậy?”

Tưởng Xuyên liếc nhìn cậu ta: “Công ty vận chuyển bên kia mang tới.”

Công ty vận chuyển bên kia quả thật có nuôi hai chú chó chăn cừu giống Đức, là do Tưởng Xuyên mang tới, một con chân khập khiễng, còn con kia xem tuổi có vẻ đã có chút lớn.

không hề giống với chú chó khỏe mạnh dũng mãnh này.

Tiểu Thành đi qua sờ sờ, cười hi hi nói: “anh, coi thường em mắt chó hả?”

Tưởng Xuyên nở nụ cười: “không được nói nhảm.”

anh nhìn Tần Đường đang đứng ở cửa phòng khách, nhét dây dắt chó cho Tiểu Thành, “ Cho nó ăn tốt cho anh.”

Tiểu Thành: “Ăn đồ ăn thừa được không ạ?”

Tưởng Xuyên: “Cho thêm chút thịt.”

Tần Đường vừa nhìn đã nhận ra chú chó là cảnh khuyển (chó nghiệp vụ), hơi nhỏ, bác cũng đã nuôi một con cảnh khuyển xuất ngũ, cuối cùng đã chết già.

Tưởng Xuyên đi tới trước Tần Đường: “Lúc nào thì xuất phát?”

Tần Đường nói: “Ăn trưa xong thì đi, 5 giờ chiều hội đấu giá mới bắt đầu, không muốn đến đó sớm. ”

Tưởng Xuyên nhìn cô: “Buổi chiều anh đi cùng em qua đó.”

Mấy ngày này ra vào đều có Tào Nham theo cùng, Tần Đường mơ hồ đoán được là ý của Tưởng Xuyên, cũng không từ chối.

Tần Đường ngẫm nghĩ, nói: “Tào Nham theo em đi là được rồi.”

Tưởng Xuyên: “không được, anh đi với em.”

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 46

Editor: Michellevn

Tường Xuyên đi vào trong phòng khách, lấy chai nước, ngửa đầu uống nước.

không biết do Tần Đường và Tường Xuyên che giấu được quá tốt, hay là mọi người cảm thấy hai người này căn bản không có khả năng, ngoại trừ Lữ An và Tào Nham nhìn ra được chút manh mối lúc đầu, số còn lại đều không phát hiện quan hệ giữa hai người.

Lúc này nhìn cả hai lại đang muốn gây gổ, một đám người ai cũng không dám lên tiếng.

Tiểu Thành dắt chó đi tới, cười cười hỏi: "anh, con này tên là gì?"

Chó chặn cừu giống Đức đứng bên cạnh Tần Đường, thân hình cao lớn uy vũ.

Tần Đường đưa tay vuốt ve một chút, nhớ tới cảnh khuyến kia của ba mình nuôi trước đây, cô quay đầu, nhìn về phía Tường Xuyên.

Tường Xuyên: "Hắc Hổ."

Tiểu Thành cười: "Tên này rất cool!"

Tường Xuyên đi tới, xoay người sờ sờ Hắc Hổ, nói với Tần Đường: "Em thử gọi nó một tiếng xem."

Hắc Hổ là ưu tú nhất trong đám cảnh khuyển, trước đây đã ở cùng với đội bọn họ, lần này Tào Thịnh cho anh mang nó về đây, Nghĩa trạm tầm thường này gần đây khả năng sẽ không yên ả nữa, có Hắc Hổ ở đây, ban đêm có động tĩnh gì, anh và Tào Nham có thể cảnh giác hơn.

Tần Đường im lặng liếc anh một cái, khẽ một tiếng "Hắc Hổ", bàn tay phải khép lại giờ lên, hướng lòng bàn tay xuống 90 độ, Hắc Hổ lập tức nằm xuống bên cạnh chân cô.

Tưởng Xuyên bất ngờ mà nhìn cô, Tần Đường lại làm động tác tay "đứng", Hắc Hổ lập tức đứng lên.

Tiểu Thành trợn mắt há mồm: "Chị Tần Đường, chị lợi hại nha!"

A Khởi và Tiểu Bạch cùng nhìn thấy, đều cảm thấy thần kỳ, nhao nhao nói muốn học.

Tần Đường dạy một chút, không biết do các cô ấy động tác không đúng tiêu chuẩn, hay là Hắc Hổ không nghe lời, cho nên không làm theo gì hết.

Tưởng Xuyên hơi cong khóe miệng, nói: "Tần Đường, lại đây chút đi."

Tần Đường thấy anh đi đến chỗ rẽ đầu cầu thang, nhìn nhìn rồi đi theo, Tiểu Thành ở phía sau gọi: "Mau ăn cơm nào."

Tưởng Xuyên vẫn không quay đầu.

Hai người tới chỗ rẽ, lên lầu Tưởng Xuyên đứng ở hành lang lầu hai, hếch cằm chỉ chỉ cửa phòng cô: "Vào trong phòng."

Tần Đường nhìn trong sân không có người, đi tới mở cửa phòng.

Vừa vào cửa, Tưởng Xuyên tóm lấy tay cô, khóe miệng mang theo ý cười: "Sao em biết làm như vậy?"

Tần Đường nói: "Ba ba em từng nuôi một chú cảnh khuyển xuất ngũ, gọi là Bố Duệ, Bố Duệ cùng em lớn lên, em trưởng thành rồi thì nó cũng đã rất già, mấy năm trước đã mất rồi."

cô cúi đầu.

Tưởng Xuyên sờ sờ đầu cô, nói: "Nếu em thích, sau này anh đưa đến cho em một con."

Tưởng Xuyên thích chó, không ngờ cô cũng thích, "Hửm?"

Tần Đường gật đầu: "Được ạ."

công vắng đầu, hỏi: "anh cố ý mang Hắc Hổ tới đây sao?"

"Uhm"

"Vì em ư?"

Ban đầu Tưởng Xuyên định mang hai con cảnh khuyển xuất ngũ kia của công ty vận chuyển mang về Nghĩa trạm, giờ Tần Đường đã đến rồi, anh và Tào Thịnh muốn mang Hắc Hổ tới, Hắc Hổ khỏe mạnh dũng mãnh, nhạy bén vô cùng.

anh nói: "Vì Nghĩa trạm."

Tần Đường mím môi: "Ồ."

Dưới lầu, Tiểu Thành lớn tiếng gọi: "anh, ăn cơm!"

Tưởng Xuyên vân vê tay cô, "đi ăn cơm trước, ăn xong anh đi cùng em."

Tần Đường từ phía sau ôm lấy anh, đầu khẽ khẽ cọ cọ, anh nói trước cho em biết đi, anh điều tra vụ án này có phải liên quan đến Khương Khôn hay không?"

Tưởng Xuyên quay đầu lại, ánh mắt thâm trầm.

Tần Đường nói: " Ngày đó ở trung tâm hội chợ triển lãm, em nhìn thấy quan hệ Khương Khôn và Lộ Toa không đơn giản như bề ngoài, thực tế bọn họ rất quen thuộc, lại làm ra vẻ như không quen biết, có lẽ là giác quan của phụ nữ đấy, em cảm thấy Lộ Toa đối với Khương Khôn thái độ không tự nhiên như đối với người mua khác, có phần có chủ ý. "

Tưởng Xuyên từng nói, " Lộ Toa có liên quan đến vụ án này."

Khương Khôn tài lực hùng mạnh, bên cạnh đó tiếng tăm rất lớn, nếu thật sự vụ án này có liên quan đến hắn ta, vậy thì thật định không đơn giản.

Tưởng Xuyên cau mày, liên quan đến vụ án này, để cô biết càng ít càng an toàn.

Chuyện tới hôm nay, có lẽ đã không còn giấu được nữa.

anh xoay người lại ôm lấy bờ vai cô, khom người nhìn thẳng vào mắt cô, nghiêm túc dặn dò: " Em nghe này, sau này em nhìn thấy Khương Khôn cũng như người bên cạnh hắn ta, phải làm bộ như cái gì cũng không biết, em hiểu không?"

Lần đầu tiên Tần Đường thấy anh nghiêm túc như vậy, gật gật đầu: " Vâng ạ."

Hai người xuống lầu ăn cơm."

Lữ An và Tào Nham cũng đã trở lại.

Sau khi ăn xong, Tưởng Xuyên và Tào Nham đi ra ngoài, dặn Tần Đường ở Nghĩa trạm đợi anh quay về.

Hai giờ rưỡi, Tần Đường thay quần áo trang điểm xong xuôi đầu đó, Tưởng Xuyên đã quay trở lại.

côđilại phíaanh: " Có thểđiđược chưaanh?"

Tưởng Xuyên nhìn chiếc xe Mercedes-Benz đỗ ở trong sân, " Chuyện gì thế này?"

Tần Đường nói:" Bên kia cho xe tới đây, nói là đón em qua đó."

côđitới, nói với tài xế:" Cácanhquay vềđi, bạn tôi sẽ đưa tôi tới đó."

Tài xế ngẩng đầu nhìncô, lại nhìn Tưởng Xuyên đô con vạm vỡ đứng bên cạnh, trong mắt chợt lóe lên tia sáng nhỏ, " Như vậykhôngđược đâu? Ông chủ dặn tôi tới đây đón người,khôngđược gây sơ suất với Tần tiểu thư."

Nét mặt Tần Đườngkhôngthay đổi:"anhcứ nói đó là ý kiến của tôi."

côkhôngnói thêm gì nữa,đivề phía Tưởng Xuyên:"đithôianh."

Tưởng Xuyên từ từ thu lại ánh mắt, mở cửa xe ra:" Lên xe."

Tần Đường nâng làn váy dài, cất bướctrênđôi giày cao gót bước lên xe, Tưởng Xuyên đưa tay đỡ thắt lưngcô.

Chiếc Mercedes-Benz màu đen kia nhìn Tần Đường lên xe, Tài xế nghiêng chặt răng, nổ máy, cho xe rồđi.

Tưởng Xuyên tra chìa khóa vào ổ, quay đầu nhìncô,côđặc biệt chú ý ăn mặc cho ngày hôm nay, tỏa sáng hơn so với ngày thường, Tần Đường kéo xong váy ổn thỏa, bình tĩnh nhìnanhnói:" Tài xế, lái xeđi."

Tưởng Xuyên bật cười, nổ máy khởi động xe.

Xe chạy ra khỏi Nghĩa trạm, Tưởng Xuyên dừng xe lại ven đường, Tần Đường nghi hoặc quay qua hỏianh:" Sao vậyanh?"

Tưởng Xuyên nắm cắmcô, cúi đầu hôn xuống.

côđẩy lồng ngựccanh, son môi củacôcũng bịanhăn luôn mất tiêu rồi.....

Cuối cùng, Tưởng Xuyên dùng ngón cái vuốt nhẹ bờ mồmô, đầu ngón tay thô ráp chà sát qua lại, Tần Đường khe khẽ động, nâng mắt nhìnanh.

Cứ như vậy nhì thẳng mấy giây, Tưởng Xuyên dời ánh mắtđitrước, nhìn thẳng phía trước, lần nữa nổ máy xe chạyđi.

Tần Đường nghiêng đầu, nhìnanh.

Cuối cùng Tưởng Xuyên cũng quay đầu nhìncô, mỉm cười:" Có dễ nhìn đến vậykhônghả?"

Tần Đườngkhôngnhúc nhích,"khôngtôi."

Tưởng Xuyên nở nụ cười:" Chút nữa chắc làanhkhôngvào trong được, chỉ có thể đợi em ở bên ngoài, tự em chú ý chút nha, có gì thì gọi điện thoại choanh."

Bọn họ đã điều tra, phiên đấu giá này xem như bình thường, người mua được mời tới đều là những người giàu cótrên toàn quốc, bên trong đó Tần Đường sẽkhôngcó gì nguy hiểm, sau khi phiên đấu giá bắt đầu, lực chú ý phần lớn đều bị thu hút, bọn họ có thể nhân cơ hội trà trộnđivào điều tra.

Tới lâu ba khách sạn.

Tưởng Xuyên đượccôđến sảnh cửa vào phiên đấu giá, Tần Đườngđitới, đưa thư mời cho nhân viên công tác.

côđứng ở ngay cửa, quay đầu lại nhìnanh.

Tưởng Xuyên khẽ cong khóe miệng, nói:" VÀođithôi."

Tần Đường khẽ siết ví cầm tay, ánh mắt trầm tĩnh nhìn anh chăm chú vài giây, Tưởng Xuyên chuyển choc ánh mắt động viên yên lòng.

Sau khi thấy cô đi vào trong, Tưởng Xuyên quay lại bãi đỗ xe, ngồi trong xe đợi hơn một giờ đồng hồ, phiên đấu giá đã bắt đầu, Tào Nham nhắn tin tới: "Khương Khôn không tham gia phiên đấu giá, chúng ta có khả năng bị lừa rồi."

Tưởng Xuyên nhíu mày, sao có thể chứ?

Trưa nay Khương Khôn cũng đã tới khách sạn mà, trên danh sách cũng có tên hẳn.

Buổi chiều Triệu Kiền Hòa cũng đến rồi.

không thể không có hành động nào cả.

Hồi trưa Tào Nham ôm một nữ đồng sự trong đội cảnh sát, cải trang quần áo, vào khách sạn này thuê phòng.

anh trả lời tin nhắn: "Người còn ở khách sạn không?"

Tào Nham liền gọi điện qua luôn: "Còn, tôi vẫn luôn chú ý mà."

Tưởng Xuyên mím môi thành một đường thẳng, Khương Khôn hiếm khi thay đổi kế hoạch của bản thân vì hành động của cảnh sát, điều này lại càng dễ gây khả nghi, trừ khi hôm nay thật sự có chuyện, anh hỏi: "Bên cạnh hẳn có ai biến mất không?"

Tào Nham dừng một chút, bỗng nhiên mắng lên: "Fuck! không thấy Triệu Phong nữa rồi."

"đi lúc nào vậy?"

"Mười phút trước thôi."

Tường Xuyên mở cửa xe xe, bước nhanh về phía cửa thang máy:"
Cậu cứ tiếp tục theo dõi sát Khương Khôn, tôi đi tìm."

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 47

Editor: Michellevn

Tường Xuyên không kiên nhẫn chờ thang máy nữa, theo lối thang bộ chạy như bay lên lầu.

Các cửa ra vào của bãi đỗ xe đều có người giám sát, nếu có người đi ra, không thể không có tin gì, khẳng định người vẫn còn trong khách sạn.

Tường Xuyên chạy đến lầu ba sảnh cửa vào phiên đấu giá, bị người ngăn lại: "Thưa anh, phiên đấu giá đã bắt đầu rồi, anh không có thư mời thì không thể vào đâu ạ."

Tường Xuyên cắn môi dưới, ánh mắt sắc bén, nhìn cánh cửa đóng chặt kia, vài giây sau, quay lưng lại, gửi tin nhắn cho Tần Đường.

【 Bên trong có vấn đề gì không em? 】

cô trả lời tin nhắn rất nhanh

【 không có ạ, xảy ra chuyện gì rồi hả anh? 】

Tường Xuyên nhìn chăm chú điện thoại di động, Tần Đường đã từng gặp TRIệu Phong và TRIệu Kiên Hòa, cô có cảnh giác, nếu thật sự có vấn đề cô sẽ gọi điện thoại cho anh, anh cúi đầu soạn tin nhắn, vừa bước ra hành lang.

trênbục, Lộ Toa gợi cảmđangtích cực giới thiệu các sản phẩm đấu giá, điện thoại di động trong tay Tần Đường rung lên,côcúi đầu xem, khóe miệng cong lên.

【Em ngoan chút đấy 】

Tường Xuyên nhét điện thoại di động vào trong túi quần, dạo bước xung quanh một vòng, phòng đấu giá chỉ có một cửa ra vào.

Hoặc là trước đó ẩn núp bên trong, hai là biến thành con ruồi bay vào thôi.

Nếu Khương Khôn tạm thờikhôngtham gia phiên đấu giá, thì TRiệu Phong cũngkhôngcần thiết phảiđivào.

Loại bỏ khả năng này, TRiệu Phong rời chỗ này sẽđiđâu?

Tường Xuyên rút điều thuốc châm lên, vô tình hếch đầu liếc mắt nhìn qua, phát hiện hai người đàn ông mặc trang phục màu đenđivề phía thang máy, dáng người cường tráng, ánh mắt sắc nét bén nhọn hơn so với người bình thường, cửa thang máy vừa mở, hai ngườiđivào trong.

Tường Xuyên lập tứctheo sau.

Quá muộn rồi, cửa thang máy đã đóng lại.

anhđứng bên ngoài cửa thang máy, nhìn chăm chú số tầng thang máy thay đổi

10,16,25,31.

Khương Khôn ở tầng 25.

31 là tầng cao nhất.

Cơ thể Tưởng Xuyên lui về sau hai bước, xoay người về cầu thang bộ, tốc độ càng lúc càng nhanh, đến chỗ rẽ, thấy không còn bóng người trong cầu thang bộ, lập tức chạy như bay, vừa chạy vừa gọi điện thoại: Tầng 10, tầng 16, tôi đi tầng 31.

Tới tầng 31

Tưởng Xuyên loáng thoáng nghe thấy tiếng đánh nhau trên đó, càng tới gần, âm thanh càng rõ ràng hơn.

Ngay đầu cửa thang có hai bóng đen, đứng thẳng tắp, ngẫu nhiên có vài tên đi qua lại, như đang tuần tra.

Tưởng Xuyên dựa vào tường, khẽ liếm mép, gửi tin nhắn cho Tào Thịnh: "Tầng cao nhất có chuyện."

Rất nhanh, đã có mấy người tới đây.

Giờ Tưởng Xuyên không tiện xuất hiện, Tào Thịnh vỗ vỗ vai anh, Tưởng Xuyên gật đầu, chỉ chỉ lầu dưới.

anh sẽ đợi ở lầu 3.

Tào Thịnh mang người lên lầu, Tưởng Xuyên rời đi chậm chậm, nghe xem có động tĩnh gì không.

"Bọn mày là ai vậy? Lên đây làm gì?"

"Tầng thượng là nhà chúng mày à? Bọn tao không thể lên hay sao?"

"Biết điều thì rút mau đi."

.....

Một trận ẩu đả.

Tưởng Xuyên quay xuống lầu ba, nhận được tin tức.

Tầng cao nhất đó, chỉ là mấy tên côn đồ gây chuyện, đều đã bị mang về thẩm vấn.

Tào Thịnh đã xác định: "Phiên đấu giá này xem như Khương Khôn dùng để thăm dò chúng ta, Triệu Kiền Hòa vẫn đang ở trong khách sạn này, Khương Khôn tạm thời rút khỏi phiên đấu giá, nhìn chung là có quan hệ với hắn ta, đuôi cáo già sắp lộ ra rồi."

Tưởng Xuyên nhìn thời gian, chăm chú nhìn cửa ra, nói: "Chỉ e lần này hắn sẽ càng cảnh giác hơn."

Tào Thịnh nở nụ cười: "Đúng vậy, nhưng Triệu Kiền Hòa không vấn đề gì."

"Uhm."

Hai người nói vài câu, Tưởng Xuyên thấy cửa phòng đấu giá mở ra, có người đi ra.

Tưởng Xuyên cúp điện thoại, tay rút trong túi quần, ánh mắt thâm trầm nhìn chăm chú cửa phòng, đợi cô nàng kia đi ra.

Tần Đường mới vừa quay người, liền có người phía sau kêu cô: "Tần Đường."

cô quay đầu.

Lộ Toa nâng làn váy dài uốn éo tới, mỉm cười nói: "Vừa nãy không thấy cô nàng thê bài."

Tần Đường liếc nhìn cô ta, nói: "không có đồ gì đáng để tôi tiêu tiền hết."

Lộ Toa nhướn mày:" Vậycôcảm thấy hứng thú với cái gì, lần sau tôi có thể gửi thư mời chocô."

"khôngcần đâu."

Tần Đường xoay người muốn đi.

Lộ Toa cùng bước theo, " Buổi tối còn có một tiệc rượu, hãy nhớ nể mặt mà tới."

Tiệc rượu được bố trí tại tầng năm khách sạn.

Tần Đườngkhôngquân chuyện này,côvốnkhôngtínhđi, hiện giờ, nhìn khuôn mặt tươi cười của Lộ Toa, nở cựa cười:" Được."

Hai người một trước một sauđira ngoài, Lộ Toađiphía sau, cùng một người mua nam giớitrên30 tuổi nói chuyện.

Còn chưađitới cửa, thì có hai người đàn ông tiến lại gần, cũngkhôngcòn quá trẻ, ít nhất là theocônhận thấykhôngcòn nhỏ, hơn 30 tuổi, vừa nhìn cũng nhận ra ngay là người làm ăntrênthương trường, bụng phê, có phần phúc hậu, người kia trong cầm chiến lợi phẩm, là cặp vòng tay quý phi, mỉm cười nói:" Tần tiểu thư."

Tần Đường nhìn hẩn ta, lễ phép nói:" Xin chào."

Người nọ đưa cái hộp tinh xảo ra trước mặt:" Đây là tôi dành chỉ để tặng Tần tiểu thư."

Tần Đường ánh mắtkhôngglay động, hơi mỉm cười:"khôngcần đâu ạ, cảm ơn."

Nói xong, quay người rồidì.

Những người này, không chỉ coi trọng khuôn mặt và cơ thể cô, mà còn cả gia thế cô nữa, cô đã hiểu quá rõ.

Mới đi hai bước, liền nhìn thấy Tưởng Xuyên ở cửa, tay rút túi quần, ánh mắt sâu thẳm vừa thâm trầm, môi mím thành một đường thẳng.

cô nhìn và đi về phía anh.

Tưởng Xuyên không giống họ.

Trong ánh mắt anh nhìn cô, dường như vĩnh viễn chỉ có cô.

Đơn thuần, không liên quan gì đến cái khác.

cô đứng trước mặt anh, môi mím cười: "Sao anh giống như vệ sĩ vậy hả."

Tưởng Xuyên cười: "Vệ sĩ rất tốt, theo sát bên người."

Tần Đường nghe ra ý tứ trong lời của anh, lỗ tai đỏ hồng: "Chúng ta lên lầu trên ngồi chút đi."

Tưởng Xuyên đương nhiên sẽ không đi cùng cô tham gia tiệc rượu gì đó, có điều bây giờ còn có chút thời gian, anh đi đằng trước, Tần Đường chậm rãi bước theo sau.

Ở phía sau Lộ Toa nhìn chăm chăm bóng dáng hai người họ, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo.

Mãi đến khi người đàn ông bên cạnh kêu cô: "Lộ tiểu thư?"

Lộ Toa khẽ cười: "anh Lâm, ngại quá, vừa rồi anh nói gì ạ?"

"Tôi nói, phiên đấu giá lần sau, nhớ phát thư mời cho tôi."

"Được, không vấn đề gì, tôi sẽ cố gắng tranh thủ."

" À, màcôrất quen thân với Tần tiểu thư sao? Tôi nhớ lần trước đấu giá từ thiện An Nhất, người đấu giá chính là cô."

" Đúng vậy."

Trong mắt người đàn ông kia lộ ra dục vọng, Lộ Toa lại cực kỳ hiểu rõ,côta cười:" Theo đuổicôấy cũngkhôngđể đâu."

Người đàn ông kia miễn cưỡng thu lại ánh mắt," Quả thật là vậy."

Hắn ta nhìn Lộ Toa, cười nói:" Lộ tiểu thư, lát nữa nể mặt cùng khiêu vũ một bài chứ?"

Lùi lại tìm thứ hạng tiếp theo sao?

Nét mặt Lộ Toa dần trầm xuống, chỉ nháy mắt, khuôn mặt lại nổi lên ý cười:" Được chứ."

.....

Thời điểm này, có rất nhiều ngườiđangchờ thang máy.

Tường Xuyên quay đầu hỏi:"đithang bộ nhé?"

Tần Đường:" Được ạ."

Chỉ có hai tầng,đithang bộ cũngkhôngmất nhiều sức lực.

đitới khúc ngoặt rẽ vào cửa, nơi góc khuấtkhônggai nhìn thấy, Tường Xuyên đưa tay nhéo nhéo vành tai cô, nhân tiện hỏi một câu:" Hồi này người đàn ông kia đưa đồ gì cho em hả?"

Tần Đường cười nhinanh, có chút khiêu khích:" Đúng vậy, vòng tay quý phi, hơn ba trăm vạn một cặp đó."

Tưởng Xuyên khẽ hừ ra tiếng, " Lúc tiệc rượu, cách xa hẳn ta một chút."

" Sao vậy?" cô khẽ hỏi

" Ánh mắt đó, rất muốn đánh."

Tần Đường kéo tay anh, anh hơi dừng lại, nắm tay cô, lòng bàn tay đàn ông thô ráp, làn da cô mềm mại trơn mịn, mỗi lần tiếp xúc với nhau, luôn có cảm giác bị điện giật, như cởi áo len vào mùa đông nhiễm điện tĩnh, thoáng trong chốc lát.

cô hỏi: " Vậy còn anh, nhìn em với ánh mắt nào?"

Tưởng Xuyên dừng lại, xoay người, cúi đầu nhìn cô.

Ánh nhìn đó giống với ban đêm, như có thể làm cô tan chảy.

Tim Tần Đường run lên, ánh mắt cứ thế nhìn thẳng anh, nửa ngày, ngửa mặt, lấy tay vịn lên vai anh.

Bỗng nhiên Tưởng Xuyên đè lại vai cô, cười như không cười nhìn cô: " Có người kia."

Tần Đường mím môi, nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ.

" Ồ."

cô nhanh chóng thu lại thần sắc, nét mặt lãnh đạm, chỉ có vành tai hồng hồng kia đã bán đứng tâm tình lúc này của cô.

Tưởng Xuyên khẽ cong khóe miệng, buông tay cô ra, đi lên phía trước.

Ánh mắt Tần Đường vẫn chưa kịp thu lại, vừa lúc nhìn trực diện người đàn ông từ trên bậc thang bước xuống, trên trán người đàn ông đó có vết sẹo

dữ tợn, theo phía sau là hai người đàn ông cao lớn, timcôđột nhiên đập thành thịch, theo bản năng nhìn về phía Tường Xuyên, sống lưng Tường Xuyên thẳng tắp, hàm dưới bạnh ra căng thẳng.

Triệu Kiên Hòa thấy bọn họ, nhàn nhạt nở nụ cười:" Thật trùng hợp."

Tần Đường căn môi dưới,đưa phía sau Tường Xuyên, ánh mắt nhìn về nơi khác.

Từ sau lần Tần Đường bị trói, Tường Xuyên và Triệu Kiên Hòa vẫn chưa tình cờ gặp nhau,anhnhìn Triệu Kiên Hòa, ánh mắt trầm tĩnh:" Đúng là trùng hợp."

Triệu Kiên Hòa nhìn Tần Đường,đi xuống hai bước.

Đối phương là ba người đàn ông, thân hình cao lớn, từtrêncao bước xuống, bỗng chốc tăng cao cảm giác áp bức.

Tường Xuyên nhìn hai người đàn ông phía sau hắn ta, chính là hai người vừa rồi thấy ở cửa thang máy,anhrủ mắt, những người đó đã sắp đặt mọi chuyện ở tầng thượng từ lâu, là bọn học cố ý, thu hết lực chú ý của cảnh sát về tầng thượng.

anhđánh giá sai lầm rồi.

Ánh mắt Tần Đường nhìn chăm chăm Triệu Kiên Hòa trước mặt, bỗng nhiên Triệu Kiên Hòa nở nụ cười:" Tần tiểu thư,khôngcần căng thẳng."

Quả thật lúc đầucôcó phần căng thẳng, ngấm lại một chút, nơi này là khách sạn cao cấp năm sao, tùy tiện hô lên thôi, lập tức sẽ có người kéo lên, Triệu Kiên Hòa sẽkhôngngốc như vậy, xung đột với Tường Xuyên ở nơi này.

Quả thật Triệu Kiền Hoà không có lảng nhảng gì thêm nữa, liếc nhìn Tưởng Xuyên một cái, xoay người rồi đi.

Bỏ qua lần này.

Bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn chăm chăm Tần Đường, nhếch miệng thờ ơ, kết hợp với vết sẹo trên trán, nụ cười nhìn trông hết sức đáng sợ: "Tần tiểu thư, đừng trách tôi không nhắc nhở cô, ở cùng một chỗ với loại người như Tưởng Xuyên, sớm muộn gì cũng phải thủ tiết."

(*) thủ tiết: chồng chết ở góa.

Cơ thể Tần Đường run lên mãnh liệt, trong nháy mắt ánh mắt biến thành lạnh lẽo, nghiêng răng trừng hằm ta.

Sắc mặt Tưởng Xuyên trầm xuống thâm sâu, lại không thêm nói gì hết.

Triệu Kiền Hoà cười lớn một tiếng, mang người rồi đi.

không khí như tĩnh mịch hẳn đi.

Tần Đường đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Tưởng Xuyên kéo người vào trong lòng, giọng nói khàn khàn: "Bị dọa rồi hả?"

Bàn tay Tần Đường nắm chặt vạt áo anh, khe khẽ lắc đầu, giọng nói hơi run: "không có, em tin vào anh."

Tưởng Xuyên cúi đầu, hôn hôn trán cô.

Bỗng nhiên Tần Đường hoảng hốt, kéo cổ áo anh, ôm lấy cổ anh, ngửa mặt hôn lên môi anh, hấp tấp, sợ hãi, giống như nóng lòng nắm bắt lấy thứ gì đó.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 48

Editor: Michellevn

Trước khi gặp được Tần Đường, cho tới bây giờ Tưởng Xuyên vẫn chưa từng nghĩ tới vấn đề có sợ chết hay không.

Trải qua vài lần vào sinh ra tử, suy nghĩ trong đầu toàn bộ đều là nhiệm vụ, phải làm sao để không bị bại lộ, làm thế nào tóm được manh mối, và bảo toàn mạng sống bằng cách nào.

Đương nhiên anh trân trọng cái mạng mình.

Chỉ là không ngờ, có một ngày, sẽ có người lo sợ anh bỏ mạng nhiều hơn so với anh.

Năm ấy Trần Kính Sinh chết, Tần Đường còn chưa đủ 29 tuổi mà? Sự kiện đó đã tạo thành bóng ma to lớn trong tận sâu thẳm con người cô, giờ đã qua bốn năm, vẫn nguyên vẹn đó không thể thoát ra khỏi nỗi sợ hãi lo âu này.

Mỗi lần cô hoảng hốt, Tưởng Xuyên liền cho rằng sinh mạng mình đã nằm trong tay cô, làm sao cũng phải sống sót, thế nào cũng không thể bỏ lại cô.

Anh tùy ý để cô hôn, tay đỡ lấy vòng eo cô, chờ cảm xúc của cô dần ổn định, mới đảo khách thành chủ, dùng sức hôn môi cô, cắn mút lấy đầu lưỡi của cô.

Cơ thể Tần Đường khẽ run lên, ánh mắt mơ màng chỉ hé mở một nửa, cũng dùng sức hôn lại anh.

Hồi lâu, Tưởng Xuyên thở gấp buông cô ra, trong mắt ngập tràn dục vọng, cúi đầu thì trán lên trán cô, khẽ cười ra tiếng: "Đây là khách sạn đấy, nếu em muốn, chúng ta đi thuê phòng nhé?"

Tần Đường ôm vòng lưng anh, nghiêng đầu cúi vào một bên vai anh, lí nhí đáp: "không muốn."

Tưởng Xuyên cúi đầu cắn vành tai đỏ ửng của cô, hơi thở nóng bỏng phả lên làn da cô: "đi toilet cũng được đó."

Toàn thân Tần Đường như bị điện giật, rụt cổ lại trốn tránh, tâm trạng trước đó còn sợ hãi đã tiêu tan rất nhiều, đỏ mặt đầy anh, "không muốn mà."

Tưởng Xuyên bật cười, tay nhéo trên hông cô một cái.

Tần Đường "A" một tiếng, lại yên ổn dựa vào lòng anh.

cô chỉ sợ, lúc yêu Trần Kính Sinh, có không ít người coi thường hai người họ, cho rằng họ sớm muộn gì cũng chia tay, đúng như vậy, cuối cùng họ đã chia tay, thiên nhân vĩnh cách(*)

(*) thiên nhân vĩnh cách 天人永隔: sinh tử cách biệt vĩnh viễn không thể gặp lại.

không hề có ai dự đoán được kết cục như vậy.

cô không hối hận, chỉ là rất tiếc nuối, vô cùng khổ sở.

Vừa rồi Triệu Kiên Hòa ánh mắt điên cuồng, tự dưng khiến cô lo sợ không yên, có đôi khi sinh mệnh không phải tự tay mình nắm giữ.

Tường Xuyên vuốt nhè nhẹ lưng cô, Tần Đường ngẩng đầu, hoảng sợ trong mắt đã không tiêu tan, chỉ còn lại vẻ trong trẻo ướt át, cứ như vậy mà nhìn anh, lòng Tường Xuyên mềm nhũn, lại ấn người lên tường hôn không biết trời đất gì luôn.

.....

Tần Đường đi toilet sửa sang lại mái tóc bị xoa rối loạn, nhân tiện tô lại son môi,

hai má và vành tai đều là màu hồng, cực kỳ quyến rũ.

Tường Xuyên ở bên ngoài hút thuốc, ngón tay gầy gầy tàn thuốc.

Thấy cô đi ra, môi mím chặt, lại kìm nén rít mấy hơi thuốc.

Tần Đường nói: "Em đi vào đây."

Tường Xuyên gật đầu, nghĩ nghĩ lại dặn dò một câu, "không được khiêu vũ cùng đàn ông."

Tần Đường tiến gần hai bước, hỏi: "anh biết khiêu vũ không?"

"Cái loại nhảy giao tiếp ôm eo xoay vòng quanh ấy hả?"

Ôm eo, xoay vòng quanh....

Nắm được trọng điểm không tồi nha.

Tần Đường cảm thấy buồn cười, lần đầu tiên nghe thấy có người mô tả điệu nhảy khiêu vũ như vậy, "Vậy rốt cuộc anh có biết hay không?"

Tường Xuyên dập tắt thuốc, "Biết, có điều đã nhiều rồi năm chưa thử qua."

Học trước khi đi năm vùng, mấy năm đó thường xuyên tham gia các loại lễ hội tiệc rượu.

Tần Đường ngẩng đầu nhìn anh, giọng nói nhẹ nhàng như mây: "Từng nhảy cùng Lộ Toa rồi sao?"

Tưởng Xuyên nhìn cô chăm chú vài giây, chậm chạp gật đầu.

Tần Đường mím môi, cười nheo lại ánh mắt: "Em dám chắc cô ấy nhảy không đẹp bằng em."

Tưởng Xuyên nhếch mép, Tần Đường không đợi anh nói gì, lại nói tiếp: anh đi ăn chút gì đi, không cần ở không chờ em."

"anh biết mà." Anh ngoảnh nhìn về phía cửa toilet, "Em em đi thôi."

Tần Đường gật đầu.

Vừa xoay người, đã trông thấy Lộ Toa ở phía trước.

cô đã từng hỏi Tưởng Xuyên, vì sao chia tay Lộ Toa.

Tưởng Xuyên nói: "Đàn ông có thể biến thành hư hỏng, phụ nữ cũng vậy, không cùng chí hướng, sẽ luôn đi đến kết cục chia lìa."

"vậy anh có lưu luyến không?"

"không có."

"không còn thích cô ấy chút nào sao?"

"Ừm"

"thật chứ?"

Tưởng Xuyên: "Ừm, giờ không phải đã có em rồi sao?"

.....

Sau phiên đấu giá và tiệc tối của Tần Đường tại quỹ từ thiện An Nhất, rất nhiều người đều lôi kéo muốn được làm quen với cô, dù sao gia thế cô rất tốt, dáng dấp xinh đẹp, lại là nhiếp ảnh gia nổi tiếng, ngoài những điều này, cô còn là người phụ trách của Quỹ An Nhất.

Vừa vào trong phòng tiệc, lập tức có người tiến đến gần bắt chuyện, phần đông là nam giới.

Về ngoài Tần Đường lãnh đạm, thái độ xa cách, sau khi mấy người đàn ông thấy tiếp xúc khó khăn, cũng không cố tự mình làm mất mặt nữa.

cô dễ chịu tự tại thoải mái, tự chiều cổ bản thân lấy đồ ăn, lấp đầy bụng mình.

Nhìn thoáng qua Lộ Toa đang nói chuyện vui vẻ với hai người đàn ông, một lúc sau cùng một trong hai người đó quay người tiến vào sà n nhảy.

Tần Đường quay đầu liếc nhìn, đang muốn xoay đi-----

" Tần tiểu thư."

Tần Đường nhớ rõ giọng nói này, thân hình hơi cứng lại, chậm rãi xoay người, khóe miệng mang theo ý cười:" Khương tiên sinh."

Khương Khôn thấy hai tay cô trống trơn, thuận miệng hỏi:" Hôm nay không cửa ý sản phẩm đấu giá nào sao?"

Loại đấu giá tư nhân này, Tần Đường tham gia lần đầu tiên, không ra tay cũng rất bình thường, cô thận trọng quan sát biểu hiện của Khương Khôn, nét mặt vẫn bình tĩnh, khóe miệng còn ẩn ý cười.

Nghĩ nghĩ, cô gật đầu nói:" Vâng, lần đầu tiên tôi tham gia đấu giá tư nhân."

Khương Khôn hỏi: "Đối với bán đấu giá từ thiện, có phải Tần tiểu thư cảm thấy hứng thú hơn không?"

Trong lòng Tần Đường kinh hãi, dẫn đo trả lời: "Nếu nói về trước đây thì quả thật là điều này đúng."

Khương Khôn nhìn cô chăm chú trong chốc lát, cười cười.

Tần Đường lấy ly rượu vang, khẽ nhấp một ngụm, nhìn sang nơi khác, nở nụ cười ái ngại: "Tôi trông thấy người quen, xin phép được qua đó một chút."

Nói xong, quay người rời đi.

Mãi đến khi không còn cảm giác ánh mắt áp bức phía sau, Tần Đường mới nhẹ thở ra, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi.

Ánh mắt Khương Khôn thực bình tĩnh, làm cho người ta sợ hãi hơn so với vẻ điên cuồng tàn nhẫn không hề che giấu của Triệu Kiên Hòa.

.....

Tưởng Xuyên vẫn luôn ngồi bên ngoài phòng chờ đợi.

Tào Nham ôm người đẹp đi lướt qua, liếc mắt nhìn anh, tay làm động tác ra hiệu.

Khương Khôn đang ở bên trong.

Tưởng Xuyên gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Một lúc sau, anh đứng dậy, hướng mắt nhìn vào bên trong.

Tay Tần Đường khoát lên vai một người đàn ông, người kia nắm lấy vòng eo cô, xoay tròn trong sàn nhảy, làn váy tung bay, rực rỡ

đến không chịu nổi.

không phải dân nó là sẽ không nhảy sao hả?

Tưởng Xuyên mím môi lại, đứng nhìn trong giây lát, xoay người rồi đi.

Ra khỏi sảnh lớn khách sạn, quan sát xung quanh, không thấy có gì lạ thường, đi lại phía chiếc xe màu đen có rèm che đang đậu ven đường.

Tào Thịnh đang ngồi dựa trên ghế lái hút thuốc, thấy anh mở cửa ra, quang cho bao thuốc.

Tưởng Xuyên đón lấy, rút ra một điếu để lên miệng, châm rít mấy hơi, Tào Thịnh nói: "Quan sát tình hình, chúng ta ta đã bị chơi một ván rồi."

Tưởng Xuyên đã đoán ra, "Bán đấu gia tư nhân chỉ là nhằm che đậy, năm sản phẩm đấu gia, có lẽ chỉ có hai loại là thực sự bán ra ngoài, ba cái còn lại được sử dụng để che giấu những giao dịch bẩn thỉu khác, tôi đoán hẳn là ma túy, ý tưởng lần này có lẽ là của Triệu Kiên Hòa, nhược điểm của Khương Khôn đã bị Triệu Kiên Hòa tóm được, khiến Khương Khôn sử dụng phiên đấu giá lần này để giúp anh che giấu."

Vì vậy, Khương Khôn mới có thể tạm thời rút đi khỏi phiên đấu giá.

Tào Thịnh thở dài một tiếng: "Lần này vẫn không bắt được điểm sơ hở của Khương Khôn, còn phải lưu giữ mầm mống tai họa Triệu Kiên Hòa này."

Nhiệm vụ này đã không còn là của một đội cảnh sát

Cả hai đội đều có nhiệm vụ riêng, họ quản lý rửa tiền, và đội kia là đội chống ma túy.

Nếu muốn một mẻ hốt gọn, giai đoạn đầu ném mìn gai là không thể tránh khỏi, chỉ cần cẩn thận và nuốt vào bụng mà thôi.

Tưởng Xuyên:" Ừm."

anh hút hết một điều thuốc, lại hàn huyên mấy câu, xác định bước hành động tiếp theo, đã hơn nửa giờ đồng hồ sau.

Tào Thịnh:" còn àng Tần Đường kia vẫn còn bên trong hả?"

Tưởng Xuyên đoán thời gian không còn nhiều, mở cửa xa ra:" Tôi đi trước đây."

Quay trở lại bên ngoài phòng tiệc, Tần Đường vẫn chưa ra ngoài, Tưởng Xuyên cũng không thúc giục cô.

Mười giờ, Tần Đường đi ra.

Tưởng Xuyên đứng dậy bước qua, " đi được rồi chứ?"

Bữa tiệc trong phòng vẫn náo nhiệt như cũ, Tần Đường lợi dụng lấy cớ đi rửa tay mà rút đi trước, trông thấy Tưởng Xuyên, nhẹ thở ra, gật đầu mạnh mẽ, " Dạ, chúng ta đi thôi, em muốn về rồi."

Tưởng Xuyên hướng mắt nhìn vào bên trong, " Ừm, đi thôi."

Hai người dùng thang máy đi xuống bãi đỗ xe ngầm, sau khi lên xe, Tần Đường khẽ hít thở:" Lúc này em nhìn thấy Khương Khôn, hẳn nói chuyện với em."

Tưởng Xuyên dừng lại, giọng nói hơi trầm xuống:" hẳn nói gì?"

Tần Đường nhú mày, "Giống như hẳn muốn thăm dò em, hỏi em có phải cảm thấy hứng thú đối với đấu giá tư nhân hay không, em nói phải."

" Còn nói gì nữa?"

" Hết rồi." Tần Đường lắc đầu, "hãy tạo cho người ta cảm giác áp bức mạnh mẽ. "

Tưởng Xuyên rũ mắt, khởi động xe, Tần Đường kéo cầm ngẫm nghĩ,nói:" Em đoán nếu có đấu giá từ thiện lần tới, em vẫn sẽ nhận được thư mời."

Tưởng Xuyên vươn tay ra, xoa xoa đầu cô:" Đừng hoảng,anh đi với em."

Tần Đường gật đầu, nghĩ nghĩ, mỉm cười với anh, " Chúng ta về thôi."

Xe rất nhanh lái ra khỏi bãi đỗ xe ngầm.

Sau hơn một tiếng đồng hồ, chiếc xe jeep màu đen đã lái vào trong sân.

Hắc Hồ sửa lên mấy tiếng, lao nhanh ra, Tưởng Xuyên mở cánh cửa xe ra, đón được Hắc Hồ nhảy lên người, vỗ vỗ đầu nó, bình thường vào giờ này mọi người đều đã tự trở về phòng, bây giờ lại đồng loạt ngồi ngay ngắn trong sân, vây quanh lò nướng đang đốt lửa nướng thịt.

Tiểu Thành giơ lên một xương chân gà, cười vui vẻ tới, đưa cho Tần Đường:" Cho chị này Tần Đường, em nướng đó."

Tần Đường nhìn, nhận lấy,:" Sao mọi người lại muốn nướng thịt vậy?"

Tiểu Thành đáp:" Mấy ngày nữa, Tiểu Bạch và Từ Bằng phải khai giảng rồi, bọn họ phải quay về trường, Từ Bằng đề nghị nướng gì đó trong sân, Lữ can nói anh ấy bao hết, đây không phải là toàn bộ đâu, tụi em đã mua nhiều lắm đó, cũng ăn hết hơn nửa rồi. "

Tưởng Xuyên nhướn mày, tới, A Khởi liền đưa cho anh một xiên thịt bò.

Tối nay Tưởng Xuyên vẫn chưa ăn cơm, quả thật đói bụng, hai ba miếng đã xong một xiên, kéo hai cái ghế đặt cạnh nhau, quay đầu nói với Tần Đường: "Lại đây ngồi đi."

Tần Đường nghe lời đi tới, ngồi xuống bên cạnh anh.

Tx chọn vài món ăn trong khay, nhỏ giọng hỏi: "Muốn ăn gì hả?"

Tần Đường nhìn qua: "Anh nướng chứ?"

"Ừ."

"Em ăn bắp."

"Được"

Tưởng Xuyên chọn lấy cái bắp xem như tốt nhất, đặt lên giá nướng, quét chút dầu, chậm rãi lật đi lật lại.

Tiểu Bạch và A Khởi nhìn nhìn, nhất là A Khởi, cô ấy đã ở Nghĩa Trại lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Tưởng Xuyên bắt tay vào làm đồ ăn cho phụ nữ, khoảng thời gian này lá gan Tiểu Bạch cũng đã lớn, nhìn không được nói: "Tưởng ca, cũng nướng cho em một cái nhé."

Bắp nướng mà không khéo, lúc trước bọn họ vội vàng ăn, nướng lên đều cháy xém.

A Khởi cũng vội vàng giơ tay: "Em cũng muốn."

Tưởng Xuyên lườm ha còn anh, thuận tay cầm lấy hai cái bắp, quăng vào trong lòng Tiểu Thành, miệng Tiểu Thành đang nhai đồ ăn, luống cuống tay chân ôm lấy.

Tưởng Xuyên nói: "Để Tiểu Thành nướng cho."

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 49

Editor: Michellevn

" Em...." Tiểu Thành vội vàng nuốt miếng thịt trong miệng xuống, rồi mới nói được rõ ràng, " Em nướng không được tốt lắm, mới vừa rồi đã bị cáccô ấy chê rồi."

Tiểu Bạch háy cậu: " Đúng vậy, đúng vậy, nướng xong đều vừa cháy vừa mặn, còn không bằng tụi em tự mình nướng nữa."

Tưởng Xuyên để cái bập cách xa ngọn lửa nhất, hiếm thấy anh có kiên nhẫn mà làm loại chuyện như vậy.

Tần Đường dựa sát lại, " anh có ăn thịt bò không?"

Tưởng Xuyên nói có, Tần Đường liền chọn mấy xiên thịt bò, ngay từ hồi còn nhỏ, bố mẹ cô vẫn hay đưa cô đi liên hoan dã ngoại cùng nhóm bạn thân, tổ chức nấu nướng ở ngay tại sân nhà cũng là chuyện thường xuyên, nấu cơm cô không quá rành, nhưng nướng như vậy không làm khó được cô.

Tưởng Xuyên thấy cô quét gia vị đều ra đó, khéo miệng khéo con lên.

A Khởi dòm dòm anh, lại ngó sang vẻ mặt không biểu cảm gì của Tần Đường, sự ăn ý giữa hai người này tự nhiên như vậy, họ bắt đầu lúc quái nào vậy nhỉ?

Tưởng Xuyên nhìn Hắc Hổ đang chạy vòng vòng, kêu một tiếng: " Hắc Hổ, lại đây."

Hắc Hồ lập tức chạy đến trước mặt anh, Tưởng Xuyên quăng cho nó mấy miếng thịt bò tươi, Hắc Hồ ngửa đầu há mồm đón lấy.

Tiểu Bạch hỏi: "anh Tiểu Thành còn nướng bắp không vậy?"

Tiểu Thành nhăn nhó nhìn một nhóc đáp: "Nướng mà, sao lại không nướng chứ, tôi vẫn đang hơ hạ các cô đây." Nói xong liền quét dầu lên cái bắp, quét nhiều đến nỗi nhỏ giọt xuống lửa than làm bén lên vài tia lửa, phun thành ngọn lửa reo lên tíc tíc.

A Khởi ngồi gần, bị dọa nhảy dựng ra xa, "anh cho ít dầu chút thôi, lãng phí quá đi! Chút nữa lại cháy xém nữa giờ."

Tiểu Thành không thèm để ý, cười hi hi nói: "Cháy rồi không phải các cô ăn vẫn rất thơm sao."

Tưởng Xuyên liếc qua, không nói gì cả.

Tần Đường nướng xong thịt bò đã được rắc đầy đủ gia vị, đưa qua cho Tưởng Xuyên: "Xong rồi này."

Tưởng Xuyên nhận lấy, cứ thế mà cắn xuống xiên thịt, anh ăn rất nhanh, Tần Đường đoán anh không ăn cơm chiều, lại lấy mấy món đặt lên trên giá nướng, Lữ An nhìn thấy, cười nói: "Tần Đường, để mọi người cùng nướng đi, dường như nướng tốt hơn nhiều so với Tiểu Thành đấy."

Tần Đường liếc nhìn anh, gật đầu: "Ừm"

Gió đêm thổi tới.

Mùa hè vậy quanh lò nướng cũng có một loại cảm thụ khác biệt, trên trán Tần Đường toát mồ hôi, cũng không cảm thấy nóng mấy, giờ tay lau lau một chút, Tưởng Xuyên nhìn cô, nói: "Ngồi dựa ra sau một chút."

Tay anh nắm lấy ghế tựa của cô, Tần Đường bị anh di chuyển cả người và ghế dịch lại mấy tấc.

Tần Đường hếch đầu nhìn anh, : Em còn chưa nướng xong mà, như này thì quá xa rồi."

Tưởng Xuyên:" Để anh làm là được."

anh không đành lòng nhìn cô làm việc, nướng có xiên thịt thôi mà bị hun đến mặt đỏ hồng.

Tiểu Thành nhìn nhìn, không nhịn được nói ra:" anh, anh từ khi nào mà đổi xử tốt với chị Tần Đường như vậy chứ?"

Tưởng Xuyên liếc một con mắt:" Khi nào thì tôi đổi xử không tốt với cô ấy hả? "

"thì....." Tiểu Thành tự dưng không nói lên lời, nghĩ nghĩ, dường như cũng không có không tốt nha.

Tần Đường nở nụ cười, hỏi:" Bắp được rồi chứ?"

Ngồi cả nửa ngày, cô mới ăn được hai xiên thịt.

Tưởng Xuyên nhìn cái bắp đã được nướng vàng ươm óng ánh, đưa tới trước mặt cô:" Ăn thử xem?."

Tiểu Bạch và A Khởi cùng nhìn về xiên cây bắp đó, lại nhìn tới hai cái bắp đen thui trên tay Tiểu Thành bên kia, cùng nhú nhú mày. Tần Đường nhận lấy, thổi thổi, cắn miếng nhỏ nhem thử, sau đó nói:" Chín rồi, ngọt lắm ạ."

Tiểu Thành đưa hai cái bắp đã nướng xong cho Tiểu Bạch, A Khởi, hai người liên tục lắc đầu:" không muốn đâu, anh tự đi mà ăn."

Tiểu Thành:""

Cậu nổi cáu:"khôngphải cáccôkêu tôi nướng riêng cho cáccôsao?"

Nhìn cái bắp trong tay Tần Đường, ai còn muốn ăn cái thứ đen thui này nữa chứ.

Tần Đường mím môi, nhìn Tường Xuyên.

Hai người hiểu ý cười thầm trong lòng.

Bên kia tranh cãi ầm ĩ,khônggai chú ý tới hai người họ.

Thoáng cáiđãqua 12 giờ đêm.

Lữ Annói:" Mọi người mau mau ăn cho hết đồ ănđi, ănkhôngthiđóng gói lại bỏ vào trong tủ lạnh, để ngày mai Dì Quế xào rau."

Buổi sáng dì Quế bán đồ ăn sáng rất sớm,khôngthức khuya nổi,đãđingủ từ lâu.

Tiểu Thành nhìn nhìn:" Cũng chẳng còn bao nhiêu đâu." Cậu ta nhìn Tường Xuyên, "anh,anhvà chị Tần Đường ăn thêm chút nữađi, trước đó tui em ăn nhiều lắm rồi,khôngthiem nướng choanhnhé?"

Tường Xuyênói:"khôngcần."

Tần Đườngói:" Để tôi làm."

Tiểu Thànhkhôngkiên nhẫn, đồ nướng hơn nửa là bị cháy xém, vị thịt gì cũngkhôngbiến hết trơn.

Tần Đường đem toàn bộ các món còn lại đặt lên giá nướng, từ từ nướng lật qua lật lại, những người khác bắt đầu thu dọn đồ, cọ rửa chén đĩa,

quét tước trong sân, ai cũng bận rộn, lúc Tần Đường nướng xong thịt để trong khay, Tiểu Thành và Từ Bằng dập tắt than lửa, để các cây củ lớn xuống bên dưới.

một hồi qua lại như vậy, đã sắp sáng đến nơi.

Tưởng Xuyên ăn xong hết, mọi người cũng đã thu dọn sạch sẽ, đều ngáp ngủ.

"anh, ngủ sớm chút nha."

Tưởng Xuyên gật đầu: "Ờ, để ngủ thôi."

Lấy bao thuốc trong túi ra, rút một điếu châm hút mấy hơi, nhìn Tần Đường: "Buồn ngủ sao?"

Giọng nói anh trầm thấp, cực kỳ nồng đậm giữa trời đêm.

Tần Đường gật đầu, "Buồn ngủ rồi." Bên cạnh không còn ai, cô nhìn anh, "Chúng ta lên lầu đi."

Tưởng Xuyên nhìn cô đắm đắm, mỉm cười.

Hai người sánh vai đi đến trước cầu thang, đèn trong sân đã tắt, mọi người lần lượt đóng cửa phòng mình.

Đêm đã khôi phục vẻ tĩnh lặng vốn có.

Ngay chỗ rẽ cầu thang, Tưởng Xuyên xoay người, nhìn điếu thuốc trong tay: "Cho em hút một hơi."

Tưởng Xuyên để điếu thuốc kề bên miệng cô, Tần Đường ngậm lấy hút một hơi, loại thuốc này mạnh đến khiến người ta nhả mả, Tưởng Xuyên bật cười, lấy thuốc đưa lại trong miệng mình, nhìn cô, chậm chậm phả ra từng vòng tròn khói, đèn thanh không đột nhiên tắt ngúm.

(*) 声控灯 Đèn thanh không: là đèn được điều khiển cảm ứng bằng tần số giọng nói.

Tần Đường ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng đang nhìn cô.

Đốm lửa nhỏ kia từ trên tay anh rơi xuống, cô thể đàn ông cường tráng áp sát lại.

Tim Tần Đường đập rộn ràng, vòng tay ôm cổ anh, bờ môi hai người vừa chạm nhau, lập tức trở thành nụ hôn kịch liệt.

Tường Xuyên có thể cảm giác được sự biến đổi của Tần Đường, từ thăm dò lúc bắt đầu giờ đã thành chủ động.

cô chính là càng yêu càng mạnh dạn.

Tường Xuyên đặt người ở góc tường, khẽ mút đôi môi mềm mại của cô, hôm nay bị khiêu khích cảm một ngày, càng hôn càng không thể khống chế, gặm cắn môi cô, bàn tay cách lớp áo dùng sức xoa nắn bầu ngực cô, hơi thở Tần Đường dần trở nên hổ loạn, biến thành tiếng rên rỉ nhỏ.

Tường Xuyên hôn khoe môi cô, hai má, lỗ tai, cổ của cô....

Tần Đường thở hổn hển, cả người như nhũn ra, đứng cũng đã dần không trụ nổi nữa rồi, "Em muốn đi tắm trước...."

Tường Xuyên: "Hửm?"

"Em phải tắm rửa trước đã, tháo trang sức...." cô thì thầm: "Như vậy khó chịu lắm."

Tường Xuyên cắn một cái bên tai cô, ôm ngang người lên, vững vàng bước về phía nhà tắm.

Tần Đường nói: "Em muốn đi lấy đồ."

Tưởng Xuyên lại xoay người, đem người quay lại giữa phòng, "Bật đèn."

Tần Đường chạm đến công tắc trên tường, ấn mở.

Căn phòng sáng lên, công gang đầu nhìn anh, sờ sờ đám râu mới nhú dưới cằm anh, "anh phải cạo râu rồi nè."

Tưởng Xuyên thả người xuống, nhìn cô cười: "Đâm vào em hả?"

Tần Đường cúi đầu: "Vâng, không thoải mái."

Cũng không phải không thoải mái, chỉ là chọc đến có chút nhột nhột.

Tưởng Xuyên cúi đầu vùi vào hõm vai cô, cố ý cọ mấy cái, lập tức nghe thấy cô khẽ thở hổn hển, anh cười ngả ngón: "không thoải mái em hổn hển gì chứ?"

"Nhột....."

"Nhột chỗ nào hả?"

"....."

cô né tránh, hai ba bước lách khỏi anh, lấy nước tẩy trang, sữa rửa mặt và sữa tắm trên mặt đặt vào trong chậu, "Em đi tắm trước nhé."

Tưởng Xuyên nhìn cô giống con thỏ ôm chậu rửa mặt chạy biến đi, đầu lưỡi nhện hàng đẩy ra hàm răng đang nghiến chặt, đứng dựa vào tường được một lúc, mới quay về phòng mình lấy quần áo.

đi đến phòng tắm, nghe thấy bên trong truyền ra tiếng nước chảy.

Tưởng Xuyên ở bên ngoài cạo râu, đánh răng, cởi áo sơ mi trên người ra, đi về phía cửa.

" Két"mộttiếng, cánh cửađãbịanhmở ra.

Bàn tay Tần Đườngđangxoa vuốt cơ thể mình, giật mình khẽ co người lại, đối diệnlà cơ thể xinh đẹp trắng như tuyết, ướt átấnnhiệtrong làn sương mờ.

Tưởng Xuyên nhìn chăm chú,đítới, thântrêntrần trụi dần lấycô,khônggian trong nháy mắt trở thành chật chội.

Tần Đường cúi xuống, nhìnsựbiến đổi của cánh tayđangkhoátrênông mình, cơ bắp căng lên, mỗimộtđường cong đềuấrchứa sức lực vô tận,côtrắng cònanhthìmàu đồng cổ, màu da chênh lệchrõrệt, lần đầu tiên cô cảm thấy mình có phần trắng quá, càng làm nổi lên vẻ yếu đuối hơn so vớianh, giống như chỉ nằmmộtcái liền vỡ tan.

côxoay người trong lồng ngựcanh, sờ sờ cắmanh,anhđãcạo râu rồi.

Tưởng Xuyên cúi xuống hôn cô, Tần Đường xoay đầu trốn tránh, cầm lấy xà bông thơm trong chậu xoa lên người anh, vừa xoa vừanói," Quay người qua nào."

Tưởng Xuyên cười ra tiếng, giọng điệu rất khàn, vẫn tùy theo ý cô.

Tần Đường vuốt bả vai anh, khẽ hỏi:" Đây là trứng đạn hả?"

anhđáp ừ.

" Bị khi nào ạ?"

" Tám, chín năm rồi, lần đầu tiên làm nhiệm vụ."

" Nhiệm vụ gì vậy anh?"

" Truy đuổi tù trốn trại, người ta chạy đến vùng biên giới, xuấthiệndồng bọn, mang theo súng, giao chiến cùng tụi anh mộttận."

anh không nói quá tỉ mỉ, nhưng Tần Đường nghe cũng hiểu, trận đó nhất định rất nguy hiểm.

Tần Đường sờ sờ, đầu ngón tay quét qua xương bả vai, "Chỗ này thế nào?"

"Hả?" thật ra anh không biết trên lưng mình có bao nhiêu vết thương, đau lúc bị thương, hết đau rồi thì cũng chẳng chú ý, càng không thèm chăm sóc cẩn thận.

"Vết thương dao chém."

"không nhớ rõ."

Mỗi nơi cô chạm đến, cô đều phải hỏi một câu.

Đầu ngón tay quét qua quét lại trên lưng anh, hơi thở Tưởng Xuyên ngày càng nặng nề, tâm trí đã sớm không còn dành cho những vết thương cũ lâu năm, túm lấy bàn tay cô trên lưng, quay nhanh lại áp người lên bờ tường gạch men lạnh giá, "Còn sờ sao?"

Tần Đường cúi xuống, giữa quần tây màu đen nổi lên một khối lớn.

cô chạm đến vết sẹo trên phần bẹn anh, "anh từng làm phẫu thuật sao?"

Tưởng Xuyên dừng lại, cách vài giây, nói: "Ừ, tai nạn xe cộ."

cô cắn môi, hơi đau lòng, "Về sau anh cẩn thận chút đi, em nhìn thấy rất khó chịu."

Tưởng Xuyên nhắm nghiền mắt, cúi xuống hôn cô, dẫn dắt tay cô kéo xuống bên dưới, xuyên qua bộ lông thô ráp, chạm tới chỗ kia, giọng nói khàn khàn: "Những cái này đã không quan trọng nữa rồi, bây giờ anh khó chịu chính là chỗ này nè, em muốn nói chuyện phiếm cũng được,

đợi sau khi anh xử lý em xong đã nhé, anh nói chuyện đến sáng với em cũng được."

Lòng bàn tay Tần Đường nóng hầm hập, cả người kéo căng, khẽ vuốt ve từ gốc hướng lên trên, ngay lập tức bên tai truyền đến hơi thở dốc nặng nề của anh.

Mỗi lần làm xong cô đều mệt đến nỗi muốn ngủ luôn, còn đâu ra sức lực mà cùng anh nói chuyện phiếm, ban ngày hai người bình thường không gặp mặt, lúc ăn cơm lại nhiều người như vậy, cũng chẳng nói được mấy câu, chỉ vào buổi tối thời điểm đó, người đàn ông này bao giờ cũng làm nhiều hơn nói, và trên giường cũng giống như vậy.

Tường Xuyên cởi quần, thân thể dính sát cô, bàn tay vuốt ve phía dưới cô, tiếng rên rỉ nhỏ của cô phát ra.

anh xoay người cô lại, để cô chống tay lên tường, bờ mông tròn lăn kề sát anh, tay nắm lấy hông cô nâng lên, mượn sự ẩm ướt dồn sức đỉnh vào bên trong.

"A!"

cô bật thốt ra tiếng, bị kéo căng chịu không nổi.

.....

Tiếng nước nhỏ giọt tích tích, Tường Xuyên đưa tay, tắt đi.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 50

Editor: Michellevn

không còn tiếng nước chảy, cảnh đêm tĩnh lặng.

Mọi âm thanh đều bị khuyếch đại vô hạn.

Tường Xuyên cúi xuống hôn phía sau cổ cô.

Tần Đường nói trong hơi thở hỗn hển: "Em còn chưa tắm xong...."

"Đợi chút nữa hãy tắm, tiết kiệm nước chứ."

anh vừa nói, thân dưới dùng sức thúc mạnh vào.

Chiều cao Tần Đường không đủ, thắt lưng bị anh nâng lên, mũi chân chạm sàn, càng không chống đỡ nổi hai chân, toàn bộ dựa hết vào sức lực của anh, hai tay dần dần trượt xuống dưới, dưới sự va chạm mãnh liệt của anh, cả người lao về phía trước.

Tường Xuyên ôm lấy vòng eo cô dùng lực xoay cả người cô lại vào trong lòng mình, một tay giữ chặt hai tay cô áp ở trên tường, thân dưới vẫn không ngừng ra vào xông tới.

Tần Đường gần như bị anh va chạm đến choáng váng.

Ban đêm yên tĩnh, toàn bộ âm thanh đều là tiếng rên rinh nhỏ.

Tiếng rên của cô làm cho da đầu Tưởng Xuyên tê dại, nét mặt ngày càng phát ra vẻ kiềm nén khó nhịn, cứ nặng nề mà húc tới thôi.

Kề sát tai cô tiếng anh thở hổn hển mà nhả nài hỏi: " Dễ chịu sao?"

" Uhm....." cô há miệng thở dốc, ý thức mù mịt, đuôi mắt hếch lên.

anh càng lúc càng hung hãn, Tần Đường run rẩy co rút một hồi, hai chân run theo, cả người mềm rũ ra, mang theo tiếng nức nở: " Em đứng không nổi nữa rồi...."

Tưởng Xuyên không cho cô có thời gian nghỉ ngơi, đè lại tay cô, nâng thắt lưng cô lên, cố định lại.

Thoáng thấy hình xăm trên tay cô, hơi ngừng một chút.

Cầm lấy tay cô đưa lên môi, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve: " Hình xăm đau hả?"

Giọng của Tần Đường giờ yếu như tiếng mèo kêu: " không nhớ nữa...."

Lúc ấy rất đau, cô đau đến nỗi rơi nước mắt.

Giờ nghĩ về nó, có vẻ như không nhớ nổi cảm giác đau đó.

không nhớ nữa....

Đây là một câu trả lời hoàn hảo.

Tưởng Xuyên khẽ hôn mu bàn tay cô, lại một lần nữa xoay cô úp trở lại tường, cúi xuống hôn vành tai đỏ hồng, làn da trắng như tuyết của cô cũng đã ửng sắc hồng, mướt mát, giống một con cánh hỏ màu trắng, mặt anh khi dễ, xoay qua lật lại.

âm thanh trầm khàn của đàn ông cùng tiếng rên rỉ cầu xin của phụ nữ tràn ngập trong phòng tắm.

Trận hoan ái này không còn lại sức lực dư thừa.

Sau khi kết thúc, toàn thân Tần Đường giống như bị hủy diệt một lần, cả người xụi lơ bám lên người anh, ánh mắt ẩm ướt mà trong trẻo.

Tưởng Xuyên thấy cơn như vậy, cũng không nhẫn tâm làm thêm lần nữa, cọ rửa qua loa sạch sẽ, ôm Tần Đường mềm mại như bông ra ngoài.

Đi qua hành lang, bầu trời đêm rằm lan toả màu xám xanh, ánh trăng dịu dàng yên tĩnh, gió khuya cũng mang theo một tia mát lạnh.

Tần Đường dùng đưa đôi chân trắng mịn, "Em muốn ngắm trăng."

Tưởng Xuyên liền ôm cô đứng trên hành lang ngắm trăng, vài phút sau, cô lại nói: "không ngắm nữa đâu."

"Trăng ở quê đẹp hơn thành thị, cũng tròn hơn nữa." cô nhớ lại những ngày trước kia hai người vào khu vực núi, nơi đó không có ô nhiễm, không có khói bụi, ngay cả ánh trăng cũng đẹp hơn thành thị, "Lúc nào em mới có thể chụp ảnh được?"

Ở Thiểm Tây còn có mấy chỗ chưa đi.

Tưởng Xuyên mở cửa phòng ra, "Qua thời gian này đi đã."

Tần Đường khóa thân nằm trên tấm ra trải giường màu tối, đôi chân thon dài óng ánh như ngọc móc lấy cái chăn, tay kéo lấy, trùm lên người mình.

Tưởng Xuyên đi tới ôm cả người cô, cách mấy phút, ngồi dậy tựa vào đầu giường, châm điếu thuốc hút, kéo người vào trong ngực, nở nụ cười: "Còn muốn nói chuyện phiếm không?"

Tần Đường vốn mệt sắp ngủ đến nơi, lấy đầu ra sức lực mà tán dóc nữa, nghỉ ngơi trong chốc lát, lại hơi có tinh thần, lấy điều thuốc của anh đưa lên miệng mình, hút một hơi, thuốc của anh nồng đậm giống con người anh.

Hút một hơi như vậy, đã phần nào vực dậy được bộ não tinh thần, Tưởng Xuyên nhìn cô: "Học hút thuốc hồi nào vậy?"

Tần Đường: "Bốn năm trước rồi."

Sau khi Trần Kính Sinh chết.

Đoạn thời gian đó, đau khổ tột cùng.

Năm anh ấy vừa ra đi đó, toàn bộ con người cô rối loạn đến không chịu nổi, gần như nguyên cả năm không đụng đến máy chụp hình, cộng với một tuần ngủ không được, tuyệt vọng, khổ sở, chán nản, áp lực đến nỗi cô không thể thở nổi, mỗi khi nhớ lại đều đau muốn co mình lại.

Thời gian đó quá mức u ám, cho tới bây giờ cô vẫn chưa từng nghĩ, loại chuyện bi thảm này sẽ xảy ra với mình.

Giờ đây nhớ lại, cũng không biết làm thế nào vượt qua được.

Tưởng Xuyên căn đầu lọc thuốc, màu mắt sẫm hơn cả cảnh đêm, "Vì sao?"

Tần Đường trầm mặc, hồi lâu, giọng nói cô nhẹ nhàng, giống như từ bên ngoài xa truyền đến: "Bạn trai cũ, chết rồi."

Bàn tay ôm bờ vai cô siết chặt lại.

Tưởng Xuyên cúi xuống nhìn cô, Tần Đường ngẩng mặt, cổ họng tắc nghẹn, ánh mắt vẫn mang sắc hồng, là do anh đã làm trước đó, anh vỗ về vùng mắt cô, Tần Đường nói: "Em không khóc, anh cũng không cần buồn, anh ấy đã không còn rồi."

"Ừ, anh không buồn." anh nói, âm thanh khàn khàn.

"Chúng ta đều có người cũ, Lộ Toa vẫn còn sống sờ sờ ra đó, thường xuyên ở trước mặt em khiêu khích, em đây người lớn hiểu chuyện không thèm chấp đấy." Đầu Tần Đường cọ cọ anh, "anh cũng đừng nghĩ nhiều."

Tường Xuyên hút liên mấy hơi thuốc, cô không biết anh đang nghĩ cái gì, anh cũng không biết phải nói làm sao để cô hiểu rõ.

anh vuốt vuốt tóc cô: "Sau này ít hút thuốc thôi."

Tần Đường: "Vâng, em vốn cũng không nghiện thuốc lá mà."

Chỉ có năm đầu tiên hút rất nhiều, ba năm sau này, mỗi một năm lại hút ít đi.

cô vòng tay ôm anh, chặn trước ngực bị tuột xuống, Tường Xuyên đưa tay ra, nắm lấy một khối mềm mại trắng mịn.

Tần Đường hơi trốn tránh, "Muộn lắm rồi á."

Về phần mấy giờ, cô không nhìn thời gian.

Chỉ biết là bọn họ đã làm trong phòng tắm hai lần, lần nào cũng rất lâu.

Tường Xuyên dập tắt thuốc, xoay người đè lên cô, "Xem ra tinh thần em cũng không tệ lắm, tiếp tục."

Tần Đường: "....."

cô héo cánh tay anh, "Được món hơi rồi còn ra về!"

Tường Xuyên mỉm cười, "Em không thích sao?"

Trong chuyện tình dục, Tần Đường vẫn còn rất mới mẻ, cô sẽ híp mắt lại khi đón nhận, tiếng rên rỉ mềm mại như mèo, toàn thân yếu đuối không chịu nổi, phụ nữ như nước, cô chính là như vậy.

Xong chuyện xuống giường, lại khoác lên mình bộ dạng lạnh lùng, yên tĩnh.

Cũng chỉ có anh thấy được mặt này của cô.

Tần Đường không phủ nhận, cô thích cảm giác cùng anh yếu đuối.

cô mỉm cười, ánh mắt lấp lánh: "Tưởng Xuyên."

Tưởng Xuyên: "Hửm."

anh chống cơ thể, cúi xuống nhìn cô.

"Trần Kính Sinh, em không yêu anh ấy, nhưng anh ấy tồn tại trong lòng em."

Giữa hai người họ, đây là lần đầu tiên nhắc đến cái tên này.

Ánh mắt Tưởng Xuyên sâu thẳm tựa như đại dương trong đêm, tĩnh lặng mà thâm sâu, anh nói: "anh biết."

Tần Đường nhìn anh, nói: "Nếu anh cảm thấy....."

Tưởng Xuyên hỏi: "anh cảm thấy cái gì?"

"Cảm thấy không thể chấp nhận được, em có thể....."

Có thể gì chứ? cô bỗng dưng không nói nên lời.

Tưởng Xuyên nắm lấy cô, nâng mặt cô lên.

Cúi đầu hôn môi cô, ánh mắt càng lộ ra vẻ thâm sâu, gặm cắn môi cô, tay dùng sức nhào nặn ngực cô, dùng đầu gối tách hai chân cô ra.

So với hai lần trước càng mạnh bạo hơn, không để cho cô giữ lại chút sức lực nào, Tần Đường bị hôn đến cả người nhũn ra, "anh đang tức giận sao?"

Tưởng Xuyên im lặng, hôn đến vùng bụng phẳng lì của cô, đi xuống ngâm lấy chỗ kia, cô mãnh liệt cong người lên, thở dốc dữ dội, hai chân khuỵu loạn lên, níu chặt lấy mái tóc ngắn của anh, bàn chân cạy trên tấm ga giường trong vô vọng.

Trong tiềm thức, cảm thấy Tưởng Xuyên dùng cách này để trừng phạt cô, hoặc là, trút ra bất mãn trong lòng.

Mang theo giọng ghen ngào, cô cầu xin: "Xin anh....."

anh nâng người lên, mạnh mẽ tiến vào trong cô, "Xin anh cái gì?"

Tần Đường bị anh thúc cho vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, anh làm cô sắp chết luôn rồi, xin cái gì? cô không biết nữa, đầu óc trống rỗng, chỉ còn lại xúc cảm cực hạn của cơ thể.

Tưởng Xuyên nắm lấy hông cô, mỗi lần xâm nhập đều thúc thật sâu vào, con mắt đỏ lên, "Đường Đường, kêu lên nữa đi em."

Tần Đường há miệng thở dốc, run rẩy trong lòng anh, nước nở cầu xin: "Chịu không nổi....nhẹ một chút....."

cô càng cầu xin, anh lại càng mãnh liệt hơn.

"A....."

Giày vò cực hạn, khiến cô suýt nữa thì ngất đi.

Ánh sáng lan tỏa phía chân trời.

Vầng mặt trời đỏ rực từ từ ló dạng phía trời đông.

trêntrán Tần Đường mồ hôi ẩm ướt dính vài sợi tóc đen nhánh, trong mắt đều là hơi nước, ý thức mù mịt mờ hồ, linh hồn nhưđãbị rút cạn.

Tưởng Xuyên vén tócôra hai bên, lộ ra cái trán trơn bóng củacô, thở hào hển hôn hai má và đôi mắtô, nhènhệvân về vành tai xinh xắn mềm mại củacô.

anhnóitrong hơi thở:" Mạng cũngđãgiao cho em nắm giữ, còn có gìkhôngthể chấp nhận hả?"

Hai má Tần Đường ửng hồng, đôi mắt ướt át nhìnanh, đầu lưỡi khẽ liếm đôi môi khô khốc.

Tưởng Xuyên cúi xuống hôn mồmô, kéo lấy đầu lưỡi củacô.

"Trời sáng rồi." Giọngnóicôkhản đặc.

"Ừ." Tưởng Xuyên mỉm cười, " Ngủ đi."

Tần Đường nhắm mắt lại, "anhđáng sợ quáđi."

Tưởng Xuyên lại cúi xuống hônô, cười ra tiếng, "thậtkhônglà em nữa mà, xem em bị dọa kìa."

Tần Đường lại mở mắt ra, con mắt hồng hồng, "anhđiđâu à?"

Trời sáng rồi,anhđiđâu nữa?

Tưởng Xuyên xoay người nằm xuống, ômôtừ phía sau, "Ngủ đi, đừngnóinữa."

Tần Đường há miệng khàn giọng, " Em muốn uống nước."

Tường Xuyên đứng lên lấy nước chocô.

Tần Đường uống nước xong, Tường Xuyên lại ôm người vào trong lòng, không đến một phút, cô đã ngủ rồi.

Trời đã sáng, Tường Xuyên không buồn ngủ chút nào.

Ôm một lúc, anh đứng lên từ trên giường, ném bao cao su lộn xộn vào trong thùng rác, xỏ vào cái quần, lấy ra bao thuốc.

Nghĩ nghĩ, lại dứt trở vào.

Mặc xong quần áo, cúi xuống bên cô, sờ sờ qua lại gương mặt cô, ngắm nhìn trong chốc lát.

Cứ như vậy trong chốc lát, đã qua nửa tiếng đồng hồ.

Tường Xuyên xuống cửa dưới lầu, dì Quế đã bán đồ ăn sáng từ lâu.

Đêm qua mọi người ngủ rất muộn, ngoại trừ Lữ An, còn lại đều chưa dậy.

Lữ An ngồi trong phòng khách gặm bánh bao, liếc nhìn anh, cười ra tiếng: "Tinh thần không tệ nha."

Tường Xuyên đi tới ngồi xuống: "Vẫn ổn. "

Lữ An nhìn anh chăm chú vài giây, nói trêu chọc: "Động tĩnh đêm qua thật lớn đó, mà không đúng, là hôm nay chứ, mặt trời còn không sớm bằng anh."

Tường Xuyên cầm lấy một cái bánh màn thầu, dừng lại một chút, "Đều nghe thấy rồi sao?"

Lữ An hai ba miếng ăn xong một cái bánh bao, " Buổi sáng dậy đi xả nước, còn ông kia kêu đến rất....."

Tưởng Xuyên cầm một miếng bánh màn thầu, không nói gì, Lữ An nói: " Em biết anh ghê đã lâu, có điều vẫn nên chú ý một chút, em nhìn Tần Đường vài ngày lại ngơ ngẩn, đều do anh ép khổ người ta rồi."

Tưởng Xuyên quắc mắt, mắng luôn: " CMN cậu nhiều chuyện quá vậy."

Lữ An cười phá ra, lấy đồ ăn ra ngoài đút cho Hắc Hổ.

Tưởng Xuyên tối qua tiêu hao sức lực nhiều, so với ngày thường ăn nhiều hơn hai cái bánh bao, uống hết nửa chai nước, cầm lấy chìa khóa trên bàn đưa ngoài, Lữ An liếc nhìn anh: " anh không cần nghỉ ngơi hả?"

Tưởng Xuyên không biểu hiện gì: " không cần, tôi ra ngoài một lúc."

Lữ An nhướn mày, không nói gì nữa, tiếp tục đút cho Hắc Hổ ăn.

Mọi người lục tục thức dậy, ăn sáng như mỗi ngày, tháo dỡ bao hàng.

Làm việc ra làm việc, chơi đùa là chơi đùa.

Mười giờ hơn, Tiểu Bạch: " Sao chị Tần Đường vẫn chưa dậy nhỉ?"

A Khởi: " Tiệc nướng tối hôm qua trễ quá, khả năng quá mệt rồi."

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 51

Tưởng Xuyên hẹn Tào Thịnh ở một nhà bán đồ ăn sáng trong ngõ nhỏ. Ngồi cùng bàn còn có một người đàn ông khác, khoảng 40 tuổi, diện mạo đoan chính, ánh mắt sắc bén. Năm đó Hàn Thành chỉ là một đội trưởng non trẻ, vậy mà bây giờ đã thành cục trưởng rồi.

Tào Thịnh vỗ tay với anh: “Ở đây.”

Tưởng Xuyên đi tới, nhìn về phía người đàn ông, cung kính nói: “Cục trưởng Hàn.”

Hàn Thành phát tay: “Được rồi, ngồi xuống rồi nói.”

Tưởng Xuyên ngồi xuống đối diện bọn họ. Quán ăn sáng này là của cha mẹ một thành viên trong đội mở, bên ngoài bày mấy chiếc ghế dựa, buổi sáng nếu trời đẹp thì phần lớn mọi người đều thích ngồi bên ngoài hơn, cho nên ba người bọn họ ngồi bên trong ngược lại cũng yên tĩnh.

Đã mấy năm rồi Tưởng Xuyên không gặp Hàn Thành.

Năm đầu tiên gia nhập đội, Hàn Thành vỗ vai anh nói: “Nhóc con, lớn lên cũng rắn chắc đấy!”

Hàn Thành một lần nữa đánh giá Tưởng Xuyên, sau đó lại vỗ vai anh như năm ấy: “Vẫn rất rắn chắc đó!”

Tưởng Xuyên cười một tiếng: “Cũng tạm được.”

Năm đó bị tước cảnh tịch, anh đã từng không cam lòng, cũng từng đi cầu xin người khác. Nhưng vật đổi sao dời, nhiều năm như vậy trôi qua, bây giờ nghĩ lại thì cảm thấy mọi chuyện cũng không nghiêm trọng đến mức đó. Cho dù rời khỏi đội cảnh sát thì anh vẫn phải tồn tại.

Hàn Thành và Tào Thịnh vẫn luôn áy náy với anh, cảm thấy là bản thân lúc trước không bảo vệ được anh.

Lúc Tào Thịnh đến tìm anh, anh nói: “Tôi không có tâm nguyện gì cả, cũng không giống như năm ấy lúc mới bị tước cảnh tịch, tôi không muốn trở về nữa. Bây giờ tôi chỉ muốn các anh có thể bắt Khương Khôn sớm một chút là tôi thấy cảm kích rồi, coi như trả cho Lâm Hạo một công đạo.”

Sau khi Tần Đường xuất hiện, Tào Thịnh lại một lần nữa hỏi anh có muốn tham gia hành động lần này hay không.

Thực ra, cho dù Tần Đường có xuất hiện hay không, cơ hội này, anh cũng đều không muốn đồng ý.

Có cô, anh càng tiếc mạng.

Cô nương kia thoát nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng thực ra lại sợ nhất là những người thân yêu quanh mình rồi đi.

Hàn Thành nhìn anh, hỏi: “Nghe nói cô gái tên Tần Đường kia đang ở nghĩa trạm à?”

Tưởng Xuyên đáp: “Vâng, cô ấy là người phụ trách quỹ từ thiện, có việc nên tới đây.”

“Haizzz.” Hàn Thành thở dài một tiếng: “không ngờ nhiều năm như vậy rồi mà hai người vẫn có thể gặp lại. cô bé biết chuyện năm đó chưa?”

Cái thứ gọi là duyên phận này, thật sự khó nói.

Tưởng Xuyên im lặng, ánh mắt dần trở nên âm đạm: “Đợi nhiệm vụ hoàn thành, tôi sẽ nói hết với cô ấy.”

Hàn Thành lấy thân phận một trưởng bối vỗ vai anh, an ủi: “Chuyện năm đó không phải hoàn toàn do cậu. Trong lúc làm nhiệm vụ có xảy ra sai sót là hoàn toàn có thể, cậu đừng nghĩ nhiều. Chờ chuyện này xong tôi sẽ xin cấp trên cho cậu quay lại.”

“Chuyện cũng qua cả rồi.” Tưởng Xuyên nhàn nhạt nói.

“Cậu không muốn quay lại?” Hàn Thành hơi kinh ngạc.

Tưởng Xuyên im lặng không nói.

Tào Thịnh ngắt lời: “Mấy hôm nay nghĩa trạm có bị ảnh hưởng gì không?”

Tưởng Xuyên: “không có gì.”

Tào Thịnh gật đầu, sau khi ăn xong bữa sáng cùng Hàn Thành, ba người đi ra bên ngoài, vào trong xe ngồi.

Hàn Thành nói: “Lần này sẽ có hai đội hành động, một đội khác là đội của đội trưởng Trần, bên họ có người nắm vùng bên cạnh Khương Khôn, cụ thể là ai thì không rõ. Tôi đã nói trước là hai đội không ảnh hưởng đến nhau, nếu hai người gặp phải thì đừng ngộ thương, hành sự cẩn trọng.”

Trong lòng Tưởng Xuyên bắt đầu có suy đoán.

Tào Thịnh nói: “Tối hôm qua, Triệu Kiến Hòa đi theo Khương Khôn trong buổi đấu giá, nhất định là bọn họ đang thực hiện một giao dịch không chính đáng nào đó. Khương Khôn không chỉ nắm bắt tình hình mà còn che dấu giúp. Nhưng dựa theo hành động mấy năm của Khương Khôn mà nói thì hẳn gần như rất ít tham dự mấy loại giao dịch kiểu này.”

Tưởng Xuyên: “Loại chuyện dẫn lửa thiêu thân thể này đúng là Khương Khôn sẽ không làm, trừ khi hoặc là Triệu Kiến Hòa hoặc là đối tượng giao dịch uy hiếp hẳn.”

Hàn Thành cười cười, chính là nụ cười kiểu tiểu nhân đặc chí.

“Được rồi, hai người đều đã đoán ra rồi, bây giờ nhiệm vụ hàng đầu chính là theo dõi Triệu Kiến Hòa. Lần này thì tuyệt đối không thể như lần trước, chỉ tóm được một tên Triệu Kiến Hòa, mà nhất định phải bắt được tên khốn Khương Khôn cùng luôn.”

Tưởng Xuyên cười một cái, đôi mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Ánh mắt dần bay đi xa.

.....

Trước khi đi, Tào Thịnh đã dặn dò anh: “anh cẩn thận một chút.”

Tưởng Xuyên gật đầu, xoay người rồi đi.

anh đến công ty vận chuyển một chuyến, Lữ An đang ở bên kia, trong gara chỉ còn một chiếc xe. Chiếc xe này cố tình được để lại để vận chuyển vật tư lên núi vào ngày mai.

Lữ An đang dặn dò tài xế, quay đầu lại thấy anh liền phát tay để tài xế làm việc rồi đi về bên này, “Dạo này công việc làm ăn rất khá, đơn hàng cũng nhiều. Chúng ta có nên mua thêm hai chiếc xe nữa không?”

Trước mắt họ cũng có một tí tiền rồi.

Số tiền 87 vạn lần trước để bồi thường đâm xe là Tần Đường ứng trước.

Bọn họ không phải đền toàn bộ, nhưng vẫn phải đền một số bộ phận.

Tưởng Xuyên rút một điều thuốc ra, bật lửa hít mấy hơi, nhẹ gậy tàn thuốc, “Sang năm đi, cứ tính thiếu vào phần của tôi, số tiền này trả Tần Đường trước.”

Lữ An biết anh không thích nợ tiền người phụ nữ của mình, “Thiếu nợ cái gì chứ. Nhưng số tiền này cũng không đủ mà.”

Tưởng Xuyên: “Tôi cũng có một tí nữa, gom góp lại chắc cũng đủ”

Lữ An cười: “Thực ra quan hệ giữa hai người đã thành thế này rồi, chậm một chút cũng được mà. Số tiền đó dù sao cũng là của vợ anh mà?”

Tưởng Xuyên cũng cười: “Tiền hết kiếm lại là được.”

Mấy năm nay, thu nhập của anh nói nhiều không nhiều, nói ít không ít. Nếu là một cô gái bình thường thì cũng thoải mái, nhưng nếu là Tần Đường thì không được. Một cái thấu kính máy ảnh của cô, một cái túi, một cái đồng hồ... mỗi một thứ đều là những đồ dùng xa xỉ. Anh cũng muốn tặng, nhưng thực sự có chút khó khăn.

Nhưng, nếu cô đồng ý.

anh có bao nhiêu sẽ được hết bấy nhiêu.

Hai người trò chuyện một lát, Tưởng Xuyên nhìn đồng hồ, nói: “Tôi về đây.”

Tối hôm qua anh hơi quá phận, không biết Tần Đường thế nào rồi.

Lữ An híp mắt, nở nụ cười xấu xa: “Đúng là nên trở về một chút. Lúc tôi rời đi cô ấy còn chưa dậy đâu.”

Tưởng Xuyên nhú mày, Lữ An vội nói: “Tôi cũng không cố ý mà, chỉ là sáng sớm tôi dậy đi vệ sinh vô tình nghe thấy thôi. Anh yên tâm, cũng chỉ có mình tôi nghe thấy thôi.”

Lúc đó là sáng sớm, giọng nói kia, nghe rất thảm, nhưng lại kiều mị đến tận xương.

Lúc đó anh ta chỉ nghĩ là ảo giác, nhưng sau khi nghe lại thì phát hiện âm thanh là từ phòng Tưởng Xuyên truyền ra, liền hiểu mọi chuyện.

Tưởng Xuyên cũng không ngờ lại bị người khác nghe thấy, có chút bức bối, ném tàn thuốc xuống đất, dùng chân di di, “Đừng nói trước mặt cô ấy.”

“Được được được, tôi biết rồi.” Chuyện này anh ta vẫn có chừng mực. Đàn ông nói đùa với nhau vài câu, cũng không thể đùa đến đầu cô nương nhà người ta được.

Tưởng Xuyên đi về, trên đường còn mua cho Tần Đường một suất mì lạnh.

cô thích ăn món này.

Lúc trở lại nghĩa trạm vừa đúng 12h.

A Khởi và Tiểu Bạch chuẩn bị đi gọi Tần Đường dậy, dì Quế đã nấu xong bữa trưa rồi.

Tưởng Xuyên gọi hai người lại: “Cứ làm việc đi, để tôi gọi cho.”

anh đi lên cầu thang, A Khởi và Tiểu Bạch nhìn theo, Tiểu Bạch nói: “anh Tưởng cũng lên nhà, tiện gọi luôn cũng được, chúng ta vào bếp phụ đi.”

Trong sân không có ai, chỉ có Hắc Hổ đi khắp nơi canh gác.

Tưởng Xuyên đẩy cửa phòng ra, trong phòng rèm che kín mít.

Tối tăm, ái muội, hương vị hoan ái còn sót lại tràn ngập khắp nơi.

Ở trong chăn phòng lên một cái kén, một bên chân thon dài trắng muốt lộ ra bên ngoài, đầu ngón chân đầy đặn hơi cong lại.

anh đóng cửa lại, đi tới,

Tần Đường ngủ rất sâu, đầu vai lộ ra bên ngoài đầy những dấu hôn chi chít, lông mi vừa cong vừa dài yên lặng rũ xuống, làn da rất trắng nên quầng thâm dưới mắt vừa nhìn đã thấy. Tưởng Xuyên có chút đau lòng, khom lưng đưa tay xoa mặt cô.

Tay vừa mới chạm vào, cô lập tức rụt cô lại.

Tay Tưởng Xuyên dừng lại giữ không trung, nở nụ cười bất đắc dĩ.

anh đặt đồ lên bàn, ngồi ở mép giường ôm cả người cả chân vào trong lòng. Tần Đường mơ mơ màng màng một chút, cuối cùng mở to mắt ra, lúc nhìn anh còn mang theo vài phần mờ mịt, trong chốc lát mới nhớ ra tình hình chiến đấu thảm thiết tối qua, thân thể lập tức cứng đờ, “anh, anh về lúc nào thế?”

Giọng nói khàn khàn, mang theo vài phần kiêu mị.

Tưởng Xuyên thò tay vào trong chăn, cô vội vàng né tránh, nhưng hai chân vừa cử động lập tức đau đến nhú máu. Cơ thể như bị nghiền nát, đặc biệt là phần thân dưới, cảm giác đau này cũng không khác mấy so với lần đầu tiên.

Tưởng Xuyên giữ cô lại, “Đừng nhúc nhích, anh cũng không phải người sắt, sẽ không làm gì em đâu. Đến xem.”

Tần Đường bất động, để anh sờ vào phần bắp đùi mềm mại kia.

anh chạm vào đùi cô, rồi xuống đến cẳng chân, lực đạo vừa phải, Tần Đường thoải mái nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hừ hừ: “Nếu có bồn tắm thì tốt

quá.”

Ngâm nước ấmmộtchút, cũngkhôngkhác gì matxa cả.”

Tưởng Xuyên cúi đầu, dán bên taicô: “đikhách sạnkhông?”

Tần Đường mở mắt, đôi mắt ướt át trong trẻo.anhnhìncô, khoe miệng cong lên: “Muốnđikhông?”

Có chút động lòng rồi.

Tần Đường cắn môi, gật đầu: “Muốn.”

Tưởng Xuyên cườinhẹ, xoa xoa mái tóc rối bù củacô, “Vậ ngồi dậy, ấnmộtchút, chiều dẫn em ra ngoài.”

Tần Đường: “anhkhôngbạn à?”

Tưởng Xuyên: “Ừ.”

côtới tận đâymộtchuyến, tuyanhkhôngthể ở cùngcônhiều, nhưng bỏ ramộtbuổi chiều hoặcmộtbuổi tốithìvẫn có thể.

Tần Đường giật mình, sắc mặt lại thay đổi, ngẩng đầu lườmanh: “Em sắp thành người tàn phế đến nơi rồi.”

Tưởng Xuyên lại cười: “Thể lực yếu quá, sau này phải rèn luyện nhiều hơn.”

Tần Đường: “.....”

cô tự cảm thấy thể lực của mình cũngkhôngtệ lắm.

Tưởng Xuyênđilấy quần áo chocô, vò tùng mái tócôlên: “Còn muốnanhмặ quần áo cho em sao?”

Tần Đường cuốn chăn chặt hơn: “không cần, anh cách xa một chút là được.”

Tưởng Xuyên kéo ghế ra ngồi xuống bên cạnh, lấy bao thuốc ra, nhìn động chậm rì rì của cô, nhắc nhở một câu: “Có mua đồ ăn cho em đó.”

“Cái gì thế?”

“Mì lạnh.”

Đôi mắt cô hơi sáng lên: “Ồ.”

Tưởng Xuyên búng tàn thuốc, nghe thấy dưới nhà có tiếng ai đó gọi vọng lên, dì Quế đã nấu xong cơm rồi.

Tần Đường vừa mới xuống giường, thấy mì lạnh trên bàn liền nói: “anh xuống nhà ăn cơm đi, em đi không nổi nữa rồi. Ở đây ăn mì lạnh cũng được.”

Tưởng Xuyên biết cô xấu hổ, cũng không ép buộc, đứng dậy nói: “Được.”

anh đi tới cửa, lại quay đầu lại. Tần Đường ngồi ở trên giường, sắc mặt không tốt lắm, nhìn anh nói: “anh mau xuống đi, đừng để mọi người chờ.”

cô như thế này xuống nhà đã không tốt lắm rồi, nếu để mọi người thấy cô từ trong phòng Tưởng Xuyên đi ra thì lại càng không tốt hơn nữa.”

cô muốn đánh răng rửa mặt, tắm rửa một chút nữa, ít nhất cũng phải 20 phút rồi.

Tưởng Xuyên thấy cô như vậy rất đáng yêu, vô cùng hưởng thụ thái độ này của cô, cười: “Ăn xong thì nghỉ ngơi một lát đi, buổi chiều chúng ta ra ngoài.”

Tần Đường không đáp, cúi đầu tìm dép lê.

Đi dép lê xong ngẩng đầu lên thấy anh vẫn đang ở đó.

Tường Xuyên bật cười, mở cửa ra ngoài.

Tần Đường đi đến bên cửa sổ, kéo rèm ra, ánh mắt trời vừa vặn thích hợp.

Bọn họ đang có khoảng thời gian đẹp nhất.

Không xa xỉ chút nào.

Thấy anh chỉ xuống lầu một mình, A Khởi hỏi: “Chị Tần Đường đâu ạ?”

Tường Xuyên kéo ghế ra ngồi xuống, “không phải để ý đến cô ấy. Hôm nay cô ấy không muốn ăn cơm.”

A Khởi: “Ồ, vậy chị ấy ăn cái gì?”

Tường Xuyên: “Buổi chiều anh muốn ra ngoài một chuyến, cô ấy đi với anh.”

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 52

Editor: Michellevn

Tần Đường muốn tìm gương soi để sửa sang lại bản thân, vòng qua vòng lại, pháthiệtrong phòng Tường Xuyênmộtcái gươngnhócũngkhôngcó, đành phải từ bỏ.

cônghĩ nhân lúc mọi người ăn cơm,sẽchuồn nhanh về phòng mình.

Nhắc bát mì lạnh kia lên, rón rén mở cửa ra, nhìn ra ngoài sânmộtvòng.

khôngcó người,côliền đóng cửa lại.

Vừa xoay nguờidìđược hai bước, bỗng nhiên dừng lại.

Lộ Toa vừa tiến vào trong sân, ngẩng đầu, tầm mắt cứ thế chiếu thẳng vàocô, rất dễ nhận ra,côtừ trong phòng Tường Xuyênđiradãbị nhìn thấy.

Tần Đường thản nhiên nhìncôtamộtcái, sau đó thu lại ánh mắt tiếp tụcdivề phía trước.

côtrở lại phòng mình, thay xong quần áotrênngười, lấy đồdirửa mặt.

Dưới lầu -----

Lộ Toa vài ngàykhôngthấydãtrở lại, A Khởi phần nàođãbiết đượccôta bậnđigiải quyết công việc, trông thấy côta, vẫn nhiệt tình như trước, A Khởi đứng lên, cườinói:" Chị Lộ Toa, chịđãăn cơm chưa?"

Lộ Toa nhìn bọn họ, lắc đầu cười:" Vẫn chưa."

A Khởi vội vàng nói:" Vậy em đi lấy cho chị bát cơm, chị ngồi trước đi." nói xong liền đi vào phòng bếp lấy bát đĩa.

Bên cạnh Tường Xuyên vẫn còn trống một chỗ ngồi, tính để dành chỗ cho Tần Đường

Lộ Toa tự nhiên cứ thế mà ngồi xuống, mùi nước hoa trên người cô ta, luôn có phần nồng đậm và quyến rũ.

Tường Xuyên nhăn mũi lại, giờ đây đối với loại mùi hương này có chút khó chịu.

A Khởi đặt chén xuống trước mặt Lộ Toa, lại tiếp tục ngồi xuống, Tiểu Thành nói:" Chị Lộ Toa, mọi người cũng chỉ vừa mới cầm đĩa thôi, nếu chị về muộn hơn chút nữa, mọi người cũng ăn xong rồi."

Lộ Toa cười cười,"không sao."

Lữ An hỏi khách sáo:" Công việc giải quyết xong rồi chứ?"

Lộ Toa:" Ừ, cũng khá ổn rồi."

Lữ An:" Vậy chắc là phải quay về Bắc Kinh rồi hả?"

Cậu ta hy vọng Lộ Toa sẽ đi nhanh một chút, dù sao Tần Đường đang ở đây, hai người cũng lúng túng khó xử, nếu có một người phải đi, lẽ dĩ nhiên Lộ Toa là tốt.

Lộ Toa:" Chưa chắc lắm, chúng tôi làm công việc này chính là nơi nào có nhiệm vụ thì đi nơi đó, đều chạy đi khắp mọi miền đất nước, nước ngoài cũng sẽ đi."

Lữ An cười cười, không hỏi nữa.

Tiểu Thành nói: " Vậy chị Lộ Toa vẫn ở đây phải không ạ?"

Đuôi mắt Lộ Toa đang đưa liếc nhẹ Tường Xuyên, nhàn nhạt trả lời: " Ở mà....."

Tiểu Thành cười hihi mấy tiếng, A Khởi nhớ tới cái gì đó, nói: " À, tối hôm qua chúng tôi làm tiệc nướng ở trong sân, náo nhiệt lắm đó, đã quên nói với chị....."

Lộ Toa nhướn mày, " Vậy sao?"

" Dạ, anh Lữ bao đấy, bọn em đã mua rất nhiều đồ, đều ăn sạch trơn."

"Vậy để lần sau tôi mời mọi người." Lộ Toa nhìn A Khởi, " Tôi thấy đêm nay rất tốt, mọi người đều rảnh chứ?"

Mọi người đều gật đầu, vừa phấn khởi vừa kích động: " Có ạ, có ạ."

Tường Xuyên bưng bát cơm đầu cũng không ngẩng, nói: " Tôi không rảnh."

"Hả?" Tiểu Thành nói, "anh, anh sao vậy ạ?"

" Có việc."

Mọi người cũng không hỏi nữa.

Lộ Toa quay đầu nhìn anh một cái, trong đáy mắt dần dần lạnh lẽo.

.....

Tần Đường ăn xong mì lạnh, lại bắt đầu buồn ngủ

Dựa vào đầu giường, mệt mỏi muốn ngủ.

cô biết Lộ Toa đã trở lại, cô không muốn nhìn thấy cô ta, cứ nằm vùi trong phòng chờ Tưởng Xuyên.

Ngay tại lúc cô sắp ngủ gục, di động vang lên.

【Lấy đồ xuống dưới nhà】

Nhìn lại mới đó mà đã hai giờ rồi.

Đồ đạc đã thu dọn từ lâu, cô bỏ di động vào trong túi, đeo lên lưng, mang máy chụp ảnh ra cửa.

Tưởng Xuyên đang tựa vào sườn xe hút thuốc, đêm qua một đêm không ngủ, cũng không cảm thấy mệt mỏi, hít mấy hơi thuốc, liền có tinh thần.

Tần Đường đi từ trên lầu xuống, mặc áo thun trắng và quần ống rộng màu xám khói, đi giày đế bằng, đi chậm hơn so với bình thường.

Cô xinh đẹp, dáng người cao dong dỏng, mặc gì đi đâu nửa cũng có thần thái đặc biệt của cô.

Mấy người trong sân nửa ngày rồi chưa nhìn thấy cô, đều nhìn không được nhìn qua, Tiểu Bạch hỏi: "Chị Tần Đường, chị muốn ra ngoài hả?"

Tần Đường nuốt nuốt xuống họng: "Ừ, có việc."

A Khởi nghe giọng cô có phần bất thường, "Chị Tần Đường, có phải chị bị cảm rồi không?"

Tần Đường khẽ hắng giọng, "không, cổ họng có chút không thoải mái thôi."

Nét mặt cô không thay đổi, xách túi đi về phía Tưởng Xuyên.

Ở phía sau A Khởi vẫn đang quan tâm: "Cỗ hộp không thoải mái ạ, để dì Quế nấu chút nước lê cho chị uống, lê mua hai ngày trước vẫn còn mấy trái đấy ạ."

Tân Đường: "không cần đâu, mọi người lấy lê ăn đi."

cô kéo cửa xe, trông thấy Lộ Toa đang tựa vào cửa phòng khách, trên mặt cô ta không biểu hiện gì, hút thuốc, khói bay lượn lờ.

Tân Đường nhìn Tưởng Xuyên.

Tưởng Xuyên liếc qua cô, cười như không cười ném điếu thuốc đi, dùng chân đạp tắt rồi lên xe.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, chiếc xe Jeep màu đen lái ra khỏi sân.

Được nửa đường, Tưởng Xuyên dừng xe bên ngoài một ngân hàng, "Chờ anh một chút."

Tân Đường gật đầu: "Vâng."

công nghệ rằng anh đi rút tiền.

Vài phút sau, Tưởng Xuyên quay lại xe.

anh lái xe đến khách sạn nơi tổ chức phiên đấu giá, xách túi của cô qua, "đi thôi."

Tân Đường thông dong đi bên cạnh anh, tiến vào đại sảnh khách sạn, bỗng dừng cảm thấy có chút buồn cười, hôm qua anh còn nói có thể thuê phòng ở đây, hôm nay bọn họ liền tới luôn.

Vừa ngừng đầu thì thấy Tưởng Xuyên đang nhìn cô: "Cười gì hả?"

Nụ cười của Tần Đường không giảm đi, đôi tay kéo cánh tay anh, "không gì hết á, vui vẻ thôi."

"Hóa ra em ở Nghĩa trạm không vui vẻ gì, nơi đó rất chán sao?"

"....."

anh cứ thế mà cố ý xuyên tạc tâm tư của cô vậy đấy.

Tần Đường không thèm để ý đến anh nữa, lôi túi qua, lấy ra chứng minh nhân dân đưa cho anh.

Tường Xuyên nhìn nhìn, nhận lấy để check in.

Tần Đường đứng trong đại sảnh nguy nga tráng lệ, nhẹ quay nửa vòng nhìn chung quanh, chợt thoáng thấy một gương mặt, hơi quen thuộc, người nọ xoay người rất nhanh, chỉ để lại cho cô một bóng lưng, Tần Đường nhíu mày, ngẫm nghĩ, lại không thể nào nhớ ra đã gặp ở đâu.

Tường Xuyên cầm thẻ phòng để mở cửa, thấy cô đang cau mày, cúi đầu hỏi bên tai cô: "không thoải mái hả?"

Ý anh là cơ thể của cô.

Bên tai Tần Đường nóng lên, thấy rõ tia giễu cợt trong mắt anh, tai cũng đỏ lên luôn, đẩy anh ra, tự mình đi về phía trước.

Phòng ở lầu 18.

Tần Đường bước vào trong phòng, nói: "Bà nội em có hơi mê tín, bà nói rằng mua nhà ở không được mua lầu 18, ở khách sạn cũng tốt nhất không nên ở lầu 18, từ nhỏ em nghe riết thành thói quen rồi."

Tường Xuyên nhướn mày: "Bởi vì là 18 tầng địa ngục sao?"

"Vâng."

"Lần đầu tiên em ở lầu 18 hả?"

"Vâng."

anh cười nhếch miệng, vào phòng tắm xả nước cho cô.

anh không quên, đưa cô đến đây một chuyến, chính là thỏa mãn ý muốn tắm bồn của cô.

Cũng không có gì cho cô cả.

Tần Đường đặt đồ đạc xuống, bước tới cửa phòng tắm, thấy anh đang điều chỉnh nhiệt độ nước, khẽ nói: "thật là 18 tầng địa ngục cũng không đáng sợ như vậy."

Tần Đường quay đầu lại nhìn cô, "Lại đây thử xem nào."

Tần Đường đi tới, dùng tay sờ thử, "Nóng."

Tường Xuyên chỉnh nước lạnh lên một chút, ngón tay Tần Đường chạm chạm, nói: "Được rồi ạ."

Xả nước xong, Tường Xuyên đi ra ngoài.

Tần Đường ngâm mình trong bồn tắm lớn, nước ấm vừa đủ, xuấ dĩn ỏi mệt nhọc và bài hoải trong cơ thể, cô khoan khoái thở rầm một hơi dài dễ chịu.

Tường Xuyên ngồi dựa vào trong ghế sofa, nghĩ tới chuyện đêm qua, nghĩ về những lời Hàn Thành nói sáng nay.

Người iả náu bên cạnh Khương Khôn, có đúng là người ianhsuy đoán hay không?

Nếu đúng, vậy bước tiếp theo anh sẽ phải thay đổi kế hoạch rồi.

Hai nhiệm vụ, không thể để sai lầm cái nào cả.

đang nghĩ xuất thần, chuông di động vang lên.

Tường Xuyên mở ra, nhìn tin nhắn Lộ Toa gửi đến.

【anh muốn biết cái gì, có thể hỏi em, em sẽ nói cho anh những gì em biết.】 Tường Xuyên rủ mắt, không phản ứng gì.

Cách vài phút nữa, lại nhận được một tin nhắn

【Tường ca, em hối hận rồi.】

Hối hận cái gì? Hối hận rời bỏ anh, hay là hối hận đã theo Khương Khôn, đi trên con đường không có lối quay về.

Tường Xuyên khẽ mím môi lại, lời Lộ Toa là giả hay thật đã không còn quan trọng nữa rồi, biết đâu là thật, cũng có thể là đang thăm dò anh.

Là thật, anh cũng không thể giúp cô ta, ai cũng phải trả giá cho những sai lầm do mình tạo ra.

Nếu là thăm dò, vậy anh lại càng không thể hứa hẹn gì cả.

anh đặt di động xuống, nhìn thời gian, Tần Đường đã ngâm ở trong đó được bốn mươi phút rồi.

Phụ nữ tắm bồn đều lâu như vậy sao?

anh bước tới, đẩy cửa ra.

Tần Đường mệt mỏi nằm tựa trong bồn tắm lớn, cần cổ trắng xinh tuyệt đẹp ngửa ra sau, đôi mắt khép chặt, hàng mi dày dậm cong vênh lên, mái tóc dài ướt nhẹ vắt lên thành bồn tắm màu trắng.

Cứ như vậy cô đã ngủ luôn trong bồn tắm lớn.

Tường Xuyên ÷ vào, thử thử nước ấm, hơi lạnh rồi.

anh kéo người lên, Tần Đường liền tỉnh, đôi mắt mơ màng ẩm ướt, qua mấy giây mới nói: "Em ngủ rồi sao?"

Tường Xuyên: "Ừ."

anh kéo cái khăn tắm, bao cả người cô lại bế ra ngoài, "Sấy khô tóc rồi ngủ tiếp."

"anh làm giúp em." cô lắc lắc chân, hơi có chút làm nũng.

"Được."

Tần Đường quấn khăn tắm, ngồi trên đùi anh, đầu cúi xuống kề sát lại.

Tường Xuyên sấy tóc cho cô, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua từng sợi tóc của cô, Tần Đường nằm sấp trên ngực anh, cảm thấy dễ chịu buồn ngủ, nhớ ra hình như sáng sớm anh đã ra ngoài, thỏ thẻ hỏi: "anh có mệt không?"

Tường Xuyên nhìn cô, "Vẫn ổn."

Tần Đường: "Lát nữa anh cũng nghỉ ngơi chút đi nhé."

Tường Xuyên nở nụ cười: "Ừm."

Sấy tóc xong, Tường Xuyên đi tắm rửa.

Lúc đi ra, Tần Đường đã ngủ rồi.

anh nằm xuống bên cạnh cô, tay quấn quanh vòng eo mảnh khảnh của cô, rồi tà tà hướng lên trên, khẽ nắm lấy một khối trắng nõn mềm mịn.

Cảm thấy như này ngủ rất ngon.

Lúc 6 giờ Tường Xuyên tỉnh lại.

Chỉ ngủ được hai tiếng đồng hồ.

anh vừa đứng dậy, Tần Đường cũng mở mắt, chỉ là nhìn anh rồi xoay người lại tiếp tục nhắm mắt.

"Đói không em?" Tưởng Xuyên vân vân vờ ta cô.

"Ừm..... hơi hơi á....." cô không muốn dậy chút nào.

Tưởng Xuyên khom người hôn cô, áo choàng tắm của cô đã buông lỏng, tay anh dễ dàng ngao du trên người cô, cơ thể Tần Đường căng thẳng, không ngừng vịn vịn, "anh làm gì vậy hả?"

"Dậy không?" anh cảnh hiên ta cô.

Tần Đường khẽ run rẩy, "Dậy."

Giờ này cô thật sự không muốn làm gì hết á.

Tưởng Xuyên chống nửa người lên, cúi xuống nhìn cô mấy giây, không trêu chọc cô nữa.

anh đi tới cầm túi của cô trên ghế sofa, lấy ra quần áo cho cô.

Tần Đường ngồi trên giường mặc quần áo.

Tưởng Xuyên mặc quần dài vào, Tần Đường nhìn anh đè ép lại khối căng phồng kia, kéo dây kéo lên, hai mắt cô nhìn mãi, như vậy không khó chịu sao?

Tưởng Xuyên không phát hiện ra, mặc áo sơ mi vào, chạm đến cái thê trong túi quần, tay hơi dừng lại.

Lữ An xử lý việc thật nhanh chóng, sáng nay đã chuyển tiền vào thẻ cho anh rồi.

anh lấy thẻ ra, đi tới bên giường, đang tính nói chuyện.

Di động của Tần Đường lại vang lên.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 53

“Lấy giúp em cái điện thoại với, ở trong túi ấy.”

Tưởng Xuyên đưa điện thoại chocô, Tần Đường liếc mắt nhìn, là lão Viên.

“Lão Viên, có việc gì sao ạ?” Tần Đường vừa nghe điện thoại vừa đi về phía phòng tắm.

“Hạng mục xảy ra vấn đề ư?... Tại sao lại thừa ra một số 0? Là do phòng tài vụ tính sai?... Được rồi, chú cứ xem xét kỹ lại đi, mấy hôm nữa cháu sẽ về.”

Tưởng Xuyên dựa vào cánh cửa, nghe hết toàn bộ cuộc đối thoại.

Tần Đường buông điện thoại xuống, nhíu mày, nhìn về phía anh, Tưởng Xuyên cũng nhìn cô.

anh mở miệng trước: “Sổ sách của quỹ An Nhất có vấn đề à?”

Tần Đường nói: “Ừ, có phải anh đã sớm lường trước được rồi không?”

Lần trước, anh khẳng định muốn tham gia hội đấu giá, muốn có được một vị trí trong danh sách, bây giờ nghĩ lại, xem ra đều có mục đích cả. cô bước lại gần anh, ngửa mặt, nhìn nhặt hỏi: “Ban đầu anh tiếp cận em, là để tra án sao?”

Sắc mặt Tưởng Xuyên lập tức trầm xuống, “Em nói cái gì? Em lặp lại lần nữa anh nghe.”

Đôi mắt Tần Đường trầm tĩnh như nước: “Ban đầu anh tiếp cận em, là để tra án sao?”

Đôi mắt Tưởng Xuyên vừa đen vừa sáng, cúi người ôm lấy eo cô, “không phải.”

Tần Đường ngửa mặt, “Vậy có mục đích gì khác không?”

Im lặng mất nửa phút.

Tưởng Xuyên cúi đầu, hôn lên đôi mắt cô: “Có.”

“Là gì?”

“Muốn ngủ với em.”

Bầu không khí lập tức trở nên ái muội.

Tưởng Xuyên đèn cô lên bồn rửa tay, cúi đầu hôn cô, từng đợt hơi thở nóng bỏng phả lên mặt cô.

Tần Đường nhắm mắt lại, nhón chân đáp lại anh, vòng tay ôm chặt eo anh.

Ngoài cửa âm thanh trò chuyện vang lên không dứt cùng với tiếng bước chân dày đặc.

Mãi cho đến khi tiếng gõ cửa vang lên, Tưởng Xuyên mới buông cô ra, hạ mắt, xoa xoa gương mặt cô, “anh đi xem.”

Tần Đường gật đầu, xoay người lại nhìn về phía mặt gương.

Cô gái trong gương có gò má đỏ hồng, đôi mắt sáng trong, sắc mặt sáng lạn.

Tưởng Xuyên đứng sau cánh cửa, hỏi: “Ai đó?”

“Tiên sinh, xin hỏi ngài gọi cơm đúng không ạ?”

“không phải.”

Tường Xuyên đột nhiên đẩy cửa ra, người đàn ông mặc trang phục đầu bếp màu trắng bên ngoài nở nụ cười khéo léo: “Làm phiền ngài rồi.”

Sau đó đẩy toa xe hàng đi về phía trước. Tường Xuyên nhìn về phía cánh tay nham, sau đó nhìn chăm chăm theo bóng lưng nham, ánh mắt trầm xuống.

Tường Xuyên đóng cửa lại, Tần Đường đã rửa mặt xong, bước từ phòng tắm ra, hỏi: “Sao thế?”

Tường Xuyên cười: “không có gì.”

Tần Đường nói: “Em đói rồi, chúng ta ra ngoài ăn đi.”

Tường Xuyên: “Ừ.”

Tần Đường ôm máy ảnh, Tường Xuyên xách túi chocô, hai người cùng ra ngoài.

Bọn họ không đi xa mà tìm một tiệm ăn gia đình. Bởi vì là cuối tuần nên hơi đông, lúc hai người tới nơi may mà còn chỗ ngồi.

Sau khi ngồi xong, Tần Đường gọi món: “anh có muốn ăn gì không?”

Tường Xuyên: “Sao cũng được. Em cứ gọi đi.”

Tần Đường không hỏi lại nữa, nhanh chóng gọi món.

Tường Xuyên gọi điện cho Tào Nham: “Bây giờ anh ở đâu?”

Tào Nham nói: “Vẫn ở khách sạn gần đó. Đang tìm chỗ ăn cơm.”

Tưởng Xuyên hạ điện thoại xuống, nhìn về phía Tần Đường: “Em không ngại Tào Nham tới ăn chung chứ?”

Tần Đường chớp chớp mắt: “Sao phải ngại chứ?”

anh nói vài câu vào điện thoại, sau đó cúp máy, lúc này Tần Đường mới nhớ ra đã hai hôm rồi Tào Nham chưa trở lại nghĩa trạm. Sau khi đồ ăn được mang lên thì Tào Nham tới, nhưng không phải đi một mình mà đi cùng một người phụ nữ tóc ngắn, bọn họ cũng không ngồi cùng bàn với cô mà ngồi ở một bàn khác.

Tần Đường nhìn thoáng qua: “Bọn anh phải cẩn thận đến thế sao?”

Tần Đường nói: “Là ý của anh ta.”

Tần Đường không hỏi nữa, cúi đầu ăn cơm.

Tưởng Xuyên ăn được một nửa thì đi vào nhà vệ sinh, Tào Nham cũng đi theo.

Tào Nham hút thuốc, nhìn bốn phía, thấy không có ai mới đưa cho Tưởng Xuyên một thứ. Tưởng Xuyên vừa nhìn liền biết nó là cái gì.

Mấy năm rồi anh chưa động vào nó.

Tào Nham cười: “Còn dùng được chứ?”

Tưởng Xuyên ước lượng trong tay, sau đó gài vào lưng quần: “Ai bảo anh đưa cho tôi?”

“anh tôi, bảo để anh phòng thân. Cố gắng không phải sử dụng đến nó nhé, không lại bắt người ta thành cái sàng.”

Tưởng Xuyên cong cong khóe miệng: “không thể nào.”

Tào Nham nói: “Nhưng, không phải trường hợp bất đắc dĩ, đừng dễ dàng...” anh ta làm một cái thủ thế nổ súng.

Tưởng Xuyên: “Tôi biết rồi.”

Có người đi qua hành lang, Tưởng Xuyên nghiêng người tránh, “Bây giờ anh đang ở đâu?”

Tào Nham: “Vẫn đang ở khách sạn.”

Tưởng Xuyên gật đầu: “Khách sạn kia quả thực có vấn đề cần điều tra. Bảng ghi hình lúc trước đột nhiên biến mất, nhất định có người của Khương Khôn ở trong khách sạn, nếu không cũng không đến mức tôi vừa vào đã có tin tức lộ ra như thế.”

“Vậy Tần Đường thì làm sao bây giờ? Sổ sách của quỹ An Nhất xảy ra vấn đề rồi.”

Tưởng Xuyên nhìn về phía anh.

Tào Nham xua tay: “Cái này không trách tôi được mà.”

Bất kì quỹ từ thiện nào mà Khương Khôn tiếp xúc cũng đều bị âm thầm điều tra cả.

Tưởng Xuyên không nói gì, xoay người: “Tôi đi đây.”

Trở lại bàn ăn, Tần Đường đã ăn xong rồi, cô chỉ vào đồ ăn còn thừa lại trên bàn: “Em ăn no rồi, còn lại anh phụ trách nốt nhé.”

Tưởng Xuyên cười một tiếng, cầm đũa quét sạch chỗ đồ ăn còn lại.

Sau khi ra khỏi quán ăn, Tần Đường nói: “Chúng ta đi thôi.”

Tưởng Xuyên: “Ừ, đi thôi.”

trên đường người đến kẻ đi, là thời điểm náo nhiệt nhất.

đúng qua công viên, bên trong có đôi vợ chồng già dẫn theo cháu nhỏ đi tản bộ, có ca sĩ hát rong ven đường. Tần Đường đi qua, nói: “anh đã từng đi qua Đại Lý chưa? Ở đó có rất nhiều ca sĩ tự do hát ven đường thế này.”

Tưởng Xuyên: “Rồi.”

Lúc đó là cùng Triệu Kiến Hòa.

Tần Đường xoay người lại, lùi lại hai bước, dừng lại trước mặt anh: “đi cùng Lộ Toa à?”

Khi đó quả thực có cả Lộ Toa. Hồi ấy là tình nguyện cho quỹ từ thiện, quen Lộ Toa ở đó. Lúc đó anh đang đi theo năm vùng bên cạnh Triệu Kiến Hòa, hai người cùng nhau ăn uống nhậu nhẹt chơi bời, đi chung xe, ở chung nhà, vô cùng thân thiết, thậm chí còn cùng Triệu Kiến Hòa xưng huynh gọi đệ.

Lúc đó Lộ Toa vừa mới tốt nghiệp, vừa bước chân vào xã hội, vẫn là một người đơn thuần. Hai người ở bên nhau lúc đầu là do Triệu Kiến Hòa tác hợp. Triệu Kiến Hòa tính tình vốn phong lưu, ở trong cái vòng luẩn quẩn kia cũng luôn trái ôm phải ấp. Nhưng Tưởng Xuyên lại là một người dị biệt, anh không thích những người phụ nữ mà Triệu Kiến Hòa gọi tới.

anh còn nghĩ, chờ vụ án này kết thúc, anh sẽ kéo luôn Lộ Toa ra.

Nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Triệu Kiến Hòa bị đi tù, Khương Khôn thì bình yên vô sự, anh lại bị tước cảnh tịch, cũng biến mất khỏi cái vòng luẩn quẩn kia, hoàn toàn trắng tay. Sau đó Lộ Toa chia tay với anh.

Sau đó đến tột cùng là vì sao cô ta lại có quan hệ với Khương Khôn thì anh cũng không rõ nữa.

Tưởng Xuyên nhìn về phía Tần Đường, cười như không: “Em rất để ý đến cô ta sao?”

Tần Đường lẳng lặng nhìn anh: “không phải em để ý đến cô ta, mà em chỉ không thích việc cô ta cứ dính lấy anh. Em nhìn thấy được cô ta muốn câu dẫn anh, tới nghĩa trạm cũng là có mục đích, em không thích cô ta.”

Tưởng Xuyên biết cô đang nói thật: “anh không có quan hệ gì với cô ta cả.”

Tần Đường: “Em biết.”

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìn cô, cô nói: “Em chỉ muốn hỏi, bao giờ cô ta rời khỏi nghĩa trạm.”

“sẽ nhanh thôi.”

Tần Đường cắn môi, giọng nói hạ thấp hơn vài phần: “Có thể em phải về trước, lão Viên nói hạng mục gặp vấn đề, em phải trở về để xử lý. Quý An Nhất đã giao đến tay em thì không thể để ba mẹ em phải đứng ra giải quyết vấn đề được, dù em biết nhất định chuyện này không đơn giản.”

Tưởng Xuyên nhìn về phía ghế đá ở gần công viên, nắm tay cô dẫn qua ngồi xuống.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, thỉnh thoảng có một vài người đi ngang qua.

Tần Đường hỏi: “anh nói thật đi, có phải chuyện này có liên quan đến Khương Khôn và Lộ Toa không?”

Chuyện đất trời này rồi, Tưởng Xuyên cũng không giấu cô nữa: “Ừ.”

“Vì sao? Trăng tròn như vậy, bọn họ không sợ bị lộ à?”

Tưởng Xuyên nắm lấy bàn tay cô: “Nếu bây giờ có một tờ báo đăng tin, nói là Khương Khôn chỉ làm một nhà từ thiện giả, lợi dụng các quỹ từ thiện để kiếm lợi ích phi pháp, em cảm thấy sẽ có bao nhiêu người tin chuyện này?”

Mấy năm Khương Khôn vất vả xây dựng hình tượng một doanh nghiệp từ thiện, cho dù là cá nhân hay là công ty đều có danh tiếng vô cùng tốt. Nếu đột nhiên đưa ra tin đó, dưới tình huống không có chứng cứ, nhất định sẽ có nhiều người không tin, thậm chí có thể còn bị lợi dụng, bị bọn họ kiện ngược lại tội phỉ báng.

Việc này không phải chưa từng xảy ra, năm đó Triệu Kiến Hòa bị đitù trước đó đã từng kiện tụng với Khương Khôn một trận.

Công ty đăng tin kia còn phải bồi thường cho Khương Khôn không ít tiền bồi thường về mặt tinh thần, số tiền đó lại bị Khương Khôn sang tay với danh nghĩa quyên góp cho vùng núi, lại càng nâng cao danh tiếng.

Khương Khôn không giống những tội phạm khác chính là ở điểm này. Hắn ta mãi mãi đứng dưới ánh mặt trời, dù làm những chuyện đen tối nhất nhưng người khác mãi mãi chỉ nhìn được những chuyện tốt, mà đằng sau những chuyện đó chính là những giao dịch dơ bẩn nhất.

Tần Đường ngây cả người, nói: “Sẽ không có ai tin cả.”

Tưởng Xuyên: “Không chỉ quỹ An Nhất, tất cả những quỹ, tổ chức từ thiện khác mà Khương Khôn từng tiếp xúc đều có liên quan đến vụ án này.”

Tần Đường: “Ý anh là.... Bên trong quỹ An Nhất có người cấu kết với Khương Khôn?”

“Ừ.”

Tần Đường kinh hãi.

Tưởng Xuyên kéocô lại, cúi đầu nhìn cô: “Sau khi em trở về phải hết sức cẩn thận, tỏ ra cái gì cũng không biết, bao gồm cả lão Viên kia. anh không biết ông ấy có đáng tin hay không nhưng cẩn thận một chút vẫn hơn. Tào Thịnh sẽ đi theo em.”

Tần Đường ngẩng đầu nhìn anh: “Thế còn anh thì sao?”

Tưởng Xuyên nhú mày: “anh không đi được.”

Tần Đường trầm mặc vài giây, sau đó nắm lấy tay em, nói: “Vâng, vậy anh nhớ cẩn thận.”

Tưởng Xuyên cười: “Ừ.”

.....

Trở lại khách sạn, Tần Đường bật máy tính lên, tìm những tài liệu liên quan đến Khương Khôn. Trước buổi đấu giá ở quỹ An Nhất, Khương Khôn không có một tấm ảnh nào trên mạng cả. Từ sau khi tham gia buổi đấu giá ở quỹ An Nhất, Khương Khôn không hề từ chối lộ diện nữa, liên tục xuất hiện ở mấy buổi đấu giá và hiện trường công ích.

trên mạng suy đoán, bởi vì người sáng lập quỹ An Nhất là Tần Sâm và Cảnh Tâm có quan hệ cá nhân rất tốt với Khương Khôn, mặt mũi đủ lớn, cho nên mới có thể mời Khương Khôn lộ diện. Sau buổi đấu giá của quỹ An Nhất, còn không ít báo đài đưa tin phân tích mối quan hệ của ba mẹ cô và Khương Khôn.

Tần Đường nhú mày: “Chắc chắn là giả. Ba mẹ em không phải người như vậy.”

Hiển nhiên chuyện này do có người đứng sau, quý An Nhất bị Khương Khôn lợi dụng.

Tưởng Xuyên dán vào sau lưng cô, đặt tay lên tay cô, tắt trang web đi.

“Đừng xem mấy thứ nhàm chán vô dụng này nữa.”

Tần Đường: “Ừ.”

cô mở trang web đặt vé lên: “Em nghĩ khoảng 2 ngày nữa em sẽ về.”

Tưởng Xuyên nhìn cô đặt vé máy bay xong, không nói gì, chờ cô tắt máy tính đi mới vỗ đùi mình. Tần Đường đi tới ngồi lên đùi anh, vòng tay ôm lấy cổ anh: “Vậy bao giờ chúng ta có thể gặp nhau tiếp?”

Tưởng Xuyên vừa hôn lên má cô vừa nói: “Chờ chuyện này kết thúc, anh sẽ đến Bắc Kinh tìm em.”

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 54

Editor: Michellevn

Tần Đường trầm mặc nhìn anh, xoay người đóng máy tính, rồi quay lại trong lòng anh, yên ổn mà dựa dẫm.

"Em chờ anh."

Tưởng Xuyên vuốt ve khuôn mặt cô, nói: "Đừng lo lắng, không có chuyện gì đâu."

Tần Đường dựa sát vào, đồ vật dắt trên lưng quần anh đụng đến cô, cô hơi ngấn người, đưa tay ra chạm vào, Tưởng Xuyên đè lại tay cô, "Đừng động vào thứ này."

Tần Đường sờ soạng hình dạng một chút, ngẩng đầu nhìn anh: "Súng phải không ạ?"

Tưởng Xuyên gật đầu: "Ừ, đừng kéo ra, sợ làm em bị thương."

Tần Đường thu tay lại, mỉm cười, "không nghiêm trọng như vậy đâu, lúc trước em cùng..... bạn đi săn tập bắn, thực sự bắn đạn ra, em biết dùng súng."

cô dùng lại một chút ở đoạn giữa, là muốn nói Trần Kinh Sinh, có điều lúc đó còn có những người bạn khác nữa.

Những năm đó, trò gì kích thích cô đều chơi qua hết, đua xe, lướt sóng, nhảy bungee, chạm qua súng thật tại sân tập bắn.

Tường Xuyên đã hiểu, cúi xuống nhìn cô một lúc, rút khẩu súng từ trên lưng quần ra, đặt ở trên tay cô.

Lòng bàn tay Tần Đường như bị phỏng, khẽ nắm lấy.

Nếu sinh mệnh con người có thể dễ dàng nắm trong tay như này thì thật tốt quá.

Cô trả khẩu súng lại cho anh, nhỏ giọng nói: "Anh cất lại đi."

Tường Xuyên đặt khẩu súng trở lại chỗ cũ, xốc cả người cô lên chân mình, đối với sinh mệnh cô để ý vượt quá mức bình thường, cô sợ hãi chia ly, sợ nhất là cái chết. Tất cả những lo lắng của cô, anh đều hiểu, có lẽ trên thế giới này càng không có ai hiểu được cảm giác này bằng anh.

Anh cũng biết, cô lựa chọn cùng anh yêu đương, đã phải dùng rất nhiều dũng khí, vào lúc này Tường Xuyên không biết làm thế nào tạo cho cô cảm giác an toàn, mọi việc đều có lỗi đâu.

Người cảnh sát nhân dân, cảnh sát vũ trang, cảnh sát hình sự, lính cứu hỏa, cảnh sát truy bắt tội phạm ma túy, không ai có thể nói chính xác người hy sinh tiếp theo là ai.

Tường Xuyên cúi đầu, khẽ vuốt ve vòng eo mềm mại nhónhắn của cô.

Tần Đường đề tay anh lại, nét mặt thản nhiên: "Em phải quay về rồi, anh phải chú ý giữ khoảng cách với Lộ Toa đấy, đừng để cô lợi dụng, cũng không được buông lời ong bướm."

Tường Xuyên khẽ cười ra tiếng, bưng lấy gương mặt cô, hôn lên môi cô, đột nhiên ngoài cửa vọng lại một loạt tiếng động rất nhỏ, anh cảnh giác quay đầu nhìn chăm chú hướng cửa, Tần Đường ngồi trên đùi anh, nhìn ánh mắt anh, người cũng đã bình tĩnh lại, từ trên đùi anh trượt sang bên cạnh.

Tường Xuyên kéocôyên ổn ở sau người, chỉ vào bên cạnh giường, ýnóicôlánh qua bên đó.

Tần Đườngđigiày xong, rón rén từng bước qua bên đó, quay đầu nhìnanh.

Tường Xuyên tắt đènđi.

Tiếng động ngoài cửa trong nháy mắt im ắng, sau đó, giống như là đàn ông say rượu gây chuyện bên ngoài:" Cái cửa này.....sao lại mởkhôngra vậy hả? Lậthậtdấy.....rõràng hồi chiều vẫn còn mở được mà."

" Fuck! Sao mởkhôngra kìa! Tôi muốn khiếu nại!"

" Tôi muốn khiếu nại!"

" Tôi phải kiện khách sạn của mấy người!"

Tần Đườngđiđến phía sauTường Xuyên, Tường Xuyên nắm taycô, nét mặt trầm tĩnh,mộtkhắckhônglơilông.

Bên ngoài cửa -----

Có người nhắc nhở kẻ say rượu:"anhkhôngphảidẫisai cửa rồi chứ?"

Quản lý khách sạn vội vàng chạy tới, cầm lấy thẻ phòng lên nhìn, " Thưa ngài, ngàiđinhhâm rồi ạ, phòng của ngài ở sát bên cạnh mới đúng."

Kẻ say rượukhôngthin:" Đúngkhông? A? Tôi xem nào....."

Quản lý khách sạn thực bất lực:" Lậthậtdấy ạ, ngài nhìn kỹ xem nào."

Kẻ say rượu:" Vậy phòng này là của ai? Tôi muốn đổi phòng."

Quản lý khách sạn:" Phòng nàyđãcó người ở rồi ạ."

Tường Xuyên neho mắt, cầm lấy tay nắm cửa, kéo cửa ra, mấy người ngoài cửa sững sốt, có người nói: " Trong phòng có người à? Vừa rồi động tĩnh lớn như vậy cũng không thấy ai ra, tôi còn tưởng không có người chứ."

Tường Xuyên quét mắt nhìn ngoài cửa, tổng cộng có bảy người, ngoài trừ quản lý khách sạn, còn có một đôi nam nữ có vẻ thân mật, bốn người đàn ông, thân hình cao lớn, cơ bắp cường tráng dưới lớp quần áo, đầy mặt anh bình thản, gương mặt lạnh lẽo: " Mấy người ầm ỉ đủ chưa?"

Quản lý khách sạn hấp tấp giải thích: " Vô cùng xin lỗi, đây là trách nhiệm của khách sạn, tôi xử lý xong ngay đây ạ, lát nữa quay lại gửi ngài một món quà để xin lỗi, nếu ngài muốn đổi phòng, chúng tôi cũng có thể sắp xếp giúp ngài."

Tần Đường cào cào mấy cái trong lòng bàn tay Tường Xuyên.

Tường Xuyên túm chặt lại bàn tay không an phận của cô, nói: " không cần."

anh bình tĩnh đóng cửa phòng lại.

Cửa vừa đóng, khuôn mặt anh liền trầm hẳn xuống.

Tần Đường cũng cảm thấy kỳ lạ, cẩn thận lắng nghe, kẻ say rượu đã vào trong phòng, người bên ngoài đã tản đi.

Tường Xuyên kéo cô lại ngồi trên ghế sofa, Tần Đường hỏi: " Vừa rồi những người đó là cố ý hãm hại?"

" Ừm." anh nhỏ giọng đáp lại.

" Tại sao?" Tần Đường không hiểu lắm, nếu là thật sự có chuẩn bị mà đến, chắc chắn là biết hai người họ ở phòng nào, cần gì làm động tĩnh lớn như vậy.

Tưởng Xuyên:" Ra tay ở khách sạn không tiện, muốn kích động đến anh đi."

Dù sao cũng là khách sạn cao cấp năm sao, cơ sở mọi mặt đều hoàn thiện, nếu làm gì gây động tĩnh lớn, rất dễ dàng khiến người ta phát hiện, ra tay ở chỗ này là không sáng suốt, kéo anh ra ngoài, ra tay ở trên đường, thuận tiện và nhanh gọn hơn.

Tần Đường hỏi:" Mục tiêu của bọn họ là anh hay là em?"

Tưởng Xuyên cúi xuống nhìn cô, nói:" anh."

Tần Đường trầm mặc, Tưởng Xuyên sợ cô lơ lửng, giải thích mấy câu:" Đừng sợ, anh không một mình, Tào Nham cũng ở tại khách sạn này, nếu có chuyện cậu ta sẽ chạy tới trợ giúp, bên ngoài khách sạn cũng có người của Tào Thịnh sắp xếp."

Mãi một lúc, công gang đầu nhìn anh:" Nếu vậy, vậy em không đi nữa."

Tưởng Xuyên lập tức nhú mày, quyết đoán nói:" không được."

Tần Đường yên lặng nhìn anh, nói:" Nếu mục tiêu của bọn họ không phải em, em sẽ không gặp nguy hiểm, em không muốn đi."

Tưởng Xuyên nắm cằm cô, nâng lên, tầm mắt hai người chạm nhau:" anh nói lại lần nữa, không được."

Tần Đường đẩy tay anh ra, anh lại càng nắm chặt hơn, cô tức giận trừng anh, cắn môi, bỗng dừng nổi câu:" Em có thể đi, làm xong việc em sẽ quay lại, Tưởng Xuyên, rốt cuộc em biết rõ hành động lần này của anh có bao nhiêu nguy hiểm, từ lúc bắt đầu quen anh, anh đã mấy lần bị truy sát, anh muốn em ngoan ngoãn chờ anh ở Bắc Kinh, em làm không được."

Ánh mắt cô dần trở nên uớt:" Nếu đời không được thì sao?"

Năm đó Trần Kính Sinh nói với cô thế nào?

" Đường Đường, chờ trận thi đấu này kết thúc, em muốn gì, muốn đi đâu, muốn anh thế nào, đều có thể."

" Đợi anh-----"

không ai hiểu cho cô, loại chờ đợi kinh hồn khiếp vía đó có bao nhiêu gian nan.

Mỗi giây mỗi phút đều giày vò.

không ai biết giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Tần Đường không muốn chờ đợi như vậy.

Tường Xuyên giơ tay lên nhẹ vuốt mái tóc cô, cô không rời nước mắt, đôi mắt trong veo và ướt như nước.

anh im lặng hôn môi cô, trầm tĩnh mà kiềm nén, càng hôn càng sâu.

Tần Đường ôm lấy cổ anh, mãnh liệt hôn lại anh.

Hồi lâu, Tường Xuyên buông cô thở hỗn hển ra, kiềm chế nói: "anh không phải Trần Kính Sinh, sẽ không để em phải lần nữa trải qua cảm giác này, tin tưởng anh, hửm?"

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 55

Tần Đường nắm chặt lấy quần áo anh, thấp giọng nói: “Em sợ.”

Trái tim Tưởng Xuyên chợt thắt lại, đột nhiên nhận ra, có lẽ anh đã quá tự tin, rõ ràng là biết cô sợ hãi điều gì nhất nhưng vẫn không mang lại được cảm giác an toàn cho cô. Hai người trầm mặc ôm nhau, lòng bàn tay Tưởng Xuyên ướt đẫm mồ hôi, một lúc lâu sau, anh thấp giọng nói: “Sau khi vụ án này kết thúc, nếu anh còn sống....”

Tần Đường chợt ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt anh.

Giọng nói của Tưởng Xuyên đột nhiên nín bặt, những lời phía sau không thốt nổi nên lời.

một giọt nước mắt chợt rơi xuống từ đôi mắt trong suốt của Tần Đường. Tưởng Xuyên ôm mặt cô, khóe miệng khẽ cong lên, “Cũng không nghiêm trọng đến mức đó đâu. Cười lên một chút xem nào.”

Tần Đường không cười nổi: “anh đang nói lời trăng trối sao?”

Tưởng Xuyên thở dài một tiếng, cúi đầu hôn cô: “anh sẽ không chết. anh đi xem bói người ta bảo mạng anh rất cứng, sau này sẽ có hai đứa con, một trai một gái, còn thọ được ít nhất 80 tuổi nữa.”

Lông mi Tần Đường run rẩy: “Thầy bói cũng nói sẽ có hai đứa con, một trai một gái. Nếu anh chết thì em sẽ sinh con với người đàn ông....”

Tường Xuyên nắm chặt lấy bả vai cô, cắn môi cô, nuốt hết những lời nói còn dang dở của cô xuống, “Người đàn ông khác ư? Em nằm mơ!”

Chỉ với những lời này của cô, có thể nào anh cũng phải sống mới được.

Tường Xuyên đề cập lên sofa, cởi hết quần áo của cô ra, vuốt ve thân thể cô, từ khuôn mặt xuống đến cằm, lại xuống đến xương quai xanh tinh xảo, tới bộ ngực đầy đặn, từng tắc từng tắc một trời cúi xuống hôn lên môi cô. Gương mặt Tần Đường đỏ rực, nhìn chăm chăm lên trần nhà thờ dốt, không hiểu tại sao mọi chuyện lại biến thành thế này.

anh quỳ thẳng người dậy, cởi áo ra, giây tiếp theo liền phủ cả cơ thể mình lên người cô, hôn cô.

anh nhìn cô, đôi mắt thâm trầm đen như mực.

Còn chưa bắt đầu làm mà hai chân Tần Đường đã bắt đầu nhũn ra, anh dường như rất thích dùng cách này để bày tỏ sự phần nộ và bất mãn của mình, giống như tối hôm qua, khi cô nói Trần Kính Sinh vẫn ở trong lòng cô, anh liền bắt lấy cô quấn quít cả đêm.

cô bám lên vai anh, đôi mắt ướt át: “anh vẫn còn sức sao?”

Tối hôm qua hai người gần như đã thức trắng cả đêm, phóng túng không chút tiết chế.

Ánh mắt Tường Xuyên tối sầm lại, giữ lấy eo cô trầm xuống.

“A.....” cô nhíu mày, hình như một tiếng, có chút khó chịu, cũng có chút đau.

“Đau sao?” Tường Xuyên quan sát vẻ mặt của cô.

“Ừm...” cô nhắm mắt lại, “anh nhanh....”

Đáp lại cô làm một trận va chạm mạnh mẽ. Sau nhiều lần thâm nhập vào sâu tận bên trong, Tần Đường như bị va chạm đến tận tim, xương cốt bủn rủn, đầu óc đột nhiên trắng xóa....

cô cắn vai anh, vừa run rẩy vừa ai oán: “Em nó nhanh không phải là cái này....”

Tưởng Xuyên nghiêng đầu hôn lên mặt cô, vòng qua hai chân cô bế cô lên, đi đến bên giường sau đó nghiêng người đè xuống...

.....

Sáng hôm sau, Tưởng Xuyên tỉnh dậy một lần, thấy Tần Đường vẫn đang ngủ liền ôm cô nhắm mắt một lần nữa.

một buổi sáng an tĩnh và yên ổn cứ thế trôi qua, mà bọn họ cũng chỉ còn ngày hôm nay mà thôi.

Tối nay Tần Đường sẽ lên máy bay trở về

11h kém, Tần Đường tỉnh.

Tưởng Xuyên đã mặc xong quần áo, đang ngồi trước máy tính của cô, sửa lại thông tin vé máy bay cho cô.

Nghe thấy động tĩnh từ phía sau, anh liền đứng dậy, cúi người chống tay lên giường, “Em đó không?”

Tần Đường gật đầu, liếm liếm môi, Tưởng Xuyên rót cho cô cốc nước, “Em chuẩn bị một chút đi, chúng ta trả phòng. anh đã sửa lại thời gian chuyển bay cho em rồi. Chúng ta quay lại nghỉ ngơi một chút, buổi tối anh đưa em ra sân bay.”

Tần Đường uống nước, ngẩng đầu nhìn anh: “Em trở lại một chút, nếu mọi chuyện có thể xử lý tốt thì em sẽ trở lại.”

Đây là điều mà tối hôm qua bọn họ thương lượng.

Tường Xuyên nhận lại cốc nước từ tay cô, “Ừ, bao giờ em trở lại thì anh sẽ tới đón em.”

Tần Đường xốc chăn lên xuống giường, nhặt lại quần áo mặc lên rồi đi vào phòng vệ sinh

Tường Xuyên giúp cô cất máy tính và máy ảnh.

Không đến nửa tiếng, hai người đã chuẩn bị xong.

Tần Đường nhận lấy máy ảnh, ôm ở trước ngực, đi theo sau Tường Xuyên ra khỏi phòng. Lúc đứng ở hành lang lại gặp phải tên tửu quỷ tối hôm qua, ánh mắt Tường Xuyên lạnh lẽo nhìn hắn một cái, ôm Tần Đường đi về phía trước.

Tần Đường cúi đầu, nhìn chăm chăm mũi chân mình, hoàn toàn có thể cảm nhận được sự đề phòng của anh.

Ba người cùng đi vào thang máy, tửu quỷ cười xin lỗi, “Ngại quá, tối hôm qua tôi uống hơi nhiều, làm phiền hai người rồi.”

Tần Đường liếc nhìn hắn một cái, Tường Xuyên nhàn nhạt nói: “không có gì.”

Tới đại sảnh khách sạn, Tường Xuyên đi làm thủ tục trả phòng, Tần Đường đứng đợi ở phía sau anh, trong lúc lơ đãng chợt thấy người hôm qua, ánh mắt hai người chỉ chạm nhau khoảng 2, 3 giây sau đó người nọ nhanh chóng quay đầu đi.

Tần Đường nhìn chăm chăm bóng dáng anh ta, từ thân hình đến khuôn mặt của người đó đều rất quen thuộc, điểm khác nhau chính là cách ăn mặc

và khí chất. Đột nhiên một khuôn mặt xẹt qua trong đầu, cô quay đầu nhìn lại thì người nọ đã đi xuống bậc thang.

cô không chắc lắm.

Tần Đường bắt lấy tay Tưởng Xuyên, anh quay đầu lại, “Sao thế?”

Nhưng bóng dáng người nọ đã hoàn toàn biến mất. Tần Đường dè xuống nghi hoặc trong lòng, chậm rãi lắc đầu, “không có gì.”

Tưởng Xuyên cất chứng minh thư và tiền đặt cọc vào ví, “đi thôi.”

Lúc ra đến cửa thì gặp Tào Nham và người phụ nữ tóc ngắn kia, Tưởng Xuyên chào Tào Nham một câu rồi dẫn Tần Đường đi.

Người đàn ông áo đen lấp trong chỗ tối thoáng nhìn thấy cảnh này: “Hai người họ quen nhau sao?”

“Người đàn ông kia tên là Tào Nham, là người làm công bình thường, cũng có buôn bán một chút. mấy hôm trước có đi qua nghĩa trạm của Tưởng Xuyên, ở đó một thời gian, quen góp một vài thứ.”

“Nhìn dáng người có vẻ không phải người làm buôn bán bình thường.”

“không điều tra được cái gì. Bây giờ người thích đi tập thể hình rất nhiều, cũng không thể chỉ dựa vào điều này mà đưa ra kết luận được.”

“Phong cano í sao?”

“Tiếp tục theo dõi.”

Sau khi lên xe, Tần Đường vẫn tiếp tục nhìn xung quanh. Tưởng Xuyên nhìn về phía cô: “Từ lúc này đã thấy em không thích hợp rồi. Sao thế?”

Tần Đường nhíu mày, “Tối hôm qua, cả lúc này nữa, em đã gặp được tên cướp ở huyện Giai lần trước. không biết có phải em nhìn nhầm hay không nhưng không phải hắn ta đã bị cảnh sát bắt rồi sao? Loại tội phạm kiểu tái phạm thế này chắc chắn không thể được thả ra nhanh như thế. Mà cho dù có được thả thì hắn ta có thể xuất hiện ở khách sạn 5 sao được chứ?”

Tưởng Xuyên ngăn ra: “Em không nhìn lầm chứ?”

Tần Đường cẩn thận nghĩ lại, “không đâu, chính là hắn ta. Tuy bên ngoài có chút khác nhưng em sẽ không nhìn nhầm đâu.”

Tưởng Xuyên hạ mắt, trong đầu hiện lên từng mảnh vụn kí ức nhỏ nhất, tạm thời không nghĩ ra điều gì cả, anh đưa tay xoa đầu cô, “Được rồi, đi ăn cơm trước đã. Em muốn ăn gì?”

“Mì lạnh.”

Tưởng Xuyên liếc nhìn cô một cái, “không muốn đổi sang thứ gì ngon hơn à?”

Tần Đường hỏi lại: “Mì lạnh không ngon sao?”

Tưởng Xuyên cười: “Sao lại thích ăn thứ đó đến thế chứ.”

Tần Đường cười, “không biết nữa, chỉ là cảm thấy ăn rất ngon thôi. Ở Bắc Kinh cũng có, nhưng không phải mùi vị chính cống.”

“Được, vậy đi ăn mì lạnh.”

Tưởng Xuyên tìm một cửa hàng nhà mở ở ven đường. anh gọi một bát mì thịt bò, gọi cho Tần Đường một bát mì lạnh.

cô ăn rất chậm. Thấy cửa hàng gần đó có bán thuốc lá Pha Lê, Tưởng Xuyên mua hai bao, hút xong một điếu mà Tần Đường vẫn còn đang ăn.

Trở lại nghĩa trạm, mọi người cũng vừa cơm nước xong, đang ở trong sân nghỉ ngơi.

Lộ Toa cũng ở đó.

Hai người đi cả đêm không về, Lữ An đã giải thích rằng do bọn họ có việc, những người khác cũng không nghỉ ngơi gì, những Lộ Toa đương nhiên biết rõ Tưởng Xuyên và Tần Đường ở khách sạn qua đêm. cô ta dựa người vào cạnh cửa ở phòng khách hút thuốc, nhìn Hắc Hổ đang nhào về phía Tưởng Xuyên.

Tưởng Xuyên xoa đầu Hắc Hổ, Tần Đường cũng xoa, sau đó không biết Tưởng Xuyên nói cái gì mà Hắc Hổ liền đổi hướng nhào về phía Tần Đường.

Hắc Hổ vóc dáng cao to, nặng tới hơn 30kg, Tần Đường không chút phòng bị liền bị nó đẩy lui về phía sau hai bước, vội vàng đứng vững, vẫy tay làm thủ thế “Nằm xuống”, Hắc Hổ lập tức ngoan ngoãn nằm sấp xuống bên chân cô.

cô trừng mắt nhìn Tưởng Xuyên, anh liền cười khẽ thành tiếng.

Lộ Toa nhìn một màn này, đáy mặt dần lạnh lẽo.

Lữ An đi về phía Tưởng Xuyên: “Tôi tới công ty đây.”

Tưởng Xuyên ném cho anh ta bao thuốc: “Ừ.”

Lữ An bắt được bao thuốc, “Đúng lúc đang hết thuốc.” anh ta vừa đi vừa xé vỏ bao thuốc, “Tôi đi đây.”

Tưởng Xuyên rút một điếu thuốc ra, ngậm trong miệng rồi châm lửa.

Lữ An đi được vài bước lại vòng lại, “Lộ Toa nói hôm nay nướng BBQ mời khách, bọn A Khởi rất vui.”

Tường Xuyên mặt không biểu tình, “Đúng là nướng BBQ đến nghiện rồi à.”

Lữ An: “Tiêu Thành mau đi làm việc đi. Buổi tối cậu rảnh thì lái xe đưa bọn họ đi mua đồ. Người nhiều nên đồ cũng nhiều, không đi xe không được.”

Tường Xuyên nói: “Buổi tối tôi phải đưa Tần Đường ra sân bay.”

Lữ An hơi chững lại, nhìn về phía Tần Đường, “cô phải về ư?”

Tần Đường gật đầu, “Ừ, có chút việc.”

Lữ An hiểu ra, “Được rồi, vậy chiều tôi sẽ về sớm một chút.”

A Khởi và Tiểu Bạch hưng phấn đi quét sân, lấy số than còn thừa từ lần trước ra để dưới gốc cây. A Khởi nói: “Chị Tần Đường, tối nay chị có rảnh không? Chúng ta lại nướng BBQ tiếp này.”

Tần Đường nhìn về phía Lộ Toa, “Tối nay chị phải đi rồi. Các em chơi vui vẻ nhé.”

Lộ Toa nhìn về phía cô, “Về à?”

Tần Đường, “Ừ.”

Sau đó không muốn nói chuyện với cô nữa nên Tần Đường liền ngồi xổm xuống trước mặt Hắc Hồ vuốt ve nhúm lông màu sáng trên lưng nó.

Lộ Toa nhìn về phía Tường Xuyên nói: “Mai tôi cũng phải quay lại Bắc Kinh.”

Tường Xuyên hút thuốc, nhàn nhạt nói: “Vậy thì tốt.”

Tần Đường biết những lời này là nói cho công nghe, liền mím môi, tiếp tục dùng tay vuốt ve lông Hắc Hồ.

Lộ Toa cười cười, “Đêm nay coi như làm bữa tiệc chia tay tôi đi.”

Tưởng Xuyên búng tàn thuốc, dư quang liếc về phía Tần Đường. cô đang ngồi xổm, bàn tay dịu dàng vuốt lông Hắc Hổ, hàng mi cong vút chớp chớp. Hai hôm nay cô đều không trang điểm, để mặt mộc, ngồi xổm một chỗ, thoạt nhìn thật giống như một cô gái nhỏ.

Tần Đường đột nhiên đứng lên, đi về phía cầu thang.

Tưởng Xuyên nhìn chằm chằm bóng dáng cô vài giây, lại nhìn về phía Lộ Toa: “Có bọn Lữ An ở đây rồi.”

nói xong, anh cũng đi lên lầu theo.

Tần Đường trở về phòng mình, gọi điện thoại cho lão Viên, “Lão Viên, chuyện hôm qua chúng tôi có phải là thật không?”

Lão Viên ở bên kia nói: “Cháu chờ một chút.”

Tần Đường đoán bên kia chắc đang trong tình huống khó xử, liền kiên nhẫn đợi. Hai phút sau, lão Viên nói: “Chắc không sai được đâu. Từ lúc cháu 8 tuổi đã bắt đầu làm việc ở quỹ An Nhất rồi. Mười mấy năm qua, sổ sách của quỹ An Nhất chưa từng xảy ra sai sót, đến nay tự nhiên lại có chuyện khiến ta cũng cảm thấy không tin nổi.”

Tần Đường hỏi, “Sao chú phát hiện được chuyện này?”

“Sổ sách kia có vẻ như là bị sót lại. không phải ta phát hiện, là nha đầu Chu Đồng phát hiện, sau đó báo lại cho ta. Sổ sách tuy đã hủy được một nửa, chỉ còn lại non nửa lạnh lặn nhưng vẫn có thể nhìn ra được vấn đề. Tổng số nhiều hơn một số 0.”

“Chu Đồng?”

“Ừ, chính là tiểu nha đầu bên cạnh cháu đó.”

Tần Đường cẩn thận nghĩ nghĩ, trực giác của cô tin tưởng Chu Đồng, nhưng sổ sách này cô và lão Viên đã từng đối chiếu trước, thêm một số 0 nghĩa là thêm cả trăm triệu, “Lão Viên, chú có xem được thừa ra ở đâu không?”

Lão Viên cẩn thận nói: “không, hơn nửa giấy tờ đều đã bị hủy, chỉ còn lại non nửa trang giấy trắng bên dưới và phần tổng số. Hôm đó nhiều người tham gia đấu giá như vậy, vật phẩm cũng có đến 20-30 món, hơn 20 người mua, sao có thể tình nghi tất cả mọi người được?”

Tần Đường trầm mặc một lát, “Cháu biết rồi.”

Lão Viên hơi do dự một chút, “Đường Đường, chúng ta có nên nói với Tần tổng không?”

Tần Đường từ chối không chút suy nghĩ, “không cần.”

Trước khi sự kiện ngoài ý muốn hồi 5 năm trước xảy ra, cha mẹ cô vẫn luôn an tâm về cô, nhưng từ sau khi Trần Kính Sinh chết, bọn họ luôn lo lắng cho cô, nhưng cho dù như vậy thì họ cũng không hạn chế tự do của cô, cô muốn làm gì, bọn họ vẫn luôn đứng sau ủng hộ.

Nếu lại xảy ra chuyện, thì bọn họ sẽ càng thêm lo lắng về cô.

Tần Đường không muốn ỷ lại bọn họ quá nhiều, cũng không muốn làm cho bọn họ lo lắng, huống chi chuyện này đã có cảnh sát tham gia điều tra, lấy tính cách của bà cô thì ông có thể không nhúng tay vào nhưng nếu cô muốn đến Tây An nữa sợ sẽ không dễ dàng như trước nữa.

cô không muốn nảy sinh mâu thuẫn với bọn họ.

Lão Viên nghĩ nghĩ một hồi, đành phải nói: “Vậy được rồi. Bao giờ cháu về?”

“Đêm nay ạ. Sáng mai cháu sẽ tới quỹ An Nhất tìm chú, chú giữ tài liệu kia cẩn thận nhé.”

“Được, cháu yên tâm.”

.....

Cúp máy xong, Tần Đường cảm thấy lòng bàn tay mình cũng ướt đầm mồ hôi.

Nhiều hơn một số 0, ít nhất là nhiều hơn 100 triệu, nhiều tiền như thế, nếu không điều trarỡ ràng, quỹ An Nhất liền xong đời rồi.

cô mở cửa ra, đứng ở lan can nhìn xuống dưới. Tưởng Xuyên không ở bên dưới, đang định gọi điện cho anh thì bên trái vang lên một tiếng động nhỏ, cô quay đầu lại nhìn liền thấy Tưởng Xuyên từ trong phòng đi ra.

Tần Đường lập tức đi về phía anh.

Tưởng Xuyên nhìn cô, đứng tại chỗ chờ.

Tần Đường đi đến trước mặt anh, nhỏ giọng nói: “Em có chuyện muốn nói với anh.”

Cửa phòng vẫn đang mở, Tưởng Xuyên hất cằm chỉ chỉ: “Vào trong rồi nói.”

Sau khi đóng cửa lại, Tưởng Xuyên hỏi: “Có chuyện gì?”

Tần Đường siết chặt điện thoại trong tay, nói: “Lão Viên bảo, sau khi đấu giá kết thúc, sổ sách của quỹ An Nhất thừa ra một số 0. Thừa ra một số 0, tương đương với nhiều thêm một trăm triệu. Quỹ An Nhất thành lập nhiều năm như vậy, sổ sách chưa từng xảy ra sai lầm như thế này. Bình thường những khoản tiền tặng không nhiều lắm, ít thì khoảng hơn một ngàn, nhiều

lắm thì cũng chỉ là khoảng một trăm nghìn, hơn nữa những trường hợp này đều không nhiều. Con số chưa bao giờ vượt quá 1500 vạn cả.”

Tưởng Xuyên rũ mắt nhìn cô, “anh biết.”

Vừa rồi anh đã nói chuyện qua với Tào Thịnh.

Tần Đường nói: “Lão Viên nói ở đó chỉ còn lại nửa tờ báo cáo.”

Tưởng Xuyên biết cô bị kinh hãi, đưa tay ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô: “Đừng hoảng hốt, về đến nơi em đưa nốt nửa tờ báo cáo kia cho người của Tào Thịnh, nếu hữu dụng thì có thể để lại làm chứng cứ.”

Tần Đường ngẩng đầu nhìn anh: “Có phải quỹ An Nhất sẽ bị tra xét không?”

Tưởng Xuyên không cách nào phủ nhận: “Tào Thịnh nói sẽ âm thầm điều tra. Sẽ không công khai đâu. Em cứ yên tâm, bọn anh sẽ dốc hết sức bảo vệ thanh danh của quỹ An Nhất.”

anh biết cô đang lo lắng điều gì. Quỹ An Nhất là tâm huyết nhiều năm của cha mẹ cô. Nếu xảy ra chuyện này, thanh danh của nó nhất định sẽ bị ảnh hưởng, mà ảnh hưởng tiếp theo sẽ là sự nghiệp của cha mẹ cô.

Thanh danh quỹ An Nhất bị tổn hại, đối với rất nhiều trẻ em vùng nghèo khó cũng là một sự bất hạnh.

Cho nên về công hay về tư, cảnh sát cũng nhất định dốc sức bảo vệ.

Tần Đường khẽ thở ra: “Cảm ơn anh.”

Tưởng Xuyên cười cười, ngón trỏ nâng cằm cô lên: “Em cảm ơn anh cái gì?”

Tần Đường né khỏi tay Tưởng Xuyên, vùi đầu vào vai anh, “không có gì, chỉ là cảm thấy rất tốt.”

một câu này của cô khiến trái tim Tưởng Xuyên mềm nhũn.

Vài giây sau, cô gắng mặt lên: “Lộ Toa biết quan hệ của chúng ta.”

Tưởng Xuyên: “Ừ.”

Tần Đường hừnhẹ: “Đêm nay anh đừng có uống rượu đấy.”

Lần trước nướng BBQ, Lữ An mua rất nhiều bia. cô không thích uống bia nên không chạm vào giọt nào, mà đêm đó Tưởng Xuyên cũng không uống. Đêm nay nói không chừng Lộ Toa sẽ yêu cầu mọi người chạm cốc.

Tưởng Xuyên “ừ” một tiếng, “Uống vào cũng không làm được cái gì hết.”

Tần Đường nghĩ nghĩ, cũng đúng, mọi sự chú ý mấy hôm nay của anh đều dùng hết lên người cô rồi.

cô không lên tiếng, cúi đầu suy tư. Tưởng Xuyên khẽ niết vành tai trắng nõn của cô khiến nó hồng lên, “Nghĩ bậy cái gì, còn sức sao?”

Tần Đường: “.....”

Sao anh biết cô đang nghĩ gì chứ.

Tưởng Xuyên cúi đầu, khẽ cắn lên vành tai cô, hô hấp nóng hổi phả vào tai cô, ép giọng nói xuống thấp nhất: “Bao nhiêu sức lực đều để dành cho em hết.”

Tần Đường không nhịn được run rẩy, rụt cổ lại: “Đừng cắn, buồn.....”

Tưởng Xuyên cười nhẹ tiếng, buông cô ra. Rút ví trong túi ra, lấy ra một tấm thẻ đặt vào tay cô.

Tần Đường ngẩn người, lập tức hiểu được ý nghĩa của tấm thẻ này. Công gắng đầu nhìn anh: “Em chưa từng nói muốn đòi tiền anh mà.”

Tưởng Xuyên nghĩ nghĩ, nói: “Hình như em nói rồi đó.”

Tần Đường cắn môi dưới: hình như có nói thật.

Cô thấy vô cùng bối rối, nhìn anh chăm chú: “Tưởng Xuyên, em không thiếu tiền.”

Tưởng Xuyên biết cô không thiếu tiền. Số tiền này ở Bắc Kinh chỉ đủ cho cô mua một cái nhà vệ sinh trong chung cư. Anh không thể cho cô nhiều tiền, nhưng đây là tất cả rồi. Anh cũng biết Tần Đường không để ý đến chuyện này, nếu cô để ý thì sẽ không bởi vì một số tiền này mà chạy đến Tây An tìm anh.

Tần Đường hỏi: “Bên trong có bao nhiêu đó?”

Tưởng Xuyên: “Hình như hơn chín mươi vạn thì phải. Mật khẩu là sinh nhật em.”

“Anh cho em hết ư?” Tần Đường nhún mày, đột nhiên nhớ ra hôm qua anh đến ngân hàng chắc là để đổi mật mã thành sinh nhật cô.

Tưởng Xuyên cười: “Cũng không hẳn, anh vẫn giữ lại một tí.”

Lâm Hạo là con một trong nhà. Sau khi anh ta chết, Tưởng Xuyên vẫn thường xuyên đến thăm cha mẹ anh ta. Trước đó mẹ anh ta bị bệnh, phải làm một cuộc phẫu thuật lớn, Tưởng Xuyên đã chi ra một khoản tiền, sau đó cha Lâm muốn trả lại một phần, nhưng anh đã không nhận.

Nếu không thì 87 vạn kia, anh vẫn có thể lấy ra được.

Tưởng Xuyên nhìn cô rồi rằm, bật cười: “Nếu em không muốn tiêu số tiền này thì cứ giữ lại đi, sau này đến lúc cưới vợ.”

Tần Đường biết anh đang nói đùa. Đàn ông đều không thích nợ tiền phụ nữ, đặc biệt là người phụ nữ của mình.

Tần Đường không nói gì nữa, cất thê đi.

một lát sau cô mới nói: “Nếu anh không có đủ tiền để cưới em thì em có. Em cũng kiếm được không ít tiền đâu.”

Tưởng Xuyên lập tức đen mặt.

Tần Đường đột nhiên cười rộ lên, nhào vào lòng anh, “Được rồi mà, mẹ anh sẽ không để ý đến chuyện này đâu.”

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìn cô, “Vậy ba em sẽ để ý sao?”

Tần Đường mím môi: “Ừ.... Ít nhiều gì thì cũng sẽ để ý. anh sợ sao?”

“không sợ.” Tưởng Xuyên cười, “anh sẽ đổi mặt.”

Chuyện anh lo lắng nhất chính là việc ngoài ý muốn năm đó. Tần Đường không nhớ rõ anh nhưng ba mẹ cô nhất định có ấn tượng.

Tưởng Xuyên thu lại nụ cười, cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trong lòng, há miệng ra rồi lại thôi, vẫn nuốt hết những lời nói xuống. Mấy ngày hôm nay anh đã nhiều lần muốn nói chuyện năm đó cho cô, nhưng lại không thể mở miệng. anh không muốn bởi vì chuyện năm đó mà đánh mất cô.

anh thừa nhận việc mình làm như vậy có chút đê tiện, nhưng anh không còn cách nào khác.

Chờ cô yêu anh nhiều hơn chút nữa đi.

Tần Đường xoay người ngồi xuốngtrêngiườnganh, cởi giày ra, huơ huơ chân.

“Vẫn còn sớm. Em có thể nghỉ lại ở phònganhkhông?”

Tưởng Xuyên nhìn đôi chân trắng nõn củacô, chậm rãi dời ánh mắtđi: “Ừ. Tối hôm quakhôngngủ đủ à?”

Tần Đường: “Đủ rồi. Nhưng emkhôngmuốn xuống nhà.”

Tưởng Xuyên xốc chăn lên chocô, Tần Đường lập tức chui vào, chặn chedichâncô,côdùng gối lót ở dưới đầu gối, cúi đầu nghịch máy ảnh. Lần này tớikhôngchụp được gì mấy, phần lớn đều là ảnh nghĩa trạm.

Xem tới xem lui mới nhận ra ảnh của Tưởng Xuyên cũng cókhôngít.

Tưởng Xuyên nhìncô: “Em cứ nghỉ ngơiđínhé.anhxuống dưới nhàmộtchuyến.”

Tần Đường ngẩng đầu: “anhphải ra ngoài sao?”

“Ừ.” Tưởng Xuyênnói, “Ở ngay gần đây thôi.anhsẽvề sớm.”

“Ừ, vậyanhđiđi.”

.....

Dì Quế biết tối nay Tần Đường phảiđiênlên liền nấu cơm sớm, sớm hơn nửa tiếng so với giờ ăn tối hàng ngày.

Mọi người vây quanh bàn ăn cơ, Tiểu Bạch và Từ Bằng hai hôm nữa cũng phải rờidirời nên mọi người khó trách khỏi quyến luyến.cônhìn về phía Tần Đường: “Chị Tần Đường, máy ảnh của chị có ảnh chụp chung tất cả mọi ngườikhông?”

Tần Đường nhincôấy: “Có.”

Tiểu Bạch tha thiết: “Vậy có thể cho tui emmộttấmkhông?”

Tần Đườngnói: “Em đưa địa chỉ mail đây.”

Tiểu Bạch vui vểnói: “Được ạ.”

Tiểu Thành hỏi: “Chị Tần Đường, vậy lần sau chị lại đến tiếp chứ ạ?”

“Tới chứ.....”

“thậta?” Tiểu Thành vui vẻ: “Em còn tưởng chị sẽkhôngđến nữa chứ.”

Tần Đường nhàn nhậtnói: “sẽkhôngđâu.”

Tưởng Xuyên khẽ cong khóe miệng, Lữ An liếc nhìnanhmộtcái trêu chọc: “Đương nhiên phải tới rồi. Ở đây còn có.....chuyện chưa làm xong pháikhông?” anhta lái sang chuyện khác, “Lần trước bảo muốnđimấy nơi còn chưađiđược kìa. Nhất định phải đến trước khi tuyết rơi mới được, nếukhôngđườngssẽrất khóđiđấy.”

Tần Đường ngẩng đầunói: “Mùa đông cũng được, vừa vặn có thể chụp được nhiều ảnh hơn.”

Lữ Annói: “Trong thôn mùa đôngkhôngcó máy sưởi đâu.”

Tiểu Thànhnói: “Nhưng có giường đất mà. Chị Tần Đường, chị đãbao giờ ngủ giường đất chưa?”

Tần Đường: “Chưa.”

Tiểu Thành cười hắc hắcnói: “Vợ con ấm đầu giường đất, đàn ông trong thôn đều haynóinhư thế chị ạ.”

Tần Đường cười cười, khôngnóitiếp.

Sau khi ăn xong, mọi người ra sân nói chuyện phiếm. Tần Đường lên nhà lấy hành lý, Tưởng Xuyên giúp cô đặt hành lý lên xe.

Mọi người đều xúm lại, trừ Lộ Toa.

Vốn dĩ đêm nay mọi người muốn nướng BBQ, nhưng Tần Đường đột nhiên rời đi, bầu không khí vui vẻ cũng với đi một chút. Tiều Thành nắm tai Hắc Hồ: “Chị Tần Đường, chị rảnh thì nhớ tới sớm nha. Tối sớm sớm một chút nhé, bọn em sẽ rất nhớ chị.”

Lữ An không nhìn nổi dáng vẻ cột nhà của cậu ta, liền thò chân đá một cái: “không tới lượt cậu nhớ.”

Tưởng Xuyên ngồi vào ghế lại, vẻ mặt vô cảm nhìn bọn họ: “Mau lui ra sau đi, đừng đứng chắn đường.”

Tần Đường xoa đầu Hắc Hồ, nhìn mọi người cười: “Tôi đi đây.”

Chiếc xe Jeep đen chậm rãi rời khỏi sân, sau đó dần biến mất trong bóng đêm.

Nghĩa trạm nằm ở vùng ngoại thành nên xe tương đối ít.

Thời gian vẫn còn sớm, cho nên Tưởng Xuyên cũng không tăng tốc. Điện thoại Tần Đường đặt trong túi đồ chuông, cô cầm lên xem rồi nghe máy: “Mẹ à, đêm nay con sẽ về..... không cần bảo tài xế đến đón đâu ạ, xe của con vẫn đang ở bãi đỗ xe mà, con sẽ tự lái xe về.”

“Vâng ạ.....” cô ngoan ngoãn nói: “Con chào mẹ.”

Tưởng Xuyên nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện, liếc nhìn cô: “Vẫn nên bảo tài xế tới đón em đi.”

Tần Đường, “không cần, về tới bên kia cùng lắm là 11h hơn. Em tự lái xe về cũng được.”

Tường Xuyên không nói gì, lấy điện thoại ra, đang định gọi điện cho Tào Thịnh bảo bên kia sát sao hơn một chút thì Tào Nham gọi điện thoại tới. Tường Xuyên vừa mới bắt máy đột nhiên cảm thấy không thích hợp, anh ngẩng đầu, nhìn về phía gương chiếu hậu. Một chiếc xe thương vụ màu đen đang từ phía sau lao lên, trong lòng anh run lên, lại nhìn về phía trước....

Ngay chỗ rẽ, một chiếc xe tải lớn đang chậm rãi đi tới.

Đây đúng là thời điểm tập kích hoàn hảo nhất. Nếu chiếc xe ở phía sau đụng phải anh và Tần Đường thì hai người họ chắc chắn cũng sẽ đụng vào chiếc xe tải phía trước nữa.

Điện thoại rơi xuống, Tào Nham trong điện thoại gấp gáp hét lên: “Tường Xuyên, cẩn thận đằng sau!!”

Tường Xuyên đã bất chấp tất cả, nhanh chóng đảo tay lái, nhìn Tần Đường quát: “Bám chặt!”

Tần Đường bị anh quát một tiếng thì giật mình sợ hãi, máy ảnh trong tay lăn xuống dưới chân, thân thể còn hành động nhanh hơn đầu óc, được cô phản ứng lại thì tay đã nắm chặt cửa xe, cố gắng ổn định bản thân, nhưng vừa ngẩng đầu lên liền thấy trong gương chiếu hậu hình ảnh một chiếc xe màu đen đang lao tới như điên. Đồng tử cô dần giãn ra, phía sau là một chiếc xe đang lao tới, phía trước lại một chiếc xe tải lớn....

Phía bên trái đường phía trước, một chiếc màu đen khác cũng đang chạy song song.

Đây là muốn kẹp bọn họ thành bánh nhân thịt!!

Tay Tần Đường run lên, nắm chặt cửa xe, nội tâm vô cùng sợ hãi: “Tường Xuyên....”

Ánh mắt Tưởng Xuyên trở nên tàn nhẫn, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, anh đã quét mắt quan sát xung quanh một lần, đầu óc hết sức bình tĩnh. Ngay một giây trước khi chiếc xe kia đụng phải mình lập tức bẻ quặt tay lái, nhấn ga, ngoặt sang làn đường phía bên trái.

Đồng thời, xe của Tào Nham ở phía sau cũng đột nhiên xông tới, chiếc xe vốn sẽ đâm phải của Tưởng Xuyên lại bị đụng trước, sau đó “Rầm” một tiếng, chiếc xe kia đâm phải xe tải, đầu xe bị đâm nát.

“Rầm!!!”

Lại một tiếng vang lớn khác.

Xe của Tưởng Xuyên đâm phải chiếc xe đang chạy ở làn đường bên trái, cả người Tần Đường bị bắn ra ngoài, sau đó lại bị dây an toàn kéo mạnh lại, đầu đập mạnh lên ghế dựa, cô lập tức thấy choáng váng mặt mày, ngực bị đè ép đến muốn nôn.

Phía bên phải xe phần bị va chạm với chiếc xe đen kia, cửa xe bị lõm hẳn vào.

Cánh tay cô đau nhói, toàn bộ tay bên phải đều bị đụng mạnh.

Tưởng Xuyên từ đầu chỉ chăm chăm bảo vệ Tần Đường, nếu không phải Tào Nham dùng đuôi xe chặn lại một chiếc xe khác thì tay trái anh đã bị phết rồi.

anh gục đầu lên tay lái thở dốc, mà người ngồi trong chiếc xe màu đen đối diện cũng trong cơn hốt hoảng tình tảo lại. Vùng ngoại thành xe ít người cũng ít, một vụ tai nạn giao thông liên hoàn cũng không gây ảnh hưởng mấy. Tiếng còi của xe cảnh sát nhanh chóng truyền đến, những người có liên quan lập tức rời khỏi xe.

Tào Nham sợ bại lộ thân phận nên sau khi liếc nhìn Tưởng Xuyên một cái liền nhanh chóng lái xe rồi đi.

Tưởng Xuyên nhìn về phía Tần Đường, sắc mặt cô tái nhợt, môi bị cắn đến bật máu.

anh đưa tay qua xoa mặt cô, giọng nói nghèn nghẹn: “Đường Đường, sao rồi?”

Tần Đường nhìn về phía anh, hốc mắt ướt át, ánh mắt mờ mịt, bị dọa không nhẹ.

Trái tim Tưởng Xuyên thắt lại, tháo dây an toàn ra, cong eo nghiêng người qua kiểm tra thân thể cô, cúi xuống nhìn chân cô. Tần Đường hít sâu một hơi, sau đó mới run giọng nói: “Em....không sao....chỉ là tay....đã tê rần rần....không cử động được nữa....”

Tưởng Xuyên nhìn về phía tay phải đang nắm chặt chốt cửa của cô, cẩn thận cầm lấy, nhẹ nhàng tách từng ngón tay cô ra, nhẹ nhàng xoa bóp những ngón tay mềm mại. Nhìn cổ tay sưng đỏ của cô, nhẹ nhàng xoa nắn: “Đau không?”

“Đau.....” cô cắn môi.

Tưởng Xuyên nhíu mày, ngón tay cẩn thận vuốt ve, rồi lại khẽ ấn một chút, sau khi xác định cô không bị gãy xương mới nhẹ thở ra, cúi đầu thổi thổi lên tay cô: “Đợi lát nữa anh dẫn em đến bệnh viện kiểm tra.”

Xe cảnh sát nhanh chóng vây lại. Đầu chiếc xe viết đã màu đen đậm phải xe tải đã bị biến dạng nghiêm trọng, người bên trong chắc chắn cũng bị thương nghiêm trọng.

Tần Đường vẫn trong trạng thái hoảng sợ, lồng ngực phập phồng kịch liệt. Tưởng Xuyên thấy cô như vậy vô cùng xót xa, khom lưng ôm cô ngồi lên

đùi mình, “Xuống xe trướcđã.”

Tần Đường ôm cổanh,nhỏgiọng hỏi: “Cònanhthìsao?anhcó saokhông?”

Tưởng Xuyên: “anhkhôngsao.”

“anhđể em xuống, em tựđiđược.”

“Đừng động.”

Tần Đường liền ngoan ngoãn ngồi im.

Tưởng Xuyên ôm cô xuống xe, để cô dựa vào thành xe, tay còn lại ôm chặt cô vào lòng.

Tần Đường ngốc lảngmộthút, sau đó cũng đưa tay ôm lạianh, lắng nghe tiếng tim đập vẫn luôn trầm ổn hữu lực củaaanhđangtrở nên kịch liệt lạ thường.

Chuyện nàykhôngchỉ dọacômộttrận.

Mà cũng khiếnanhsựmuốn chết.anhsợ mìnhkhôngbảo vệ đượccô.

Tưởng Xuyên ôm chặt cô, mãi cho đến khi cảnh sát đi về phía bọn họ.

Sau khi đưa hai người bị thương đến bệnh viện, cảnh sát liền tới đây để hỏi bọn họ quá trình vụ tai nạn.

.....

Sau khi mọi chuyện kết thúc, Tưởng Xuyên gọi điện thoại cho Lữ An.

Lữ An nhanh chóng lái xe tới chờ xử lý nốt mọi chuyện.

Tưởng Xuyên dẫn Tần Đường tới bệnh viện. Hai người ngồi cạnh nhau ở ghế sau, Tần Đường dựa vào lòng anh, ôm máy ảnh trong lòng kiểm tra, sau đó ngẩng đầu nhìn anh cười: “Máy ảnh thế mà không bị làm sao anh ạ!”

Tưởng Xuyên sờ tay cô xuống: “Tay em đừng lộn xộn.”

Tần Đường bất động: “Vâng.”

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìn cô, môi cô vẫn còn dính máu, ngón tay cái anh nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó nâng cằm cô lên cúi đầu hôn xuống, đầu lưỡi anh nhẹ nhàng lướt qua môi, khóe miệng cô.

Tần Đường hơi rụt người lại, ngẩng đầu cho hôn.

Mãi cho đến khi không còn nhìn thấy vết máu nữa, Tưởng Xuyên mới buông cô ra.

Tài xế nhìn một màn này từ gương chiếu hậu, khẽ hon nhẹ một tiếng, bật đài radio lên để giảm bớt xấu hổ.

Tới bệnh viện, Tần Đường đi làm kiểm tra, không gãy xương cũng không trật khớp nhưng lại sưng to đau.

Tưởng Xuyên đứng ngoài cửa gọi điện thoại cho Tào Thịnh: “Ba người đã chạy trốn kia mà anh đã bắt được chưa?”

Tào Thịnh nói: “Tào Nham bắt được rồi, đã áp tải về cục rồi.”

“Chúng khai thế nào?”

“Chỉ nói muốn mạng của anh, không hỏi thêm được gì nữa.”

Tưởng Xuyên im lặng vài giây, Tào Thịnh hỏi: “anh định đưa Tần Đường ra sân bay đúng không?”

“Ừ, sao?”

“cô ấy không sao chứ?”

Tưởng Xuyên nhìn về phía Tần Đường đang ngồi cạnh giường bệnh, “không sao.”

Hai người nói thêm vài câu rồi cúp máy.

Y tá đã xử lý xong vết thương của Tần Đường, Tưởng Xuyên đi tới, Tần Đường liền ngẩng đầu nhìn anh: “anh thật sự không sao chứ?” Đến xe cũng bị đâm nát thành như vậy, anh thực sự không xây sát gì sao?”

Tưởng Xuyên nhìn về phía tay cô: “anh không sao. Còn đâu không?”

Tần Đường lắc đầu: “Tốt hơn nhiều rồi.”

Tưởng Xuyên: “Vậy chúng ta về thôi.”

Hai người đi ra bên ngoài, Tần Đường có chút lo lắng: “sẽ không có chuyện gì nữa chứ?”

Tưởng Xuyên ôm vai cô, cúi đầu nói: “Tôi nay sẽ không sao nữa đâu.”

“Bây giờ là mấy giờ rồi?”

“Sắp 10h rồi.”

“Vậy em không trở về được nữa rồi.”

“Chúng ta quay lại nghĩa trạm trước.”

Hai người bắt một chiếc taxi quay lại nghĩa trạm.

Hành lý của Tần Đường đã được Lữ An mang về. anh ta đã nói qua với mọi người về chuyện xảy ra tai nạn trên đường đi, dọa mọi người

sợ không nhẹ.

10r tối, Tường Xuyên và Tần Đường trở lại nghĩa trạm, mọi người lập tức vây quanh cô, thấy hai người thực sự không sao mới thở phào nhẹ nhõm. Tiểu Thành nhìn tay Tần Đường, lập tức hỏi thăm: “Chị Tần Đường, tay chị không sao chứ?”

Tần Đường: “không sao, chỉ là bị sưng lên thôi.”

“Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi.”

Tần Đường nhìn thoáng quá, trên vỉ nướng BBQ vẫn còn mấy miếng thịt, bên cạnh còn có hai cái chân dê, tiếng lửa vang lên lách tách, trong không khí mùi thịt lượn lờ, ở bàn nhỏ bên cạnh còn có mấy chai bia lạnh, đậu phộng, hạt dưa các thứ.... Cái gì cần có đều có, so với bữa tiệc mà Lữ An mời khách lần đó đồ ăn phong phú hơn không ít.

Lộ Toa đứng cạnh giá nướng BBQ, nhìn về phía bọn họ: “Hai người không sao thì tốt rồi. Lại đây cùng ăn chút gì đi.”

Hôm nay cơm chiều dùng sớm, lại qua một vụ ngoài ý muốn, thể xác và tinh thần đều có chút mệt mỏi, ngửi được mùi thịt nướng, Tần Đường cũng cảm thấy có chút đói bụng.

cô quay đầu lại nhìn Tường Xuyên, Tường Xuyên nói: “đi thôi, ăn thêm chút gì đó, xong sớm thì nghỉ sớm.”

Tường Xuyên đưa tay, chọn phần thịt đùi dê mềm nhất cắt thành miếng nhỏ, đưa cho Tần Đường.

Tần Đường nhận lấy, tay phải không tiện cầm đũa, Tường Xuyên lại lấy chĩa cắm mấy cái xiên bằng tre.

Tiểu Thành nhìn bọn họ, trong lòng thầm nói: anh Tưởng đang theo đuổi chị Tần Đường đấy à?

Tưởng Xuyên gọi: “Tiểu Thành, lại đây.”

Tiểu Thành lập tức dõ tới: “Sao vậy?”

Tưởng Xuyên đưa dao cho cậu, nói: “Chín hết rồi đấy, nướng thêm sẽ bị quá lửa. Cắt thịt xuống cho mọi người đi.”

Trong lòng A Khởi đã sớm thông suốt, tuy có chút không vui nhưng cũng không quá buồn. Cô biết mình không xứng với Tưởng Xuyên, Tần Đường vừa xinh đẹp lại vừa có tài, Tưởng Xuyên thích chị ấy rất bình thường.

cô cầm cốc giấy hỏi: “Chị Tần Đường, chị muốn uống gì em lấy giúp chị.”

Tần Đường nhìn qua: “Cho chị chút nước cam đi.”

A Khởi đi rót cho cô một cốc nước cam.

Tưởng Xuyên kéo ghế ra ngồi xuống cạnh Tần Đường, cầm xương thịt bò đã được nướng chín lên ăn. Lộ Toa nhìn anh, rót cho anh một cốc bia lạnh: “anh Tưởng, ăn thịt nướng thì phải có chút bia mới ngon.”

Tưởng Xuyên nhìn nhìn, chợt nhớ tới lời nói lúc ban ngày của Tần Đường, đang định từ chối thì lại nghe Tần Đường nói: “Em cũng muốn uống.”

cô quay đầu lại nhìn anh: “Uống nhé.”

Tưởng Xuyên cười một tiếng, nhận lấy cốc bia kia.

Nụ cười của Lộ Toa chợt cứng đờ, bất đắc dĩ rót một cốc nữa cho Tần Đường.

Tần Đường nhận lấy, uống hai ngụm, cô vẫn không thích vị của bia lắm.

Lộ Toa cười nhạt: “không quen uống bia sao? Chỗ tôi có cả vang đỏ. Mấy hôm trước có người mua tặng tôi, để tôi đi lấy.”

Tần Đường liếc nhìn cô ta một cái: “không cần.”

Lộ Toa đây chính là xiên xiên xẹo xẹo muốn nói cô không hợp với Tưởng Xuyên chứ gì.

một người phụ nữ luôn quen với việc uống rượu vang đỏ xa hoa sao có thể đột nhiên đổi tính thích uống bia chứ?

Tần Đường uống một hơi cạn sạch, nhìn về phía Tưởng Xuyên: “Rót giúp em một cốc nữa với. Cảm ơn.”

Đầu lưỡi Tưởng Xuyên lướt qua hàm răng, nhìn cô ta một cái, sau đó cười rót đầy cốc chocô.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 56

Edit: Michellevn

Tần Đường giống như uống thành nghiện, uống liền tù tì mấy ly luôn, Tưởng Xuyên nhắc nhở cô: "Uống nữa là say đó."

anh biết cô đang đấu với Lộ Toa, nhìn cô trông có vẻ không thật sự thích uống bia, không cần thiết miễn cưỡng bản thân, có chừng mực là được rồi.

Tần Đường liếc nhìn anh, đặt cái ly xuống.

Thật ra tửu lượng của cô không tệ, uống vài ly bia sẽ không say được.

Điện thoại di động của Lộ Toa vang lên, cô ta nhìn một cái, đứng dậy đi sang bên cạnh tiếp điện thoại.

Tưởng Xuyên tới gần hỏi: "Ăn gì nữa không?"

Tần Đường đáp: "Bắp."

Tưởng Xuyên mỉm cười, chọn một cái bắp rồi quét dầu đặt lên giá nướng, Tần Đường nhìn tay anh, lúc này mới phát hiện, cánh tay trái của anh bị kính cắt một đường, vết máu mờ mờ, hơi sưng.

Vì vụ tai nạn năm đó, Tần Đường cực kỳ hoảng sợ đối với tai nạn xe hơi, trước đó thật sự sợ hãi, cô thấy anh vẫn bình thường giống như mọi khi, anh cũng nói không sao cả, cô thực sự cho rằng anh không bị thương.

Tường Xuyên nhận thấy tầm mắt củacô, nở nụ cười:"khôngsao, vết thương nhỏ thôi mà."

Tần Đườngkhôngnói gì, cúi xuống ăn thịt dê trong khay.

Lộ Toa tiếp cuộc điện thoại kia rất lâu.

Lúc Tần Đường khẽ gặm xong cái bắp nướng,côta quay trở lại.

Mọi người bên cạnhđangnói cười vui vẻ, uống rượu ăn thịt, trò chuyện dưới ánh trăng, hết sức sôi nổi, Tiểu Thành thấy Lộ Toa quay trở lại, vội vàng đặt mấy xâu thịt và mấy cái bắp đã nướng chín vào trongđĩa chocôta:"Chị Lộ Toa, em nướng đó chị ném thử coi."

Lộ Toa:" Cái bắp này nướng cháy rồi đó."

Tiểu Thành ngượng ngùng vò vò đầu:" Chỉ cóanhTường nướng bắp nhìn ngon mắt thôi, em làmkhôngtốt lắm....."

Lộ Toa nhìn cái bắp lớn trong tay Tần Đường,trênmặtkhôngbiểu hiện gì.

Tiểu Bạch vừa gãi chân vừa kêu:" Sao muỗi cứ cắn em hoài vậy nha, mọi người đềukhôngsao hả?"côấy đưa chân ra, vài nốt đỏ hiện lêntrênđùi trắng mịn, Tiểu Thành trộm nhìn, nói:" Trách dacôtrắng thôi, muỗi chỉ thích cắn loại bộ dạng trắng như cáccôđấy."

Tiểu Bạch bĩu môi, nhìn Tần Đường:" Chị Tần Đường, chị có bị cắkhông?"

Muốn nói da trắng, lan da của Tần Đường là trắng nhất.

Tần Đường nhìn nhang muỗi bên cạnh chân mình, "khôngcó."

Lữ An ở bên cạnh trông thấy, đàn ông bọn họ da dày thịt béo, muối cũng không thích cắn, bình thường cũng không chuẩn bị nhang muối, nhang muối này là trước đó chị Quế mang tới, bọn họ vẫn chưa để ý, chỉ vội vàng nướng đồ ăn, cũng chưa có ai đi châm.

Tưởng Xuyên vừa ngồi xuống thì đã nhìn thấy, sẵn điều thuốc trong tay liền châm luôn rồi đặt xuống bên chân Tần Đường.

Lữ An chia nhang muối ra, " Ở đây có nhang muối này."

Tiểu Bạch vội vàng cầm lấy châm lên, " Thật tốt quá!"

Tần Đường ăn xong một cái bắp, Tưởng Xuyên hỏi cô: " Còn muốn ăn cái nữa không?"

cô lắc đầu: " Em no rồi." Uống một ngụm nước ngọt, cô đứng lên, " Em muốn lên lầu nghỉ ngơi đây."

Tưởng Xuyên quảng cây xiên đi, đứng lên theo cô: " anh đi cùng em lên."

" Ở đây vẫn còn rất nhiều đồ ăn đó, hai người không ăn nữa sao?"

" Đúng vậy, vẫn còn bao nhiêu nữa kia!"

Tần Đường nói: " Mọi người ăn đi."

Mọi người nghĩ hai người vừa trải qua tai nạn, mặc dù không bị thương gì, nhưng cũng là quá đủ, liền nói để cô nghỉ ngơi thật tốt.

Đợi sau khi hai người sánh vai nhau cùng đi, Tiểu Thành hỏi ngớ ngẩn: " Vừa rồi anh nói cùng hả?"

Lữ An cười giễu cợt, không nói gì, bọn họ ngốc này.

A Khởi dấu cái mỏ hỏi: " Nói cùng thì thế nào ạ?"

Mọi người đồng loạt nhìn về phía lầu hai.

Tần Đường đột ngột khúc quẹo góc cầu thang, liền kéo tay anh qua nhìn, "Còn bị thương ở đâu?"

Tưởng Xuyên cúi xuống nhìn cô, "trên người."

"Chỗ nào trên người?"

anh nắm cổ cô, cười nhẹ: "Quay về phòng chờ cho em xem."

Tần Đường gật đầu: "Được."

Tưởng Xuyên nhướn mày, Tần Đường đã đi lên trước, "anh nhanh lên."

Tưởng Xuyên nhìn cô một lát, cười đi lên theo, Tần Đường cũng không quan tâm mấy cặp mắt trong sân, tiếp tục rẽ trái, đột ngột phòng của anh.

Một đám người trong sân cặp mắt mở to hết cỡ, ngạc nhiên đến há hốc miệng.

Tình huống gì thế này?

Tưởng Xuyên cũng không nhìn bọn họ, hai bước lớn đi đến trước mặt cô, mở cửa ra.

Hai người đi vào phòng.

.....

"Chị Tần Đường vừa mới vào phòng của anh Tưởng hả? Tôi không nhìn nhầm chứ?" miệng Tiểu Thành mở to hết cỡ.

"Đúng rồi, anh không mù đâu." A Khởi hừ cậu ta, cô ấy thích Tưởng Xuyên, hiển nhiên nhạy cảm hơn bọn họ một chút, mấy hôm trước đã phát

hiện Tưởng Xuyên đối xử với Tần Đường khác thường rồi, không ngờ Tần Đường cũng như vậy, cô ấy lướt mắt nhìn, bỗng dừng đưng phải tầm mắt Lộ Toa, đáy mắt Lộ Toa lạnh lẽo, A Khởi sợ hết hồn, cuống quýt kinh hồn mà dời ánh mắt qua chỗ khác.

Khuôn mặt Lộ Toa lạnh te, bưng ly bia lên ngửa đầu uống cạn.

Tiểu Bạch đơn thuần nói: " Có thể hai người họ có chuyện cần nói thôi."

Lữ An lườm cô nàng, dần dần.

.....

Đóng cửa lại, Tần Đường xoay người lột bỏ quần áo anh, Tưởng Xuyên khẽ cười, phối hợp cởi áo sơ mi ra, Tần Đường lập tức thấy rõ thương tổn trên lồng ngực anh, một mảng lớn xanh xanh tím tím, cô gắng mặt nhìn anh, mím môi lại, bỏ ba lô trên lưng xuống, lấy ra thuốc trị thương của bệnh viện.

Tưởng Xuyên đề tay cô lại: " không sao mà, em đừng lo lắng quá, chỉ va chạm chút xíu thôi mà."

Tần Đường nhìn anh: " anh đi tắm đi, tắm xong hãy bôi thuốc."

" Cùng nhau chứ?"

Tần Đường: " Mọi người đều đang ở dưới lầu kia."

Tưởng Xuyên vân vân vành tai cô, " Em đi trước đi, anh phải gọi một cuộc điện thoại."

Tần Đường nghĩ nghĩ, đặt đồ xuống, " Vâng, anh nhanh chút đi."

cô đi ra ngoài.

Mấy cặp mắt trong sân vẫn đang nhìn chăm chú, cô cũng chẳng thèm quan tâm nữa, trở về phòng mình lấy đồ đi tắm, tắm xong mang đồ đi cất xong, lại đi tới phòng Tường Xuyên, đúng lúc này điện thoại vang lên, là mẹ gọi tới, Tần Đường giờ mới nhớ ra, vào giờ này cô hẳn là xuống máy bay rồi.

Do dự một chút, nghĩ nói làm sao cho được mới nhấn nghe máy.

" Mẹ, hôm nay con có việc, không lên máy bay, quên mất không nói với mẹ rồi."

Đầu kia hỏi: " Chuyện gì vậy hả?"

Tần Đường vừa đi vừa nói: " không có gì ạ, mẹ đừng lo mà.....bây giờ con vẫn chưa biết lúc nào về được....." cô đẩy cửa ra, Tường Xuyên đang dựa người trên ghế nghỉ ngơi, " Vâng, trước lúc về con sẽ gọi điện cho mẹ, mẹ đừng lo nữa mà,..... Dạ, con chào mẹ."

Tường Xuyên đưa tay ngoắc cô, Tần Đường đi tới: " anh đi tắm nhanh lên."

anh mỉm cười, đi tắm.

Đàn ông tắm nhanh, chỉ một lát Tường Xuyên đã quay trở lại.

Tất cả ánh mắt hóng hớt trong sân đều đang chăm chăm nhìn theo, hai người tắm xong cùng vào trong một căn phòng, đây là muốn làm chuyện hệ trọng đó nha!

Gương mặt Tiểu Bạch hồng hồng, ngượng ngùng cúi xuống nhìn những người khác.

Lần này mọi người cũng đã nhìn rõ ràng, Tường Xuyên và Tần Đường hòa hợp rồi.

Tiểu Thành bật cười, phát hiện mọi người vẫn không cười, hơi xấu hổ mà kho khan vài tiếng, " Gì nhỉ, hai người họ có thể có việc phải bàn luận, mọi người không nên lạ lùng mà."

Lữ An liếc cậu ta một cái:" Sao nói nhiều vậy, nướng mấy xâu thịt bò đi."

Tiểu Thành không tình nguyện mà nướng thịt bò, "anh Lữ, anh Tường và chị Tần Đường hòa hợp rồi, anh không phải ghen tị đó chứ, lâu rồi anh không có bạn gái mà....."

Lữ An:"....."

Lữ An một cước đạp lên ghế cậu ta, cả người Tiểu Thành đổ về phía sau, ngã xuống một mông đầy tro bụi, hấp tấp đứng lên phân trần:" Là em nói bậy bạ, anh đừng tức giận nhé." Bỗng dưng nhớ ra cái gì, vội vàng nói:"anh Tường và chị Tần Đường hòa hợp rồi, vậy 87 vạn kia.....còn cần nữa không? Chắc là không cần nữa rồi nhỉ, kê anh ra sức làm nhiều hơn chút là được, hi hi hi....."

Lữ An cười:" Trước mặt anh Tường cậu nói lời này thử xem thế nào?"

Xem anh ấy không đánh chết cậu hả.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 57

Tần Đường ngồi ở trên giường hỏi: “Còn ga trải giường khác không?”

Buổi tối hôm trước hai người lại cuốn lấy nhau cả đêm, buổi chiều còn chưa kịp sửa sang gì lại phải đến khách sạn, cho nên, lúc này Tần Đường ngồi ở trên giường liền cảm thấy cái hương vị vẫn còn phảng phất....

Tường Xuyên mở tủ ra, lấy một bộ ga trải giường caro màu tối, hất cầm sang bên cạnh: “Em sang bên kia ngồi đi, để anh thay cho.”

Tần Đường bò xuống giường: “Để em giúp.”

Hai người phối hợp cùng nhau liền nhanh chóng thay xong.

Tần Đường ngồi ở trên giường, Tường Xuyên tới ôm vào lòng.

Tần Đường xoay người: “Chờ một chút.” cô bò đến mép giường, lấy túi thuốc trên tủ đầu giường: “Bôi thuốc trước đã.”

Mấy vết thương nhỏ thế này đối với Tường Xuyên hoàn toàn không có gì đáng nói. Bình thường lúc khâu vá đồ lên núi cũng hay bị va đập, chỉ mấy hôm là khỏi. Nhưng Tần Đường cứ kiên trì anh cũng liền để mặc cô, thả lỏng người dựa vào thành giường.

Tần Đường khoanh chân ngồi cạnh anh, gương mặt trắng nõn kề sát vào, đổ nước thuốc ra chấm lên ngực anh, vừa xoa vừa nghiêm túc hỏi: “Có đau không?”

Tường Xuyên buồn cười: “không đau.”

Tần Đường im lặng bơi thuốc choanh, tay trái toàn là mùi thuốc. Tưởng Xuyên nắm lấy tay cô: “đi rửa nhé?”

Tần Đường gật đầu: “Được.”

Hai người cùng nhau ra ngoài, trong sân vẫn rất náo nhiệt. Ánh mắt mọi người đều đồng loạt lia tới.

Tần Đường đi xuống, mắt đối mắt, vẻ mặt thản nhiên. Vụ tai nạn đêm nay làm cô quá sợ hãi, hơn nữa chuyện cô và Tưởng Xuyên ở bên nhau cũng không phải là chuyện gì lớn lao, có gì mà phải che dấu chứ.

Tưởng Xuyên còn thản nhiên hơn cả cô, nắm tay cô suốt cả quãng đường.

Tay phải Tần Đường không tiện, chỉ có tay trái ở dưới vòi nước. Tưởng Xuyên lấy nước rửa tay xoa lên cho cô. Tay cô rất nhỏ và tinh tế, mềm mềm, bàn tay anh có thể ôm trọn. Sau khi rửa hết bọt xà phòng, Tưởng Xuyên dùng vạt áo lau khô tay cho cô.

Tần Đường thất thần: “anh làm cái gì thế? Vẩy vẩy hai cái là khô mà.”

Tưởng Xuyên: “Quần áo sạch, tay em cũng sạch, không sao cả.”

Tần Đường giật giật ngón tay, không nói gì, chỉ ngửa đầu nhìn anh.

“Sao thế?”

cô lắc đầu: “không có gì.”

Chỉ là đã rất lâu rồi không có người đàn ông nào quan tâm cô một cách thân mật và chu đáo như thế.

Ở dưới nhà ồn ào một trận, không hiểu sao Tiểu Thành và A Khởi lại cãi nhau. Hai người này vẫn luôn như chó với mèo, ngày nào cũng ầm

ĩmộtrận. Lữ An hô to: “Được rồi, oản tù tìđi, người thua phảiđidọn dẹp.”

Hai người lập tức dừng tranh cãi.

Bọn họ hẫđãkết thúc rồi.

Tưởng Xuyên nhìncôũ mắt, hỏi: “Mệtsao?”

Tần Đường: “mộrchút.”

“Vậy chúng ta về nghỉ.”

“Được.”

.....

Trong sân, Lữ An thấy mọi người ăn cũng gần xong, nhưng bởi vì Lộ Toa ra tay hào phóng nên đồ ăn còn dư lại rất nhiều,anhtanói: “Còn thừa bao nhiêuthìcất hết vào tủ lạnhđi. Tối mai nếu mọi người muốn ăn nướng tiếpthìchúng ta lại tiếp tục, còn nếukhôngthìđể dì Quế xào rau.”

Tiểu Thành hípmắt dùng ánh mắt lưu manh nhìn về phía tầng 2, Tưởng Xuyên và Tần Đường vừa mới đóng cửa phòng lại, cậu hạ giọng hỏi: “anhTưởng và chị Tần Đường bắt đầu từ lúc nào thế? Nhanh như thếđãngủ chung phòng rồi? Động tác củaanhtưởng đúng là nhanh nhẹn mà....”

A Khởi và Tiểu Bạch đều trợn mắt nhìn cậu ta.

Lữ Anthìđá cậu tamộtcái: “Liên quan khỉ gì đến cậu chứ? Mauđiđập lửđi.”

Lộ Toa nhìn về phía tầng hai, cườinhệthành tiếng: “Tôi lên tầng nghỉ ngơi trước, làm phiền mọi người dọn dẹp rồi.”

Lữ Annói: “Đương nhiên rồi. Sao có thể để khách đi dọn được chứ.”

Lộ Toa không trả lời, xoay người rồi đi.

đi đến phòng mình, cô ta nhìn về cánh cửa phòng bên cạnh đang đóng chặt, ánh mắt lộ ra vẻ lạnh lẽo.

Nhà cũ nên cách âm không phải quá tốt. Hơn nữa bọn Tiểu Thành lại rất ồn ào, Tần Đường ở trong phòng cũng nghe được giọng nói ồn ào của cậu.

Tưởng Xuyên tắt đèn nằm xuống, cô xoay người ôm eo Tưởng Xuyên, ngửa mặt nói nhỏ vào tai anh: “Có phải tạm thời em không thể rời đi được không?”

Tưởng Xuyên ôm cô, cúi đầu: “Có thể, Tào Thịnh sẽ phái người trở về với em.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Tưởng Xuyên nói: “Bây giờ quỹ An Nhất đang xảy ra chuyện, mấy năm nay đây là lần đầu tiên Khương Khôn làm việc mà bị bại lộ. Mà manh mối bị lộ ra này rất quan trọng với chúng ta.”

Tần Đường thấp giọng ừm một tiếng.

Tưởng Xuyên im lặng vài giây, thấp giọng nói bên tai cô: “Tối nay có sợ không?”

Trong bóng tối, đôi mắt của Tần Đường trong suốt, chỉ im lặng không nói. Tưởng Xuyên siết chặt vòng ôm, thân hình cao lớn ôm trọn với cô, cơ thể hai người dán sát nhau.

anh cúi đầu, hôn khẽ lên mắt cô, hô hấp nóng bỏng phả vào mặt cô.

Tần Đường nhắm mắt lại, ôm chặt cổ anh, ngẩng đầu để nụ hôn của anh sâu hơn.

Nhiệt độ cơ thể hai người lây nhiễm cho nhau, lại ôm chặt như vậy, dưới nụ hôn của anh, cơ thể của Tần Đường dần trở nên mềm nhũn.

Trước đó sợ hãi bao nhiêu thì bây giờ liền bình tĩnh bấy nhiêu.

Loại cảm giác này, chỉ anh mới có thể mang lại cho cô.

Kích thích, khát vọng, tín nhiệm, bình tĩnh.

“Tưởng Xuyên.”

Giọng nói của anh như mèo kêu, khẽ cào lên trái tim anh.

Tưởng Xuyên hôn vành tai cô, dừng lại: “Ừ?”

Tần Đường nói: “Em chờ anh....anh cũng phải chờ em....”

“Được.” anh thấp giọng trả lời.

.....

Nụ hôn triền miên, hơi thở quẩn quít, Tưởng Xuyên xoay người đè lên người cô, từng tấc cơ thể dính sát vào cơ thể cô. Tần Đường trong lòng anh khẽ run rẩy, chôn mặt vào lồng ngực anh, nhỏ giọng nói: “Đừng, chúng ta đừng đi.”

Tưởng Xuyên nhìn cô: “Mệt ư?”

Tần Đường gật nhẹ, “anh cũng nên nghỉ ngơi đi. Từ khi em tới anh vẫn chưa được nghỉ ngơi tử tế hôm nào.”

Tưởng Xuyên thấp giọng cười: “Sợ anh không chịu nổi à?”

Tần Đường rũ mắt: “không phải, là em không chịu được.”

Từ sau khi chạm vào cô, sự tự chủ của Tưởng Xuyên hoàn toàn đã bị chó tha đi mất, thân thể hoàn toàn hành động theo bản năng.

anh khẽ vuốt eo cô, hướng lên trên, cầm lấy một bên ngực vuốt ve, ngón cái thô ráp trượt qua trái anh đào non mềm: “thật sự không được à?”

Tần Đường xoay người lại, hơi rụt người vào: “không được thật mà....”

Tưởng Xuyên xoay người sang nằm xuống bên cạnh: “Được rồi, không trêu em nữa.”

Sau đó anh kéo cô vào trong lòng.

“Sao bọn họ vẫn chưa dọn xong nhỉ?”

“Rất nhanh sẽ xong thôi. Sao, ồn à?”

“Cũng không hẳn....” Giọng nói cô nhỏ dần, có chút mơ hồ.

Dưới nhà, Lữ An hô lên: “Được rồi, mọi người về phòng nghỉ đi.”

Đêm khuya, nghĩa trạm nhon nhỏ dần khôi phục sự yên tĩnh, đến một tâm thanh nhon cũng không có.

Tưởng Xuyên cúi đầu, cô gái trong lòng đã ngủ, hô hấp rất nhẹ, ngủ cũng rất yên tĩnh, nằm cuộn tròn trong ngực anh, khuôn mặt trắng nõn áp sát vào lồng ngực anh, khiến gương mặt kia càng thêm trắng, càng thêm ngoan hiền và yếu ớt.

Tưởng Xuyên cầm tay phải cô, đưa lên bên môi hôn nhẹ.

.....

Sáng hôm sau, Tưởng Xuyên gọi điện cho Tào Thịnh: “Tôi sẽ đưa Tần Đường về Bắc Kinh.”

Tào Thịnh im lặng vài giây, “không phải tôi đã nói là tôi sẽ cử người đưa cô ấy về sao?”

“Tôi không yên tâm.” Tưởng Xuyên nói.

“Bảo Tào Nham đưa.”

“Tôi tự đưa.”

Hai người không ai chịu nhượng bộ, Tào Thịnh nhíu mày, “Thế này nhé, tôi sẽ đích thân đưa, được chưa?”

Tưởng Xuyên im lặng một lát, đồng ý, “Quý An Nhất bên kia có mạnh mẽ, anh chú ý một chút.”

“Ừ. Lộ Toa vẫn còn ở chỗ anh chứ?”

“Hôm nay sẽ về Bắc Kinh.” Tưởng Xuyên nói, “anh điều tra xem cô ta ngồi chuyến bay nào.”

Tào Thịnh: “anh chắc chắn chuyện Lộ Toa về lần này có liên quan đến quý An Nhất?”

Tưởng Xuyên: “không chắc lắm, chỉ là suy đoán thôi. hiện Khương Khôn không cách nào ra mặt, Lộ Toa là đầu giá viên, nhân mạch rộng. Để cô ta ra mặt là thích hợp nhất, cũng không khiến người ta hoài nghi. Trước đó chúng ta đều dùng sai phương pháp rồi. Có lẽ ra tay từ phía cô ta mới là nhanh nhất.”

Đúng là như thế. Vì ai mà ngờ được một người phụ nữ lại có thể có năng lực và to gan đến như thế chứ.

Hai người nói chuyện một lát rồi tắt máy.

Lúc Tần Đường tỉnh lại thì Tưởng Xuyên không có ở trong phòng.

Cô dụi mắt, bò dậy đi về phía cửa sổ kéo rèm ra. Tưởng Xuyên đang đứng dưới gốc cây đại thụ hút thuốc. Đường như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh ngẩng đầu lên nhìn.

Nở một nụ cười nhàn nhạt, anh gạt tàn thuốc rồi đi về phía cầu thang.

Tần Đường kéo rèm lại, xoay người lại. Tối hôm qua Lữ An đã mang hành lý của cô để ở trong phòng Tưởng Xuyên, cô chọn một bộ quần áo.

Tưởng Xuyên mở cửa ra, tựa người vào cửa nhìn cô: “Có đói không?”

Tần Đường: “Có.”

Cô đưa lưng về phía anh, chuẩn bị thay quần áo.

Vừa quay đầu lại liền phát hiện Tưởng Xuyên vẫn nhìn mình chằm chằm liên đở mắt, nhò giọng nói: “anh đừng có nhìn.”

Tưởng Xuyên: “Có gì mà không được nhìn chứ? trên người em còn chỗ nào mà anh chưa nhìn qua à?”

Tần Đường trợn mắt nhìn anh, nhưng ánh mắt anh vẫn không hề dờ dỉ.

Tần Đường không để ý đến anh nữa, nhanh chóng cởi váy, mặc nội y vào. Tay phải cô bị thương, hơn nữa đó còn là tay thuận nên sau khi cố gắng vài lần cô vẫn không cài được nút áo.

Tưởng Xuyên nhìn chằm chằm tấm lưng trắng nõn kia, lại nhìn lên vòng eo mảnh khảnh, cái mông tròn trịa, đôi chân thon dài thẳng tắp... nội y màu xanh nước biển treo lỏng lẻo trên đầu vai, ánh mắt liền trầm xuống,

hung hăng hít sâu hơi thuốc cuối cùng rồi ném vào tàn thuốc, đitới xoa tay cô: “Đế anh.”

Thân thể Tần Đường hơi cứng lại: “...Ừ.”

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 58

Edit: Michellevn

Tường Xuyên kéo tay cô ra phía trước ngực, cúi xuống dán sát bên tai cô hỏi

"Còn đau không?"

Tần Đường: "Đỡ rồi ạ." cô im lặng hai giây, "anh cài móc lại giúp em mau lên."

Phía sau không có động tĩnh gì, vành tai bị ngậm lấy, cả người Tần Đường tê dại, Tường Xuyên bao cả người cô lại, từ phía sau hôn lên hai má và cổ cô, tay tiến vào trong lớp nội y lỏng lẻo, nắm lấy một bên mềm mại trắng nõn.

"Em muốn xuống lầu ăn sáng....." Tần Đường khép hờ mắt, ngửa đầu, cần cổ hiện lên màu hồng nhạt.

Tường Xuyên nắm cằm cô xoay sang bên phải, cúi người hôn lên môi cô, "Ừm, một lát thôi."

Dưới tay anh dùng lực, càng hôn càng sâu, tay lần nữa xuống, dán sát bắp đùi cô, Tần Đường mềm nhũn trong lòng anh, gần như đứng không vững.

Tường Xuyên chạm đến một mảnh ẩm ướt, cúi người nhìn Tần Đường dăm dăm. Gương mặt cô ửng đỏ, đôi mắt ướt át mê ly, một bộ dạng mà anh muốn làm gì thì làm.

Tường Xuyên ôm xoay người, một bước lớn áp vào trong giường. Tần Đường nằm dưới thân anh, nghe thấy âm thanh còi thắt lưng, không khỏi run rẩy.

Bên tai truyền đến tiếng xe ba bánh tiến vào trong sân.

Tiểu Thành hô lên: "A Khởi, lại giúp cái nào!"

A Khởi: "Ồi, đợi một chút!"

Tiểu Bạch: "Em cũng ra."

.....

Tường Xuyên đẩy hai chân cô lên cao, Tần Đường ôm chặt cổ anh, thở dốc bên tai anh.

Khoảnh khắc tiến vào kia, Tường Xuyên phủ kín môi cô, nuốt hết thanh âm cô sắp thốt ra. Một lúc lâu, anh tách khỏi môi cô, nói sát bên tai cô: "Suyt, cách âm không tốt."

Tần Đường thở dốc kịch liệt, sắc mặt ửng hồng, mắt khép hờ, lông mày nhíu chặt, cắn môi không kêu lên.

Vậy mà anh giống như cố ý trêu chọc cô, chỉ dùng lực từng chút từng chút một, Tần Đường không nhịn được cắn môi cái lên va anh.

.....

Sau cùng, Tường Xuyên vén mớ tóc lòa xòa trên trán cô sang một bên, ôm lấy cô mềm nhũn từ phía sau.

Tần Đường không còn khí lực, giống như mèo con mới sinh, an tĩnh tựa trong ngực anh.

Môi Tường Xuyên dán lên gáy cô, hơi thở anhrất nóng,thậttâm ướt, xen lẫn với mùi thuốc lá, phun lên taicô, ngựa ngựa.

Đôi mắt Tần Đường khép hờ, rầm rì nói:"anhkhôngnỡ xa em."

Tất cả cảm xúc củaanhđãbị bại lộ trướccôtrong trận hoan ái vừa rồi,khôngnỡđíchăng nữa, cũngkhôngcó cách nào, cuối cùngcôvẫnđi.

Tường Xuyên hơi sững người,nói:" Ừm, đúng lúc mấy ngàykhônglàm."

Tần Đường xoay người ômanh, ngẩng đầu nhìnanh:" Vừa rồi giống nhưanhmuốn hủy emđi."

Vẻ mặt Tường Xuyên thâm trầm, cười cười.

côdựa trong lồng ngựcanh, căng chân len vào giữa hai chânanh, ôm siết lấy eoanh.

An tĩnh ôm nhaumộtlát, Tường Xuyên chống nửa người lên, " Đói bụngkhông"?"

"Đói này giờ rồi."côcau mày đáp.

Tường Xuyên đứng dậy sửa sang lại hai người, vừa mang quần áo qua chocô, nghiêm túc cài móc nội y giúpcô.

Tần Đường mặc xong xuống giường, chân có phần mềm nhũn giống như chuột rút.

Tường Xuyên đứng trước mặtcô, cúi xuống nhìncô, "anhxuống dười lâu chờ em."

"Vâng."

anhđira cửa phòng, Tần Đường dùng ngón tay cào cào tóc, nghỉ ngơi một chút thì ôm chậu rửa mặt đi đánh răng rửa mặt.

Tần Đường ôm chậu rửa mặt quay lại, đụng phải Lộ Toa đang kéo hành lý ra cửa, nét mặt hai người không chút thay đổi mà đối diện nhau, Tần Đường thản nhiên hỏi: "Phải đi hả?"

Lộ Toa mỉm cười, "Ừm, cô thì sao, lúc nào đi?"

Tần Đường nói: "không biết, Tưởng Xuyên đặt vé máy bay cho tôi."

Lộ Toa âm thầm siết chặt nắm tay, ý cười trên khóe miệng không giảm: "Nếu như vậy, tôi đây phải đi trước rồi."

Tần Đường: "Tạm biệt."

"Tạm biệt."

Tần Đường quay về phòng, đóng cửa lại, loáng thoáng nghe thấy tiếng mọi người dưới lầu, Tiểu Thành nói: "Chị Lộ Toa, lần sau có thời gian lại đến nữa nhé."

A Khởi cũng nói những lời giống như vậy.

Lộ Toa nói: "Tưởng ca, ở đây gọi xe không tiện, có thời gian đưa em đến chỗ đồng nghiệp tụ họp không?"

Tần Đường kéo cửa phòng ra, câu trả lời của Tưởng Xuyên vô cùng rõ ràng: "không có thời gian, để Tiểu Thành đi."

Tiểu Thành: "Được ạ."

Lộ Toa yên lặng mấy giây, chậm chậm cười ra tiếng: "Cũng được."

Tần Đường khẽ nhướn mày, bước chân nhẹ nhàng xuống lầu.

Tưởng Xuyên đưa chìa khóa cho Tiểu Thành, dặn dò cậu ta: "không được chạy lung tung, đưa người xong lập tức quay về."

TT gật đầu: "Dạ rồi, anh, lát nữa muốn dùng xe có phải không?"

"Ừ." Tưởng Xuyên nói, quay đầu thì thấy Tần Đường từ chỗ rẽ đi ra.

Chiều nay anh đưa Tần Đường đi săn bay.

A Khởi: "Chị Lộ Toa, chị Quế làm cơm trưa rồi, chị ăn xong rồi hẵng đi có được không?"

Lộ Toa nhàn nhàn đáp: "không được đâu, tôi hẹn cùng ăn với đồng nghiệp rồi."

TT giúp cô ta mang hành lý lên xe, hai tiểu cô nương A Khởi và Tiểu Bạch theo ra đến trước xe, nhìn Lộ Toa lên xe, Tiểu Thành lùi xe xong, Hai tiểu cô nương vẫy tay nói tạm biệt với Lộ Toa, rồi cô ta lần sau có rảnh lại đến nữa.

Xe rất nhanh lái ra khỏi sân, cuốn lên một lớp bụi đất.

Hắc Hồ chạy đến bên chân Tần Đường, Tần Đường khom xuống sờ sờ nó, Tưởng Xuyên kéo tay cô: "đi ăn chút gì trước đi."

Tần Đường ngăn người: "Vẫn chưa làm xong cơm mà không phải sao?"

Tưởng Xuyên nhìn cô

"Mua cho em một phần mì lạnh rồi."

Rồi lần này, không biết gặp mặt lần sau là khi nào.

Trong lòng Tần Đường biết rõ, cúi đầu nói: "Vâng."

Thức ăn trên bàn, Tần Đường tập chung ăn được một nửa tô mì lạnh. Trong sân Tưởng Xuyên đang cho Hắc Hồ ăn, Hắc Hồ đứng bên cạnh, cái đuôi heo đang đưa, Tưởng Xuyên ngồi xổm xuống vuốt ve đầu nó, sườn mặt cương nghị nhàn nhã, mũi rất cao, lông mày rậm đen, môi vừa vặn, đang mỉm cười.

Tần Đường nhớ tới bức ảnh nhỏ trong tấm giấy chứng nhận kia, Tưởng Xuyên khi đó trẻ trung hơn.

Nét mặt kiên cường chính trực.

Tưởng Xuyên hiện tại, giống như đã bị cuộc sống bào mòn, nhưng những góc cạnh ấy càng mài càng sắc bén, có loại hấp dẫn chết người.

Cô đang nhìn đến say sưa, Tưởng Xuyên đứng dậy đưa tay, một lát sau đã đi đến bên cạnh cô, nhìn thấy cô còn lại nửa tô mì lạnh, "không ăn nữa sao?"

Tần Đường nhanh chóng trở lại bình thường, đảo đảo đôi đũa, "Ăn mà."

Tưởng Xuyên ngồi xuống cạnh cô, "không ăn cũng được, chút nữa ăn cơm."

Tần Đường: "Ừm, vẫn ăn cơm."

Tưởng Xuyên cong khóe miệng, "Là nên ăn nhiều một chút."

A Khởi bưng bát đũa lên, Lữ An lần theo dấu vết đã trở lại, cả người đầy mồ hôi ngồi xuống đối diện, "Đói chết tôi rồi."

Tiểu Bạch xới cho anh một bát cơm: "Lữ ca, của anh này."

Lữ An liếc cô ấy một cái: "Em và Từ Bằng lúc nào thì về?"

Tiểu Bạch cười: "Ngày mốtđịa, trường chúng em ở ngay Tây An,đivề cũng nhanh."

Từ Bằng luôn ítnói, lúc này cũngnóimộtcâu: "Vâng, ngồi hai tuyến xe busthìtới liền."

" Ngồi xe bus thời gian bao lâu?"

" Cả thời gian ngồi đợi xe, khả năng phải hơn hai tiếng đồng hồ."

Lữ An gật đầu: " Vẫn hơi xa đấy, đến lúc đóanhđưa các emđi."

Mắt Tiểu Bạch hấp háy: "thậтчứ ạ!"

Lữ An cười: " Đây còn có giá sao?"

Tiểu Bạch cười híp mắt, ngọt vô cùng: " Cảm ơn Lữ ca."

" Ăn cơm."

Tưởng Xuyên gấp cho Tần Đườngmộttiếng cá, Tần Đường ăn xong, lại tự mình gấp thêmmộttiếng.

Lữ An hỏi: " Tần Đường, mấy giờcôbay?"

Tần Đường dừng tay lại, ngẩng đầu nhìn Tưởng Xuyên, Tưởng Xuyênói: " Bốn giờ chiều."

" Vậy ăn xongthìchuẩn bị phảiđirồi." Lữ An nhìn về phía sân, " Xe đâu?"

A Khởiói: " Tiểu Thành đưa chị Lộ Toađirồi, có thể còn phải hơn nửa tiếng nữa mới quay lại."

Tần Đường buông đũa, " Tôi ăn no rồi, mọi người từ từ ăn nhé."

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 59

Tần Đường về phòng thu dọn đồ đạc. Thực ra cũng không có nhiều, chỉ mấy phút là đã dọn xong.

Tường Xuyên đứng dưới nhà chờ một lúc, hút xong thuốc liền lên tầng tìm Tần Đường.

Tần Đường ngồi ở mép giường: “Tiểu Thành về chưa ạ?”

Tường Xuyên đi tới: “Chưa.”

Tần Đường nhớ tới vụ tai nạn tối qua, có chút lo lắng: “Tiểu Thành sẽ không gặp nguy hiểm chứ?”

“không đâu. Tiểu Thành không liên quan đến chuyện này. Bọn họ không cần thiết phải phí công tốn sức đối phó với cậu ấy.”

“Cho nên anh mới không đồng ý với cô ta?”

“không phải.” Tường Xuyên liếc nhìn cô, “không cần thiết, mà em cũng sẽ không vui.”

Tần Đường cười, nghiêng đầu dựa vào vai anh.

Dưới nhà truyền đến tiếng còi xe.

Tiểu Thành đã trở lại.

A Khởi hỏi: “đã ăn cơm chưa?”

Tiểu Thành: “Chưa. Chị Lộ Toanóimuốn mời tôi ăn cơm nhưng tôi sợanhTưởng cần dùng xe gấp cho nên liền gấp gấp quay về.”

A Khởi: “May nhé, dì Quế có phầnanhcơm đó. Vẫndangđể trong bếp hâm kìa,anhmaudiãđi.”

Tưởng Xuyên nắm tay Tần Đường, tách còn lại xách hành lý lên: “đithôi.”

Tần Đường gật đầu, “Ừ.”

Tiểu Thành bê bát ô tô, ngồi xõmtrênhành lang ăn cơm, vừa thấy bọn họđi xuống liền vội vã đứng lên, lấy chìa khóa xe trong túi quần ra đưa cho Tưởng Xuyên: “anh, chìa khóa đây ạ.”

Tưởng Xuyên nhận lấy.

Chỉ riêng hôm nayđãcó đến hai người rờidĩnên nghĩa trạm cũng trở nên quạnh quẽ hơnkhôngít. Nhưng lấy quan hệ của Tần Đường và Tưởng Xuyên bây giờthìbọn họ cũngkhônglơ lãng nhiều. Tiểu Thành cười hề hề: “Chị Tần Đường, bao giờ chị tới tiếp ạ?”

Tần Đường nghĩ nghĩ: “Chắc sẽ không lâu đâu.”

Tiểu Thành cười: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Nhưng nếu chị bận cũngkhôngsao, đểanhđi tìm chị cũng được.”

Tưởng Xuyên liếc nhìn cậu tamộtcái, Tiểu Thành lập tức im lặng.

Tần Đường nhìn bọn họ: “Tôidĩđây. Hẹn gặp lại.”

Tưởng Xuyên đặt hành lý củacôlên xe, Tần Đường cũng ngồi lên theo, sau đó nhìn về phía cửa sổ, thấy A Khởi và Tiểu Bạchđangvẫy tay vớicô,côcũng giơ tay vẫy lại.

Xe lăn bánh trên đường, Tưởng Xuyên nói: “Nếu em mệt thì cứ ngủ một chút đi.”

Tần Đường lắc đầu, nhìn về phía gương chiếu hậu: “không mệt.”

Sức cố tối hôm qua đến quá bất ngờ, nếu không phải Tưởng Xuyên phản ứng nhanh, nếu không phải Tào Nham ở phía sau yểm hộ một chút thì hai người nhất định không chỉ chịu chút thương tích nhỏ đó. Cho nên bây giờ cô không hề dám ngủ, luôn nhìn chăm chăm gương chiếu hậu rồi lại nhìn trước mặt.

Tưởng Xuyên đưa tay xoa tóc cô: “anh nhìn là được rồi. Em cứ ngủ đi.”

Tần Đường vẫn lắc đầu: “Em không mệt.”

Tưởng Xuyên không khuyên nữa, chỉ là càn cảnh giác hơn so với trước đây. Nhưng dù sao bây giờ cũng là ban ngày, hơn nữa cũng đã đi đến khu vực có camera giám sát, cho dù lá gan bọn họ có lớn đến thế nào thì cũng không dám làm xằng bậy.

Tần Đường hỏi: “Tối hôm qua sao Tào Nham lại ở đó vậy?”

Tưởng Xuyên: “anh ta vẫn luôn để ý động tĩnh bên phía Khương Khôn. Tối hôm qua cũng là do theo dõi mà đến, không ngờ lại giúp chúng ta một phen.”

“Tối hôm qua người là do Khương Khôn phải đến ư?”

“Ừ.”

Tần Đường dựa lưng vào ghế, cảm thấy mọi chuyện càng ngày càng phức tạp, tình cảnh của Tưởng Xuyên càng ngày càng nguy hiểm. Cô trầm mặc trong chốc lát: “Em cứ tưởng là Triệu Kiến Hòa.”

Tưởng Xuyên nhìn thẳng về phía trước: “không phải. Bây giờ Triệu Kiến Hòa không có tâm trạng nào mà tính toán với anh mấy ân oán cá nhân đó.”

Triệu Kiến Hòa mới ra tù không lâu, lại chạy một chuyến tới Vân Nam, bây giờ tinh lực đều đặt cả lên chuyện kiếm tiền, cho nên Khương Khôn không thể không cho anh tạm một chút chỗ tốt. Hai người tuy không gặp nhau trực tiếp nhưng có quan hệ rất mật thiết.

Đến mức Khương Khôn muốn giết anh, chỉ sợ cũng là do Triệu Kiến Hòa để lộ ra, cho nên ông ta muốn bán cho anh tạm một mối nhân tình giả.

Khương Khôn bây giờ không thể động đến Triệu Kiến Hòa cho nên chỉ có thể xuống tay trên người anh. Cho dù là ngộ sát hay là gì cứ giết sạch để trừ hậu hoạn.

Nhiều năm như thế rồi, đây là lần đầu tiên Khương Khôn tự mình loạn trận tuyến mà lộ ra chân ngựa.

Hơn nữa sổ sách của Quỹ An Nhất xảy ra vấn đề, loại sai lầm này Khương Khôn trước nay chưa bao giờ phạm phải, cho nên chỉ có hai khả năng:

Thứ nhất: Nội bộ quỹ An Nhất có vấn đề, nhưng có người ngăn cản nên mới để lại nửa tờ sổ sách.

Thứ hai: Bên cạnh Khương Khôn có người cố ý tiết lộ, nội ứng ngoại hợp.

Mà cũng có lẽ, là cả hai khả năng trên.

Tưởng Xuyên phân tích các mặt lợi hại cho Tần Đường nghe, để trong lòng cô có sự chuẩn bị sẵn, “Em phải nhớ, sau khi trở về không được dễ dàng tin tưởng bất kì ai.”

Tần Đường quay đầu sang nhìn anh, “Được.”

Tới sân bay, Tào Thịnh đã chờ sẵn ở đại sảnh, Tưởng Xuyên không gặp anh ta mà đi làm thủ tục cho Tần Đường, còn dư lại chút thời gian, hai người cùng tìm một chỗ trống ngồi xuống, Tần Đường cúi đầu nghịch máy ảnh, sau đột nhiên giơ máy ảnh về phía Tưởng Xuyên.

Tưởng Xuyên đang nghiêng mặt, không quay đầu lại, cũng không ngăn cản.

“Tách!” Tần Đường nhanh chóng ấn chụp.

Tần Đường hạ máy ảnh xuống, cúi đầu xem ảnh.

Tưởng Xuyên quay đầu lại cười: “không phải không thích chụp ảnh hay sao?”

anh vẫn nhớ rõ lúc cô mới đến, mấy lần anh vô tình lọt vào khung hình cô đều yên lặng chuyển máy ảnh sang hướng khác.

Tần Đường không phủ nhận: “Đó là bởi vì trước kia không thích anh.”

Tưởng Xuyên nhìn cô chăm chú, cong cong khóe miệng: “Vậy bây giờ thì sao?”

Tần Đường ngẩng đầu lên nhìn anh, không nói gì.

Biết rồi còn cố mà hỏi.

Đến giờ, Tần Đường đứng lên nhìn Tưởng Xuyên: “anh không cần tiễn nữa.”

cô kéo hành lý đến trước mặt mình, Tưởng Xuyên nhìn cô trong chốc lát: “Tới nơi thì gọi điện cho anh.”

“Vâng.” Tần Đường gật đầu, trầm mặt trong chốc lát, sau đó ôm chậm lấy anh, thấp giọng nói: “anh nhớ cẩn thận một chút.”

Tưởng Xuyên ôm lại cô: “Được.”

.....

Bắc Kinh.

Lúc Tần Đường ra khỏi sân bay thì Hạ Tòng An đã đứng chờ ở bên ngoài được nửa tiếng. anh ta nhìn về phía người đàn ông phía sau Tần Đường, nhíu mày.

Tào Thịnh cũng liếc nhìn anh ta một cái, trao đổi ánh mắt với Tần Đường, sau đó xoay người rời đi.

Hạ Tòng An đi tới kéo hành lý giúp cô, nhìn về phía bóng dáng Tào Thịnh, hỏi: “anh ta là ai?”

Tần Đường không trả lời mà hỏi ngược lại: “Sao anh biết em trở về?”

Hạ Tòng An: “Hỏi mẹ em.”

Tần Đường: “Xe của em vẫn còn ở sân bay.”

“anh đã bảo trợ lý lái về cho em rồi.” Hạ Tòng An đưa chìa khóa xe cho cô: “Để trong gara nhà em.”

Sắc mặt Tần Đường hơi lạnh lại, nhíu mày nhìn anh ta.

Hạ Tòng An cười cười: “Đừng nhìn anh như vậy, tối nay chúng ta cùng ăn cơm nhé.”

Tần Đường: “Em về nhà ăn.”

“Mẹ em đi quay phim rồi, mai mới về cơ.” Hạ Tòng An nhét cô vào trong xe, đỡ ở cửa xe khom lưng nhìn cô: “anh có chuyện muốn nói với em.”

Tần Đường liếc nhìn anh tam một cái, đưa tay thắt dây an toàn.

Hạ Tòng An cười, vòng qua đầu xe ngồi vào ghế lái.

Tần Đường hơi mệt, dựa vào cửa xe nghỉ ngơi, Hạ Tòng An liếc nhìn cô: “Em cứ ngủ đi, đến nơi anh gọi em.”

Tần Đường đột nhiên ngồi thẳng dậy, lấy điện thoại ra nhắn tin cho Tưởng Xuyên.

Tưởng Xuyên trả lời rất nhanh, chỉ có một từ.

<Ừ.>

Tần Đường nhìn chăm chăm kí tự kia vài giây, nhét điện thoại vào túi, nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng thiếp đi.

Hạ Tòng An đánh thức cô: “Đường Đường, đến nơi rồi.”

Tần Đường tỉnh lại, hơi dụi mắt, quay đầu nhìn ra bên ngoài, tháo dây an toàn ra.

“Hôm nay muộn rồi, chúng ta ăn luôn ở gần đây đi. Ăn xong để em về sớm về nhà nghỉ ngơi.” Hạ Tòng An nói.

Tần Đường không có ý kiến gì, đi theo anh ta vào nhà hàng.

Sau khi đồ ăn được mang lên, Tần Đường hỏi: “anh muốn nói gì với em?”

Hạ Tòng An rót chocolate nước: “không vội, ăn cơm xong rồi nói.”

Tần Đường không nói nữa, hai người trò chuyện một chút, rồi nói đến Chu Kỳ. Hạ Tòng An nói: “Thằng nhóc kia bây giờ đang được gia sư dạy học bù, rất ngoan ngoan ở nhà. Chú Chu muốn nó ra nước ngoài du học nhưng nó không chịu.”

Tần Đường hơi dừng lại: “Chuyện này không thể ép buộc được. Dù sao cậu ấy cũng thành niên rồi, có suy nghĩ của riêng mình.”

“Ừ, nhưng nó cũng không muốn đến trường.”

“Mấy hôm nữa em sẽ khuyên cậu ấy sau.”

Hạ Tòng An cười: “Em còn để ý đến thằng nhóc đó hơn cả Tần Dực nữa.”

Tần Dực là em trai của Tần Đường, nhỏ hơn cô 4 tuổi, hiện đang học ở nước ngoài, nghỉ hè cũng ở lại bên đó làm cái nghiên cứu gì đó, hơn nửa năm không về nhà rồi. Tần Đường nói: “Nó có suy nghĩ của nó, đến ba mẹ em cũng không quản thêm quản làm gì.”

Hạ Tòng An cười: “Cũng may Chu Kỳ lại nghe lời em.”

Thằng nhóc kia từ nhỏ đã thích Tần Đường, hơn mười tuổi vẫn thích chạy theo sau cô. Lúc biết Tần Đường và Trần Kính Sinh ở bên nhau còn đau khổ một thời nữa. Ngủ một giấc 5 năm, người tỉnh lại, tâm cảnh cũng thay đổi.

Mấy hôm trước Hạ Tòng An đi thăm cậu ta, Chu Kỳ lại hỏi chuyện của Trần Kính Sinh và Tần Đường, Hạ Tòng An vỗ vai cậu: “Sao? Vẫn thích Đường Đường à?”

Chu Kỳ tức giận phất tay ra: “anh đừng có nói bậy.”

Lại nói đến chuyện này, lúc trước khi còn là thiếu niên, Chu Kỳ quả thực có thích thăm Tần Đường, cậu buồn bực nói: “Vốn đã nhỏ hơn chị ấy hai tuổi rồi, lại ngủ mất 5 năm, tương đương với việc nhỏ hơn chị ấy tận bảy tuổi lận, chị ấy lại càng coi em như một đứa em trai. Em biết em không đủ thành thực và ổn trọng, không xứng với chị ấy. Sau này em sẽ không hoang tưởng chuyện này nữa, cho nên anh đừng có nói với chị ấy đấy.”

Hạ Tông An nhìn cậu ta: “Suy nghĩ cũng đâu ra đấy đấy.”

Chu Kỳ lờ mờ nhìn anh, một lát sau mới tiếp: “Trần Kính Sinh chết, chị ấy nhất định sẽ rất đau khổ. Chuyện mấy năm nay em cũng nghe kể rồi. Chị ấy thay đổi rất nhiều.”

Hạ Tông An nhàn nhạt nói: “Đúng thế.”

Chu Kỳ nói: “Chị ấy xứng đáng với người tốt hơn.”

Tốt hơn sao?

Hạ Tông An nhìn về phía Tần Đường. Tưởng Xuyên không phải người tốt hơn, huống hồ sức khỏe năm đó, Tưởng Xuyên không thể thoát được liên can.

Tần Đường hạ đầu xuống: “Em ăn xong rồi.”

Hạ Tông An không ngăn gì, cũng hạ đầu xuống, gọi phục vụ tới thanh toán: “Anh đưa em về.”

Hạ Tông An đưa cô đến dưới nhà, Tần Đường nói: “Em lên nhà đây.”

“Chậm đã.” Hạ Tông An gọi cô lại.

Tần Đường quay đầu lại nhìn anh, cười: “Có chuyện gì? Anh đã do dự suốt buổi tối hôm nay. Đây không giống tác phong của anh.”

Đúng là không giống anh ta.

Ngón tay Hạ Tòng An khẽ chà sát vào nhau, nhincôchăm chú: “Em thựcsửở cùngmộthỗ với Tường Xuyên sao?”

Tần Đường: “Ừ.”

Hạ Tòng An mím môi, vài giây sau mới nói: “Ba mẹ em có biếtkhông?”

Tần Đường trầm mặc,mộtlúc sau mới trả lời: “khôngbiết. Nhưngmộthời gian nữa emsẽnói cho bọn họ biết.”

Chờ vụ án này kết thúc,cô sẽnóirõ mọi chuyện với người nhà.

Hạ Tòng An: “Em cảm thấy em hiểurõanhta sao?”

Tần Đường nhớ tới tờ sổ sách kia, nhớ tới vụ án mà Tường Xuyênđangtheo đuổi: “Đúng thế.”

Giọngnóicủacônhàn nhạt, nhưng lại rất kiên định.

Hạ Tòng An nhíu mày, “Em chắc chắn? Em biết trước kiaanhta làm gìkhông? Họ gì? Tên là gì?”

Tần Đường cũng nhíu mày,khôngvui nhìn về phíaanhta: “anhđiều traanhấy?”

“Đúng.” Hạ Tòng Ankhôngphủ nhận, “Mất rất nhiều công sức mới điều trarõanhta được.”

Sắc mặt Tần Đường lạnhđi, “Hạ Tòng An,anhđịnh làm gì?”

Hạ Tòng An bình tĩnh nhincô: “Em biết trongsựcổ năm đó, người lái xe bên kia họ gìkhông?”

côkhôngbiết.

Mọi chuyện sau đó đều là ba mẹ cô xử lý. cô chỉ biết anhta họ Lục.

Hạ Tòng An: “anh ta họ Lục.”

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 60

Edit: Michellevn

Chớp mắt trong xe tĩnh lặng.

Tần Đường căn môi, đầu óc trống rỗng mất vài giây, lướt qua trước mắt là cái tên trên tấm giấy chứng nhận mà Tưởng Xuyên đã gửi cho cô.

Hạ Tòng An nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, có chút không đành lòng, nhưng chuyện này anh ta phải nói cho rõ ràng: "Trước đó Tưởng Xuyên tên họ là gì, anh ta có nói rõ với em không?"

"Có." Tần Đường nói.

Hạ Tòng An hơi kinh ngạc, nhìn chăm chú biểu tình của cô, đôi môi Tần Đường trắng bệch, môi dưới còn lưu lại dấu răng vừa mới cắn, ánh mắt cũng đã lắng lại bình tĩnh. Biểu hiện lúc này của cô, thể hiện điều gì anh ta không nhìn ra nổi.

Tần Đường mở cửa xe ra, Hạ Tòng An vội vàng xuống xe, hai người đối diện nhau cách một chiếc xe.

Sắc mặt Hạ Tòng An bất đắc dĩ: "Giờ em nghĩ sao?"

Tần Đường cúi đầu, đi đến phía sau xe, không nhìn Hạ Tòng An, chỉ nói: "Em lấy hành lý."

Hạ Tòng An nhìn cô chăm chú một hồi, mở cốp sau xe, giúp cô xách hành lý ra, Tần Đường kéo hành lý muốn đi, Hạ Tòng An

kéo cô lại: "anh chỉ không muốn em bị lừa gạt, tai nạn năm đó đối với mọi người tổn thương đều rất lớn, nhất là em đó, anh không muốn em mắc kẹt trong đó nữa."

Tần Đường cầm lấy tay kéo, xoay người nhìn anh ta: "anh hãy không lừa em."

hiện giờ cô rất rối loạn, cần yên tĩnh, cô cũng không thích người khác nhúng tay vào chuyện tình cảm của mình, đặc biệt là Hạ Tòng An.

Tưởng Xuyên từng nói, chờ kết thúc vụ án, anh sẽ học một lời giải thích, cô vẫn luôn nghĩ rằng những gì anh nói là để xác định thêm vào mối quan hệ của hai người, nói về tương lai của hai người.

Có lẽ công nghệ sai rồi, lời anh muốn nói đó, không chỉ là những điều này.

anh gửi cho cô giấy chứng nhận của anh, nói cô biết điểm mấu chốt của mình.

anh không lừa cô.

Hạ Tòng An nhú mày, Tần Đường giãy ra khỏi tay anh ta, kéo hành lý đi về phía trước.

đi được mấy bước, cô dừng lại, quay đầu lại nhìn anh ta, nói: "anh đừng nói gì cho ba mẹ em biết trước vội."

Hạ Tòng An có chút bó tay thất bại: "anh không nói."

Tần Đường mím môi lại: "ừm."

.....

Về đến nhà, Tần Đường vui mình vào trong ghế sofa mềm mại, ánh mắt thất thần nhìn trần nhà chăm chú.

Mãi lâu sau.

cô quay về phòng, lấy từ trong tủ ra tấm giấy chứng nhận kia, ngón tay nhện hàng xẹt qua tấm ảnh chụp, trong tấm ảnh người đàn ông đúng là Tưởng Xuyên, tên trên giấy chứng nhận lại không phải Tưởng Xuyên.

Cái tên dưới tấm ảnh kia là -----

Lục Nghiệp.

cô biết trước kia anh từng làm năm vùng, cũng đoán được cái tên Tưởng Xuyên này có lẽ là tên anh sử dụng trong thời kỳ năm vùng, cô tin tưởng anh, ngoại trừ cái tên này ra, tất cả mọi thứ về anh đều là sự thật, ít nhất tình cảm anh dành cho cô là thật.

Điều này là đủ rồi.

Tần Đường nhắm mắt lại, trong đầu thoáng qua cơn mưa xối xả buổi chiều tối đó, cả thế giới u ám, hai chiếc xe va chạm vào nhau. Tiếng hét chói tai hoảng sợ, lăn xuống vách đá, rơi vào trạng thái hôn mê, cho đến khi tỉnh dậy, mọi thứ xảy ra quá đột ngột, quá bất ngờ.

Vốn nghĩ rằng chỉ là cơn ác mộng, tỉnh lại mới phát hiện đó là sự thật.

Tất cả đều đã thay đổi.

Khi đó cô cũng bị thương, Trần Kính Sinh bị thương nặng, vùng đầu của Chu Kỳ thương tổn nặng nề, hôn mê bất tỉnh. Lúc ấy cô chỉ mới 19 tuổi, tất cả biến cố đó ép cô tới không thở nổi, ngày nào cũng vô tri vô giác (đần độn). Toàn bộ những gì sau tai nạn được người trong nhà xử lý, cô chưa từng hỏi qua, chỉ có một lần mơ hồ nghe mọi người nói chuyện, biết lái xe bên kia người họ Lục.

trên chiếc xe đó, còn bị chết một người.

Chết người.

Tần Đường 19 tuổi cực kỳ sợ hãi.

Cơ thể vừa tốt lên một chút, căn bản không quan tâm tới bản thân, vội vã cùng theo Trần Kính Sinh bị cắt nửa chân. Khi đó tính tình Trần Kính Sinh cáu kỉnh đến cực điểm, ngày nào thức dậy cũng nổi giận đập đồ, anh ta nói mình là một phế nhân, muốn chia tay với cô.

Chu Kỳ ngày qua ngày chìm trong giấc ngủ, Bành Nhiễm không chịu nổi áp lực như thế, gần như sụp đổ, được cha mẹ đưa qua nước ngoài tĩnh dưỡng.

Ngay tại thời điểm mọi người cho rằng Tần Đường cũng bị suy sụp, cô đã chịu đựng quá đủ rồi, nguyên thời gian một năm đều ở nước ngoài cùng Trần Kính Sinh làm phục hồi sức khỏe. Trần Kính Sinh khôi phục rất tốt, cũng ít khi nổi giận, mang chân giả cũng có thể đi và chạy bộ giống người bình thường. Thậm chí còn có thể xem đua xe giống như trước kia, chỉ cần anh ta oai vệ đứng đó, không ai phát giác anh ta là người tàn tật.

Ngoại trừ Chu Kỳ vẫn chưa tỉnh, mọi thứ đều đang đi theo chiều hướng tốt.

Mãi cho đến khi Trần Kính Sinh khẳng khái tham gia thi đấu TT Băng Cốc, mọi chuyện đều đã kết thúc.

.....

Tiếng chuông di động thỉnh thoảng vang lên, Tần Đường mở mắt ra.

Có khoảnh khắc mê mang.

Mò vào trong ba lô, lấy điện thoại ra, nhìn chằm chằm "Tường Xuyên" trên màn hình, lẳng lặng thất thần.

Ngay khi sắp ngắt máy, cô mới nhận cuộc điện thoại này, " Alo.", giọng nói nhỏ mà khàn.

Tường Xuyên dùng một chút: " Giọng làm sao vậy?"

Tần Đường hít một hơi thật sâu, nói: " không sao, có hơi khát nước."

Tường Xuyên nở nụ cười: " Giờ đang ở đâu?"

" Ở nhà."

" Uống nước đi."

Tần Đường đứng lên, " vâng."

Tần Đường đi tới tủ lạnh lấy chai nước, vặn mở nắp chai, nước lạnh chạy xuống cổ họng, đáy lòng mát lạnh, cả người đã thanh tỉnh, " Em uống xong rồi."

Tường Xuyên cười: " anh nghe thấy mà."

Tần Đường cúi đầu nhìn tay mình, " Tường Xuyên, anh nói sau khi vụ án kết thúc cho em lời giải thích, là chỉ cái gì?"

Đóa hoa cách tang trên mu bàn tay phải kia vẫn đẹp như xưa.

Tường Xuyên nói: " Quá khứ, còn có tương lai."

Tần Đường mím môi, " Ừm."

Tường Xuyên căn dặn: " không có cách nào cùng em trải qua sinh nhật, muốn gì thì cứ đi mua, dùng tài khoản thẻ anh đưa cho em đó."

Tần Đường: " vâng."

" Lần sau bù lại cho em."

"Vâng."

"Mấy ngày này Tào Thịnh ở Bắc Kinh, có chuyện gì anh sẽ liên hệ thẳng với em, em có việc thì cứ gọi điện cho anh ấy."

"Vâng."

"Còn có....."

"Vâng."

Tưởng Xuyên bật cười: "anh còn chưa nói xong mà."

Tần Đường liền nói: "không sao, em hiểu ý anh, anh không cần lo lắng cho em, hãy lo cho mình nhiều hơn nữa, em nói rồi, muốn chết cũng chết trên người em, em đợi anh cho em lời giải thích."

"Ừ."

.....

Đêm khuya hôm sau, thị trấn Du Lâm.

Tưởng Xuyên xoay xoay đi động trong tay, dựa vào góc tường hút thuốc cuối cùng, nhìn chăm chăm phía trước, có một chút thất thần.

Tần Đường tối qua có phần không thích hợp.

một tiếng "bịch" vang lên.

Từ đầu ngõ Tào Nham bước nhanh lại, giẫm lên tàn thuốc anh vừa quăng xuống, hạ thấp giọng: "đi."

Tưởng Xuyên nghe cẩn thận, tiếng bước chân lộn xộn từ xa lại gần, sắc mặt anh khẽ biến, nhanh chóng xoay người, hai người đi sát vào tường,

tốc độ nhanh và ổn định, vội vã đi đến một lối thoát khác, tốc độ như gió, ngày càng nhanh.

Bước chân phía sau theo sát tới.

Tưởng Xuyên và Tào Nham liếc nhau, nhanh chóng lách mình trốn vào phía sau cánh cửa bên phải.

Tiếng bước chân chậm lại, bóng đang tiến tới gần một cách thận trọng.

Xuất hiện trong mắt điều đầu tiên là con dao dài trong tay người nọ, ánh sáng lóe lên trong bóng tối. Tưởng Xuyên hạ mí mắt, ngay khi lưỡi dao vung đến, nhanh chóng tóm lấy cổ tay người ta bẻ gấp lại. Đối phương phản ứng cũng nhanh, cấp tốc lùi lại phía sau, giơ chân lên, Tưởng Xuyên nghiêng người tránh thoát, dao của người nọ lại vung tới, Tào Nham đang muốn tiến tới hỗ trợ, phía sau lại nhảy ra một tên to con cầm con dao dài, chém mạnh về phía cậu ta, Tào Nham vội vàng né tránh.

Tưởng Xuyên nhìn về phía sau, sáu bảy tên cao to lực lưỡng, người nào cũng cầm vũ khí trong tay lao tới.

Tào Nham chửi nhỏ: "Fuck!"

Tưởng Xuyên mím chặt môi, cùi chỏ làm một cú hất mạnh vào cánh tay người kia, tay đối phương tê rần, buông rơi dao, Tưởng Xuyên thừa cơ hội đoạt lấy dao, nhấc chân đá vào ngực cậu ta, lưỡi dao vung lên cánh tay cậu ta, tên kia kêu lên thảm thiết, nắm chặt tay mình ngã xuống đất rên rỉ quằn quại.

Rất nhanh, lại có hai tên tiến lên bao vây tấn công.

Đối phương đông người, sau lưng anh và Tào Nham là đường cùng, thận trọng đối phó.

Tào Nhamhỏgiọng:" Thứ kia mang theo chứ?"

Tưởng Xuyên:" Ừ."

"khôngđượcthìlấy thứ kia."

"khôngcần."

Nổ súngsẽchỉ đưa tới người nhiều hơn, vàsẽrất khó để họ rút lui.

Vẫn còn năm tên vây đánh.

Hai người họ, vấn đề đối phó chắc làkhônglớn.

Thình lình, hai tên đối diện đồng thời vung dao về phía Tưởng Xuyên, Tưởng Xuyên biến sắc, nhắc dao lên chống lại lưỡi dao của đối phương. Tào Nham vội vàng đối phó người phía sau.

Cũng may ngõnhỏchật hẹp, đối phương đông người ngược lại phải chen chúc, độ vung daokhôngđược rộng, tạo thời cơ cho Tưởng Xuyên và Tào Nham đối phó.

Đầu ngõ hẻm đột nhiên có nhiều điểm ánh sáng bị bao trùm, tiếng bước chân nhốn nháo truyền đến, lại có thêm mấy tên nữa tới, Tưởng Xuyên và Tào Nhamkhôngcó thời gian phân tâm, chỉ vội vã liếc mắtmột cái, Tưởng Xuyên chặn lại lưỡi dao,mộtdao chém trúng bả vaimộttên trong số đó, trầm giọng:"đi."

Đối phươngrõràngđãpháthiệnrà, ngườiisẽcàng ngày càng nhiều.

Hành động của bọn họđãbị bại lộ, nếukhôngđi, chỉ có chờ chết.

Hai người nhanh chóng chạy về phía trước.

Đối phương cũng có súng, nhưng bọn chúng không dám động tới súng, trong bóng tối, bọn chúng cũng không thấy rõ mặt nhau, cũng không biết người đến là ai, nếu là cảnh sát, một khi rút súng, xung quanh có người dân báo cảnh động, có thể dẫn cảnh sát ra, vậy thì phiền phức rồi.

một đám người đuổi phía sau, Tưởng Xuyên và Tào Nham không còn thời gian chú ý đến, liều mạng chạy về phía trước.

Sắp ra đến đầu ngõ, lại thấy xuất hiện thêm vài mũi dao nhọn lạnh lùng nơi cửa ngõ hẻm.

Tưởng Xuyên thầm kêu không tốt rồi, trước sau đều có địch, anh nói: "Cậu đi phía trước, tôi bọc hậu."

Phía sau đã đuổi tới nơi. Tưởng Xuyên nhanh chóng xoay người nghênh chiến, mấy lưỡi dao đồng thời chém tới, Tưởng Xuyên dùng hết sức, nghe thấy tiếng kêu rên của Tào Nham phía sau, máu tươi tràn trên cánh tay cậu ta, sắc mặt Tưởng Xuyên nặng nề, không dám chậm trễ chút nào, lùi bước về phía sau, "Cậu sao rồi?"

Tào Nham cắn răng: "không sao."

Tưởng Xuyên nghiêng người né tránh lưỡi dao, ánh mắt chợt thoáng liếc mũi dao nhọn của đối phương bổ về phía Tào Nham, thần sắc biến đổi, lập tức nghiêng dao lên chắn, một đám người phía sau nhận cơ hội vung dao tới, Tưởng Xuyên bị dao chém loạn vào bả vai và cánh tay.

Tào Nham biến sắc mặt, hung hăng vung dao lên, thành công phá bỏ vòng vây, "đi!"

Tưởng Xuyên bùm lấy vết thương lui về phía sau.

Kéo giá gỗ bên cạnh xuống, giá gỗ sụp đổ, chặn lại đám người kia.

Hai người cứ thế chạy như điên, máu rơi trong đêm tối.

Tới điểm dừng xe.

Tường Xuyên mở cửa xe, Tào Nham lên xe, Tường Xuyên nhanh chóng nổ máy xe, khởi động, gạt số, nhấn ga.

Chiếc xe lao về phía trước với tốc độ cực nhanh, vừa ra đến đường, phía sau có hai xe đuổi theo sau.

Tào Nham nhìn về phía sau, mắng: " Mẹ nó, vẫn không thể thoát."

Tường Xuyên mím chặt môi, không nói lời nào, đi sang làn đường bên phải, chiếc xe phía sau nhanh chóng lao lên, Tường Xuyên nhanh chóng quay tay lái trước khi đối phương đâm vào, nhấn ga hết mức, bánh xe mau chóng xoay tròn, quét trên mặt đất nổi lên những đốm lửa nhỏ.

" Ầm" Chiếc xe phía sau đâm sầm vào tảng đá bên cạnh, toàn bộ phần đầu xe bị mắc kẹt.

Một chiếc xe khác theo sát phía sau không kịp né tránh, va vào phần đuôi xe, chiếc xe trượt đi, đầu xe xoay đến một góc, thân xe ra sức kìm lại, tắt máy.

Tốc độ xe qua nhanh, Tường Xuyên kìm một lúc, thân xe súyt nữa thì lật nghiêng, sau khi ổn định được, lại một chân nhấn ga hết mức, nhanh chóng cho xe lao đi.

.....

Qua một lúc sau, một người trên xe bước xuống, người nọ ôm ngực, mặt đầy máu.

Chiếc xe phía sau đuổi tới dừng lại.

"Người đâu?"

"Chạy rồi, không thấy bóng dáng lâu rồi."

"Mẹ nó, lúc này phải làm sao đây? Thấy rõ bọn chúng là ai không?"

Tên kia lau máu trên mặt, "không thấy rõ, tối quá."

"Về trước tạ tội với lão đại đi, mấy người chúng mày lưu lại đi, đưa mấy anh em bị thương đi bệnh viện."

Mấy tên trở về tầng hầm, Triệu Kiên Hòa khuôn mặt lạnh lùng mắng: "Đều làm ăn cái gì không biết nữa! Nhiều người như vậy cũng không bắt nổi hai người?"

Nhóm thuộc hạ không ai dám lên tiếng.

Sắc mặt Triệu Kiên Hòa lạnh như băng, mi tâm xoắn lại, vết sẹo trên mi tâm càng lộ ra vẻ hung tợn, cả khuôn mặt âm u tăm tối, "Có thấy rõ đáng đập bọn nó không?"

"không ạ."

Triệu Kiên Hòa một quyền vung lên tên đứng đầu tiên, "Mẹ nó, tao cho bọn mày nhiều tiền như vậy để nuôi phế vật hả?"

Tên kia bị đánh cho gần như nằm úp xuống, vội vàng lấy một món đồ từ trong túi ra, "Lúc đánh nhau, túm được đồ của đối phương."

Triệu Kiên Hòa liếc mắt qua, con mắt từ từ nheo lại, giọng nói lạnh lẽo tựa như toát ra từ dưới lòng đất: "A."

Triệu Kiên Hòa gọi điện cho Khương Khôn, "anh Khôn, qua cầu rút ván không tốt lắm đâu."

Khương Khôn:"Ta không hiểu ý chú mày là gì."

Triệu Kiên Hòa cười lạnh:"anh phải người đến chỗ tôi làm loạn, không hiểu ý tôi à? Cần tôi đưa người đến trước mặt anh đối chất không?"

Khương Khôn nhú mày, nghĩ sơ qua thì hiểu được, thanh âm nhạt xuống:" Ta nói không phải người của tao phải tới, kẻ thù của chú mày nhiều, điều này trong lòng mày biết rồi, tao vẫn chưa đến nổi chơi sau lưng với chú mày."

"Chưa đến nổi?" Triệu Kiên Hòa hừ lạnh, "Mấy năm tôi ở trong tù kia, là ai năm lần bảy lượt muốn mạng tôi hả?"

Điều này Khương Khôn không có cách nào khác phủ nhận, hãnh thản nhiên nói:" Triệu lão đệ, những gì tao đã làm, tao nhận. Lần này thật không phải tao, nếu như chú mày tin, thì đừng nghe người khác nói nữa."

sự tín nhiệm chẳng còn lại bao nhiêu của Triệu Kiên Hòa dành cho Khương Khôn đã bị mất hoàn toàn, cất tiếng cười trầm trầm âm u:"anh Khôn, nếu như tôi rơi xuống nước, nhất định sẽ không để anh ở trên bờ sung sướng."

Triệu Kiên Hòa ngắt điện thoại.

Khương Khôn nghe thanh âm tút tút trong điện thoại, cả gương mặt trầm xuống, đập mạnh điện thoại di động vào góc tường, điện thoại di động chia năm xẻ bảy.

" Triệu Phong!"

Triệu Phong đẩy cửa bước vào:"anh Khôn!"

Khương Khôn xoay đầu nhìn hãnta, " Tra cho tao xem, gần đây Tưởng Xuyênđanglàm gì? Rồi nghe ngóngmộтчút bên Triệu Kiên Hòa xảy ra chuyện gì, nó cứ khăng khăng khẳng định là tao phải người gây rối chỗ của nó."

Triệu Phong nghe vậy im lặng vài giây rồinói:" Triệu Kiên Hòa có mối hận rất sâu nặng với Tưởng Xuyên, có điều mấy năm nay Tưởng Xuyên rất im ắng, vẫnkhôngthấy động tĩnh gì, lần trướccanhkhíchhãnnhư vậy,hãncũngkhôngchịu khuất phục, Triệu Kiên Hòa muốn giếthãn,hãnvẫnkhôngtìm đếnanhợp tác."

"Ý mày là nókhôngvấn đề gì hả?" Khương Khôn cười," Vậy chứ phiên đấu giá Quĩ An Nhất kia sao nó lại ở đấy?"

Triệu Phong:"hãndàngcùng Tần Đườngyêudương."

Khương Khôn nhướn mày:" Cái này tao biết, ý của mày là nó tham gia vào trong đó, chỉ vì con đàn bà kia sao?"

Triệu Phong giương mắt lên:" Là em suy đoán như vậy."

Khương Khôn híp híp mắt, dựa sát ghế về phía sau, tay trái vuốt chiếc nhẫn ngọctrênngón tay," Thân phậnthậtsựcủa Tưởng Xuyênkhônggiả mạo chứ?"

Triệu Phong cũng nhúu mày,"khôngtra được gì đầu mỗi mấy năm trước,đãqua lâu như vậy, cóđitra nữa, các manh mối vền vẹn mấy năm trước mà thôi, em biếtanhlo lắnghãncó liên hệ với cảnh sát, nhưng lâu như vậy, cũngkhôngtra ra được cái gì."

" Được rồi,đixử lý Triệu Kiên Hòa trướcđi."

.....

Tưởng Xuyên dừng xe tại cửa bệnh viện, Tào Nham bịt lại miệng vết thương nhìn Tưởng Xuyên, quần áo hai người đều bị máu nhiễm đỏ.

Tay trái Tưởng Xuyên cứng đờ, máu vẫn đang chảy.

anh cử động một chút, mở cửa xe ra, "đi thôi, nếu không đi, tay của tôi thành phế đấy."

đã có bác sĩ đang chờ trực.

Hai người vừa xuống xe đã có nhân viên y tế tiến tới cấp cứu.

Xử lý xong miệng vết thương, Tưởng Xuyên và Tào Nham bởi vì mất máu quá nhiều, sắc mặt trắng bệch, song người vẫn tỉnh táo, Hàn Thành đi vào phòng bệnh, hai người lập tức ngồi thẳng lên," Hàn cục trưởng."

Hàn Thành dè dè tay lại:" Cứ năm đó, đêm nay các cậu vất vả rồi."

Tưởng Xuyên dựa vào đầu giường, không nói gì cả.

Tào Nham nở nụ cười:" Đây là trách nhiệm của chúng tôi, chỉ là không biết có hiệu quả hay không."

trên cổ Tưởng Xuyên một đường đỏ sẫm, thứ đồ đeo trên cổ đã bị người ta giật lấy trong trận hỗn loạn trước đó, là cố ý để bị lấy đi. Tai nạn xe cộ lần trước, Tào Nham tóm được vài tên, trong đó có một tên chắc là thân tín bên cạnh Khương Khôn, trên cổ đeo một khối ngọc.

Đêm nay anh và Tào Nham lên vào hang ổ của Triệu Kiên Hòa, sông bạc ngầm.

Tào Nham phá địa bàn của hắn ta, đã thương tên bảo vệ ngoài cửa.

Tiếp đó, dụ bọn chúng vào trong ngõ nhỏ.

Hai người tạo thành một vở kịch, làm cho Triệu Kiền Hòa và Khương Khôn hoàn toàn chấm dứt.

Tưởng Xuyên giơ tay xoa xoa cổ, " Với sự hiểu biết của tôi về Triệu Kiền Hòa, nếu Triệu Kiền Hòa nhận ra khối ngọc kia chính là thủ hạ của Khương Khôn, nhất định sẽ hoài nghi, mỗi hiềm nghi của hắn ta vốn đã nặng, vài năm ăn cơm tù, sẽ không dễ dàng tin tưởng Khương Khôn nữa."

Hàn cục trưởng cười, nhìn Tưởng Xuyên: " May mà vụ án này cậu đồng ý hỗ trợ, không ai hiểu biết Triệu Kiền Hòa hơn so với cậu."

Tưởng Xuyên hơi nhếch môi, giọng nói bình thường: " Đây là việc tôi nên làm."

Mọi người đều hiểu rõ trong lòng anh nghĩ đến Lâm Hạo, Hàn cục trưởng không nói gì nữa, dặn hai người họ nghỉ ngơi thật tốt, lại dặn dò bước hành động tiếp theo, rồi mới đi.

Tào Nham nằm trở lại, quay đầu nhìn về giường của Tưởng Xuyên, nói: " Vụ án này kết thúc, anh thật không tính quay lại sao?"

Tưởng Xuyên nhắm mắt lại: " nói sau đi."

.....

Sinh nhật Tần Đường 24 tuổi, mời tất cả người của quỹ An Nhất và phòng làm việc đến nhà hàng, mở một tiệc sinh nhật linh đình.

Đã nhiều năm cô không tổ chức sinh nhật như vậy, người nhà và bạn bè hiển nhiên vui mừng. Bữa tiệc sinh nhật rất náo nhiệt, Tần Đường mời Tào Thịnh tới đây, Tào Thịnh đến thì có đến, nhưng anh ta không đi vào trong.

Sức cổ năm đó, là anh ta và Hàn Thành ra mặt xử lý, cha mẹ của mọi người đều quen biết anh ta.

Tần Đường mặc một bộ lễ phục dài màu kem đứng trước mặt anh ta, nhìn anh ta: "anh không vào trong, làm sao mà điều tra nội bộ quỹ An Nhất xảy ra vấn đề gì, nghi ngờ ai nhất."

Tào Thịnh búng búng tàn thuốc, "cô không có đối tượng hoài nghi sao?"

Tần Đường: "Tôi biết anh nghi ngờ lão Viên, nhưng tôi cực kỳ chắc chắn không phải ông ta. Ông ta làm việc bên cạnh cha mẹ tôi đã mười mấy năm rồi, nếu ông ta thiếu tiền, rất có thể trực tiếp nói chuyện với cha mẹ tôi, không cần lừa dối bất chấp nguy cơ ngồi tù để giúp Khương Khôn rửa tiền."

Tào Thịnh không tiện trực diện đi điều tra quỹ An Nhất, Tần Đường nghĩ được một biện pháp, làm tiệc sinh nhật linh đình, để anh ta tiếp xúc gần hơn với những người này.

Những điều này, Tào Thịnh đều hiểu, anh ta rất rõ ràng quan hệ của Tưởng Xuyên và Tần Đường.

Nếu làm không tốt, làm hai người này rạn nứt, anh ta áy náy.

Mấy năm nay Tưởng Xuyên đã đủ khổ rồi.

đang muốn nói chuyện, trong phòng tiệc có hai người đi ra.

Cảnh Tâm và mẹ Chu nhìn về phía Tần Đường, Cảnh Tâm đang tính nói, nhìn lướt qua người đàn ông bên cạnh Tần Đường, ngây người.

Sắc mặt mẹ Chu thay đổi.

Vẻ mặt Tần Đường tự nhiên, quay đầu, cười gọi: "Mẹ, dì Thư."

Cảnh Tâm nhìn mẹ Chu, nét mặt mẹ Chu hoàn toàn trầm xuống, giọng không vui: "Đường Đường, sao con lại ở cùng người này?"

Trong lòng Tần Đường đoán được vài phần, rủ mắt đáp: " Đây là bạn con, dì quen ạ?"

Cảnh Tâm nhìn con gái, lại nhìn Tào Thịnh.

Tào Thịnh gật đầu với họ, " Tần phu nhân, Chu phu nhân."

Sắc mặt mẹ Chu hơi trầm xuống, giữ thể diện cho Cảnh Tâm và Tần Đường, mới không nổi giận, Cảnh Tâm mỉm cười: " Tào tiên sinh, đã lâu không gặp."

Tào Thịnh mỉm môi: " đã lâu không gặp."

không ngờ vẫn còn gặp phải.

Tào Thịnh nhìn Tần Đường, nét mặt cô không thay đổi, khóe môi hơi cong lên, cô nói: " Mẹ, dì Thư, hôm nay là sinh nhật con, Tào Thịnh là bạn con, nếu anh ấy đã đến rồi, con muốn mời anh ấy vào trong ngồi một lát."

Cảnh Tâm nhìn Tào Thịnh dò xét, sau vài giây, nhìn con gái: " Ủ, mẹ và dì Thư con đi toilet một chút."

Sau đó hai người đi.

Tần Đường nhìn Tào Thịnh: " anh quen cha mẹ của tôi và Chu Kỳ sao?"

Tào Thịnh không cách nào phủ nhận, từ tốn gật đầu: " Ừm."

Tần Đường cắn môi dưới, sắc mặt đã khôi phục về bình tĩnh, " Có liên quan đến vụ tai nạn Chấn Ba năm năm trước sao?"

" Ừm"

" Tôi hiểu rồi." Tần Đường nói, " anh không cần giải thích nhiều với tôi, tôi đợi Tưởng Xuyên nói với tôi."

Miệng Tào Thịnh mấp máy, cuối cùng không hỏi gì.

Tần Đường bình tĩnh nhìn anh ta: " Vào thôi, điều tra vụ án là quan trọng, vụ án kết thúc, Tưởng Xuyên sẽ nói rõ với tôi."

Tào Thịnh nhìn cô, cuối cùng nhìn không được: " Nếu cô muốn biết cái gì, có thể hỏi tôi, có một số việc, có thể ngay cả Tưởng Xuyên cũng không biết, mấy năm này cậu ấy cũng khó khăn."

Tần Đường cúi đầu, nhìn xung quanh, không đi qua.

Hồi lâu, mới nói: " Vậy anh nói cho tôi biết, tên của anh ấy, rốt cuộc cái nào mới là tên thật."

" Hai cái đều đúng." Tào Thịnh thở dài, " Lục Nghiệp là tên cậu ấy trước năm 21 tuổi, tôi biết cậu ấy gửi thẻ ngân hàng cho cô rồi, như vậy cô chắc là đã thấy, trên tấm giấy chứng nhận cậu ấy vẫn gọi là Lục Nghiệp. Sau khi xảy ra tai nạn, bởi vì.... nguyên nhân nào đó mà cảnh tịch bị hủy bỏ, Khương Khôn và Triệu Kiên Hòa đã ghi ngờ phía cậu ấy, lúc đó đang điều tra thân phận cậu ấy, cô biết đấy, nếu thân phận nằm vùng bị phơi bày, là chuyện cực kỳ nguy hiểm, cho dù cậu ấy đã tách rời đội cảnh sát, Khương Khôn vẫn có khả năng muốn mạng cậu ấy. Tôi là cấp trên của cậu ấy, không thể làm gì nhiều, kể từ đó, thông tin về tên và danh tính của anh ấy, toàn bộ được sửa thành Tưởng Xuyên, theo họ mẹ. "

Tào Thịnh nhìn Tần Đường chăm chú, nói: " Cậu ấy chỉ sửa tên, người vẫn là người đó."

Tần Đường đầu óc hơi loạn, có phần cấp thiết: " Hủy bỏ cảnh tịch?"

"Ừ."

Tần Đường nhìn nét mặt anh ta, có chút dự cảm không tốt: " Vì sao?"

Tào Thịnh chưa kịp mở miệng, trong phòng tiệc lạiđiramộtngười, là Hạ Tòng An,anhta hỏicô:" Đường đường, sao ra ngoài lâu vậy?"

Tần Đường quay đầu lại, nét mặt thản nhiên,nóibình thường:"khôngcó gì, ra ngoài đónmộtngười bạn."

Hạ Tòng An chưa từng gặp Tào Thịnh, nhướn mày:" Bạn em à? Saoanhchưa từng gặp?"

"Tào Thịnh." Tần Đường giới thiệu," đây là Hạ Tòng An."

Giới thiệu xong,cônhìn Tào Thịnh:" Vào trong thôi."

Tào Thịnh gật đầu,đitheo hai người họ vào trong phòng tiệc.

Tiệc sinh nhật lần này được làm rất lớn, gần trăm người, Tào Thịnh nheo mắt, có phầnkhôngbiết bắt tay từ đâu, Tần Đường nhìn Hạ Tòng An:" Đây là người bạn em quen lúc làm từ thiện, em đưaanhấyđilàm quenmộthút với người trong quỹ."

Hạ Tòng An nhìn Tào Thịnh," Ủ,anhđicùng em qua đó."

Tần Đường nở nụ cười:"khôngcầu đâu,anhgiúp em tiếp các vị khách khácmộthút nhé."

Hạ Tòng An nhìncô,khôngkiên trì nữa," Được."

Người của Quỹ an Nhất phần lớn đềuđấtrên30 tuổi, nhiều nhất là nhóm tuổi 35-50, mà bạn của Tần Đường đều trẻ tuổi, ít nhiều cũng có chút khoảng cách thế hệ với họ, vì vậy về cơ bản tất cả họ đều tập chungmộthổ cùng ăn và trò chuyện,khôngquá tham gia góp vui với những người trẻ tuổi.

Tần Đường lại gần Tào Thịnh, hạ thấp giọngnói:" Cơ bản đềuđangở bên cạnh."

Tào Thịnh gật đầu:"cô có đối tượng hoài nghì không?"

âm thanh tiếng nhạc bao trùm lên giọng nói của hai người họ.

Tần Đường nở nụ cười," Qua đó thử xem."

Tào Thịnh sáng tỏ, Tần Đường đi qua đó, mọi người liền nhìn qua, khencô:" Tần Đường, hôm nay cô thật xinh đẹp, sinh nhật vui vẻ nhé."

"Cảm ơn."

Tần Đường nhận từng lời chúc phúc, nhìn dây chuyền của Đỗ Tân, cười cười:" Đỗ Tân, sợi dây đó lần trước tôi muốn mua, kết quả hết hàng rồi, tôi không muốn chờ, liền mua kiểu khác."

Dây chuyền kim cương Cartier.

Sắc mặt Đỗ Tân ửng đỏ, cúi đầu mỉm cười:" Ngày kỷ niệm kết hôn, ông xã tôi tặng đấy, anh ấy nào có nhiều tiền như vậy, nói không chừng là hàng nhái thôi?"

Tần Đường nhàn nhạt thu lại ánh mắt, một người nữ có quan hệ tốt với Đỗ Tân nói giúp vào:" Hàng nhái thì sao chứ? Tôi vẫn thường mua đó thôi, nói cho cùng hàng chính hãng quá đắt đi, để một lần thỏa nguyện là được, phụ nữ ấy mà, đều thích trang sức."

Tần Đường cười cười, lúc này mọi người mới chú ý tới người bên cạnh cô, hỏi:" Vị này là....."

" À." Tần Đường nhìn Tào Thịnh," Đây là bạn của tôi, họ Tào, anh ấy cũng là từ thiện, chẳng mấy khi lần này đến Bắc Kinh, liền mời anh ấy đến chơi."

"thì ra là như vậy, anh Tào là người vùng nào vậy?"

"Tây An."

"Tây An à, Thiểm Tây bên đó còn rất nhiều huyện nghèo, năm nay Quỹ An Nhất tập chung cứu trợ là khu vực miền núi nghèo đói ở Thiểm Tây."

Tào Thịnh cười cười: "Đó là lý do mà tôi phải cảm tạ Quỹ An Nhất."

Đỗ Tân và người bạn liếc nhìn nhau, chỉ thoáng qua nhưng Tào Thịnh không bỏ qua một màn này.

Chu Kỳ ở đối diện gọi Tần Đường, Tần Đường nhìn nhìn, nói: "Mọi người giúp tôi tiếp đãi bạn tôi một chút nhé, tôi qua bên này chốc lát."

Tần Đường đi qua, mấy ngày nay sắc mặt Chu Kỳ đã khôi phục hồng hào, không tái nhợt như lúc mới tỉnh lại, dáng người vẫn dừng lại ở 1 mét tám, Tần Đường đi giày cao gót đứng ngang tầm mắt cậu ta. Chu Kỳ cười: "Chị, chị cũng không đến chơi với chúng em."

Tần Đường nhìn cậu ta.

Chu Kỳ hơi khó hiểu: "Chị nhìn em chăm chăm dữ vậy? Trên mặt em có gì à."

nói xong thì sờ sờ gương mặt mình.

Tần Đường lắc đầu: "không có, chị hỏi em chuyện này nhé."

Chu Kỳ: "Chị hỏi đi."

Tần Đường nhìn cậu ta, mãi không mở miệng, CK nôn nóng, cho rằng mình đã làm sai chuyện gì, thấp thỏm chờ trong giây lát, Tần Đường mới nói: "Năm đó người đụng xe với chúng ta, em có hận không?"

Chu Kỳ ngây người, lắc lắc đầu, "không hận."

"Vì sao?"

"Nghenói trong xe bên đó đã chết một người, hơn nửa thời tiết hôm đó, rồi tình trạng giao thông, Trần, Trần Kính Sinh là tay đua, tay đua xe máy, nhưng anh ấy lái xe vẫn rất lợi hại, ngay cả anh ấy cũng không có biện pháp kiểm soát chiếc xe được tốt, chúng ta đây còn làm gì được nữa." Chu Kỳ nói, "Em biết, cái chết của Trần Kính Sinh có mối quan hệ gián tiếp với tai nạn đó, nếu không phải sự cố đó, chân anh ấy sẽ rất tốt đấy, nếu anh ấy có một đôi chân hoàn hảo, trên trường đua Băng Cốc sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dù sao, anh ấy là một tay đua vô cùng lợi hại."

Chu Kỳ cũng đã nghe nói, Trần Kính Sinh khẳng khái tham gia thi đấu, Tần Đường khóc lóc cầu xin anh đừng đi như thế nào.

Theo quan điểm của cậu ta, Trần Kính Sinh thấy lần thi đấu này rất quan trọng, cuộc đời còn dài, được sống tiếp đâu cũng là may mắn. Trần Kính Sinh bị mất đi nửa chân, ngoài cái đó ra, anh ta không nghĩ mình có gì kém hơn người khác, chỉ ít thì Tần Đường vẫn luôn ở bên cạnh anh ta.

Chu Kỳ nhú mày, những lời này cậu không đành lòng nói ra, "Em không hận, chị cũng đừng hận, Trần Kính Sinh chết là ngoài ý muốn, cũng trôi qua nhiều năm như vậy rồi."

"Chị biết mà." Tần Đường không nghĩ tới Chu Kỳ thông suốt đến như vậy.

"Sao bỗng dưng chị lại hỏi cái này?"

"không có gì, chỉ là muốn biết suy nghĩ của cậu thôi."

Chu Kỳ nhìn cô cười, "Giờ em đã tỉnh rồi, tay chân cũng không thiếu, rất may mắn đấy, ngày nào bố mẹ em cũng bắt ép ôn bài học tập, nào còn hơi sức đâu mà đi hận người ta."

Tần Đường cũng cười:" Em phải học hành chăm chỉ."

Chu Kỳ gào khóc,nói về cái này thì cái kia, cậu ta không giận người khác, chỉ trách bản thân mình không cố gắng, sao không tỉnh lại sớm hơn chút," Tần Diệu đã sắp tốt nghiệp đại học rồi, nó nhỏ hơn em hai tuổi đấy!"

Tần Đường vỗ vỗ vai cậu ta, trịnh trọng nói:" Nếu em không tốt nghiệp đại học được, chị có thể nuôi em."

Chu Kỳ:""

Cậu ta cảm thấy mình đã bị tổn thương.

Cảnh Tâm và mẹ Chu đã quay vào, Cảnh Tâm nói sát bên tai Tần Sâm mấy câu, Tần Đường đi tới," Ba mẹ."

Tần Sâm nhìn con gái, tầm mắt liếc về phía Tào Thịnh ở phía xa xa," Đó là bạn con sao?"

Tần Đường gật đầu:" Vâng."

Tần Sâm nhíu mày:" Sao mà quen được?"

" Gặp mặt lúc làm từ thiện, anh ấy giúp đỡ ạ."

Tần Đường vẫn không nói bên trong quỹ An Nhất xảy ra chuyện gì, lo Tào Thịnh và Tưởng Xuyên bị nhiễu loạn.

Tần Đường đi sát qua, kéo cánh tay Cảnh Tâm, nhỏ giọng hỏi:" Mẹ, Đổ Tần vào quỹ An Nhất lúc nào vậy?"

Cảnh Tâm hơi nhớ lại," Năm năm trước."

Năm năm trước đó, cái năm cô từng rối loạn nhất.

" Hỏi điều này làm gì?"

"không có gì ạ." Tần Đường bám theo mẹ, hơi làm nũng," Con chỉ muốn hỏi một chút thôi mà."

Cảnh Tâm vỗ vỗ đầu cô," Năm nay con đã rời khỏi nhà nhiều lần rồi đó, gần đây cứ ở lại Bắc Kinh đi, người đại diện của con nói con đã bỏ rất nhiều việc rồi, như vậy không được đâu."

Tần Đường dẫu miệng, "cô ấy chỉ biết mách lẻo với mẹ thôi, công việc con đều có làm mà, chỉ là có số ít không muốn nhận tiếp, thì đã từ chối, giống như khi mẹ từ chối một bộ phim."

Cảnh Tâm lườm cô, không có biện pháp với cô.

Tần Sâm vẫn nhìn Tào Thịnh, đang muốn đi qua, Cảnh Tâm kéo ông lại: "anh làm gì?"

Tần Sâm nhìn nhìn Tần Đường: "không có gì."

Cảnh Tâm nói với Tần Đường: "Được rồi, con đi chơi cùng bạn bè đi."

Tần Đường nhìn hai người họ thăm dò, chậm rãi nói: "Vâng."

Xoay người rồi đi, Tần Đường khẽ nhú mày.

Tào Thịnh biết cha mẹ Tần Đường và Chu Kỳ quen nhau, anh ta cơ bản không dùng tung, phòng ngừa chạm mặt mấy người họ.

Thời điểm tiệc sắp kết thúc, Tần Đường đi đến bên cạnh anh ta, "Sao rồi?"

Tào Thịnh hỏi: "Cái người gọi Đỗ Tân đó, sỡ Cartier trên cổ cô ta là hàng thật sao?"

anh ta không hiểu những thứ đồ xa xỉ phẩm, nhưng Tần Đường sinh ra trong gia đình giàu có, đồ dùng và cách ăn mặc, đều là cao cấp, có phải

hàng nhà không, chắc chắn có năng lực phân biệt.

"thật, giá của nó hơn mười vạn."

Tào Thịnh đã hiểu, vừa rồi anh ta trà trộn trong đám phụ nữ trò chuyện qua lại một chút, đại khái đoán được phần nào, "Trước kia điều kiện kinh tế của Đỗ Tân thế nào?"

Tần Đường nói: "Tôi đã hỏi lão Viên, lão Viên nói chồng của Đỗ Tân kiếm không được nhiều lắm, hơn nữa năm trước mẹ Đỗ Tân nằm viện, tu nói điều trị xong rồi, nhưng tiêu một món tiền rất lớn, hầu như lấy hết số tiền tích cóp của họ, tình hình kinh tế của bọn họ đáng lẽ không dư dả mới đúng, chồng cô ta sao có thể mua đồ xa xỉ cho cô ta chứ? Huống hồ, phiên đấu giá ngày đó, phụ trách soát thẻ ký tên chính là Đỗ Tân."

Tào Thịnh nói: "Tôi đi tìm một chút người tên Đỗ Tân này."

Tần Đường: "Ừm, có yêu cầu gì gọi điện thoại cho tôi."

Tào Thịnh cười cười: "Tôi đi trước đây."

.....

Ban đêm, 11 giờ hơn, Tần Đường về đến nhà.

Hôm nay Tưởng Xuyên chưa gọi điện cho cô, tin nhắn cũng không có."

Tắm rửa xong nằm trên giường, đã qua 0 giờ, sinh nhật 24 tuổi của cô đã trôi qua.

Tần Đường nằm trên giường, không lâu sau ngủ thiếp đi.

.....

Đêm khuya.

Thị trấn Du Lâm.

Tường Xuyên và Tào Nham vừa tránh thoát được một màn theo dõi, đang cấp tốc chạy đến điểm tiếp theo.

Tào Nham nhìn cánh tay rướm máu của Tường Xuyên: "Tay anh không sao chứ?"

Tường Xuyên không để ý tới nói: "không sao."

Triệu Kiền Hòa quả nhiên nổi lên đầu đá nội bộ với Khương Khôn, sơ hở ngày càng nhiều, lại thêm mạnh mỗi phía bên Tào Thịnh, tin là sẽ không lâu nữa, vụ án đã có chân tướng.

Tào Nham nói: "Đến lượt tôi lái xe."

Tường Xuyên không cùng cậu ta nhiều lời, dừng xe lại, hai người đổi vị trí, Tường Xuyên tự mình xử lý vết thương.

Miệng vết thương nứt ra rồi, anh cắn răng, băng lại miệng vết thương.

Tào Nham liếc qua, nhú mày hỏi: "Như vậy không được đâu, tới thị trấn sau, phải đến bệnh viện xem sao. "

Tường Xuyên dựa vào ghế, tựa hồ có chút mệt mỏi, nhắm mắt lại, không nói gì.

Ngày 14.

00:50

Sinh nhật Tần Đường đã qua rồi.

Ngón tay trượt trượt mấy cái, nghĩ nghĩ, vẫn là bỏ đi.

Giờ này, có thể ngủ rồi.

Lúc trời sắp sáng, Tưởng Xuyên tới bệnh viện thị trấn kế tiếp xử lý vết thương, từ bệnh viện đi ra, trời đã sáng tỏ.

Liên tục hơn một tuần, Tần Đường không nhận được cuộc điện thoại nào của Tưởng Xuyên, thỉnh thoảng báo một tin nhắn, biết an bình an vô sự.

Tưởng Xuyên không muốn làm công an, cũng không nói cho cô, anh đang làm nhiệm vụ với đội cảnh sát.

Tần Đường hỏi Tào Thịnh mới được biết.

Lúc này, cô đang hẹn Tào Thịnh tại một quán cà phê tư nhân, "anh trả ra được gì không?"

Tào Thịnh: "Vốn không trả ra cái gì, có điều, tôi qua người của tôi theo dõi Đỗ Tân, phát hiện Đỗ Tân đã gặp mặt Lộ Toa, hai người quen nhau, đi sâu vào điều tra mới phát giác, trường đại học của Lộ Toa, chính là trường mà Đỗ Tân học nghiên cứu sinh."

"Lộ Toa và Đỗ Tân ở chung một phòng ngủ, sống một năm."

Như vậy, tình nghi lớn nhất chính là Đỗ Tân.

Tần Đường: "Xác định là cô ấy chưa?"

Tào Thịnh lắc đầu: "Dựa vào suy đoán thì là 90 phần trăm, nhưng phán đoán cần dựa vào chứng cứ, giờ vẫn chưa có chứng cứ."

Về cơ bản có thể xác định là Đỗ Tân, chỉ là không có chứng cứ, không chứng cứ thì không bắt được người, cho dù bắt được rồi, cũng chỉ sẽ đánh rắn động cỏ, rất nhanh lại phải thả ra, tạo điều kiện cho đám Lộ Toa và Khương Khôn thời gian trốn chạy.

Bọn họ muốn vừa tung lưới là bắt hết.

Tần Đường hỏi: "Phía bên Tường Xuyên thế nào?"

Tào Thỉnh hơi kỳ quái nhìn cô, "Hai người không liên hệ sao?"

Tần Đường: "Có, nhưng anh ấy không nói với tôi, tôi cũng không hỏi."

Tào Thỉnh đã hiểu, uống một ngụm cà phê, anh ta không nói tình hình cụ thể cho Tần Đường, chỉ nói: "Cậu ấy bị thương."

Tần Đường hốt hoảng, vội hỏi: "Chuyện lúc nào? Thương tích có nặng không?"

Tào Thỉnh đáp: "Cũng đã qua nửa tháng, vết thương gần như đỡ nhiều rồi."

Tần Đường nhếch nhếch ra, đầu cúi thấp, ngay cả bị thương Tường Xuyên cũng không đề cập với cô.

"cô đừng lo lắng, cậu ta không phải một mình, sẽ không có việc gì cả."

"Ừm."

Tần Đường lại im lặng, tấn mẫn khuấy sữa trong ly cà phê, một lúc sau, cô gắng đầu lên, "Tào Thỉnh, tôi muốn hỏi anh chuyện này."

Tào Thỉnh: "Chuyện gì?"

Tần Đường đặt cái cái muỗng nhỏ xuống, hai tay đặt lên trên bàn, nghiêm túc nhìn anh ta: "Lần trước anh nói Tường Xuyên bị hủy bỏ cảnh tịch, là có liên quan đến tai nạn kia không?"

Tào Thỉnh ngẩn người, "Ừm."

"Tại sao?"

Tào Thịnh hơi nheo mắt lại, rất khó hiểu đáp: " Chuyện này đã qua lâu lắm rồi, kết quả xử lý là cấp trên quyết định, sau khi vụ án này kết thúc, nếu Tưởng Xuyên bằng lòng, cậu ấy có thể quay lại với đội của tôi."

" Là do cái chết của đồng sự sao?" Tần Đường truy hỏi.

Tưởng Xuyên từng nói tới chuyện này, anh nói, làm vụ án này là muốn có lời giải thích rõ ràng với đồng nghiệp đã chết.

Khi đó cô không rõ tai nạn mà anh nói là gì.

Cho tới bây giờ mới hiểu, mà tai nạn đó, cô cũng ở trong đó.

Vậy thì, Tưởng Xuyên biết là cô không?

Biết lúc nào?

Tào Thịnh nhìn Tần Đường, có một số việc anh ta không biết có nên từ anh ta nói ra hay không. Năm đó xử lý những việc sau tai nạn đó quả thực không đơn giản như vậy. Cái chết của Lâm Hạo là một nguyên nhân, khi đó đang làm nhiệm vụ, đó là một điều bất trắc, Tưởng Xuyên quả thật có trách nhiệm, một vụ án lớn như vậy, nếu như Lâm Hạo không chết, nói không chừng năm đó đã phá được án.

Kết quả này không ai ngờ được.

Tai nạn đó có thể xử phạt Tưởng Xuyên, nhưng vẫn không hủy bỏ cảnh tịch, cấp trên tạo áp lực, hơn nữa thân phận Tưởng Xuyên bị điều tra, Tào Thịnh và Hàn Thành không có cách nào, đành phải theo ý tứ cấp trên mà làm.

Về phần cha mẹ Tần Đường có can dự tạo áp lực hay không, anh ta cũng không biết rõ.

Lính của ai người đó đau lòng.

Tào Thịnh và Hàn Thành làhậtsựthương cấp dưới của mình, năng lực làm việc của Tưởng Xuyên rất mạnh, nếukhôngphảikhôngcòn cách nào khác, hai người họ muốn giữanh lại biết bao.

Tào Thịnh uống mấy ngụm cà phê, trả lời có chút cẩn trọng:" Ừm, có quan hệ với chuyện đó."

Tần Đường nhìnanhta trong chốc lát, trong lòngđãđoán được, khônggặng hỏi thêm nữa.

Tào Thịnh đứng lên:" Tôiditruớc nhé."

.....

Sẩm tối, Lộ Toa lại gặp Đỗ Tân, hai người trông có vẻkhôngthoải mái.

Tào Thịnh phân phó thuộc hạ tới gần, loáng thoáng nghe thấyâm thanh cự cãi của hai người.

Sắc mặt Lộ Toa lạnh nhạt nhìn Đỗ Tân:" Học tử, tiền chịchđãcầm rồi, lúc này mới nóiisợ, có phải quá muộn haykhông?"

Đỗ Tânkhôngngừng hối hận, trước đó Tần Đường thăm dòcôta,côta vẫn luôn cảm thấy bất an. Chắc chắn Tần Đườngđãnhìn ra sợi dây chuyền kia là hàngthật,mộtmón lớn như vậy qua taycôta,côta nhất thời bị quỷ ám, làm chuyện sai lầm. Càng tiêu nhiều tiền, càng trống rỗng và sợ hãi trong lòng càng mãnh liệt,côta muốn trả tiền lại cho Lộ Toa, nhưng Lộ Toakhôngđồng ý.

Lên thuyền giặc rồi, cònnoíđường rút lui ở đâu chứ.

Sắc mặt Đỗ Tân tái nhợt:" Tôisẽkhôngnóira, nhưng sau này tôisẽkhôngbao giờ làm việc này nữa....."

Lộ Toa cười lạnh:" Điều nàykhôngphục thuộc vào chị."

Đỗ Tân kéo tay cô ta: "Coi như tôi cầu xin cô, tôi trả lại hết tiền cho cô, cô nói giúp tôi một chút, tôi không muốn làm chuyện này nữa."

Lộ Toa: "Tôi thiếu tiền à?"

Đỗ Tân chết sững, một câu cũng không nói ra được.

Lộ Toa đứng dậy, cúi xuống nhìn cô ta, "Học tử, đừng trách tôi không nhắc nhở chị, nếu chị không nghe lời, chị và người nhà của chị đều sẽ không yên ổn, hy vọng chị nhớ rõ."

Lộ Toa rời đi, Đỗ Tân khổ sở che mặt.

Tào Thịnh nấp trong góc tối.

"Lão đại, đã ghi âm."

"Thu hoạch tốt lắm." Tào Thịnh nhìn thấy Đỗ Tân đứng dậy rồi đi, hít một hơi theo sau.

.....

Buổi tối, Tần Đường gọi điện cho Tưởng Xuyên.

Đợi rất lâu, mới nhận máy.

Giọng Tưởng Xuyên có hơi khàn: "Đường Đường."

Tần Đường ngồi trên ghế sofa, kéo một cái gối ôm vào trong lòng, thanh âm lạnh lạnh: "Anh bị thương sao không nói cho em biết."

Tưởng Xuyên mím môi: "....."

Đoán ra Tào Thịnh nói cho cô.

anh không nói gì, Tần Đường cho rằng anh đuối lý, càng được nước lấn tới: "anh đừng quên, mạng của anh đều là của em, cơ thể cũng là của em, bị thương chảy máu đều phải nói với em."

Tường Xuyên khẽ cười: "Đây một thân da dày thịt béo, cũng chỉ có em yêu thích."

"Lộ Toa cũng không yêu thích sao? Lúc em vừa đi khỏi Nghĩa Trạm, A Khởi còn nói cho em biết, thường xuyên có phụ nữ tên tuổi làm từ thiện đi đến Nghĩa Trạm, cứ nửa đêm lại đến gõ cửa phòng anh."

"A Khởi còn nói những chuyện này cơ à?" Tường Xuyên ngồi trên mặt đất, rút điều thuốc ra châm.

Tào Nham ngủ trên xe, lúc này bị chuông báo thức tỉnh dậy, nhìn nhìn thời gian, phát hiện đã đến phiên cậu ta, mở cửa xe ra, cào cào mái tóc, "Đến lượt anh nghỉ ngơi rồi."

Tường Xuyên không nhúc nhích, nhả ra mấy hơi khói, "Cậu ngủ tiếp đi, tôi gọi điện thoại."

Tào Nham nhướng mày, lại chui vào trong xe.

"đang làm nhiệm vụ sao?" Tần Đường hỏi, công xe thấy tiếng nói chuyện của Tào Nham.

"Ừm." Tường Xuyên nhéo nhéo mi tâm, mấy ngày rồi không nghỉ ngơi tốt, vốn có phần mệt mỏi, nghe còn nói chuyện cảm thấy hiệu nghiệm hơn cả hút thuốc, anh cứ thế mà nằm luôn trên mặt đất, ngắm nhìn bầu trời đêm âm đạm.

"Bên đó có mưa không?"

"không có, Bắc Kinh có mưa sao?"

" Có, từ nãy giờ rồi."

Tần Đường đứng dậy, đi đến ban công, kéo rèm cửa sổ kính, tay túm lấy bức rèm," Tưởng Xuyên."

Tưởng Xuyên trả lời:" Hừm."

Tần Đường hỏi:"anh thích làm cảnh sát không?"

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 61

Edit: Michellevn

Ngoài cửa sổ mưa to gió lớn.

Tần Đường buông lỏng tay, rèm cửa giống như điều đứt dây, phần phật mà vờn bay.

Tưởng Xuyên chăm chú nhìn bầu trời đêm, tiếng nói rất khẽ, " Ừm."

Tào Thỉnh nói, sau khi vụ án này kết thúc, nếu Tưởng Xuyên bằng lòng, anh có thể quay về đơn vị, Tần Đường mở cửa sổ ra, gió lùa vào, cô nói: "anh bị thương sao không nói cho em biết?"

Tưởng Xuyên nghe thấy tiếng gió, theo với giọng nói lạnh lạnh của cô, da đầu anh run lên, sờ sờ mũi: "không muốn em lo lắng."

" Vết thương đã đỡ chưa?"

" Khá nhiều rồi, không nghiêm trọng."

" Lần sau phải nói cho em biết."

Tưởng Xuyên nở nụ cười, có chút bất đắc dĩ: " Được."

anh biết cô khá miễn cảm với chuyện này, bị thương cũng không nặng lắm, mới không nói cho cô, cũng không biết làm thế nào mà cô lại biết được, có lẽ là Tào Thỉnh để lộ ra.

Tần Đường lại hỏi: " Miệng vết thương còn đau không? "

Tưởng Xuyên động động tay: " đã khỏi rồi. "

" Là vết thương do dao hay vết thương do đạn bắn? "

" Do dao. "

Sau một giây cô lại hỏi: " Bị thương ở đâu? "

Giọng điệu hiện tại của cô giống như đang thăm vấn một tù nhân, Tưởng Xuyên có hơi bất đắc dĩ: " Cánh tay và bả vai. "

" Cánh tay bên nào? "

Trong điện thoại tiếng gió thổi rít gào, tiếng nói của cô khi lớn khi nhỏ, anh không trả lời, chuyển đề tài: " Gió lớn quá, em đừng đứng cạnh cửa sổ. "

Tần Đường đóng cửa sổ lại: " Em đóng cửa sổ rồi. "

Tưởng Xuyên khẽ cười: " Nhớ anh rồi sao? "

Tần Đường xoay người, nhìn lướt qua mô hình xe mô tô trong tủ âm tường, ánh mắt có chút loạn, Tưởng Xuyên đợi mấy giây, mãi không thấy trả lời, khe khẽ hỏi: " Hửm? "

Tần Đường dời ánh mắt, " anh thì sao? "

Tưởng Xuyên lấy bao thuốc rút ra một điếu, châm thuốc khẽ rít một hơi, " Nhớ chị không nổi. "

Tần Đường khe khẽ cười.

cô không trả lời vấn đề của anh, Tưởng Xuyên cũng không hỏi đến cùng, anh hỏi: " đã tự mua cho mình một món quà sinh nhật chưa? "

" Mua rồi."

" Mua cái gì?"

" Vòng tay, Cartier."

" Thích là được rồi."

Tần Đường lại ngồi trên ghế sofa, " Ngày đó anh không gọi điện cho em, có phải là do đã bị thương? "

".....Ừ." Tưởng Xuyên nhả ra một vòng khói, liếm liếm môi, " Tức giận sao?"

"không có." Tần Đường nói với anh, " Chúng ta đã tìm ra được kẻ tình nghi, mấy ngày này Tào Thịnh chắc là có thể bắt người rồi, chuyện của em bên này có lẽ không bao lâu nữa thì có thể giải quyết, Tào Thịnh về Tây An, em đi cùng anh ấy qua đó."

Tưởng Xuyên nhíu mày, Tần Đường nói tiếp: " Chuyện này em đã nói với Tào Thịnh rồi, anh ấy nói có thể."

Tào Thịnh là đội trưởng, nếu anh ấy nói có thể, điều đó có nghĩa là sự an toàn của cô được đảm bảo, Tần Đường không đánh tiếng với Tưởng Xuyên, cứ thế xuống tay từ Tào Thịnh bên này, Tưởng Xuyên muốn cự tuyệt, Tần Đường lại nói: " Em muốn đi, em có chuyện muốn nói với anh."

Tưởng Xuyên gảy gảy đầu thuốc kẹp trong ngón tay, ánh mắt tối đi, " Được."

.....

Cúp điện thoại, Tưởng Xuyên dường như hiểu ra bất thường của Tần Đường mấy ngày này, mơ hồ có chút dự đoán không hay.

đang nghĩ ngợi, điện thoại lại vang lên.

Là Tào Thịnh.

anh liếc nhìn, nhận máy.

Tào Thịnh nói rất nhanh: "Nội gián bên trong quỹ An Nhất đã tra ra rồi, là Đỗ Tân, bạn đại học của Lộ Toa, hai người này hai năm nay liên lạc mật thiết, Lộ Toa có thể trở thành người đầu giá phiên đấu giá quỹ An Nhất cũng là do Đỗ Tân âm thầm tiến cử, Đỗ Tân đã khai hết rồi."

Tưởng Xuyên ngồi thẳng lên, "anh đã bắt người chưa?"

Tào Thịnh: "Lộ Toa chạy trốn rồi, khẳng định người không còn ở Bắc Kinh nữa, tôi xử lý xong chuyện bên này sẽ trở về."

"Lộ Toa ngoại trừ đến cậy nhờ Khương Khôn, chắc là không đi chỗ khác được rồi, chứng cứ hiện giờ có đủ bắt giữ Khương Khôn không?"

Tưởng Xuyên và Tào Nham mấy ngày nay cũng đang theo dõi Triệu Kiền Hòa.

Khương Khôn và Triệu Kiền Hòa, một người cũng đừng nghĩ trốn.

Bọn họ bên này đã nắm giữ không ít bằng chứng, nếu Tào Thịnh bên kia cũng có đầy đủ chứng cứ, thì có thể ra lệnh bắt giữ rồi.

Tào Thịnh: "hiện giờ còn chưa được, đội chống ma túy vẫn đang chờ đợi, lần này không phải là hành động riêng biệt của chúng ta, cậu và Tào Nham cố gắng thêm mấy ngày nữa, sắp rồi."

Tưởng Xuyên dập tắt đầu thuốc, "Được." Qua vài giây, anh hỏi, "Có phải Tân Đường đã biết gì rồi phải không?"

"Hai người.....có chuyện rồi à?"

"không có."

Nếu Tần Đường thật sự đã biết, cô lại không hỏi không gây rắc rối, chính bởi vì nguyên nhân như thế, anh mới thấy bất an.

cô quá bình tĩnh rồi.

Bình tĩnh đến độ khiến người ta cảm thấy rằng đây là sự bình yên trước cơn bão, là sự tử tế và dịu dàng cuối cùng cô dành cho anh.

Hoặc là lo ngại ảnh hưởng đến tiến triển của vụ án, mới lựa chọn trầm lặng.

Tưởng Xuyên bị những suy đoán này biến thành tâm phiền ý loạn, trầm mặc của Tào Thịnh càng chứng tỏ suy đoán của anh, tai nạn năm đó, Tần Đường có lẽ đã biết.

Tưởng Xuyên nghiến nát đất dưới chân: "anh nói cô ấy sao?"

Tào Thịnh nhíu mày: "không có, không hiểu sao cô ấy làm thế nào biết được, hôm tôi đi tiệc sinh nhật cô ấy, cha mẹ cô ấy và cha mẹ Chu Kỳ đều đã nhận ra tôi, rốt cuộc sau đó thế nào, tôi biết một phần, cô ấy không hỏi, chỉ hỏi cậu bị hủy bỏ cảnh tịch có liên quan với cha mẹ cô ấy hay không."

Cổ họng Tưởng Xuyên khô khốc: "anh nói sao?"

"Cụ thể có hay không, tôi cũng không biết."

"cô ấy còn nói gì nữa?"

"cô ấy hỏi tôi, tên của cậu, tên nào là thật."

Tưởng Xuyên nhéo nhéo mi tâm, "nói cô ấy hết rồi sao?"

Tào Thịnh nhận ra sự mệt mỏi của anh, lo ngại anh phân tâm, không nói nhiều thêm nữa, "cô ấy nói, cô ấy sẽ chờ cậu nói rõ cho cô ấy."

Tưởng Xuyên ngẩng đầu, ngơ ngẩn nhìn chân trời ảm đạm, "Tôi biết rồi."

Kết thúc cuộc trò chuyện, Tưởng Xuyên đứng dậy, tầm mắt lướt qua, đột nhiên trông thấy mấy bóng người đang lén lút đến gần, ánh mắt anh lạnh lùng, hết thảy suy nghĩ còn chưa tiêu hóa kịp đã nuốt hết xuống bụng, nhanh chóng chạy ra xe.

Tào Nham vừa nghe tiếng bước chân cũng đã tỉnh, vội vàng ngồi thẳng lên.

Tưởng Xuyên cấp tốc ngồi vào ghế phụ lái, "Lái xe."

Tào Nham nhanh chóng khởi động máy, xe nhanh như gió lao đi.

Ở phía sau.

Tiếng động cơ ô tô gào rú, phá vỡ sự tĩnh lặng của màn đêm.

Tào Nham đưa mắt nhìn phía sau: "Xảy ra chuyện gì rồi?"

Tưởng Xuyên trầm giọng: "Bị phát giác rồi, đi mau."

Mấy ngày này anh cùng tào Nham vẫn luôn theo sát Triệu Kiền Hòa, sòng bạc ngầm của Triệu Kiền Hòa đã tạm thời đóng cửa, có điều hắn ta mở sòng bạc bạc cũng đã đủ cho hắn ta ăn cơm tù, nhưng hành vi phạm tội của hắn không chỉ có từng đó, trước đó tiến hành giao dịch ma túy ở khách sạn, một mình hắn thì không thể làm được.

Khương Khôn, Triệu Kiền Hòa, còn có những tay buôn khác nữa, một tổ đầu mối, mới là mục tiêu cuối cùng của họ.

Mấy năm nay Khương Khôn đã quyên góp cả trăm triệu nhân dân tệ cho các quỹ từ thiện, đây chỉ là số tiền thể hiện bên ngoài, còn có những khoản tiền đen tấy trắng không nhìn ra được, họ không đoán được con số cụ thể, nhưng có thể hình dung con số này khổng lồ, và hoàn toàn không thể tách khỏi ma túy.

Tưởng Xuyên nhìn về phía sau.

" Choang -----"

một tiếng súng nổ, cửa kính bị phá vỡ.

Đối phương nổ súng.

Chiếc xe hơi chao đi, nét mặt Tào Nham khễ biến: " Má nó! Thằng ôn này trước đó không phải không động đến súng sao?"

Tưởng Xuyên rút súng, vịn cửa sổ, nhắm vào phía sau, một phát bắn vào bánh xe.

Chiếc xe kia lập tức chao đảo lắc lư, va chạm vào chiếc xe phía sau, lật nghiêng lăn sang một bên, chiếc xe sau căn bản không quan tâm đến người ngồi trong xe phía trước, tiếp tục đuổi theo.

" Đoàn Đoàn " " Đoàn.....

Liên tiếp mấy tiếng.

Tào Nham không ngừng kìm lại chiếc xe đang lắc lư, trái phải tránh né đạn.

Tưởng Xuyên nấp trở lại, hơi thở gấp gáp: " không phải người của Triệu Kiền Hòa."

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 62

Edit: Michellevn

Trong đêm tối chiếc xe chạy như bay, luồn lách dưới làn mưa bom bão đạn.

Tào Nham nhấn mật hiệu để yêu cầu hỗ trợ.

Mới chỉ qua nửa phút, tiếng súng phía sau lại nổi lên từng đợt, nhưng bị tập kích không phải hai người họ, chiếc xe phía sau đâm sầm vào tảng đá bên cạnh, đã không theo sau họ được nữa, Tưởng Xuyên và Tào Nham nhất thời liếc nhau, hỗ trợ không đến nhanh như vậy chứ?

Tưởng Xuyên lắng nghe vài giây, quyết định: "không phải người của chúng ta, nhưng không tấn công chúng ta."

Tào Nham: "đi hay không?"

Tào Nham vẫn không rời chân ga dưới chân, đột nhiên đánh tay lái, nép vào phía bên phải, cúi đầu tránh thoát một viên đạn, mặt Tưởng Xuyên bình tĩnh, xoay người từ cửa sổ bắn mấy phát súng, "đi!"

Phía sau đã hoàn toàn không chú ý đến họ nữa.

Tào Nham nhàn cơ hội lái xe đi.

Quả nhiên không đuổi theo, kinh hãi mà không nguy hiểm.

Tào Nham bấm gọi điện thoại, đưa qua cho Tưởng Xuyên nói chuyện, Tưởng Xuyên liếc cậu tam một cái, nói: "không cần nữa, mọi người rút lui đi."

"Các cậu thoát khỏi nguy hiểm rồi à?"

"Ừm, giờ đang trên đường quay về."

"Xảy ra chuyện gì?"

"không biết nữa, có người qua đường tấn công từ phía sau, đám người đó lại không đuổi bên này."

Là địch hay bạn, bây giờ vẫn chưa biết.

Cho dù thế nào, những người đó xuất hiện đúng lúc, nếu không với hai người Tưởng Xuyên và Tào Nham, đoán là rất khó chạy thoát.

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, nói: "Trước tiên các cậu cứ rút về đi, lưu lại một số người bên đó được rồi."

Tưởng Xuyên nghĩ nghĩ, "Tôi và Tào Nham vẫn nên ở lại chỗ này đi."

"Nếu vậy, các cậu chú ý an toàn."

Ngắt điện thoại, Tào Nham hỏi: "anh cho rằng nhóm người đó là ai?"

Tưởng Xuyên nói: "Chắc là đội truy bắt ma túy."

Hành động của hai đội không thống nhất, về cơ bản không có thương lượng, sòng bạc ngầm của Triệu Kiền Hòa bị bắt đóng cửa, không còn kiếm tiền được theo đường này, chỉ có bán ma túy nữa thôi, hẳn không thận trọng và nhiều tính toán như Khương Khôn, cơ mà vài năm đã bào mòn hết tính nhẫn nại của hắn, chỉ tăng thêm sự tàn độc và hung hãn, hẳn chỉ biết mạnh bạo.

Cũng vì Triệu Kiền Hòa lỗ mãng, họ mới có thể tìm được sơ hở của Khương Khôn.

Tào Nham nhướn mày:" Tiếp theo đây náo nhiệt rồi."

Tưởng Xuyên nở nụ cười, mở cửa xuống xe," Ổn rồi,đi ăn chút gì đi."

Tào Nham cũng cười:" Được đấy,đi ăn chút thịt nướng đi."

Hai người vừanói chuyện, chọnmộtbàn lớn ngồi xuống, gọi bia và thịt nướng.

.....

Tần Đường và Tào Thịnhđi gặp Đỗ Tân.

Đỗ Tân tạm thời bị giữ lại Cục Công an, Tào Thịnh đánh tiếng với người ta, để Tần Đườngđi theo vào.

Phòng thẩm vấn -----

Tần Đường đợi trong chốc lát, cảnh sát dẫn theo Đỗ Tânđi vào.

Sắc mặt Đỗ Tân nhợt nhạt, tiêu tụy, có thể thấy rõ vành mắt thâm đen, không còn vẻ rực rỡ sáng lạn như trước đây, trông thấy Tần Đường thần sắc khê thay đổi, môi mím chặt lại, không nói gì.

Tần Đường nhìn cô ta, nói:"nói đi, tất cả những gì cô biết nói hết cho cảnh sát, Quý An Nhất không truy cứu trách nhiệm của cô."

Đỗ Tân cắn môi, nước mắt lăn xuống, mang theo tiếng nức nở:"Tôi nói rồi có thể không phải ngồi tù không?"

Tần Đường im lặng, Tào Thịnh nói:" Thời kỳ mang thai và cho con bú không phải ngồi tù."

Đỗ Tân khóc hết sức thê thảm, vừa khóc vừa vuốt bụng, nói trong tiếng nấc nghẹn ngào: "Nếu..... nếu tôi biết tôi có thể mang thai, tôi sẽ không đáp ứng Lộ Toa....."

cô ta nói rất lâu.

Đỗ Tân và chồng kết hôn đã được tám năm. Bốn năm trước sau khi hư thai vẫn chưa có đứa con nào, uống không ít thuốc đông y, các bệnh viện lớn và các phương thuốc dân gian đều thử dùng qua hết, vẫn không thể nào thụ thai được, cô ta và chồng dự tính thụ tinh nhân tạo, tiền bạc đã chuẩn bị xong đâu đó hết, không ngờ cơn bệnh một năm trước của mẹ đã tiêu sạch tiền.

Chi phí thụ tinh nhân tạo rất cao, lại không thể đảm bảo một lần đã thành công, cô ta và chồng đã thử qua hai lần, đều thất bại, tiền trong tay của họ cũng đã tiêu hết luôn.

Đây cũng không phải lần tiên Đỗ Tân ra tay ở Quỹ An Nhất, chẳng qua cô ta nhất gan, qua vài lần ra tay, số tiền đều ở mức khoảng một vạn, cô ta phụ trách về mặt tài khoản này, muốn che giấu chút tiền ít ỏi này không thành vấn đề.

Lâu như vậy, nội bộ quỹ An Nhất chưa có người nào phát hiện, cũng không biết Lộ Toa sao lại biết được, cô ta lấy điều này uy hiếp Lộ Tân, để cô phải phối hợp trong phiên đấu gia từ thiện kia, đồng thời cho cô một món tiền lớn, con số cực lớn đến độ khiến cô có thể mua một căn hộ trong đường vành đai thứ ba ở Bắc Kinh.

sự căm dỗ này thật quá lớn.

.....

Từ Cục công an đira, Tần Đường nhìn Tào Thịnh: "một trăm triệu, chắc là đủ để các anh bắt Khương Khôn rồi chứ."

Tào Thịnh gật đầu: "Ừ."

Tần Đường hỏi: "Khi nào thì anh quay về Tây An?"

Tào Thịnh nói: "Ngày mai, việc bên này tôi xử lý xong, buổi tối đi thăm Mạn Mạn, sáng mai đi sớm."

Tần Đường hỏi: "bệnh tình của Mạn Mạn thế nào rồi?"

"Xuất viện rồi, bệnh này không nóng được, bà ngoại con bé trông nom."

"Lần sau tôi đi thăm con bé."

Tào Thịnh nở nụ cười: "Được, lúc nào kết thúc nhiệm vụ đi, cô và Tưởng Xuyên cùng nhau đi một thể."

Tần Đường nhìn anh ta một cái, cúi đầu: "Ừm."

Tần Đường đi một chuyến đến Quĩ An Nhất, dặn dò lão Viên một số chuyện, chuyện của Đỗ Tân tạm thời giữ bí mật với cả trong và ngoài, ngay cả cha mẹ cô cũng không được nhắc tới, Tần Đường nghĩ, chờ vụ án kết thúc, nói rõ nguyên nhân cả thể, Tưởng Xuyên sẽ cho cô một lời giải thích.

cô, cho ba mẹ cô một lời giải thích.

Còn có Trần Kính Sinh.

.....

Buổi tối, Tần Đường đang thu xếp hành lý, Tưởng Xuyên gửi tin nhắn cho cô.

[Thời tiết bên này đang lạnh dần, nhớ mang theo áo khoác.]

[Vâng.]

Tần Đường nhét vào valy hai cái áo khoác, một dày một mỏng.

Sáng sớm hôm sau, Tần Đường kéo hành lý từ trên lầu xuống.

cô không dự tính lái xe, gọi một chiếc xe chờ dưới lầu.

Dưới lầu đỗ hai chiếc xe, một chiếc là taxi gọi, một chiếc là của Hạ Tòng An.

Hạ Tòng An tựa vào cửa xe, im lặng mà nhìn cô, Tần Đường đi tới, nhàn nhạt hỏi: "anh làm gì ở đây vậy?"

Hạ Tòng An nhìn va ly hành lý của cô, hỏi: "Em muốn đi Tây An sao?"

"Ừm." Tần Đường ngẩng đầu nhìn anh ta, "Sao anh biết?"

"Hôm qua anh tình cờ gặp Tào Thịnh." Hạ Tòng An âm thầm điều tra chuyện năm đó, anh ta có bạn trong cục cảnh sát, tối qua cùng bạn ăn cơm, gặp Tào Thịnh đưa con gái đi ăn cơm, người bạn có biết anh ấy.

Hạ Tòng An và Tào Thịnh nói chuyện qua lại.

Tần Đường khẽ nhú mào, nói: "Chuyện của em không cần anh xen vào."

Hạ Tòng An không hài lòng nói: "Cái gì em cũng tự mình chịu đựng, Quỹ An Nhất xảy ra chuyện lớn như vậy vẫn chưa chịu nói cho cha mẹ em biết, giờ em đi Tây An làm gì? Bên đó rất nguy hiểm, cho dù em muốn gặp anh ta, cũng không nên nhất thời nóng nảy, có phải em sợ anh ta giống Trần Kính Sinh, liều chết trong phạm vi em không thể kiểm soát được?"

Sắc mặt Tần Đường lạnh hẳn xuống: "không liên quan gì đến anh."

Tần Đường kéo valy hành lý về xe taxi, Hạ Tòng An kéo cô lại.

"Bỏ ra."

"Tần Đường, em không nên tùy hứng."

"Buông tay."

Tần Đường lạnh lùng nhìn anh ta, gằn giọng từng chữ một: "anh hãy không giống Trần Kính Sinh."

Hạ Tòng An nhìn cô chăm chú, mãi lâu sau, thờ dãi bó tay nói: "anh đưa em đi."

Tần Đường vẫn cự tuyệt như trước: "không cần."

Hạ Tòng An giành lấy valy hành lý của cô qua tay, "anh đưa em đi sân bay!"

anh ta ngoan cố để hành lý của cô vào trong xe.

Tần Đường trừng anh ta.

Tài xế taxi đợi lâu quá, vẫn không thấy người đâu, liền gọi điện thoại.

Mắt Tần Đường nhìn điện thoại di động, rút từ trong túi ra hai trăm đồng về phía xe taxi, mở cửa xe ngồi vào trong.

Hạ Tòng An sắp nổi khùng luôn rồi.

Vài phút sau, lấy valy hành lý của cô nhét vào trong cốp sau xe taxi, phóng xe rồi đi.

.....

Thành Tây An mới vừa trải qua một trận mưa.

Cơn gió thu tháng mười thổi vào qua cổ áo, có phần hơi lạnh.

Tần Đường khoác khăn choàng sát vào người, cùng Tào Thính đưa khỏi sân bay.

Vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy Tưởng Xuyên, vóc người cao lớn của anh vô cùng nổi bật trong đám đông.

Tưởng Xuyên cũng vừa nhìn một cái đã trông thấy cô, khóe miệng tươi cười rạng rỡ, đi về phía cô.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 63

Edit: Michellevn

Tần Đường nhìnanhđirất nhanh, bước chân chậm lại dần, không bao lâu, anh đứng trước mặt cô.

Tần Đường ngẩng đầu nhìn anh, Tưởng Xuyên xoa xoa đầu cô, lấy va ly và ba lô xách lên tay mình, thấy môi cơ nhợt nhạt, tay sờ sờ mặt cô, "Lạnh sao?"

Tần Đường gật đầu: "Lạnh hơn Bắc Kinh."

Tưởng Xuyên hỏi: "Mang áo khoác theo chứ?"

Tần Đường nói: "Mang rồi."

Tưởng Xuyên nở nụ cười, "Chút nữa lấy ra cho em mặc vào."

Tần Đường đáp: "Vâng."

Tưởng Xuyên nhìn cô mấy giây, nắm tay cô, mềm mại, hơi lạnh.

anh nắm chặt lại.

không giống cô, tay anh thô ráp, ấm áp, Tần Đường cảm thấy dễ chịu, đầu ngón tay cong lên khe khẽ cào cào lòng bàn tay anh.

anh lại càng nắm chặt hơn.

Tào Thịnh trông thấy hai người họ, nói: "Tôi đi trước đây."

Tường Xuyên gật đầu, " Ừ."

Tường Xuyên kéo Tần Đường lên xe, bỏ hành lý ra phía sau, hỏi cô:" Mật mã thế nào?"

Tần Đường nói cho anh, Tường Xuyên ấn mở mật mã, lấy áo khoác ngoài ra cho cô, " Mặc vào."

Tần Đường đưa khăn choàng cho anh, Tường Xuyên xếp lại cho vào va ly khóa lại.

Sau khi lên xe, Tần Đường hỏi:" Chúng ta về Nghĩa Trạm sao?"

Tường Xuyên nói:"không về."

Tần Đường nhìn anh:" Vậy ở khách sạn hả?"

" Đưa em đi một chỗ này."

.....

Tường Xuyên lái xe vào tiểu khu, dừng xe dưới một tòa nhà, Tần Đường quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, có phần ngạc nhiên, lại quay đầu nhìn anh, Tường Xuyên nói:" đi lên nghỉ ngơi một lát."

Tần Đường xuống xe theo, giống như các tiểu khu, phủ xanh thông thường, tòa nhà cũng không mới lắm, tầng thấp, không có thang máy, trông giống như nhà ở mấy năm về trước.

Tường Xuyên dẫn cô đi đến lầu 6, lấy chìa khóa mở cửa.

Hai phòng ngủ một phòng khách, diện tích khoảng 7-80 mét vuông, trang trí đơn giản với một số đồ nội thất cũ, nhưng căn phòng được dọn dẹp rất sạch sẽ.

Tần Đường nhìn anh: "Đây là phòng ở của ai? anh thuê à?"

Tưởng Xuyên nắn nắn tay cô, "Phòng ở của anh."

Tần Đường có chút kinh ngạc, một lúc lâu, nói: "anh còn có phòng ở à....."

Lúc bấy giờ cô mới có phần tò mò, đánh giá trên dưới cả căn phòng nhỏ này.

Tưởng Xuyên cười cực kỳ ảm đạm, nói: "Mua mấy năm trước, khi đó nội bộ có danh sách, Tào Thịnh tranh thủ mua cho anh một cái, vẫn chưa trả hết nợ. "

Lúc đó anh hai mươi ba, Tào Thịnh nói có phòng ở rồi mới cưới vợ, mới giống một gia đình.

Khi đó giá phòng rẻ hơn bây giờ rất nhiều, cộng với quỹ tiết kiệm và giá nội bộ, anh cố gắng đã mua được căn nhỏ này, mỗi tháng trả một tí, khi đó anh còn đang nằm vùng bên cạnh Triệu Kiên Hòa, chuyện mua phòng ở đều là Tào Thịnh hỗ trợ sắp xếp, sau đó bị hủy bỏ cảnh tịch, anh chỉ còn lại một phòng ở thế này.

Sau khi cùng Lữ An mở công ty vận chuyển kiếm được chút tiền, anh trang hoàng đơn giản cho căn phòng, nhưng lại không ở mấy lần.

"Lộ Toa đã từng đến ở chưa?" Tần Đường quay đầu, hỏi rất nghiêm túc.

Tưởng Xuyên xách hành lý của cô đi vào trong phòng, hơi dừng lại, "không có."

Tần Đường đi theo sau anh, "Vì sao đưa em ở nơi này?"

" Nơi này an toàn." Tường Xuyên nói, " Hàng xóm và xung quanh đều là đồn cảnh sát."

"Ồ." cô nhìn anh, " Vậy anh thì sao?"

Tường Xuyên dừng tay, hai người đối diện nhau, đáy mắt cô rất tĩnh lặng.

Cuối cùng, Tường Xuyên nói: " anh cũng ở đây."

Tần Đường nói: " Ừm."

" Đói bụng không?"

Còn chưa tới 12 giờ, Tần Đường không gần sáng, uống một ly cà phê trên máy bay, ăn mấy miếng bánh quy, cô gật đầu: " Đói rồi."

Tường Xuyên hỏi: " Muốn ăn gì? Bên ngoài tiểu khu có tiệm mì, em muốn ăn cơm thì anh đi mua đồ về làm. "

Tần Đường nói: " Em muốn ăn mì lạnh."

" anh đi mua về cho em, em nghỉ ngơi một chút đi."

" Vâng"

Tường Xuyên đi ra ngoài.

Tần Đường nằm trên giường của anh, ga trải giường mới, vẫn còn có mùi xà phòng, có chút giống với mùi hương xà phòng trên người anh, sạch sẽ, mát mẻ.

cô nhắm mắt lại, không nghĩ tới thế mà lại ngủ mất.

Tường Xuyên mua một tô mì và mì lạnh, đứng ngoài cửa hút hết một điếu thuốc, ánh mắt chăm chú nhìn phía trước, qua mỗi lúc lâu, mới

lấy chìa khóa mở cửa.

anh đặt đồ lên trên bàn, đi vào phòng tìm Tần Đường.

Tần Đường đang ôm chần ngủ, một chân thò ra bên ngoài, Tưởng Xuyên đi tới nắm cổ chân cô, xinh xắn thon gầy, rất trắng, anh dùng tay sời ấm chốc, làm ấm xong chui vào trong chăn, nằm xuống bên cạnh ôm lấy cô.

Tưởng Xuyên hôn sườn mặt, vành tai và hai má cô, đang muốn hôn môi cô thì cô mở mắt.

Tần Đường ngủ không sâu, lúc anh làm ấm chân chốc cô đã tỉnh.

Tưởng Xuyên chống phất trên kia, con mắt đen thẫm nhìn cô sâu thẳm, Tần Đường nhoẻn cười với anh, ánh mắt chớp chớp tựa như trăng non, giọng nói mềm mại: "không phải nói nhớ em nhớ đến không chịu được sao? Gặp mặt rồi cũng không thấy anh có bao nhiêu nhớ."

Tưởng Xuyên lập tức cúi xuống hôn lên môi cô, mạnh mẽ, kìm nén, ảnhhắn, bất an.....

Tất cả xúc cảm của anh cô đều có thể cảm nhận được.

Tần Đường ôm lấy cổ anh, hôn trả lại anh.

Hai người cùng hôn dữ dội, chần bị Tưởng Xuyên đá sang bên cạnh, tay tiến vào trong quần áo cô, đột nhiên lại dừng lại, muốn đứng dậy, Tần Đường vẫn đang ôm cổ anh, có chút khó hiểu, Tưởng Xuyên kéo tay cô xuống, giọng nói đè nén: "Ngoan, anh đi kéo rèm cửa."

Ánh mắt Tần Đường ướm át trong suốt, vành tai biến thành phấn hồng.

" Soạt -----"

Rèm cửa được kéo lên kín kẽ và căn phòng trở nên mờ ảo.

Tường Xuyên lại quay về phủ lên người cô, cúi đầu tiếp tục hôn cô, từ bờ môi xuống cằm cổ, xương quai xanh đến vùng ngực, hôn mỗi tấc trên cơ thể cô, chậm rãi mà dịu dàng, còn rất thành kính.

Tần Đường nằm dưới thân anh, từng tiếng rên rỉ vụn nhỏ.

Gió thổi bay rèm cửa, tạo nên tiếng sột soạt.

Có hơi lạnh.

Cơ thể Tần Đường hơi co lại, Tường Xuyên nâng người, ôm lấy cô, "Lạnh sao?"

cô khẽ lắc đầu, ôm chặt anh, cơ thể anh nóng rực, hơi nóng không ngừng truyền sang cô, "không lạnh nữa."

Tường Xuyên hôn lên môi cô, nâng mông cô lên, chậm chậm tiến vào.

Đồng thời, buông môi cô ra.

Tần Đường nhắm mắt lại, cằm cổ ngửa ra thành một độ cong duyên dáng, bật ra tiếng kêu nhỏ: "Ah....."

Tường Xuyên mím chặt môi, đột nhiên dùng sức, gần như trút ra mà va chạm mạnh mẽ, thanh âm của cô bị đắm biển thành từng mảnh nhỏ, càng yêu kiều càng mềm mại, như dòng nước phiêu lãng trong tim anh, khoan sâu vào linh hồn anh, dễ dàng ghim chặt toàn bộ con người anh.

" Đường Đường, kêu thêm nữa đi em....."

" Ừm....." Nhịp thở cô đều đặn, mở mắt ra nhìn anh, có phần ngây dại.

Tường Xuyên lật người cô lại, nắm lấy thắt lưng cô, nâng mông cô lên.

Động tác anh điên cuồng, cô chống đỡ không nổi mà mềm mại rên rỉ.

Dần dần, Tần Đường cảm thấy không đúng.

"Tường.....Xuyên....."

cô ra tên anh, đứt quãng, mềm yếu vỡ vụn.

anh giống như không nghe thấy.

Trầm mặc thúc ép cô nhận lấy hết thảy từ anh.

.....

Sau cùng, Tần Đường mềm nhũn như bùn nằm trên giường.

Tường Xuyên ôm cô từ phía sau, từng nụ hôn vụn vặt rơi lên cổ cô, rồi xoay người cô quay lại.

Tần Đường mở mắt ra, hơi thở mong manh.

Mồ hôi lấm tấm trên trán anh, quai hàm siết chặt, ánh mắt như nước biển sâu thăm, nhìn cô đắm đắm, gần từng chữ một: "Em muốn thế nào cũng được, ngoại trừ chia tay, anh đều đáp ứng."

anh không nói ra nhưng trong lòng hai người họ đều biết rõ.

Ánh mắt Tần Đường hồng hồng, chầm chậm ôm lấy cổ anh, khẽ khàng mở miệng: "Em không muốn chia tay anh."

một câu này, khiến cho anh từ địa ngục lao vọt lên thiên đường.

Ánh mắt Tường Xuyên ngưng lại, vẫn chăm chú nhìn cô, cơ thể hơi run lên, giọng khàn đặc: "nói lại đi."

Tần Đường ôm chặt anh, " Em nói, em không muốn chia tay anh."

Đối với cô, không dễ để thích một người, làm sao có thể dễ dàng vứt bỏ như vậy.

Cố hòng Tưởng Xuyên tắc nghẹn: " Vậy em muốn gì?"

Tần Đường rủ mắt, bối rối thoáng qua, lắc đầu: " Em không biết."

cô chỉ biết, cô không hề muốn chia tay.

Nếu cô muốn chia tay, thì đã không có lần này.

cô đã đến, càng xác định điều này.

Vụ tai nạn năm đó cơ hồ gây thương tổn cho mấy gia đình liền, Chu Kỳ mê man năm năm, Trần Kính Sinh mất nửa chân, chết trên trường đua, Bành Nhiễm xuất ngoại, chỉ còn lại mình cô chịu đựng.

thật vất vả mới vượt qua được, nhìn thấy hi vọng, lại đắm đầu vào ngõ cụt.

Tần Đường sợ, cô sợ tự mình làm khó.

cô khát khao ánh rạng đông.

Tưởng Xuyên cúi đầu, cụng trán cô, " Ở bên anh, là có áp lực, phải không?"

Tần Đường cắn môi, im lặng.

Tưởng Xuyên hôn môi cô, " Đường Đường, hết thấy áp lực cứ đưa sang hết cho anh."

Tần Đường chớp mắt, lông mi quét lên gương mặt anh, " anh không oán giận sao? Bị hủy bỏ cảnh tịch."

" Từng oán." Tưởng Xuyên nói, " Về sau nghĩ thông suốt rồi, nếu đây là cái giá phải trả, vậy anh trả xong rồi. "

Tưởng Xuyên chống cơ thể lên, cúi xuống nhìn cô, " Cái anh sợ là nghĩ không thông suốt, sức cố ngoài ý muốn đó ai cũng không ngờ tới, cũng không muốn xảy ra, nhưng xảy ra thì cũng đã xảy ra, tiếc nuối lớn nhất của anh là Lâm Hạo đã chết, đó là một mạng người, đồng sự của anh, cậu ta vốn có thể sống; Chu Kỳ thành người thực vật, mê man 5 năm, Trần Kính Sinh mất nửa chân..... " anh dừng mấy giây, " anh biết em để ý nhất chính là Trần Kính Sinh."

Tần Đường nhìn anh, hỏi: " Thời điểm nào thì anh nhận ra em."

Tưởng Xuyên nâng tay phải của cô lên, chăm chú nhìn hình xăm trên mu bàn tay, đó là hoa cách tang kia tượng trưng cho hạnh phúc, " Ngày đầu tiên, thấy hình xăm của em thì anh nhận ra ngay."

Tần Đường nhìn tay phải mình, im lặng.

Tưởng Xuyên xoay người nằm xuống bên cạnh cô, tay buộc chặt thắt lưng cô.

Một lúc sau, anh thấp giọng hỏi: " Đói rồi chứ?"

Tần Đường quay đầu nhìn anh, Tưởng Xuyên ôm cô dậy, khoác áo cho cô, " đi ăn cơm trước đã."

Tần Đường kéo anh lại, quỳ gối trên giường, ôm lấy cổ anh.

Cơ thể Tưởng Xuyên dừng lại, khom người đối diện cô.

Sống lưng Tần Đường thẳng tắp, nhìn mắt anh nói: " Em đã nói rồi, em không yêu anh nữa."

Trong lòng sẽ có áp lực, khi vướng mắc vẫn chưa được mài mòn.

Nhưng cô biết, hiện giờ cô để ý nhất là cái gì.

"anh biết." Tưởng Xuyên cười, " Emyêu anh."

" Vậy còn anh?"

"anh cũng vậy."

hiện giờ, so với cô anh càng yêu nhiều hơn.

Vậy thì có sao, anh có thể chờ đợi.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 64

Edit: Michellevn

Tần Đường mở nắp tô mì lạnh ra, mặt trên đều đã bị đóng đặc lại, mì lạnh cứng đã trở thành rau trộn, vẫn có thể ăn được.

Tưởng Xuyên nói chuyện điện thoại xong thì tới, Tần Đường chỉ chỉ tô mì: "Muốn mua bát nữa không?"

Tưởng Xuyên ngồi xuống, kéo tô mì đến trước mặt, "không cần, cứ ăn cái này là được rồi."

Tần Đường nhú mày, giành cái tô lại, "Em hâm nóng cho anh."

Tưởng Xuyên ngăn người, cười: "Để anh làm." anh bưng tô mì lên đi vào phòng bếp.

anh lấy từ trong ngăn tủ ra một cái nồi, mới tinh.

Phòng bếp rất nhỏ, Tần Đường đi theo vào, hai người cùng nhau chen chúc.

Tưởng Xuyên quay đầu lại nhìn cô: "Ra ngoài đi anh."

Tần Đường không nhúc nhích, dán vào phía sau, ôm lấy vòng eo anh, Tưởng Xuyên dừng tay lại, nở nụ cười.

"Sao anh lại không ở nơi này?" cô hỏi

" Ở đây không tiện lắm."

Thời điểm Lâm Hạo mới qua đời thì lo bị người ta điều tra, về sau lại quen ở lại Nghĩa Trạm luôn.

Tần Đường hỏi: " Vì Lâm Hạo sao?"

Tưởng Xuyên đáp: " Lúc vừa mới thì đúng là vậy, sau đó ở lại Nghĩa Trạm thành thói quen, đàn ông như anh sống ở đâu cũng vậy, chỉ làm một chỗ ngủ mà thôi."

Tần Đường hỏi: " Lâm Hạo cũng là tên giả hả?"

" Ừm."

Tưởng Xuyên mím môi, giải thích: " Tên của anh là thật đó."

"Em biết, Tào Thịch nói em anh họ Tưởng." Tần Đường siết chặt tấm lưng rắn chắc của anh, hỏi anh: " anh có anh em chị em gì không?"

Hầu hết các trẻ em ở các vùng núi có anh chị em, có nơi càng nghèo càng dễ, càng dễ càng nghèo.

Hồi nhỏ Tưởng Xuyên sống ở khe núi ven sông, vậy chắc có anh chị em.

"không có." Tưởng Xuyên đáp

" A?" cô có chút kinh ngạc.

Tưởng Xuyên đổ mì vào trong nồi, bật bếp." Mệ anh khó sinh khi sinh anh, trước kia nhà nghèo, vẫn chưa có điều kiện y tế vệ sinh, sau khi sinh anh thì sức khỏe vẫn luôn kém đi, cha anh muốn có thêm một đứa bé nữa cũng hết cách, năm anh mười tuổi thì mệ anh đã không còn nữa."

Tần Đường ôm chặt anh: " Vậy cha anh đâu?"

Tường Xuyên trầm mặc vài giây," Ở quê, sau khi bị hủy cách tịchanhvẫn chưa về lần nào, Lữ An vớiianhlà đồng hương, cậu ta thường xuyên trở về giúpanhchăm nom."

khôngphảikhôngmuốn quay về, mà làkhôngcó cách nào trở về.

Có mấy lần tặng đồ dùng vào vùng núi, lúcđiqua cũng chỉ nhìn từ xa xa.

Tình cảm tốt lắm.

Tường Xuyên đổ mì vào trong tô,đãđặc vô cùng,anhcũngkhôngđể ý, hỏi:" Emthìsao?"

Tần Đường nhoén cười:" Em cómộtem trai,nhỏhơn em bốn tuổi,đangdu học ở nước ngoài, nó gọi là Tần Được."

Tường Xuyênói:" Tốt quá rồi."

Tường Xuyên bưng mìđi, Tần Đường liếc nhìn:" Vẫn đặc vậy."

"khôngghè gì."

Hai người giải quyết xong cơm trưa, thời gianđãlà buổi chiều.

Tần Đường vui mìnhtênghế sofa phanỏ, Tường Xuyên mở ti vi chocô,trênti vi chiếu cái gìcôkhônghứng thú cho lắm, Tường Xuyên ngồi xuống cạnhcô,côngả đầu lên vaianh, khẽ hỏi:" Vụ án kết thúc,anhcó thể quay vềkhông?"

Tường Xuyên cúi đầu nhìncô," Ừm."

Tần Đườngnóimộtcách tự nhiên:" Vậy em về cùnganh."

Tưởng Xuyên ngậy người, Tần Đường ngẩng đầu nhìn anh, hỏi: "không muốn hả?"

Sao có thể không muốn chứ.

Tưởng Xuyên nắm cằm cô, cúi đầu hôn lên môi cô nồng nàn, giọng nói mơ hồ: "Vui chết được."

Tần Đường ôm lấy cổ anh, ngửa đầu phối hợp với nụ hôn của anh.

Một lúc lâu, Tưởng Xuyên ôm người lên, đi vào phòng ngủ.

Tần Đường ôm chặt cổ anh.

Tưởng Xuyên cúi đầu, đôi mắt sâu thẳm nhìn đắm đắm gương mặt cô.

Cả đời này của anh.....

Toàn bộ nhiệt huyết đều muốn tiêu hao trên người cô.

.....

Sớm tối Tần Đường tỉnh lại, Tưởng Xuyên đã không ở bên nữa.

Tần Đường bò xuống giường đưa phòng khách, nhìn thấy một tờ giấy trên bàn, anh có việc đã đưa ngoài, kê cô đặt đồ ăn bên ngoài.

Cô quay về phòng lấy điện thoại di động, nghĩ nghĩ, vẫn là quên đi.

Tần Đường đặt phần ăn bên ngoài.

Trong thời gian chờ bên ngoài giao, điện thoại di động vang lên.

Liếc nhìn, vậy mà lại là Lộ Toa.

Tần Đường nhíu mày, cô ta không phải đã trốn chạy sao? Sao có thể gọi điện thoại cho cô được?

Tần Đường không do dự, lập tức bắt máy, giọng điệu bình tĩnh: "Lộ Toa."

Lộ Toa im lặng vài giây, đột nhiên cười lạnh: "Tần Đường, hiện giờ có phải cô rất đặc ý không?"

"Tôi đặc ý cái gì?" Tần Đường nhàn nhạt hỏi.

"Đặc ý khi tôi bị cảnh sát truy đuổi, tôi có thể thấy rằng cô ghét tôi, thậm chí coi thường tôi." Thanh âm Lộ Toan lạnh lùng, "Nhưng cô không nên đặc ý, không dễ dàng bắt được tôi như vậy đâu."

Tần Đường bình tĩnh nói: "Tôi không thích cô, chứ không có coi thường cô, đường là do tự mình chọn, cuối cùng cô vẫn phải trả giá thôi."

Lộ Toa bật cười: "cô gây thơ quá rồi đó."

Nét mặt Tần Đường không thay đổi, "Là cô quá gây thơ thôi."

Lộ Toa hừ lạnh: "Người đàn ông Tưởng Xuyên này, cô có muốn cũng đừng hòng."

nói xong câu đó, điện thoại bị cắt đứt.

Tần Đường ngây ra nhìn điện thoại di động một lúc, rồi lập tức nhấn số điện thoại của Tưởng Xuyên, tắt máy.

cô hơi hoảng hốt, sau đó lại bình tĩnh ngay, gọi điện thoại cho Tào Thịnh, lần này điện thoại được kết nối ngay lập tức, Tần Đường hỏi hấp tấp: "Tưởng Xuyên đâu?"

Tào Thịnh nói: "Làm nhiệm vụ rồi."

Tần Đường cuống lên: "đi đâu thế?"

"Cái này không thể nói."

".....Còn ở Tây An không?"

"Còn."

Tần Đường cắn môi, "Điện thoại của anh ấy không gọi được."

Tào Thịnh im lặng mấy giây, nói: "Vụ án đã có manh mối rồi, cô đừng lo lắng, đêm nay cậu ấy sẽ quay về."

Tần Đường buông lỏng khớp hàm, môi trắng bệch, "Tôi biết rồi."

Tần Đường nói: "Lộ Toa đã gọi điện thoại cho, anh thử xem có trợ giúp gì cho các anh không?"

Tào Thịnh nghe xong còn nói vậy, lập tức kêu người đi tra xét bản ghi âm cuộc điện thoại của Lộ Toa.

Tần Đường ngắt điện thoại, ngồi gần người trước bàn ăn, tay siết chặt điện thoại di động, cô biết vụ án đã đi đến giai đoạn cuối cùng, trước kia Tưởng Xuyên nằm vùng bên cạnh Triệu Kiền Hòa, nếu thân phận của anh bị bại lộ, bất luận là Triệu Kiền Hòa hay Khương Khôn, cũng sẽ không bỏ qua cho anh.

hiện giờ Tưởng Xuyên đang ở vào hoàn cảnh nguy hiểm nhất.

một người đàn ông như thế, cho dù biết rõ nguy hiểm, vẫn không hề lùi bước.

Chợt có người gõ cửa, Tần Đường đột nhiên run lên, rất nhanh trấn tĩnh lại, cô đi đến phía sau cửa, hỏi: "Ai?"

" Đồ ăn cô đặt bên ngoài đến đây."

Tần Đường híp mắt nhìn qua lỗ quan sát trên cánh cửa, quả thật là giao đồ bên ngoài, cô mở cửa ra, nhận lấy đồ ăn.

Ngoài cửa có cảnh sát vừa tan tầm, mặc đồ đồng phục, chính trực canhtuấn.

Tần Đường hơi ngẩn ngơ, cô còn chưa trông thấy bộ dạng Tưởng Xuyên mặc đồng phục bao giờ, chắc chắn rất đẹp.

Viên cảnh sát đi qua cửa nhìn tới, có chút kinh ngạc: " A, phòng này đã có người ở rồi sao?"

Tần Đường lãnh đạm gật đầu, đóng cửa lại.

" Phòng này bỏ trống trống nhiều năm lắm rồi đó, lần đầu tiên nhìn thấy có người ở, lại là một cô gái, có phải là....."

" Phòng này không phải đã bán hay sao?"

" không biết nữa, rất nhiều năm chưa gặp qua."

.....

Bỗng dưng Tần Đường khổ sở thay cho Tưởng Xuyên.

Nhiều năm như vậy, nhà không về, phòng cũng không ở.

Nhiều năm như vậy, anh có cảm thấy cô độc không?

.....

Tưởng Xuyên và một cảnh sát mặc thường phục khác bước ra từ phiên giao dịch mới nhất của Tập đoàn Khôn Luân, trong túi quần nhét một đồng tài liệu.

Bên ngoài có điểm tiếp ứng.

Lần này hành động hết sức thuận lợi.

Lúc anh trở về rất thận trọng, xác định không có người theo dõi mới qua đường quốc lộ, đi về cổng lớn khu chung cư.

Ngay chỗ ngoặt cổng lớn khu chung cư, một bóng đen lén lút đột nhiên lóe lên trong góc.

Ánh mắt Trương Xuyên lạnh xuống, nhanh chóng đuổi theo sau.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 65

Edit: Michellevn

Tên kia chạy rất nhanh nhưng cũng không nhanh bằng Tưởng Xuyên.

Từ phía sau Tưởng Xuyên túm lấy cổ áo hắn ta, mạnh mẽ quăng ra sau, tên kia lao đảo mấy bước, suýt nữa thì ngã sấp xuống, để lộ ra con dao gọt hoa quả từ trong tay áo, đâm về phía Tưởng Xuyên, Tưởng Xuyên nghiêng người tránh thoát, giữ chặt cổ tay hắn ta, vận mạnh một cái, tiếng "Rắc" vang lên, thanh âm gây xương cánh tay.

Tên kia kêu lên thảm thiết: "Ah....."

Tưởng Xuyên túm cả hai cánh tay của hắn ta bẻ ngoặt ra sau, tên kia vùng vẫy không được, Tưởng Xuyên lạnh giọng hỏi: "Mày là ai?"

Ngõ hẻm tối, khuôn mặt tên kia vận vẹo, không nhìn rõ diện mạo, đôi mắt lại âm u nhìn Tưởng Xuyên trừng trừng.

Tưởng Xuyên áp người đưa đến dưới ánh đèn đường, trông thấy rõ dáng vẻ của hắn ta, tóc hắn đã dài ra rất nhiều, đã gần không gít, Tưởng Xuyên nheo mắt: "Là mày."

Tên ăn cướp ở thị trấn Du Lâm.

Lần trước ở khách sạn, Tần Đường đã nói hình như có trông thấy hắn.

Tưởng Xuyên lạnh lùng nhìn hắn ta, trầm giọng hỏi: "Mày là người của ai? Khương Khôn, hay là Triệu Kiên Hòa?"

"Đừng nói Triệu Kiền Hòa với tao!" Nét mặt tên kia càng vặn vẹo hơn, rống lên điên cuồng, "Tao muốn giết nó, và giết cả mày nữa!"

"Vì sao muốn giết tao?" Tưởng Xuyên bình tĩnh hỏi.

"Mày là tên lừa đảo! Nếu không phải mày! Vợ tao cũng sẽ không chết!" Tên đàn ông nghiêng răng hung ác, ánh mắt tựa như lưỡi dao, "Mày và Triệu Kiền Hòa đều không phải người tốt gì! Triệu Kiền Hòa lợi dụng quỹ từ thiện để lừa đảo, mày là đồng lõa! Tao phải giết chúng mày!"

Trí nhớ Tưởng Xuyên thời gian qua không tệ, lục lọi trong đầu một phen, vẫn không thể nhớ ra người này là ai.

"Rốt cuộc mày là ai? nói rõ ràng đi."

"Tao phải giết chúng mày! "

"Tao phải giết chúng mày! "

"Mà và Triệu Kiền Hòa đều là quân lừa đảo! Tao muốn giết chúng mày!"

.....

Tên này không chi nói gì cả, đã rơi vào trạng thái không bình thường, lập đi lập lại mấy câu này, Tưởng Xuyên hỏi không ra nguyên do, gọi điện thoại cho Tào Thịnh.

Nhanh sau đó, Tào Thịnh đưa mấy mấy người trẻ tuổi mặc y phục cảnh sát tới, anh ta nhìn Tưởng Xuyên: "Xảy ra chuyện gì?"

Tưởng Xuyên giao người ra, tên này lập tức bị tra tay vào còng, "Trước kia vô tình gặp cướp ở Du Lâm, thời gian này vẫn luôn theo dõi tôi." anh dừng lại một chút, sửa lại, "không phải, là theo dõi Tần Đường."

Suy nghĩ cẩn thận, chỉ khi Tần Đường xuất hiện, hãnta mớihiệnra.

Tào Thịnh nhíu mày: "khôngthể chứ, người của tôi vẫnâmthầmđitheo Tần Đường, nếu có người theo dõi, mấy người bọn họkhôngthểkhôngpháthiện."

Tên kiađãbị áp giải lên xe, xuyên qua kính xe, nhìn Tưởng Xuyênmộtcáchâmu.

Tưởng Xuyên lấy bao thuốc rút ra hai điếu, đưa Tào Thịnhmộtdiếu, châm thuốc, rít hai hơi, khói thuốc lượn lờ, chống lại ánh mắt tràn ngập thù hận của tên kia," Giờanhtra xét xem thế nào,hãnta đối với tôi và Triệu Kiên Hòa hận thấu xương,anhtra tênanhchút coi, tôi ngẫm nghĩ có phải có chỗ nào xảy ra sơ suấtkhông."

Tào Thịnh cũng quay đầu lại liếc nhìn, " Được, Trở về tôiditramộтчút."

.....

Tưởng Xuyên về đến nhà, Tần Đường ôm đầu gối ngồitrênghế sofa, ti viđangmở.

Vừa nhìn thấyanh, ánh mắt liền sáng lên.

Tưởng Xuyênđitới, sờ sờ mắt cá chân và bàn chân mướt mà củacô, lạnh hết rồi.

anhôm người đặt lêntrêndù, Tần Đường ôm cổanh, khẽ hỏi:" Sao giờanhmới về?"

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìncô:" Đờianhlâu rồi hả?"

" Ừm."côgật đầu," Điện thoại củanhgọikhôngđược."

Tường Xuyên lấy điện thoại di động ta, trước đó để chế độ im lặng, cũng không biết đã hết pin lúc nào, anh đặt di động xuống, " Xin lỗi em, anh không chú ý."

Tần Đường lắc đầu: "không có gì, anh về là tốt rồi."

" Khiến em lo lắng rồi."

Tần Đường ngẩng đầu nhìn anh, bình tĩnh nói: "Về sau, anh đi làm nhiệm vụ có thể nói thẳng cho em biết được không? Em không hỏi anh đi làm nhiệm vụ gì, nhưng không nên lừa gạt giấu giếm em."

Tường Xuyên nhìn cô, môi mím chặt lại.

Ánh mắt Tần Đường long lanh trong suốt, nhìn tận đáy lòng anh.

Ánh mắt cô vẫn luôn như vậy, có thể làm người ta rung động, cũng có thể khiến người ta không chịu nổi.

" Được." Tường Xuyên đáp ứng cô.

" Em không yếu đuối như anh nghĩ." Tần Đường ghé đầu lại, kề sát cổ anh, môi dán lên tai anh, " Em tin anh, sau khi anh nói cho em biết anh đi làm nhiệm vụ, em có thể cầu nguyện cho anh."

Trái tim Tường Xuyên tựa như miếng bọt biển ngấm trong nước, mềm mại, ẩm ướt, nặng nề.

anh hôn lên môi cô, giọng nói khàn khàn: " Được, anh đáp ứng em."

"anh không nói cho em biết, em sẽ càng sợ hãi hơn." Nét mặt cô dao động, nhìn anh nói.

Tường Xuyên nắm cằm cô, cúi đầu sát lại, " Ừm."

Tần Đường nhìn anh, ngửa mặt, hôn lên môi anh.

.....

Sáng sớm hôm sau, Tưởng Xuyên nhận được điện thoại của Tào Thịnh.

anh mặc quần áo cực nhanh, nói với Tần Đường còn đang ngủ mình trong chăn, "anh phải ra ngoài một chuyến."

Tần Đường ngồi dậy, xốc chăn lên, khom người nhặt áo ngực trên sàn nhà, ngón tay nhanh chóng vòng ra cài móc áo, chỉ mặc nội y đối trước mặt anh, cả cơ thể với làn da tuyết trắng lướt qua mắt anh, ánh mắt Tưởng Xuyên tối sầm lại.

Tần Đường mở va ly hành lý, lấy ra một bộ quần áo, nhanh chóng mặc vào.

không đến một phút đồng hồ, cô đã mặc xong quần áo, đứng trước mặt anh, ngón tay cào cào tóc, nhìn anh: "Em đi với anh."

Tưởng Xuyên nhìn cô chăm chú mấy giây, nói: "Được."

Hai người chen chúc trong phòng vệ sinh cùng nhau đánh răng rửa mặt, rất nhanh sửa soạn xong.

sau khi lên xe, Tưởng Xuyên nói một chút tình huống với cô: "Tôi qua an ninh được một người, là tên cướp tình cờ gặp được ở Du Lâm, anh đoàn trong thời gian này hẳn ta vẫn luôn theo dõi em, em ở Bắc Kinh có từng phát hiện không?"

Tên tội phạm cướp bóc?

Tần Đường kinh ngạc vô cùng: "không có."

Về đêm này cô rất chắc chắn, đối với phương diện này cô hay bén vô cùng, nếu không lần trước cũng sẽ không phát hiện tên cướp kia vẫn luôn âm thầm nhìn cô chăm chăm, lúc ấy không xác định, chỉ là cảm thấy hình như mà thôi, không ngờ thật là hãnta.

"hãnta theo dõi em làm gì?"

Tưởng Xuyên liếm răng cửa, nheo mắt lại nói: "hãnta đánh không lại anh, cũng không có biện pháp với anh, chắc là muốn ra tay từ phía em, dùng em uy hiếp anh."

Đối phó một người phụ nữ sẽ đơn giản dễ dàng hơn rất nhiều.

Huống chi, Tần Đường, người phụ nữ này đối với anh mà nói, đều quan trọng hơn so với bất cứ thứ gì.

Tần Đường nhìn anh: "anh với hãnta có ân oán gì sao?"

Tưởng Xuyên đáp: "Cụ thể thì vẫn chưa biết, đợi lát nữa thì biết thôi."

Tần Đường liền không hỏi nữa.

Địa điểm Tào Thịnh hẹn gặp rất gần, trong sân của một ngôi nhà gỗ nhỏ, cách đồn cảnh sát không xa, tên kia bị nhốt trong xe.

Tưởng Xuyên và Tần Đường xuống xe.

Tào Thịnh vẫy tay, ý bảo hai người họ lên xe.

Tưởng Xuyên và Tần Đường lên xe, tay tên kia bị khóa còng, không thể động đậy, trải qua một đêm thăm vấn, người đã chịu tù so với hôm qua, quầng mắt thâm đen nặng nề, nhìn thấy Tưởng Xuyên vẫn cứ giả vờ một chút, muốn bỏ nhào lên đánh người, hoàn toàn không để ý vết thương trên tay.

Tần Đường nhíu mày, Tưởng Xuyên nhất thời nắm lấy tay cô, trấn an cô.

Tào Thịnh ngồi bên cạnh, đóng cửa lại, nói: "hãnta gọi là Đỗ Nguyên, hai mươi chín tuổi, người huyện Giai thị trấn Du Lâm, năm năm trước vợ chết, vì bệnh bạch cầu. Sáu năm trước, hãntêntrên mạng xin quỹ từ thiện viện trợ, hi vọng có người hảo tâm có thể giúp đỡ một phen, quyên góp cho tiền thuốc men đắt đỏ.

Vừa nghe cái tên này, Tưởng Xuyên liền nhớ ra ngay.

Tào Thịnh nhìn nét mặt của anh, nhướn mày hỏi: " Nhớ ra rồi hả?"

Tưởng Xuyên xiết chặt bật lửa trong tay, " Ừm."

Năm Đỗ Nguyên xin viện trợ là Triệu Kiên Hòa đang thành lập quỹ từ thiện dùng để rửa tiền, món tiền đó nó lớn không lớn, nhỏ không nhỏ, quyên gom lại tổng cộng được mấy chục vạn, so với số liệu giao dịch đen khổng lồ, nó chỉ được xem là một món tiền rất nhỏ, thậm chí không được cảnh sát và đám người Triệu Kiên Hòa để vào trong mắt.

Loại từ thiện lừa dối này, Triệu Kiên Hòa trải qua không ít.

Về sau Triệu Kiên Hòa bị tóm vào tù, thuộc hạ có mấy tên chạy thoát, không ít những số tiền trong số quyên góp này đã bị cuỗm đi.

Đỗ Nguyên xin viện trợ được quyên góp mấy chục vạn, chính thức đến tay Đỗ Nguyên chỉ có ba vạn đồng, khi đó Đỗ Nguyên không hiểu những việc này, cho rằng thật sự chỉ có ba vạn.

Ba vạn đồng không đủ để chi trả cho ca phẫu thuật đắt tiền và hóa trị, qua một thời gian, cơ thể vợ hãnta càng ngày càng kém, không có tiền thuốc men, bệnh viện không tiếp nhận, hãnta chỉ có thể mang vợ về nhà, sống qua ngày.

Thời điểm hãnta chuẩn bị xin viện trợ lần nữa, quỹ từ thiện của Triệu Kiên Hòa đã sụp đổ, Triệu Kiên Hòa vào tù.

Cũng không biết Đỗ Nguyên nghe tin nói, hãnta nói vốn quyền góp tiền thuốc men cho vợ hãnta, lại bị Triệu Kiên Hòa và Tưởng Xuyên nuốt trọn toàn bộ.

Đỗ Nguyên bị lừa đã đến đồn cảnh sát địa phương để báo cáo.

Lúc ấy Tưởng Xuyên và Lâm Hảo mới xảy ra chuyện, Lâm Hạo đã chết, ăn nhầm viện, hơn nữa bên Tần Đường bị thương bốn người, manh mối vụ án bị cắt đứt toàn bộ.

Chuyện của Đỗ Nguyên bị cảnh sát gác lại.

Sau đó, vợ Đỗ Nguyên bất hạnh qua đời.

Đỗ Nguyên đổ tất cả tội lỗi lên người Triệu Kiên Hòa và Tưởng Xuyên, Triệu Kiên Hòa vào tù, hãnta không làm thế nào được, Tưởng Xuyên ở đâu, hãnta cũng không biết.

Lần đó ở Du Lô, vô tình trông thấy Triệu Kiên Hòa bắt cóc Tần Đường, Triệu Kiên Hòa hỏi Tưởng Xuyên: " Đây là phụ nữ của mày?"

Những lời này đến tai Đỗ Nguyên đang nấp ở chỗ tối.

.....

Tưởng Xuyên nhìn Đỗ Nguyên, " Vì thế, anh vẫn luôn theo dõi Tần Đường, muốn ra tay với cô ấy, lấy việc này uy hiếp tôi."

Đỗ Nguyên hung hăng trừng anh, cũng không nhìn Tần Đường.

Tần Đường nghe xong chuyện, xúc động nhiều hơn, vụ án gian lận phúc lợi thế này vẫn còn ít sao? Bao nhiêu số tiền chân chính để chữa bệnh

cứu mạng con người đã bị làm mất thế này.

rõ ràng là một sinh mệnh, cứ như vậy mà mất đi.

Tần Đường ngẫm nghĩ, hỏi: "anh có rất nhiều cơ hội, tại sao không ra tay?"

Đỗ Nguyên cúi đầu, không nhìn cô.

Tưởng Xuyên dựa người ra sau, châm thuốc, khẽ hít một hơi, sắc mặt trầm tĩnh lạnh lùng nhìn hãnta.

Tần Đường quay đầu nhìn Tưởng Xuyên, chậm rãi xoay lại, nói: "Món tiền kia của anh, không phải Tưởng Xuyên lấy, một phen tiền anh ấy cũng chưa từng nhận, Triệu Kiền Hòa mới là kẻ xấu, nếu không phải Tưởng Xuyên, hãnta vẫn sẽ tiếp tục lừa gạt nhiều người hơn nữa cần trợ giúp giống như anh vậy.

Sắc mặt Đỗ Nguyên đã bình tĩnh rất nhiều, đột nhiên ngừng đầu nhìn cô, qua hồi lâu, mới mở miệng: "Tôi biết cô là cô gái tốt, cô quen góp cho vùng núi rất nhiều tiền, tôi đã nhìn thấy trên tivi, đáng vẻ cô xinh đẹp, tâm tính tốt, còn đi vùng núi nghèo khó chụp ảnh cho bọn nhỏ, làm tuyên truyền cho bọn nó, tìm nhà tài trợ....." hãnta ngừng một chút, nhìn về phía Tưởng Xuyên, "nói chung, cô rất tốt, anh ta không xứng với cô, tôi sẽ không làm hại cô."

"anh ấy xứng với tôi."

Tần Đường hếch cằm lên, kiêu ngạo tựa như chim khổng tước, lãnh đạm tuyên bố: "Chỉ có anh ấy xứng với tôi."

Tưởng Xuyên cắn thuốc, bỗng dừng đầu lại nhìn cô, khóe môi nhàn nhạt cong lên.

Đỗ Nguyên ngậy người nhìn cô.

Tần Đường thản nhiên đối diện tầm nhìnanhta, hồilâu, Đỗ Nguyên cúi đầu,khôngghé răng thêm nữa, cũngkhôngnhìn Tường Xuyên trừng trừng thêm nữa.

Tào Thịnh nắm năm tay, đặt bên miệng khụ khụ hai tiếng:" Này nữa, thời gian này Đỗ Nguyên vẫn luôn theo dõi Triệu Kiền Hòa,anhta biết hang ổ mới nhất của Triệu Kiền Hòa, chính là chỗđãgặp Khương Khôn."

Thân phận Đỗ Nguyênkhôngrõràng, bình thườngkhôngchú trọng bề ngoài, thi thoảng có hơi điên điên, Triệu Kiền Hoàkhôngcó gì cảnh giác vớianhta, có điều, bên người Triệu Kiền Hòa có thuộc hạ,anhtakhôngdám ra tay, chỉ có thể kiềm nénđitheo dõianhta, tìm cơ hội ra tay.

thậtbất ngờ, lại pháthiệnrà điểm trúãncủa Triệu Kiền Hòa và Khương Khôn.

Tường Xuyên ngẩng đầu, nhìn Đỗ Nguyên.

Đỗ Nguyên hừ lạnh:" Biết tao cũngsẽkhôngnói cho chúng mày."

Tào Thịnh nhíu mày, Tường Xuyên mím chặt môi.

Tối qua Tào Thịnh thăm vãnhãtamộtdêm,hãnta cũngkhôngchịunói, lúc này cũng hết sức bó tay:" Vừa đấm vừa xoa,hãncũngkhôngchịunói, cũngkhôngbiết vì sao."

Tần Đường nhìn Đỗ Nguyên, hỏi:"anhkhôngphải có mối thù với Triệu Kiền Hòa sao?anhnóiràđi, bọn họ mới có thể phải nhận hình phạt mà họ đáng phải chịu ".

Đỗ Nguyên ngoan cố, vẫkhôngchịunói gì.

Nhất thời mấy ngườikhôngcó biện pháp.

Tần Đường nghĩ nghĩ,nói:" Emnóichuyệnmộrchút vớianhta."

Tưởng Xuyên nhìn cô, Tần Đường gật gật đầu với anh.

Tưởng Xuyên xác định Đỗ Nguyên thật sự bị còng tay, không thể làm hại đến cô, mới xuống xe.

.....

Tưởng Xuyên và Tào Thịnh đứng sát nhau trong sân hút thuốc, ánh mắt vẫn luôn chăm chú nhìn trong xe, Tào Thịnh nói: "Những tài liệu tối qua cậu tìm ra, cũng đủ khiến cho Khương Khôn cả đời ăn cơm tù, đã vậy còn buôn ma túy, lần này hẳn ta chết chắc rồi.

" Buôn ma túy, có chứng cứ rồi sao?"

" Bên kia đã có manh mối rồi, nhanh thôi."

Nét mặt Tưởng Xuyên không thể hiện gì, " Vậy chờ hành động thôi, đừng để hẳn ta chạy thoát."

Tào Thịnh liếc anh, khẽ cười: " Lần này hẳn muốn trốn cũng trốn không thoát đâu, hộ chiếu bị hạn chế, xuất cảnh bị hạn chế, hẳn trốn không thoát khỏi Trung Quốc, lực lượng cảnh sát đã tỏa khắp nơi, chỉ cần hẳn không xuất ngoại, thì có biện pháp tóm được người."

Nét mặt Tưởng Xuyên giãn ra, nở nụ cười hết sức đậm nhạt.

Chờ trong chốc lát.

Tần Đường mở cửa xe ra, từ trên xe bước xuống.

Tưởng Xuyên đưa tay ra với cô, Tần Đường nắm tay anh, bước lên từng bậc thềm, ngẩng đầu nhìn anh nở nụ cười: " Em nói chuyện với anh ta xong rồi, anh ta nói đồng ý đưa cácanh đến đó."

Tưởng Xuyên bóp bóp tay cô, nói: " Làm tốt lắm."

Tào Thịnh có chút tò mò, hỏi: "cô nói với hãнта thế nào?"

Tần Đường đứng cạnh Tưởng Xuyên, nhàn nhạt nói: "Tôi cùng anh ta nói chuyện về vợ anh ta, anh ta rất yêu vợ, anh ta nói vợ anh ta là một người vô cùng lương thiện, bản chất Đỗ Nguyên cũng lương thiện lắm, nơi mềm mại nhất trong trái tim anh ta là vợ, nếu vợ anh ta còn sống, nhất định ủng hộ anh ta trợ giúp cảnh sát bắt giữ Triệu Kiên Hòa."

Bốn năm trước, cha mẹ cô lo lắng cô không chịu đựng nổi nữa, đã mời bác sĩ tâm lý trị liệu cho cô.

Tần Đường không cự tuyệt.

Những người như Đỗ Nguyên, Tần Đường ít nhiều biết phải đối phó thế nào.

Bỗng dưng Tưởng Xuyên cúi đầu nhìn cô, Tần Đường cảm nhận được, ngẩng đầu nhìn anh.

Giây tiếp theo, cô liền biết anh đang nghĩ cái gì rồi.

Tào Thịnh đang phấn khích, " Lần này tốt rồi, tìm được hang ổ của Triệu Kiên Hòa và Khương Khôn, thì bọn chúng muốn trốn cũng trốn không thoát nữa rồi."

anh ta nhìn Tưởng Xuyên, " Tôi đi trước đây."

Tưởng Xuyên nói: " Ờ."

Tào Thịnh mang Đỗ Nguyên đi.

Trong sân chỉ còn lại hai người họ.

Tưởng Xuyên ôm thắt lưng cô, cúi đầu nhìn cô, giọng nói rất thấp: "anh ở vị trí nào trong lòng em?"

Tần Đường ngửa đầu, hỏi lại: "Vậy em thì sao?"

Tường Xuyên nắm tay cô, chỉ vào lồng ngực, "Nơi này, toàn bộ."

Tần Đường nhoẻn cười.

"Cười cái gì?"

"Tâm trạng tốt, thì muốn cười thôi."

Tường Xuyên siết chặt vòng tay, ôm cô thật chặt: "không nghĩ trả lời anh hả?"

Ánh mặt trời buổi sáng chiếu lên mặt cô, trắng nõn trong suốt, đôi mắt cô đen láy, cô nhón chân hôn lên môi anh.

Tần Đường chạm mũi chân xuống, nhìn anh nói: "Kết thúc vụ án, em sẽ nói cho anh biết."

Giữ lại một nỗi nhớ mong.

Để anh có thêm một phần mong chờ.

.....

một đồng hồ độn trong phòng làm việc xa hoa.

Khương Khôn tung chân đá văng các mảnh vỡ bình hoa trên sàn, anh nhìn đồng hồ độn này một lượt, Triệu Phong đứng ở bên cửa, thấp giọng hỏi: "anh Khôn, giờ làm thế nào? Chúng ta có nên rút lui hay không?"

Khương Khôn nhìn bảng hiệu trên tường.

Côn Lôn Thái Sơn.

Hết thấy dã tâm của anh, toàn bộ đều nằm trong bộ chữ này.

Giờ đây, hết thảy mọi thứ đều sẽ không đảm bảo nữa.

Sao mà hã có thể cam tâm?

Triệu Phong nhìn hã, nói: "anh Khôn, nếu không đi thì sẽ không kịp nữa đâu, cùng lắm thì, chúng ta đợi thời trở lại, Phàn lão đại lúc nào cũng chờ chúng ta."

Phàn lão đại là ông trùm tập đoàn buôn ma túy, cũng là mục tiêu cuối cùng của cảnh sát chống ma túy lần này.

Khương Khôn cười lạnh một tiếng, hung tợn nhìn Triệu Phong, "Triệu Phong, mày theo tao bao nhiêu năm rồi?"

"Hơn sáu năm." Triệu Phong đáp đúng mực.

Khương Khôn hừ lạnh: "Vây mày còn không đủ hiểu về tao sao, cũng không hiểu hết Phàn Dịch, loại tình huống này của tao, ngoại trừ chia nửa gia sản cho hã, bằng không anh ta sẽ không ra tay, mày có nghĩ tao sẵn sàng dâng cho anh ta tài sản tích lũy nhiều năm qua không?"

"Núi xanh còn đó, sợ gì không củi đốt." Triệu Phong nói, "Chỉ cần anh Khôn người vẫn ở, thì lo gì không kiếm được tiền chứ? Chỉ là vấn đề thời gian, nhẫn nại một chút cho qua, nỗi nhục này, về sau sẽ đòi lại cảnh sát."

Triệu Phong nói tiếp: "Triệu Kiên Hòa cũng đã hợp tác cùng Phàn lão đại rồi, nếu là anh, Phàn lão đại sẽ chào đón hơn nữa."

Khương Khôn nhìn kỹ Triệu Phong, vượt nhẫn nhọc trên ngón cái, dựa vào ghế sofa, cười khẽ ra tiếng: "Mày nói rất đúng, giữ lại được mạng, làm cái gì cũng được."

hã lấy điện thoại di động ra, xoay một vòng, gọi một cuộc điện thoại.

Triệu Phong đứng bên cạnh.

" Tặng cho anh hai phần ba gia sản của tôi, anh chỉ viện tôi.

" Được, cái này đương nhiên không thành vấn đề." Phan Dịch cười to.

Khương Khôn híp mắt lại, nói: " Tôi có một yêu cầu."

" Cái gì?"

" Giết Triệu Kiên Hòa đi."

" Vì sao chứ? Giờ cậu ta vẫn có ích với tôi."

" Có tôi thì không có hắn, có hắn thì không có tôi, anh nhất định phải chọn một cái."

Bên kia im lặng trong chốc lát, nói: " Cậu chờ đi."

Sau vài phút.

Vang lên một tiếng súng.

" Đoàng -----"

Phan Dịch nói: " Người đã chết rồi."

Khương Khôn thỏa mãn cười cười, nói: " Đêm nay anh đưa người đến tiếp ứng tôi, tôi sẽ mang tiền theo."

" Thành giao (OK)."

Cúp điện thoại, Khương Khôn đứng lên, nhìn Triệu Phong, " Chẩn bị chuẩn bị, chúng ta nên đi rồi."

Nếu không đi, không còn kịp nữa.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 66

Edit: Michellevn

Tường Xuyên đưa Tần Đường đi Nghĩa Trạm một chuyến, Hắc Hồ vẫn đang ở nơi đó, vừa nhìn thấy hai người thì hết sức phấn khích bổ nhào đến, Tần Đường thích Hắc Hồ, khom người sờ sờ đầu nó, nó liền mấy câu: "Hắc Hồ lớn nhiều hơn rồi, chắc là đã nặng hơn lần trước."

A Khởi và Tiểu Thành đứng bên cạnh, nhìn cô cười tủm tỉm, A Khởi thấy cô rất vui vẻ, nói: "Chị Tần Đường, vậy mà chị đã trở lại."

Tiểu Thành cười hi hi: "Chị Tần Đường chị không biết đó thôi, lúc chị không ở đây anh Tường cũng không trở về."

Thời gian này quả thật Tường Xuyên không ở Nghĩa Trạm, thứ nhất là có nhiệm vụ, hai là lo ngại ảnh hưởng Nghĩa Trạm, cho dù ở Tây An cũng không quay về Nghĩa Trạm, hiện giờ đám người Khương Khôn đang bận tìm đường đào thoát, tranh thủ nhàn rỗi, anh mới đưa Tần Đường trở về.

Tần Đường nhìn bọn họ, nở nụ cười: "Có thời gian, tôi sẽ lại đến."

A Khởi nói: "Chị Tần Đường, em cảm thấy làn da chị lại trắng nữa rồi."

Tần Đường cười: "Vậy sao?"

"Dạ dạ."

Chị Quế nghe tiếng, đi từ phòng khách ra, chị ấy đang chuẩn bị đi chợ mua đồ ăn chiều, nhìn thấy Tần Đường thì rất vui vẻ: "Tần Đường, tối nay ở lại ăn cơm chứ?"

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìn cô, Tần Đường nghĩ nghĩ, nói: "Lần sau đi ạ, tối nay còn có việc."

Tiểu Thành hỏi: "Vậy lần này chị nán lại được bao lâu ạ?"

"Giờ vẫn còn chưa biết."

Tiểu Thành suy tính, vậy chắc là không đi nhanh vậy đâu.

A Khởi và chị Quế đi mua đồ ăn.

Tần Đường và Tưởng Xuyên lên lầu, cô hỏi: "Gần đây không có người đến Nghĩa Trạm sao?"

Tưởng Xuyên nói: "Có, nhưng anh không ở đây, thương lượng với Lữ an rồi, thời gian này Nghĩa Trạm không nhận người ngoài."

"Ồ."

"Không muốn ăn cơm ở đây sao?"

Tần Đường đứng cao hơn anh một bậc cầu thang, tầm mắt ngang bằng anh, nhìn anh: "Anh biết nấu cơm mà, không phải sao?"

Tưởng Xuyên cười: "Muốn để anh nấu cho em ăn à?"

cô gật đầu.

Tưởng Xuyên hỏi: "Em biết nấu cơm không?"

Tần Đường đáp: "Em biết chiên bò bít tết, làm salad, nấu mì ăn liền."

Tưởng Xuyên nhượng mày, đúng như dự đoán.

Tần Đường vịn vai anh, nói: "Lần sau anh đến Bắc Kinh, em làm bò bít tết cho anh." "

"Được."

Tần Đường xoay người bước tiếp lên lầu, Tưởng Xuyên chăm chú nhìn bóng lưng cô, khẽ nở nụ cười, đi lên trước giữ chặt tay cô.

Tần Đường cong ngón tay, túm chặt ngón tay cái của anh.

Năm giờ, Lữ An đã trở lại.

Tưởng Xuyên đứng trên hiên tầng hai, nhìn thấy một cô gái từ trên xe bước xuống.

Lữ An nói: "Một mình em chạy về bên này làm gì?"

Tiểu Bạch cười tủm tỉm đáp: "Em đi chơi cùng bạn, không xa nơi này mấy, thì muốn qua đây xem một chút, em nhớ mọi người đó."

Lữ An hừ nhẹ: "Em là đến ăn chực chứ gì?"

Tiểu Bạch: "Đúng vậy đúng vậy....."

"Vậy tối nay về kiểu gì?"

"Em có thể ngủ cùng A Khởi, dù sao ngày mai cuối tuần."

Lữ An đang định nói thêm gì đó, ánh mắt lướt qua, dừng lại một chỗ, nhìn phía Tưởng Xuyên đang dựa lan can hút thuốc.

Tần Đường đẩy cửa phòng ra, hỏi: "Chúng ta nên đi rồi chứ?"

Tưởng Xuyên rút hơi thuốc cuối cùng, quay đầu nhìn cô, dập tắt thuốc, nói: "Ừ, anh nói chút chuyện với Lữ An, đợi một lát chúng ta sẽ đi về."

Hai người xuống lầu.

Lữ An nhìn hai người họ, cười: "Hai người hôm nay rảnh rang vậy?"

Tần Đường gật đầu, tay Tưởng Xuyên đút trong túi, đi vài bước, Lữ An biết anh có chuyện muốn nói, liền cất bước theo sau.

Đi đến ngoài sân.

Tưởng Xuyên quay đầu lại: "Đêm nay có thể tôi phải đi, đến lúc đó Tần Đường tới Nghĩa Trạm, cậu giúp đỡ trông nom một chút."

Lữ An im lặng vài giây, "Lần này nguy hiểm sao?"

"Ừ."

Lữ An lại im lặng, thở dài, "anh cần thận chút đấy, đừng quên anh vẫn còn có chú Lục và Tần Đường, nhất là Tần Đường, cô ấy còn trẻ, tôi mong hai người tốt đẹp."

Đừng chậm trễ công việc nhà người ta.

Cổ họng Tưởng Xuyên thít chặt, nhất thời không biết trả lời thế nào, lúc đối mặt Tần Đường anh có thể nhắc tay cam đoan, anh sẽ cẩn thận, sẽ giữ lại mạng sống.

hiện giờ, không trông thấy ánh mắt của cô, anh bảo đảm không nói.

Hai người lớn lên cùng nhau, Lữ An lúc này cũng lo sợ hốt hoảng.

Tưởng Xuyên dựa cửa, nhìn vào trong sân, Tần Đường đang nhìn anh, ngón tay trắng mịn kẹp điếu thuốc, cô không nghiệm thuốc lá lắm, sau khi

Chu Kỳ tỉnh lại, cô đã hút ít đi rất nhiều.

Tầm mắt hai người đối nhau.

Tần Đường rửa mắt, đưa điều thuốc lên miệng, xoay người không nhìn anh nữa.

Tưởng Xuyên nói: "Nếu tôi không thể quay về.....", anh dừng một chút, nhìn Lữ An, "Giúp tôi một chuyện, đưa Tần Đường về cho ông già nhìn một chút."

Lữ An trầm mặc.

Tưởng Xuyên vỗ vỗ vai cậu ta, Lữ An nói ở phía sau: "anh đừng có trông cậy tôi, muốn đưa, tự anh giữ lấy cái mạng mà trở về đưa."

Tưởng Xuyên hơi dừng bước, "Ừm."

anh đi vào sân, vịn cửa xe gọi: "Tần Đường."

Tần Đường từ phòng khách đi ra, "đi rồi sao?"

anh gật đầu.

cô liền đi về phía anh.

.....

Xương sườn được hầm trong nồi, ùng ục ùng ục tỏa ra hơi nóng.

đần nhiều năm Tưởng Xuyên không vào bếp, lần trước, là nấu mì cho cô ở Nghĩa trạm.

Tần Đường làm trợ thủ cho anh, lật rau, thái rau, rửa rau, rửa cà chua, cô đưa cà chua qua, Tưởng Xuyên cứ thế mà cầm dao cắt, Tần Đường không phải làm gì nữa, đứng bên cạnh nhìn anh cắt đồ ăn.

Quamộtlát,côlại hỏi:"anhđãlàm cơm cho người khác chưa? Phụ nữ ấy."

Tưởng Xuyên chăm chú nhìn miếng thậtrênthớt, cười:"khôngcó."

anhnhìnô, " Emthìsao."

" Từng làm bít tết, cho ba mẹ em, ông bà bội, em trai."

" Ăn ngonkhông?"

" Mọi người nói ăn ngon."

Tưởng Xuyên lấy nồidirửa, phòng bếpnhỏ, vừa quay ngườiđẫkề sát ngựcô, Tần Đường cũngkhôngđộng dậy, ngửa đầu nhìnanh.

Tưởng Xuyên nhìnôánh mắt mờ ám, hỏi:" Vẫn ăn cơm chứ?"

"Ăn chứ."côlập tức quay mặtđi,khôngthèm nhìnanh."

" vậythìlui về saumộtbước."

Tần Đường nghe lời mà lùi về saumộtbướcnhỏ.

Quamộtlúc,côchạy về phòng lấy máy ảnh, chụp ảnh choanh.

Tưởng Xuyên quay đầu liếc nhìnô, " Trong phòng bếp có gì hay ho mà chụp hả."

Tần Đườngkhôngnói gì, chụp liền mấy tấm, rồi đặt máy ảnh lên bàn, ống kính đối diện với phòng bếp.

Tưởng Xuyên xào ba món, nửa giờthìđãxong.

Tần Đường đơm hai chén cơm, Tưởng Xuyên bưng hai tô canh xương sườn,mộtbát đặt trước mặtô.

Tường Xuyên đang định ngồi xuống, di động liền vang lên.

Tiếng chuông đột ngột phá vỡ cảnh ấm áp này, tay Tần Đường đang cầm đũa, ngẩng đầu nhìn anh, Tường Xuyên cũng đang nhìn cô, rồi nhanh chóng rút điện thoại di động ra, sắc mặt trở nên nghiêm trọng, nhận điện thoại, Tào Thịnh thở phà phò, nói: "Khương Khôn chạy rồi, thật mẹ nó gian xảo, như vậy rồi mà hắn cũng có thể chạy được, cậu mau tới đây, xuất phát."

Tường Xuyên trầm giọng: "Tôi lập tức tới."

Tần Đường xiết chặt đũa, ngón tay trắng mịn cứng nhắc, giữ mãi tư thế ngẩng đầu nhìn anh, lâu thật lâu không nhúc nhích.

Lời của Tào Thịnh, cô nghe được hết sức rõ ràng.

Cúp điện thoại, Tường Xuyên cúi đầu nhìn cô, sau vài giây, anh khom người, bưng lấy khuôn mặt cô.

Tay của anh vừa chạm qua bát canh, nóng bỏng vô cùng.

Thieu đốt gương mặt cô.

Mắt Tần Đường mới đỏ đã đỏ rồi.

Tường Xuyên cúi đầu, hôn lên môi cô, thấp giọng nói: "Đường Đường, anh phải đi rồi."

Môi Tần Đường khẽ run, anh cắn môi cô, mãnh liệt mút một cái, rồi lập tức đứng dậy.

cô kéo tay anh, nhỏ giọng hỏi: "không thể ăn cơm xong rồi hẵng đi sao?"

anh im lặng vài giây, "anh xin lỗi."

Tần Đường căn môi, sau nửa phút, buông tay nhả.

Tưởng Xuyên mang súng theo, đưa tới cửa, quay đầu nhìn cô, Tần Đường đã khôi phục vẻ bình tĩnh, ánh mắt ẩm ướt nhìn anh, máy ảnh trên bàn hơi hơi động, đột nhiên chạy tới, ôm lấy cổ anh, hôn lên môi anh.

Tưởng Xuyên lập tức siết chặt vòng eo cô, Tần Đường kiễng mũi chân, ngửa mặt, anh mãnh liệt hôn cô, vừa vội vã vừa dữ dội.

thật lâu sau, anh buông cô ra.

Hai người chưa hề nói gì, chỉ nhìn nhau, tựa như muốn nhìn thấu linh hồn của nhau.

Tưởng Xuyên liền quyết tâm, xoay người bước đi.

Tần Đường nhìn anh đưa, đứng ở cửa một lúc.

Tần Đường ngồi trở lại bàn ăn, nhìn một bàn đồ ăn, hai bộ bát đĩa.

anh chưa hề ăn miếng nào.

Tần Đường thu lại ánh mắt, cầm máy ảnh qua.

Máy ảnh vẫn đang trong trạng thái quay phim.

cô đối diện ống kính, khe khẽ nói ra một câu: "Em đợi anh trở lại."

.....

Cảnh sát đã bố trí người khắp các nẻo đường từ sớm, Khương Khôn vừa có động tĩnh, lập tức hành động.

Khương Khôn không xuất ngoại, nhưng lại có đặt vé máy bay đi nước ngoài, sân bay đã sắp xếp người từ lâu, không ngờ Khương Khôn không đi sân

bay, mà là đào sẵn một cạm bẫy, có kẻ ngụy trang thành bộ dạng Khương Khôn, lái xe đi săn bay.

Cảnh sát bắt được người mới phát hiện đã ra sức toi công rồi.

Tưởng Xuyên đi đến kết hợp với Tào Nham, Tào Nham không thừa lời nữa: "đi thôi, anh tôi và mọi người đã xuất phát trước rồi."

Tưởng Xuyên nhận lấy chìa khóa xe, "Để tôi lái."

Tào Nham gật đầu, hai người lên xe.

"Đi trước một chỗ đã." Tưởng Xuyên nói.

"Là chỗ nào?"

"Đi tìm Lộ Toa, không phải anh nói Khương Khôn và Lộ Toa cùng nhau đi săn bay sao? Khương Khôn là giả, không bắt được Lộ Toa, chắc chắn vẫn đang ẩn núp." Tưởng Xuyên lái xe đi, "Lộ Toa chắc là biết Khương Khôn ở nơi nào."

Tào Nham nhíu mày: "Người phụ nữ đó cũng không biết đã trốn đi đâu rồi."

Tưởng Xuyên không nói gì, lái xe nhanh lao nhanh đi.

.....

Lộ Toa thảm hại không chịu nổi, giày cao gót lúc chạy đã rớt mất, hai chân bị mài ra máu, cô ta cũng không quan tâm được nữa, cứ chạy, cứ trốn tránh.

cô ta cho rằng Khương Khôn sẽ được cô ta đi.

cô ta quá ngây thơ rồi.

Khương Khôn giữ lại cô ta, chẳng qua là bởi vì cô ta vẫn còn dùng được, lợi dụng cô ta thu hút lực chú ý của cảnh sát.

Sau đó, để thuộc hạ giết cô ta.

Lộ Toa núp ở trong đám cỏ dại, sắc mặt trắng bệch, nghe tiếng bước chân ngày càng lại gần, đáy lòng sợ hãi đến cực điểm.

Phía trước hơn mười mét.

Hai người đàn ông với khẩu súng trên tay đang dần tiến đến.

" Con đàn bà đó vẫn có bản lĩnh đấy, vừa rồi thế mà muốn đoạt súng với tao."

" Nó to gan thật, nếu không sao có thể đi theo bên người anh Khôn nhiều năm như vậy, đáng tiếc, đàn bà vướng víu, anh Khôn nói đưa người đến chỗ nào không đáng ngại thủ tiêu đi. "

" Xuýt -----"

Lộ Toa cẩn thận từng chút một, cả người tiến vào trong đám cỏ dại, hô hấp cũng không dám dùng lực.

Hai tên đối diện dè dặt, từ từ hướng ra sau.

Hai nòng súng lạnh như băng kề sát gáy hai tên, bọn họ lập tức giơ hai tay lên, một cử động nhỏ cũng không dám.

Tưởng Xuyên tước súng của họ, lạnh lùng nhìn bọn họ.

Tào Nham hỏi: " Lộ Toa đâu rồi?"

Hai tên không nói gì.

Tưởng Xuyên động thủ, dí mạnh súng vào gáy hắn ta, "nói."

Tên kia sợ chết lập tức xin tha:" Tôi cũng không biết, con đàn bà đó không đơn giản, quyến rũ chúng tôi, sau đó nhân cơ hội đánh chúng tôi, người cũng chạy mất rồi...."

Tào Nham và Tưởng Xuyên cùng nhìn nhau.

Tưởng Xuyên hí mắt, nhìn đám cỏ dại phía trước.

Mơ hồ có lay động ở bụi cỏ dại.

Lộ Toa nghe thấy giọng nói của Tưởng Xuyên, tóm chặt cỏ dại trong tay.

cô ta tuyệt đối không thể để anh nhìn thấy dáng vẻ hiện giờ của cô ta, nhếch nhác thế này, cô ta cũng không muốn bị chính tay anh bắt trở về.

Như thế, cô ta tình nguyện vừa rồi cứ thế mà bị bắn chết.

Tào Nham nhìn theo tầm mắt của Tưởng Xuyên.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 67

Edit: Michellevn

" Tôi qua đó nhìn thử xem."

Tưởng Xuyên thúc đầu gối vào khuỷu chân tên đàn ông, tên kia lập tức khuỵu xuống, Tào Nham tay cầm súng chĩa vào hai tên.

Tưởng Xuyên tới đám cỏ, Lộ Toa nghe tiếng bước chân, nhìn thấy dáng người, nét mặt tái nhợt cắn chặt môi, lập tức đứng dậy bỏ chạy, Tưởng Xuyên bước nhanh tới trước, tóm được người lại.

Lộ Toa tóc dài tán loạn, trước đó lấy thân đối mạng, hiên giờ quần áo không chỉnh tề, hai má sưng đỏ, khắp nơi trên người đều là dấu hôn, cả người thảm hại không tả nổi, cô ta không muốn Tưởng Xuyên trông thấy bộ dạng mình như thế này, vùng vẫy hết sức kịch liệt: " Buông tôi ra! Buông tôi ra!"

Tưởng Xuyên lạnh lùng nói: " Đừng hòng! "

Hai tay Lộ Toa bị đè ép ra sau, ép buộc phải ngẩng đầu ưỡn ngực, cô ta trông thấy ánh mắt Tưởng Xuyên, tối đen thâm trầm, không thương hại, không xem thường, chỉ giống như nhìn một phần tử tội phạm, lạnh lùng hết sức, trong phút chốc cô ta tỉnh táo lại, nói: " Tôi không biết Khương Khôn ở chỗ nào."

" Chắc chắn cô biết, bằng không bọn chúng sẽ không giết cô."

Khương Khôn lòng dạ độc ác, nhưng vẫn còn chút lòng nhân từ với phụ nữ, nếu không phải Lộ Toa biết quá nhiều chuyện, hẳn sẽ không giết cô ta.

Lộ Toa mở to mắt nhìn anh.

Tưởng Xuyên nói: "Nếu có phối hợp với cảnh sát, có lẽ khả năng kết án ít đi vài năm."

Lộ Toa vẫn nhìn anh, cắn chặt môi, không chịu nói ra.

Tưởng Xuyên nhìn cô ta một lúc, đoán là cô ta có lo ngại, hiện giờ không thể mở miệng, đành phải nói: "Lộ Toa, cô rất thông minh, lợi hại thế nào đều hiểu rõ, tình thế lúc này là cảnh sát có lợi thế, Khương Khôn sớm hay muộn cũng sa lưới, đến lúc đó....."

anh không nói hết câu, Lộ Toa đã hiểu được.

Tào Nham trố hai tên kia lại, gọi một cuộc điện thoại, thấy Tưởng Xuyên mang Lộ Toa tới, nói: "Tôi kêu người tới đưa chúng đi tra hỏi."

Tưởng Xuyên ngẫm nghĩ: "không cần, đưa người theo luôn, trên đường hỏi."

đăm muộn hơn một giờ đồng hồ rồi, Tào Thịnh mang Đỗ Nguyên gấp rút chạy tới thị trấn Du Lâm, hang ổ Đỗ Nguyên biết kia có lẽ đã bị bỏ rồi, Triệu Kiên Hòa và Khương Khôn hẳn là đã trốn đến chỗ khác rồi.

Chờ ở bên này hỏi cho ra kết quả, không biết người đã chạy đến nơi nào rồi.

Tào Nham ngẫm nghĩ cũng thấy đúng, tức thì kéo lấy sợi dây thừng, hai tên đàn ông kia bị dồn lại với nhau.

"đi."

Tưởng Xuyên không trói Lộ Toa, cô ta cũng không chạy nổi nữa.

Lộ Toa đứng im tại chỗ không nhúc nhích, Tưởng Xuyên lườm cô ta: "Đừng ép tôi trói cô lại."

Lộ Toa khẽ cắn môi, tự mình đi lên trước.

Sau khi lên xe, Tưởng Xuyên cùng hai tên kia vào hàng ghế cuối cùng, Lộ Toa ngồi ở giữa, nâng mắt nhìn anh, nhếch môi cười nhàn nhạt: "Tôi cũng sẽ phải còng sao?"

Tưởng Xuyên nhìn cô ta: "không cần, cô suy nghĩ kỹ đi."

Tưởng Xuyên xuống xe, vòng lên buồng lái.

Ở phía sau Lộ Toa khẽ hỏi lướt theo: "Tôi nói rồi có lợi ích gì?"

"Có thể giảm hình phạt."

"Ngoại trừ cái này."

"không có."

Tưởng Xuyên lấy bao thuốc, trút ra một điếu, nhét trong miệng châm lửa, khởi động máy lái xe đi, khói thuốc bị gió thổi tản đi, cả khoang xe tràn mùi khói thuốc.

Lộ Toa thoải mái ngửi một chút, "Cho tôi một điếu."

Tưởng Xuyên đưa thuốc cho Tào Nham.

Tào Nham quay đầu nhìn cô ta, cho cô ta một điếu thuốc, thuận tiện châm lửa cho cô ta luôn.

Lộ Toa liền hít mấy hơi liên tục, có chút dễ chịu mà nhả ra từng vòng khói, Tưởng Xuyên này có một số thói quen rất thoải mái, giống như thuốc

này,anhđãhút rất nhiều năm rồi, vẫn chưa từng thay đổi nhãn hiệu.

Trước kia thời điểmcôta mới vừa quenanh,anhtrà trộn cùng Triệu Kiền Hòa, lái xe tốt, ở phòng đẹp, ở phòng bao trong hộp đêm, đàn ông bên cạnh đều có phụ nữ vây quanh, lúc rờ đi, bọn đàn ông đều sẽ mang phụ nữ theo, ngoại trừ Tưởng Xuyên.

anh rất có năng lực khắc chế.

Hồi đầu Lộ Toa chính là thích điểm này củanh, về sau, xảy ra chuyện, Tưởng Xuyên biến mất luôn theo vòng luẩn quẩn kia,côta tuổi còn trẻ, ham hưởng lạc, không tiếp nhận được Tưởng Xuyên đã không còn gì, vì thế rờ đi.

Giờ đây,côta hối hận.

Người đàn ông này trải qua thăng trầm của năm tháng, ngày càng hấp dẫn.

Hai tên đàn ông ngồi sau chót ghế thấy mùi thuốc lá, nổi cơn thèm thuốc," Có thể cũng cho chúng tôi rít mấy hơi được không?"

Tào Nham cười, từ ghế phụ lái luôn đến giữa xe, ngồi bên cạnh Lộ Toa, chuẩn bị tra hỏi, nhìn về ghế sau,nói:" Trước tiên nói cho rõ ràng, chúng mày muốn hút mấy điếu cũng được."

Hai tên kia nhìn nhìn nhau, không nói gì.

Tào Nham cười:" Chúng mày phải hiểu rõ tình thế hiện giờ, Khương Không đã chạy trốn rồi, không có người quan tâm đến sự sống chết của chúng mày đâu."

Lộ Toa buông tiếng cười nhạt, nhìn bên ngoài cửa sổ.

Tào Nham nhìn côta, "cô Lộ,cô là người thông minh."

Lộ Toa rút thuốc, không nói gì, nét mặt trở nên lạnh lùng, ánh mắt nhìn về phía Tưởng Xuyên đang im lặng lái xe.

Tào Nham nhíu mày, cảm thấy sáng tỏ, có lẽ chỉ có Tưởng Xuyên mới có thể khiến cô ta mở miệng.

Tào Nham tra hỏi hai tên kia, hỏi cả nửa ngày, vẫn không ra được cái gì quan trọng, cậu ta có chút cáu kỉnh, lại chui về chỗ ghế lái phụ, nhìn Tưởng Xuyên, "Dừng một lát ở trạm dừng chân phía trước, gọi điện thoại hỏi xem tình huống thế nào."

Xe ngừng ở trạm dừng chân, Tưởng Xuyên gọi điện thoại cho Tào Thịnh: "Các anh tới rồi chứ?"

Tào Thịnh nói: "Đang ở Du Lâm, chuẩn bị xuất phát đi địa điểm mà Đỗ Nguyên nói."

Tưởng Xuyên nhíu mày: "Chắc chắn không?"

"Không chắc chắn, giờ không cách nào, chỉ có thể tìm trước."

"Lộ Toa đang trong tay tôi."

Tào Thịnh hỏi ngay: "Hỏi ra cái gì không?"

Tưởng Xuyên: "Không, có thể không chi nói."

Bên kia im lặng trong giây lát, "Tôi đi trước chỗ Đỗ Nguyên nói đã, cậu cứ nghĩ biện pháp đi, thử xem có thể khiến Lộ Toa mở miệng hay không."

Tưởng Xuyên nói: "Ừm."

Thảo luận qua đi, cúp điện thoại.

Tào Nham đưa hai tên kia đi toilet, Lộ Toa nhìn về phía Tưởng Xuyên: "Tôi cũng muốn đi WC."

Tưởng Xuyên liếc nhìn cô ta, đi tới, "Tôi đợi ngoài cửa."

Lộ Toa châm biếm: "Anh còn sợ tôi chạy sao?"

Tưởng Xuyên nói: "Phải."

Nét mặt Lộ Toa trầm xuống, đi vào không xuống xe, nói: "Tôi không có giày."

Tx cúi đầu, dừng lại một chút: "Ở đây không có giày của nữ."

Lộ Toa tới gần anh, nhón mũi chân: "Anh ôm tôi đi."

Tưởng Xuyên nhìn cô ta lạnh lùng, hai người đối diện nhau, Lộ Toa híp mắt lại, lại áp sát thêm chút nữa, "Thỏa mãn tôi mọi thứ, nói không chừng tôi có thể nói cho anh biết."

Cho dù bọn họ có bắt được Khương Khôn hay không, kết cục của cô ta đều sẽ không tốt đẹp.

Đến trước lúc đó, đây là lá bài giá trị cuối cùng của cô ta.

Tưởng Xuyên quay mặt qua chỗ khác, nói: "Lộ Toa, cô không nên như vậy."

Lộ Toa nở nụ cười, vẻ mặt thê lương: "Không nên thế nào? Bây giờ có phải anh khinh thường tôi lắm phải không?"

"Không có."

"Anh nói dối! Ánh mắt anh nhìn tôi rất lạnh nhạt."

Tưởng Xuyên lùi lại một bước, nhìn cô ta, lãnh đạm mở miệng: "Tôi không kinh thường cô, đường là do cô tự chọn."

Lộ Toa sững sờ, đột nhiên phá lên cười.

"Cười gì?"

"Lời của anh và cô ta y chang nhau."

Tưởng Xuyên biết "cô ta" trong lời nói của Lộ Toa là chỉ vào Tần Đường, hàm dưới căng cứng trở nên nhu hòa.

Về mặt Lộ Toa sầm xuống, vừa lúc Tào Nham đưa hai người kia trở lại xe, nhìn hai người họ, Tưởng Xuyên nói: "Cậu đưa cô ta đi WC."

Tào Nham trừng mắt: "Tôi fuck! Sao anh không đi?"

Mặt Tưởng Xuyên không biểu tình: "Cậu độc thân."

Lộ Toa hừ lạnh: "Khỏi cần."

cô ta đi chân đất, hương về nhà vệ sinh nữ.

Tào Nham nhìn thoáng qua, Tưởng Xuyên thờ ơ.

Tu nói Lộ Toa là phụ nữ, cơ bản không có khả năng chạy trốn, để phòng lỡ đâu, Tào Nham vẫn cứ đi theo giám sát ở cửa nhà vệ sinh.

Tất cả quay trở lại xe, lại tiếp tục lên đường.

trên đường đi Tào Nham muốn hỏi thêm chút gì đó, Lộ Toa vẫn không chịu mở miệng.

Nửa đêm, tới trấn Du Lâm.

Tào Thịnh đã dẫn người cùng Đỗ Nguyên đi bao vây căn quét hang ổ của Triệu Kiên Hòa, để lại một số người tiếp ứng.

"Tôi muốn tắm rửa, nghỉ ngơi." Lộ Toan nói, "Còn phải cho tôi một bộ quần áo."

Tào Nham lưỡng lự, đáng vè hiện tại của cô ta quả thực có phần không ổn, hơn nữa giờ vẫn chưa hỏi được cái gì, cứ không được, thì thì thử nhen hàng một chút, "Nửa đêm thế này, đi đâu kiếm quần áo hả?"

Nữ cảnh sát bên cạnh nói: "Tôi có."

Tào Nham nhượng mảy: "Được, cô lấy lại đây."

Từ đầu tới cuối, Tưởng Xuyên đều không hề can dự.

Mấy tiếng sau, Tào Thịnh gọi điện thoại tới, quả nhiên người đã không còn.

hiện giờ, có lẽ chỉ có Lộ Toa nằm rồ thôi.

Trời đã sắp sáng.

.....

Suốt một đêm, Tần Đường đều ở trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Mở mắt ra, cảnh trời xám xịt, ảm đạm, và chán nản, giống như tâm trạng lúc này.

"Ra cổng tiểu khu rẽ trái đi mấy chục mét, ở đó có tiệm ăn sáng gia đình, anh không ngờ nhà em có thể bên đó ăn."

Hôm qua Tưởng Xuyên đã nói với cô.

Tần Đường đã hết buồn ngủ, rời giường rửa mặt, mặc quần áo.

Nhiệt độ buổi sáng lại hạ xuống.

Vừa ra cửa, cảm giác lạnh lạnh, Tần Đường quay trở lại, cởi áo khoác mỏng trên người ra, lấy một chiếc áo hoodie nam màu đen trong ngăn tủ ra, mặc lên người, rất ấm.

Tần Đường trông thấy không ít nam giới mặc quân trang đi ra tiểu khu, cô mặc áo của Tưởng Xuyên, rộng rãi, che phủ qua hông.

Vóc người cô đẹp, dáng cao, mặc áo của Tưởng Xuyên vẫn có một phong thái đặc biệt.

Người ngoài liếc nhìn, cô cúi đầu không quan tâm.

Ra khỏi tiểu khu rẽ trái mấy chục mét, đã tìm được tiệm ăn sáng gia đình kia.

Cô đáng lẽ nên hỏi anh, ăn sáng bên ngoài hay thường hay ăn gì.

Tần Đường gọi tàu hũ và bánh bao chiên, giờ hẵng còn sớm, cô gọi một mình một bàn, sau khi ăn xong tiệm ăn sáng mới bắt đầu đông đúc lên.

Tần Đường ra khỏi tiệm ăn sáng, ở ven đường đợi hơn mười phút mới có một chiếc xe taxi.

Gặp phải giờ cao điểm buổi sáng, đến Nghĩa Trạm đã là chín giờ.

A Khởi và Tiểu Bạch đang đỡ bao hàng, trông thấy cô thì lập tức cười tươi, A Khởi hỏi: "Chị Tần Đường, sao chị tới nữa vậy?"

Tiểu Bạch trộm liếc phía sau, "Sao có mình chị vậy, anh Tưởng đâu?"

Tần Đường không trả lời câu hỏi này, "Mới sáng sớm sao hai người đã đỡ hàng vậy?"

A Khởi giải thích: "A, thời gian này xếp đông nhiều quá rồi, đã rất lâu rồi không chuyển đồ đi, hai ngày cuối tuần này Tiểu Bạch nói muốn đi, tiếp đó anh Lữ nói cuối tuần thì chuyển đồ đi Huyện Giai, chuyển phát nhanh bên đó liên tục gửi đồ qua đây, mỗi lần kéo về đều xếp đông, hôm qua sau khi mọi người đi, có người làm tình nguyện đến, quên góp không ít đồ dùng, sáng nay Tiểu Thành cùng người ta kéo về, tăng thêm từng này nữa, nếu không xử lý thì Nghĩa Trạm không còn chỗ để nữa. "

Mặt Tiểu Bạch hơi đỏ lên, sáng giọng: "Tôi chỉ thuận miệng nói thôi, anh Lữ vốn dự tính đi." cô nào có thể diện lớn như vậy chứ!

Tần Đường kéo một băng ghế nhỏ qua, ngồi xuống bên cạnh, "Tôi giúp hai người."

"Được ạ." Tiểu Bạch nhìn máy chụp hình của cô, "Chị Tần Đường, chị có muốn đi cùng chúng em không?"

A Khởi nói: "Lần này em cũng đi, Tiểu Thành thay phiên giữ nhà."

Tần Đường nói: "Đi."

Làm được nửa, Tần Đường nghe điện thoại, người đại diện gọi tới.

A Khởi lại gần Tiểu Bạch thì thầm bên tai: "Chị Tần Đường mặc chính là áo của anh Tường."

Tiểu Bạch: "Hả? không nhận ra nha, chị ấy mặc cái gì cũng đẹp."

A Khởi: "Mùa xuân anh Tường vẫn hay mặc cái áo này, tôi nhớ mà."

.....

Giữa trưa, Lữ An và Tiểu Thành trở về, còn lái về một chiếc xe tải.

Sau khi cơm nước xong, mọi người lại bắt đầu chất hàng lên xe.

Tần Đường đứng dưới tàng cây cổ, lấy di động ra nhìn nhìn, không có tin nhắn, không có điện thoại.

cô không gọi điện thoại cho Tưởng Xuyên.

Ba giờ chiều, từ Tây An xuất phát đi Du Lâm.

Lữ An lái chiếc Jeep màu đen, xe hàng chạy theo phía sau.

Lữ An nhìn người ngồi bên ghế phụ lái, nói: "anh Tưởng có liên hệ với cô không?"

Tần Đường đáp nhàn nhạt: "không có."

"anh hãy đang bận công chuyện, cô đừng sốt ruột nhé."

"Ừm, tôi biết." cô đáp.

cô chờ anh.

Lữ An là muốn nói chút gì đó an ủi cô, nhưng xem ra hiện giờ, cô bình tĩnh rất nhiều so với trong tưởng tượng.

Tần Đường nhìn cậu ta: "anh có biết anh ấy ở đâu không?"

Lữ An ngần ra: "không biết."

"Ồ."

Ngày đó Tưởng Xuyên và Lữ An nói chuyện riêng, tránh né cô, cô nghĩ rằng cậu ta biết.

A Khởi và Tiểu Bạch ngồi phía sau nghe thấy không hiểu thế nào, Tiểu Bạch nói: "Gọi điện thoại cho anh Tưởng không phải biết liền sao?"

A Khởi kéo tay áo cô ấy, Tiểu Bạch mờ mịt.

A Khởi nói lí nhí: " Hai người họ có thể là cãi nhau rồi."

Tiểu Bạch bưng tỉnh hiểu ra, cội vàng ngậm miệng.

Chín giờ tối Du Lâm, A Khởi và Tiểu Bạch đã đói bụng lắm rồi.

Mọi người tìm một quán ăn khuya giải quyết bữa cơm chiều.

Tần Đường đi sang quán bên mua nước, nhớ tới lần trước đến Du Lâm, cũng chỉ là chuyện của mấy tháng trước, giống như đã qua rất lâu rồi.

" Tiền thừa của cô, hai mươi sáu đồng."

Tần Đường nhận lấy nhét vào trong túi, vừa xoay người thì bị người khác đụng vào, " Ba" một tiếng, đi động đập xuống đất, cô gái kia " A" hét âm lên: " đi động của tôi! Tiêu rồi tiêu rồi....."

cô ta vội vàng nhặt di động lên, đau lòng kiểm tra, ngẩng đầu một cái liền chửi luôn: " cô sao thế hả? Màn hình điện thoại của tôi cũng bị rơi bể rồi, cô bồi thường cho tôi!"

Tần Đường nhìn điện thoại quả táo của cô ta, màn hình đã nứt vài đường, lãnh đạm nói: " Tự cô đụng vào."

cô gái nóng nảy: " Là do cô quay người đụng vào tôi! "

Người bên cạnh cô ta cũng hòa theo: " Đúng đó, là do cô xoay người không nhìn người khác, đụng vào mà."

Nét mặt Tần Đường lạnh xuống, " cô muốn thế nào?"

cô gái nói: " cô đền tiền cho tôi! Cái của tôi là điện thoại mới!"

" Đền bao nhiêu?"

" Năm nghìn đồng."

Tần Đường cười, quay người muốn đi.

Vừa xoay bước, đã bị người ta giữ lại, cô gái kia không buông tha khóc lóc om sòm: "Đôi giày này của cô mấy nghìn đồng, nhìn máy ảnh cũng không rẻ, lại còn túi của cô cũng là hàng xa xỉ, đựng hư điện thoại của tôi mà một đồng cũng không đền đã muốn đi là sao?"

Động tĩnh bên này lớn, nhanh chóng dẫn tới ánh mắt mọi người.

Tần Đường nhú mày, nét mặt không kiên nhẫn, lạnh lùng nhìn cô ta: "Buông tay."

Dung mạo Tần Đường xinh đẹp, khí chất vốn thanh lãnh, ánh mắt lúc này lạnh nhạt, nhìn đến nỗi cô gái kia rụt rè.

Lữ An đã chạy tới, hỏi: "Xảy ra chuyện gì"

Người bên kia giải thích một hồi, Lữ An nhú mày, nhìn cô gái kia, cô gái nhìn thấy cậu ta, ánh mắt sáng lên: "Anh là chồng cô ấy hả? cô ấy đựng hư điện thoại của tôi rồi, phải đền."

.....

Tưởng Xuyên và Tào Nham đến quán ăn khuya mua đồ ăn.

Tào Nham: "Ông đây đói chết rồi, bị người phụ nữ Lộ Toa kia xoay một hồi, tôi công bạn rộn một ngày, đến một hột cơm cũng chưa vào bụng."

Tưởng Xuyên trầm mặt, không nói gì.

Tào Nham trông thấy phía trước có đám đông, nói: "Chuyện gì bên kia vậy nhỉ? Giống như gặp phải dàn cảnh va chạm rồi."

Tưởng Xuyên nhú mày: "Đổi quán ăn khác."

hiện giờ họ không còn sức lực mà để ý đến mấy việc đâu đâu này.

Tào Nham: "đi quán phía trước kia."

.....

Giọng nói Tần Đường lạnh lùng: "không đên, tôi không đụng vào cô, nếu cô cảm thấy mình đúng thì cô có thể báo cảnh sát."

.....

Tưởng Xuyên đột ngột dừng lại, quay đầu nhìn qua.

Xuyên qua khe hở của đám đông, chỉ nhìn thấy nửa gương mặt trắng nõn, ở giữa đám đông, càng lộ vẻ trắng, rõ ràng đến cả con mắt cũng không nhìn thấy, nhưng anh biết đó là Tần Đường, chỉ nhìn một cái, anh đã biết ngay

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 68

Edit: Michellevn

Tào Nham nghi hoặc, cũng quay đầu lại nhìn theo: "Sao vậy?"

Tưởng Xuyên hít một hơi thật sâu, hạ giọng: "Tôi đã nhìn thấy cô ấy."

"Ai?"

"Tần Đường, bị đám đông vây quanh."

Tào Nham sửng sốt, quay qua quay lại nhìn, chỗ nào đâu? Cậu ta không trông thấy, chỉ nghe thấy một cô gái đang khẽ nói muốn người ta bồi thường điện thoại di động, có vẻ không bỏ qua, bên cạnh có người nói: "Tôi nhìn thấy trực cô cố đi lên, có phải dàn cảnh và chạm không đây....."

Chắc chắn, gần đây phương thức dàn cảnh và chạm càng ngày càng nhiều rồi.

Tưởng Xuyên đứng yên bất động, cằm dưới siết chặt lại, ánh mắt nhìn bên kia chăm chú, Tào Nham thấy thế, hỏi: "Có cần tìm người đi qua giúp đỡ không?"

Bên kia, Lữ An mở miệng: "Ồ, nơi này không có máy ghi hình, có điều nếu cô cảm thấy mình đúng, chúng ta có thể báo cảnh sát, nếu cảnh sát phán quyết là chúng tôi sai, di động này chúng tôi bồi thường."

Tưởng Xuyên chậm rãi thu lại ánh mắt, xoay người đi về phía trước, "không cần."

Có Lữ An, Tần Đường sẽ không bị người ta khi dễ.

Tào Nham liếm mép, không nói gì nữa.

Ở phía sau -----

cô gái kia vừa nghe nói báo cảnh sát, đã có chút luống cuống, đi động của cô ta kỳ thật đã rơi bể từ lâu, bạn bè xúi giục ra chiêu xấu, tìm người có tiền dàn cảnh va chạm, bọn họ đã làm được mấy lần, lần nào cũng thành công, cho dù không bồi thường được năm nghìn, một hai ngàn vẫn có được.

Vừa thấy Tần Đường chính là bạch phú mỹ, làm thịt loại người này cực tốt, không nghĩ tới đó lại là một người cứng rắn.

đã vậy bên cạnh là Lữ An, thân hình cao lớn cường tráng, bọn họ ba nam hai nữ, cũng không chiếm được gì rồi, nhưng lại không cam tâm, giằng co, nước mắt trực trào ra.

Tần Đường lấy di động ra, không nói tiếng nào.

Trong đó có một người đàn ông dáng cao, nhìn thấy cô gọi điện thoại báo cảnh sát, lập tức đè lại tay cô, có chút phiền muộn: "Bỏ đi bỏ đi, coi như hôm nay chúng tôi xui xẻo, đi thôi." anh ta vừa đi, mấy người khác liền đi theo.

Cả quá trình Tần Đường lạnh mặt.

Mấy người kia đi đến là nhanh, rất nhanh đã không thấy tăm hơi bóng dáng, Lữ An nở nụ cười, nói với đám đông vây quanh: "Dàn cảnh va chạm phương thức mới, mọi người phải cẩn thận đấy."

Lữ An đón lấy cái túi trong tay Tần Đường, : "không sao chứ?"

Tần Đường nói: "không sao, đi thôi."

Hai người trở lại chỗ ngồi, đồ ăn đặt đã đưa lên, A Khởi và Tiểu Bạch đang trò chuyện rôm rả, mắng mỏ mấy người kia, Tần Đường không biểu lộ gì, Lữ An cười cười, "Được rồi, mau mau ăn đi rồi còn sớm về nghỉ ngơi nữa, ngày mai phải dậy sớm."

Tiểu Bạch: "Ồ."

.....

Trên đường về, Tần Đường luôn cảm thấy có chút không đúng, cô quay đầu nhìn mấy lần, không nhìn thấy gì cả.

Tần Sâm đi theo sau cô, nấp trong ngõ hẻm tối đối diện với nhà nghỉ, nhìn cô đi vào trong, tựa người lên tường, chăm chú nhìn phía đối diện, qua một lúc, lấy ra bao thuốc lá.

Tần Đường trở về trên lầu, đứng ở cửa sổ nhìn phía dưới lầu, ánh mắt dừng lại cái bóng mờ mờ đầu ngõ, mũi giày leo núi màu đen, quần màu đen, ngón tay thon dài rủ xuống, búng ngón tay, đốm lửa kia thoáng lay động, nhịp tim cô bỗng nhiên tăng nhanh.

Tần thuốc cháy hết, bóng đen quay người.

Trái tim Tần Đường như bị bóp chặt, có thứ gì đó cơ hồ phá kén mà ra, cắn mạnh môi dưới, mãnh liệt xoay người.

Tần Đường chạy nhanh ra cửa lớn nhà nghỉ, lao tới đầu ngõ.

Đã không còn bóng người.

Bờ vai cô chùng xuống, ánh mắt có chút chua xót, oán giận nhìn xung quanh, bước chân không ngừng đi về phía trước.

Đi đến chỗ ngoặt, thoáng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia.

Tần Đường lao mạnh tới, khoảnh khắc đó Tưởng Xuyên quay đầu lại, đáy mắt hiện lên kinh ngạc, thì cô đã lao vào trong ngực anh, anh hơi sững sờ, nhưng cơ thể lại phản ứng nhanh chóng đón lấy người, ôm chặt lấy.

Sức lực anh mạnh mẽ, Tần Đường ngửi được hơi thở quen thuộc, cơ thể run nhè nhẹ, ngón tay bám chặt lưng anh.

Công gắng đầu, Tưởng Xuyên lập tức cúi xuống hôn môi cô, nụ hôn này vô cùng kịch liệt, đầu lưỡi xông thẳng vào, dùng hết sức quấn lấy đầu lưỡi mút, anh giống như muốn nuốt chửng cô, cơ thể Tần Đường tựa như nhũn ra, trong miệng không ngừng phát ra tiếng nước nở, dần không chống cự nổi nữa.

Hồi lâu, Tưởng Xuyên buông cô ra, ánh mắt đen láy cúi đầu nhìn cô.

Đôi mắt Tần Đường ướt át, môi đỏ lên, ánh mắt mềm mại nhìn thẳng, bỗng dừng cười với anh.

Tưởng Xuyên liếm liếm khóe môi, lại cúi đầu hôn mạnh một cái, cũng cười.

Nhất thời, hai người vẫn chưa nói chuyện.

Tưởng Xuyên dâng lên luồng kích thích, Tần Đường hiểu, cô đang đưa eo mỏng, kiễng mũi chân.

Tưởng Xuyên nhắm mắt lại, đè xuống cơn kích động kia, giữ chặt cô, khàn giọng: "Đừng nhúc nhích."

Tần Đường nghe lời đứng im, hiện tại không thích hợp, cô hiểu.

"Anh nhìn thấy em lúc nào?" cô hỏi

"Lúc ở quán bán hàng."

Tần Đường đã rõ, dàn cảnh đùng chạm gây nên ồn ào, công gang đầu nhìn anh: " Chút nữa anh muốn đi đâu?"

Tưởng Xuyên đáp: " Giờ chưa biết nữa."

Lộ To không chịu nói, Tào Thịnh đã dẫn người trở lại, cũng là công đã trảng, không thấy tăm hơi Khương Khôn, tất cả mọi người đều trong trạng thái không cam lòng, anh cũng không cam lòng, thậm chí còn hơn nữa.

" Sao mặc áo anh? "

" Ầm ập."

anh khẽ cười ra tiếng.

Tần Đường im lặng vài giây, hỏi: " Em có thể đi cùng anh không?"

không đợi anh trả lời, cô lại hỏi tới: " Có thể không hả?"

Tần Sâm nhìn ánh mắt cô, Tần Đường nhìn anh, nói: " Em không muốn tách rời anh." Đáy lòng luôn có loại dự cảm xấu, cô rất sợ hãi.

" Các anh đừng người lắm đúng không? Em đi theo anh, không ồn ào không quấy rối, anh đi ra ngoài em sẽ chờ anh trở lại, như vậy cũng không được sao anh?"

cô nói mấy câu liền, lồng ngực Tưởng Xuyên nghẹn lại, không thể nói ra lời cự tuyệt.

Đợi một hồi, không đợi được câu trả lời của anh.

Tần Đường đã hiểu, cô cần môi dưới, cúi đầu nói: "Em biết rồi, em ở Tây An chờ....."

Tần Đường lập tức nắm lại cổ cô, nâng lên, " Được."

Tưởng Xuyên đưa Tần Đường đi.

Tào Nham nhìn thấy, gần người, rất nhanh hiểu ra, lên tiếng chào hỏi Tần Đường, biết Tần Đường là theo Lữ An đến huyện Giai tặng đồ dùng, cậu ta chỉ chỉ bên trong, nói với Tưởng Xuyên: "Lộ Toa vẫn không chịu nói, anh nghĩ cách coi sao."

Suốt đoạn đường, yêu cầu của Lộ Toa không tính là cao, nhưng có chút quá đáng, cô ta chỉ nghe Tưởng Xuyên.

Tần Đường lập tức ngẩng đầu, Tưởng Xuyên sờ sờ đầu cô, "Lộ Toa có liên quan đến vụ án."

Tần Đường nói: "Em biết, chỉ là em không biết cô ta cũng ở đây."

"anh vào xem một chút."

"Vâng, anh đi đi."

Tần Đường buông anh ra, đi đến bên cạnh ngời xuống.

Tưởng Xuyên đi về phía trước, đẩy một cánh cửa trong đó ra.

Tào Nham ngồi đối diện Tần Đường, vất chéo chân lên, nói: "Vừa rồi anh hãy nói ra ngoài xem thế nào, không ngờ là được cô về đây."

Tần Đường nói rất nghiêm túc: "Tôi ở đây có gây trở ngại cho các anh không?"

Tào Nham cười: "không sao, có một Lộ Toa rồi, thêm cô nữa cũng không có gì đáng ngại."

Chỉ là, sợ có gì nguy hiểm.

Tần Đường gật đầu: "Vậy là được rồi."

Trong phòng mùi thuốc lá nồng nặc, Lộ Toa dựa đầu giường hút thuốc, trong gạt tàn mấy đầu lọc thuốc,cô ta nhìn Tưởng Xuyên, nở nụ cười:" Công dã tràng?"

Tưởng Xuyên ngồi xuống đối diện cô ta,nói:" Nếu cô không chịu nói, sáng mai sẽ có người áp giải cô đi, đây là cơ hội cuối cùng của cô."

Lộ Toa cười ra tiếng:" Bởi vì tôi đã vô dụng sao?"

Tưởng Xuyên thản nhiên nhìn cô ta, ngậm thừa nhận.

Căng thẳng suốt một giờ đồng hồ.

Tưởng Xuyên đứng dậy,không hề nhìn cô ta, xoay người đi ra cửa, giữ tay nắm cửa -----

"hãy ở huyện Giai."

Tưởng Xuyên quay đầu lại, Lộ Toa dụi tắt thuốc, đi về phía anh, nét mặt suy sụp chán nản nói:" Tôi chỉ biết rằng đã đi huyện Giai, vị trí cụ thể không biết, tôi biết Phàn lão đại giao dịch ma túy rất nhiều đều là đi đường thủy, như vậy tương đối an toàn, tiền trong tài khoản của Khương Khôn toàn bộ bị đóng băng, nhưng các anh cũng biết, đối với Khương Khôn những tiền đó không tính là nhiều, chỗ cất giấu tiền tôi không biết, có điều, tôi đoán, bọn họ khả năng đang ở gần sông Hoàng Hà.

Hàm dưới Tưởng Xuyên siết chặt.

Lộ Toa đứng trước mặt anh, " Những gì tôi biết,nói cho anh hết rồi, có thể bắt được người hay không còn phải xem vận may của các người."

"sẽ bắt được."

Tưởng Xuyên quăng lại một câu, nhanh chóng kéo cửa ra, gọi Tào Nham lại." đi Huyện Giai."

anh gọi điện thoại cho Tào Thịnh, thông báo cho bọn họ.

Tào Thịnh nói: "Các cậu đi trước đi, cẩn thận một chút."

Người ở lại Du Lâm không nhiều lắm, cả Tưởng Xuyên và Tào Nham, tổng cộng tám người.

Tần Đường đi đến trước mặt anh, Tưởng Xuyên nắm bóp tay cô, "Tối nay em theo tui anh đi huyện Giai, ngày mai chờ Lữ An ở Huyện Giai."

Tần Đường căn môi: "Vâng."

Lộ Toa đi tới cửa, nhìn thấy Tần Đường ôm máy ảnh, nét mặt nháy mắt trắng bệch.

cô ta ngẩng đầu, nhìn phía Tưởng Xuyên: "Tô thì sao?"

Tưởng Xuyên liếc nhìn cô ta: "cô người đưa cô về Tây An."

cô ta gắt gao nhìn anh chăm chăm, giọng nói lại hoảng loạn: "Đây chính là cơ hội cuối cùng mà anh nói sao?"

cô ta nói ra nơi trú ẩn của Khương Khôn, thì đã hết giá trị, đúng chứ?

Tưởng Xuyên không nói gì nữa, vội vàng sắp đặt bố trí, mau chóng xuất phát.

Từ đầu tới cuối Tần Đường cũng không liếc mắt nhìn cô ta, đi theo Tưởng Xuyên, Lộ Toa bị còng tay lại, hai người nam giới cùng áp giải cô ta lên xe, đưa về Tây an.

.....

Trong đêm tối ô tô lao đi vun vút.

Tào Nham lái xe, Tưởng Xuyên và Tần Đường ngồi phía sau, hai người vẫn chưa nói gì, Tưởng Xuyên ôm người lái, nắm bàn tay cô trong tay anh.

Trước lúc xuất phát, Tưởng Xuyên đã kêu người đi thăm dò, còn chưa đến nơi, đã nhận được điện thoại.

"anh Tưởng, khe núi lớn bên này, các anh nhanh nhanh lên, không thì không kịp đâu."

Tưởng Xuyên ngồi thẳng lên, "Tình hình hiện giờ thế nào?"

"Trước đó em có nghe thấy tiếng súng, bên đó có thuyền."

Sắc mặt Tưởng Xuyên trầm xuống: "Cậu giúp tôi theo sát vào, tôi lập tức qua đó."

Cúp điện thoại, Tưởng Xuyên liền gọi điện thoại cho Tào Thịnh.

Tào Nham rất hưng phấn: "Tìm thấy rồi hả?"

Tưởng Xuyên: "Nếu không có gì sai, thì chính là rồi."

Tào Nham liếc nhìn Tần Đường qua kính chiếu hậu, Tần Đường nắm chặt tay Tưởng Xuyên, "Em đi cùng anh, em sẽ tìm chỗ ẩn nấp, sẽ không liên lụy các anh."

Tưởng Xuyên hoàn toàn bác bỏ: "không được."

Tào Nham nghĩ nghĩ, nói: "Chúng ta không có thời gian trì hoãn nữa."

Tần Đường xoay người, nhìn thẳng vào Tưởng Xuyên, "Em không nghĩ liên lụy anh, đi thôi."

Cho dù có bất hạnh.

Đó cũng là lựa chọn của cô.

cô không muốn tách ra khỏi anh, nhất là vào giờ khắc này.

Tào Nham nhìn lướt qua, rất nhanh liền đến phân nhánh giao lộ, cậu ta cần rằng một cái, đem xe vọt vào giao lộ.

đã không còn đường lui.

.....

Đêm, sâu thẳm hơn cả sắc mực.

Hắc ám hơn cả trời đêm chính là giao dịch đen, Khương Khôn nhìn chăm chăm Triệu Kiên Hòa, nói với Phàn Dịch: "không phải anh nói nó chết rồi sao? Tôi cho là anh nói chuyện luôn luôn giữ lời."

Triệu Kiên Hòa cười lạnh, khinh thường nhìn Khương Khôn, "Ông chủ Khương, hiện giờ cảnh sát đều đang bắt anh, chúng tôi mạo hiểm cứu anh như vậy, anh nói nhảm nhiều thế đấy."

Phàn Dịch cười: "Qua đêm nay đi, mọi người đều là người trên một chiếc thuyền, còn chưa tới thời khắc cần thiết, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt."

Nét mặt Khương Khôn lạnh như băng, sau vài giây, giễu cợt lên tiếng: "anh nói đúng."

Giây tiếp theo, rút súng, nhanh chóng chĩa vào ngực Triệu Kiên Hòa "Đoàng" một phát súng, hai mắt Triệu Kiên Hòa trợn trừng, không dám tin nhìn hãnta, rồi cúi đầu nhìn máu tuôn trào trên ngực mình, thân thể không chống đỡ được nữa, quỳ rạp xuống đất, đầu gục xuống vô lực.

Triệu Phong đi tới thăm dò hơi thở, lắc đầu với Khương Khôn.

Khương Khôn cười thối thối nòng súng," Nhiều năm không dùng súng, kỹ thuật bắn vẫn xem là chuẩn."

Tiếng súng vang lên sắc mặt Phan Dịch hơi trầm lại, rất nhanh khôi phục về bình tĩnh, nhàn nhạt nói:"Đây coi như là tôi đưa cậu lễ gặp mặt."

"Cám ơn." Khương Khôn hừ lạnh.

" Tiền đâu?"

Khương Khôn đi tới trước," anh đưa người theo tôi đi lấy."

Phan Dịch cười ra tiếng," Cậu xác định cảnh sát không tìm thấy chỗ này?"

Khương Khôn không hề sợ hãi:" Tìm thấy, nhưng không phải đêm nay."

hắn ta luôn cẩn thận, mấy năm trước đã nghĩ xong đâu đó đường lui, cảnh sát sao? đã đi điểm khác từ lâu rồi, đến lúc bọn họ tìm được chỗ này, hắn đã trốn xa rồi.

Ngôi chùa.

Dưới hầm ngầm, sau khi đi qua tầng hầm cơ quan, cuối cùng cũng đã mở ra.

Phan Dịch nhìn chăm chăm đồng thùng chất rất cao kia, ánh mắt sáng lên, lập tức ra hiệu cho bọn thủ hạ," đi xem một chút."

Thùng được mở ra, tiền mặt, vàng, đồ cổ....

Ánh mắt mọi người đều tỏa sáng, ai có thể nghĩ tới Khương Khôn vậy mà ẩn giấu nhiều tiền như vậy.

Đây quả thực là núi vàng núi bạc đấy!

Khương Khôn nhìn Phàn Dịch, không biến sắc nói: "Thành ý của tôi thế nào? Giết một Triệu Kiền Hòa cũng không quá đáng chứ hả."

Phàn Dịch cười: "Đừng nói một tên Triệu Kiền Hòa, dù cho một trăm tên, cũng tùy cậu xử trí."

Phàn Dịch phân phó: "Đừng lè mề nữa, mau mau dọn sạch cho tôi."

Triệu Phong bước qua đồng thùng chông chất, ra khỏi hầm ngầm, ánh mắt trầm xuống.

.....

Tưởng Xuyên kêu Tào Nham dừng xe ở vách đá bên mạn sườn núi, nơi này rừng núi bao quanh, những cây thông cao chót vót, xuống chút nữa là một con dốc với đường xuống gồ ghề, đi phía trước một chút, thì nhìn thấy Hoàng Hà bên dưới, xuôi dòng chảy trong thung lũng sâu.

Tưởng Xuyên cho Tần Đường một cái ôm ngăn ngủi, thanh âm rất thấp: "Ở đây chờ anh."

Ánh mắt Tần Đường ửng đỏ, cắn môi không nói gì, sợ anh phân tâm, chỉ gật đầu với anh.

Tưởng Xuyên nhìn cô, nhanh chóng xoay người.

Mấy người biết mất trong núi rừng.

Tần Đường đứng trên vách đá, gió đêm dịu hiu, cơ thể cô khẽ run lên, ôm chặt lấy ảnh.

Tưởng Xuyên và Tào Nham đi đến ven sông Hoàng Hà, đang men theo con đường phía trước, đột nhiên mấy tiếng "Đoàng", hai người cùng biến sắc mặt, vội vã đi lên phía trước.

" Lão đại! Có kẻ xâm nhập!"

" Chết chưa?"

"Chết rồi."

Phản Dịch nhìn Khương Khôn:" Cậu mẹ nó không phải ở nơi này rất an toàn sao? Thế nào lại có người?!"

Khương Khôn cũng không thể ngờ có người tìm được nơi này, bọn chúng chọn hành động ban đêm, không sơ hở tí nào mới đúng, hiểm có ảnh hưởng cuống vài giây, rồi bình tĩnh lại ngay:" Cũng có thể chỉ là thôn dân gần đây."

"Mau chóng dọn đồ! Rút lui!" Phản Dịch hét to.

Ấn úp trong núi rừng Tưởng Xuyên và Tào Nham liếc nhìn nhau, Tưởng Xuyên nói với người phía sau:" Các cậu cẩn thận một chút, không được để lộ."

Tưởng Xuyên siết chặt năm đấm, ánh mắt như có máu:" Tôi qua đó xem thế nào."

Tào Nham cẩn rằng, đi theo sau Tưởng Xuyên.

Bọn họ tìm thấy thi thể kia, Tưởng Xuyên lật thi thể lại, nhú mào, đồng thời thờn hạ, "không phải người tôi tìm."

Lại thăm dò," Tắt thở rồi."

Những kẻ kia đang chuyển đồ.

" Qua đó xem thế nào."

.....

Phàn Dịch:" Đường thủykhôngcòn kịp nữa rồi, kêu người lái xe tới đây, tránh trướcmộthút."

Khương Khôn:"khôngđược, đường lộ càng nguy hiểm."

Phàn Dịch mắng lớn:" Giờkhôngthể tùy theo cậu! Trì hoãn nữa, toàn bộ phải chết ở đây! Lão tử tự có sắp xếp."

Tất cả mọi người chuyển đồ lêntrên.

Tưởng Xuyên nhìn theo phương hướng của bọn chúng, tim đột nhiên nhảy lên, Tần Đườngđangởtrênđó!

anhvội vã chạy về phía trước, Tào Nham đèanh lại:"anhlàm gì đấy hả!"

Như thế, rất dễ dàng bại lộ.

Hàm dưới Tưởng Xuyên kéo căng đến cực hạn,"côấyclangởtrênđó."

Tào Nham thoáng biến sắc, buông lỏng tay, " Tôidivớianh."

Tần Đường an tĩnh ngồitrênxe, tia sáng được chiếu rọi từ phía sau,côxoay người nhìn, vội vã xuống xe, tìm nơiấnnúp.

Phía saumộthiếcx dừng lại.

" Báo cho lão đại, xe chúng ta tới rồi, kêu họ nhanh lên."

" Xe này của ai vậy?khôngphải của Khương Khôn chứ?"

"đixem xem."

khôngphải cảnh sát!

Tần Đường cực kỳ hoảng sợ, chạy trốnthậtnhanh, chạy đượcmộtnửa, nghe thấy phía trước cóâmthanh, mặtcôtrắng bệch, cấp tốc trốn vào ven

rừng bên trái, nấp sau một tảng đá, thở dốc kịch liệt.

Chờ động tĩnh phía sau nhòe đi, Tần Đường ôm máy ảnh cẩn thận dò dẫm dịch chuyển về phía trước.

Phía trước, thành linh tỏa ra hai bóng người.

Tần Đường buông máy ảnh ra, tay mò tìm lung tung trên mặt đất, sờ được một hòn đá, hai tay cô nắm chặt hòn đá, trốn ra đằng sau, cơ thể run lên bần bật.

Tới giờ khắc này rồi, cô mới cảm thấy được nỗi sợ hãi.

cô sợ lắm rồi.

Tưởng Xuyên biết Tần Đường có chút khôn vặt, tâm tư vẫn đang cùng quần, anh nhất định phải đến trước một bước so với đám người kia, tốc độ anh cực nhanh, Tào Nham suýt nữa theo không kịp, Tưởng Xuyên nhìn chăm chú phía trước, súng nắm trong tay.

Tần Đường nín thở, chờ tiếng bước chân tới gần, lập tức giơ hòn đá lên cao cao, sẽ đập xuống luôn.

Tưởng Xuyên thoáng nhìn thấy đoạn cánh tay tuyết trắng kia, ánh mắt vui mừng, nhanh chóng chụp lại tay cô, hòn đá trên tay cô rơi xuống, va trúng đầu gối anh, anh hơi đau một chút, vội vã ôm lấy người, hơi thở gấp gáp.

Tần Đường ngửi được hơi thở quen thuộc của anh, cả người ngây ngẩn, Tưởng Xuyên dán sát lỗ tai cô, giọng nói kì chế: "Đường Đường."

Cảm xúc căng thẳng của Tần Đường trong nháy mắt tan rã, hốc mắt đỏ lên, ôm lấy anh, nhòe giọng khẩn thiết nói cho anh: "trên đó rất nhiều người, nhiều xe, không biết bọn chúng vận chuyển cái gì."

Tưởng Xuyên sờ mặt cô, "anh biết, giờ em đi theo anh."

Tần Đường gật đầu:" Vâng."

"trên xe có còng tay!"

một tâm thanh loáng thoáng truyền đến, Tưởng Xuyên và Tào Nham nhìn nhau, cùng biến sắc mặt,"đi!"

"Mấy giờ rồi?"

"Hơn bốn giờ sáng."

Còn phải hơn một tiếng nữa, người của Tào Thịnh mới tới, phải nghĩ cách ngăn chặn bọn chúng.

Ba người trốn trốn tránh tránh, đi lên phía trước.

Dọc đường đi, Tưởng Xuyên đều quan sát, chỗ nào có thể giấu người, anh muốn giấu Tần Đường đi.

Tần Đường tinh táo lạ thường, không ngừng bước chân, đi theo anh.

Tào Nham đứng lại, nường chỗ cao, nhìn về phía trước:" Bọn chúng vận chuyển đồ từ trong ngôi chùa ra."

Tưởng Xuyên:" Qua đó xem thế nào."

Mới vừa đi một đoạn.

"Đoàng đoàng đoàng....."

Tiếng súng liên tiếp phá vỡ hoàn toàn cảnh đêm tĩnh mịch.

"Có kẻ xâm nhập!"

Trong nháy mắt tay Tưởng Xuyên siết chặt, nắm đến Tần Đường thấy đau, cô ôm cánh tay anh:" Em không sợ."

Tần Đường biết, lúc này khẳng địnhanhvô cùng hối hận, hối hận vì đã đưacô tới đây, anhsợ mình không che chở đượccô.

cô cũng biết.

" Em không sợ."

cô vừa lặp lại một lần nữa.

" Cũng không hối hận."

Lần đầu tiên anh phủ trên người cô, kêucô đừng hối hận, cô nói không hối hận.

Giờ khắc này cũng vậy, bất luận kết cục thế nào, cô cũng không hối hận.

.....

Cả núi rừng không còn yên ả nữa.

Tất cả đều đã rút súng ra, thận trọng đối phó tình huống, Phàn Dịch và Khương Khôn còn đang ở cửa tầng hầm, Phàn Dịch lạnh giọng:" Rút!"

Thuộc hạ hỏi:" Đồ kia là sao? Vẫn còn một nửa."

Phàn Dịch giận dữ:" Tiền quan trọng hay mạng quan trọng! Chạy mau đi! "

không kịp nữa rồi.

Phía trước đột nhiên vang lên tiếng nổ mạnh, mấy tên quỳ sụp xuống đất, âm vang một tiếng, ngọn lửa vọt lên cao.

Tưởng Xuyên che lỗ tai Tần Đường lại.

Tào Nham nhìn đoạn đường phía trước bị nổ phá hủy, nở nụ cười.

Phản Dịch mang theo súng ngắn, Tưởng Xuyên và Tào Nham vừa rồi đoạt được, không ngờ lại có đất dụng võ.

(Raw chỗ này khó hiểu quá 樊奕带了手枪, 蒋川跟曹岩刚才抢了过来, 没想到派上了用场)

Bụi đất đầy trời, Khương Khôn bò từ dưới đất lên, nhìn về phía Triệu Phong: "dì xem thế nào."

Triệu Phong xách súng theo, mang theo mười tên thuộc hạ, chậm rãi đi ra ngoài.

Sắc mặt Phản Dịch đen triệt để, nổi giận đùng đùng nhìn Khương Khôn, "Cậu mẹ nó đã dẫn cái gì đến hả?"

Sắc mặt Khương Khôn trầm tĩnh, ánh mắt lại tối đen dị thường, "Giờ không phải là lúc cãi cọ, anh nói xem, chúng ta hiện giờ là kiến trên một thuyền, sống chết đều buộc cùng một chỗ, người của tôi không còn nhiều bằng anh, lần này, còn phải dựa vào anh, chuyện tiền bạc, tôi vẫn còn, lần sau gộp lại tặng anh."

Ai biết có còn mạng để ra ngoài tiêu tiền này hay không?

Tưởng Xuyên và Tào Nham đang chuẩn bị đưa Tần Đường rút lui.

Phía trước, một người toàn thân đầy máu đang chạy về phía này, Tưởng Xuyên tập trung nhìn, sắc mặt biến đổi, "Là người của chúng ta."

Tào Nham lập tức tiếp ứng, người nọ cả người là máu, chỉ còn một hơi thở, "Bọn chúng rất nhiều người, kho ngầm đều là tiền và vàng, Phản Dịch..... Phản Dịch cũng đang....."

Phản Dịch.

Cảnh sát chống ma túy vẫn luôn muốn truy bắt trùm ma túy này.

" Còn có..... Triệu....."

anh ta choáng váng chưa nói hết, người đã ngã quy.

Tào Nham vội vàng đỡ lấy anh ta, đưa tay sờ, " Vẫn còn thở....."

Tưởng Xuyên dẫn theo Tần Đường, Tào Nham đỡ lấy đồng sự, đi về phía trước.

.....

" Chỗ này có máu, đuổi theo phía trước."

Mười mấy người sau lưng dắt theo súng đuổi theo.

Triệu Phong đi ở chính giữa.

.....

đã sắp đến ven sông Hoàng Hà.

Tào Nham nói với Tưởng Xuyên: " Chúng ta chia làm hai đường, như vậy an toàn hơn."

Tưởng Xuyên gật đầu: " Ừm, cậu cẩn thận."

Phân quân hai đường.

Tưởng Xuyên và Tần Đường đi nhanh đến ven sông Hoàng Hà, sau lưng đột nhiên xuất hiện một người, xách theo súng, Tưởng Xuyên cấp tốc tóm lấy Tần Đường, Tần Đường lập tức ôm chặt anh, Tưởng Xuyên ôm cô lần một vòng, viên đạn đuổi theo hai người họ.

Hai người lăn vào khu nước cạn.

Tưởng Xuyên rút súng, nhanh chóng hướng tên kia bắn một phát súng.

Tiếng súng dẫn đám người Triệu Phong tới.

Nơi này là bờ sông, ngoại trừ những tảng đá, hầu như không có nơi ẩn náu.

Tưởng Xuyên mang theo Tần Đường chạy về phía trước, đi qua bên tên kia, Tần Đường khom người, nhấc súng lên, nắm ở trong tay.

Đám người Triệu Phong đuổi tới.

"Đoàng đoàng đoàng -----"

Tưởng Xuyên đẩy Tần Đường ra phía sau những tảng đá, anh không kịp né tránh, bị đường đạn xẹt qua trầy da, bả vai ứa máu.

Hơn mười nòng súng nhắm ngay hai người họ, từ từ vây quanh lại.

Tưởng Xuyên nấp sau những tảng đá, bắn ra mười phát súng, giải quyết được hết mấy tên.

Tần Đường nắm chặt súng, thở dốc kịch liệt.

Tưởng Xuyên xoay người, sờ sờ mặt cô, thấp giọng: "Trốn ở chỗ này yên nhé, đừng ra ngoài."

Tần Đường cắn môi, hốc mắt ướt át, gật đầu: "Được, anh phải cẩn thận."

Tưởng Xuyên căn đúng thời cơ, lăn người ra ngoài.

Tiếng súng nổi lên bốn phía, Tần Đường nhìn thấy đạn xuyên thành từng lỗ trên mặt đất, mỗi nguy hiểm quét qua cơ thể Tưởng Xuyên.

Mỗi một tiếng súng, cơ thể cô đều run một chút.

Mãi cho đến khi thân phía sau một tảng đá khác.

Cơ thể cô mới ngừng run rẩy.

Triệu Phong dẫn người từng bước một tới gần, mục tiêu của bọn hắn là Tường Xuyên, hiện tại không ai phân tâm tới đối phó cô, Tần Đường rất an toàn.

cô núp ở phía sau, tầm mắt nhìn về phía trước, cả người Tường Xuyên ướt đầm, bùn đất lẫn lộn, mắt đen như chim ưng, ẩn náu sau tảng đá, tùy thời cơ mà hành động.

Tần Đường ôm lấy máy ảnh, tay run run nhắm ngay anh.

"Đoàng -----"

Tường Xuyên bắn một phát súng, có người đã ngã xuống.

Bên cạnh Triệu Phong còn dư lại sáu tên.

"Đệt! " Có tên mắng chửi

"Tới bao vây đi! "

Tần Đường run rẩy đặt máy ảnh xuống, siết chặt súng trong tay.

một loạt tiếng súng vang lên hỗn loạn.

Lại ngã xuống ba người nữa, có người tập kích từ phía sau, Tường Xuyên quay người bắn một phát súng, khom người trốn tránh, né không kịp trên vai đã trúng một viên đạn, một họng súng đen ngòm lại tiếp tục chĩa vào anh.

Tường Xuyên quỳ xuống đất né tránh.

"Đoàng ----"

"Đoàng Đoàng -----"

Ba tiếng súng vang lên liên tiếp.

một phát là Tần Đường bắn ra.

Tay Tần Đường bị chấn động có hơi tê dại, trái tim nhảy vọt lên cổ họng, nhìn thấy tên kia ngã xuống trước mắt mình.

Tầm mắt Tưởng Xuyên nhìn thẳng cô, giống như đang nói: Làm tốt lắm.

Còn hai phát súng kia, là do Triệu Phong bắn, sau lưng anh ta hai người đổ xuống, con mắt trợn trừng nhìn anh ta, "Mày....."

Ngoại trừ Triệu Phong, những tên kia đều đã gục xuống.

Tần Đường giơ súng, cô đã giết một người rồi, tay tê dại, trái tim cũng tê liệt, đang muốn nổ súng về phía Triệu Phong, Tưởng Xuyên nhào tới, "Đừng động, cậu ấy là người của mình."

Đằng sau vang lên tiếng bước chân, lại một đám khác kéo đến.

Cánh tay Triệu Phong trúng một viên đạn, anh ta nói với Tưởng Xuyên: "Hai người tìm một chỗ trốn đi."

Tưởng Xuyên nhìn anh ta: "Cậu cẩn thận."

"Người của tôi sắp đến rồi, anh đưa cô ấy đi đi."

"Ừm."

anh ôm Tần Đường đi về phía trước.

Nhưng.....Chỗ nào có thể trốn?

.....

"anh Triệu, người đâu?"

"Chạy rồi." Triệu Phong ngồi tại chỗ, bằng bó cánh tay,"đi lên trước tìm xem."

"Phía sau những tảng đá, tìm toàn bộ một lượt."

Tưởng Xuyên ôm Tần Đường, trốn ở dưới dòng sông, nước sông Hoàng Hà đục ngầu, gột rửa máu trên vai anh.

Tiếng bước chân lại gần.

Sắc mặt Tần Đường tái nhợt, nhìn thấy máu trên vai anh, lấy tay bịt lại.

Máu được gột rửa sạch sẽ.

"Có thể ở trong nước không?"

Tần Đường ngẩng đầu nhìn Tưởng Xuyên, sắc mặt Tưởng Xuyên lạnh lùng thâm trầm, hàm dưới kéo căng, rủa mắt nhìn cô, hít một hơi thật sâu, ôm cô chìm vào trong dòng nước, đặt trên vách đá ở đáy sông.

Tay chân đan xen, Tần Đường liều chết ôm anh, môi mím chặt lại.

Lỗ tai và lỗ mũi của hai người, nổi lên bong bóng.

"Bên đó có không?"

"không thấy."

"Dưới nước cũng không thấy hả?"

"Lâu như vậy rồi, nếu ở dưới nước, chết ngạt từ lâu rồi."

Đáy sông, sắc mặt Tần Đường ngày càng trắng, uống mấy ngụm nước, Tưởng Xuyên nắm cằm cô, hôn lên môi cô, cho cô không khí.

"Đoàng -----" Nước sông bắn lên tung tóe.

Cơ thể Tần Đường run rẩy, hai tay hai chân Tưởng Xuyên giữ chặt cô hết mức, bờ môi hung mãnh phủ kín môi cô.

trên mặt nước liên tiếp nổ ra vài tiếng súng.

đầy yên lặng.

Tưởng Xuyên ôm Tần Đường chồi lên mặt nước, gương mặt và môi Tần Đường trắng bệch, đổ ập vào vai anh, hai người thở dốc kịch liệt, hít thở từng hơi từng hơi không khí.

một lúc lâu, Tưởng Xuyên kề sát trán cô, nắm cằm cô: "Vẫn ổn chứ?"

Tần Đường có chút suy yếu, gật đầu: "Ừm."

Tưởng Xuyên ôm cô xoay người, nhìn dòng sông trước mặt.

Cần nhắc một thời, anh nhìn cô: "Có thể bơi được bao xa?"

Tần Đường bơi lội rất lợi hại, nhưng thể lực chiêngiờ, cô không biết.

Tưởng Xuyên nói: "anh đưa em đến bờ sông bên kia."

Tần Đường cắn môi, khôi phục tia huyết sắc, "Vâng."

Hoàng Hà cuộn cuộn, kéo dài mênh mông.

Trời thu tháng mười, nước sông lạnh buốt, cơ thể Tần Đường co rúm lại, tay chân dần trở nên cứng ngắc, Tưởng Xuyên bảo hộ phía sau cô.

Hai người họ giống như hai con cá dạo chơi trong dòng nước Hoàng Hà.

Chân trời xám trắng.

một trận mây đỏ nhô lên phía chân trời, không lâu sau, mặt trời sẽ mọc.

Tần Đường liều chết chống chọi, còn cách một phần ba nữa, gương mặt nhẵn nhúm thống khổ, cả người chìm xuống, thể lực chống đỡ hết nổi.

Tưởng Xuyên lặn xuống nước, vớt cô lên, thở hổn hển nói: "Ôm chặt anh, được chứ?"

Sắc mặt Tần Đường tái nhợt như tuyết, tựa như bản năng tay bám víu lấy anh, suy yếu đáp: "Được."

Bờ sông bên kia, thi thoảng có tiếng súng.

Tần Đường mang theo Tần Đường bò lên trên bờ, đặt Tần Đường nằm thẳng, chống hai bên người cô, cúi đầu nhìn cô, nước từ trên trán, tóc và cằm nhỏ xuống người cô, anh lau mặt một cái, cởi quần áo trên người, vắt khô, lau mặt cho cô.

Tần Đường thở dốc yếu ớt, mở mắt ra nhìn anh.

Tưởng Xuyên cúi đầu, môi lên môi cô, cho đến khi môi cô khô phục chút huyết sắc mới buông ra.

Tần Đường ngọ nguậy ngồi dậy, nhìn anh chăm chú, tay sờ đến bả vai anh, vết thương đã ngấm nước đến nhìn không ra máu, chỉ để lại một lỗ máu, "Đau không?"

Tưởng Xuyên cầm tay cô: "Đau, nhưng không sao, viên đạn cắm không sâu."

Anh ôm lấy cô, đặt giữa hai chân, vén vén tóc trước trán cô.

Toàn thân hai người đều là nước, Tưởng Xuyên ôm cô.

"Hãy ngoan nhé."

Tần Đường ngồi quỳ trước mặt anh, ánh mắt ướt át, "Ừm."

Tưởng Xuyên chỉ vào con đường núi kia, "đi lên trên, lại dọc theo con đường này sẽ đi vào trong thôn phía trước, xin người dân trong thôn giúp đỡ, nhờ họ đưa em đến thị trấn, ở đó chờ anh."

một cơn gió thổi qua.

Cơ thể Tần Đường run rẩy, nước mắt không cầm được thi nhau chảy xuống, "anh sẽ trở về, đúng không?"

"Đúng, anh nhất định trở về."

"Đừng khóc." anh lau nước mắt cho cô, hai tay bưng lấy khuôn mặt cô, hôn lên mặt cô, "Trở về cùng em sinh hai đứa con."

Tần Đường cắn môi, nước mắt không kiềm chế được, ngoan ngoãn gật đầu, "Được, một trai một gái."

Tưởng Xuyên kéo cô đứng dậy, nhìn cô thăm thẳm, lại cúi đầu xuống, hôn lên môi cô, rất nhẹ nhàng.

anh buông cô ra, đẩy cô đi về phía trước: "đi."

Tần Đường quay đầu lại, trong mắt ngập nước, không chịu di chuyển.

Hốc mắt Tưởng Xuyên cũng ẩm ướt, cổ họng anh tắc nghẹn, quay qua nhìn, nhìn cô lần nữa, đã khôi phục như cũ, khóe miệng cong lên: "Nghe lời nào, đi phía trước đi, không được quay đầu lại."

Tần Đường ôm máy ảnh và súng, quay đầu lại, từng bước đi về phía trước.

(Editor thắc mắc: Chìm trong nước lâu như vậy, máy ảnh có vấn đề gì không?)

cô không dám quay đầu lại.

"Bùm "mộttiếng.

côbiết Tường Xuyênđãnhảy xuống sông Hoàng Hà,côbiếtanh sẽtrở về.

Tần Đườngđi rất chậm, bò lên triền núi, cầm trong taymộtnhánh cây, chân mới vừa ổn định, phía sau vang lênmộttiếng súng, chìm trong dòng nước.

Sắc mặtcôbiến đổi, hoảng loạn lập tức quay đầu lại.

Thấy xa xa,mộtkhoảng nước sông Hoàng Hà nhuộm màu máu.

Trong dòng sông Hoàng Hàkhôngcó bóng người.

trênbờ đứng ba người.

Sắc mặt Tần Đường tái nhợt, trong nháy mắt trái timđãchết.

Tiếng súngkhôngngừng vang lên.

Từtrên sườn núi côchạy như điên xuống, chật vật ngã xuống, lại bắt chập bò lên, chạy về phía trước.

côlao tới bờ sông.

Thình lình dưới dòng sông nhô lênmộtcái đầu,côsững sờ.

Chớp mắt tiếp theo, Tường Xuyên nổ mìn phát súng liên tiếp, ba tên kia đổ nhào xuống sông, máu nhuộm đỏ nước sông Hoàng Hà.

Tần Đườngkhôngphânrõđược đó là máu ai.

Tường Xuyên bò lên bờ, nhìn về phía đối diện, trái tim Tần Đườngđãsống trở lại,côgạt nước mắt, cố gắng nhìnrõđáng vèanh, đáng tiếc khoảng cách có hơi xa,côhìnhkhôngrõ, nhưngcôbiếtanhđangchăm chú xem ý cô.

Tần Đường căn môi, đi về phía trước.

Lần này, không quay đầu lại.

cô leo lên triền núi, trời vừa sáng.

Ngôi chùa xa xa truyền đến tiếng chuông, thanh bình, an tĩnh, tốt lành.

Tần Đường dừng bước chân lại, ngẩng đầu nhìn ánh rạng đông phía chân trời, khuôn mặt trầm tĩnh, vô cùng thành kính mà cầu nguyện:

Phật tổ à, nếu ngài nghe thấy.

Xin ngài, nhất định phù hộ anh ấy.

Phù hộ tất cả chiến sĩ mang trọng trách trên vai.

Che chở cho họ cả đời bình an.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 69

Edit: Michellevn

Trời đã sáng

Hết thảy tối tăm sẽ hướng về ánh sáng mặt trời.

Hai vai Tưởng Xuyên đều đã trúng đạn, miệng vết thương ngâm trong nước, may mà không gây thương tổn đến chỗ hiểm, vết thương cũng không sâu, anh vẫn có thể chống đỡ được.

Đội chống ma túy đã đuổi tới.

Tiếng súng chỉ hướng cho anh.

anh vội vã đuổi theo, thấy Tào Nham đứng cùng mấy cảnh sát, đã bắt đầu cuộc bao vây càn quét.

Tưởng Xuyên đi tới, chỉ hỏi: "Khương Khôn đâu?"

Tào Nham: "Rất hỗn loạn, hiện giờ không biết."

Tưởng Xuyên híp mắt lại, "Chúng ta đi lên trước xem thử, không để cho hắn chạy thoát."

Tào Nham: "Được."

Hai người dẫn theo mấy người hướng theo mạn sườn núi mà đi, dọc đường mưa bom bão đạn, tuy rằng Phàn Dịch mang theo không ít vũ khí,

nhưng chắc chắn không trang bị đầy đủ bằng đội đặc công, Tưởng Xuyên và Tào Nham dưới sự che chở của họ, đi đến mạn sườn núi chỗ bọn chúng vận chuyển đồ, rất nhiều xe đổ ở trên đó, người cũng không ít.

Nhìn chung là Phàn Dịch và Khương Khôn bị bao vây không đi ra được, không dám lái xe đi.

Tưởng Xuyên nhìn về đằng sau, người của họ không nhiều.

Bỗng nhiên, bên trên một loạt tiếng động, có xe khởi động.

"Giờ không thể đi! Phàn lão đại còn chưa lên!"

"hãy không tới nữa, giờ mà không đi, chúng mày chờ chết cả lụt sao?" Khương Khôn rống lên giận dữ.

"không được, nhất định phải chờ ông ấy lên." Có kẻ rống lại, "Các anh em, mọi người theo tôi xuống hỗ trợ, những người khác trông xe!"

Sắc mặt Tưởng Xuyên và Tào Nham biến đổi, cầm súng lao lên trên, Khương Khôn đã lên xe.

một nhóm người xông xuống dưới, trong nháy mắt nửa sườn núi thiếu hơn nửa số người, tạo cơ hội cho bọn họ.

Liên tiếp hai ba tiếng súng, không ít người ngã xuống.

Dưới sự yểm hộ của thuộc hạ Khương Khôn đã lên một chiếc xe, sau lưng, một chiếc xe bỗng nhiên nổ tung, lửa phụt lên, đường bị chặn lại, xe không thể đi qua.

Tào Nham: "Đù má nó! "

Tưởng Xuyên nổ súng vào bánh xe, chiếc xe hơi chao đảo, đụng vào vách đá, ngừng lại một chút.

Tào Nham lập tức đuổi theo.

Tưởng Xuyên còn nhanh hơn cậu ta, chạy lao qua ngọn lửa, xe lại khởi động, Tưởng Xuyên nổ liên mấy phát súng, bắn vỡ kính xe, cùng với đầu hai người trên xe.

Khương Khôn tràn ngập vẻ tàn độc, rút súng lục ra, nhấn mạnh ga, chĩa súng ra cửa sổ bắn về phía sau.

Tưởng Xuyên lại làm nổ một bánh xe nữa, chiếc xe tiến lên mấy chục mét, thân xe lắc lư, lao về phía sườn dốc, Khương Khôn dầm mạnh phanh xe, đầu xe treotrên sườn núi.

Sau lưng, thuộc hạ của Khương Khôn đã tràn lên bao vây, Tào Nham xoay người ứng phó.

Từ trong xe Khương Khôn trèo ra, bắn liên mấy phát súng, Tưởng Xuyên tránh ở sau xe.

Khương Khôn đợi mấy giây, không thấy phản ứng, cấp tốc xoay người chạy trốn.

Tưởng Xuyên nghe thanh âm, lập tức đuổi theo, bóp cò súng, bắn ra một phát đạn, Khương Khôn tránh thoát được, bắn phát nữa, đã hết đạn.

anh nhanh chóng xông tới, nhảy lên, và tấn công dồn dập.

Hai người lăn lộn đánh qua đánh lại mấy vòng.

"Đoàng!"

Lăn đến vách núi, Tưởng Xuyên xoay người đè lên Khương Khôn, dốc sức giữ chặt cổ tay hắn, giăng co sức lực, hòng súng đen ngòm chuyển đổi giữa hai người.

"Đoàng!"

"Đoàng!"

"Đoàng!"

Viên đạn cuối cùng xuyên qua cơ thể Tưởng Xuyên, cơ thể anh rung lên một cái, đáy mắt trong chớp mắt mất đi tiêu cự.

Khương Khôn cười lạnh ra tiếng, bộ mặt dữ tợn.

hắn đã thắng.

Trời sáng tỏ.

Nắng sớm chiếu rọi muôn nơi, ánh sáng dịu nhẹ bao trùm chốn thiên đường này.

Tưởng Xuyên nhìn thấy ngôi chùa trong rừng núi, nhìn sông Hoàng Hà chảy xuôi dưới chân núi, bờ bên kia có cô gái của anh. cô không nhìn một lần: "Em chờ anh trở lại."

Ánh mắt Tưởng Xuyên khôi phục tia thư thái.

anh hoàn thành sứ mệnh, vậy rồi tính sao.

Nếu anh không còn nữa, cô có thể làm gì?

anh biết rồi cô không có khả năng chịu đựng một lần nữa, lại ích kỷ muốn cùng cô ở một chỗ.

Từ đầu đến cuối, anh ngoại trừ thể xác này, cũng chưa từng cho cô cái gì.

.....

Khương Khôn túm lấy áo anh, lật người vùng dậy, một quyền đánh vào mặt Tưởng Xuyên.

Đầu Tưởng Xuyên nghiêng sang một bên, phun ra một ngụm máu tươi.

Chớp mắt tiếp theo, không biết sức tức từ đâu tới, thành linh nắm chặt cánh tay Khương Khôn, mạnh mẽ quăng về phía sau, tung chân đạp một cái.

Cơ thể Khương Khôn bay lên không trung, mắt mở lớn không dám tin.

Tưởng Xuyên dùng hết sức lực, buông lỏng tay.

Từ vách núi Khương Khôn rớt xuống, cơ thể va vào vách đá, phát ra âm thanh trầm đục, kêu thảm thiết.

Người của Tào Thịch đã tới, kết hợp với đội chống ma túy, tóm gọn cả đám này.

Cả người Tưởng Xuyên ngồi quỳ bên sườn núi, toàn thân là máu, không nhúc nhích, yên tĩnh như một pho tượng đá.

.....

Tần Đường đi đến đầu thôn, người trong thôn lái xe máy đưa cô đi.

Cô trông thấy máy bay trực thăng trên bầu trời.

Sau đó, trên đường gặp được đội cảnh sát.

Tần Đường vội vàng hô lên: "Dừng xe! "

Cô đứng ở ven đường, Tào Thịch trông thấy cô, lập tức dừng xe lại, Tần Đường hấp tấp lao tới, túm lấy anh hỏi: "Tưởng Xuyên đâu? anh ấy đâu?" cô nhìn chung quanh, "anh ấy ở trong xe nào?"

Tào Thịch mím chặt môi, không biết trả lời thế nào.

Tần Đường tựa như nhìn thấu cái gì, sắc mặt tái nhợt, thân thể run lên, giây tiếp theo, giống như đã phát điên, đi tìm từng chiếc xem một, cô hét to tên anh: "Tưởng Xuyên!"

"Tưởng Xuyên!"

"Tưởng Xuyên!"

Tào Thịnh kéo cô lại: "Cậu ấy không ở đây."

Gương mặt Tần Đường ngập nước mắt, thanh âm bi thương, quay đầu lại gào lên: "Vệ anh hãy ở đây! Tôi muốn đi tìm anh đây!"

Tào Thịnh dè cô lại, ánh mắt cũng đỏ lên, "Cậu ấy và đồng đội thương thể nguy cấp đã được đưa lên máy bay trực thăng, hiện đang cấp cứu, tình hình..... vẫn chưa rõ lắm....."

"Chưa rõ lắm....." Ánh mắt cô đại ra, nước mắt không ngừng tuôn rơi, nói lầm bầm, "không rõ lắm là ý gì?"

"Ý anh là.....anh ấy sẽ chết sao....."

"anh ấy sẽ chết sao....."

Tào Thịnh có chút không đành lòng, dè va cô lại: "sẽ không đâu, cậu ấy rất kiên cường, nhất định có thể chống đỡ được."

Tần Đường ngẩng đầu, lau nước mắt, nhìn anh vô cùng ngây dại, lời cô nói ra, giống như cam đoan với chính mình: "Đúng, anh ấy kiên cường lắm, coi bói đã nói anh ấy mạng lớn, anh ấy sẽ cùng tôi sinh hai đứa con."

Cổ họng Tào Thịnh tắc nghẹn.

Tần Đường đã đi tới, kéo cửa xe ra, "Tôi đi với các anh, anh đưa tôi đi thăm anh ấy."

.....

Thị xã Tây An.

Tần Đường ngồi xồm ở cửa phòng cấp cứu, co mình lại thành một khối, ánh mắt chăm chú nhìn chiếc đèn kia.

đã qua một ngày một đêm.

Tần Đường gần như không ăn gì, chỉ uống nước, một mực trông coi, ai khuyên cũng vô dụng.

không biết là ai thông báo cho cha mẹ cô biết, chiều cùng ngày, Tần Sâm và Cảnh Tâm đã chạy tới, hai người họ trông thấy con gái thành một cục, hết sức đau lòng, Cảnh Tâm dúi ôm lấy cô, yêu thương gọi cô: "An An....."

Tất cả mọi chuyện, hai người họ cũng đều đã biết.

Tần Đường ngẩng đầu, tầm mắt dần thu lại: "Mẹ....."

Còn chưa kịp nói gì, đèn phòng cấp cứu đã tắt.

Tần Đường lao đảo đứng dậy và lao tới, bác sĩ đi ra, còn nhìn nét mặt mệt mỏi của họ, ngay cả hỏi cũng không dám mở miệng, mãi đến khi bác sĩ thở hổn hển nói: "Người đã cứu được, có điều mất máu nhiều quá, rồi vết thương ở chỗ hiểm....."

Tần Đường cắn môi, không nói một tiếng.

Bác sĩ nói tiếp: "Bốn mươi tám tiếng, nếu chịu đựng được, người sẽ ổn thôi, không chịu được....."

nói đến đây, phần sau bác sĩ không nói tiếp nữa.

.....

Tần Đường đã ở bệnh viện trông coi hai ngày, trong lúc đó, Tào Nham từ phòng chăm sóc đặc biệt được chuyển ra phòng bệnh thường.

Triệu Phong hi sinh vì nhiệm vụ.

Tưởng Xuyên đã vượt qua bốn mươi tám giờ đồng hồ, người vẫn chưa tỉnh, bác sĩ nói nguyên nhân mất máu quá nhiều, Tần Đường thì vẫn luôn trông coi.

Tần Sâm và Cảnh Tâm vẫn chưa đi, hiện giờ nhìn Tần Đường thế này, rất giống năm đó, lại không giống lắm, hai người họ lo lắng.

Từ trong phòng bệnh Tần Đường đi ra, nhìn cha mẹ: "Ba, mẹ."

Tần Sâm sờ sờ đầu cô, Cảnh Tâm ôm lấy bờ vai cô.

Tần Đường ngẩng đầu, nhìn hai người họ: "Con có lời muốn nói với ba mẹ."

"nói đi."

Tần Đường hỏi: "Năm đó Tưởng Xuyên bị hủy bỏ cảnh tịch, ba mẹ có nhúng tay không ạ?"

Cảnh Tâm ngăn người, nhìn Tần Sâm, lắc đầu: "không có, mẹ và ba con không nhúng tay vào."

Chuyện năm đó, cha mẹ Chu Kỳ và cha mẹ Trần Kính Sinh tham gia vào.

Tần Đường mím môi, "Con biết mà, ba mẹ chắc chắn không nhúng tay vào." cô chỉ muốn xác nhận một chút.

Mọi chuyện trước kia toàn bộ buông xuống.

.....

đã qua hơn mười ngày.

Tần Đường kéo tay anh cảm râm:" Tóc anh mọc dài lắm rồi, nếu không
tinh lại cắt tóc, sẽ không đẹp nữa đâu đấy."

Mấy ngày này cô vẫn kéo anh nói chuyện, ngay cả cô cũng không biết, thà
giữa hai người họ sao mà có nhiều chuyện đến nỗi như vậy, giống như nói cả
đời cũng không hết.

Tần Đường nhìn tóc anh thật sự dài ra không ít, muốn giúp anh sửa
sang một chút, đưa ngoài mua kéo.

Sau khi quay về thì kêu hộ lý hỗ trợ, đỡ anh ngồi dậy, kê gối đầu sau
lưng, cô ngồi quỳ trên giường.

cô vỗ vỗ gáy anh, quơ kéo, đang chuẩn bị cắt, eo bỗng nhiên bị người
ôm lấy.

Tần Đường cầm kéo, sửng sốt tại chỗ.

Tường Xuyên ôm lấy vòng eo cô, ấn người xuống, ánh mắt mềm mại
nhìn cô chăm chú, nở nụ cười nhàn nhạt.

Tần Đường ngây ngẩn nhìn anh, Tường Xuyên kéo tay cô, áp lên khuôn
mặt mình, râu ria đâm vào trong lòng bàn tay cô, Tần Đường mới có phản
ứng, chớp một cái mắt đỏ lên," Tường Xuyên....."

" Hửm?" anh khàn khàn mở miệng, khóe miệng mang ý cười," Sao trở
nên thích khóc rồi?"

"không có." cô chối, hít hít cái mũi.

Tưởng Xuyên lau nước mắt cô, "Còn nó không có."

Tần Đường cọ cọ tay anh, toàn bộ nước mắt được lau bằng bàn tay khô ráo thô nhám của anh, "Sau này không khóc nữa."

"Vâng." Tưởng Xuyên ôm lấy cô.

Tần Đường không dám dán sát anh quá, trên người anh vẫn còn vết thương, sợ dè lên anh.

"Ba mẹ em đã tới thăm anh."

"Vậy ư? Cái bộ dạng này gặp họ, không tốt lắm nhỉ."

Tưởng Xuyên nhéo mắt cô, "Ấn tượng của họ đối với anh không tốt."

Tần Đường lắc đầu, nhìn anh: "không sao, em thích anh."

Tưởng Xuyên cười, gương mặt đung đung cô, "anh biết."

"Mẹ em cũng thích anh, có bà ấy, anh không cần lo lắng."

"Ừm, anh không lo lắng."

"anh khó chịu không?" cô vội vàng đứng lên, "Em đi gọi bác sĩ đến."

Tưởng Xuyên giữ cô lại, sắc mặt hơi trắng, có chút suy yếu, "Chút nữa đi, để anh ôm em một lúc nữa."

Tần Đường cúi đầu, rồi dựa trở lại, "Vâng."

công gắng đầu nhìn anh: "Mọi người đều nói anh mạng lớn."

Tưởng Xuyên cười: "Phải không?"

" Ừm ừm." cô m chậ tanh, "anh không biết anh dọa chết người ta rồi, chảy rất nhiều máu, trên người trún g mấ y vết thương liên."

Mạng lớn chỉ là mượn cớ.

anh chố ng đờ đợ c, là cô.

anh không bỏ nổi cô.

anh rất sợ hãi, sợ một mình cô không chịu đư ợc, lại là một cái bốn năm, hoặc là lâu hơn.

anh phải giữ lại cơ thể này, cho cô gái của anh.

.....

một tháng sau, Tướng Xuyên xuất viện.

Trong lúc đó, Bắc Kinh - Tây An, Tần Đường chạy qua chạy lại.

Tào Thịnh và Tào Nham, còn có Hàn Thành, đều đã đến tìm Tướng Xuyên, nói rằng nếu anh muốn quay về đội cảnh sát, lúc nào cũng có thể trở về.

Tướng Xuyên cự tuyệt.

Rời khỏi đội đã quá lâu rồi, không phải không còn niềm tin nữa, tin tưởng vẫn ở tận đáy lòng, chỉ là tư tưởng đã không giống nữa.

anh vẫn còn công việc ở Nghĩa Trạm, phụ trách vận chuyển vật tư đến vùng núi nghèo khó, yên tiền giúp đỡ trẻ em có hoàn cảnh khó khăn.

Mỗi người sống trên thế giới này đều có công dụng của riêng mình.

Sau tết nguyên đán, Tần Đường xử lý xong tất cả công việc, đặt luôn vé cùng ngày, đêm đó tới Tây An.

Tướng Xuyên đi sân bay đón người, đưa cô về Nghĩa Trạm.

Sinh viên được nghỉ đông sớm, Nghĩa Trạm lại náo nhiệt lên, Tiểu Bạch và Từ Bằng lại tới nữa, còn dẫn theo hai người bạn học, đáng tiếc là trời quá lạnh, không thích hợp ngồi trong sân đốt lò nướng, mọi người dựng giá sưởi trong phòng khách.

Tiểu Bạch hỏi: "Ngày mai chúng ta muốn đi đâu đây?"

Lữ An nói: "Đi huyện Giai và huyện Lam Cao."

"Hai chỗ á?"

"Ừm."

"Vậy phân chia người thế nào?"

Tướng Xuyên nói: "Tôi và Tần Đường đi huyện Giai."

Lần này hai người họ, chủ yếu là đi núi Dương Quyển, thăm Nguyệt Nguyệt và anh trai cô bé.

Tiểu Thành cười đùa cợt nhả, kéo dài giọng: "Ồ....."

Tướng Xuyên thản nhiên liếc nhìn cậu ta, "Sao, cậu muốn đi?"

Tiểu Thành vội vàng lắc đầu, "không không không....."

Cậu ta sao có thể không thức thối như thế, bóng đèn sẽ bị đập vỡ.

Tần Đường nở nụ cười nhàn nhạt.

Trời đêm lúc này, nâng cốc nói lời vui.

Ngoại trừ Tần Đường và Lữ An, không ai biết quá khứ của Tướng Xuyên.

Ngoại trừ Tần Đường, không ai biết anh đã làm gì, buông bỏ cái gì, rồi lại trở về nơi này.

trên thế giới này, không ai có thể hiểu anh bằng Tần Đường.

.....

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Thành và mấy người Lữ An xuất phát đi Huyện Cao Lam, đi lần này rồi, đưa vật tư đến, sau tết sẽ không đi nữa, để những đứa trẻ kia ăn tết vui vẻ chút, ngày xuân năm tới khai giảng, sẽ cố gắng hơn.

Tần Đường nghe thấy tiếng động cơ ô tô, từ trên giường ngồi dậy.

Tưởng Xuyên đẩy cửa vào, " Thức rồi à?"

Tần Đường gật đầu, " Chúng ta lúc nào đi?"

" Chờ em nghỉ ngơi cho tốt."

" En nghỉ ngơi rồi rồi." Ngẫm nghĩ, cô bồi thêm một câu, " anh lái xe, em có thể ngủ trên xe."

Tưởng Xuyên cười nhẹ: " Được."

một giờ sau, xe Jeep màu đen lái ra khỏi sân.

Tới núi Dương Quyển, bọn họ tiến tới vây xung quanh, Nguyệt Nguyệt đã cao lên, anh traicô bé đứng ở sau lưng, có chút ngại ngùng, nhưng lại vui vẻ nhìn hai người họ.

Tần Đường sờ sờ mặt Nguyệt Nguyệt: " Cao lên rồi."

Nguyệt Nguyệt xoay người chạy, quay một lúc, đeo cặp sách quay lại, lấy một túi táo khô đỏ au trong cặp ra, " Mẹ em nói cho chị, quả táo ngon nhất

ngọt nhất, của nhà em trồng đó, cảm ơn chị đã để anh trai em được đến trường."

Tần Đường nhoẻn cười," Đó là do anh trai em cố gắng, còn có quỹ từ thiện, và tổ chức người tình nguyện Nghĩa trạm. "

Tuổi Nguyệt Nguyệt còn nhỏ, không hiểu lắm cái gì quỹ từ thiện, cô bé chỉ biết là Tần Đường để các anh chị không có tiền đến trường trong thôn có thể được đến trường, Tưởng Xuyên đã tới đây, đưa tới cho tụi trẻ rất nhiều đồ dùng học tập.

Hai người họ là người tốt nhất.

Tưởng Xuyên và Tần Đường nán lại núi Dương Quyển ba ngày hai đêm, ngày thứ tư rời đi.

Trời rất lạnh, tuyết tích tụ lại rất dày.

Chạy được nửa đường, xe bị hỏng, Tưởng Xuyên thử sửa một chút, không sửa được.

Sắc trời đã tối, đêm đông đen kịt, lạnh không tưởng được.

Tưởng Xuyên gọi mấy cuộc điện thoại, chỗ này không thể có xe kéo, Tần Đường dùng khăn quàng cổ bao lấy chính mình, chỉ lộ ra đôi mắt xinh đẹp, há miệng a ra một làn sương trắng, " Đêm nay chúng ta phải qua đêm ở chỗ này sao?"

Tưởng Xuyên nhú mày:"anh gọi một cuộc điện thoại nữa."

Tần Đường cầm tay anh, nhoẻn cười:" Thôi đi, chúng ta tránh trong xe, cũng không lạnh lắm đâu."

Tưởng Xuyên nhìn cô:" Em chắc chứ?"

"Ừ đó."

Tưởng Xuyên nhincô," Đóikhông?"

Vốn cho rằng đến thị trấn có thể đượccôđiăn bữa nóng hổi,khôngngờ.

Tần Đườngnói:"trênxe có bánh quy."

Tưởng Xuyên mở thùng dự phòng ra, Tần Đường ngạc nhiên nhìn thấymột cái lẩu còn, nửa bình nước, còn có mì đồ gia vị linh tinh," Chúng ta nấu mì ăn."

Tần Đường hưng phấn ngồi xồm bên cạnh nhìn," Sao lại có những thứ này?"

Tưởng Xuyên:" Tiểu Thành làm đó, đường núikhôngdễđi, xe xảy ra vấn đềkhôngphải lầnmộtlần hai, cậu ta sợ bị đói, liền chuẩn bị đồtrênxe."

Mì nấuđãxong.

Ngoại trừ dầu muối, hai túi cải bẹ,khôngcó gì khác nữa.

Hai người ngồi trong xe, Tưởng Xuyên nhớ ra cái gì, lục lọi trong tủ tạp vật lấy ramộtcây lạp xưởng hun khói, là trước đó mua cho những đứa trẻ kia, Nguyệt Nguyệt lại đưa trả vềmộtcây,anh dùng cây daonhỏcắt chân giò hun khói thành từng lát, toàn bộ thả vào trong bát Tần Đường.

Tần Đường lại choanhmộtnửa,"anhcũng ăn, bồi bổ."

Tưởng Xuyên nhướng mày:" Bổ cái gì?"

Tần Đường:" Trước đóanhbị thương năm viện, bổ cơ thể."

Tưởng Xuyên lẩn người qua,nóinhỏbên taicô:" Cơ thểanhtốt haykhông, emrõnhất mà."

"....."

Lỡ tai Tần Đường đỏ lên, đẩy nhanh, "Ăn nhanh lên."

Tường Xuyên cười ra tiếng, cúi xuống ăn mì.

Ăn mì xong hai người tựa lưng vào ghế xe, Tường Xuyên ôm người qua, thấp giọng hỏi: "Lạnh không?"

Tần Đường lắc đầu: "không lạnh."

Tần Đường căn vành tai cô, "Ban đêm sẽ lạnh, bầu trời quang đãng, ngày mai mặt trời sẽ lên."

Tần Đường rút lại, giọng nói mềm mại: "Ừm....."

một lát sau.

"không lạnh thật hả?"

"....."

Tần Đường ngửa đầu, hôn lên môi anh, "không lạnh."

Răng môi quần quít, hơi thở nóng bỏng trao nhau, Tường Xuyên ngậm lấy đầu lưỡi cô, tay lần mò vào trong áo lông của cô, cởi ra móc áo, nắm lấy một bên trắng nõn mềm mịn.

Tần Đường ngửa đầu, kéo khăn quàng cổ xuống, để anh hôn lên cổ cô.

Áo quần tuột nửa, cô dặng chân ngồi trên đùi anh, cao thấp lên xuống, mắt nhắm lại, bật ra tiếng rên khê, trong đêm mênh mong vô cùng yêu kiều.

Tường Xuyên không chịu được nhất chính là vẻ quyến rũ này của cô, di chuyển tay xuống phía dưới, sờ chỗ mềm mại kia.

" Ừm....." Tần Đường nhú mày," Đừng chạm....."

Giọng nói càng yêu kiều, động tác càng mạnh mẽ.

Tần Đường ômanh, từng đợt co rút, hé hé mắt, nhìn bầu trời quang đãng ngoài cửa sổ, những con dốc phủ đầy tuyết trắng.

cô ôm chặt anh.

Sáng hôm sau.

Ánh nắng ban mai.

Tưởng Xuyên nói không sai, hôm nay mặt trời đã lên rồi.

Tần Đường tỉnh lại, trên người phủ hai cái áo khoác, không biết Tưởng Xuyên đi đâu rồi.

công tôi dậy, cơ thể hơi ê ẩm.

Tay Tần Đường lần vào trong áo, vòng ra sau lưng, cài lại móc áo ngực, sửa soạn bản thân đầu vào đó, ôm lấy anh và áo khoác của anh xuống xe.

cô đi về phía trước, đang định gọi anh.

" Chú Tưởng Xuyên, sao chú còn ở đây vậy?"

" A, không phải là chú chưa đi chứ?"

" Chú muốn đi trường học chúng cháu sao?"

.....

Tần Đường nghe thấy Tưởng Xuyên cười nhẹ:" Chú đến xem các cháu có ngoan ngoãn đến trường hay không."

cô đi tới, thuận theo đường núi bên kia trèo lên trên.

Đứng cách chỗ anh hơn mười mét, an tĩnh nhìn anh.

Nơi này là đoạn đường núi, bọn trẻ trong núi đi học đều đi qua chỗ này, Tưởng Xuyên đứng ở chỗ cao, kéo theo một đám trẻ con.

Tần Đường trông thấy sườn mặt tanh tuấn của anh, còn nhìn đến mê muội.

Chờ những đứa trẻ kia đi xa, cô gọi một tiếng: "Tưởng Xuyên."

Tưởng Xuyên quay đầu lại.

Năng sớm ở sau lưng anh, bao phủ nên hàng.

Tần Đường giờ máy ảnh lên.

Tưởng Xuyên bước nhanh về phía cô, "Chụp gì hả?"

"anh."

cô dùng một chút, "Và cả ánh rạng đông."

cô chỉ mặt trời xa vời, "anh có biết ánh giống gì không?"

Tưởng Xuyên nhướng mày: "Mặt trời?"

"Ánh rạng đông."

anh đến cùng rạng đông.

HOÀN CHÍNH VĂN

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)